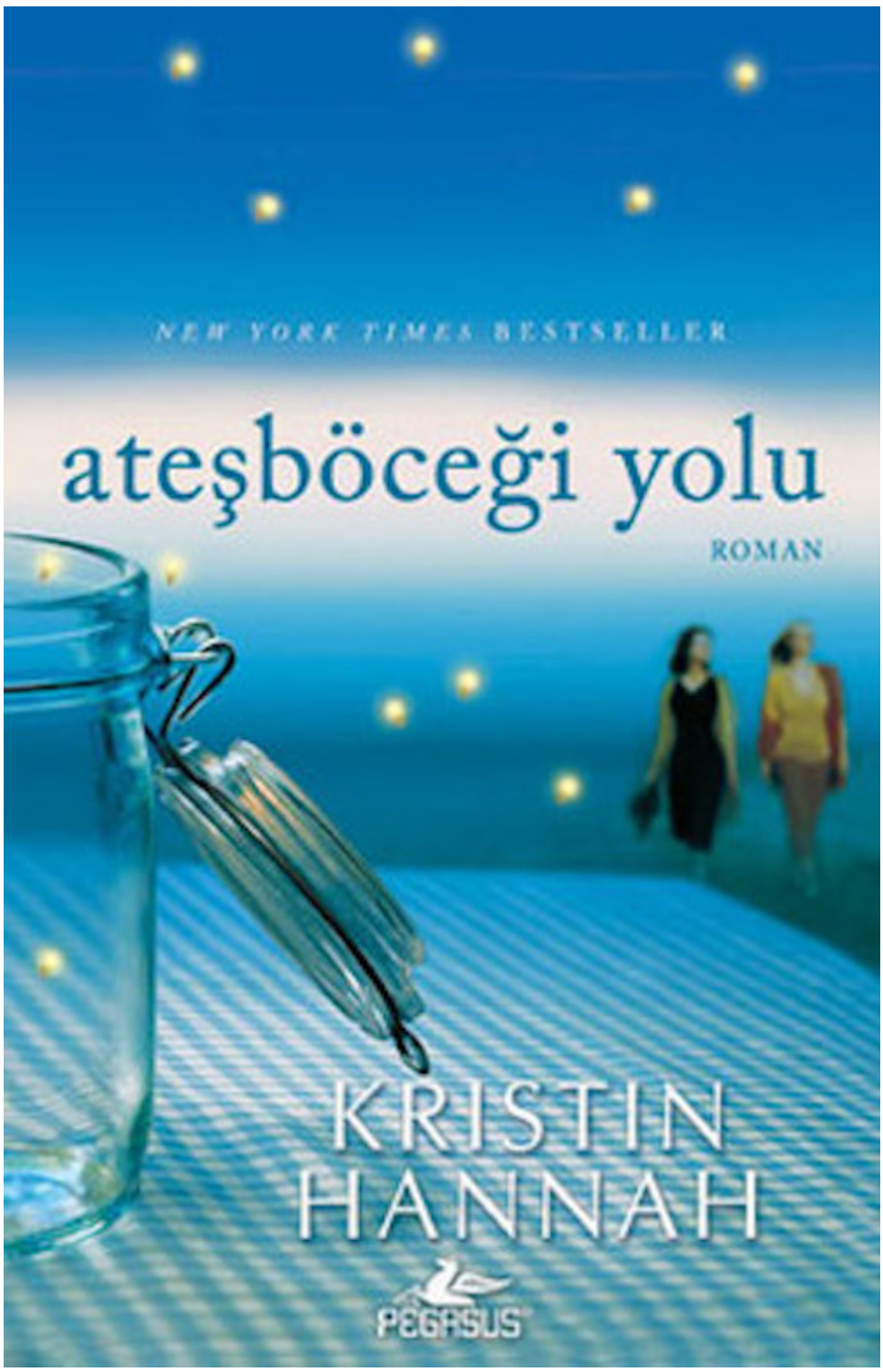

NEW YORK TIMES BESTSELLER
ateşböceği yolu
ROMAN
KRISTIN HANNAH
PEGASUS

Kristin Hannah _ AteĢböceği Yolu

ateĢböceği yolu
ROMAN

KRISTIN HANNAH
v^ >
ATEġBOCEGI YOLU
Ġngilizceden Çeviren: ELĠF TOZLU
PEGASUS YAYINLARI
YaĢlı bir dost en iyi aynadır... -GEORGE HERBERT
Birinci Bölüm
Onlara AteĢböceği Yolu kızları derlerdi. Uzun zaman önceydi -otuz seneden fazla- ama Ģimdi yatağına uzanmıĢ, dıĢarıda kopan kıĢ fırtınasını dinlerken ona her Ģey sanki dünmüĢ gibi geliyordu.
Geçen hafta (Üphesiz hayatının en berbat yedi günü), anılarıyla arasına mesafe koyma yeteneğini kaybetmiĢti. Son zamanlarda sık sık rüyalarında yılı 1974 olarak görüyordu. Tekrar ilk gençlik yıllarına dönüyordu, kaybedilmiĢ bir savaĢın gölgesinde reĢit olmuĢ, en iyi arkadaĢıyla yan yana, kopkoyu bir karanlıkta bisiklete biniyordu; öyle koyu ki, görünmez olmak gibi. Rüyalarında gördüğü mekân yalnızca bir referans noktası gibiydi ama oranın her ayrıntısını hatırlıyordu: Ġki tarafı bulanık su olukları ve bakımsız çimenlerle örtülü yamaçlarla çevrilmiĢ dolambaçlı bir asfalt Ģeridi.

Onlar tanıÇmadan önce bu yol hiçbir yere çıkmıyordu sanki; adım dünyanın bu sarp mavi ve yeÇil ucunda hiç görünmeyen bir böcekten alan bir taÇra yoluydu.
Sonra o yolu birbirlerinin gözleriyle görmeye baÇladılar. Yamacın baÇmda yan yana durduklarında, yüksek ağaçları, çamurlu çukurları ve uzak karlı dağlan değil, günün birinde gidecekleri bütün o yerleri görürlerdi. Geceleri yan yana olan evlerinden sıvıÇıp o yolda buluÇurlardı. Pilchuck Nehri'nin kenarında oturup aÇırdıkları sigaraları içer, bağıra bağıra, Billy, Don't Be a Hero1 Çarkısını söyler ve birbirlerine her Çeyi anlatırlardı; yaÇamlarını birbirine dikerek, yazm sonunda bir kızın nerede bitirip diğerinin nerede baÇladığını kimse kestiremeyene kadar. Artık onları tanıyan
1 Billy, Kahraman Olma. (ç.n.)
herkes için TullyileKate olmuÇlardı ve otuz yıldan daha uzun süre bu arkadaÇlık, yaÇamlarının hasar geçirmeyen bölgesi olmuÇtu: Güçlü, dayanıklı, güvenilir. Söylenen Çarkı yıllar geçtikçe değiÇmiÇ, ama AteÇböceği Yolu'nda verilen sözler aynı kalmıÇtı.
Sonsuza dek dostuz.
Bunun, bu sözün, bir gün yaÇlı birer kadın olarak gıcırdayan döÇemenin üzerinde sallanan sandalyelerine oturmuÇ, eskilerden konuÇup gülecekleri güne kadar devam edeceğine inanmıÇlardı.

Elbette Çimdi her Çeyi daha iyi anlıyordu. Bir yılı aĞkın süredir kendi kendine her Çeyin yolunda olduğunu, en iyi arkadaĞı olmadan da hayatına devam edebileceğini söyleyip duruyordu. Hatta bazen buna inanıyordu.
Sonra o Çarkıları duyuyordu. Onların Çarkılarım. Goodbye Yellou) Brick Road, Material Girl, Bohemian Rapshody, Purple Rain.2 Dün alıĞveriĞ yaparken You Have Got A Friend'in3 kötü bir fon müziği versiyonu onu hemen oracıkta, turpların yanında ağlat-mıĞtı.
Yatak örtüsünü dikkatle kaldırıp yam baĞında uyuyan adamı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı. Bir an gölgeli loĞ karanlıkta uyuyan adama bakarak orada durdu. Uykusunda bile tedirgin bir ifadesi vardı.
Telefonu asılı durduğu yerden alarak yatak odasından çıkıp sessiz koridordan açık kısma doğru ilerledi. Orada durup fırtınaya bakarak cesaretini topladı. O bildik numaralan tuĞlarken, sessiz geçen bunca aydan sonra bir zamanlar en yakın arkadaĞı olan bu kiĞiye ne diyeceğini, nereden baĞlayacağım düĞünüyordu. Berbat bir hafta geçirdim... Hayatım darmadağın... Ya da sadece: Sana ihtiyacım var. Kara ve çalkantılı Boğaz'ın karĞı kıyısında telefon çaldı.
2 Elveda San TaĞlı Yol, Maddiyatçı Kız, Bohem Rapsodi, Mor Yağmur, (ç.n.)
3 Bir Dostun Var. (ç.n.)
birinci KISIM

YETMĠğLER

genç ve tatU, henüz on yedisinde
4 Dancing Queen. ABBA adlı grubun ünlü Çarkısı, (yay.n.)
Ġkinci Bölüm
19
70, ülke genelinde büyük bir değiÇim ve yenilik yılıydı,
ancak Magnolia Drive Sokağı'ndaki evde her Çey sessiz ve sakindi. Ġçeride on yaĢındaki Tully Hart soğuk ahĢap zemine oturmuÇ, küçük pembe mendillerin üzerinde uyuyan oyuncak bebekleri için Lincoln'dekiler gibi bir kütük ev yapıyordu. Eğer kendi odasında olsaydı kapaklı pikabına Jakson Five'ın kırkbeÇ-liğini koyardı ama oturma odasında radyo bile yoktu. Büyükannesi müzikten de, televizyondan da, tahta üzerinde oynanan oyunlardan da pek hoĢlanmazdı. Genellikle -Çimdi yaptığı gibi- Çöminenin yanındaki sallanan sandalyesinde oturup iğne iÇi yapardı. Yüzlerce el iÇi yapmıÇ, çoğuna Ġncil'den bölümler iÇlemiÇti. Noel zamanı, bağıÇ yemeklerinde satılsın diye yaptıklarım kiliseye bağıÇlardı.
Ve büyükbabası... O sessiz kalmaya mahkûmdu. Felç geçirdiğinden beri yatağa bağlıydı. Bazen zilini çalardı; Tully'nin, büyükannesini acele ederken gördüğü tek zaman buydu. Zilin ilk çınlayıĢında büyükannesi gülümseyip, "Ah!" der ve terlikli ayaklarının onu götürebildiği kadar hızla hole koĢardı.

Tully sarı saçlı trolüne5 uzandı. Ġçinden sessizce mırıldanarak onu Calamity Kiddle'ıyla, Daydream Believer6 Ġarkısı eĢliğinde dans ettirdi. ġarkının ortasında kapı çalındı.
Bu o kadar beklenmedik bir sesti ki Tully oyununu bırakıp baĢım kaldırdı. Mr. ve Mrs. Beatlle'm onları kiliseye götürmek

5 ġans bebeği olarak satılan bir çeĢit oyuncak, (yay.n.)

6 Hayalperest, (ç.n.)

için geldiği pazar günleri hariç kimse onları ziyarete gelmezdi.
Büyükannesi el iĢini sandalyesinin yanındaki pembe plastik kutuya bırakıp kalktı ve son yıllarda artık normal hali sayılan o yavaĢ yürüyüĢüyle, ayaklarım sürüyerek odayı geçti. Kapıyı açınca uzun bir sessizlik oldu. Soma birden "Ah!" dedi.
Büyükannenin sesi tuhaf çıkmıĢtı. Tully, yandan dikkatle baküğında uzun karıĢık saçları ve gelip geçici bir gülüĢü olan uzun boylu bir kadın gördü. Tully'nin gördüğü en güzel kadınlardan biriydi: Süt gibi bir cilt, keskin, hokka gibi bir burun, küçük yanaklarının üzerinde çıkık elmacık kemikleri, yavaĢça açılıp kapanan berrak kahverengi gözler.
"Uzun süredir kayıp olan kızım böyle mi karĢılıyorsun?" diyerek büyükanneyi geçip içeri girdi ve doğruca Tully'ye doğru yürüyüp eğildi.
"Bu benim küçük Tallulah Rose'um mu?"
Kızım ? Yani bu kadın...

"Anneciğim?" diye korku ve merakla fısıldadı; inanmaya korkuyordu. Yıllarca bu am beklemiÇ, bu am hayal etmiÇti; annesinin geri dönüÇünü.
"Beni özledin mi?"
"Ah, evet," dedi Tully gülmemeye çalıÇarak. Ama öyle mutluydu ki...
Büyükannesi kapıyı kapattı. "Mutfağa gel de bir kahve içelim."
"Kahve içmek için dönmedim. Kızım için geldim."
"Meteliksizsin," dedi büyükannesi yılgınlıkla. Annesi sinirlenmiÇe benziyordu. "Ne olmuÇ meteliksiz-sem?"
"Tully'nin ihtiyacı olan... "
"Sanırım kızımın neye ihtiyacı olduğunu kendim bilebili-
rim." Annesi dik durmaya çalıÇıyordu ama bunu beceremiyor-du. Biraz sendeliyordu, gözleri de komik görünüyordu. Uzun dalgalı saçlarının bir tutamım parmağına doladı.
Büyükannesi ona yaklaÇtı. "Çocuk yetiÇtirmek büyük bir sorumluluk, Dorothy. Belki bir süreliğine buraya taÇınsan ve Tully'yi tammaya çalıÇsan iyi olabilir..." Durdu. Sonra kaÇlarım çatıp sessizce "Sen sarhoÇsun," dedi.
Annesi kıkırdayarak Tully'ye göz kırptı.
Tully de ona göz kırptı. SarhoÇluk o kadar da kötü bir Çey sayılmazdı. Büyükbabası da hasta olmadan önce çok içerdi. Hatta büyükannesi bile bazen bir kadeh Çarap içerdi.

"Bugün benim doğum günüm, anne, unuttun mu yoksa?"
"Doğum günün mü?" Tully ayağa fırladı. "Bekle," deyip odasına koĢtu. Ivır zıyırlannı koyduğu çekmecede her Ģeyi sağa sola savurarak, geçen sene încil kursunda annesi için makarna ve boncuktan yaptığı kolyeyi ararken kalbi deli gibi çarpıyordu. Kolyeyi gördüğünde büyükannesi kaĢlarım çabp fazla umutlanmamasını söylemiĢti ama Tully'nin elinde değildi. Yıllarca ümit etmiĢti. Kolyeyi dıĢarı atıp hızla geri dönerken annesinin büyükannesine, "SarhoĢ değilim, anneciğim. Üç yıl sonra ilk kez kızımla birlikteyim. En büyük sarhoĢluk bu sevgi," dediğini duydu.
"Altı yıl. En son onu buraya bıraiup gittiğinde dört yaĢındaydı."
"O kadar oldu mu?" dedi annesi; kafası karıĢmıĢ gibiydi.
"Eve dön, Dorothy, sana yardım ederim."
"Geçen seferki gibi mi? Kalsın, istemem."
Geçen sefer mi? Annesi daha önce eve dönmüĢ müydü?
Büyükannesi derin bir nefes aldı, sonra sesi sertleĢti. "Bana karĢı daha ne kadar böyle davranacaksın?"
"Bu son kullanma tarihi olan bir Şey değil, değil mi? Hadi, Tallulah." Annesi sendeleyerek kapıya yöneldi.
Tully kaĢlarını çattı. O hiç de böyle hayal etmemiĢti. Annesi ona sarılmamıĢ, onu öpmemiĢ ya da nasıl olduğunu sormamıĢtı. Üstelik bir yerden ayrılırken valiz

hazırlamak gerektiğini herkes bilirdi. Yatak odasının kapısını göstererek "EÇyalarım... "
"O materyalist saçmalıklara ihtiyacın yok, Tallulah."
"Hu1?" Tully anlamamıÇtı.
Büyükannesi onu çekip talk pudrası ve saç spreyi kokan o güzel, bilindik kucaklamasıyla sardı. Bugüne dek Tully'yi kucaklayan tek kollardı bunlar, ona güven veren tek insan büyü-kannesiydi. Birden korkmaya baÇladı.
"Büyükanne?" dedi geri çekilerek. "Neler oluyor?"
"Benimle geliyorsun," dedi annesi dengesini sağlamak için kapının çerçevesine uzanarak.
Büyükannesi, Tully'yi omuzlarından kavrayıp hafifçe sarsarak, "Telefon numaramızı ve adresimizi biliyorsun, değil mi? Eğer korkarsan ya da ters bir durum olursa bizi ara." Ağlıyordu. Her zaman güçlü ve sakin olan büyükannesinin ağladığım görmek Tully'yi afallattı. Neler oluyordu? Ne yapmıÇtı?
"Özür dilerim, büyükanne, ben..."
Annesi bir çırpıda uzandı ve omzunu kavrayıp hızla sarsarak, "Asla özür dileme, seni zavallı gösterir. Hadi." Tully'nin elini tutup onu kapıya doğru çekti.
Tully annesinin peÇinden yalpalayarak evden çıktı, merdivenleri ve sokağı geçerek her tarafına plastik çiçek çıkartmaları yapıÇtırılmıÇ ve yan tarafına kocaman, sarı bir barıÇ sembolü çizilmiÇ paslı VW marka bir otobüsün yanma geldiler.

Kapı açıldı, koyu gri bir duman kıvrılarak dıÇarı süzüldü. Tully, pusların arasında arabamn içinde üç kiÇi gördü. Koskocaman kıvırcık saçları ve kırmızı bir saç bandı olan zenci bir adam Çoför koltuğundaydı. Arkada saçaklı bir yelek ve çizgili pantolon giymiÇ, sarı saçları kahverengi bir fularla örtülü bir kadm vardı, onun yanında da üzerinde Ġspanyol paça pantolon ve eski püs-kü bir tiÇört olan bir adam oturuyordu. Arabamn zemini kahverengi tüylü bir kaplamayla kaplanmıÇtı; birkaç bong,7 boÇ bira ÇiÇeleri, yemeklerden kalan paketler ve ses kayıt teypleri etrafa dağılmıÇtı.
"Bu benim kızım Tallulah," dedi annesi.
Tully bir Çey söylememiÇti ama ona Tallulah denmesinden nefret ediyordu. Bunu daha sonra baÇ baÇa kaldıklarında annesine söyleyecekti.
"Hadi oradan!" dedi biri.
"Tıpkı sana benziyor, Dot. Ġnsan aklını kaçırır."
"Binin," dedi Çoför ters ters. "Geç kalacağız."
Kirli tiÇörtlü adam Tully'ye uzamp onu belinden kavradı ve arabamn içine çekti. Tully yavaÇça dizlerinin üzerine oturdu.
Annesi de arabaya çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Tuhaf bir müzik arabayı sallıyordu. Tek anladığı birkaç sözcükten ibaretti: Bur da bi Çi oluyo... Sisten her Çey sanki yumuÇamıÇ ve bulanıklaÇmaya baÇlamıÇ gibi görünüyordu. Tully yamnda yer açmak için

metal tarafa yanaĢtı, ancak annesi fularlı kadımn yamna oturdu. Hemen aynasızlar, yürüyüĢler ve Kent adında bir adam hakkında konuĢmaya baĢladılar. Tully bunların hiçbirini anlamıyordu, üstelik duman baĢım döndürmeye baĢlamıĢtı. Yanındaki adam bong'unu yaktığında, Tully elinde olmadan hayal kırıklığını belli edercesine içini çekti.
Adam onu duydu ve Tully'ye döndü. Ağzından çıkan kurĢuni dumam tam yüzüne üfleyip gülümsedi. "Hadii, kendini akıĢa bırak küçük kız."
Genellikle cam ya da seramikten yapılmıĢ, içi suyla doldurularak özellikle marihuana gibi birtakım uyuĢturucu maddeleri içmek için kullanılan araç. (yay.n.)
"Baksanıza annem onu nasıl giydirmiĢ," dedi annesi aa aa. "Küçük oyuncak bebekler gibi. Kirlenemezse nasıl gerçek olacak?"
"Haklısın, Dot," dedi adam ağzındaki dumam üfleyip arkasına yaslanırken.
Annesi ilk kez Tully'ye baktı, ilk kez ona gerçekten baktı. "Unutma, evlat. Hayat yemek piĢirmek, temizlik yapmak ya da çocuk doğurmak falan değil. Özgür olmak. Canının istediğini yapmak. Ġstersen kahrolası Amerika baĢkam bile olabilirsin."
"Yeni bir baĢkan hiç de fena olmazdı, orası kesin," dedi Ģoför.
Bandanalı kadın annesinin kalçasına vurdu. "Afferin! Bastın tam üstüne. Tom Ģu bong'u versene." Kıkırdadı. "Vay be! Kafiyeli oldu."

Tully, içinde, derinlerde bir yerde değiÇik bir utanç duygusu hissederek kaÇlarım çatü. Bu elbiseyle sevimli göründüğünü samyordu. BaÇkan olmak falan da istemiyordu. O balerin olmak istiyordu.
Yine de en çok, annesinin onu sevmesini istiyordu. Annesine dokunabilecek kadar yalan olmak için ona yanaÇtı, "iyi ki doğdun," dedi sessizce, eli cebine doğru uzanırken. Üzerinde gerçekten deli gibi didinip uğraÇtığı, diğer çocuklar oyun oynamaya gittiklerinde bile hâlâ yaldızlarını yapıÇtırmaya çalıÇtığı kolyeyi çıkardı. "Bunu sana yaptım."
Annesi kolyeyi çekip parmaklarının arasına aldı. Tully uzun süre annesinin teÇekkür edip kolyeyi takmasını bekledi ama annesi bunu yapmadı. Orada öylece oturup müzik eÇliğinde sallanarak arkadaÇlarıyla konuÇmaya devam etti. En sonunda Tully gözlerini kapadı. Duman uykusunu getiriyordu. Hayatının büyük bir bölümü boyunca annesini özlemiÇti ve bu özlem, bulamadığınız bir oyuncağa ya da eÇyalarınızı paylaÇmayı kabul etmediğiniz için artık size gelmeyen bir arkadaÇa duyulan özlem gibi değildi. O, annesini özlemiÇti. Bu duygu hep içindeydi, gün boyunca ağrıyan ve gece olduğunda keskin bir acıya dönüÇen bir boÇluk. Kendi kendine eğer annesi geri dönerse artık iyi bir kız olacağına söz vermiÇti. Mükemmel bir kız. YanlıÇ yaptığı ya da söylediği ne varsa düzeltecek ya da değiÇtirecekti. Her Çeyden

çok, annesinin onunla gurur duymasını istiyordu. Ama Çimdi ne yapacağım bilmiyordu. Hayallerinde hep yalnızca ikisi uzaklara giderlerdi, sadece ikisi, el ele.
"ĠĢte geldik," derdi rüyalarmdaki annesi, evlerine giden yokuĢu beraberce çıkarlarken. "Evim, evim güzel evim!" Sonra Tully'yi yanaklarından öper ve "Seni öyle özledim ki..." diye fısıldardı, "Gittim,
"Tallulah, uyan."
Tully sarsılarak uyandı. BaĢı zonkluyor, boğazı acıyordu. Neredeyiz? diye sormaya kalkığında ağzından sadece bir hırıltı çıktı.
Herkes ona gülmeye baĢladı ve arabadan inene kadar gülmeye devam ettiler.
Seattle'ın bu iĢlek sokağında, her tarafta sloganlar atan, bağıran, ellerinde üzerinde "SAVAġMA SEVĠġ" ve "ASLA GĠTMEYĠZ!" yazan pankartlar tutan insanlar vardı. Tully daha önce hiç bu kadar inĢam bir arada görmemiĢti.
Annesi elinden tutup onu yamna çekti.
Günün geriye kalam sloganlar atıp Çarkılar söyleyen bir insan kargaĢasının içinde geçti. Tully o kadar çok korkuyordu ki, nasıl olduysa annesinin elinden kurtulmuĢ, kalabalığın içinde sürüklenmeye baĢlamıĢtı. Polisleri gördüğünde kendini hiç de güvende hissetmedi çünkü polislerin bellerinde tabancaları, ellerinde sopalan ve yüzlerini koruyan plastik kalkanlar vardı.

Ama kalabalığın tek yaptığı yürümek, polisinse tek yaptığı ise izlemekti.
Hava karardığında, yorulmuÇ, acıkmıÇtı ve baÇı ağrıyordu ama o sokaktan bu sokağa yürüyüp durmaya devam ettiler. Kalabalık artık değiÇmiÇ, pankartları bırakıp içmeye baÇlamıÇlardı. Ara sıra çeÇitli cümleler ya da konuÇmalardan bazılarım duyuyor, ama duydukları ona hiçbir Çey ifade etmiyordu.
"O domuzlan gördünüz mü? Ağzımızı burnumuzu dağıtmak için can atıyorlardı ama barıÇçıl davrandık, oğlum. Bize dokunamadılar. Hey! Dot, esrarı Bogartlıyorsun!8"
Etraftaki herkes güldü, en çok da annesi. Tully ne olduğunu anlayamıyordu, baÇı feci ağrıyordu. Dans eden ve kahkahalar atan insanlar etraflarına toplandı. Bir yerlerden sokağa müzik sesi yayıldı.
Sonra aniden hiçbir Çeye tutunmadığını fark etti.
"Anne!" diye çığlık attı.
Her yer insanlarla dolu olmasına rağmen kimse cevap vermedi ya da dönüp bakmadı. Sesi kısılana kadar, insanları itekleyip ilerleyerek annesine seslendi. Sonunda annesini en son gördüğü yere gidip kaldırımda beklemeye baÇladı.
Geri gelecek.
Orada oturmuÇ cesur olmaya çalıÇarak beklerken gözyaÇları gözlerini yakıyor ve yüzüne süzülüyordu.
Ama annesi hiç gelmedi.
Somaki yıllarda, daha sonra ne olduğunu, ne yaptığım hatırlamaya çalıÇmıÇtı ama tüm o

insan kalabalığı anılarını perdeleyen bir bulut gibiydi. Tek hatırladığı, bomboÇ bir sokakta betondan yapılmıÇ kirli bir eÇikte kendine gelip, at sırtında bir polis gördüğüydü.
8 Aktör Humprey Deforest Bogart'ın meÇhur sigara içme tarzına gönderme yapan bu tabir o dönemde yaygın bir Çekilde kullanılmaktaydı.
"Bogartlamak", içine çekmek yerine uzun süre ağızda tutmak anlamına gelir, (ç.n.)
Tully'den oldukça yüksekteki yerine kurulmuÇ polis, kaÇlarım çatıp ona bakmıÇ ve "Hey, küçük! Tek baÇına mısın?" demiÇti.
"Evet," Ağlamadan söyleyebildiği tek Çey buydu. Polis, onu Queen Anne Tepesi'ndeki evine geri götürmüÇ, büyükannesi ona sımsıkı sarılıp yanaklarından öperek olanlarda bir suçu olmadığım söylemiÇti.
Ama Tully biliyordu. Bu sefer bir Çekilde hata yapmıÇ, yanlıÇ davranmıÇtı. Bir daha annesi geri geldiğinde, elinden geleni yapacaktı. BaÇkan olacağına söz verecek ve bir daha asla ama asla özür dilemeyecekti.
Tully, Amerika baÇkanlarının bir listesini buldu ve her ismi sırasıyla ezberledi. Somaki aylarda, her sorana ilk kadın baÇkan olacağım söyleyip durdu, bale derslerini bile bıraktı. On birinci yaÇ gününde büyükannesi pastasının üzerindeki mumları yakıp alız ve hüzünlü sesiyle "Mutlu Yıllar Sana" Çarkısını söylerken, Tully durmadan kapıya bakıp ġimdi, diyordu içinden ama ne

kapıyı çalan oldu ne de telefon çaldı. Soma açılmıÇ hediye kutularının içinde otururken gülümsemeye çalıÇmıÇtı. Önündeki sehpamn üzerinde boÇ bir albüm duruyordu. Aslında artık biraz bıkmıÇtı ama büyükannesi hediye olarak hep böyle Çeyler verirdi; onu meÇgul edip oyalayacak Çeyler.
"Aramadı bile," dedi Tully yukarı bakarak.
Büyükannesi yorgun yorgun iç çekti. "Annenin... bazı sorunları var. O güçsüz ve kafası karıÇık. Bir Çeyler farklıymıÇ gibi davranmayı bırakmalısın artık. Önemli olan senin güçlü olman."
Tully bu nasihati trilyonlarca kez dinlemiÇti.
"Biliyorum."
Büyükannesi, Tully'nin yanındaki çiçek desenli eski kanepeye oturup onu kucağına çekti.
Tully, büyükannesinin ona sarılmasını seviyordu. Ġyice yaklaÇıp sokularak yanağım büyükannesinin yumuÇak göğsüne yasladı.
"KeÇke annen böyle olmasaydı, Tully, ama Tanrı böyle istemiÇ; onun ruhu kayboldu, uzun süre önce."
"Bu yüzden mi beni sevmiyor?"
Büyükannesi eğilip ona baktı. Siyah kemik çerçeveli gözlükleri solgun gri gözlerini olduğundan daha büyük gösteriyordu. "Seni seviyor ama kendince. Bu yüzden gidip gidip geri dönüyor.':
"Bu hiç de sevmeye benzemiyor."
"Biliyorum."
"Bence benden hoÇlanmıyor bile."

"Onun hoÇlanmadığı benim. Uzun süre önce bir Çey oldu ve ben... Neyse, artık önemi yok."
büyükannesi Tully'yi daha sıkı sardı. "Bir gün seninle geçirebileceği bu yılları kaçırdığı için piÇman olacak. Kesinlikle eminim."
"Ona defterimi de gösterirdim."
Büyükannesi ona bakmadı. "Güzel olurdu." Uzun bir sessizliğin ardından "Mutlu yıllar, Tully," dedi ve onu alnından öptü. "En iyisi Çimdi gidip büyükbabamn yamnda durayım, bugünlerde pek iyi değil."
Büyükannesi odadan çıkınca Tully orada oturup yeni defterinin boÇ olan ilk sayfasına bakmaya baÇladı. Bu albüm bir gün annesine ne kaçırdığını göstermek için harika olabilirdi. Peki ama Tully onu nasıl dolduracaktı? Genellikle okul gezilerinde ya da arkadaÇlarının doğum günü partilerinde onların anneleri tarafından çekilmiÇ olan birkaç fotoğrafı vardı ama fazla sayılmazdı.
Büyükannesinin gözleriyse o küçücük vizörlerden bakacak kadar iyi görmüyordu. Annesininse sadece bir tane resmi vardı.
Bir kalem aldı ve sağ üst köÇeye dikkatli bir Çekilde tarihi yazdı, sonra kaÇlarmı çattı. BaÇka? Sevgili Anneciğim, bugün on birinci yaÇ günümdü...
O günden soma yaÇamıyla ilgili küçük Çeyleri biriktirmeye baÇladı. Okul fotoğrafları, spor fotoğrafları, sinema bileti parçalan. ..
Yıllarca ne zaman güzel bir gün geçirse, hemen eve koÇup nerede olduğunu ya da ne yaptığını ispatlayan bilet, fiÇ, ne varsa

defterine yapıÇtırıp yaÇadıklarım yazdı. Bir süre soma daha iyi görünmesini sağlayacak bazı küçük süslemeler de eklemeye baÇladı. Aslında söyledikleri yalan değildi, yalmzca biraz abartılıydı. Bir gün annesinin onunla gurur duyduğunu söylemesini sağlayacak Çeyler. Onlu yaÇlarına gelene kadar her doğum gününde böyle yepyeni bir defter aldı.

Soma ona bir Çeyler oldu. Ne olduğundan tam olarak emin değildi; belki herkesinkinden daha hızlı büyüyen göğüsleri ya da belki sadece yaÇadıklarım hiç kimsenin bakmak istemediği bir defterin sayfalarına dökmekten bıkmasıydı. On dört yaÇına geldiğinde artık buna bir son verdi. Bütün küçük-kız defterlerini bir karton kutuya koyup dolabının derinliklerine gömdü ve büyükannesinden artık ona bunlardan almamasım istedi.

"Emin misin, tatlım?"

Cevabı "Evet" olmuÇtu. Artık annesini umursamıyor ve onu hiç düÇünmemeye çalıÇıyordu. Hatta okulda herkese annesinin bir kayık gezintisi sırasında öldüğünü söylemiÇti.

Bu yalan onu özgürleÇtirmiÇti. Kıyafetlerini küçük-kız bölümünden değil, ilk gençlik bölümünden alıyordu. Yeni yeni çıkan memelerini sergileyen yakası açık, dar bir tiÇört ve kalçalarım güzel gösteren İspanyol paça bir pantolon almıÇtı. Bu kıyafetleri büyükannesinden saklaması gerekiyordu ama o iÇ kolaydı. Ka-

bank, uzun bir yelek giymek ve hızlı bir hoÇça kal demek evden istediği kıyafetle çıkmasını sağlıyordu.
Kıyafetlerini dikkatle seçip ve belirli bir Çekilde davrandığında çekici çocukların onunla çıkmak istediğini keÇfetti. Cuma ve cumartesi geceleri büyükannesine bir arkadaÇında kalacağım söyleyip Lake Hills'te kaykay yapmaya gidiyordu; orada kimse ailesiyle ilgili sorular sormuyor ya da ona "Zavallı Tully" diyen gözlerle bakmıyordu. Öksürmeden sigara içmeyi ve nefesindeki kokuyu gizlemek için sakız çiğnemeyi öğrendi.
Sekizinci sımfa geldiğinde, ortaokulun en popüler kızlann-dan biriydi, bir sürü arkadaÇı vardı. Yeterince meÇgul olduğunda onu istemeyen kadım düÇünmüyordu.
Yine de kimi günlerde hâlâ biraz... yalnız sayılmaz ama... Çey hissediyordu... baÇı boÇ, belki. Sanki çevresindeki herkes yeri yurdu belli olan insanlardı.
Bugün o günlerden biriydi. Okul servisindeki her zamanki koltuğuna oturmuÇtu; çevresindeki dedikodu uğultusu kulaklarım dolduruyordu. Herkes aileleriyle ilgili bir Çeyler anlatıyor gibiydi, onunsa ekleyebileceği hiçbir Çey yoktu. Küçük kardeÇle kavga etmek ya da anne babaya karÇılık verip cezalandırılmak veya anneyle alıÇveriÇ merkezine gitmek hakkında hiçbir Çey bilmiyordu. Neyse ki araba onu indirmek için sonunda durdu; arkadaÇlarına büyük bir hoÇça kal faslı sergileyerek, kahkahalar

atıp el sallayarak aceleyle indi. Sanki o bahsettikleri Ģeylerin çoğunu daha yeni yaĢamıĢ gibi davramyordu.
Otobüs uzaklaĢtığında, sırt çantasım omzuna geçirip eve giden uzun yolu yürümeye baĢladı. Tam köĢeyi dönmüĢtü ki onu gördü.
Sokağın karĢısma, büyükannesinin evinin önüne park etmiĢ dökük kırmızı VW araba. Hâlâ yan tarafında çiçek çıkartmalan vardı.
Üçüncü Bölüm
Kate Mularkey'nin saatinin alarmı çaldığında dıĢarısı hâlâ karanlıktı. Sızlandı ve öylece uzamp sivri tavana bakmaya baĢladı.
Gördüğü kadarıyla sekizinci sınıf da iğrençti; 1974 tümüyle berbat bir yıl, bir sosyal kuraklık dönemi olmuĢtu. Neyse ki okulun bitmesine sadece bir ay kalmıĢtı. Yazın daha iyi olacağının bir garantisi de yoktu ya...
Altıncı sınıfta çok iyi iki arkadaĢı vardı; her Ģeyi birlikte yaparlardı, 4-H9 kulübünde atlarını sergilemiĢ, gençlik grubuna girmiĢ ve birbirlerinin evleri arasında bisiklet sürmüĢlerdi. On iki yaĢma girdikleri yaz her Ģey bitti. ArkadaĢları tuhaflaĢmıĢtı, baĢka yolu yoktu. Okuldan önce esrar çekiyor, dersleri asıyor ve hiçbir partiyi kaçırmıyorlardı. Onlara katılmayınca, onunla bağlarını kopardılar. Nokta. Hem dumancılar kulübüne katılsaydı "iyi" çocuklar ona asla yaklaĢmazdı. Bu yüzden artık onun tek arkadaĢı kitaplardı. Yüzüklerin Efendisi'ni o kadar çok okumuĢtu ki kitaptaki her sahneyi ezberden okuyabilirdi.

Ama bu, okulda popüler olmak için pek de yeterli bir özellik değildi.
Ġç çekerek yataktan çıktı. Kısa bir süre önce banyoya çevrilmiĢ olan üst kattaki küçük soyunma odasında çabucak duĢ alıp düz, uzun saçlarım ördü; soma o aptal kemik çerçeveli gözlük-
9 Amerika'da gençleri dört farklı yönden (Heart: Duygu, Head: Zekâ, Health: Sağlık, Hands: El becerisi) geliĢtirmek amacıyla kurulan ve devlet himayesinde faaliyet gösteren bir eğitim ve gençlik örgütü, (ç.n.)
lerini taktı. Modası çoktan geçmiĢti; çekici çocuklar yuvarlak ve çerçevesiz gözlük takıyordu artık. Ama babası Ģimdilik yeni bir gözlük alacak paraları olmadığım söylemiĢti.
Alt kata inince, arka kapıya gidip pantolonunun geniĢ paçalarım baldırlarına kadar kıvırdı ve taĢ merdivenlerde duran kocaman siyah lastik çizmelerini giydi. Neil Armstrong gibi yürüyerek çamurlara bata çıka arka bahçedeki ahıra doğru ilerledi. Quarterhorse cinsi yaĢlı kısrakları, ağır aksak çite yaklaĢıp selam verir gibi kiĢnedi. "Hey, Svveetpea!" dedi Kate, yere bir parça saman atıp atın kadife kulaklarım kaĢıyarak.
"Ben de seni özledim," dedi; doğruydu da. Ġki yıl önce birbirlerinden hiç ayrılmazlardı; Kate bütün yaz boyunca bu kısrağa binmiĢ, Snohomish Ġl Ģenliği'nde bir sürü ödül kazanmıĢtı.

Ama her Ģey çok çabuk değiĢiyordu. Artık bunu anlamıĢtı. Bir at bir gecede yaĢlamp sakatlanabilirdi. Bir arkadaĢ da aynı hızda bir yabacıya dönüĢebilirdi.
"HoĢça kal." Karanlık, çamurlu yoldan ağır ağır geçerek geri döndü ve kirli çizmelerini kapımn önünde çıkardı.
Arka kapıyı açınca bir kargaĢanın içine daldı. Annesi evde giydiği rengi solmuĢ çiçekli elbiseyi ve pembe tüylü terliklerini giymiĢ, Eve marka mentollü sigarasım içerek fırının yamnda durmuĢ, dikdörtgen Ģeklindeki elektrikli kızartma tavasına krep hamuru döküyordu.
Boyu omuzlarına kadar inen kahverengi saçlarım iki ince atkuyruğu seklinde ayırmıĢ ve ikisini de çingene pembesi kurdelelerle tutturmuĢtu.
BaĢını tavadan kaldırmadan, "Sofrayı hazırla, Katie," dedi. "Sean, hadi aĢağıya."
Kate söyleneni yaptı. Tam iĢi bitmek üzereydi ki annesi arkasında bitmiĢ, bardaklara süt doldurmaya baĢlamıĢtı.
"Sean, kahvaltıya!" diye tekrar üst kata seslendi annesi. Bu sefer sihirli sözcükleri de ekledi. "Sütünü koydum."
Saniyeler içinde, sekiz yaĢındaki Sean merdivenlerden koĢa koĢa inip üzerinde nokta desenli bej formika masaya doğru hızla ilerledi; aileye yeni katılmıĢ olan küçük yavru Labrador ayaklarına takıldıkça kıkırdıyordu.
Kate tam her zamanki yerine oturmak üzereyken mutfağın karĢısındaki oturma

odasına doğru baktı. Kanepenin üzerindeki geniÇ pencereden, onu ÇaÇırtan bir Çey gördü: KarÇıdaki evin bahçesine doğru dönen bir nakliye kamyonu.
"Vay!" Tabağını alıp iki odayı da geçti ve pencerenin kenarına oturdu, bakıÇları evlerinin bir dönümlük bahçesi üzerinden geçip karÇıdaki evde durdu. Bu ev o kadar uzun süredir boÇtu ki ne zamandan beri öyle olduğunu kimse hatırlamıyordu.
Ona doğru gelen annesinin ayak seslerini duydu, bu ses mutfağın tuğla desenli yer muÇambasıyla döÇenmiÇ zemininde yürürken artmıÇ, oturma odasımn çimen yeÇili halısına gelince yavaÇlamıÇtı.
"Sokağın karÇısındaki eve biri taÇınıyor," dedi Kate.
"Gerçekten mi?"
Hayır, yalan söylüyorum.
"Belki senin yaÇında bir kızları vardır. Bir arkadaÇın olması senin için iyi olur."
Kate diÇlerini sıkarak sinirli sinirli cevap verdi. Sadece an-ne'er lise birde biriyle arkadaÇ olmanın kolay olduğunu düÇünebilirdi zaten. "Neyse." Hızla arkasını döndü, tabağım da alıp koridora çıktı, burada İsa portresinin altında oturup rahat rahat yemeğini bitirebildi. Tahmin ettiği gibi, annesi peÇinden geldi. Son AkÇam Yemeği iÇlemeli duvar halısının asılı durduğu duvara yaslamp hiçbir Çey söylemeden durdu.
"Ne var?" diye aniden sordu Kate daha fazla dayanamayıp.

Annesi neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir Çekilde iç çekti. "Neden son günlerde hep didiÇiyoruz?"
"BaÇlatan sensin."
"Merhaba deyip nasıl olduğunu sorarak mı? Evet, tam bir cadıyım."
"Ben öyle bir Çey demedim."
"Bu benim suçum değil, biliyorsun değil mi?"
"Ne senin suçun değil?"
"Hiç arkadaÇının olmaması. Eğer sen..."
Kate uzaklaÇtı. Tanrım, gerçekten de eğer bir kez daha o klasik eğer-sen-üzerine-düÇeni-yaparsan konuÇmasını dinlerse kusabilirdi.
Neyse ki ilk defa annesi peÇinden gelmedi. Bunun yerine mutfağa gidip, "Çabuk ol, Sean," diye seslendi, "Mularkey aile servisi on dakika içinde kalkıyor."
KardeÇi kıkırdadı. Kate gözlerini devirip üst kata çıktı. KardeÇi her gün bu aptal espriye nasıl gülebiliyordu?
Soruyu sorar sormaz cevabım buldu: Çünkü onun arkadaÇları vardı. ArkadaÇların varsa hayat daha kolaydır.
Eski Ford pikap çalıÇana kadar odasına kapandı. En son istediği Çey annesinin onu okula bırakmasıydı; Kate arabadan inince "îyı dersler!" diye bağırıp sanki "Kaç Para?" yarıÇmasına katılmıÇ gibi el sallardı. Herkes sizi okula annenizin ya da babanızın bırakmasının sosyal bir katliam olduğunu bilir.
Lastiklerin çakıllı yolda çıkardığı sesi duyduğunda tekrar aÇağıya indi, bulaÇıkları yıkadı, eÇyalarım

hazırladı ve evden çıktı. DıĢarıda güneĢ parlıyordu ama dün geceki yağmur evin yolunda küçük küçük oyuklar açmıĢtı. Kesin hırdavatçı dükkanındaki ihtiyarlar çoktan sel felaketinden bahsetmeye baĢlamıĢlardı. Taklit Earth ayakkabılarının tabanlarına çamur bulaĢmasın diye yavaĢ iler-
liyordu. Rengârenk çoraplarına çamur bulaĢtırmamaya o kadar kararlıydı ki, sokağın karĢısında duran kızı gördüğünde yolun sonuna gelmiĢti.
Büyüleyiciydi. Uzun boylu, iri göğüslüydü; uzun, kestane rengi kıvırcık saçları ve Monako Prensesi Caroline gibi bir yüzü vardı: Açık bir ten, dolgun dudaklar ve uzun kirpikler. Ya kıyafetleri: Üç düğmeli, düĢük bel, yandaki dikiĢlere ağartmalı kumaĢ parçalan eklenerek İspanyol paça yapılmıĢ bir kot pantolon, on santimlik platform topuklu mantar tabanlı ayakkabılar ve göbeğini en az beĢ santim açıkta bırakan yarasa kollu, pembe, yakası büzgülü bir bluz.
Kate kollarım kavuĢturarak kitaplarım önüne getirdi; içinden keĢke dün gece sivilcelerimi sıkmasaydım diye geçiriyordu. Ya da keĢke Sears Rough Riders marka pantolonumu giymesey-dim...
"M-Merhaba," dedi yamna gidip yol tarafında durarak. "Otobüs bu tarafta durur."
Siyah maskarayla kat kat rimel ve parlak mavi renkte göz fan sürülmüĢ çikolata kahvesi gözler hiçbir ifade taĢımadan ona baktı.

Tam o anda otobüs geldi. Homurtu gibi bir ses çıkararak hızla gelip acı bir sesle aniden silkelenerek durdu. Eskiden hoĢlandığı çocuk pencereden baĢım çıkanp, "Hey, Kootie. Bu kılık ne, sel bitti!" diye bağırdı ve güldü.
Kate baĢım eğip otobüse bindi. Her zamanki yerine, yalmz baĢına oturduğu ön koltuğa doğru sarsıla sarsıla ilerlerken baĢı hâlâ eğik, yeni kızın yamndan geçmesini bekledi ama kimse binmedi. Kapılar kapamp otobüs sarsılarak ilerlemeye baĢladığında, arkasını dönüp yola bakmaya cesaret edebildi.
Dünyanın en çekici kızı orada değildi.
Tully hâlâ hazırlanamamıĢtı. Bu sabah ne giyeceğine karar
vermek tam iki saatini almıĢtı -On Yedi dergisinin sayfalarından fırlamıĢ gibiydi- ama yine de hiçbiri olmamıĢtı iĢte.
Okul servisi geldiğinde, bir son dakika kararı aldı. Okula bu can sıkıcı, sessiz taĢrada gitmeyecekti. Shonomish, Seattle'ın merkezine bir saatten daha az uzaklıktaydı belki ama ona kalsa sanki Şu anda aydaydı. Burada kendini o kadar yabancı hissediyordu.
Hayır.
Lanet olsun, hayır!
Evin çakıllı yolunu hızla geçti; ön kapıyı öyle sert bir Şekilde iterek açtı ki kapı çatırdayarak duvara çarptı.
Rol yapmak imla kurallarını iyi bilmek gibiydi. Bunu öğrenmiĢti. İkisi de notunuzun artmasını sağlıyordu.

"Kafan güzel olmalı!" dedi yüksek sesle, der demez de oturma odasında sadece eĢyaları taĢıyan adamların olduğunu fark etti.
Bir tanesi durup yorgun bir halde ona baktı. "Hı?"
Yanlarından hızla geçerken, gardıroba öyle bir çarptı ki, adamlar alçak sesle küfrettiler.
Umursamadı bile. Böyle sinirden patlayacakmıĢ gibi hissetmekten nefret ediyordu.
Sözde annesinin gelip ona kendisini kapana kısılmıĢ gibi hissettirmesine izin vermeyecekti; onu defalarca terk ettikten sonra değil.
Annesi büyük yatak odasında yerde oturmuĢ Cosmo dergisinden resimler kesiyordu. Uzun saçları her zamanki gibi dalgalı, berbat bir tüy yumağı gibiydi; modası çoktan geçmiĢ boncuklu, deri bir saç bandıyla sarılmıĢtı. BaĢını kaldırmadan sayfayı çevirdi, bir sonraki sayfada Burt Reynold'ın sırıtan, çıplak, eliyle penisini kapattığı bir resmi vardı.
"Bu taĢra okuluna gitmeyeceğim. Bunların hepsi hödük."
"Ah!" Annesi sayfayı çevirip makasını aldı ve Breck reklamından bir çiçek buketi kesmeye baĢladı. "Tamam."
Tully çığlık atmak istiyordu. "Tamam mı? Tamam? Ben on dört yaĢındayım."
"Benim vazifem seni sevmek ve desteklemek bebeğim, seninle karĢı karĢıya gelmek değil."

Tully gözlerim kapadı, içinden ona kadar saydı ve tekrar, "Burada hiç arkadaĢım yok. "
"Yeni arkadaĢlar edin. Eski okulunun en popüler kızı sen-miĢsin."
"Ama anne ben... "
"Cloud."
"Sana Cloud demeyeceğim."
"Sen bilirsin Tallulah." Annesi mesajımn alınıp alınmadığını anlamak için baĢım kaldırdı. Mesaj alınmıĢtı.
"Ben buraya ait değilim."
"Tully sen de biliyorsun ki sen yeryüzünün ve gökyüzünün çocuğusun, sen her yere aitsin. Bhagavad Gita der ki... "
"Yeter." Tully uzaklaĢırken annesi hâlâ konuĢuyordu. Duymak istediği son Ģey o uyuĢturucu müptelalarının siyah beyaz posterlerde yazılı öğütleriydi. DıĢarı çıkarken annesinin çantasından bir paket Virginia Slims10 aĢırdı ve yola koyuldu.
Somaki hafta boyunca Kate yeni kızı uzaktan izledi.
Tully Hart çok farklıydı; bu cesur ve çekici bir farklılıktı. Okulun açık yeĢil koridorunda yürürken her nasılsa herkesten daha göz kamaĢtırıcıydı. Onun gece sokağa çıkma yasağı yoktu ve okulun arkasındaki ağaçlıkta sigara içerken yakalanmaktan
10 1968 yılında güçlü kadın sembolüyle piyasaya sürülen Amerikan sigarası, (ç.n.)
korkmuyordu. Herkes ondan bahsediyordu. Kate aralarında fı-sıldaĢan çocukların seslerindeki gizli hayranlığı duyabiliyordu.

Snohomish Vadisi'ndeki mandıralarda ya da kâğıt fabrikasında çalıÇan iÇçilerin evlerinde büyüyen bu çocuklar için Tully Hart egzotikti. Herkes onunla arkadaÇ olmak istiyordu. KomÇusunun popüler olması Kate'in yabancılaÇma duygusunu daha da artırmıÇtı. Bunun onu neden bu kadar etkilediğini bilmiyordu. Bildiği tek Çey, her sabah otobüs durağında yan yana ama tümüyle ayrı dünyalarda durup aralarında derin bir sessizlikle beklerken, Tully'nin onu fark etmesi için yanıp tutuÇtuğuydu.
Ama bu hiç olmayacaktı. '
"... Neyse, Carol Burnett Show daha baÇlamamıÇ. ĠÇte hazır. Kate? Katie?"
Kate baÇını masadan kaldırdı. Mutfak masasında, açık sosyal bilgiler kitabının üzerinde uyuyakalmıÇtı. "Hı? Ne dedin?" diye sordu ağır gözlüklerini parmağıyla yukarı doğru iterek.
"Yeni komÇulanmız için hamburger köftesi ve makarna hazırladım. KarÇıya götürür müsün?"
"Ama..." Kate bir bahane bulmaya çalıÇtı, bundan kurtulmasını sağlayacak herhangi bir Çey. "Onlar taÇınalı bir hafta oldu."
"Haklısın, geç kaldım. Son zamanlarda her Çey üst üste geldi."
"Benim çok ödevim var. Sean'ı gönder."
"Sean'ın Çimdilik orada arkadaÇlık edebileceği biri yok, değil mi?"
"Benim de yok," dedi Kate üzgün bir halde.
Annesi ona döndü. Bu sabah titizlikle kıvırıp kabarttığı kahverengi saçları gün

içinde sönmüÇ, makyajı da solmuÇtu. ġimdi yuvarlak, elma yanaklı yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. Sarı
ve mor renkli tığ iÇi yeleği -geçen yılki Noel hediyesiydi- yanlıÇ düğmelenmiÇti. Kate'e bakarak odayı geçti ve masaya oturdu.
"Sen üzerime atlamadan bir Çey söyleyebilir miyim?"
"Muhtemelen hayır."
"Sen ve Joannie için üzgünüm."
Kate'in beklediği onca Çey içinde, bu listede bile değildi. "Önemli değil."
"önemli. Bugünlerde oldukça hızlı bir grupla takılıyormuÇ, öyle duydum."
Kate umurunda bile olmadığım söylemek istiyordu ama hiç istemediği halde gözleri yaÇla dolmaya baÇladı. Amlar gözlerinin önünde canlandı: O ve Joannie Çenlikte, Ahtapot'ta bölmelerinin dıÇında oturmuÇ, lisede ne kadar eğleneceklerinden bahsediyorlardı. Omzunu silkti. "Evet."
"Hayat bazen zor. Özellikle de on dört yaÇında."
Kate gözlerini devirdi. Eğer bir Çey biliyorsa, o da annesinin ergenlik çağındaki bir kız için hayatın ne kadar zor olabileceğinden haberinin bile olmadığıydı. "Evet, çok boktan."
"O sözcüğü duymamıÇ gibi davranacağım. Zor olmayacak çünkü bir daha asla duymayacağım. Değil mi?"
Kate, Tully gibi davranmıÇ olduğunu umdu. O asla bu kadar kolay geri çekilmezdi.

Muhtemelen hemen Şu anda bir sigara yakardı ve annesine cevap verecek cesareti olurdu.
Annesi eteğinin çanta gibi ceplerini arayıp sigara çıkardı. Bir tane yakıp Kate'i incelemeye baŞladı. "Seni çok sevdiğimi, desteklediğimi ve birinin seni üzmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Ama sana bir Şey soracağım Katie: Ne bekliyorsun ki?"
"Ne demek bu?"
"Bütün gününü kitap okuyarak ve ödev yaparak geçiriyor-sun. Böyle davramrsan insanlar seni nasıl tamyabilir ki?"
"Kimse beni tammak istemiyor."
Annesi yavaŞça eline dokundu. "Oturduğun yerde birinin ya da bir Şeyin gelip hayatını değiŞtirmesini beklemek hiç iyi bir Şey değil. Bu yüzden Gloria Steinem gibi kadınlar sutyenlerini yakıp VVashington'a yürüyorlar."
"Ben arkadaŞ edinebileyim diye mi?"
"Ne istersen onu olabilesin diye. Sizin kuŞak çok Şanslı. İstediğin her Şey olabilirsin. Ama bazen risk alman gerekir. Elini uzatmalısın. Sana kesin olarak söyleyebileceğim bir tek Şey var: Hayatta sadece yapmadığımız Şeyler için piŞmanlık duyarız."
Kate annesinin sesinde bir tuhaflık hissetti, piŞmanlık sözcüğünü vurgulayan bir hüzün. Ama annesi lise popülaritesinin savaŞ alanı hakkında ne bilebilirdi ki? Ergenlikten çıkalı yıllar olmuŞtu. "Evet, doğru."

"Gerçekten Kathleen, bir gün ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın." Annesi gülümseyerek eline vurdu. "Eğer sen de bizim gibiysen, o gün benden ilk kez bebek bakmamı istediğin gün olacak."
"Neden bahsediyorsun?"
Annesi, Kate'in ne olduğunu bile anlamadığı bu Çakaya güldü. "Ġyi ki bu konuĢmayı yaptık. ġimdi git de yeni komĢuyla arkadaĢ ol."
Yaa tabi, o kadar kolaydı.
"Fırın eldivenlerini tak. Hâlâ sıcak," dedi annesi.
Mükemmel. Bir eldivenler eksikti.
Kate mutfak tezgâhına gidip, kırmızı-kahverengi, yapıĢ yapıĢ görünen bir tencere yemeğe baktı. Aptal gibi, güvecin üzerine folyo sarıp kenarlarını kıvırdı ve Georgia teyzenin yaptığı kabarık, mavi kapitone fırın eldivenlerini taktı. Arka kapıda, çoraplı ayaklarına, giriĢte duran taklit Earth ayakkabılarını geçirdi ve evin yağmurda delik deĢik olmuĢ yolunda ilerlemeye baĢladı.
Sokağın karĢısındaki ev, uzun ve yere yakın, L Ģeklinde çiftlik tarzı, yola bakmayan bir evdi. Pedavra kaplı çatı yosun bağlamıĢtı. FildiĢi rengi cepheler boya istiyordu, oluklar yaprakla ve çalı çırpıyla dolmuĢtu. Dev ormangülü çalıları pencerelerin yarısından çoğunu gizliyordu. Bakımsız kalmıĢ ardıçlar ev boyunca uzanan yeĢil, dikenli bir set oluĢturmuĢtu. Bahçeyle yıllardır kimse ilgilenmemiĢti.

ön kapıya geldiğinde Kate durup derin bir nefes aldı.
Tencereyi tek elinde dengeleyerek, fırın eldivenlerinden birini çıkarıp kapıyı çaldı. Lütfen evde kimse olmasın.
Tam o anda içeriden ayak sesleri geldiğini duydu. Kapı açılınca karGısına dalgalı bir kaftan giymiG, uzun boylu bir kadın çıktı. Almna Hint boncuklarıyla iGlenmiG bir saç bandı geçirmiGti. Gözlerinde tuhaf bir boGluk vardı, sanki gözlük takması gerekiyormuG da takmamıG gibiydi ama yine de belirgin ve kırılgan bir hoGluk vardı halinde. "Evet?"
Farklı yerlerden aym anda geliyor gibi görünen tuhaf, yüksek frekanslı bir müzik vardı, ıGıklar kapalı olmasına rağmen, esrarengiz yeGil-kırmızı camlarla kaplı lav lambalarının ıGığı süzülüyor, ıGık oyunları yapıyordu.
"Me-Merhaba," dedi Kate kekeleyerek. "Annem bu güveci sizin için yaptı."
"Tam isabet," dedi kadın geriye doğru tökezleyerek, neredeyse düGüyordu.
Birdenbire Tully kapıya doğru gelmeye, daha doğrusu süzülmeye baGladı. Zarafet ve güvenle hareket ediyordu; sanki bir ergen değil de bir film yıldızıydı. Parlak mavi mini elbisesi ve be yaz go-go çizmelerinin içinde araba kullanabilecek kadar büyük görünüyordu. Hiçbir Gey söylemeden Kate'in kolundan tutup onu oturma odasından geçirerek her Geyi pembe olan mutfağa götürdü: Duvarlar, mutfak

dolapları, perdeler, fayans tezgâh, masa. Tully ona baktığında, bu kara gözlerde utanca benzeyen bir Çeyin parladığını gördü.
"O senin annen mi?" diye sordu Kate ne söyleyeceğini bilmeyerek.
"O kanser."
"Ah!" Kate, "Çok üzüldüm," demek dıÇında ne söyleyeceğini bilemedi. Tully'yle göz göze gelmektense masayı inceledi. Hayatında hiç bu kadar abur cuburu bir arada görmemiÇti. Hazır turtalar, Cap'n Crunch ve Quisp marka mısır gevreği kutuları, Fritos patates cipsi, Funyuns mısır cipsi, Tvvinkies kremalı kekler, Zingers çikolatalar ve Screaming Yellovv Zonkers mısır patlağı. "Vay, keÇke annem bunlardan yememe izin verse." Kate anında ağzım açtığına piÇman oldu. Artık çekici görünmekten fena halde uzaktı. Bir Çeyler yapmak ve Tully'nin ifadesiz yüzüne bakmamak için elindeki tencereyi tezgâhın üzerine koydu. "Hâlâ sıcak," dedi, bu fırın eldivenleriyle katil balinalara benzediğini düÇünerek.
Tully bir sigara yaktı ve duvara yaslanarak onu izledi.
Kate arkasına dönüp oturma odasımn kapısına baktı. "Sigara içmene kızmıyor mu?"
"Böyle Çeyleri kafasına takamayacak kadar hasta."
"Ah!"
"Bir nefes çekmek ister misin?"
"Aa... Yok, sağ ol."
"Tabii, ben de öyle düÇünmüÇtüm."
Duvardaki kara kedi saatin kuyruğu oynadı.

"Muhtemelen akÇam yemeği için eve dönmen gerekiyor-dur."
"Ah," dedi Kate tekrar, kendini daha öncekinden berbat bir duruma düÇmüÇ hissederek. "Doğru."
Tully, Kate'i çıkıÇa götürmek için oturma odasına doğru yöneldi, annesi Çimdi kanepenin üzerinde kıvrılmıÇtı. "HoÇça kal, karizmatik komÇu tavırlı, sokağın karÇısındaki kız."
Tully kapıyı hızla çekerek açtı. Kapı açılınca gerçek olamayacak kadar canlı görünen; bulanık, mor bir dikdörtgene benzeyen bir gece onları karÇıladı. "Yemek için teÇekkürler," dedi. "Ben yemek piÇirmeyi bilmiyorum, Cloud'un kendisi piÇmiÇ zaten, anlarsın ya." "Cloud?"
"Annemin Çu anki adı." "Ah."
"Yemek piÇirmeyi bilseydim iyi olurdu. Ya da bir aÇçımız falan olsaydı. Annem kanser ya." Tully ona baktı.
Ona öğretebileceğim söyle. Risk al.
Ama yapamadı. Küçük düÇme ihtimali dağlar kadardı.
"ġey... HoÇça kal."
"GörüÇürüz."
Kate onun yamndan geçip karanlığa daldı.
Tully ona seslendiğinde yolu yarılamıÇtı. "Hey, bekle."
Kate yavaÇça arkasım döndü.
"Senin adın ne?"
Bir umut ıÇığı hissetti. "Kate. Kate Mularkey."
Tully güldü. Mularkey11 mi? Zırvalık gibi mi?"

11 Mularkey, Ġrlanda'da yaygın olarak kullanılan bir soyadıdır ve "cazibe, eğlence, hile" anlamları vardır. Amerika'daysa bu sözcük Mularky olarak yazıldığında "zırvalık" anlamında kullanılır, (ç.n.)
Soyadıyla ilgili bu Ģaka hiç de komik değildi. Ġçini çekip geri döndü.
"Gülmek istememiĢtim," dedi Tully ama gülmeye devam
etti.
"Evet. Her neyse."
"Ġyi. Bir kaltak gibi davran, tamam mı?" Kate yürümeye devam etti.
Dördüncü Bölüm

lly kızın uzaklaĢmasını izledi.
"Öyle söylememeliydim," dedi, yıldızlarla süslü sonsuz gökyüzünün altında sesinin ne kadar da küçük çıktığım fark ederek.
Neden öyle söylediğini, karĢı komĢunun kızıyla neden birdenbire dalga geçmek istediğim tam olarak kendisi de bilmiyordu. Ġçini çekerek tekrar eve girdi. Odaya girer girmez marihuana kokusu baĢım döndürdü, duman gözlerini yaktı. Annesi kanepenin üzerinde kollarını bacaklarım gererek uzanmıĢtı; bir ayağı sehpamn, öbür ayağı siyah yastıkların üzerindeydi. Ağzı açık kalmıĢtı, dudaklarının kenarmda salyalar parlıyordu.
Ve karĢı komĢunun kızı bunu görmüĢtü. Tully bir utanç dalgasının vücuduna yayıldığım hissetti. Pazartesi günü dedikoduların tüm

okula yayılacağından hiç Güphesi yoktu: Tully Hart'ın annesi marihuana çekiyormuG.
Bu yüzden eve hiç kimseyi davet etmiyordu. Eğer bir sırrın varsa onu tek baGına, karanlıkta saklamak gerekiyordu.
Yabancılar için bile yemek piGiren bir anneye sahip olmak için her Geyini verirdi. Belki de bu yüzden o kızın soyadıyla dalga geçmiGti. Bu düGünce sinirine dokundu ve kapıyı çarparak kapattı. "Cloud. Uyan."
Annesi hızlı ve derin bir nefes alarak oturdu. "N'oldu?"
"Yemek zamanı."
Annesi gözlerinin önündeki saç tutamım itip duvar saati-
ne odaklanmaya çalıGtı. "Ne, anaokulunda mıyız? Saat daha beG."
Tully annesinin hâlâ saati söyleyebiliyor olmasına GaGırmıGtı. Mutfağa gitti, yemekleri CorningVVare marka iki beyaz tabağa koyup oturma odasına geri geldi. "Al." annesine bir tabakla çatal verdi.
"Bu nereden çıktı? Yemek mi piGirdin?"
"Hayır. KomGu getirdi."
Cloud uykulu uykulu etrafına bakındı. "KomGumuz mu var?"
Tully cevap verme zahmetine girmedi. Ne de olsa annesi ne konuGtuklarım hep unuturdu. Bu onunla gerçekten sohbet etmeyi imkânsız hale getiriyordu ama Tully bu durumu çoğunlukla umursamıyordu. Cam siyah beyaz bir film izlemeyi ne kadar az istiyorsa Cloud'la sohbet etmeyi de o kadar az

istiyordu. Ama Şimdi, o kız geldikten sonra Tully ne kadar farklı olduğunu açıkça hissetmiŞti. Eğer gerçek bir ailesi -ev yemekleri piŞirip komŞulara gönderen bir annesi- olsaydı kendini bu kadar yalmz hissetmezdi. Kanepenin yamnda duran hardal renkli puf mindere oturup ihtiyatla, "Acaba büyükannem Şu anda ne yapıyordur?" dedi.
"Muhtemelen o berbat ŻSA'YA ŻÜKÜRLER OLSUN iŞlemelerinden yapıyordur. Sanki bunlar ruhunu kurtaracakmıŞ gibi. Hah! Okul nasıl?"
Tully'nin baŞı birdenbire kalktı. Az önce annesinin ona hayatıyla ilgili bir soru sorduğuna inanamıyordu. "Çocukların çoğu etrafımda dolamyor ama ben..." KaŞlarım çattı. HoŞnutsuzluğunu nasıl sözcüklere dökebilirdi? Gerçekten bildiği tek Şey burada arkadaŞlanylayken bile yalmz olduğuydu. "Ben beklemeye devam... "
"Ketçabımız var mı?" diye sordu tabağmdaki hamburger
köftesine bakıp çatalıyla oynayarak. Müzikle beraber sağa sola sallanıyordu.
Tully hissettiği bu hayal kırıklığından nefret ediyordu. Annesinden hiçbir Şey beklememeyi öğrenmiŞti. "Ben odama gidiyorum," dedi oturduğu puf minderin üzerinden atlayarak.
Odasımn kapıŞım çarpmadan önce annesinin, "Belki içinde biraz peynir olsa daha iyi olurdu," dediğini duydu.
O gece, herkes çoktan yatmaya gittikten sonra, Kate yavaŞça merdivenlerden indi ve babasımn büyük plastik çizmelerini giyip

dıÇarı çıktı. Son zamanlarda uyku tutmadıkça dıÇarı çıkmayı âdet edinmiÇti. BaÇımn üzerinde uzayıp giden büyük kara gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Burası, bu sonsuz gökyüzü, kendisini küçük ve önemsiz hissetmesine neden oluyordu. Hiçbir yere çıkmayan boÇ bir sokağa bakakalmıÇ yalmz bir kızcağız.
Svveetpea hafifçe kiÇneyip ona doğru tırısa kalktı. Çitin en üst parmaklığına tırmandı. "Al, kızım," dedi parkasımn cebinden bir havuç çıkararak.
Sokağın karÇısındaki eve baktı. Gece yansı olmasına rağmen hâlâ ıÇıklar yamyordu. Kesin Tully o popüler arkadaÇlanyla parti veriyordu. Muhtemelen kahkahalar atıyor, dans ediyor ve ne kadar çekici olduklanndan bahsediyorlardı. Kate böyle bir partiye davet edilmek için her Çeyini verebilirdi.
Sweetpea burnuyla dizini dürtüp hırıldadı. "Biliyorum. Hayal kuruyorum." Derin bir nefes alıp çitten indi. Svveetpea'yi son kez okÇayıp yatağına döndü.
Birkaç gece sonra, hazır turtalar ve Alpha-Bits mısır gevreğiyle geçiÇtirilmiÇ bir akÇam yemeğinin ardından, Tully uzun, sıcak bir duÇ aldı, bacaklarım ve koltuk altlarım tıraÇ etti ve saçlarım ortadan ayırıp en diplerden baÇlayarak hiçbir kıvrım ya da dalga kalmayacak Çekilde kurutup düzleÇtirdi. Sonra odasımn dolap bölmesine gitti ve orada durup ne giyeceğine karar vermeye çalıÇtı. Ġlk kez bir lise partisine

katılacaktı. Mükemmel görünmeliydi. Lise birinci sınıflardan Tully'den baĢka hiçbir kız davet edilmemiĢti. O tekti. Pat Richmond, futbol takımındaki en hoĢ çocuk, partiye onunla gitmeyi seçmiĢti. Geçen çarĢamba gecesi Tully'nin arkadaĢ grubuyla onun arkadaĢ grubu hep birlikte öğrencilerin mekâm olan o hamburgercideydiler. Tek bir bakıĢma yetmiĢti. Pat, iri yarı arkadaĢ kalabalığından kurtulup Tully'nin yanına gelmiĢti.
Onun kendisine doğru geldiğini gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Müzik kutusunda, Stairway to Heaven12 çalıyordu. Çok romantikti.
"Seninle konuĢtuğum için bile baĢım belaya girebilir," dedi.
Tully olgun görünmeye çalıĢarak piĢkin piĢkin, "Belayı severim," dedi.
Pat'ın gülümsemesi bugüne dek gördüğü hiçbir Ģeye benzemeyecek kadar güzeldi. Hayatında ilk kez kendini insanların ona söylediği kadar güzel hissetti.
"Cuma günkü partiye benimle gelmek ister misin?"
"Bana uyar," dedi. Bu lafı Ali My Children13 dizisinde Erica Kane'den duymuĢtu.
"Saat onda seni alırım," dedi ve daha da yaklaĢarak, "tabii o saatte sokağa çıkma yasağın yoksa, küçük kız."
"AteĢböceği Yolu, on yedi numara ve geceleri sokağa çıkma yasağım falan yok."
12 Cennete Giden Merdiven, (ç.n.)
13 Bütün Çocuklarım, (yay.n.)

Tekrar gülümsedi. "Bu arada ben Pat."
"Ben de Tully."
"Peki o zaman Tully, saat onda görüĢürüz."
Tully hâlâ inanamıyordu. Son kırk sekiz saattir bu ilk gerçek randevusundan baĢka bir Ģey düĢünemiyordu. Daha önce erkeklerle çıktığında ya grupça takılmıĢlar ya da okulun dans partisine falan gitmiĢlerdi. Bu tümüyle farklıydı. Pat neredeyse gerçek bir adamla aym yaĢtaydı. Birbirlerine âĢık olabilirlerdi, bundan emindi. Sonra, onun elinden tutmasıyla birlikte artık bu kadar yalmz hissetmeyecekti.
Nihayet kıyafetlerini seçebildi.
DüĢük bel, üç düğmeli, İspanyol paça kot pantolon üstüne pembe, oyuk yakalı, göğüs çatalım gösteren bir bluz ve en sevdiği mantar tabanlı platform topukluları. Makyajım yapması neredeyse bir saatini aldı; yeterince seksi görünene kadar kat kat boya sürdü. Pat'e ne kadar tatlı olabileceğini göstermek için sabırsızlanıyordu.
Annesinin sigaralarından bir paket kapıp yatak odasından çıktı.
Annesi elindeki dergiden kafasım kaldırıp uykulu, kızarmıĢ gözleriyle ona baktı.
"Hey, saat neredeyse on. Nereye böyle?"
"Bir çocuk beni partiye davet etti."
"Burada mı Şimdi?"
Ya, tabii. Tully herkesi içeri davet ederdi ya.
"Yolda buluĢacağız."
"Ooo, iyiymiĢ. Gelince beni uyandırma."
"Uyandırmam."

DıÇarısı karanlık ve soğuktu. Samanyolu, yıldızların ıÇığından yapılmıÇ bir patika gibi gökyüzünde uzanıyordu.
Ana yolda, posta kutusunun yamnda, ısınmak için ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bekledi. Çıplak kollarındaki tüyler soğuktan ürpermiÇ, diken diken olmuÇtu. Orta parmağındaki duygu yüzüğünün rengi yeÇilden mora dönmüÇtü. Tully bunun ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıÇtı.
Sokağın karÇısında, tepenin baÇındaki küçük ve sevimli çiftlik evi karanlığın içinde parlıyordu. Sanki her penceresi erimeye baÇlayan bir kalıp ılık tereyağı gibiydi. Muhtemelen hepsi evdeydi, büyük bir masanın etrafında toplanmıÇ tombala oynuyorlardı. Bir gün habersizce çıkıp onlara gitse nasıl tepki vereceklerini merak etti; kapıda belirip "Selam" dese mesela.
Far lambalarının ıÇığı görünmeden önce Pat'in arabasının sesini duydu. Motorun sesini duyunca karÇı evde oturan aileyi unutup yola çıktı ve el sallamaya baÇladı.
Pat'in yeÇil Dodge Charger'ı yamnda durdu; müzik sesi arabayı titretiyordu. Ön koltuğa oturdu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki söylediği Çeylerin duyulmayacağından emindi.
Pat ona sırıtarak gazı kökledi ve bir roket gibi fırlayıp sessiz taÇra yolunu inlete inlete ilerlemeye baÇladılar.
Çakıllı bir yola döndüklerinde, devam eden partinin ıÇıkları görünmeye baÇladı. Onlarca araba çayırın içindeki geniÇ bir dairenin etrafında farları açık halde park etmiÇti.

Birinin arabasının radyosunda, Bachman Turner's Overdrive'ın Taking Care of Business14 Çarkısı çalıyordu. Pat çitlerin yanındaki ağaçlık alana park etti.
Her yerde eğlenen gençler vardı, kimi Çenlik ateÇinin etra-
14 ĠÇime Bakıyorum, (ç.n.)
fında toplanmıÇ, kimi çimenlerin içinde dizilmiÇ bira fıçılarının yamnda duruyordu. Yerler Çeffaf plastik bardaklarla dolmuÇtu. Ahırın aÇağısında, bir grup genç aralarına Amerikan futbolu oynuyordu. Mayısın sonu gelmiÇti ama yazın gelmesine daha çok var gibiydi, bu yüzden birçok kiÇi mont giymiÇti. KeÇke montu-mu almayı unutmasaydım diye geçirdi içinden.
Pat elini sıkı sıkı tutup onu fıçıların yanındaki çiftlere doğru yöneltti, gidip iki bardak bira doldurdu.
Birasım aldı, Pat'in onu arabalann çevrelediği alamn arkasında sessiz bir yere doğru götürmesine izin verdi. Oraya geldiklerinde Pat spor montunu çıkarıp yere serdi ve eliyle oturmasını iÇaret etti.
"Seni ilk gördüğümde gözlerime inanamadım," dedi Pat birasından bir yudum alıp onun yalana oturarak. "Sen bu Çehrin bugüne kadar gördüğü en tatlı kızsın. Bütün çocuklar seni istiyor."
"Ama beni sen kaptın," dedi ona gülümseyerek. Kendim onun kara gözlerinde kayboluyormuÇ gibi hissediyordu.

Pat, birasından büyük bir yudum alıp neredeyse bitirdi; sonra bardağı bırakıp onu öptü.
Daha önce baĢkalarıyla öpüĢmüĢtü. Çoğunlukla dans ederken yapılan, kaçak ve beceriksiz öpme denemeleriydi bunlar. Ama bu farklıydı. Pat'in dudakları büyülü gibiydi. Tully mutluluk içinde derin bir nefes alarak onun ismini fısıldadı. Pat geri çekildiğinde, Tully'ye bakan gözlerinde saf ve ıĢıl ıĢıl bir aĢk parlıyordu. "Burada olduğu için memnunum."
"Ben de."
Birasım bitirip ayağa kalktı. "Biraz daha demlenmem lazım.
Pat kaĢlarım çatıp soran gözlerle Tully'ye baktığında bira fıçılarının önünde sıradaydılar. "Hey, sen içmiyorsun. Senin bu parti iĢlerinde rahat olduğunu düĢünmüĢtüm."
"Öyleyim," dedi gergin gergin gülümseyerek. Daha önce hiç gerçekten içmemiĢti, ama eğer inek öğrenciler gibi davranırsa Pat ondan hoĢlanmazdı ve Pat'in ondan hoĢlanmasını çok ama çok istiyordu. "Fondip" dedi, plastik bardağı dudaklarına götürüp hiç durmadan hepsini içerek. Bitirdiğinde hıçkırığım ve gülüĢünü tutamadı.
"İĢte bu!" dedi Pat baĢım onaylarcasına sallayıp iki bira daha koyarken.
İkincisi o kadar kötü değildi. Ama üçüncü bardağa geldiklerinde Tully artık tat alma duyusunu tamamen kaybetmiĢti. Pat bir ĢiĢe Annie Green Springs Şarap çıkardığında, Tully ondan da epeyce içti. YaklaĢık bir

saat kadar ceketin üzerinde oturdular, birbirlerine iyice sokulup içtiler ve sohbet ettiler. Tully onun bahsettiği insanların hiçbirini tammıyordu ama bunun ne önemi vardı. Önemli olan ona nasıl baktığı, elini nasıl tuttuğuydu.
"Hadi kalk," diye fısıldadı Pat. "Dans edelim."
Ayağa kalktığında biraz sersemlemiÇti. Dengesini kaybediyordu ve dans boyunca sürekli tökezledi. Sonunda tamamen yere serildi. Pat gülerek elinden tutup onu kaldırdı ve onu ağaçların arasında karanlık ve romantik bir yere götürdü. Tully kıkırdayarak beceriksiz adımlarla onu takip ediyor, Pat onu kollarına alıp öptüğünde nefesi kesiliyordu.
Bu o kadar güzel bir duyguydu ki kamm ateÇe veriyor, yakıyordu. Tully, Pat'in kendisinde uyandırdığı duygulardan baÇı dönmüÇ bir halde, bir kedi gibi ona sokuldu. Pat her an geri çekilip gözlerinin içine bakarak, AÇk Hikâyesi filmindeki Ryan O'Neal gibi. Seni seviyorum diyebilirdi.
Belki Tully ona karÇılık verirken, "Ben de seni, hazırlık çocuğu," derdi. Stairzvay to Heaven onların Çarkısı olurdu. Nasıl tanıÇtıklarını soranlara...
Pat dilini ağzımn içine doğru uzattı, dili tuhaf bir uzantı gibi
sert hareketlerle ağzının içinde dolanıyordu. Birdenbire Tully artık bundan hoÇlanmadığını fark etti; hiç hoÇuna gitmemiÇti. Geri çekilip dur demeye çalıÇtı

ama sesi çıkmadı. Paf in dudakları bütün nefesini emiyor, konuGmasına izin vermiyordu.
Eli bütün vücudunda dolaGmaya baGlamıGtı. Sırtım okGuyor, belini kavrıyor, asılarak sutyenini çıkarmaya çalıGıyordu. Tully, sutyeninin yırtılarak çözüldüğünü hissetti. Ve Pat göğüslerine dokunmaya baGladı.
"Hayır..." diye inleyerek ellerim üzerinden çekmeye çalıGtı. Ġstediği Gey bu değildi. O aGk istiyordu, romantizm ve büyü istiyordu. Onu sevecek birini. Bunu... değil. "Hayır, Pat, yapma..."
"Hadi Tully, sen de istiyorsun." Pat onu geriye doğru itince, Tully dengesini kaybedip yere serildi; baGım yere çarpmıGtı. Bir saniye için her Gey bulanıklaGtı. Görüntü düzeldiğinde Pat bacaklarının arasında diz çökmüGtü. Tek eliyle iki elini birden tutarak Tully'yi yere yapıGtırmıGtı.
"Ben böyle istiyorum," dedi sert bir hareketle bacaklarım ayırarak.
Üzerindekini sıyırıp çıplak göğsünü seyretti.
"Ah, evet... " Bir memesini avuçlayıp, ucunu acıtırcasına çimdikledi. Diğer elini pantolonunun içine, çamaGırın altına daldırmıGtı.
"Dur, lütfen... " Tully çaresizce kurtulmaya çalıGtı ama çırpınmaları Pat'i daha da heyecanlandırmaktan baGka iGe yaramadı. Parmakları bacaklarının arasım zorluyor, içine girmeye çalıGıyordu.
"Hadi bebeğim, zevkine var biraz."
Ağlamak istiyordu. "Yapma... "

"Ah, evet... " Vücuduyla Tully'nin üzerine abanmıÇ, onu ıslak zemine yapıÇtırmıÇtı.
O kadar çok ağlıyordu ki dudaklarında kendi gözyaÇlarının tadını duyuyordu artık, ama Pat'in umurunda bile değildi. ÖpüÇleri bambaÇkaydı Çimdi; salyaları akıyor, emiyor, ısırıyor, canını acıtıyordu. Bastırdıkça karnım delen kemeri dudaklarından daha çok acı veriyordu ve içine girmeye çalıÇan penisi...
Acı bacaklarının arasım parçalarcasına yarıp içine iÇlerken gözlerini sımsıkı kapatmıÇtı.
Sonra aniden her Çey bitti. Pat dönerek üzerinden çekilip yamna uzandı ve sanki az önce ona yaptığı Çey sevmekmiÇ gibi Tully'yi yanaklarından öptü.
"Hey, sen ağlıyorsun"dedi, Tully'nin yüzüne düÇen saçları yavaÇça geriye doğru iterken.
"Sorun ne? Sen de istiyorsun sanıyordum."
Ne diyeceğini bilmiyordu. Her kız gibi o da bekâretini kaybedeceği günü hayal etmiÇti ama hayallerinde hiç böyle olmuyordu. Ġnanamayan gözlerle ona baktı. "Ġstemek mi?"
Pat'in alm yüzündeki tedirgin ifadenin etkisiyle kırıÇmıÇtı. "Hadi, Tully, dans edelim."
Sanki gerçekten Tully'nin verdiği tepkiye ÇaÇırmıÇ gibi usulca söylediği bu cümle her Çeyi daha da berbat etti. Bir yerde hata yaptığı kesindi; gösterip elletmeyen kızlar gibi davramp onu baÇtan çıkarmıÇtı ve böyle davranan kızların baÇına gelecek olan da buydu iÇte.

Pat bir dakikadan daha uzun bir süre ona baktı, sonra ayağa kalkıp pantolonunu çekti. "Neyse, bir içki daha almam lazım. Gidelim."
Tully yattığı yerde yan döndü. "Defol."
Pat'in, yamnda durup ona bakmakta olduğunu hissedebiliyordu. "Lanet olsun, sen de istiyormuÇsun gibi davrandın. Bir adamı baÇtan çıkarıp soma kendini geri çekemezsin. Büyü de gel, küçük kız. Bu senin suçun."
Gözlerini kapatıp o yokmuÇ gibi davrandı. Neyse ki sonunda gitmiÇ, onu yalmz bırakmıÇtı. Ġlk kez yalmz olmaktan memnundu.
Kendini kırılmıÇ, yaralanmıÇ ve en kötüsü, aptal gibi hissederek orada öylece uzandı. YaklaÇık bir saat sonra partinin dağılmaya baÇladığını duydu, arabalar çalıÇtırılıyor, çakıllı yolda ilerleyen arabaların lastikleri ötüyordu.
Orada öylece yatmaya devam etti, kıpırdayamıyordu. Pat haklıydı, hepsi onun suçuydu. O aptal ve cahildi. Tüm istediği birinin onu sevmesiydi.
"Aptal!" dedi ıslık gibi keskin bir sesle ve nihayet kalkıp oturdu.
YavaÇ hareketlerle giyinip ayağa kalkmaya çalıÇtı. Hareket edince midesi bulandı ve birdenbire en sevdiği ayakkabılarının üzerine kustu. Kusması bitince eğilip çantasım aldı, askısını omzundan geçirip çapraz takta ve yola doğru yönelip uzun ve acı verici bir yürüyüÇe baÇladı.
Gecenin bu saatinde dıÇarıda hiç araba yoktu, ama bu iÇine geliyordu. Kimseye

saçlarının arasmda neden bir sürü çam iğnesi olduğunu ya da ayakkabılarına neden kusmuk bulaĢtığım açıklamak zorunda kalmayacaktı.
Eve dönerken yol boyunca, olanları tekrar tekrar yaĢadı: Pat'in onu partiye davet ederken gülümseyiĢini, o tatlı ve yumuĢak ilk öpücüğü, ona önem verir gibi konuĢmasım, soma diğer Pat'i, onun haĢin ellerini, dudaklarım zorlayan dilini ve vücudunda dolaĢan parmaklarım, sertleĢmiĢ orgamm ve onu zorla içine daldırıĢım.
Olanları düĢündükçe kendini daha yalmz ve kimsesiz hissetti.
KeĢke olanları konuĢabilecek kadar güvendiği biri olsaydı. Bu, belki acısını biraz hafifletirdi. Ama tabii ki öyle biri yoktu.
Bu da saklaması gereken bir sır olarak kalacaktı, tıpkı tuhaf annesi ve kim olduğunu bile bilmediği babası gibi. Ġnsanlar arkasından, lise partisine giden birinci sınıftaki bir kızın bunu hak ettiğini söylerlerdi.
Eve giden yola yaklaĢtıkça daha da yavaĢladı. Normalde onu sevmesi gereken bir kadınla, onun için bir sığınak olması gereken o evde kendini yapayalnız hissetme düĢüncesi katlanılmazdı.
KomĢunun yaĢlı gri atı tırısa kalkıp çite doğru gelerek yavaĢça ona kiĢnedi.
Tully sokağın karĢısına geçip tepeye tırmanmaya baĢladı. Çite gelince bir avuç ot koparıp ata doğru uzattı. "Al, oğlum."
At avucundaki otlan kokladı, burnundan ıslak ıslak soludu ve tırısa kalkıp uzaklaĢtı.

"O diĢi, havuç yemeyi sever."
Tully hızla baĢını kaldırdı ve komĢusunun çitin en üst parmaklığında oturduğunu gördü.
Ġki kız arasında, sessizlik içinde uzun dakikalar geçti; sadece atın sessizce kiĢnemeleri duyuluyordu.
"Geç oldu," dedi komĢu kızı.
"Evet."
"Geceleri burayı seviyorum. Yıldızlar o kadar parlak ki. Bazen, eğer yeterince uzun süre gözlerini ayırmadan gökyüzüne bakarsan, gökyüzünden etrafına ateĢ böceği gibi küçük beyaz noktaların düĢtüğüne yemin edebilirsin. Belki de bu sokağın adı buradan geliyordur. Bunları söylediğim için muhtemelen benim ineğin teki olduğumu düĢünüyorsun."
Tully cevap vermek istedi ama yapamadı. Ġçinde, çok derinlerde bir yerde bir titreme baĢladı ve bu duygu sakin kalmak için harcadığı bütün çabayı yerle bir etti.
Kız, yani Kate -Tully öyle hatırlıyordu- oturduğu yerden aĢağı indi. önünde soyulmaya baĢlamıĢ bir Partridge Ailesi15 çıkartması olan bol bir tiĢört giymiĢti. Yürüdükçe çizmelerinden çamura basüğını gösteren bir ses çıkıyordu.
"Hey, sen iyi görün-müyorsun." DiĢlerinde tel olduğu için "s" harfini peltek gibi telaffuz ediyordu. "Hem de kusmuk kokuyorsun."
"Ben iyiyim," dedi, Kate ona yaklaĢtıkça kaskatı kesilerek.
"Gerçekten mi? Ġyi misin?"

Tully hiç ama hiç istemediği halde, ağlamaya baÇladı.
Kate bir an modası çoktan geçmiÇ olan gözlüklerinin arkasından bakakaldı. Soma hiçbir Çey söylemeden Tully'yi kucakladı.
Bu temas önce Tully'yi ürküttü, bu hiç alıÇık olmadığı ve beklemediği bir Çeydi. Geri çekilmeye baÇladı ama kıpırdaya-madığını hissetti. En son ne zaman birinin ona böyle sarıldığım hatırlamıyordu, sonunda birdenbire bu garip kıza sımsıkı tutundu; sanki onu bırakmasından korkuyordu, sanki Kate olmasa S.S Minnowu gibi denizde sürüklenip gidecekti.
"Merak etme o iyi olacak," dedi Kate, Tully'nin gözyaÇları dinmeye baÇladığında.
Tully kaÇlarım çatarak geri çekildi. Neden bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. Kanser. Kate annesi için üzüldüğünü zannetmiÇti.
"KonuÇmak ister misin?" dedi Kate, diÇ telini çıkarıp çitin yosunlu baÇına koyarak.
Tully ona baktı. Dolunayın gümüÇi ıÇığı altında, Kate'in iri-leÇmiÇ gözbebeklerinde yalnızca Çefkat vardı; konuÇmak istedi,
15 Partridge Ailesi, beÇ çocuklu dul bir annenin maceralarım anlatan bir sit-com dizisi. (ç.n.)
16 öO'lı yılların sonunda popüler olan Giligian's Island isimli sit-com dizisinde denizde sürüklenip ıssız bir adaya demir atan gemi. (ç.n.)
bu öyle bir arzuydu ki içini yakıp kavuruyordu. Nereden baÇlayacağını bilemedi.

"Hadi," dedi Kate, Tully'yi yokuĢun yukarısına, çiftlik evinin önündeki eğimli giriĢe götürürken. Orada dizlerini bükerek oturup eski tiĢörtünü dizlerine geçirdi. "Benim Georgia teyzem de kanserdi. Hem de en kötüsünden. Saçları tamamen döküldü. Ama Ģimdi iyi."
Tully yarana oturup çantasım yere bıraktı. Kusmuk kokusu çok keskindi. Kötü kokuyu saklamak için bir sigara çıkarıp yaktı. Farkında bile olmadan, "Bu gece nehrin aĢağısında bir partiye gittim," dedi.
"Lise partisine mi?" diye sordu Kate hayranlıkla.
"Beni Pat Richmond davet etmiĢti."
"Oyun kurucu olan? Vaaay, annem bir lise son sınıf öğrencisiyle markette aym sıraya girmeme bile izin vermez. Çok geri kafalıdır."
"Geri kafalı değil."
"On sekiz yaĢındaki oğlanların tehlikeli olduğunu düĢünüyor. Onlardan elleri ve ayakları olan penisler diye bahsediyor. Bana bunun geri kafalılık olmadığım söyle."
Tully önünde uzanan araziye baktı ve derin bir soluk alıp nefesini düzenlemeye çalıĢtı. Bu gece olanlan bu kıza anlatacağına inanamıyordu. Ama gerçekler içinde bir yangındı. Eğer ondan kurtulmazsa yanacaktı. "Bana tecavüz etti."
Kate, Tully'ye döndü. Tully o yeĢil gözlerin delercesine ona baktığım biliyordu ama kıpırdamadı, dönüp ona bakmadı. Duyduğu utanç o kadar büyüktü ki, bu utancın

yansımasını Kate'in gözlerinde görmeye dayanamazdı. Kate'in bir Şey demesini, ona aptalın teki olduğunu söylemesini bekledi ama sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda daha fazla dayanamadı. Yan tarafa baktı.
"İyi misin?" diye sordu Kate usulca.
Bu birkaç sözcük Tully'ye her Şeyi yeniden yaŞattı. GözyaŞları gözlerini yakıyor, her Şey bulanık görünüyordu.
Kate ona bir kez daha sarıldı. Tully küçüklüğünden bu yana ilk kez bu rahatlığa bıraktı kendini. Nihayet geri çekildiğinde gülümsemeye çalıŞta. "Seni boğuyorum."
"Birine söylememiz lazım."
"Olmaz. Benim suçum olduğunu söylerler. Bu bizim sırrımız, tamam mı?
"Tamam." Kate bunu söylerken ciddiyetle kaŞlarını çatmıŞta.
Tully gözlerini silip sigarasından bir nefes daha çekti. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"
"Yalmz görünüyorsun. înan bana, bu duyguyu çok iyi biliyorum."
"Biliyor musun? Ama senin bir ailen var."
"Onlar beni sevmek zorundalar."Kate derin bir nefes aldı. "Okuldaki çocuklar sanki bulaŞıcı bir hastalığım varmıŞ gibi davramyorlar. Eskiden arkadaŞlarım vardı ama... muhtemelen anlattığım bu kahrolası Şeyler sana hiçbir Şey ifade etmiyor. Sen o kadar popülersin ki."
"Popüler olmak, yalmzca bir sürü insanın seni tanıdığını zannetmesi demek."
"Ben bunu isterdim."

Aralarında bir sessizlik oldu. Tully sigarasım bitirip söndürdü. O ve Kate o kadar farklıydı ki, ay ıĢığında yıkanan bu karanlık arazi gibi tezatlarla doluydular. Ama onunla konuĢmak o kadar kolaydı ki. Tully neredeyse gülümsediğini fark etti, hem de hayatımn en kötü gecesinde. Bunun bir anlamı olmalıydı.
Sonraki bir saat boyunca orada oturdular, ara sıra konuĢuyor, bazen de sessizlik içinde öylece oturuyorlardı. Artık önemli
konulardan ya da sırlarından bahsetmiyorlar, sadece konuĢuyorlardı.
Sonunda, Kate esneyince Tully ayağa kalktı. "Ben yollansam iyi olacak."
Kalkıp yola doğru inmeye baĢladılar. Posta kutularının yanına geldiklerinde Kate durdu, "Ġey, HoĢça kal."
"HoĢça kal." Tully bir an ne yapacağma karar veremeden orada durdu. Kate'e sarılmak, hatta belki de onu sımsıkı kucaklamak ve bu gece ona ne kadar yardıma olduğunu söylemek istiyordu, ama cesaret edemedi. Annesi ona kırılganlık konusunda birkaç ders vermiĢti; Ģu anda küçük düĢme riskini göze alamayacak kadar kırılgan hissediyordu. Arkasım dönüp evine yöneldi. Ġçeri girer girmez duĢ almaya gitti. Banyoda, sıcak su vücudundan aĢağı dökülürken bu gece baĢına gelenleri düĢündü -çekici ve popüler görünmek için baĢına gelmesine izin verdiği Ģeyleri- ve ağladı. Ağlayacak hali kalmayıp gözyaĢları boğazında düğümlenmeye baĢladığında bu gecenin anısını alıp bir kutuya kaldırdı. Bu kutuyu da

arkalara, çocukluğunda Cloud'un onu terk ettiği zamanların anılarını sakladığı raflara bırakıp hemen orada olduğunu unutma çalıÇmalarına baÇladı.

BeÇinci Bölüm

Kate, Tully'den ayrıldıktan sonra uzun bir süre uyuyamadı.

Sonunda üzerindeki örtüleri atıp yataktan çıktı. AÇağıda aradığı Çeyi buldu: Bakire Meryem'in küçük bir heykeli, kırmızı cam bir kabın içinde bir adak mumu, bir kutu kibrit ve büyükannesinin eski tespih boncuklan. Hepsini alıp odasına götürdü; dolabının üzerinde bir sunak hazırlayıp mum yaktı.

"Yüce Tamım," diyerek ellerini kavuÇturup baÇını eğerek dua etmeye baÇladı. "Lütfen Tully Hart'ı gözet ve bu zor zamanlarında ona yardıma ol. Ayrıca lütfen annesinin kanserini iyileÇ-tir. Onlara yardım edebileceğini biliyorum. Amen." Birkaç ilahi okuyup yatağına döndü.

Ama bütün gece yatağında dönüp durdu, Tully'yle karÇılaÇtığında ne yapacağım düÇünüyor, yarın ne olacağım merak ediyordu. Okulda Tully'yle konuÇmalı mıydı, ona gülümsese miydi? Ya da hiçbir Çey olmamıÇ gibi davranması mı beklenirdi? Popüler olmanın bazı kurallan vardı; yalnızca Tully gibi kızların okuyabildiği görünmez bir mürekkeple yazılmıÇ kurallar. Kate'in tek bildiği hata yapıp kendisini utandırmak istemediğiydi. Bazen bazı popüler kızların inek öğrencilerle "gizli arkadaÇ" olduklanm

biliyordu, mesela okulda olmadıklan zaman ya da anne-babaları arkadaĢlarsa birbirlerine gülümseyip selam verebilirlerdi. Belki Tully'yle o da böyle olacaktı.
Sonunda uyumaya çalıĢmayı bırakıp kalktı. Sabahlığını giyip aĢağı indi. Oturma odasında babası, elindeki gazetenin üze-
rinden bakıp gülümsedi, "iyi sabahlar, Katie Scarlett. Gel de bu yaĢlı adama bir sarıl bakalım."
Babasımn kucağına sıçrayarak oturdu ve yanağını yün gömleğinin pürüzlü dokusuna yasladı. Babası kızının bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Babasının ne kadar yorgun göründüğünün farkındaydı; çok çalıĢıyordu, her yıl ailece yaptıkları kamp gezisi için para biriktirmek amacıyla Boeing'de çift vardiya çalıĢıyordu. "Okul nasıl gidiyor?"
Her zaman aym soruyu sorardı. Kate uzun süre önce bir kez gerçekten cevap verip, "Pek iyi değil, baba," demiĢ ve babasından gelecek bir öğüt, rahatlatma sözü ya da herhangi bir yamt beklemiĢti ama böyle bir Ģey olmamıĢtı. O, Kate'in verdiği cevabı değil, duymak istediğini duymuĢtu. Annesi, bunun fabrikada çok uzun saatler çalıĢmasmdan kaynaklandığım söylemiĢti. Babasımn bu dikkatsizliği Kate'i üzebilirdi ama nedense bu babasını daha çok sevmesini sağlıyordu. Babası ona asla bağır-mıyor, sözlerini dikkatle dinlemesini tembihlemiyor ya da kendi mutluluğundan kendisinin sorumlu olduğunu hatırlatıp durmuyordu. Bunlar

annesinin sözleriydi, babası sadece sakin sakin oturur ve ne olursa olsun onu sevmeye devam ederdi.
"Çok iyi," dedi yalanım desteklemek için gülümseyerek.
"Nasıl iyi olmasın ki?" dedi babası Çakağından öperek. "Sen Çehirdeki en tatlı kız değil misin? Hem annen sana edebiyattaki gelmiÇ geçmiÇ en önemli kadın kahramanlardan birinin adım verdi."
"Evet, Scarlett O'Hara,17 kendisiyle öyle çok ortak yönümüz var ki."
"Görürsün," dedi babası yavaÇça gülerek. "Daha önünde uzun bir hayat var, küçük hanım."
17 Rüzgar Gibi Geçti romanının kadın kahramanı. (yay.n.)
Kate ona baktı. "Sence büyüdüğümde güzel biri olacak mıyım?"
"Ah, Katie," dedi babası, "sen zaten çok güzelsin."
Bu sözleri alıp endiÇe gideren o Çifalı taÇlar gibi cebinde taÇırdı; her zaman okula gitmek için hazırlanırken cebindeki bu hayali taÇların varlığım hisseder, endiÇelerini yenmek için onları parmaklarının arasında çevirirdi.
Üzerini giyinip çıkmaya hazırlandığında ev boÇalmıÇta. Mu-larkey aile servisi kalkmıÇta. O kadar gergindi ki otobüs durağına her zamankinden daha erken gitti. Her bir dakika sonsuzluk gibi geliyordu ona, ama otobüs görünüp yarımda durduğunda Tully hâlâ ortalarda görünmemiÇti.

Kate baÇım önüne eğip ön sıradaki koltuklardan birine oturdu.
Sabah bütün derslerde gözleri Tully'yi aramıÇ ama bir türlü görememiÇti. Öğle arasında, yemek kuyruğunda canlan ne zaman isterse araya girip sırayı bozmakla meÇgul olan popüler çocukların yanından geçip kantinin en sonundaki uzun masalardan birine oturdu. Kantinin diğer tarafında çocuklar kahkahalar atıyor, aralarında itiÇip konuÇuyorlardı; sosyal Sibirya bölgesi olan bu taraftaysa Kate gibi diğerleri de sessizce oturuyor, baÇlarını nadiren kaldınyorlardı.
Bu, popüler olmayan çocukların erken yaÇta edindikleri bir hayatta kalma becerisiydi: Lise, Vietnam'ın balta girmemiÇ or-manlan gibiydi; en iyi yol sinip susmakta. Yemeğe o kadar dal -mıÇta ki, biri gelip önünde durarak, "Hey," dediğinde neredeyse sandalyeden düÇecekti.
Tully.
Bu serin mayıs gününde bile açık, mini bir etek, beyaz go-go çizmeler, parlak siyah külotlu çorap ve vücudunu jaran, askısız, göbeği açık bir bluz giymiÇti. Birkaç tane banÇ sembolü kolye göğsünde sallanıyordu. Bakır rengi meçli saçları ıÇıkta parlıyordu. Kocaman bir makrame çanta kalçalarına kadar iniyordu. "Dün geceden birine bahsettin mi?"
"Hayır, tabii ki bahsetmedim."
"O zaman biz artık arkadaÇız, değil mi?"

Kate hangisine daha çok ÇaÇırdığım bilemedi: Soruya mı, yoksa Tully'nin gözlerindeki kırılganlığa mı? "Evet, arkadaÇız."
"Harika." Tully çantasından bir paket Tvvinkies çikolata çıkarıp Kate'in yanına oturdu. "ġimdi makyajdan bahsedelim. Senin bu konuda biraz yardıma ihtiyacın var, korkma sana kötü bir Çey yapmayacağım. Gerçekten. Sadece... moda benim uzmanlık alamm. Bu bir yetenek. Sütünden içebilir miyim? Ġyi. Sağ ol. ġu muzu yiyecek misin? Okuldan sonra size gelip... "
Kate eczanenin dıÇarısında bekleyip annesini tanıyan biri var mı diye etrafa bakıyordu.
"Gerçekten ciddi misin?"
"Kesinlikle."
Aslına bakılırsa cevap onu pek de rahatlatmamıÇtı. Resmen arkadaÇ oldukları gün Kate, Tully'yle ilgili bir Çey daha öğrendi: O planlar yapan bir kızdı.
Bugünün plamysa Kate'i güzelleÇtirmekti.
"Bana güvenmiyor musun?"
ĠÇte asıl soru buydu. Bu tıpkı zar atmak gibiydi. Tully bu soruyu sorunca, Kate oyunu kaybediyordu. Yeni arkadaÇına güvenmeliydi.
"Elbette güveniyorum. Sadece, bizimkiler makyaj yapmama izin vermiyorlar."
"Güven bana. Ben bu iÇte o kadar uzmamm ki annenin ruhu bile duymayacak. Hadi."
Tully cesur adımlarla eczaneye girip Kate için "doğru" göz farım ve allık rengini seçmeye baÇladı soma da -inanılmaz bir Çekilde- her Çeyin parasım o ödedi. Kate bir

Ģey söylemeye kalktığında, Tully havalı havalı, "Biz arkadaĢ değil miyiz?" dedi.
Dükkândan çıktıklarında, Tully gelip Kate'e bir omuz attı.
Kate kıkırdayıp ona karĢılık verdi. ġehre doğru dönüp evlerinin yolu boyunca uzanan ırmağm kenarından yürüdüler. Yol boyunca kıyafetlerden, müzikten ve okuldan konuĢtular. Sonunda o eski yoldan çıkıp Tully'nin evinin yoluna saptılar.
"Büyükannem burayı görse delirirdi," dedi Tully utanarak. Sıcak hava balonu büyüklüğünde yaban çiçekleri evin duvarlarını kaplamıĢtı. "Bu evin sahibi o, biliyor musun?"
"Seni görmeye geliyor mu?"
"Iı-ıh, en iyisi beklemek."
"Neyi."
"Annemin beni yeniden unutmasını." Tully bir gazete yığınının ve üç boĢ teneke kutunun üzerinden atlayıp kapıyı açtı. Ġçeride, odada yoğun bir duman vardı.
Tully'nin annesi oturma odasında, kanepede uzanmıĢ, gözleri yarı açıktı.
"M-Merhaba, Mrs. Hart," dedi Kate. "Ben Kate, kapı kom-Ģunuzum."
Mrs. Hart oturmaya çalıĢtı ama belli ki bunu yapamayacak kadar halsizdi. "Merhaba, kapı komĢumuzun kızı."
Tully, Kate'i elinden çekip oturma odasından geçerek yatak odasına götürdü ve kapıyı çarparak kapattı. Hemen plak yığınının yanına gidip, Goodbye Yellozu Brick Road'u çıkardı ve pikaba koydu. Müzik baĢlaymca

Kate'e bir Tiger Beat dergisi verip tuvalet aynasının önüne bir sandalye çekti. "Hazır mısın?"
Kate'in korkusu yeniden canlandı. Bu yüzden baĢının belaya gireceğini biliyordu ama eğer biraz risk almazsa nasıl yeni arkadaĢlar edinip popüler biri olabilirdi. "Hazırım."
"Güzel. Otur. Önce saçını yapacağız. Biraz röfle istiyor. Mo-rin McCormick de bundan kullanıyormuĢ."
Kate aynadan Tully'ye baktı. "Nereden biliyorsun ki?"
"Geçen ayki Teen dergisinde okudum."
"Özel uzmanlara gidiyor sanıyordum." Kate Tiger Beat dergisini açıp yazıya odaklanmaya çalıĢta. ("Jack YVild'ın rüya gibi randevusu - O sen olabilirsin.")
"Şunu geri al. Talimatları iki kere okudum."
"Sonunda kel kalma ihtimalim var mı?"
"Yok sayılır. Şimdi sessiz ol. Bir daha okuyacağım."
Tully, Kate'in saçlarını tutamlara ayırıp her birine Sun-In sprey sıkmaya baĢladı. Sonunda bittiğini düĢündüğünde baĢlayalı neredeyse bir saat olmuĢtu. "Bitirdiğimde Marcia Brady'ye benzeyeceksin."
"Popüler olmak nasıl bir Şey?" Kate aslında bu soruyu sormak istememiĢ, soru öylesine ağzından çıkıvermiĢti.
"Yalanda anlarsın. Ama arkadaĢlığımız devam edecek, değil mi?"
Kate güldü. "Çok komiksin. Hey, biraz yakıyor."

"Gerçekten mi. Bir terslik olmalı. Saçların da biraz dökülüyor."
Kate yüzünden bir Çey belli etmemeye çalıÇtı. Eğer Tully'nin arkadaÇı olmanın bedeli kel kalmaksa, bu bedeli ödeyecekti.
"Regl oldum!" diye bağırdı Tully. "Neyse ki o götsurat beni hamile bırakmadı."
Kate arkadaÇının sesindeki meydan okumayı duydu ve gözlerinin içindeki cesareti gördü. "Senin için dua ettim."
"Gerçekten mi?" diye sordu Tully. "Vay, TeÇekkür ederim."
Kate ne diyeceğini bilemedi. Ona göre dua etmek yatmadan önce diÇlerini fırçalamak gibiydi; her zaman yaptığınız bir Çeydi.
Tully saç kurutma makinesini kapattı ve gülümsedi ama yine de endiÇeli görünüyordu. Belki de yanık saç kokusu yüzündendi. "Tamam, duÇ al da saçlarım durula."
Kate söyleneni yaptı. Birkaç dakika soma duÇtan çıktı, kurulandı ve tekrar giyindi.
Tully hemen elinden tutup onu tekrar sandalyeye oturttu. "Saçın dökülüyor mu?"
"Biraz," diye doğruyu söyledi.
"Eğer kel kalırsan, söz veriyorum ben de saçlarımı kazıtacağım." Tully, Kate'in saçlarım tarayıp kuruttu.
Kate bakamıyordu. Gözlerini kapatmıÇ, Tully'nin sesinin saç kurutma makinesinin uğultusuna karıÇmasını bekliyordu.
"Gözlerini aç."
Kate yavaÇça gözlerim açti. Bu mesafeden gözlükleri olmadan da rahatlıkla görebilirdi ama alıÇkanlıktan ileri doğru eğildi.

Aynadaki kızın, dikkatle ayrılmıÇ ve mükemmel bir Çekilde kurutulmuÇ, dümdüz, Çerit Çerit san saçlan vardı. Saçları ilk kez zayıf ve cansız değil de yumuÇak ve hoÇ görünüyordu. "Vay carıma," dedi; öyle minnettardı ki baÇka bir Çey söyleyemedi.
"Bekle de maskara ve allıkla neler yapılabileceğini bir gör," dedi Tully. "ġu alnındaki sivilcelere de biraz kapatıcı... "
"Hep senin arkadaÇın olarak kalacağım," dedi Kate, bu sözü kendi kendine verdiğini zannederek, ama Tully'nin sırıttığını görünce onun da duyduğunu anladı.
"Güzel. ġimdi makyaja devam. Jiletimi gördün mü?
"Jilet neye lazım?"
"KaÇların için, deli. Ah, iÇte orada. Kapat gözlerini."
Kate ikinci kez düÇünmedi bile. "Tamam."
Kate eve geldiğinde yüzünü saklamaya bile çalıÇmadı. Kendine güveni o kadar yerine gelmiÇti ki. Hayatında ilk kez güzel olduğundan emindi. Babası oturma odasında La-Z-Boy televizyon koltuğunda oturuyordu. Kate içeri girince, baÇını kaldırdı. "Aman Tanrım!" dedi Fransız tarzı klasik sehpaya bardağım hızla koyarak. "Margie!"
Annesi elini mutfak önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. Okul günleri giydiği artık adeta forması sayılan her zamanki kıyafetlerini giymiÇti: Turuncu-açık yeÇil çizgili polyester bluz, kahverengi, ĠspanyoI paça, fitilli kadife pantolon ve üzerinde "KADININ YERĠ EVĠDĠR... BĠR DE SENATO" yazan

kırıĢık bir mutfak önlüğü. Kate'i görünce durdu. Ağır hareketlerle önlüğünü çıkarıp masanın üzerine attı.
Aniden sessizlik olunca Sean köpekle birlikte, birbirlerinin ayaklarına dolana dolana koĢarak içeri girdiler. "Katie kokarcaya benzemiĢ/' dedi Sean. "Püfff!"
"Git de ellerini yıka," dedi annesi sert sert. Sean gitmeyince, "Şimdi" diye ekledi.
Sean söylene söylene üst kata çıktı.
"Saçlarım böyle yapmasına izin vermiĢ miyd in, Margie?"dedi babası oturma odasından.
"Ben ilgileneceğim, Bud," dedi annesi odadan geçerken Kate'e bakarak. "Bunu sana sokağın karĢısındaki kız mı yaptı?"
Kate baĢıyla onayladı, kendini güzel hissetmenin ne kadar hoĢ bir duygu olduğunu hatırlamaya çalıĢarak.
"Beğendin mi peki?"
"Evet."
"İyi, o zaman ben de beğendim. Georgia teyzenin saçımı kızıla boyadığı zamam hatırlıyorum da. Büyükannen sinirden mosmor olmuĢtu." Gülümsedi. "Ama bize sorman gerekirdi. Sen daha küçüksün Kathleen, kendinizi ne olarak görmek isterseniz' isteyin, gerçek bu. Peki kaĢlarına ne yaptın?"
"Tully aldı. Sadece Şekil vermek için."
Annesi gülmemek için kendini tuttu. "Belli. Evet, kaĢ aldırmak gerekli bir Şey. Sana nasıl yapıldığım çoktan öğretmem gerekirdi ama hep henüz çok küçük olduğunu düĢündüm." Etrafına bakınıp sigaralarını aradı. Masanın

üzerinde duran sigaraları görünce bir tane çekip yaktı. "Yemekten soma gösteririm. Samrım okula giderken biraz parlatıcı ve maskara sürmenden de bir Çey olmaz. Sana daha doğal sürmeyi de öğretirim."
Kate annesine sarıldı. "Seni çok seviyorum."
"Ben de seni. Hadi mısır ekmeğini ye. Katie, biriyle arkadaÇ olmana çok sevindim ama artık kuralları yıkmak yok, tamam mı? Siz genç kzların baÇı böyle belaya giriyor."
Kate, Tully'nin gittiği lise partisini düÇünmeden edemedi. "Tamam, anne."
Bir hafta içinde Kate, arkadaÇ grubunda çekici olanlar arasına girdi. Okuldaki çocuklar yeni görüntüsüne hayran kaldılar ve koridorda gözlerini ondan ayıramadılar. Tully Harfin arkadaÇı olması normal olduğu anlamına geliyordu.
Annesiyle babası bile farkı hissetti. Yemekte o her zamanki sessiz kız yoktu. Artık susmak bilmiyordu. Durmadan, birbiri ardına hikâyeler anlatıyordu. Kim kiminle çıkıyor, zincirli top oyununda kim kazandı, kim önünde "SAVAġMA SEVĠġ" yazan tiÇört giydiği için ceza aldı, Tully saçlarım nerede kestirdi (Seattle'da Gene Juarez diye biri kesmiÇti, ne hoÇtu) ve bu hafta sonu caddede hangi film oynuyordu. Yemek bittiğinde annesiyle bulaÇıkları yıkarken de Tully'den bahsetmeye devam ediyordu.
"Onunla tanıÇman için sabırsızlanıyorum. O çok hoÇ biri. Herkes ona bayılıyor, kafalar bile."

"Kafalar mı?"
"Hapçılar, dumancılar."
"Ha?" Annesi elinden cam köfte tabağını alıp kuruladı. "Bu kızı... etraftan biraz soruĞturdum, Katie. Eczanedeki Alma'dan sigara almaya çalıĞıyormuĞ."
"Herhâlde annesi için alıyordur."
Annesi kuruladığı tabağı benekli formika tezgâhın üzerine yerleĞtirdi. "Bana bir iyilik yap, Katie, Tully Hart'ın yamnda kendine dikkat et. Onunla birlikte baĞım belaya sokmam istemiyorum."
Kate tığ iĞi bulaĞık bezini sabunlu suyun içine fırlattı. "Sana inanamıyorum. O ettiğin risk almalısın laflarına ne oldu? Yıllarca birileriyle arkadaĞlık kurmamı söyleyip durdun, Ğimdi ben bir tane bulur bulmaz onun bir sürtük olduğunu söylemeye baĞladın."
"Ben öyle bir Ğey... "
Kate hıĞımla mutfaktan çıktı. Her adımda annesinin onu geri çağırıp azarlamasını bekledi ama dramatik çıkıĞının ardından yalmzca sessizlik geldi.
Üst kata çıkıp odasına girdi ve etkili olsun diye kapıyı çarptı. Soma yatağına oturup bekledi. Annesi geldiğinde özür dileyecek, ilk kez güçlü olan taraf Kate olacaktı.
Ama annesi bir türlü gelmiyordu. Saat on olduğunda Kate artık kendini kötü hissetmeye baĞlamıĞtı. Acaba annesini kırmıĞ mıydı? Ayağa kalkıp küçük odayı adımlamaya baĞladı.
Kapıya vuruldu.

Hızla yatağa atlayıp yatağın içine girdi, cam sıkkınmıÇ gibi görünmeye çalıÇarak, "Evet?" dedi.
Kapı yavaÇça açıldı. Annesi geçen yıl Noel'de aldıkları, yerlere sürülen kırmızı kadife elbisesini giymiÇ kapıda duruyordu. "Ġçeri girebilir miyim?"
banki girme desem girmeyeceksin."
"Girmem," dedi annesi yavaÇça. "Gelebilir miyim?"
Kate omzunu silkti ama bir taraftan da annesine yer açmak için sola kaydı.
"Kate, biliyorsun hayat... "
Kate sızlanmadan edemedi. Bir "hayat Çöyledir" muhabbeti daha çekemezdi.
Annesinin gülmesi onu ÇaÇırttı. "Peki, konuÇma yapmak yok. Belki de artık o yaÇı geçtin."
Gözleri dolabın üzerindeki sunağa takıldı. Georgia kemoterapi gördüğünden bu yana bunu yapmamıÇtın. Duaya ihtiyacı olan kim?"
"Tully'nin annesi kanser ve ona tec..."az kalsın söyleyeceği Çeyin dehÇeti içinde hemen ağzım kapattı. Bugüne kadar genellikle her Çeyi annesine anlatmıÇtı, Çimdiyse çok yakın bir arkadaÇı vardı. Bu yüzden, artık dikkatli olmalıydı.
Annesi her kavgalarından soma olduğu gibi yatağa, Kate'in yanına oturdu. "Kanser mi? Bu sizin yaÇınızdaki bir kız için çok ağır bir yük."
"Tully bununla baÇ ediyor gibi."
"Öyle mi?"

"O her Çeyi soğukkanlılıkla karÇılayabiliyor." Sesindeki övünmeyi gizleyemedi.
"Nasıl?"
"Sen anlamazsın."
"Benim yaÇım geçti, öyle mi?"
"Öyle demedim."
Annesi, Kate'in almna düÇen saçları nefes almak kadar tamdık gelen bir dokunuÇla düzeltti. Annesi ne zaman bunu yapsa Kate kendini beÇ yaÇında gibi hissederdi. "ArkadaÇım yargıladığımı düÇünmene sebep olduğum için özür dilerim."
ateÇböceğI yolu "Bence de dilemelisin."
"Sen de beni yanlıÇ anladığın için özür diliyorsun, değil
mi?"
Kate dayanamayıp gülümsedi. "Evet."
"Bak ne diyeceğim. Tully'yi cuma akÇamı yemeğe çağırsa-
na."
"Onu çok seveceksin, eminim, gör bak, seveceksin." "Ben de eminim," dedi annesi alnından öperek. "Ġyi geceler."
"Ġyi geceler, anne."
Annesi gidip ev iyice sessizleÇtikten çok sonra Kate hâlâ öylece uzanmıÇ yatıyordu, uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Kate'i yemeğe çağırmak için sabırsızlanıyordu. Sonunda birlikte I Dream of Jeanie' yi izleyebilecek, operasyon18 oynayabilecek ve makyaj yapma denemeleri yapabileceklerdi. Belki Tully onlarda kalmak bile isteyebilirdi. Birlikte...

Tak.
Erkeklerden ve öpüÇmekten bahseder... Tak.
Kate kalkıp oturdu. Bu çatıya konmuÇ bir kuÇ ya da duvarlarda dolaÇan bir fare sesi değildi. Tak.
Biri cama taÇ atıyordu!
Üzerinden örtüleri atıp hızla pencereye koÇtu ve pencereyi iterek açtı.
Tully yamnda bir bisikletle arka bahçedeydi.
"Hadi, aÇağı," dedi oldukça sesli bir Çekilde eliyle çabuk iÇareti yaparak. "Evden sıvıÇmamı mı istiyorsun?"
18 El becerisi de gerektiren iki kiÇilik bir tahta oyunu. (ç. n.)
"Evet, akıllım."
Kate daha önce hiç böyle bir Çey yapmamıÇtı, ama Çimdi inekler gibi davranamazdı. Çekici ve hoÇ çocuklar kuralları yıkıp evden gizli gizli kaçarlardı. Bunu herkes bilirdi. Herkes soma baÇlarının belaya gireceğini de bilirdi.
Annesinin bahsettiği efe tam buydu iÇte.
Tully Hart'la birlikteyken kendine dikkat et.
Kate bunu umursamadı bile. Önemli olan Tully'ydi.
"Geliyorum." Pencereyi kapatıp kıyafetlerini aradı. Neyse ki tulumu bir köÇede siyah tiÇörtünün altında güzelce katlanmıÇ bir halde duruyordu. Scooby Doo pijamalarım çıkarıp çabucak giyindi ve ayaklarının ucuna basa basa hole çıktı. Annesiyle babasının odasımn önünden geçerken kalbi öyle bir atıyordu ki neredeyse bayılacaktı. Adımım

her attığında merdivenler fena halde gıcırdıyordu ama sonunda baÇardı.
Arka kapıya gelince çok kısa bir süre, Bu yüzden baÇım belaya girebilir, diye düÇündü, soma da kapıyı açtı.
Tully orada bekliyordu. Hemen yamnda Kate'in gördüğü en muhteÇem bisiklet duruyordu. Çapraz bir gidonu, demir iskeletin üzerinde böbrek Çeklinde küçük bir koltuğu, bir yığın kablosu ve teli vardı. "Vay carıma!" dedi. Böyle bir bisiklet alması için kaç böğürtlen toplama yevmiyesi gerekirdi kim bilir.
"On vites"dedi Tully, "büyükannem geçen yılbaÇında vermiÇti. Binmek ister misin?
"Yok, olmaz." Kate kapıyı yavaÇça arkasından kapattı. Sundurmadan U Çeklinde gidonu, çiçek çıkartmalı muz koltuğu ve beyaz hasır sepeti olan kendi bisikletini aldı. Bisikleti hiç de havalı değildi, tam bir küçük kız bisikletiydi.
Tully bunları fark etmedi bile. Bisikletlerini evin engebeli, ıslak yolundan aÇağıya, asfalt yola doğru sürdüler. Yola inince
sola sapıp sürmeye devam ettiler. Summer Hill'e geldiklerinde Tully, "Beni izle. Benim yaptıklarımı sen de yap," dedi
Tepeyi uçarcasına aÇtılar. Kate'in saçları geriye doğru uçuÇuyor, gözleri yaÇarıyordu. Etraftaki kara ağaçlar rüzgârda fısıldıyorlardı adeta. Siyah kadife gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.
Tully geri yaslanıp ellerini bıraktı. Gülerek Kate'e baktı. "Denesene."

"Yapamam, çok hızlı gidiyoruz."
"Özelliği bu zaten."
"Tehlikeli ama."
"Hadi ama, Katie. Tanrı korkakları sevmez." Sonra usulca ekledi. "Güven bana."
Artık Kate'in baĢka Ģansı kalmamıĢtı. Güven arkadaĢlığın önemli bir parçasıydı ve Tully ödlek bir tavukla takılmazdı. "Hadi," dedi kendi kendine, kararlı olmaya çalıĢarak.
Derin bir nefes alıp içinden dua ederek ellerini bıraktı.
Uçuyordu, karanlık gökyüzünde yokuĢtan aĢağı süzülüyordu. Havada yandaki ahırlardan gelen at ve tatlı bir saman kokusu vardı. Hemen yamnda Tully'nin kahkahalarla güldüğünü duyuyordu ama o daha gülümseyemeden bir Ģeyler ters gitmeye baĢladı, ön tekerlek bir taĢa geldi, bisiklet Brahma boğası gibi sıçrayıp yan dönerek Tully'nin tekerleğine takıldı.
Çığlık atarak gidona uzandı ama çok geç kalmıĢtı. Bu kez gerçekten havada uçuyordu. KarĢısına çıkan kaldırım taĢına hızla çarparak karĢıya savruldu ve çamurlu bir hendekte yığılıp kaldı. Tully asfalt yolda yuvarlana yuvarlana gelip ona çarptı. Bisikletler gürültüyle yere düĢtü.
Kate sersemlemiĢ bir halde gözlerini kara gökyüzüne dikmiĢ, bakıyordu. Her tarafı acıyordu. Sol bileği kırılmıĢ olabilirdi. ĠiĢmiĢti, ağrıyordu. Asfaltın derisini parça parça soyduğu yerleri hissedebiliyordu.
"Bu inanılmazdı," dedi Tully gülerek.

"Dalga mı geçiyorsun? Ölebilirdik."
"Kesinlikle."
Kate ayağa kalkmaya çalıĢırken acı içinde inledi. "Bu hendekten çıkmamız lazım. Bir araba gelse de... "
"Ama bu çok ilgi çekici, değil mi? Çocuklara bunu anlatalım da gör."
Okuldaki çocuklar. Bu tam bir hikâye olabilirdi ve Kate onun baĢkahramanlarından biriydi. Ġnsanlar "Aaa, yaa!" diyerek kendilerinden geçmiĢ bir halde onları dinleyecek ve "Evden sıvıĢtınız ha?", "Hem de Summer Hill'de ellerinizi bırakıp...", "Kesin yalan..." gibi Ģeyler söyleyeceklerdi.
Birbirlerinin kalkmasına yardım edip bisikletlerini aldılar. Yolun karĢısına geçtiklerinde Kate acıyan yerlerini neredeyse hiç hissetmiyordu artık. Birdenbire bambaĢka bir kız oluvermiĢti; daha cesur, daha atılgan, her Ģeyi denemeye can atan bir kız. Böyle bir gecenin ardından baĢı belaya girse ne yazardı? Böyle bir maceranın yanında bileğinin burkulmasının ya da burnunun kanamasının ne önemi vardı? Geçtiğimiz iki yıl boyunca tüm kurallara uymuĢ, her hafta sonu geceyi evde geçirmiĢti. Artık yapmayacaktı.
Bisikletlerini yolun kenarında bırakıp topallayarak aksayan adımlarla ırmağa doğru yürüdüler. Ay ıĢığında her Ģey süt beyazı ve çok güzel görünüyordu. GümüĢ rengi dalgalar, kıyı boyunca uzanan sivri kayalar...

Tully, tüylü bir halı gibi kalın çimenlerle kaplı bir yerde, devrilmiÇ, çürümeye yüz tutmuÇ, yosunlarla kaplı bir ağaç kütüğünün yamna oturdu.
Kate de hemen yam baÇına oturdu, o kadar yakınlardı ki
dizleri birbirine değiyordu. Beraberce yıldızlarla süslenmiÇ gökyüzünü seyretmeye baÇladılar. Derenin sesi bir Çarkı gibi onlara doğru akıyor, genç bir kızın kahkahasını andırıyordu. Bu öyle bir andı ki, her yer tümüyle sessiz ve sakindi; sanki rüzgâr bile soğuk nefesini içine çekmiÇ, onları Çimdiye kadar sadece her son baharda taÇan ırmağın sıradan bir kıvrımı olan bu yerde baÇ baÇa bırakmıÇtı.
"Acaba bizim sokağın ismini kim verdi?" dedi Tully. "Ben bu sokakta hiç ateÇböceği görmedim."
Kate omzunu silkti. "Ġu eski köprünün üst tarafı da Missouri Sokağı. Herhâlde Missouri'li bir lider memleket hasreti falan çekiyordu. Ya da kaybolmuÇtu."
"Belki de bu bir büyüdür. Burası büyülü bir sokak olabilir." Tully ona döndü. "Belki de birbirimizle arkadaÇ olmak için yaratıldık."
Kate bu fikrin gücüyle ürperdi. "Siz buraya taÇınmadan önce, bu yolun hiçbir yere çıkmayan sıradan bir yol olduğuna inanırdım."
"Ama artık bizim yolumuz oldu."
"Büyüdüğümüzde istediğimiz her yere gidebiliriz."

"Neresi olduğunun bir önemi yok," dedi Tully. Kate arkadaĢımn sesinde bir Şey hissetti, anlam veremediği bir hüzün. BaĢını çevirdi. Tully gökyüzünü seyrediyordu.
"Anneni mi düĢünüyorsun?" diye belli belirsiz sordu Kate.
"Onun hakkında düĢünmemeye çalıĢırım." Uzun bir sessizlik oldu. Sonra elini cebine daldırıp Virgina Slims sigarasım çıkardı ve yaktı. Kate, sigara konusunda düĢündükleri yüzünden belli olmasın diye dikkatli davranıyordu.
"Bir nefes ister misin?"
BaĢka Şansı olmadığını biliyordu. "Ah, tabii!"
"Eğer annem normal biri olsaydı, yani hasta olmasaydı, partide baĢıma gelenleri ona anlatabilirdim."
Kate kısacık bir nefes çekti, uzun uzun öksürdü ve "Olanlar sık sık aklına geliyor mu?" dedi.
Tully sigarayı tekrar çıkarıp kütüğe yaslandı. Uzun bir sesliğin ardından, "O geceyle ilgili kâbuslar görüyorum," dedi.
Kate ne diyeceğini bilmiyordu. "Peki ya baban? Ona söyleyebilir misin?"
Tully ona bakmadı. "Babamın kim olduğu bile belli değildir herhâlde." Sesi alçaldı. "Belki de beni öğrenince kaçmıĢtır."
"Zor bir durum."
"Hayat zor. Hem, onlara ihtiyacım yok. Artık sen varsın, Katie. Bunları aĢmamda bana yardımcı olan tek insan sensin."

Kate gülümsedi. Sigaranın keskin kokusu havayı dolduruyor, aralarında uzayıp giden duman gözlerini yakıyordu ama umursamadı. Önemli olan yeni, en iyi arkadaĢıyla birlikte burada olmaktı. "ArkadaĢlar bunun içindir."
Tully, ertesi gece annesinin "Tully Şu lanet kapıyı aç!" diye seslendiğini duyduğunda, The Outsiders19 romanının son bölümün-deydi. Kitabı yere atıp oturma odasına gitti, annesi kanepenin üzerine kurulmuĢ Happy Days20 dizisini izleyerek marihuanayla dolu bong'unu tüttürüyordu.
"Kapının hemen yarımdasın."
19 DıĢarıdakiler. Ġki farklı sosyoekonomik gruba ait gençler arasındaki rekabetin anlatıldığı ve 70'li yılların baĢında çok satan S. E Hinton'ın bir romanı, (ç.n.)
20 Mutlu Günler. Ġdeal bir aile yaĢamının anlatıldığı, dönemin ünlü TV dizisi, (ç.n.)
Annesi omuz silkti. "Eee n'olmuĢ?"
"Bong'unu sakla."
Cloud, oflayıp puflayarak uzandı ve bong'unu kanepenin yanındaki köĢe sehpasının altına sakladı. Görmemek için kör olmak lazımdı ama Cloud bu halde ancak bu kadarını yapabilirdi. Tully yüzündeki saçı geriye doğru itip kapıyı açtı.
Koyu renk saçları olan, ufak tefek bir kadın elinde üstü fol-yoyla kaplanmıĢ bir tencere yemekle kapıda duruyordu. Elektrik mavisi göz fan kahverengi gözlerini ortaya çıkarmıĢ, fazlaca sürülmüĢ gül rengi allığı

yuvarlak yüzündeki elmacık kemiklerini çıkık göstermiĢti. "Sen Tully olmalısın," dedi kadın, nedense, beklediğinden daha yüksek bir sesle. Sesi bir genç kız gibi coĢku doluydu ve gözlerindeki ıĢıltıya yakıĢıyordu. "Ben Kate'in an-nesiyim. Habersiz geldim, kusura bakmayın, ama telefonunuz meĢguldü."
Tully'nin gözlerinde annesinin yatağında açık duran ahize canlandı. "Ah!"
"Annenle sana akĢam yemeği için fınnda ton balığı getirdim. Pek yemek yapacak hali olmuyordur diye düĢündüm. Birkaç yıl önce benim kardeĢim de kansere yakalanmıĢtı, ne kadar zor olduğunu iyi bilirim." Gülümseyerek kapıda bekledi. Sonunda gülümsemesi soldu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"
Tully donup kaldı. Şimdi her Ģey mahvolacak diye düĢündü. "Aaa... tabii."
"TeĢekkür ederim." Mrs. Mularkey yarımdan geçip içeri girdi.
Cloud, kanepede kollarım ve bacaklarını biraz gererek uzanmıĢtı, karnının üzerinde bir yığın marihuana vardı. Uykulu bir ifadeyle gülümseyerek kalkıp oturmaya çalıĢtı ama beceremedi. Bunun üzerine birkaç küfür edip güldü. Bütün ev leĢ gibi esrar kokuyordu.
Mrs. Mularkey aniden durdu. Şaşkınlıktan alnı kırıĢmıĢtı. "Ben Margie, kapı komĢunuzum," dedi.

"Ben de Cloud," dedi Tully'nin annesi, tekrar oturmaya çalıÇarak. "TanıÇtığıma acayip memnun oldum."
"Ben de."
Berbat ve sıkıntılı bir an boyunca öylece durup birbirlerine baktılar. Tully, Mrs. Mularkey'nin keskin gözlerinden hiçbir Çeyin kaçmadığından kesinlikle emindi; köÇedeki sehpanın altında duran bong, yerde duran marihuana paketi, ters dönmüÇ boÇ Çarap kadehi ve masamn üzerinde duran pizza kutuları. "Bu arada ben genelde evdeyim, doktora gitmeniz gerekirse ya da baÇka bir ihtiyacımz olursa size yardımcı olacağımı bilmenizi isterim. Kemoterapinin nasıl bir Çey olduğunu biliyorum."
Cloud sersemlemiÇ bir halde kaÇlarım çattı. "Kanser olan kim?"
Mrs. Mularkey dönüp, orada öylece yıkılıp ölmek isteyen Tully'ye baktı.
"Tully, yemek getiren sevgili komÇumuza mutfağı göster."
Tully hemen koÇarcasına mutfağa yöneldi. Masanın üzeri abur cubur paketleriyle kaplı, musluk kirli bulaÇıklarla doluydu ve her yerde ağzma kadar dolup taÇan küllükler vardı; bu pembe cehennem, en iyi arkadaÇımn annesine, acıklı hayatına dair daha fazla delil sunuyordu.
Mrs. Mularkey yamndan geçerek, fırının kapağım açıp tencereyi rafa koydu. Soma kapağı kalçasıyla kapatarak dönüp Tully'yi incelemeye baÇladı. "Benim Katie'm çok iyi bir kızdır," dedi en sonunda.

ĠĢte baĢlıyoruz. "Evet, efendim."
"Annen kanserden kurtulsun diye sürekli dua ediyor. Hatta bunun için odasında küçük bir sunak bile hazırladı."
Tully cevap veremeyecek kadar utanmıĢ bir halde yere bakıyordu. Neden yalan söylediğini nasıl açıklayabilirdi ki? Mrs. Mularkey gibi çocuklarım seven bir anne için hiçbir cevap yeterli olmazdı. Bunu düĢününce utancıyla birlikte bir kıskançlık duygusu da dalga dalga yayılmaya baĢladı. Belki Tully'nin de onu böylesine seven bir annesi olsa, ilk baĢta yalan söylemesi bu kadar kolay -bu kadar gerekli- olmazdı. Şimdiyse onun için önemli olan tek Ģeyi kaybetmek üzereydi: Katie'yi.
"Sence arkadaĢlanna yalan söylemek doğru bir Ģey mi?"
"Hayır, efendim." Gözlerini yerden kaldırmamaya o kadar dikkat ediyordu ki, Mrs. Mularkey hafif bir dokunuĢla çenesinden tutup baĢım yukarıya kaldırdığında ĢaĢırmıĢtı.
"Kate için iyi bir arkadaĢ mı olacaksın, yoksa insanın baĢım belaya sokan tiplerden mi?"
"Katie'yi asla üzmem." Tully çok daha fazlasını söylemek, belki de diz çöküp iyi bir insan olacağına yemin etmek istiyordu ama neredeyse ağlamak üzere olduğundan kıpırdamayı bile göze alamadı. Mrs. Mularkey'nin kara gözlerinin içine baktı ve hiç beklemediği bir Ģey gördü: AnlayıĢ.

Oturma odasında, Cloud, sendeleyerek televizyonun yanına gidip kanalı değiĢtirmiĢti. Tully darmadağınık odadaki döküntüler arasından ekranı görebiliyordu: Jean Enersen21 günün haberini sunuyordu.
"Her Ģeyi sen yapıyorsun, değil mi?" dedi Mrs. Mularkey yavaĢça, sanki Cloud'un onları dinlemesinden çekiniyordu." Faturalar, alıĢveriĢ, temizlik. Parayı kim veriyor?"
Tully güçlükle yutkundu. Daha önce hiç kimse hayatım bu derece iyi anlamamıĢtı. "Büyükannem her hafta bir çek gönderiyor."
"Babam ayyaĢın tekiydi ve bütün Ģehir bunu bilirdi," dedi
21 Seatlle'm ilk kadın ana haber bülteni sunucusu, (ç.n.)
Mrs. Mularkey bakıĢlarındaki ifadeye üyan naif bir sesle: "Üstelik kötü biriydi. Cuma ve cumartesi geceleri kız kardeĢim Georgia meyhaneye gidip onu sürükleye sürükleye eve getirmek zorunda kalırdı. Babam eve gelirken yolda durup durup onu pataklar, küfrederdi. Hani rodeoda yere düĢen kovboya saldırmasın diye ortalarda dolaĢıp boğanın dikkatini üzerine çeken rodeo palyaçoları vardır ya, iĢte kardeĢim onlar gibiydi. Lise birinci sımfı bitirdiğimde kız kardeĢimin neden serseri takımına karıĢıp çok içmeye baĢladığım anladım."
"Ġnsanların ona acıyarak bakmasını istemiyordu."
Mrs. Mularkey baĢım sallayarak onayladı. "O bakıĢtan nefret ederdi. Hâlbuki önemli olan baĢkalan değil. Bunu öğrendim. Annenin kim

olduğu ve nasıl yaÇadığı senin kim olduğunun göstergesi değildir. Sen kendi tercihini yapabilirsin. Utanmam gerektiren hiçbir Çey yok. Sadece büyük düÇünmen lazım, Tully." Açık mutfak kapısından oturma odasına baktı.
"Televizyondaki Jean Enersen gibi. Ancak ne istediğini bilen bir kadın hayatında onun Çimdi bulunduğu gibi bir yere gelebilir."
"Ne istediğimi nereden bileceğim?"
"Gözlerini dört açıp doğru olam yaparak. Üniversiteye git ve arkadaÇlarına güven."
"Ben Kate'e gerçekten güveniyorum."
"O halde ona doğruyu söyleyeceksin, değil mi?"
"Sadece size söz versem bir daha... "
"Ġkimizden biri ona gerçeği söyleyecek, Tully. Bence o sen olmalısın."
Tully derin bir nefes alıp verdi. Doğruyu söylemek bütün içgüdülerine tamamen ters olsa da, gerçekten baÇka çaresi yoktu. Mrs. Mularkey'nin onunla gurur duymasını istiyordu.
"Peki."
"Güzel, o halde yarın akÇam seni yemeğe bekliyorum. Saat 17:00'de. Bu senin için yeni bir baÇlangıç olabilir."
Ertesi gece, Tully en uygun kıyafeti seçmek için en az dört kere üzerini değiÇtirdi. Nihayet gerçekten hazır olduğunda o kadar geç kalmıÇtı ki sokağı ve eve çıkan yokuÇu koÇarak geçmesi gerekti.
Kapıyı Kate'in annesi açtı. Mor, Ġspanyol paça bir gabardin pantolon ve çizgili, V yaka, kolları bileklere doğru geniÇleyen bir kazak giymiÇti. Gülümseyerek "Seni baÇtan

uyarıyorum, içerisi deli gibi gürültülüdür," dedi.
"Deli gibi gürültüye bayılırım," dedi Tully.
"O zaman tam buraya göresin." Mrs. Mularkey kolunu Tully'nin omzuna dolayıp onu bej rengi duvarları, çimen yeĢili halısı olan, parlak kırmızı kanepe ve geriye doğru açılabilen siyah bir koltukla döĢenmiĢ oturma odasına götürdü. Duvarda sadece altın çerçeveli bir Ġsa resmi, bir de Elvis fotoğrafı asılıydı. Ama televizyonun üzerinde bir sürü aile foroğrafı vardı. Tully ister istemez kendi evlerindeki televizyonu düĢündü, üzerinde bir sürü ağzına kadar dolu küllük ve boĢ sigara paketi vardı ama tek bir aile resmi bile yoktu.
"Bud," dedi Mrs. Mularkey koltukta oturan iriyarı, koyu saçlı adama. "Bu karĢı komĢumuz Tully Hart."
Mr. Mularkey ona gülümseyerek elindeki bardağı bıraktı. "Vay, vay, demek sürekli bahsettikleri kız sensin. HoĢ geldin, Tully."
"HoĢ bulduk."
Mrs. Mularkey hafif hafif omzuna vurarak, "Yemek altıdan önce hazır olmaz. Kate yukarıda, odasında. Merdivenlerin en sonundaki oda. Eminim konuĢacak bir sürü Ģeyiniz vardır."
Tully mesajı aldı, sesi çıkmadığı için baĢım salladı. Şimdi burada, ev yemeği kokan bu sıcak yuvada, dünyamn en mükemmel annesiyle

yan yana dururken, bir anda her Çeyi kaybedip artık istenmeyeceğini düÇünmek bile istemiyordu. "Bir daha ona asla yalan söylemeyeceğim," diye söz verdi.
"Güzel, hadi git." Mrs. Mularkey son bir defa gülümseyerek oturma odasına girdi.
Mr. Mularkey kolunu karısının beline dolayıp onu yanına, La-Z-Boy22 koltuğuna doğru çekti. Hemen baÇlarım birbirine yasladılar.
Tully içinde o kadar keskin ve beklenmedik bir arzu duydu ki, kıpırdayamadı. Böyle bir ailesi olsaydı onun için her Çey çok farklı olurdu. Bu görüntüye biraz daha bakmak istiyordu.
"Haberleri mi izliyorsunuz?"
Mr. Mularkey baÇını kaldırdı. "Hiç kaçırmayız."
Mrs. Mularkey gülümsedi. "Jean Enersen dünyayı değiÇtiriyor. Geceleri haber programı yapan ilk kadın sunuculardan biri."
"Ben muhabir olacağım," dedi Tully birdenbire.
"Harika," dedi Mr. Mularkey.
"Geldi mi?" dedi Kate birdenbire yamna gelerek. "Burada olduğunu bana haber vermeleri ne de hoÇ bir davranıÇ," dedi yüksek sesle.
"Ben de tam annenle babana haber muhabiri olacağımı söylüyordum," dedi Tully.
Mrs. Mularkey'nin gözlerinin içi gülüyordu. Tully hayatında eksik olan her Çeyi bu gülümsemede gördü. "Bu muhteÇem bir hedef, değil mi Katie?"
Bir an için Katie ÇaÇırmıÇtı. Sonra Tully'nin koluna girip onu çekerek oturma

odasından çıkardı ve üst kata götürdü. Çatı katındaki küçük yatak odasına geldiklerinde, Kate pikabın baĢına gidip küçük plak yığınını karıĢtırmaya baĢladı. Bir tanesini -Carole King'in Tapestry plağını- seçip koyduğunda, Tully pencereden lavanta rengi geceyi seyrediyordu.
22 Ünlü bir mobilya markası, (yay.n.)
Az önce gelecekteki mesleğini ilan etmenin vücuduna yaydığı adrenalin dalgası azalmıĢ, geride sessiz bir hüzün bırakmıĢtı. Şimdi yapması gereken Şeyi biliyordu ama bunu düĢününce bile yüreği ağzına geliyordu.
Ona doğruyu söyle.
Sen söylemezsen, Mrs. Mularkey söyleyecek.
"Seventeen'in ve Tiger Beat'in yeni sayısını aldım," dedi Kate, mavi tüylü halıya uzanarak. "Okumak ister misin? 'Tony DeFranco'nun sevgilisi olabilir misin?' testini çözelim mi?"
Tully yanına uzandı. "Olur."
"Jan-Michael Vincent çok seksi," dedi Kate, eliyle aktörün resmine vurarak.
"Kız arkadaĢına yalan söylemiĢ diye duydum," dedi Tully yan gözle, çekine çekine Kate'e bakarak.
"Yalancılardan nefret ederim." Kate sayfayı çevirdi. "Gerçekten haber muhabiri mi olacaksın? Bana hiç bahsetmemiĢtin."
"Evet," dedi Tully, ilk kez gerçekten düĢünerek. Belki ünlü olurdu. Sonra herkes ona hayran olurdu. "Sen de olmalısın ama. Çünkü biz her Şeyi beraber yaparız."
"Ben mi?"

'VVoodvvard ve Bernstein23 gibi bir ekip olacağız, tabii daha Çık giyineceğiz. Daha hoÇ bir ekip olacağız."
"Bilemiyorum, ben... "
Tully ona vurdu. "Evet, biliyorsun. Mrs. Ramsdale bütün sınıfın önünde senin harika bir yazar olduğunu söylemiÇti."
Kate güldü. "Doğru. Tamam. Ben de muhabir olacağım."
23 1972'de ^"VVatergate Skandali" diye bilinen önemli bir siyasi skandali ortaya çıkararak dönemin ABD baÇkanını istifa etmek zorunda bırakan iki ünlü gazeteci, (ç-n.)
"Ünlü olunca, Mike Wallace'a24 Birbirimiz olmadan asla baÇarılı olamazdık, diye anlatacağız."
Sonra sessizce dergilerin sayfalarını çevirmeye baÇladılar. Tully iki kere annesiyle ilgili konuyu açmaya çalıÇtı ama ikisinde de Kate sözünü kesti. Sonra biri, "Yemek hazır!" diye seslendi ve böylece aklanma Çansı ellerinden kayıp gitti. Tully hayatının en güzel yemeği boyunca, söylediği yalamn ağırlığı altında ezildi. Masayı toplayarak, bulaÇıkları yıkayıp kuruladıklarında gerginliği had safhadaydı. Televizyona çıkıp ünlü olmayı hayal etmek bile sinirlerim yatıÇtırmaya yetmedi.
"Anne," dedi Kate elindeki son beyaz CorningVVare marka tabağı da kaldırarak. "Tully'yle biz parkın aÇağısında bisiklete binmeye gideceğiz, tamam mı?"
"Tully'yle ben," diye düzeltti annesi, TV rehberini almak için La-Z-Boy koltuğun

yanındaki dergi bölmesine uzanarak. "Saat sekizde evde olun."
"Yaa, anne... "
"Sekizde," dedi babası oturma odasından.
Kate, Tully'ye baktı. "Sanki bebekmiĢim gibi davranıyorlar."
"Ne kadar Ģanslı olduğunu bilmiyorsun. Hadi, gidip bisikletlerimizi alalım." Engebeli ilçe yolunun aĢağısında yol boyunca gülerek bisiklete bindiler. Summer Hill yokuĢunda Tully ellerini bırakınca Kate de aynısını yaptı.
Nehrin yanındaki parka indiklerinde, bisikletlerini ağaçların arasında bıraktılar ve nehrin kayalara çarpan suyunun çağıltısını dinleyip gökyüzünü seyrederek yan yana çimenlerin üzerine uzandılar.
"Sana bir Ģey söyleyeceğim," dedi Tully aniden.
24 60 Dakika adlı TV programında önde gelen habercilerle röportaj yapan ünlü gazeteci. (ç.n.)
"Ne?"
"Annem kanser değil. Sadece kafası dumanlı."
"Ya, tabii, annen esrar çekiyor."
"Doğru söylüyorum. Her zaman kafası güzeldir."
Kate ona baktı. "Gerçekten mi?"
"Gerçekten."
"Bana yalan mı söyledin?"
Tully, Kate'in gözlerine bakamıyordu, çok utanmıĢtı. "Yalan söylemek istemezdim."

"Ġnsanlar kazayla yalan söylemez. Bu kaldırımda takılıp düĢmek gibi bir Şey değil."
"Annenden utanmak nasıl bir duygu bilemezsin."
"Dalga mı geçiyorsun? Geçenlerde bir akĢam, yemeğe dıĢarı çıktığımızda annemin ne giydiğini görmen... "
"Hayır," dedi Tully, "bilmiyorsun."
"Anlat o zaman."
Tully, Kate'in neyi sorduğunu biliyordu; yalan söylemesine neden olan gerçeği istiyordu ama Tully bunu yapabileceğinden, bütün o acıyı sözcüklere döküp bir oyun kâğıdı gibi ortaya açabileceğinden emin değildi. Hayatı boyunca bu sırları saklamıĢtı. Eğer gerçekleri Kate'e anlatıp sonra da onu kaybederse dayanamazdı. Ama eğer gerçeği söylemezse de arkadaĢlığım kaybedeceği kesindi.
"Annem beni büyükannemlere bırakıp ilk kez terk ettiğinde," dedi sonunda, "iki yaĢındaydım. ÇarĢıya süt almaya gidip ben dört yaĢındayken döndü. On yaĢındayken, tekrar çıkıp geldiğinde beni sevdiğinden döndüğünü zannetmiĢtim. O zaman da beni kalabalığın içinde bırakıp gitti. Bir sonrakinde on dört yaĢmdaydım. Büyükannem bu evde yaĢamamıza razı oldu, bize
her hafta para gönderiyor. Annem tekrar kaçıp gidene kadar bu böyle sürecek; ki emin ol, tekrar gidecek."
"Anlamıyorum."

"Anlamazsın tabii. Benim annem seninki gibi değil. Bu, annemle geçirdiğim en uzun zaman ve eninde sonunda bir gün sıkılıp hayatına bensiz devam edecek."
"Bir anne bunu nasıl yapabilir?"
Tully omzunu silkti. "Galiba bende bir sorun var."
"Senin hiçbir suçun yok. O bir zavallı. Ama hâlâ anlamıyorum, neden bana yalan söyledin ki?"
Tully sonunda ona baktı. "Beni sev istedim."
"Bunun için mi endiÇelendin?" Kate kahkahalara boğuldu. Tully tam bu kadar komik olan Çeyin ne olduğunu soracaktı ki Kate ciddileÇti. "Artık yalan yok, anlaÇtık mı?"
"Kesinlikle."
"Sonsuza dek çok iyi arkadaÇ olacağız," dedi Kate ciddiyetle. "Tamam mı?"
"Yani her zaman yanımda mı olacaksın?"
"Her zaman," diye yanıtladı Kate. "Ne olursa olsun."
Tully içinde egzotik bir çiçek gibi yepyeni bir duygunun yeÇerdiğini hissetti. Onun havaya yayılan ballı kokusunu duyabiliyordu. Hayatında ilk kez birine tamamen güveniyordu. "Sonsuza dek," diye söz verdi. "Ne olursa olsun."
Kate, sekizinci sınıfı bitirdiği yazı hep hayatının en güzel zamanlan olarak hatırlayacaktı. Her hafta içi hızla evin günlük iÇlerini yapıyor, saat üçte annesi dıÇandaki iÇlerini ve 4-H Konseyi'ndeki gönüllü çalıÇmalarım bitirip eve gelene

kadar kardeĢine bakıyordu. Soma özgürdü. Hafta sonlanmnsa çoğu ona aitti.
O ve Tully vadi boyunca bisiklete binip ĢiĢme botlarıyla Pil-chuck Nehri'nde saatlerce yüzüyorlardı; tığ iĢi yanardöner biki-nileriyle, ciltleri bebek yağı ve tentürdiyot karıĢımıyla yağlanmıĢ bir halde küçük havlularımn üzerine uzanıyor, hiç yanlarından ayırmadıkları transistörlü radyodan En Ġyi 40 listesindeki Ģarkıları dinliyorlardı. Her konuda konuĞuyorlardı: Moda, müzik, erkekler, savaĞ, orada olup bitenler, muhabir ikili olmanın nasıl bir Ģey olacağı, filmler... Hiçbir sınır yoktu, hiçbir soru cevapsız kalmıyordu. Artık ağustosun sonu gelmiĢti ve Kate'in odasında, yapacakları Ģenlik gezisi için yanlarına alacakları makyaj malzemelerini hazırlıyorlardı. Kate her zamanki gibi evden çıktıktan sonra üzerini değiĢtirecek ve makyaj yapacaktı. Çekici görünmek istiyorsa baĞka yolu yoktu. Annesi hâlâ her Ģey için çok küçük olduğunu düĞünüyordu. "Göbeği açık, askısız bluzunu aldın mı?" diye sordu Tully.
"Aldım."
Hazırladıkları dâhiyane plam düĞünüp kıs kıs gülerek aĞağı indiler; babası kanepede oturmuĞ televizyon seyrediyordu.
"Biz Ģenliğe gidiyoruz," dedi Kate, annesinin orada olmamasına sevinerek. Annesi yanlarındaki çantanın ilçe Ģenliğine gitmek için fazla büyük olduğunu fark ederdi. X-ray gibi bakıĞları muhtemelen makrame çantamn

içindeki kıyafetleri, ayakkabıları ve makyaj malzemelerini görürdü.
"Ġkiniz de dikkatli olun," dedi babası baĢmı kaldırmadan.
Seattle'da kızlar ortadan kaybolmaya baĢladığından beri böyle diyordu. Bugünlerde haberlerde katilden "Ted" diye bahsediyorlardı, çünkü Lake Sammamish State Park'tan kaçırılan bir kız, katili polise tarif etmiĢ ve ismini söylemiĢti. Eyaletteki bütün kızlar korku içindeydi. San bir vos vos görünce acaba Ted'in arabası mı diye düĢünmeden edemiyordunuz.
"Çok ama çok dikkatli olacağız," dedi Tully gülümseyerek;
Kate'in annesiyle babasının onlar için endiĢelenmesi hoĢuna gidiyordu.
Kate odayı geçerek babasına hoĢça kal öpücüğü vermeye gitti. Babası kolunu kızına dolayıp ona on dolar harçlık verdi. "Ġyi eğlenceler."
"TeĢekkürler, babacığım."
O ve Tully çantalarını yanlarında sallaya sallaya evin yolundan aĢağı inmeye baĢladılar.
"Sence Kenny Markson da Ģenliğe gelir mi?" diye sordu Kate.
"Erkekleri çok fazla umursuyorsun."
Kate kalçasıyla arkadaĢının kalçasına vurdu. "O sana âĢık."
"Aman ne önemli. Hem ben daha uzunum."
Tully aniden durdu.
"Tamım, Tully, delirdin mi sen? Az kalsın düĢüyor... "

"Yo, olamaz," diye fısıldadı Tully.
"N'oldu?"
Soma Tully'lerin evinin önünde park etmiÇ polis arabasını fark etti.
Tully, Kate'in elinden tutarak onu yoldan aÇağı, sokağın karÇısına, evin açık duran ön kapısına doğru neredeyse sürükleyerek götürdü.
Oturma odasında bir polis onları bekliyordu. Kızları görünce adamın besili yüzü bir palyaço suratı gibi kırıÇtı.
"Merhaba kızlar, ben polis memuru Dan Myers."
"Bu sefer ne yaptı?" diye sordu Tully.
"Dün Quinault Gölü'nün yukarısında alaca baykuÇlarla ilgili bir protesto gösterisi vardı, gösteri kontrolden çıktı. Annen ve birkaç kiÇi daha Weyerhaeuser Fabrikası'na25 bir iÇ gününe mal olan bir oturma eylemi baÇlattı. Daha da kötüsü, biri ormana sigara izmariti atmıÇ. Duraksadı. "Yangın daha yeni kontrol altına alındı."
"Durun tahmin edeyim, onu hapse atacaklar."
"Avukatı ilaç bağımlılığı nedeniyle gönüllü tedavi almasının yollarım araÇtırıyor. Eğer Çanslıysa bir müddet hastanede kalacak. Eğer değilse..." Cümlesini yanda kesti. "Büyükanneme haber verildi mi?"
Polis memuru baÇıyla onayladı. "Sizi bekliyor. Hazırlanmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"
Kate olan bitene bir anlam veremiyordu. ArkadaÇına döndü. "Tully?"

Tully'nin kahverengi gözlerinde ürkütücü bir boÇluk vardı; Kate her ne oluyorsa bunun önemli bir Çey olduğunu anlamıÇtı. "Büyükannemin yamna geri dönmem lazım," dedi Tully, soma Kate'in yamndan geçip yatak odasına girdi.
Kate arkasından koÇtu. "Gidemezsin!"
Tully dolaptan bir bavul çıkarıp açtı. "BaÇka seçeneğim yok."
"Anneni geri getirteceğim. Ona diyeceğim ki..."
Tully hazırlanmayı bırakıp Kate'e baktı.
"Elinden bir Çey gelmez," dedi usulca; sesi olgun, yorgun ve kırgındı. Kate ilk defa Tully'nin zavallı annesiyle ilgili anlattıklarım arılayabiliyordu. Birlikte Cloud'dan bahsedip gülmüÇ, ilaç bağımlılığıyla, moda anlayıÇıyla ve pek çok baÇka hikâyeyle dalga geçmiÇlerdi, ama bu komik değildi. Ve Tully bir gün bunun olacağım söylemiÇti.
"Bana söz ver," dedi Tully; sesi çatallaÇmıÇtı. "Daima dost kalacağız."
25 Amerika'nın en önemli kâğıt ve kereste fabrikalarından biri. (ç.n.)
Kate sadece, "Daima," diyebildi.
Tully bavulunu hazırlayıp kilitledi. Hiçbir Çey söylemeden tekrar oturma odasına yöneldi. Radyoda American Pie çalıyordu. Kate, Bu Çarkıyı, bu anı hatırlamadan bir daha dinleyebilecek miyim? diye düÇündü içinden. Müziğin öldüğü gün. Tully'nin peÇinden evin önüne çıktı. Orada polis memuru Dan gelip yavaÇça Tully'yi çekene kadar birbirlerine sımsıkı sarılıp kaldılar.

Kate elini bile sallayamadı. Evin önünde öylece uyuÇmuÇ bir halde durup, gözyaÇları yanaklarından dere gibi akarken en iyi arkadaÇının gidiÇini izledi.

Altıncı Bölüm

Snraki üç yıl boyunca birbirlerine hiç aksatmadan mektup azdılar. Bu bir âdet ya da alıÇkanlıktan çok daha baÇka bir Çeydi. Her pazar akÇamı Tully eflatun-pembe küçük-kız odasında oturur; bir defter kâğıdına düÇüncelerini, hayallerini, endiÇelerini ve hayal kırıklıklarım dökerdi. Bazen önemsiz Çeyleri de yazardı; saçlarım Farrah Favvcett gibi kestirince ne kadar seksi olduğu ya da okulun balosunda giydiği Gunny Sax elbise gibi. Ama zaman zaman da daha derin mevzulara girer, Katie'ye uykusuz gecelerini ve annesinin geri gelip "Seninle gurur duyuyorum," dediğini nasıl hayal ettiğini anlatırdı. Büyükbabası öldüğünde de Tully ilk olarak Kate'ten destek beklemiÇti. En iyi arkadaÇı arayıp, "Ah, Tul, çok üzüldüm," diyene kadar büyükbabasının için ağlamamıÇtı. Hayatında ilk kez Tully yalan söylememiÇ, olduğundan farklı görünmeye çalıÇmamıÇtı (yani en azından çok fazla); çoğunlukla sadece kendi gibi davranıyordu ve bu Kate için yeterince iyiydi.

Artık 1977'nin yazındaydılar ve birkaç ay sonra ayrı ayrı okullarının idaresini ele geçirerek lise son sınıf olacaklardı.

ĠÇte Tully'nin aylardır uğraÇıp beklediği gün bugündü. Nihayet, yıllar önce Mrs.

Mularkey'nin ona gösterdiği yola gerçekten girebilecekti.
Ġkinci Jean Enersen.
Bu sözcükler onun mantrası olmuĢtu; büyük hayalini bir kalıba sığdırıp kulağa daha mümkün gelmesini sağlayan gizli bir kod gibiydi. Bu hayalin yıllar önce Shonomish'te bir evin mutfağında atılan tohumlan, yabani otlar gibi hızla yayılmıĢ ve kalbinin derinliklerine doğru kök salmıĢtı. Daha önce geleceğe dair bir hayale ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemiĢti, ama bu hayal onu tümüyle değiĢtirmiĢ, zavallı, terk edilmiĢ, annesiz Tul-ly yerine, hayatta yerini almak için dimdik duran bir kız haline getirmiĢti. Bu hedef onun geride bıraktığı yıllarda yaĢadıklarım önemsizleĢtirmiĢ, ona, ulaĢmak için uzanacak, asılacak bir Ģey vermiĢti. Üstelik Mrs. Mularkey bu yüzden onunla gurur duyuyordu. Bunu mektuplardan anlıyordu. Kate'in bu hayali onunla paylaĢtığım da biliyordu, ikisi de muhabir olacak, birlikte haber peĢinde koĢup bulduklarını yazacaklardı. Bir ekip olacaklardı.
Kaldırımda durmuĢ, önündeki binaya bakıyordu. Kendini Fort Knox'a26 bakan bir banka soyguncusu gibi hissediyordu.
Ne tuhaf, tüm Ģamna ve prestijine rağmen, ABC'nin Denny Regrade Mahallesi tarafındaki bu Ģubesi küçük bir binadaydı. Anlatacak bir manzarası, camlarla kaplı etkileyici duvarları ya da pahalı sanat eserleriyle dolu bir lobisi yoktu. Bunun yerine, L

Çeklinde bir masa, fena olmayan bir danıÇma görevlisi, üç tane de hardal sarısı, dökme plastikten yapılmıÇ bekleme sandalyesi vardı. Tully derin bir nefes abp omuzlarını dikleÇtirerek içeri girdi. DamÇma masasında ismini verip duvarın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Mülakat için beklerken, bu uzun bekleyiÇ sırasında parmaklarıyla oynamamaya ya da eliyle dizlerine vur-mamaya dikkat etti. Kimin izlediği hiç belli olmazdı.
Nihayet damÇma görevlisi, "Ms. Hart?" diye seslendi baÇım kaldırarak. "Beyefendi sizi bekliyor."
Tully kendinden emin bir Çekilde, kameraya poz verir gibi
26 Amerika'nın altın rezervlerinin bir kısmının saklandığı kasanın bulunduğu askeri üs. (c.n ^ gülümseyerek ayağa kalktı. "TeÇekkür ederim."
Görevliyi takip ederek kapılardan geçip baÇka bir bekleme salonuna geldi.
Orada neredeyse bir yıldır her hafta mektup yazdığı adamla nihayet yüz yüze geldi.
"Merhaba, Mr. Rorbach," diyerek adamın elini sıktı. "Sonunda sizinle tanıÇmak harika."
Adam beklediğinden daha yaÇlı ve yorgun görünüyordu. Parlak kafasında sadece bir avuç kırlaÇmıÇ kızılımsı saç kalmıÇtı ve saçlarının her biri baÇka yöne bakıyordu. Üzerindeki soluk mavi spor takım elbise beyaz dikiÇlerle süslenmiÇti. "Ġçeri girin, Miss Hart."

"Ms. Hart," diye düzeltti.27 Topa doğru ayakla vurarak oyuna girmek her zaman en iyisiydi. Gloria Steinem,28 "Saygı görmeyi beklemeyen, asla saygı göremez," dememiÇ miydi?
Mr. Rorbarch gözlerini kırpıÇtırarak ona baktı. "Pardon?" "Sizin için bir sakıncası yoksa, ki olmadığına eminim, bana Ms. Hart demenizi tercih ederim. Sizin gibi Ġngiliz Edebiyatı'm dereceyle bitirmiÇ biri eminim değiÇikliklere açık bir insandır. Sosyal aydınlanmanın en ileri noktasında olduğunuzdan hiç kuÇkum yok. Bu gözlerinizden belli. Bu arada gözlükleriniz gü zelmiÇ."
Adam ağzı hafifçe açık bir halde Tully'ye baktı, sonra nerede oldukları aklına gelmiÇ gibi görünerek, "Beni izleyin, Ms. Hart,'' dedi.
Sıkıcı beyaz duvarları olan bir koridordan geçip en sonda soldaki odanın önüne geldiler, adamın açtığı ahÇap görünümlü kapıdan içeri girdiler. Ofisi küçük köÇeli bir odaydı, odamn tek penceresi doğm-

27 Ġngilizce'de Miss (küçükhanım) genç kızlar için, Ms. (bayan, evli oiup oiıaadığı bilinmeyen yetiÇkin kadınlar için kullanılan bir hitap sözcüğüdür, (ç.n.)

28 Amerikalı feminist, gazeteci ve kadın haklan savunucusu. Dönemin ünlü feminist dergilerinden Ms. 'nin kurucusu ve yayması, (yay.n.)

dan tek raylı sistem demiryolunun yükseltilmiÇ beton hattına bakıyordu. Duvarlar bomboÇtu. Tully adamın masasının önünde duran katlanabilen sandalyeye oturdu.
Mr. Rorbach koltuğuna oturup ona bakmaya baÇladı. "Yüz yirmi mektup, Ms. Hart," dedi, elindeki kalın karton kapaklı dosyayı masamn üzerine vurarak.
Gönderdiği bütün mektupları saklamıÇtı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Yeni hazırladığı özgeçmiÇini çantasından çıkarıp adamın masasının üzerine bıraktı." ÇalıÇmalarım düzenli olarak okul gazetesinin ilk sayfasında yayımlanmaktadır; eminim incelediğinizde sizin de dikkatinizi çekecektir. Ayrıca dosyama Guatemala depremiyle ilgili derinlemesine bir inceleme, Karen Ann Quinlan'le29 ilgili güncel bir çalıÇma ve Freddie Prinze'in son günlerini anlatan yürek burkan bir hikâye de ekledim. Bu çalıÇmalar benim olay haberciliği konusunda ne kadar yetenekli olduğumu kesinlikle gözler önüne serecektir."
"Siz on yedi yaÇındasınız."
"Evet."
"Gelecek ay lise son sınıfa baÇlayacaksınız."
Bütün o mektuplar iÇe yaramıÇtı. Adam, hakkındaki her Çeyi biliyordu. "Kesinlikle doğru. Bu arada bence bu çok ilginç bir haber konusu olabilir: Ġçlerine girip 78 yılında lise son sınıfların halini gözler

önüne sermek. Belki de yerel bir lisede kapalı kapılar ardında neler döndüğünü anlatan aylık sunumlar hazırlayabiliriz. Eminim izleyicileriniz... "
"Ms. Hart," dedi, adam parmaklarım birleĢtirip çenesini
29 Karen Anna Quinlan, 1975 yılında 21 yaĢındayken bir partide alkolle ilaç alınca komaya girmiĢ, tedavi sonuç vermeyince ailesinin tedaviyi durdurma talebine hastane karĢı çıkmıĢ ve olay mahkemeye taĢınmıĢtı. Bu konu "ölme hakkı" tartıĢmalarını gündeme getirerek o yıllarda medyada geniĢ yer bulmuĢtur, (ç.n.) parmak uçlarına dayayarak ona baktı. Tully'ye, adam gülümsememek için kendini tutuyormuĢ gibi geldi.
"Buyrun, Mr. Rorbach."
"Tanrı aĞkına, burası bir ABC Şirketi. Lise çocuklarım iĢe almıyoruz."
"Ama stajyerleriniz var."
"Evet, Washington Üniversitesi'nden ve diğer üniversitelerden. Stajyerlerimizin hepsi yolu televizyon istasyonlarından geçmiĢ kiĢiler. Çoğu zaten üniversite bünyesinde çeĢitli yayınlarda çalıĢmıĢ. Üzgünüm ama siz henüz hazır değilsiniz."
Birbirlerine baktılar.
"Uzun süredir bu iĢteyim, Ms. Hart, ve sizin kadar hırslı biriyle çok az karĢılaĢtım."
Elindeki mektup dosyasım yeniden masaya vurmaya baĢladı. "Bakın size ne diyeceğim. Yazılarınızı bana göndermeye devam edin. Ben de sizin için göz atayım."

"Peki muhabir olmaya hazır olduğumda, beni iÇe alacak mısınız?"
Adam güldü. "Siz sadece bana makaleleri gönderin. Ġyi notlar almaya bakın ve üniversiteye gidin, tamam mı? Somasına bakarız."
Tully'nin enerjisi tekrar yerine geldi. "Size her ay yeni bir çalıÇma göndereceğim. Göreceksiniz, Mr. Rorbach, bir gün beni iÇe alacaksınız."
Bir müddet daha konuÇtuktan soma Mr. Rorbach ona çıkıÇı gösterdi. Merdivenlere doğru ilerlerken adam ödüllerin sergilendiği bölümde durdu; onlarca Emmy ve pek çok baÇka habercilik ödülü ıÇığın altında panldıyordu.
"Bir gün ben de Emmy kazanacağım," dedi parmaklarıyla cama dokunarak. Bu aksiliğin onu yaralamasına izin vermeyecekti; evet, bu sadece küçük bir aksilikti.
"Biliyor musunuz, Tallulah Hart. Size inanıyorum. ġimdi okulunuza gidin ve son senenizin tadım çıkarın. Gerçek hayat çok çabuk baÇlıyor."
DıÇarıda, Seattle bir kartpostala benziyordu; bulutsuz mavi gökyüzüyle tam fotoğraflık bir hava vardı; hani Çu insanları sıkıcı, manzarası olmayan evlerini satıp buraya taÇınmaya iten havalardan. Ne var ki bu insanlar böyle günlerin sayısının ne kadar az olduğunu bilmiyorlardı. Dünyamn bu tarafında yaz bir roketin patlaması gibi aniden ve parlayarak gelir ve yine aym hızla giderdi.

Büyükbabasımn kalın siyah evrak çantasım önünde tutarak sokağa çıkıp durağa doğru ilerledi. BaÇımn üzerindeki yüksek demir yolunda, bir tren gürültüyle ortalığı titreterek geçti.
Eve dönerken yol boyunca kendine bunun tam bir fırsat olduğunu, artık üniversitede kendini kanıtlayabileceğini ve hatta çok daha iyi bir iÇ bulabileceğini söyleyip durdu.
Ama ne kadar değiÇtirmeye çalıÇırsa çalıÇsın, içindeki baÇarısız olma duygusu direniyordu. Eve geldiğinde kendini küçülmüÇ, omuzlan ağırlaÇmıÇ gibi hissediyordu.
Ön kapıyı açıp içeri girdi ve evrak çantasım masanın üzerine fırlattı.
Büyükannesi oturma odasında, yıpranmıÇ eski kanepede oturmuÇ, çoraplı ayaklarım yerdeki kıvrılmıÇ kadife ayak sedirine uzatmıÇtı, kucağında yarım kalmıÇ el iÇi duruyordu. UyuyakalmıÇ, hafifçe horluyordu.
Büyükannesini o halde görünce Tully'nin içinden gülümse-mek geldi. Oturma odasına girip yavaÇça, "Hey, büyükanne," dedi, büyükannesinin porsumuÇ eline dokunmak için eğilerek. Soma yamna oturdu.
Büyükannesi ağır ağır uyandı. Kalın eski moda gözlüklerinin arkasındaki ÇaÇkın bakıÇlan canlandı. "Nasıl geçti?"
"Haber müdürü yardımcısı çok yetenekli olduğumu düÇünüyor, inanabiliyor musun? Böyle bir iÇe girmenin benim gibi yetenekli birinin önünü kapatacağım söyledi."

Büyükannesi ellerini sıkarak, "Seni çok mu küçük buldular?"
Bastırmaya çalıÇtığı gözyaÇları gözlerini yakmaya baÇladı. Utanarak gözlerini sildi. "Üniversiteye baÇlar baÇlamaz bana iÇ teklif edecekler, biliyorum. Görürsün, benimle gurur duyacaksın."
Büyükannesinin gözlerinde yine o zavallı Tully bakıÇı vardı. "Ben seninle zaten gurur duyuyorum. Ġstediğin Dorothy'nin ilgisi."
Tully büyükannesinin zayıf omuzlarına yaslanıp kendisine sarılmasına izin verdi. Bir süre soma bu acının da hafifleyeceğini biliyordu; tıpkı güneÇ yanığı gibi kendi kendine geçer ve güneÇ ıÇığına karÇı daha dayanıklı olmasım sağlardı. "Sen yanımdasın ya büyükanne, onun önemi yok."
Büyükannesi yorgun yorgun iç çekti. "Neden Çimdi arkadaÇın Katie'yi aramıyorsun? Ama çok uzatmak yok. Pahalı."
Sadece bunu, Kate'le konuÇmayı düÇünmek bile havalara uçmasına yetti. Ġehirlerarası tarife çok yüksek olduğu için nadiren telefonla konuÇabiliyorlardı. "TeÇekkür ederim, büyükanne-ciğim. Hemen arayacağım."
Bir sonraki hafta Tully, mahallenin haftalık gazetesi Queen Anne Bee'de iÇ buldu. Masrafları ona saat üzerinden ödedikleri kıt maaÇla hemen hemen aymydı ama Tully umursamıyordu. Sonunda iÇin içindeydi iÇte. 77 yazı boyunca uyamk olduğu her saati o küçük, sıkıÇık ofiste geçirmiÇ ve karÇılaÇtığı her bilgiyi yalayıp yutmuÇtu.

Av köpeği gibi muhabirleri takip etmediği, fotoko-
pi çekmediği ya da kahve servisi yapmadığı zamanlarda evde büyükannesiyle kibrit çöpü karGılığında piGti oynuyorlardı. Her pazar gecesi kurulu saat gibi Kate'e mektup yazıyor, haftayı dakikası dakikasına anlatıyordu.
ġimdi çocukluğundaki odasımn küçük masasında oturmuG, bu haftamn sekiz sayfalık mektubunu baGtan okumuG, sonra da "Sonsuza Dek Dostun, Tully diye imzalayıp dikkatlice üçe katlamıGtı. Masasımn üzerinde Ġimdi Mularkey ailesinin yıllık kamp gezisinde olan Kate'in en son gönderdiği kartpostal duruyordu. Kate bu geziye, "Böceklerin Arasında Cehennem Gibi Bir Hafta" diyordu ama Tully kulağa harika gelen bu gezinin her amna imreniyordu. Onlarla birlikte gidebilmeyi çok isterdi, gelen daveti reddetmek yaptığı en zor Ġeylerden biri olmuGtu. Ama yazın yapması gereken bu kadar önemli Ġey varken ve büyükannesinin sağlığı günden güne kötüleĢirken baĢka seçeneği yoktu.
ArkadaĢımn yazdıklarına bakarak çoktan ezberlediği cümleleri tekrar okudu. Geceleri kâğıt oynamak ve Ġekerleme piĢirmek, buz gibi gölde yüzmek...
BaĢka tarafa bakmaya çalıĢtı. Bu hayatta sahip olamayacağın bir Ġey için can atmak iyi bir Ġey değildi. Cloud ona bu dersi vermeyi kesinlikle baĢarmıĢtı.

Kendi mektubunu zarfa koyup üzerine adresi yazdı, sonra çoktan uyuyakalan büyükannesine bakmaya, alt kata indi.
Tully tek baĞına pazar gecelerinin en sevdiği televizyon programlarım izledi: Bizim Aile, Alice ve Kojak. Sonra her tarafı kontrol edip yatmaya gitti. Uykuya dalmadan önce son düĞündüğü Ğey Ğu anda Mularkeylerin neler yaptığıydı.
Ertesi sabah her zamanki saatte, saat altıda kalktı ve iĞe gitmek için hazırlandı. Ara sıra eğer ofise yeterince erken giderse, muhabirlerden biri günün haberlerini hazırlamaya yardım etmesine izin veriyordu. Koridoru hızla geçerek en sondaki kapıyı çaldı. Büyükannesini uyandırmayı hiç sevmese de bu, evin kuralıydı: HoĞça kal demeden dıĞarı çıkmak yoktu. "Büyükanne?"
Tekrar kapıyı çalıp kapıyı yavaĞça iterek açtı, seslendi: "Büyükanne... ben iĞe gidiyorum." Pencerelerin denizliklerinde serin eflatun gölgeler uzanıyordu. Duvarlarda belli bir Ğekli ya da anlamı olmayan kasvetli çizimler asılıydı. Büyükannesi yatakta yatıyordu. Bu mesafeden bile Tully onun hatlarını görebiliyordu; beyaz saç yumağım, geceliğinin kıvrımlarını... ve göğsünün hareketsizliğini.
"Büyükanne?"
İlerleyip büyükannesinin kırıĞık, kadife yanağına dokundu. Teni buz gibiydi. Sarkık dudaklarından nefes gelmiyordu.

Tully'nin bütün dünyası yerle bir oldu, ayaklarının altından kaydı. Orada durup büyükannesinin cansız bedenine bakmak bütün gücünü tüketti.
GözyaÇları yavaÇ yavaÇ birikmeye baÇladı; sanki her biri damlası kandandı ve göz pınarlarından kolayca akıp geçemeyecek kadar yoğundu.
Hatıralar film Çeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye baÇladı: Onun için saçım süpürge eden büyükannesinin, yedinci yaÇ gününde ona eğer yeterince çok dua ederse bir gün annesinin çıkıp geleceğini söylemesi, sonra yıllar geçtikçe Tanrı'nin bazen küçük bir kızın ya da yetiÇkin bir kadının dualarım kabul etmediğini itiraf etmesi, geçen hafta kâğıt oynarken Tully'nin her zamanki gibi bütün kâğıtları almasma gülerek, "Tully, hep bütün kâğıtları sen almasan da olur," demesi ve her gece ona Çefkat dolu bir iyi geceler öpücüğü vermesi...
Orada öylece ne kadar kaldığım bilmiyordu ama sonunda eğilip büyükannesinin kâğıt gibi cansız yanaklarından öptüğünde, gün ıÇığı perdelerden içeri sızıp odayı aydınlatmaya baÇla-
mıÇtı. Gün ıÇığının parlaklığı Tully'yi ÇaÇırttı. Sanki büyükannesi yoksa bu odanın karanlık olması gerekiyordu.
"Hadi, Tully," dedi kendi kendine.
Şimdi yapması gereken Çeyler olduğunu biliyordu. Büyü-kannesiyle bunları konuÇmuÇ, hazırlıkları yapmıÇlardı. Yine de Tully

hiçbir sözcüğün onu bu duruma gerçekten hazırlayamaya-cağını biliyordu.
Büyükannesinin komodininin baÇına gitti, komodinin üzerinde büyükbabasımn fotoğrafı ve bir yığın ilacın arasında gül ağacından yapılmıÇ güzel bir kutu vardı.
Kapağı kaldırdı; kendini bir hırsız gibi tuhaf hissediyordu ama bunu büyükannesi istemiÇti. "Bu evden gittiğimde," demiÇti büyükannesi, "büyükbabanın bana bıraktığı kutunun içinde bir Çey bırakacağım sana."
Kutunun içinde Tully'nin, büyükannesinin taktığım çok az gördüğü bir yığın ucuz takının üstünde, üzerinde Tully'nin adı yazılı, katlanmıÇ, pembe bir kâğıt parçası vardı.
Ağır ağır uzamp mektubu aldı ve açtı.
(Çatlım Tully'm;
Beni affet. Talm^kalmaktan, geride btraktlmaktan ne kadar fyrfy ğunu biliyorum, ama Tanrının bepimtzjçin Ġçendi planları "far.
Elimde olsa seninle daba u^un yıllar kalırdım.
Büyükbaban "t>e ben daima a seni iliyor olacağı^
Buna inanırsan asla yalm^alrruızsın.
^en benim bayattaki en büyükne$e k^ynağımdın.
(ġfpgiler, Büyükannen
Yazıyordu.
Büyükanne artık yoktu. Tully kilisenin kapısında durmuÇ, yaÇlı insan kalabalığının ya-nından akıp geçmesini izliyordu. Büyükannesinin arkadaÇlarından birkaçı onu

fark edip taziyelerini bildirmek için yamna gelmiÇlerdi.
Tatlım, çok üzüldüm...
... ama üzülme, o artık çok daha iyi bir yerde ...
... sevgili Winston'ma kavuÇtu ...
... ağlamanı istemezdi...
Büyükannesinin böyle olmasım isteyeceğini bildiğinden, bu laflara dayanabildiği kadar dayanmaya çalıÇtı ama saat on birde artık çığlık atacak hale gelmiÇti. Ġyi dileklerini sunan bu insanlardan biri bile Tully'nin henüz sadece on yedi yaÇında, siyahlar giymiÇ bir kız olduğunu ve yapayalmz kaldığım görmüyor, anlamıyor muydu? KeÇke Kate ve ailesi burada olsaydı ama Kanada'da onlara nasıl ulaÇabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve daha iki gün boyunca dönmeyeceklerdi. Buna yalmz baÇına katlanmak zorundaydı. Belki onlar ailesiymiÇ gibi yanı baÇında olsaydı her Çey daha kolay olurdu. Ama onlar olmadan elinden hiçbir Çey gelmiyordu. Büyü-kannesiyle ilgili yürek burkan, acı hatıralan hatırlayarak orada oturmak yerine, törenin ortasında kalkıp uzaklaÇtı.
DıÇarıda, sıcak ağustos güneÇi altında, gözyaÇlarının her an akmaya hazır olmasına ve Beni böyle bırakıp nasıl gidersin? sorusunun hiç aklından çıkmamasına rağmen biraz nefes alabildi.
Tozlu, eski model kara yatlarının arasında ağlamamaya çalıÇtı. Olanları aklına

getirmemeye ve bundan soma ona ne olacağım düĢünmemeye çalıĢıyordu.
Hemen yamnda bir çalı çıtırtısı duyup baĢım kaldırdı. Ġlk önce sadece geliĢigüzel park edilmiĢ arabaları gördü.
Sonra da onu.
Evlerin hemen bittiği yerde, Şehir parkının kenarına dikilen bir sıra yüksek akçaağacın yanında, elinde ince uzun bir sigarayla Cloud duruyordu. Fitilli kadife, Ġspanyol paça yırtık pırtık bir pantolon ve yakası büzgülü kirli bir bluz giymiĢ, dalga dalga kahverengi saçları iki yana dökülmüĢtü; bir deri bir kemik kalmıĢtı. Elinde olmadan, Tully'nin kalbinde bir umut yeĢerdi. Nihayet yalmz değildi. Cloud belki biraz deliydi ama Tully zora düĢtüğünde geri gelmiĢti. Tully gülümseyerek annesine koĢtu; kaybettiği onca yılı, tüm o terk ediĢleri affetmiĢti. Önemli olan Şimdi, Tully'nin en çok ihtiyaç duyduğu anda burada olmasıydı. "Ġükürler olsun, geldin!" dedi nefes nefese durarak. "Sana ihtiyacım olduğunu biliyordun."
Annesi sallana sallana ona doğru geldi, neredeyse düĢecek gibi olunca güldü. "Sen iyi bir insansın, Tully, ihtiyacın olan tek Şey hava almak ve özgür olmak."
Tully'nin midesi alt üst oldu. "Hayır, bu kez değil," dedi gözleriyle adeta yardım etmesi için yalvararak. "Lütfen..."
"Her zaman." Cloud'un sesinde, donuk bakıĢlarım gizleyen bir keskinlik vardı Şimdi.

"Ben senin kanından, etindenim ve Şimdi sana ihtiyacım var. Yoksa yapayalnız kalacağım." Tully, sesinin fısıltı gibi çıktığının farkındaydı ama daha yüksek sesle konuŞacak gücü yoktu.
Cloud sendeleyerek öne doğru bir adım attı. Gözlerindeki hüznü görmemek imkânsızdı ama Tully'nin umurunda değildi. Annesinin sözde duygulan Seattle'ın güneŞi gibi bir gelir bir giderdi. "Bak bana, Tully."
"Bakıyorum."
"Hayır. Bak. Sana yardım edemem."
"Ama sana ihtiyacım var."
"Bu da olayın kahrolası trajedisi ya iŞte," dedi annesi, sigarasından upuzun bir nefes çekip birkaç saniye sonra üfleyerek.
"Neden?" diye sordu Tully. Beni sevmiyor musun? diye de soracaktı ama çektiği acıyı sözcüklere dökemeden cenaze töreni sona erdi ve siyah kuŞanmıŞ kalabalık park alanına doğru alan etmeye baŞladı. Tully gözlerini kurulamak için baŞım yana çevirdi. Tekrar döndüğünde annesi gitmiŞti.
Sosyal hizmetlerdeki kadın çalı gibi kupkuruydu. Duruma uygun bir Şeyler söylemeye çalıŞıyordu ama Tully onun koridorda yatak odasımn önünde beklerken sürekli saatine bakıp durduğunu fark etmiŞti.
"Hâlâ neden eŞyalarımı toplamam gerektiğini anlamıyorum. Yakında on sekizime gireceğim. Büyükannemin bu ev için borcu da yoktu. Bu yıl kredilerini kendim ödedim, oradan

biliyorum. Kendi baĢıma yaĢayabilecek kadar büyüdüm."
"Avukat bizi bekliyor," dedi kadın sadece. "Hazırlanman bitti mi?"
Tully, Kate'ten gelen mektup tomarım da valize yerleĢtirip kapağı örttü ve bavulunu hızla kapattı. Ben hazırım demeye dili varmadığı için sadece bavulunu kavrayıp makrame çantasım boynuna geçirdi. "Sanırım, evet."
"Güzel," dedi kadın hızla dönüp merdivenlere yönelerek.
Tully yatak odasına son defa uzun uzun baktı; sanki yıllardır önem vermediği Ģeyleri ilk defa fark ediyormuĢ gibiydi: BuruĢmuĢ eflatun nevresimi ve tek kiĢilik beyaz yatağım, pencerelerin denizliklerine bir sıra halinde yapıĢtırılmıĢ -artik tozlanmıĢ olan- plastik atları, dolabın üzerinde duran Mrs. Beasley bebeğini ve kapağında pembe balerin resmi olan Miss Amerika mücevher kutusunu.
Büyükannesi yıllar önce buraya terk edilen küçük bir kız için hazırlamıĢtı bu odayı. Ġçindeki her bir parça özenle seçilmiĢti ama Ģimdi hepsi çağrıĢtırdıkları hatıralarla birlikte kutulara kaldırılıp karanlığa gömülmüĢtü. Tully büyükannesini ağlamadan düĢünebilmenin ne kadar zaman alacağım merak ediyordu.
Kapıyı kapatıp artık sessizliğe gömülmüĢ olan bu evde önünden giden kadım takip ederek sokağa, evin önünde park etmiĢ

hurdası çıkmıÇ san bir Ford Pinto'nun yamna geldi.
"Bavulunu arkaya koy."
Tully, söyleneni yapıp ön koltuğa oturdu. Kadın arabayı çalıÇtırır çalıÇtırmaz, kulakları çınlatan bir müzik çalmaya baÇladı. David Soul'dan Don't Give Up on Us30 çalıyordu. Kadın hemen müziğin sesini kısıp, "Affedersin," dedi. Tully yaÇadıklan içinde özür gerektiren en iyi Çeyin bu Çarkı olduğunu fark edip omzunu silkti ve camdan dıÇarı bakmaya baÇladı.
"Büyükannen için üzüldüm, daha önce söyledim mi bilmiyorum."
Tully camdaki tuhaf yansımaya baktı. Sanki yüzünün negatif resmine bakmak gibiydi; renksiz ve gerçek dıÇı. Tıpkı hissettikleri gibi.
"Her yönüyle sıra dıÇı bir kadındı."
Tully cevap vermedi. Sanki sesini kaybetmiÇ gibiydi. Annesiyle karÇılaÇtığından beri içinde bir yer kurumuÇ, bomboÇ kalmıÇtı.
"Evet. ĠÇte geldik."
Ballard'm merkezinde Viktorya döneminden kalma bakımlı bir evin önüne park ettiler, ön tarafta el yazması bir levhada "BAKER VE MONTGOMERY, AVUKATLIK BÜROSU" yazıyordu.
30 Bizden vazgeçme, (ç.n.)
Tully bir an arabadan çıkmadı. Çıktığındaysa kadm, yüzünde yumuÇak, anlayıÇlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.
"Bavulunu getirmene gerek yok."

"Sağ olun, ama yanıma almak istiyorum."
Tully'nin öğrendiği bir Ģey varsa o da eĢya dolu bir çantanın ne kadar önemli olduğuydu.
Kadın baĢıyla onayladı ve taĢlanmn arasında çimenler büyümüĢ beton giriĢten geçerek beyaz giriĢ kapısına geldiler. Bu acayip yerin içine girdiklerinde, Tully lobide damĢmaya yalan bir yere oturdu. Süslü kâğıtlarla kaplı duvarda iri gözlü sevimli çocuk resimleri sıralanmıĢtı.
Tıknaz, kelleĢmeye baĢlamıĢ, kemik çerçeveli gözlükleri olan bir adam saat tam dörtte onları almaya geldi.
"Merhaba, Tallulah. Ben Elmer Baker. Büyükannenin avukatıydım."
Tully adamın arkasından üst katta bulunan küçük bir odaya girdi. Odada içleri fazlaca doldurulmuĢ iki sandalye ve bir de üzeri hukuki notlar alınmıĢ sarı bloknotlarla kaplı antika maun masa vardı. Sosyal hizmetler görevlisi pencereye yalan bir yere oturdu.
"Gel, gel otur, lütfen," dedi avukat, sandalyesini zarif masanın arkasına çekerek.
"ġimdi Tallulah... "
"Tully," diye düzeltti usulca.
"Doğru ya. ima senin Tully'yi kullanmayı tercih ettiğinden bahsetmiĢti, hatırlıyorum."
Dirseklerim masaya yaslayıp öne eğildi. Gözlüğünün kaim, gözlerini olduğundan büyük gösteren camlarının arkasından böceklerinkine benzeyen gözlerim kırpıĢtırdı. "Bildiğin gibi annen velayetini almayı reddetti."

Gece boyunca, nasıl yalmz yaĢamasına izin verilmesi gerektiği hakkında koca bir monolog çalıĢmıĢ olmasına rağmen, baĢım
$
güçlükle sallayarak onayladı. Şu anda, burada kendini ufacık ve çok küçük hissediyordu.
"Üzgünüm," dedi adam Şefkatle ama Tully bu lafların devamım duymak istemiyordu. Bu aptal duyarlılıktan gerçekten de bıkmıĢtı artık.
"Evet," dedi, iki yanındaki ellerini yumruk yaparak.
"Ms. Gulligan sana iyi bir aile buldu. Onların gözetimindeki birkaç kimsesiz gençten biri de sen olacaksın. Şyi haber, aym okula devam edebilecek olman. Eminim buna sevinmiĢsindir."
"Mest oldum."
Mr. Baker bu yamt üzerine bir an ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı. "Elbette. Şimdi. Miras konusuna gelince, ima tüm malvarlığını -iki evi, arabayı, hesaplardaki parayı ve hisse senetlerini- sana bıraktı. Sana, kızı Dorothy'ye her ay yaptığı ödemeyi devam ettirme talimatı verdi. Büyükannen ancak bu Şekilde onun izini kaybetmeyeceğini düĢünüyordu. Dorothy para geleceği zaman iletiĢimi hiç koparmıyordu."
Boğazım temizledi. "Şimdi... eğer iki evi de satarsak, oldukça uzun bir süre geçim sıkıntısı çekmezsin. Biz bu konuyla... "
"Ama o zaman bana ev kalmaz."

"Üzgünüm, ama ima her Çeyi böyle ayarladı. Üniversiteye gidebilmen için." BaÇını kaldırdı. "Bir gün Pulitzer kazanacaksın. Yani en azından büyükannen öyle söyledi."
Tully tekrar, üstelik de bu insanların önünde ağlamak üzere olduğuna inanamıyordu. Aniden ayağa fırladı. "Lavaboya gitmem gerek."
Mr. Baker'ın soluk alm kaÇlarım çatınca kırıÇtı. "Ah, tabii, alt katta. GiriÇ kapısının solundaki ilk kapı."
Tully sandalyesinden kalkıp bavulunu kavradı ve sendeleye sendeleye kapıya doğru yürüdü. Koridora çıkarken kapıyı arkasından kapatıp duvara yaslandı ve ağlamamaya çalıÇtı. Geleceği, koruyucu aile gözetiminde olmak olamazdı. Biçentennial kol saatinin gösterdiği tarihe baktı. Mularkeyler yarın evde olacaktı.
Yedinci Bölüm
British Columbia'dan eve dönüÇ yolu sanki sonsuza dek sürmüÇtü. Pikabın kliması bozuk olduğundan hiçbir Çeye yaramayan kanallardan sıcak hava geliyordu. Herkes terlemiÇ, yorulmuÇ ve toz içinde kalmıÇtı. Ama annesiyle babası hâlâ Çarkı söylemek istiyorlardı. Çocukları Çarkıya katılmaları için dürtüp duruyorlardı.
Kate bu saçmalığa dayanamıyordu. "Anne, lütfen Sean'a omzuma dokunup durmamasım söyler misin?"
KardeÇi geğirip gülmeye baÇladı. Köpek de delirmiÇ gibi havladı.

ön tarafta, babası uzanıp radyoyu açtı. Kolonlardan "Ne mutlu bana, taĢrada doğmuĢum," diyen John Denver'in sesi yankılandı. "Neyse ne, ben Şarkı söyleyeceğim, Margie. Söylemek istemiyorlarsa kendileri bilirler."
Kate kitabına döndü. Araba o kadar sallanıyordu ki, sözcükler adeta kâğıdın üzerinde dans ediyordu ama Yüzüklerin Efendisi'ni okuduğu müddetçe bütün bunlarm bir önemi yoktu.
Burada benimle olmana o kadar seviniyorum ki. Bunca Şeyden sonra, yanımda.
"Katie. Kathleen."
BaĢını kaldırdı. "Evet?"
"Eve geldik," dedi babası. ġu kahrolası kitabı elinden bırak da arabayı boĢaltmamıza yardım et."
"önce Tully'yi arayabilir miyim?"
"Hayır. Önce eĢyaları boĢaltacaksın."
Kate kitabını çarparak kapattı. Yedi gündür telefon açmak için bekliyordu. Ama arabayı boĢaltmak daha önemliydi. "Tamam, ama Sean da yardım edecek."
Annesi derin bir nefes aldı. "Sen kendi iĢine bak, Kathleen."
Kötü kokan pikabın baĢına toplanıp her gezi dönüĢü yaptıkları rutin iĢleri yapmaya koyuldular. ĠĢleri bittiğinde hava kararmıĢtı. Kate banyodaki kirli çamaĢır yığınına son çamaĢırım da koyup ön yıkamayı baĢlattıktan sonra, kanepede oturan babasıyla annesinin yanına gitti.

Birbirlerine yaslanmıÇlardı, biraz uykuları gelmiÇ gibi görünüyordu.
"Artık Tully'yi arayabilir miyim?"
Babası saatine baktı. "Dokuz buçukta mı? Eminim büyükannesi çok memnun olur."
"Ama... "
"Ġyi geceler, Kate," dedi babası kararlı bir sesle karısının koluna girip onu kendine doğru çekerek.
"Ama bu hiç adil değil."
Annesi güldü. "Sana hayatın adil olduğunu söyleyen oldu mu? Hadi yatağa."
Tully yaklaÇık dört saat boyunca evlerinin köÇesinde durup Mu-larkeylerin arabayı boÇaltmalarım izledi. Defalarca yokuÇu koÇa koÇa çıkıp ortaya çıkmayı düÇündü ama bütün ailenin gürültüsünü karÇılamaya hazır değildi henüz. Sadece konuÇabilecekleri sessiz bir yerde Kate'le baÇ baÇa kalmak istiyordu.
Bu yüzden ıÇıklar sönene kadar bekleyip karÇıya geçti. Ġyice emin olmak için Kate'in penceresinin altındaki çimenlikte yarım saat daha bekledi.
Solunda, ilerilerde bir yerde, Svveetpea'nin ona kiÇnediğinl ve yeri eÇelediğini duyuyordu. YaÇlı kısrağın da arkadaÇlık edecek birini aradığı belliydi. Aile kamptayken, ata komÇulardan biri bakmıÇtı ama bu bir ailenin onu sevmesiyle aynı Çey değildi.
"Biliyorum, kızım," dedi Tully yere otururak. Kollarım dizlerine sarıp kendini kucaklar gibi oturdu. Belki de böyle gizlice

etrafta dolaĢmak yerine onlara telefon etmesi gerekirdi. Ama Mrs. Mularkey yarın gelmesini, uzun bir yolculuktan geldikleri için yorgun olduklarını söyleyebilirdi, Tully'ninse artık bekleyecek hali yoktu. Bu yalnızlık kendi baĢma üstesinden gelemeyeceği kadar büyüktü.
Nihayet, gece saat on birde ayağa kalkıp pantolonunun arkasındaki çimenleri eliyle süpürdü ve Kate'in camına bir çakıl taĢı attı. ArkadaĢının camdan baĢını çıkarması İçin dört atıŞ gerekti. "Tully!" dedi Kate, bir ördek gibi aniden baĢım geri çekip camı hızla kapatarak. Evin dıĢına çıkması bir dakikadan kısa sürdü. Eski siyah çerçeveli gözlükleri, diŞ telleri ve Biyonik Kadın'lı pi-jamalanyla Kate kollarım açmıŞ, Tully'ye koŞuyordu.
Tully, Kate'in kollarının onu sardığım hissedince günlerdir ilk kez kendini güvende hissetti.
"Seni çok özledim," dedi Kate daha da sıkı sarılarak.
Tully cevap veremedi. Sadece ağlamamaya çalıĢıyordu. Kate'in, arkadaĢlıklarının onun için ne kadar önemli olduğunu gerçekten de tam olarak anlayıp anlamadığım merak ediyordu.
"Bisikletleri çıkardım," dedi, geriye çekilip Kate gözlerindeki yaĢı görmesin diye baĢka tarafa bakarak.
"Süper."
Birkaç dakika içinde yola koyulmuŞ, Summer Hill'den aĢağı ellerini açıp rüzgârı

yakalamaya çalıÇarak uçarcasına iniyorlardı. YokuÇun sonunda, bisikletlerini ağaçlığa bırakıp ırmağa giden
uzun ve dolambaçlı yoldan yürümeye baÇladılar. Etraflarındaki ağaçlardan çıtırtılar geliyor, rüzgâr uğulduyor, yaklaÇmakta olan sonbaharın habercisi olan yapraklar titreyerek düÇüyordu. Kate hemen eski yerlerine çökerek sırtım yosun tutmuÇ kütüğe yaslayıp ayaklarını onların yokluğunda uzamıÇ çimenlere uzatü.
Tully birdenbire eski küçüklük zamanlarım hatırlayıp daldı. Bir yazın çoğunu burada geçirmiÇ, tümüyle ayrı ve yalmz yaÇamlarım arkadaÇlık bağıyla birbirine dolamıÇlardı. Kate'in yanına uzanarak omuzları birbirine değecek Çekilde yamna sokuldu. Son birkaç günden sonra en iyi arkadaÇımn gerçekten de yam baÇında olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.
Transistorlu radyosunu yamna koyup sesini açtı. "Böceklerin Arasında Cehennem Gibi Bir Hafta, bu sene her zamankinden daha da beterdi," dedi Kate. "Ama Sean'ı kandırıp ona sümüklü böcek yedirdim. Bir haftalık harçlığım kesildi ama değdi bence." Kıkırdadı. "Gülmeye baÇladığımda yüzünün aldığı Çekli görmen lazımdı. Georgia teyzem benimle doğum kontrolü hakkında konuÇmaya çalıÇtı, inanabiliyor musun? Dedi ki benim de mutlaka... "
"Ne kadar Çanslı olduğunun farkında mısın?" Tully engel olamadan, sözcükler otomatik

makinelerden düÇen Çekerler gibi dökülüvermiÇti dudaklarından.
Kate ağırlığım eline vererek Tully'ye bakacak Çekilde yan döndü. "Genellikle kamp gezisi hakkında her Çeyi anlatmamı isterdin."
"ġey, evet. Kötü bir hafta geçirdim."
"ĠÇten mi kovuldun?"
"Kötü bir hafta anlayıÇın bu mu? KeÇke bir gün için bile olsa seninki gibi mükemmel bir hayatım olsaydı."
Kate kaÇlarım çatarak geri çekildi. "Sen bana kızdın mı?"
"Sana değil," dedi Tully iç çekerek. "Sen benim en yakın ar-kadaÇımsın."
"O zaman kime kızdın?"
"Cloud'a, büyükanneme. Tann'ya. Hangisini istersen." Derin bir nefes alıp, "Siz yokken büyükannem öldü," dedi.
"Ah, Tully."
ĠÇte Tully'nin bütün hafta boyunca beklediği buydu. Onu seven ve onun için gerçekten üzülen biri. Gözleri dolmuÇtu, ağladığım fark etmiyordu bile. Boğazmda düğümlenen hıçkırıklar yüzünden tüm vücudu sarsılıyordu, nefes almak imkânsız gibiydi ve tüm bu süre boyunca Kate ona sarılmıÇ, hiçbir Çey söylemeden ağlamasına izin vermiÇti. Gözlerinde artık yaÇ kalmayınca, Tully belli belirsiz gülümsedi. "Benim için ne kadar üzgün olduğunu söylemediğin için sağ ol."
"Ama öyleyim."

"Biliyorum," dedi Tully kütüğe yaslamp karanlık gökyüzüne bakarken. Korktuğunu ve bu hayatta kendini hissettiği kadar yalmz olduğunu kabullenmek istiyordu; artık gerçek yalnızlığın ne demek olduğunu öğrenmiÇti ama bunu sözcüklere dökemiyor, Kate'e bile anlatamıyordu.
DüÇünceler -hatta korkular- sesle somut bir Çekle bürünene kadar hava gibi Çekilsizdi ve bir kez vücut bulduğunda inÇam yerle bir edebilirdi.
Kate bir süre bekledi, sonra, "Peki Çimdi ne olacak?" dedi.
Tully gözlerini silip elini cebine soktu ve sigara paketini çıkardı. Bir tane yakıp bir nefes çekti ve öksürdü. Sigara içmeyeli yıllar olmuÇtu. "Beni koruyucu ailenin yanına verecekler. Ama sadece bir süreliğine. On sekiz yaÇına girince yalmz yaÇayabileceğim."
"Yabancılarla yaÇamayacaksın," dedi Kate sert sert bir Çekil-
de. "Cloud'u bulacağım ve onu doğru olam yapmaya ikna edeceğim."
Tully cevap bile vermedi. ArkadaÇımn bunları söylemesi çok hoÇuna gidiyordu ama onlar, o ve Kate, ayrı dünyalarda yaÇıyorlardı. Tully'nin dünyasında anneler insanın yardımına koÇmak için yam baÇında beklemezdi. Önemli olan kendi baÇının çaresine bakmaktı.
Önemli olan umursamamaktı.
Umursamamanın en kolay yoluysa etrafım gürültüyle ve insanlarla doldurmaktı. Bu dersi alalı çok olmuÇtu. Snohomish'te uzun

süre kalamazdı. Her an yetkililer onu bulup bir sürü kimsesiz gençle dolu olan sevgili yeni ailesine, ona bakmak için para alan insanların yamna geri götürebilirdi. "Yarın gece o partiye gitmemiz gerek. Hani Çu son mektubunda yazdığın partiye."
"Karenlardaki mi? Çılgın Yaz Sonu Eğlencesi'ne?
"Evet."
Kate kaÇlarını çattı. "Biranın su gibi aktığı bir partiye gittiğimi duyarlarsa bizimkilerin yüreğine iner."
"Sokağın karÇısında, bizde kaldığım söyleriz. Annen Cloud'un bir günlüğüne geri döndüğünü zanneder."
"Eğer yakalamrsam..."
"Yakalanmazsın." Tully arkadaÇının ne kadar endiÇelendiğinin farkındaydı ve bu plam hemen Çimdi kesmesi gerektiğini biliyordu. Bu dikkatsizlikti, hatta tehlikeliydi. Ama ok yaydan çıkmıÇtı bir kere. Eğer sıra dıÇı bir Çey yapmazsa, kendi korkularının boğucu karanlığına gömülecekti. Defalarca ve sürekli onu terk eden annesini, yakında birlikte yaÇamaya baÇlayacağı yabancıları ve büyükannesinin artık var olmadığım düÇünüp duracaktı. "Söz veriyorum. Yakalanmayacağız." Kate'e döndü. "Bana güveniyorsun, değil mi?"
"Tabii." dedi Kate usulca. "Güzel. O halde partiye gidiyoruz."
"Çocuklar, kahvaltı hazır."
Sofraya ilk oturan Kate oldu.

Annesi tam masaya bir tabak krep koymuĢtu ki biri kapıyı çaldı.
Kate yerinden fırladı. "Ben bakarım." KoĢup hızla çekerek kapıyı açtı, ĢaĢırmıĢ gibi yaparak, "Anne, bak. Tully gelmiĢ. Tanrım, seni görmeyeli asırlar olmuĢ," dedi.
Üzerinde önü fermuarlı giysisi, yerlere kadar uzanan yünlü kadife sabahlığı ve pembe terlikleri olan annesi masamn yamnda duruyordu.
"Hey, Tully, seni tekrar görmek ne hoĢ. Bu yıl kamp gezisinde seni çok aradım ama iĢinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."
Tully düzensiz adımlarla ilerledi. BaĢım kaldırıp bir Ģey söylemeye baĢladı ama sesi çıkmıyordu. Orada, Kate'in annesine bakarak öylece durdu.
"Ne var?" dedi annesi Tully'ye yaklaĢarak. "Ne oldu?"
"Büyükannem öldü," dedi Tully yavaĢça.
"Ah, tatlım..." Kate'in annesi Tully'yi hızla kendine doğru çekerek uzun bir süre ona sımsıkı sarıldı. Sonunda geri çekilip kolunu Tully'nin omzuna dolayarak onu oturma odasındaki kanepeye götürdü.
"Izgarayı kapat, Katie," dedi annesi arkasına bile bakmadan.
Kate ızgarayı kapatıp peĢlerinden oturma odasma gitti. Ġki odayı birbirinden ayıran kemerin kıvamında, geride durdu. Ġkisi de orada olduğunu fark etmemiĢ gibiydi.
"Cenazeyi kaçırdık mı?" diye sordu annesi Ģefkatle Tully'nin elini tutarak.

Tully, evet, der gibi baĢını salladı. "Herkes ne kadar üzüldüğünü söyleyip durdu. Bu laftan artık resmen nefret ediyorum."
"Ġnsanlar sadece ne söylemeleri gerektiğini bilmiyorlar, o yüzden."
"En çok da hani Ģu hep söylenen 'O artık çok daha iyi bir yerde,' lafına bayıldım. Sanki ölüm benimle yaĢamaktan daha iyiymiĢ gibi."
"Peki annen?"
"Kendine boĢu boĢuna Cloud31 demiyor. Geldi ve gitti." Tul-ly, Kate'e bakıp hemen ekledi. "Ama Ģimdi burada, karĢıda kalıyoruz."
"Tabii burada olacak," dedi annesi. "Ona ihtiyacın olduğunu biliyor."
"Bu gece orada kalabilir miyim, anne?" diye sordu Kate. Kalbi öyle Ģiddetli ve hızlı atıyordu ki annesinin onu duyabildiğinden emindi. Tamamen dürüstmüĢ gibi davranmaya çalıĢtı ama yalan söylediği için sanki annesi içini görüyormuĢ gibi geliyordu ona.
Annesi, Kate'e bakmamıĢtı bile. "Tabii. Siz kızların baĢ baĢa kalmaya ihtiyacı vardır. Ve Ģunu unutma, Tully Hart: Sen geleceğin Jessica Savitch'i32 olacaksın. Bunun için ayakta kalacaksın. Görürsün bak."
"Gerçekten böyle mi düĢünüyorsunuz?" diye sordu Tully.
"Böyle olacağım biliyorum. Sen çok az kiĢide bulunan bir yeteneğe sahipsin. Hem büyükannenin cennetten seni izlediğinden emin ol."
Kate birdenbire lafa dalmak, öne çıkıp annesine onun da dün-

31 (Ġng.) Bulut, (yay.n.)
32 70ierde NBC televizyonunun haber spikeri, (yay.n.)
yayı değiĢtireceğine inanıp inanmadığını sormak istedi. Hatta öne çıkıp ağzım açmıĢtı bile, ama sorusunu soramadan Tully'nin, "Benimle gurur duyacaksınız, Mrs. M. söz veriyorum," dediğini duydu.
Kate duraksadı. Annesini nasıl gururlandıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu; o Tully gibi değildi. Az rastlamr bir yeteneği yoktu. Aslında annesinin onun da yetenekli olduğunu düĢünüp bu yeteneğini ortaya çıkarması gerekirdi. Ama herkes gibi annesi de Tully'nin güneĢinin çekim gücüne kapılmıĢtı.
"Ġkimiz de muhabir olacağız," dedi Kate; sesi beklediğinden daha haĢin çıkmıĢtı. Ġkisinin ĢaĢkın bakıĢları karĢısında kendini aptal gibi hissetti. "Hadi," dedi bu kez zoraki bir gülümsemeyle. "Her Ģey mahvolmadan bir Ģeyler yememiz gerek."
Parti kötü bir fikirdi. En az Carrie33 filminde yaĢananlar kadar kötü.
Tully bunun farkındaydı ama geri adım atamadı. Büyükannesinin cenazesinden ve Cloud'un en son terk ediĢinden somaki günlerde acısı yavaĢ yavaĢ yerini öfkeye bırakmıĢtı. Öfke kanında yırtıcı bir hayvan gibi dolaĢıyor, içini bastınlamayan ya da bir yerlere kapatılamayan duygularla doldurup taĢırıyordu. DüĢünmeden davrandığının farkındaydı ama elinde değildi. Bir an için bile yavaĢlasa

peĢindeki korku yakasına yapıĢacaktı sanki; bu yüzden plam uygulamaya devam etti. Annesinin eski yatak odasında güya hazırlanıyorlardı.
"Ġnanmıyoruuuum!" dedi Kate tuhaf bir sesle. "Bunu okumalısın."
33 Stephen King'in, aynı isimli romanından uyarlanan 1974 yapımı gerilim filmi. ArkadaĢlarının her fırsatta alay ettiği Carrie isimli silik bir kızın, okulun balosi"-da onlardan intikam almasını konu alır. (ç.n.)
Tully, üzerinde basit desenleri olan su yatağına doğru yürüyüp Kate'in elindeki romanı kapağından tuttuğu gibi odanın karĢısına fırlattı. "Yanında kitap getirdiğine inanamıyorum."
"Hey," dedi Kate oturmaya çalıĢarak; saçları dalga dalga dökülmüĢtü. "VVulfgar tam da kızı yatağa atmaya çalıĢıyordu. Ne olduğunu öğren... "
"Kate, partiye gideceğiz. Bu kadar aĢk romam yeter. Bu arada kafana bir yere yaz diye söylüyorum, bir kadını yatağa atmaya çalıĢmak HASTALIKLI bir Ģey."
"Evet," dedi Kate ciddileĢerek. "Biliyorum ama..."
"Aması yok. Kalk giyin."
"Tamam, tamam." Tully'nin Kate için önceden yatağın üzerine çıkardığı bir yığın kıyafeti karıĢtırmaya baĢladı. Jordache marka bir kot pantolon ve vücuda yapıĢan, bronz, askılı bir bluz. "Annem dıĢarı bunlarla çıkacağımı bilseydi yüreğine inerdi."

Tully cevap vermedi. Daha doğrusu duymamıÇ olmayı diledi. Mrs. M. Çu anda hatırlamak istediği en son insandı. Onu düÇünmek yerine giyinmeye odaklandı: Kot pantolon, pembe, askısız, göbeği açık bluz ve lacivert, platform topuk, üzeri dantelli terlikler. BaÇım öne eğip maksimum Farrah34 hacmi vermek için saçlarını fırçaladı, sonra da uçan bir sineğe sıksa onu havada durduracak kadar çok Aqua Net sprey sıktı. Mükemmel göründüğüne ikna olduktan soma Kate'e döndü. "Sen... "
Kate parti için hazırlanıp tekrar yatağın üzerine oturmuÇ, kitap okumaya baÇlamıÇtı. "Halin içler acısı."
Kate yuvarlanarak Tully'nin yamna gelip gülümsedi. "Ama çok romantik, Tully, Çaka yapmıyorum."
Tully kitabı yine çekip aldı. Neden bilmiyordu ama bu ger
34 70'li yıllarda Çarli'nin Melekleri dizisiyle popüler olan oyuncu Farrah Fawcett'> meÇhur iri dalgalı saç modeli. (ç.n.)
çekten sinirine dokunuyordu. Belki de Kate'in parlak hayal dünyasına kızıyordu, hem Tully'nin yaÇadıklarım görüp hem da nasıl hâlâ masal gibi mutlu sonlara inanabiliyordu ki? "Gidelim."
Tully, Kate'in gelip gelmediğine bakmadan garaja gitti, kapıları açtı ve koltuğun döÇemesinin sırtına batmasına aldırmadan büyükannesinin Kraliçe Victoria'sının siyah,

yer yer çatlamıÇ Çoför koltuğuna oturdu. Kapıyı çarparak kapattı.
"Arabayı mı aldın?" dedi Kate kapıyı açıp baÇım içeri uzatarak.
"Aslına bakılırsa artık benim arabam sayılır." Kate koltuğa oturup kapıyı kapattı. Eight-track teybe35 bir Kiss kaseti koydu ve düğmeyi çevirerek sesi açtı. Soma arabayı geri vitese atıp ayağını yavaÇça gazın üzerine koydu. önünde çoktan park edilmiÇ en az beÇ araba olan Karen Abner'ın evine giderken yol boyunca yüksek sesle, ciğerlerini yırtarcasma Çarkılar söylediler. Birkaç tanesi ağaçların içine, gözden uzağa park edilmiÇti. Birinin ailesi Çehir dıÇına çıktığında haber hemen yayılır, birbiri ardına partiler verilmeye baÇlanırdı. İçerisi duman altıydı. Esrar ve tütsünün tatlı kokusu insanın içini bayıltacak kadar baÇlandı. Müziğin sesi çok yüksekti, Tully'nin kulaklarını rahatsız ediyordu. Kate'in elinden tutup onu merdivenlerden aÇağıya, bodrumdaki oyun odasına götürdü.
Büyük odamn duvarları ahÇap gibi görünen lambrilerle, yerler de hem içeride hem de dıÇarıda kullanılan limon yeÇili bir döÇemeyle kaplıydı. Ortada koni Çeklinde bir Çömine vardı, Çöminenin etrafında yarım ay Çeklinde turuncu bir kanepe ve birkaç kahverengi puf minder vardı. Sol tarafta birkaç oğlan langırt oynuyor ve kolu her çeviriÇlerinde bağırıyorlardı. Çocuklar

çılgınca dans ediyor, Şarkıya eŞlik ediyorlardı. İki oğlan kanepede
35 70'li ve 80'li yıllarda yaygın olarak kullanılan bir kasetçalar türü. (ç.n.)
oturmuŞ esrar çekiyordu, kapının yarundaysa bir kız büyük bir İspanyol matador resminin altında elindeki birayı kafasına dikiyordu.
"Tully!"
Cevap bile veremeden eski arkadaŞları etrafım sarıp onu Kate'ten ayırdılar. Tully önce bira fıçısına gidip oğlanlardan birinin ona uzattığı bir plastik bardak dolusu köpüklü Rainier birasını aldı. Biranın hatırlattıklanyla sarsılmıŞ bir halde elindeki bardağa bakmaya baŞladı. Pat'in onu yere itiŞi...
Etrafına bakınıp Kate'i aradı ama arkadaŞım kalabalığın içinde göremedi.
Sonra herkesin sesi kulaklarında yankılanmaya baŞladı. "Tu-lly. Tu-lly."
Ona kimse zarar veremeyecekti. Yann devlet görevlileri onu yakaladığında belki, ama bugün burada değil! Birasım bir dikiŞte bitirip tekrar doldurmak için bardağım uzatırken, Kate'e seslendi.
Kate sanki az önce gözden kaybolmuŞ da çağrılmayı bekli-yormuŞ gibi aniden ortaya çıkıverdi.
Tully birayı ona uzattı. "Al."
Kate hayır der gibi baŞım salladı. Yüzünde hafif bir tereddüt ifadesi vardı ama Tully bunu gördüğünde önce ona bira uzattığı için utandı, soma da arkadaŞının bu kadar masum olmasına öfkelendi. Tully hiç bu kadar masum

olmamıÇtı, en azından hatırladığı kadarıyla hiç.
"Ka-tie. Ka-tie," diye seslendi Tully kalabalığın da ona eÇlik etmesini sağlayarak.
"Hadi ama, Katie," dedi sessizce. "Ben senin en iyi arkadaÇın değil miyim?"
Kate gergin gergin etrafındaki kalabalığa baktı. Tully tekrar utandığım hissetti ve kıskandığım... Bunu hemen kesebilir, Kate'i koruya...
Kate bir bira alıp bir dikiÇte bitirdi. Biranın yansından çoğu çenesinden aÇağı, üzerindeki bluza döküldü; badinin yanardöner kumaÇı göğüslerine yapıÇtı am.ı Kate umursamadı.
Sonra müzik değiÇti. Kolonlardan ABBA'nın Datıcing Queeri\ yükseldi. Dans edebilirsin, jive dansı...36
"Bu Çarkıya bayılıyorum," dedi Kate.
Tully, Kate'in elinden tutup onu dans eden çocukların yamna götürdü. Orada kendini müziğin ve hareketlerin akıÇına bıraktı.
Müzik değiÇip yavaÇladığında nefes nefese kalmıÇ, kahkahalarla gülüyordu.
Ama asıl değiÇen Kate olmuÇtu. Belki bir biramn, belki de müziğin vuruÇlarının etkisiydi, Tully emin değildi. Tek bildiği Kate'in yukarıdaki lambamn ıÇığı altında parlayan san saçlan ve dansın etkisiyle kızaran narin, beyaz yüzüyle muhteÇem göründüğüydü.

Neal Stevvart yanlarına gelip Kate'i dansa kaldırdığında tek ÇaĞıran Kate'ti. Tully'ye dönüp, "Neal benimle dans etmek istiyor," diye seslendi Çarkının yavaĞladığı bir ara. "SarhoĞ galiba." Ellerini havaya kaldırdı, Tully'yi kalabalığın içinde tek baĞma bırakıp Neal'la dans ederek uzaklaĞtı.
Kate yanağım Neal'ın yumuĞak tiĞörtüne dayadı. Kollarıyla kalçasının hemen üzerinden onu sarıĞı o kadar hoĞuna gidiyordu ki. Neal'ın kalçalarının onunkilerle uyumlu hareketini hissedebiliyordu. Bu kalbinin hızla çarpmasına, nefesinin sıklaĞmasına neden oluyordu. Yepyeni bir duygu aklım baĞından almıĞtı, bu nefes kesici bir bekleyiĞti. Ġstiyordu ki... Ne?
36 Salon dansı olarak bilinen bir Latin Amerika,dans türü. (y.n)
"Kate?"
Adını söylerken sesinin nasıl da titrediğini duyunca aniden bir Çeyi fark etti: O da mı aym Çeyleri hissediyordu yoksa?
YavaĞça baĞım kaldırdı.
Neal gülümseyerek ona bakıyordu, dengede durmakta biraz zorlamyordu. "Çok güzelsin," dedi ve soma onu oracıkta, dans pistinin tam ortasında öptü. Kate hızlı bir nefes alıp onun kollarında kaskatı kesildi. O kadar ani olmuĞtu ki ne yapması gerektiğini bilmiyordu.
Dilini dudaklarında gezdirerek, Kate'in dudaklarını biraz araladı.

"Vay canına," dedi sessizce, nihayet geri çekilirken.
Vay canına ne? Vay canına aptalın tekiymiÇsin mi, yoksa Vay canına ne harika bir öpücüktü mü?
Arkasında biri bağırdı: "Aynasızlar!"
Bir an içinde Neal gitmiÇ, Tully tekrar yamna gelip elinden tutmuÇtu. Dengesiz hareketlerle, çaresizce evden dıÇarı çıkıp bodur çalıların içinden geçerek yokuÇu tırmanmıÇ, ağaçlık alana doğru inmeye baÇlamıÇlardı. Arabaya geldiklerinde, Kate korkudan kendini kaybetmek üzereydi, midesi açıkça isyan ediyordu.
"Kusacağım."
"Hayır, kusmayacaksın!" Tully ön kapıyı açıp Kate'i içeri itti. "Enselenmeyeceğiz."
Tully koÇarak arabamn önünden dolaÇıp kendi kapıÇım açtı. ġoför koltuğuna oturup anahtarı kontağa soktu, vitesi hızla geri aldı ve gaza yüklendi. Geriye doğru fırlayıp sert bir Çeye çarptılar. Kate bez bir bebek gibi uçup almm torpidoya çarptı ve koltuğuna geri düÇtü. SersemlemiÇ bir halde gözlerini açıp odaklamaya çalıÇtı.
Tully yamnda, Çoför koltuğu tarafındaki pencereden dıÇarı sarkmıÇtı.
İleride karanlıkta Tully'yi üç yıl önce Snohomish'ten götüren adam; iyi yürekli, emektar polis memuru Dan duruyordu. "Siz AteÇböceği Yolu kızlarının baÇıma bela olacağım biliyordum."
"Kahretsin," dedi Tully.

"Ne kadar hoÇ konuÇuyorsun, Tallulah. ġimdi lütfen arabadan iner misin?" Eğilip Kate'e baktı. "Sen de Kate Mularkey. Parti bitti."
Polis merkezinde ilk yaptıkları Çey iki kızı birbirinden ayırmak olmuÇtu.
"Biri seninle konuÇmaya gelecek," dedi Memur Dan, Tully'yi koridorun sonunda bir odaya götürerek.
GümüÇ rengi bir masa ve iki sandalye, tavandan sarkan parlak bir lambamn altında terk edilmiÇ gibi duruyordu. Duvarlar kötü bir yeÇile boyanmıÇ, yer sadece pürüzlü bir betonla kaplıydı. Burada, hüzünlü, uçmaya baÇlamıÇ bir koku vardı; ter, sidik ve eskiden kalma dökülmüÇ kahve kokusu karıÇımı...
Sol taraftaki duvarın tamamı aynaydı.
Bunun aslında cam olduğunu bilmek için Starsky and Hutch 'm37 bir bölümünü izlemiÇ olmak yeterdi.
Bu camın diğer tarafmda kimin olduğunu düÇündü; belki de Çu anda sosyal hizmetler görevlisi hayal kırıldığı içinde baÇım iki yana sallayıp, O iyi aile artık onu almak istemeyecek, diyordu ya da belki avukat ne söyleyeceğini bilemeyerek durmuÇ ona bakıyordu.
Ya da Mularkeyler.
Bunu düÇününce küçük bir dehÇet sesi çıkardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmiÇti? Mularkeyler bu geceye kadar onu hep

37 1975-1979 yıllan arasında yayınlanan, iki sokak polisinin maceralarının anlatıldığı kült TV dizisi, (ç.n)

sevmiÇlerdi, o ise gidip her Çeyi mahvetmiÇti, hem de ne için? Annesi onu reddettiği için bunalıma girdi diye. Artık buna çoktan alıÇmıÇ olması gerekirdi. Ne zaman iÇler baÇka türlü olmuÇtu ki?
"Bir daha asla aptallık yapmayacağım," dedi gözlerini aynaya dikerek. "Eğer bana bir Çans daha verirlerse, iyi biri olacağım."
Soma birinin odaya dalıp belki de kelepçe takarak onu almaÇım bekledi ama dakikalar, bu kötü kokan odada sessizlik içinde geçti. Siyah plastik sandalyeyi bir köÇeye çekip oturdu.
Bunların olacağını düÇünmeliydim.
Gözlerini kapatıp aynı Çeyi tekrar tekrar düÇündü. Bu düÇünceye sanki onun alacakaranlıkta beliren ikiziymiÇ gibi baÇka bir düÇünce eÇlik ediyordu: Kate için iyi bir arkadaÇ mı olacaksın?
"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" Tully bu kez aynaya bakmadı bile. Camın arkasında kimse yoktu. Ona, kimsenin istemediği çocuğa kim bakardı ki?
Odanın karÇısında kapı kolu oynadı ve döndü. Tully kaskatı kesildi. Parmaklan kalçalanna batıyordu.
İyi davran, Tully. Ne derlerse kabul et. Koruyucu aile kimsesizler yurdundan daha iyidir.
Kapı açıldı ve Mrs. Mularkey odaya girdi. SolmuÇ çiçekli bir elbise ve eski beyaz Keds marka ayakkabıyla yorgun ve toparla-namamıÇ gibi görünüyordu; sanki gecenin bir yansı

uyandınlıp karanlıkta ne bulduysa üzerine geçirmiÇ gibiydi.
Tabii aslında tam da böyle olmuÇtu.
Mrs. Mularkey sigarasını çıkarmak için elini elbisesinin cebine attı. Bir tane bulup yaktı. Süzülen dumanın arasından Tully'yi inceledi. Yüzünden akan üzüntü ve hayal kınklığı duman kadar belirgindi.
Tully utanç içinde kalmıÇtı. Ona inanan çok az sayıdaki insandan biri karÇısındaydı ve Tully, Mrs. M'yi hayal kırıklığına uğratmıÇtı. "Kate nasıl?"
Mrs. Mularkey dumanı üfledi. "Bud onu eve götürdü. Oldukça uzun bir süre evden dıÇarı çıkabileceğini zannetmiyorum."
"Ah!" diye kıpırdandı Tully huzursuzluk içinde. Söylediği yalanlardan sakladığı Çeylere ve döktüğü gözyaÇlarına kadar tüm kusurlarının ortada olduğundan emindi. Mrs. M. hepsini görüyordu.
Ve gördüğü Çeyden hiç hoÇnut değildi.
Tully onu suçlamazdı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."
• "Evet," dedi Mrs. Mularkey. Masadan bir sandalye çekip Tully'nin karÇısına oturdu. "Seni kimsesizler yurduna göndermek istiyorlar."
Tully, Mrs. M'nin yüzündeki hayal kırıklığına bakmaya dayanamayarak baÇım eğip kendi ellerine bakmaya baÇladı. "Koruyucu aile artık beni istemeyecektir."
"Annenin, velayetini almayı reddettiğim biliyorum."

"ġaĢılacak Ģey." Tully bunu söylerken sesinin nasıl da çatladığım duydu. Ne kadar incindiğinin sesinden anlaĢıldığım biliyordu ama saklamanın yolu yoktu. Mrs. M. anlardı.
"Katie sana birlikte yaĢaman için yeni bir aile bulunabileceğini düĢünüyor."
"Öyle, evet. Katie benimkinden farklı bir dünyada yaĢıyor."
Mrs. Mularkey sandalyesinde geriye yaslandı. Sigarasından bir nefes çekip üfledi ve alçak sesle, "Senin bizimle yaĢamam istiyor/' dedi. Bunu duymak bile kalbini ferahlatıyordu. Bu düĢünceyi aklından çıkarmak için çok uğraĢmıĢtı.
"Evet, tabii."
Mrs. Mularkey bir an bekleyip soma, "Bizim evimizde yaĢayan bir kız ev iĢlerine yardım etmek ve kurallara uymak zorundadır. Mr. Mularkey ve Ben böyle saçmalıklara hiçbir Ģekilde tahammül edemeyiz."
Tully aniden baĢım kaldırdı. "Ne dediniz?" Aniden beliren bu umudu sözcüklere dökemiyordu bile.
"Ve sigara içmek kesinlikle yok."
Tully gözyaĢlarının gözlerini yaktığım hissederek ona baktı ama bu acı, içinde olup bitenlerle kıyaslandığında hiçbir Ģeydi. Birdenbire sanki oracığa yığılıp kalmak üzereymiĢ gibi hissetti kendini. "Sizinle yaĢayabileceğimi mi söylüyorsunuz?"
Mrs. M. eğilip Tully'nin çenesine dokundu. "Tully, bu zamana kadar yaĢadığın hayatın ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bu hayata geri dönmene razı olamam."

Yığılıp kalma duygusu yerini havalara uçmaya bırakü ve aniden her Şey için ağlamaya baŞladı... Büyükannesi, koruyucu aile, Cloud. Duyduğu rahatlama hissi bugüne kadar hissettiği her Şeyden büyüktü. Titreyen elleriyle çantasından yansı boŞalmıŞ buruŞuk sigara paketini çıkarıp verdi.
"Ailemize hoŞ geldin, Tully," dedi sonunda Mrs. Mularkey, sessizliğin içinde, Tully'yi kollanna çekip ağlamasına izin vererek.
Tully hayaü boyunca geçen tüm yıllar arasında bu anı yeni bir Şeyin baŞlangıcı, yeni bir Şeyin ortaya çıkıŞı olarak haürlaya-caktı. Gürültücü, çılgın ve sevgi dolu Mularkey ailesiyle yaŞarken içindeki tümüyle yepyeni inŞam keŞfetti. Hiçbir Şeyi saklamadı, yalan söylemedi, olduğundan farklıymıŞ gibi görünmeye çalıŞmadı ve bir kez bile olsun istenmeyen, yeterince iyi olmayan biriymiŞ gibi davranmadı. Sonraki yıllarda nereye giderse gitsin,
ne yaparsa yapsın ya da kiminle olursa olsun hep bu am ve bu sözcükleri hatırlayacaktı: Aramıza hoŞ geldin, Tully. Sonsuza dek ve daima, Kate'ten bir an olsun ayrılmadan ve ailenin bir parçası olarak geçirdiği lisedeki son senesini hayatımn tek en iyi yılı olarak hatırlayacaktı.
Sekizinci Bölüm
// l^ızlar! BoŞ boŞ dolanmayın. Eğer hemen çıkmazsak trafi-
J^ğe yakalanacağız."
Kate çaü katmdaki her yeri gıardayan yatak odasmda tek kiŞilik iki yataktan kendine ait

olamn yamnda durmuÇ, bütün önemli eÇyalarım doldurduğu açık valize bakıyordu. En üstte uzun zaman önce Tully'den gelen, kurdeleyle sardığı mektuplar ile Tully'yle ikisinin mezurüyette çekilmiÇ bir fotoğrafı arasmda büyükannesiyle büyükbabasırun çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu.
Aylardır bu anı bekliyor olmasına rağmen (o ve Tully gece geç vakitlerde hepsi de Üniversiteye gidince, sözleriyle baÇlayan sayısız hayal kurmuÇlardı), Çimdi beklediği an geldiğinde evden ayrılmaya isteksizdi.
Lisedeki son seneleri boyunca ayrılmaz bir ikili olmuÇlardı. TullyileKate. Okuldaki herkes bu iki ismi tek bir isimmiÇ gibi söylüyordu. Tully okul gazetesinin editörü olduğunda Kate yanı baÇında durup hikâyeleri yayına hazırlarken ona yardımcı olmuÇtu. ArkadaÇının baÇarılarına kendi baÇansıymıÇ gibi sevinmiÇ, onun popülerliğinin tadım çıkarmıÇ ama tüm bunlar bildiği bir dünyada, kendini güvende hissettiği bir yerde olmuÇtu.
"Ya bir Çey unuttuysam?"
Tully odayı geçip Kate'in yanma geldi. Valizi kapattı ve kilitledi. "Hazırsın."
"Hayır. Hazır olan sensin. Sen hep hazırsın," dedi Kate, ne
kadar korktuğu sesinden anlaÇılmasın diye çaba harcayarak. Birdenbire, aniden annesiyle babasım, hatta küçük kardeÇini bile ne kadar çok özleyeceğini fark etmiÇti.
Tully ona baktı. "Biz bir takımız, değil mi? AteÇböceği Yolu kızları."

"Öyleyiz ama..."
"Ama, yok. Üniversiteye birlikte gideceğiz, aym yurtta kalacağız ve aym televizyon kanalında iÇe baÇlayacağız. Nokta. O kadar. Bunu yapabiliriz."
Kate, Tully'nin ve herkesin ondan ne beklediğini biliyordu; güçlü ve cesur olması bekleniyordu. KeÇke içinde, derinlerde de böyle hissedebilseydi. Ama böyle hissetmediği için, son zamanlar Tully'nin yamnda yaptığı Çeyi yaptı. Gülümsedi ve rol yaptı. "Haklısın, hadi gidelim."
Ortalama otuz beÇ dakikalık Snohomish'ten Seattle'ın merkezine gidiÇ süresi sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Kate neredeyse hiç konuÇmadı, annesiyle Tully yurtların düzenlediği yaklaÇmakta olan öğrenci seçmeleri hakkında konuÇurken bile dilini yutmuÇ gibiydi. GörünüÇe göre annesi üniversite maceraları konusunda Kate'ten daha heyecanlıydı.
Kule gibi yüksek Haggett Hail38 binasında, gürültülü kalabalık koridorlardan geçip onuncu kattaki küçük, karanlık bir odaya geldiler. Seçmeler boyunca bu odada kalacaklardı. Yurt seçmeleri bitince kendi yurtlarına taÇınacaklardı.
"Evet, iÇte bu kadar," dedi Mr. Mularkey.
Kate annesiyle babasının yamna gitti, kollarım onlara dola-yıp Mularkey ailesinin meÇhur kucaklaÇmasını baÇlatü.
Tully garip bir Çekilde dıÇlanmıÇ gibi görünerek geride durdu.

38 Washington Üniversitesi'nin yerleGkesindeki yurtlardan biri. (ç.n.)
"Tannm, Tully, gel buraya çabuk," diye seslendi Kate'in annesi.
Tully hızla gelip hepsiyle kucaklaGtı.
Sonraki bir saat boyunca valizlerini boGaltıp konuGtular ve fotoğraf çektirdiler. Nihayet Kate'in babası sonunda, "Eee, Margie, gitme zamam geldi. Trafiğe yakalanmayalım," dedi. Son bir kucaklaGma turu daha yapıldı.
Kate gözyaGı dökmemek için büyük çaba harcayarak annesine yapıGtı.
"Her Gey çok güzel olacak," dedi annesi. "Kurduğunuz hayallere inan. Sen ve Tully bu ülkenin gördüğü en iyi muhabirler olacaksınız. Baban ve ben seninle çok gurur duyuyoruz."
Kate baGım sallayıp dolan gözlerle annesine baktı. "Seni seviyorum, anne."
Hemen sonra gözyaGları akmaya baGladı.
Tully arkalarından, "Her pazar arayacağız," dedi. "Siz kiliseden eve gelir gelmez."
Sonra ansızın gittiler.
Tully yatağa atladı. "Seçmeler nasıl olacak çok merak ediyorum. Bahse girerim bütün yurtlar bizi almak isteyecek. Nasıl istemesinler ki?"
"Seni isteyeceklerdir," dedi Kate usulca ve aylardır ilk kez, yine yıllar önce Kootie39 diye seslendikleri, GiGe dibi gözlükleri ve Sears marka kısa kot pantolonları olan o kızmıG gibi hissetti kendini. Lens takmaya baGlaması, askılı pantolon giymemesi ya da

güzel görünmek için nasıl makyaj yapması gerektiğini öğrenmiÇ olması fark etmezdi. Yurttaki kızlar her Çeye rağmen bunu anlayacaklardı.
Tully kalkıp oturdu. "Ġkimizi de almadıkları müddetçe bir yurda girmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"
39 Ġngilizce'de pisi pisi, korkak, kusurlu gibi anlamalara gelen argo sözcük, (ç.n.)
"Ama bu senin için hiç de adil değil." Kate yatağa gidip yanına oturdu.
"AteÇböcegi Yolu'nu hatırlıyor musun?" dedi Tully sesini alçaltarak. Yıllar boyu bu sözcükler her Çeyi kapsayan bir kod gibi, hatıralarını özetleyen bir not gibi olmuÇtu. On dört yaÇında David Cassidy'ye bayıldığınız ve bir Çarkının sizi ağlatabildiği o yaÇta baÇlayan bir arkadaÇlığın sonsuza kadar süreceğini kendilerince anlatmanın bir yoluydu bu sözler.
"Unutmadım ki."
"Ama anlamıyorsun," dedi Tully. "Neyi anlamıyorum?"
"Annem beni baÇından atıp gittiğinde kim yanımdaydı? Büyükannem öldüğünde kim elimden tutup beni yanına aldı?" Kate'e döndü. "Sen. Cevap bu iÇte. Biz bir takımız, Kate. Ne olursa olsun sonsuza dek dostuz. Tamam mı?" Kate'i dürtüp onu güldürdü.
"Her zaman yolunu buluyorsun."
Tully güldü. "Elbette. Beni çekici kılan özelliklerimden biri de budur. Ġimdi ilk gün ne giyeceğimize karar verelim."

Washington Üniversitesi tam Tully'nin hayal ettiği gibiydi, hatta daha da fazlasıydı. Kilometrelerce alana yayılmıÇ yüzlerce gotik binasıyla baÇlı baÇına bir dünyaydı. Büyüklüğü Kate'i ürkütmüÇtü ama Tully'yi değil. Eğer burada baÇarılı olabilirse her yerde olabilirdi. Kendi yurtlarına taÇınır taÇınmaz, çeÇitli bilgi alanlarında muhabirlik mesleği için hazırlanmaya baÇladı. ĠletiÇim alanında temel dersleri almamn yam sıra, günde en az dört gazeteyi
okumak için zaman ayırıyor ve mümkün olduğunca çok haber kaseti izliyordu. Beklediği büyük fırsat karÇısına çıktığında hazır olacaktı.
Okulun ilk haftaları çoğunlukla yolunu bulmakla ve akademik planının birinci aÇamasında ne olması gerektiğine karar vermekle geçti. ĠletiÇim Fakültesi'nin daıuÇman hocasıyla o kadar çok görüÇmüÇtü ki, adam bazen koridorda onun geldiğini görünce kaçıyordu ama Tully aldırmadı. Sorusu olduğunda cevabım almak istiyordu.
Sorun, bir kez daha, genç olmasıydı. Üst seviye yayıncılık ya da gazetecilik dersleri alamıyordu, hiçbir kıÇkırtma ya da pohpohlama bu devlet okulunun bir dev gibi karÇısına dikilen bürokrasisini yerinden oynatamıyordu. Kısacası, sırasını beklemek zorundaydı.
Bu konudaysa hiç iyi değildi.
Yan yaslanıp Kate'e fısıldayarak, "Neden bilim dersleri almamız gerekiyor ki? Muhabir

olmak için jeoloji bilmem gerekmeyecek," dedi "ġĢ."
Tully ciddileĢip sandalyesinde düzgün oturdu. Kampüsteki en büyük oditoryumlardan biri olan Kane Hall'dalardı. Arka tarafta, en yüksek bölümdeki sandalyesinden, neredeyse beĢ yüz öğrencinin arasında ders dinliyor, profesörü zorlukla görüyordu; adamm aslında profesör değil de asistan olduğunu somadan öğrenmiĢti.
"Ders notlarım satın alabiliriz. Hadi gidelim. Gazete bürosu onda açılıyor."
Kate ona bakmadı bile, kâğıdına notlar karalamaya devam
etti.
Tully mızmızlanarak yerine oturdu, tiksinerek kollarım kavuĢturup dakika dakika dersin bitmesini bekledi. Zil çalar çal-
maz ayağa fırladı. "ġükürler olsun. Gidelim."
Kate notlarını bitirdi, kâğıtlarım topladı ve her Ģeyi güzelce sırasına göre defterine yerleĢtirdi.
"Tez mi hazırlıyorsun? Hadi. Editörle görüĢmem lazım."
Kate ayağa kalkıp sırt çantasını tek omzuna geçirdi. "Bize gazetede iĢ vermezler, Tully."
"Annen bu kadar olumsuz olmamam söylemiĢti, hatırlıyor musun?"
Gürültülü öğrenci kalabalığının içine karıĢıp merdivenlerden aĢağı indiler.

DıÇarıda güneÇ, Kızıl Meydan adı verilen tuğlayla kaplı avlunun üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Ġleride Suzzallo Kütüphanesi'nin yamnda uzun saçlı bir grup öğrenci "HAN-FORD40 TEMĠZLENSĠN" levhasının altında toplanmıÇtı.
"ĠÇlerin yolunda gitmediğinde beni anneme Çikâyet etmekten vazgeç," dedi Kate, üniversitenin toplantı meydamna doğru yürürlerken. "Birinci sınıfa geçene kadar gazetecilik dersleri alamayız."
Tully durdu. "Gerçekten de benimle gelmeyecek misin?"
Kate gülümseyip yürümeye devam etti. "ĠÇi alamayacağız."
"Ama benimle geliyorsun, değil mi? Biz bir takımız."
"Tabii ki geliyorum."
Çimenleri gibi gür ve yeÇil kiraz ağaçları olan meydan boyunca yürürken konuÇmaya devam ettiler. Parlak renkli Çortlar giymiÇ onlarca öğrenci frizbi ve kum topu41 oynuyordu.
Gazete binasına geldiklerinde Tully durdu. "KonuÇmayı ben yapacağım."

40 Washington'da nükleer üretim merkezi olarak kullanılan bir bölge, (ç.n.)
41 Hacky Sack: Ġçi pirinç ya da kumla dolu bir topla çember halinde oynanan, amacı topu hiçbir Çekilde yere düÇürmemek olan oyun. (ç.n.)

"Aman ne ÇaÇırdım."

Gülerek binaya girdiler ve tüy yumağı gibi görünen ön masadaki bir çocuğa kendilerini tanıtıp editörün ofisine yönlendirildiler. GörüGmenin tamamı on dakikadan kısa sürdü.
"Çok genç olduğumuzu sana söylemiGtim," dedi Kate yurda geri dönerlerken.
"Kapa çeneni. Bazen aslında benimle birlikte muhabir olmak istemediğini bile düGünüyorum."
"Bu baGtan aGağı yalan; sen nadiren düGünürsün."
"Kaltak."
"Cadaloz."
Kate kolunu arkadaGına doladı. "Hadi, Barbara VValters.42 Seninle eve kadar yürüyeyim."
Tully gazetedeki görüGmeden soma o kadar üzgündü ki Kate günün geri kalanını onu neGelendirmek için pohpohlayarak geçirdi.
"Hadi ama," dedi en sonunda. "Hazırlanalım. DeğiG tokuG partisinde43 mükemmel görünmek istersin."
"Aptal bir değiG tokuG partisini neden umursayayım ki? Yurtta kalan oğlanlar hiç tipim değil."
Kate gülmemeye çalıGtı. Tully'nin her Geyi aGırıydı; mut-luysa havalara uçuyor, mutsuzsa dibe vuruyordu. Washington Üniversitesi'nde geçirdikleri zaman, sadece bu eğilimini arür-

42 Röportajlarıyla ünlü Amerikalı kadın gazeteci, (yay.n.)
43 Üniversitelerde geleneksel olarak bir kız ve bir erkek yurdu arasında düzenlenen, kız

ve erkek öğrencilerin partinin konusuna göre belirlenen bir Ģeyi aralarında değiĢ tokuĢ ederek kaynaĢtıkları, Eski Yunan adetlerinden kalma bir etkinlik.
(Ç.n-)
mıĢtı. Tuhaf olan, bu büyük kalabalık kampüsün, Tully'nin taĢkınlıklarını bir Ģekilde artırması ama Kate'i tam tersi yönde etkileyip rahatlatmasıydı. Burada kendini günden güne daha güçlü, yetiĢkin olmaya daha da fazla hazır hissediyordu. "Sen tam bir dram kraliçesisin. Makyajımı yapmana izin veririm."
Tully baĢım kaldırdı. "Gerçekten mi?"
"Bu teklifin geçerlilik süresi sınırlı. Bu yüzden kıçını kaldır-san iyi olur."
Tully ayağa fırlayıp elinden tuttu ve onu koridora çıkarıp bir sürü kızın banyo yapıp kurulandığı ya da saçlarım kurutmakta olduğu banyoya götürdü.
Sıra bekleyip duĢ aldılar ve odalarına döndüler. Neyse ki diğer iki oda arkadaĢları orada değildi. Çoğu dolap, masa ve ilk ve son sımf öğrencilerine ayrılmıĢ bir ranzayla kaplı bu küçücük alanda onlara etrafta dönecek kadar bile yer kalmıyordu. Onların ikiz yatakları koridorun sonunda ayrı, geniĢ bir bölümdeydi.
Tully, saçları ve makyajları için neredeyse bir saat harcadıktan sonra, togaları44 için aldıkları kumaĢları çıkarıp -Tully'ye altın rengi, Kate'e gümüĢ- sıkı kemerlerle ve suni

elmastan broĢlarla tutturulmuĢ bir çift büyülü kıyafet oluĢturdu.
Hazır olduklarında Kate aynadaki yansımasını inceledi. Parlak gümüĢ rengi kumaĢ beyaz teniyle ve altın sarısı saçlarıyla bütünlük sağlamıĢ, gözlerinin yeĢilini ortaya çıkarmıĢtı. Okulda inek öğrenciler arasmda geçen onca yıldan soma iyi göründüğüne bazen hâlâ ĢaĢırıyordu. "Sen bir dâhisin,"dedi.
Tully kendini incelemek için döndü. "Nasıl görünüyorum?"
Altın rengi toga iri göğüslerini ve incecik belini sergiliyordu, avuçlanarak kıvıraklaĢtınlıp spreylenmiĢ kızıl kahve saçları Barba-rella filmindeki Jane Fonda tarzında omuzlarına dökülmüĢtü. Mavi göz fan ve kalın çekilmiĢ göz kalemiyle egzotik görünüyordu.
44 Toga: Antik Roma vatandaĢlarının giydiği tek parça kumaĢ, (ç.n.)
"MuhteĢem görünüyorsun," dedi Kate. "Çocuklar birbirlerine düĢecekler."
"Herhâlde okuduğun o aĢk romanlarından olacak, aĢkı çok fazla umursuyorsun. Bu bizim gecemiz. Oğlanları siktir et."
"Siktir etmek kalsın, ama bir randevu fena olmazdı."
Tully, Kate'in kolundan tutup onu koridora çıkardı, dıĢarıda hazırlanmalarının çeĢitli aĢamalarında olan bir sürü kız gülüĢüp konuĢuyor; ellerinde saç maĢaları, yatak çarĢaflan ve saç kurutma makineleriyle kalabalık koridorlarda koĢturuyordu.

AĢağıdaki büyük oturma salonunda kızlardan biri diğerlerine nasıl Hustle dansı yapılacağım gösteriyordu.
Tully ve Kate dıĢarıda sokağın aĢağısına doğru yürüyen kalabalığa karıĢtılar. Bu sıcak eylül gecesinde her yerde insanlar vardı. Erkek yurtlarının çoğunda değiĢ tokuĢ partisi vardı. ÇeĢitli kostümler giymiĢ, normal kıyafetler içinde ya da neredeyse hiçbir Ģey giymemiĢ bir sürü kız, gideceği çeĢitli yerlere doğru kendi yurtdundan arkadaĢlarıyla gruplar halinde ilerliyordu.
Phi Delt büyük, dörtgen bir binaydı. Cam, metal ve bir köĢeye konulmuĢ tuğla karıĢımıyla oldukça modern bir görünümü vardı. İçerideyse duvarlar eski, mobilyalar kırık dökük ve çirkindi; dekor 1950 hapishane dönemini hatırlatıyordu. Bunlann onca kalabalığa rağmen görünebilmesi de cabası. İnsanlar balık istifi gibi yığılmıĢ, plastik bardaklardan biralarım içiyor ve müziğe eĢlik ederek sallanıyorlardı.
Şimdi biraz daha yumuĢak.. *5
Kalabalık yatıĢıp sakinleĢiyor, soma yine kabarıyor, eller havaya kalkıyor, her bir ağızdan Şarkılar söylenmeye baĢlanıyordu.
Her zamanki gibi Tully partiye adımım atar atmaz panlda-
45 A Liftle Bit Softer Novv. The Isley Brothers'ın bir Şarkısı, (ç.n.)
maya baĢladı. Bunalımın kıyısından çoktan dönmüĢ, yüzündeki korkak gülümseme ve iĢi alamadığı için duyduğu öfke silinip

gitmiĢti. Kate ĢaĢkınlık içinde biraz da kıskanarak arkadaĢımn nasıl da herkesin dikkatini çektiğini izliyordu.
"Ġçkiler," diye bağırdı Tully gülerek. Oğlanlar ateĢe doğru çekilen güveler gibi ona yaklaĢtı ama Tully hiç fark etmemiĢ gibiydi. Kate'i de yanında çekerek hızla dans pistine gitti.
Kate yıllardır eğlenmediği kadar çok eğleniyordu.
Brick House, Tıvistin' the Night away ve Louie Louie Ģarkılarında grupla birlikte dans ettiği sırada sıcaklamıĢ ve terlemiĢti.
Kate, "Hemen döneceğim," diye Tully'ye seslendi, Tully de baĢım salladı. Sonra dıĢarı çıkıp binanın dıĢ sınırlarını belirleyen alçak tuğla duvara oturdu. Serin gece rüzgârı terli yüzüne doğru esiyordu. Gözlerini kapatıp müzik eĢliğinde sallanmaya baĢladı.
"Parti içeride biliyorsun, değil mi?"
BaĢım kaldırdı.
KonuĢan çocuk uzun boylu, geniĢ omuzluydu; buğday rengi saçları, masmavi gözlerine dökülüyordu. "Yanma oturabilir miyim?"
"Tabii."
"Ben Brandt Hanover."
"Kate Mularkey."
"Ġlk kez mi erkek yurdunda partiye kaülıyorsun."
"Çok mu belli oluyor?"
Gülümsedi ve o anda yakıĢıklılıktan muhteĢemliğe geçti. "Biraz. Buradaki ilk yılımı hatırlıyorum da. Mars'ta olmak

gibiydi. Ben Moses Lake'liyim," dedi, sanki bu her Çeyi açıklıyormuÇ gibi.
"Küçük bir yer mi?"
"Haritada bir nokta kadar."
"Biraz sıkıcı olmalı."
Ondan sonra konuÇma kendiliğinden akıp gitti. Kate'e pek de yabancı olmayan Çeylerden bahsetti. Bir çiftlikte gün ağarmadan önce ineklere yem vererek büyümüÇ, babasının saman kamyonunu on üç yaÇında sürmeye baÇlamıÇ. Washington Üniversitesi gibi kocaman ve geniÇ bir yerde hem kaybolmuÇ hem de bulunmuÇ gibi hissetmenin nasıl bir Çey olduğunu biliyordu. Ġçeride müzik değiÇmiÇ, biri müziğin sesini açmıÇtı. ABB A'nın Dancırıg Queetı Çarkısı çalıyordu.
Tully koÇarak dıÇarı çıktı. "Kate," diye seslendi gülerek. "ĠÇte buradasın."
Brandt aniden ayağa kalktı.
Tully kaÇlarım çatarak ona baktı. "Bu kim?"
"Brandt Hanover."
Kate daha sonra neler olacağım adı gibi biliyordu. Tully yıllar önce nehrin yanındaki ormanlıkta baÇına gelenler yüzünden erkeklere güvenmiyor, onlarla hiçbir Çey yapmak istemiyordu; Kate'i her türlü zarardan ve kalp kırıklığından korumaya karar vermiÇti. Ama maalesef Kate korkmuyordu. Birileriyle çıkmak, güzel vakit geçirmek, hatta belki âÇık olmak istiyordu.
Ama Tully sadece onu korumaya çalıÇırken bunu nasıl söy-leyebiliyordu.

Tully, Kate'in kolundan çekip onu ayağa kaldırdı. "Üzgünüm, Brandt," dedi, Kate'i çekiĢtirirken biraz fazla yüksek sesle gülerek, "ama bu bizim Şarkımız."
Bugün HUB'de46 Brant'i gördüm. Bana gülümsedi.
46 Husky Union Binası. Washington Üniversitesinde içinde öğrencilerin eğlenmesi için çeĢitli aktiviteler, oyun alanları ve kafeteryalar olan bina. (ç.n.)
Tully gözlerini devirme isteğine engel olmak için çaba harcadı. Kate, Phi Delts'teki ilk toga partisinden beri altı aydır günde en az bir defa Brandt Hanover'dan bahsetmenin bir yolunu buluyordu. Ġsmi o kadar sık geçiyordu ki bilmeyen biri onların çıktığım zannedebilirdi. "Dur, tahmin edeyim. Fark etmemiĢ gibi davrandın."
"Ben de ona gülümsedim."
"Vay camna, açık açık aĢk çağrısı."
"Bahar Şenliğindeki dansa onu davet etmeyi düĢünüyorum. Belki o da yanında bir arkadaĢım getirir, iki çift oluruz."
"Ayetullah Humeyni hakkında bir makale yazıyorum. Eğer gazeteye bir Şeyler göndermeyi sürdürürsem eninde sonuna birini basacaklarım biliyorum. Biraz daha çalıĢmaktan kimseye... "
"Bu kadar yeter. ArkadaĢlığımızdan feragat ediyorum. Sosyal hayata karĢı bir ilgin olmadığını biliyorum ama benim var. Sen gelmesen de... "
Tully güldü. "Yakaladım!"

Kate de gülmeden edemedi. "Cadı." Kolunu Tully'ye doladı. Birlikte 21. Cadde'nin, taĢlarının arasında çimenler büyümüĢ kaldırımlarında ve kampüste yürüdüler. Kampüs güvenliğinin yamna geldiklerinde Kate, "Ben Meany'ye47 gidiyorum. Sen?" dedi.
"Drama/TV."
"Doğru ya. Ġlk radyo-televizyon gazeteciliği dersin. Hem de buraya geldiğimizden beri yanaĢmaya çalıĢtığın Şu meĢhur adamın dersi."
"Chad YViley."
"Dersi alabilmek için kaç mektup yazman gerekti?"
47 Meany Hail. Washington Üniversitesi'nde gösteri sanatları için ayrılmıĢ büyük bir tesis, (ç.n.)
"YaklaĢık bin tane. Hem sen de benimle gelmelisin. Ġkimizin de bu dersi alması gerek."
"Ben birinci sınıfa geçince alacağım. Sana oraya kadar eĢlik etmemi ister misin?"
Tully arkadaĢım iĢte bu yüzden seviyordu. Kate, tüm cesaret gösterilerine rağmen aslmda Tully'nin bu konuda ne kadar gergin olduğunu biliyordu. Ġstediği her Şey bugün baĢlayabilirdi. "Hayır, sağ ol. Yammda biri varken nasıl muhteĢem bir giriĢ yapabilirim ki?"
Kate'in uzaklaĢmasım izledi. Orada, binalar arasında gidip gelen öğrencilerin arasında durup rahatlamak için derin bir nefes aldı ve sakinleĢmeye çalıĢtı. Sakin görünmesi gerekiyordu.

Kendine güvenen bir görüntüyle gezinircesine yürüyerek Frosh Pond çeĢmesini geçti ve Drama /TV binasına girdi, girer girmez ilk durağı lavabo oldu.
Orada, aynaların karĢısında durdu. SpreylenmiĢ kıvırcık saçları tıpkı makyajı gibi mükemmeldi. Bacakları çan gibi geniĢleyen daracık kot pantolonu ve altın rengi bir kemeri olan, parlak beyaz, hâkim yaka tuniğiyle aym anda hem seksi hem de iĢe uygun giyinmiĢti.
Zil çalınca hızla koridorda ilerledi, yürüdükçe sırt çantası kalçasına vuruyordu. Oditoryumda en ön sıraya doğru ilerleyip oturdu. Profesör, sınıfın ön tarafında bir metal sandalyeye çöküverdi. "Ben Chad Wiley," dedi pürüzlü ve seksi bir ses tonuyla. "Ġçinizden beni tanıyanlara bu dersten A veririm."
Sımfta hafif hafif gülüĢmeler oldu. Sesi en yüksek çıkan Tully'ydi. Tully adamı tammaktan çok daha fazlasını biliyordu. Bütün hayat hikâyesini öğrenmiĢti. Üniversiteyi bir yayıncılık dâhisi olarak bitirmiĢti.
Basamakları hızla tırmanmıĢ, otuzundan önce haber müdürü olmuĢtu. Sonra aniden yok yere hepsini kaybetmiĢti. Birkaç alkollü araç kullanma ve iki bacağının kırılmasına ve bir çocuğun yaralanmasına neden olan bir araba kazasından sonra yıldızı kaymaya baĢlamıĢtı. Bir iki yıl hiçbir yerde adı bile geçmemiĢ, sonunda Washington Üniversitesi'nde hocalık yapmaya baĢlamıĢtı.

Wiley ayağa kalktı. Uzun koyu renk saçları ve en az üç günlük kır sakalıyla bakımsız görünüyordu ama kara gözlerindeki zekâ pırıltıları kaybolmamıÇtı. Mükemmelliğin damgası hâlâ üzerindeydi. Ne yapmıÇ olursa olsun...
Tully'ye bir ders programı verip ilerlemeye baÇladı.
"Karen Silkvvood olayındaki kapsamlı çalıÇmanız ilham vericiydi," dedi Tully yüzünde koca bir gülümsemeyle.
Adam durakladı, ona baktı. BakıÇında rahatsız edici bir Çey vardı; derin ama sadece bir saniye; sanki bir lazer ıÇığı yamp sönmüÇ gibi. Sonra onu geçip bir sonraki öğrencinin yanma doğru yürümeye devam etti.
Ön sırada oturup hocamn gözüne girmeye çalıÇan Çu yağcılardan biri olduğunu düÇünmüÇtü. İleride daha dikkatli olması gerekiyordu. İu anda onun için Chad Wiley'yi etkilemekten daha önemli hiçbir Çey yoktu. Ondan öğrenebileceği her Çeyi öğrenmeye niyetliydi.

İKİNCİ KISIM
SEKSENLER

her seferinde yeni bir kalp ağrtst
48 Love is A Battlefield. Pat Benatar'ın 1983 Urihli bir Çarkısı, (yay.n.)

Dokuzuncu Bölüm

t inci sınıfın sonunda Tully artık Chad VVhiley'nin onu tanıdı-

ından emindi. Ġki dersini almıÇtı. Radyo-Televizyon Gazeteciliği I ve II. Tully onun öğrettiği her Çeyi öğrenmiÇ, istediği her Çeyi yapmıÇtı. Hemen, anında. Mümkün olan en iyi Çekilde.
Sorun Çuydu: Tully'nin yeteneğini fark etmiÇe benzemiyordu. Geçen haftanın tamamım ekrandan haber okuyarak geçirmiÇlerdi. Tully her bitirdiğinde hemen ona bakıyordu, ama adam baÇım notlarından kaldırmıyordu bile. Bunun yerine sanki baÇ belası bir komÇuya çözüm önerileri sunuyormuÇ gibi dudaklarından eleÇtiriler dökülüyor, sonra, "Sıradaki," diyordu.
Günden güne, haftadan haftaya, dersten derse Tully sürekli onun bariz yeteneğine bir karÇılık vermesini, KVTS'de çalıÇmak için hazırsın, demesini bekledi. Artık mayısın ilk haftası gelmiÇti. Ġkinci sınıfın bitmesine yaklaÇık altı hafta kalmıÇtı ama Tully hâlâ bekliyordu.
Geçen iki yılda hayatında pek çok Çey değiÇmiÇti. Saçlarını kâkül kestirip omuz hizasına kadar kısaltmıÇtı. Artık stil iko-nu Farrah Fawcett Majors değil, Jessica Savitch'ti.49 1980 tam Tully'nin yılıydı: GösteriÇli saçlar, parlak makyaj, pırıltılı kumaÇlar ve vatkalar. Soluk renkler ya da yurt kızı imajı ona göre değildi. O günlerde bir yere girdiğinde insanların dikkatini üzerine çekiyordu.
Tabii Chad YViley hariç.

49 Jessica Beth Savitch (1947-1983). Ünlü Amerikan televizyon yayması ve haber sunucusu, (ç.n)
Ama bu durum değiÇmeye baÇlamıÇtı; Tully bu sefer emindi. Geçen hafta nihayet kampüste halk tarafından desteklenen yerel bir istasyon olan KVTS'ye yaz döneminde stajyer olarak baÇvurması için gerekli olan kredi sayısını tamamlamıÇtı. Ġsminin kayıt listesinde ilk sırada görünmesi için saat altıda kalkmıÇtı. GiriÇ sınavında okuyacağı parçayı alınca eve gitmiÇ ve defalarca çalıÇmıÇ, hikâyeye mükemmel bir Çekilde uyan ses tonunu bulana kadar en az on farklı tarz denemiÇti. Dün seçmelere katılmıÇtı. Kazanacağından emindi. ĠÇte Çimdi hangi pozisyonda çalıÇacağını öğrenmek kalmıÇtı.
"Nasıl görünüyorum?"
Kate okuduğu Gazap KuÇları kitabından baÇını bile kaldırmadı. "MuhteÇem."
Tully bugünlerde gittikçe daha çok hissettiği bir sinir dalgasının vücudunda yayıldığım hissetti. Bazen sadece Kate'e bakınca bile tansiyonunun fırladığını hissediyordu. Elinden gelen tek Çey bağırmamaktı.
Sorun aÇktı. Kate birinci sınıfın tamamım saç kesimi berbat olan o Brandt'le ilgili hayaller kurarak geçirmiÇti. Bir keresinde nihayet randevulaÇmalardı ama bu randevu tam bir hayal kırıklığı olmuÇ ve çabuk bitmiÇti. Yine de Kate'in umurunda değildi. Ġkinci sınıfta uzun süre büyük ihtimalle onu gerçekten seven Ted'le sonra da çok daha

büyük ihtimalle onu sevmeyen Eric'le çıkmıÇtı. Kate, erkek yurtlarının düzenlediği dans partilerinin birinden çıkıp diğerine gidiyordu; çıktığı o aptalların hiçbirine âÇık olmamasına ve hiçbiriyle kesinlikle yatmamıÇ olmasına rağmen sürekli onlardan bahsedip duruyordu. Son zamanlarda neredeyse her cümlesi bir erkeğin adıyla baÇlıyordu. Daha da kötüsü yayıncılıkla ilgili planlarından hiç bahsetmemesiydi. BaÇka bölümlerden ders almaktan son derece memnunmuÇ gibi bir hali vardı. Ne zaman yurttaki kızlardan biri niÇanlansa Kate hemen kendinden geçerek yüzüğe bakan kalabalığa karıÇıyordu.
Doğrusu Tully artık bıkmıÇtı. Okul gazetesidne hiçbir Çekilde basılmayan haber metinleri yazıp göndermeye devam ediyordu, kimsenin dönüp ona bakmadığı kampüsteki TV istasyonunun etrafında dolanıp duruyor ve tüm bu baÇarısızlıklarının arasında en iyi arkadaÇma gerçekten ihtiyacı olduğunda, Kate sadece en son randevusunu anlatarak kafasım ÇiÇiriyordu. "Bakmadın bile."
"Bakmama gerek yok ki."
"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun."
Kate sonunda baÇım kaldırdı. "Tek bir haber metnine iki hafta boyunca çalıÇtın. Gecenin bir yansı iÇemeye kalktığımda bile prova yaptığım duydum. Ġnan bana bu iÇle kafayı ne kadar bozduğunu biliyorum."
"Peki nasıl bu kadar Fransız kalabiliyorsun o zaman?"

"Fransız kaldığım falan yok. Sadece senin sunuculuk iĢini alacağmdan eminim, o kadar." Tully sırıttı. "Alacağım değil mi?"
"Elbette. Sen acayip iyisin. Gerçekten canlı yayın yapan ilk çömez sen olacaksın."
"Profesör VViley bu kez kabullenmek zorunda kalacak." Tul-ly sırt çantasını kapıp omzuna geçirdi. "Benimle gelmek istiyor musun?"
"Gelemem. Suzzallo'da50 bir grup çalıĢması için Josh'la buluĢmam lazım."
"Bu farklı bir randevu tarzı ama tercih meselesi." Tully güneĢ gözlüklerini dolaptan çıkarıp dıĢarı çıktı.
Mayıs ortasındaki bu günde güneĢin ılık ıĢıkları kampüse vuruyordu. Bütün bitkiler çiçeklenmiĢti, çimenler o kadar sık ve
50 YVashington'da ünlü bir kütüphane. (yay.n.) gürdü ki sanki beton taĢlar arasına yeĢil kadife parçalar çekilmiĢ gibi görünüyordu. Kampüste emin adımlarla KVTS'ye doğru yürüdü. Oraya vardığında bir an durup spreyli saçlarım düzeltti ve faydacılık modasına göre döĢenmiĢ sessiz salona girdi. Solunda duyurularla kaplı bir pano vardı. Oda arkadaĢı aranıyor: Yalnızca esrar kullananlar arasın, ilk dikkatini çeken ilandı. Bu ilanın altındaki bütün telefon numaralarımn yırtılmıĢ, ama hemen yanındaki Oda arkadaĢı aranıyor. Doğru yolu bulmuĢ Hristiyanlar tercih sebebidir, ilamna kimsenin elini bile sürmemiĢ olduğunu fark etti.

214 numaralı oda kapalıydı. Kapımn altından da hiç ıĢık sızmıyordu. Kapımn yanındaki panoya bir kâğıt asılmıĢtı.
YAZ DÖNEMĠ STAJ POZĠSYONLARI/DEPARTMANLAR
Haber/Sunucu.....Steve Landis
Hava Durumu.....Jane Turner
Pazarlama ve Halkla ĠliĢkiler.....Gretchen Lauber
Spor Haberleri.....Dan Bluto
Öğleden Sonra Planlama.....Eileen Hutton
AraĢtırma Masası/Son Kontrol.....Tully Hart
Tully önce bir hayal kırıklığı, sonra da öfkenin damarlarında dolaĢtığını hissetti. Kapıyı hızla açıp kendi kendine söylediklerini kimsenin duyamayacağı karanlık oditoryuma daldı. "Chad YViley. Seni kaz kafalı. Yetenek gelip küçük pipinden tutup sıksa bile senin ruhun duymaz..."
"Sararım benim hakkımda konuĢuyorsun."
Adamm sesini duyunca yerinden sıçradı. Aralarında beĢ metre yoktu, gölgede dikiliyordu. Koyu renk

saçları her zamankinden daha dağınıktı, birbirine girmiÇ kıvırcık tutamlar halinde omuzlarına dökülüyordu.
Adam parmaklarım sağındaki sandalyenin arkalığında gezdirerek ona yaklaÇtı. "Hadi bana neden akÇam haberlerini senin sunmadığım sor ben de açıklayayım."
"Nedeni beni zerre kadar ilgilendirmiyor."
"Gerçekten mi?" Upuzun bir dakika boyunca gülümsemeden Tully'ye baktı, sonra sıraların arasından inip sahneye doğru yürümeye baÇladı. Tully ya gururunu kurtaracaktı ya da geleceğini riske atacaktı. Karanm verip hocamn arkasından aceleyle yürümeye baÇladığında adam sahne arkasına varmıÇtı.
"Peki..." dedi. Sözcükler sanki boğazında bir Çeye takılıyordu. "Neden?"
Adam ona doğru bir adım attı. Tully yüzündeki çizgileri, ya-nağındaki kırıÇıklıkları ilk kez fark ediyordu. Tepedeki loÇ ıÇık cildindeki her kusuru, her çukuru, her izi en ince ayrıntısına kadar vurguluyordu. "Sınıfa her geliÇinde kıyafetlerini özenle seçtiğinden, saçına ve makyajına saatler ayırdığından eminim."
ġimdi Tully'ye bakıyor, onu görüyordu. Tully de onu gerçekten görebiliyordu. Bakımsız saçlan ve sakalları bir zamanlar onu yakıÇıklı gösteren keskin yüz hatlarını gölgelemiÇti. Ama Tully'yi alıp götüren gözleriydi; kahverengi, berrak, hüzünlü gözleri; o gözler, içindeki boÇluğa sesleniyordu. "Evet, ne olmuÇ?"

"Güzel olduğunun farkındasın," dedi.
Hiçbir Çekilde çekinmiyor, lafım sakınmıyordu. Çok çekici ve dengeliydi. Yurt partilerinde ya da bilardo oynanan barlarda tanıÇtığı oğlanlar gibi yan sarhoÇ ya da gözü dönmüÇ değilr'
"Yetenekliyim de."
"Belki günün birinde."
Bu sözleri söyleyiÇ tarzı Tully'yi kızdırdı. Okkalı bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu öpmeden önce Tully sadece, "Ne yap..." diyebilmiÇti. Dudaklarının yumuÇak ama kararlı dokunuÇuyla içinde güzel ve hassas bir Çeylerin filizlenmeye baÇladığım hissetti ama yine de hiçbir sebep yokken ağlamaya baÇladı. Adam gözyaÇlarını dudaklarında hissetmiÇ olacak ki geri çekilip ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Sen bir kadın mısın, Tully Hart, yoksa bir kız mı?"
Ne sorduğunu anlamıÇtı. Bu konuda ne kadar saf olduğunu gizlemeye çalıÇtıysa da hissetmiÇti. "Kadın," dedi, ne kadar kararsız olduğu daha "k" harfini söylerken belli olsa da. ġimdi, tek bir öpücükten sonra bile, ormandaki o hazin tecavüz olayının ona seks hakkında bilinmesi gereken hiçbir Çeyi öğretmediğini anlamıÇtı. Bakire olmamasına karÇın, kendini kötü hissettirecek acı verici hatıralarla doluydu... Ama yine de Çimdi onunla ilk kez daha fazlasını istiyordu.

O gece Pat'le birlikteyken de böyle hissetmiÇti. Hayır. Bu sefer farklıydı. Sevilmek için o karanlık ormana giden o yalmz ve çaresiz kız çoktan geride kalmıÇtı.
"Güzel," diye fısıldayarak Tully'yi tekrar öptü. Bu seferki uzun, upuzun bir öpüÇtü; Tully'yi çıldırtan bir arzuya sürükleyen derin bir Çeydi. Vücudunu Tully'nin vücuduna yaslayıp bacaklarının arasındaki ateÇi tutuÇturduğunda, Tully tüm korkusunu unutmuÇtu.
"Devam etmemi istiyor musun?" diye fısıldadı.
"Evet."
Tully'yi kollarına alıp loÇ, siyah bir duvara dayanmıÇ kırık dökük bir kanepeye taÇıdı. Onu kanepenin oraya buraya toplanmıÇ, dağınık örtüsünün üzerine bırakıp yavaÇça soymaya baÇladı. Tully sanki uzaktan izliyormuÇ gibi sutyeninin açıldığım, iç çamaÇırlarının sıynldığım hissetti. Ve onu hâlâ durmadan öpüyor, öpüyor, içindeki ateÇi körüklüyordu.
İkisi de çırılçıplak kaldığında o da kanepeye uzandı ve Tully'yi kollarına aldı. Kanepe ağırlıkları altında ezilmiÇ, isyan edercesine gıcırdıyordu. "Kimse seni düÇünüp, sana zaman ayırmadı, değil mi Tully?"
Tully onun gözlerinde kendi arzusunun yansımasını gördü; ilk kez bir erkeğin kollarında korkmuyordu. "Sende mi öyle yapacaksın, kendi iÇine mi bakacaksın?"

Tully'nin yüzündeki terden yapıÇmıÇ saçı eliyle itti. "Ben sana bir Çeyler öğreteceğim, Tully. Benden istediğin de bu değil mi?"
Tully'nin Kate'i bulması tam iki saat sürdü. Aramaya önce yurdun bodrum katındaki çalıÇma masalarında baÇlamıÇtı. Sonra televizyon odasına ve kendi odalarına bakmıÇ, güneÇli bir mayıs günü saat dört olmasına rağmen yataklarının bulunduğu bölüme bile çıkmıÇtı, tabii ki boÇ olmasına ÇaÇmamak lazımdı. Öğrenci kütüphanesine ve Kate'in en sevdiği tek kiÇilik etüde de baktı, sonra da sırf rafların arasında yürüdüğü için ona "ġÇt," diyen, hippilere benzeyen birkaç büyük öğrencinin bulunduğu, mezunların okuma salonuna gitti. Tam aramaktan vazgeçmek üzereydi ki ek bina aklına geldi. Tabii ya!
GeniÇ kampüsü koÇarak geçip ek bina dedikleri iki katlı sivri çatılı küçük binaya geldi. Her üç ayda bir üst sınıflardan on altı Çanslı kız ana binadan buraya taÇınırdı. Burası parti merkeziydi. Gözetmen yoktu, kimse kapıları takip etmiyordu. Hep birlikte yurttan ayrılacakları zamana kadar gerçek hayata en çok benzeyen hayat bu binadaydı.
Ön kapıyı açıp "Kate!" diye seslendi. BaÇka bir odadan biri cevap verdi.
"Galiba çatıda." Dolaptan TaB marka iki diyet kola alıp üst kata çıktı. Arka odalardan birinde pencere açıkü. Açık cama yaslanıp baÇım dıÇarı çıkararak yukarıya,

araba garajımn çatısına baktı. Kate orada tek baĞına, üzerinde beyaz el kadar bir örgü bikiniyle bir plaj havlusunun üzerine uzanmıĞ, karton kapakJı bir roman okuyordu. Tully pencerenin denizliğine tırmanıp herkesin Kara Plaj dediği garajm çatısına geçti. "Hey," dedi TaB'lerden birini Kate'e uzatıp. "Dur tahmin edeyim. AĞk romanı okuyorsun."
Kate baĞım kaldırıp kısık gözlerle güneĞe bakarak gülümsedi. "Danielle Steel'den, Umutlar YeĞerince. Gerçekten çok acıklı."
"Gerçek hayata ait romantik bir Ğey duymak ister misin?"
"Sanki çok anlarsın da. Buraya geldiğimizden beri bir kiĞiyle bile çıkmadın."
"SeviĞmek için biriyle çıkmak Ğart değil."
"Pek çok kiĞi için Ğart."
"Ben o pek çok kiĞiden biri değilim. Sen de biliyorsun."
"Evet, haklısın," dedi Kate. "Sanki biriyle seviĞtiğine inanır-mıĞım gibi... "
Tully oraya bırakılmıĞ havlulardan birini alıp üzerine uzandı. Gülmemeye çalıĞarak mavi gökyüzüne bakıp, "Tam tamına üç kez," dedi. "Ama sen sadece yaz dönemi için stajyer listesine bakmaya..." Kate'in nefesi kesildi, kalkıp oturdu. "Bunu yapmıĞ olamazsın. "
"Hocalarla yatmamamız gerektiğini söyleyeceksin. Samrım bu sadece bir öğüt değil. Talimat. Ama yine de kimseye söyleyemezsin."

"Chad YViley'yle yattın."
Bu cümle kulağa o kadar hoÇ geliyordu ki Tully hülyalı hül-yalı iç çekti. "Tümüyle sıra dıĞı bir Çeydi, Katie, gerçekten."
"Vay canına. Sen ne yaptın? O ne yaptı? Acıdı mı? Korktun mu?"
"Korkuyordum," dedi Tully usulca. "Ġlk baĞta tek aklıma gelen Çey... biliyorsun iĞte... Paf le o geceydi. Sanırım bayılacaktım ya da belki kaçacaktım, ama sonra beni öptü."
"Sonra?"
"Sonra... sanki eridim. Ben doğru dürüst fark etmeden üze-rimdekileri çıkarmıĞtı bile."
"Acıdı mı?"
"Evet. Ama önceki gibi değil." Tully tecavüze uğradığı geceden birdenbire bu kadar rahatlıkla bahsedebilmesine ĢaĞırdı. Ġlk kez o gece çocukken baĞına gelen kötü bir olay, çok eskilerde kalan bir haüraymıÇ gibi geldi ona. Chad'in Çefkati ona seksin acı vermek zorunda olmadığını, güzel olabileceğini göstermiĞti.
"Bir süre sonra acayip güzel gelmeye baĞladı. Cosmo dergisindeki o makalelerde ne demek isteklerini Çimdi anlayabiliyorum."
"Sana seni sevdiğini söyledi mi?"
Tully güldü ama kalbinin derinliklerinde bunun aslmda olmasını istediği kadar komik olmadığını biliyordu. "Hayır."
"Güzel. Bu iyi."
"NedenmiÇ? Ben âĞık olunacak biri değil miyim? AĞk senin gibi cici Katolik kızlar için mi?"

"Tully, o senin hocan."
"Ah, Çu mesele. Bu saçmalıklar umurumda bile değil." ArkadaĞına baktı. "Okuduğun bütün aĞk romanı zırvalıklarını sayacağım ve bunun peri masalı gibi bir Çey olduğunu söyleyeceğini sanmıĞtım."
"Onunla tanıĞmam lazım," dedi Kate kesin bir tavırla.
"Ama bu çifte buluĞma ayarlayabileceğimiz türden bir Çey değil."
"O zaman ben de iki kiĞilik buluĞmanıza üçüncü teker olarak gelirim. Hey, eğer beraber yemeğe çıkarsak muhtemelen gözümde sımf atlayacaktır."
Tully güldü. "Cadı."
"Belki, ama daha fazla ayrıntı öğrenmek isteyen bir cadı. Her Çeyi öğrenmek istiyorum. Dinlerken not alabilir miyim?"
Kate otobüsten indi, kaldırımda durarak elindeki adres kâğıdına baktı.
Adres burasıydı.
Kaldırımda her tarafından akın akın insanlar geçiyordu. Birkaç tanesi geçerken ona çarptı. Omuzlarını dikleĞtirip kapıya yöneldi. Bu görüĞmeyle ilgili endiĞelenmesi yersizdi, ama bir aydan uzun süredir endiĞe içinde bugünü bekliyor ve de çoğunlukla dır dır edip duruyordu. Tully'ye bu geceyi kabul ettirmek hiç de kolay olmamıĞtı.
Ama sonunda Kate sihirli sözcükleri söylemiĞ, en büyük kozunu oynamıĞtı: Bana güvenmiyor musun? Bundan sonra geriye sadece uygun zamam ayarlama iĞi kalmıĞtı.

ĠĢte Şimdi, bu ılık akŞamda en iyi arkadaĢının hayatının hatasını yapmasına mani olmak için bara benzeyen bir binaya doğru yürüyordu.
Hocayla yatmak.
Tamı aĢkına, insana bundan hayır gelir miydi hiç?
Brooklyn'deki Last Exit adlı barda Kate kendini daha önce gördüğü hiçbir Şeye benzemeyen bir dünyada buluverdi. YetmiĢ beĢ masa kadar olmalıydı; duvar diplerinde mermer olanlar, or-talardaysa büyük, kaim ağaçtan yapılmıĢ olanlar diziliydi. Diklemesine konulmuĢ bir piyano ve sahne en ortadaydı. Piyanonun yanındaki duvarda Desiderata51 Şiirinin yazılı olduğu, kenarları kıvrılmıĢ, silinmeye baĢlamıĢ bir poster dikkat çekiyordu. Velveleye telaĢa uysallıkla git ama huzur belki sükunette, unutma!
Buradaysa ne huzur vardı ne de sükunet. Ġçeride nefes bile alınamıyordu.
Yoğun, mavimsi gri bir duman havada asılı kalmıĢ, yüksek tavana yalan bir yerde toplanmıĢtı. Neredeyse herkes sigara içiyordu. Odada parmakların arasına sıkıĢtırılmıĢ sigaralar aĢağı yukarı inip kalkıyor, söylenen her söze eĢlik eden ellerle birlikte hareket ediyorlardı. Ġlk önce hiç boĢ masa göremedi, masaların hepsi satranç oynayan, tarot falı bakan ya da siyaset konuŞan insanlarla doluydu. Bir mikrofonun etrafmda birkaç kiŞi

sandalyelerinde oturmuG, gitarlarını tıngırdatıyorlardı.
Arka köGedeki masalara doğru yürüdü. Açık bir kapıdan dıGarıda piknik masalarıyla dolu baGka bir alan gördü, orada daha çok insan oturmuG, sigara içiyor, sohbet ediyordu.
Tully arka tarafta, karanlık köGenin dibindeki bir masaya oturmuGtu. Kate'i görünce ayağa kalkıp el salladı. Kate karanfilli sigara içen bir kadımn yamndan dikkatle geçip bir kolonun etrafından dolandı.
ĠGte o anda onu gördü.
Chad Wiley'yi.
Hiç de beklediği gibi değildi. Bir ayağım uzatmıG rahat bir halde sandalyesinde oturuyordu. Kate bu loG ortama ve yoğun dumana rağmen, onun ne kadar yakıGıklı olduğunu görebiliyordu. Hiç de yaGlı görünmüyordu. Belki biraz yorgundu, ama bu bir çeGit yaGamaktan yorulmuGluk gibiydi. Sanki yaGlanmaya baGlamıG bir silahlı soyguncu ya da rock yıldızı gibi. GülüGü yavaGça baGlıyor, gözlerinin etrafım kırıGtırıyordu. Kate, bu gözlerde onu
51 Max Ehrman'ırı ünlü bir Giiri. "Desiderata" Latincede "Arzu duyulan Geyler" anlamına gelir, (ç.n.)
hayrete düGürendir Geyleri atlamasına neden olan bir bilgelik gördü.
Kate'in neden burada olduğunu biliyordu: YanlıG adamla çıkarak hata yapmakta olan arkadaGım kurtarmaya gelen en iyi arkadaG.
"Sen Chad olmalısın/' dedi

"Sen de Katie olmalısın."
Böyle beklenmedik bir Çekilde lakabının kullanılması Kate'i rahatsız etti. Bu aslında Chad'in de Tully'yi tanıdığını hatırlatmak için kasıtlı yapılmıÇtı.
"Otur," dedi Tully. "Ben gidip garson çağırayım." Kate onu durduramadan ayağa kalkıp gitmiÇti.
Kate, Chad'e baktı, Chad de gözlerini ona dikti; sanki gizli bir Çeye gülüyormuÇ gibi gülümsüyordu. "Burası değiÇik bir yer," dedi bir konu açmak için.
"Birasız bar gibi bir yer," dedi. "Kimliğini değiÇtirebileceğin bir yer."
"Bu değiÇikliğin insamn içinde baÇladığım sanırdım."
"Bazen. Bazen de değiÇmeye zorlanırsın."
Bu sözler tuhaf bir duygunun etkisiyle gözlerinin koyulaÇmasına neden olmuÇtu. Kate birdenbire onun geride bıraktığı yaÇamı, kaybettiği o parlak kariyeri hatırladı. "Seninle Tully'yi bilselerdi -yani üniversitedekiler- seni kovarlardı, değil mi?"
Chad bacağım kendine doğru çekip daha dik oturdu. "Demek oyunu böyle oynamak istiyorsun. Güzel. Lafı dolandırma-mayı severim. Evet, bu kariyerimi de kaybederdim."
"Bir çeÇit risk bağımlısı falan mısın?"
"Hayır."
"Daha önce öğrencilerinden biriyle yattın mı?"
Güldü. "Pek sayılmaz."

"öyleyse neden?"
Yan tarafına, kalabalık barda durmuÇ sipariÇ vermeye çalıÇan Tully'ye baktı. "Herkes bir yana, senin bu soruyu sormaman gerekirdi. Neden o senin en iyi arkadaÇın."
"O özel biri."
"Gerçekten öyle."
"Ama kariyeri ne olacak? Seninle birlikte olduğu yayılırsa mahvolur. Not için seninle yattığım söylerler."
"Aferin sana, Katie. Onu koruyup kollaman lazım. Buna ihtiyacı var. O, Tully'miz o kadar... kırılgan ki."
Kate hangisine daha çok üzüldüğünden emin değildi; Tully'yi kırılgan diye tarif etmesine mi yoksa Tully'miz deyiÇine mi. "O buharlı silindir gibidir. Ona boÇu boÇuna Tropik Fırtına Tully demiyorum."
"Sadece dıÇarıdan balonca. GörünüÇte." Kate arkasına yaslandı, ÇaÇırmıÇtı. "Sen onu gerçekten umur-suyorsun."
"Maalesef çok daha fazlası, sanırım. Ona ne diyeceksin?" "Neyle ilgili?"
"Buraya onu bir Çekilde artık benimle görüÇmemeye ikna etmek için geldin, değil mi? Bir kere kesinlikle benim çok yaÇlı olduğumu söyleyebilirsin. Ya da bu profesör takımının hep kazanan taraf olduğunu. Ayrıca bilesin diye söylüyorum, çok içe-
rım.
"Ona bunları söylememi mi istiyorsun?" Kate'e baktı. "Hayır. Ona bunları söylemeni istemiyorum." Arkalarında karmakarıÇık saçlı, üzerinde pasaklı bir pantolon olan

genç bir adam mikrofonun yanma çıktı. Adımn Kennv Gorelick52 olduğunu söyleyip saksafon çalmaya baÇladı Müziği
52 Daha sonra Kenny G. Adıyla ünlenen saksafon sanatçısı. (yay.n.)
caz türündeydi ve acayip romantikti, kısa bir müddet mekândaki konuÇmalar yavaÇlayıp kesildi. Kate müziğe kapıldığını, müziğin onu alıp götürdüğünü hissetti. Sonra yavaÇ yavaÇ bir fon müziğiymiÇ gibi gelmeye baÇlayınca Chad'e döndü. Kasıtlı olarak Kate'i inceliyordu. Kate bu konuÇmanın onun için ne kadar önemli olduğunu, Tully'nin ona ne kadar çok Çey ifade ettiğini anlamıÇtı. Her Çey tersine dönmüÇtü ve bu o kadar ani olmuÇtu ki Kate ÇaÇkındı. ġimdi burada oturmuÇ, Tully'nin, benzer bir darbeyi bir daha kaldıramayacağı açıkça ortada olan bu adamı mahvetmesinden endiÇeleniyordu. Chad'in sorduğu soruyu cevaplayamadan, Tully yamnda mor saçlı bir garson kızla geri gelmiÇti.
"Eee," dedi kaÇlarım çatıp; biraz nefes nefese kalmıÇtı. "KaynaÇabildiniz mi?"
BaÇım ilk kaldıran Chad oldu. "KaynaÇtık."
"ġahane," dedi Tully, Chad'in kucağına oturarak. "ġimdi, kim elmalı turta ister?"
Chad onları yurt binasımn iki blok ötesinde, yurttaki kızların ne yapüğıyla hiç ilgilenmeyen öğrencilerle dolu olan eski yurt binalarının yol boyunca dizildiği karanlık bir sokakta bıraktı.

"TanıÇtığımıza memnun oldum," dedi Kate, arabadan inerken. Kaldırıma geçip Tully'nin vedalaÇmasının bitmesini bekledi.
Sonunda Tully de arabadan indi ve Chad'in siyah Ford Mustang'i uzaklaÇırken arkasından el salladı.
"Eee?" dedi hemen Kate'e dönüp. "YakıÇıklı ama değil mi?"
Kate baÇım salladı. "Evet, kesinlikle yakıÇık! • "
"Ve de havalı değil mi?"
"Kesinlikle havalı." Yürümeye baÇladı ama Tully kıyafetinin kolundan yakalayarak onu durdurup döndürdü.
"Onu sevdin mi?"
"Sevdim tabii. Harika bir espri anlayıÇı var."
"Ama?"
Kate zaman kazanmak için dudağım ısırdı. Tully'nin duygularım incitmek ya da onu kızdırmak istemiyordu ama yalan söylerse de nasıl iyi bir arkadaÇ olabilirdi ki? Doğrusu Chad'i gerçekten sevmiÇti ve Tully'yi gerçekten umursadığına inanıyordu, ama iliÇkileriyle ilgili içinde kötü bir his olduğu ve Chad'i görünce bunun daha çok arttığı da doğruydu.
"Hadi ama, Kate, beni korkutma."
"Bir Çey söylemeyecektim, Tully ama beni sen zorluyorsun... Onunla çıkmaya devam etmemen gerektiğini düÇünüyorum." DüÇünceleri önlerindeki seti aÇmıÇtı bir kere, artık onları durdu-ramıyordu. Demek istediğim, o otuz bir yaÇında, eski karısı ve hiç görmeye

gitmediği dört yaĢında bir kızı var. Onunla insanların önüne çıkamazsın, yoksa kovulur. Bu nasıl bir iliĢki ki böyle? Üniversite yıllarım boĢa harcıyorsun."
Tully bir adım geri gitti. "Üniversite yıllarımı boĢa mı harcıyorum? Tahiti kostümleri giyip danslara gitmediğim, biraları kafama dikmediğim için mi? Ya da senin seçtiğin gibi, beyinleri çakıl taĢından biraz daha büyük olan o ineklerden biriyle çıkmadığım için mi?"
"Bak, aym fikirde olabiliriz de olmayabiliriz de ama... "
"Kariyerim için onunla birlikte olduğumu düĢünüyorsun, değil mi? Ne için? Daha iyi notlar almak ya da televizyon kanalında bir iĢe girebilmek için mi?"
"öyle değil mi? Az da olsa doğru değil mi?" Kate daha o anda bunu söylememesi gerektiğini fark etmiĢti, "özür dilerim," dedi arkadaĢına doğru uzanarak, "öyle demek istemedim."
Tully kendini Kate'in ellerinden kurtardı. "Elbette öyle demek istedin. Dünyamn en iyi ailesine ve kusursuz notlara sahip, Bayan Mükemmel. Benimle neden takıldığım bile anlamıyorum: Ben kariyer peĢinde koĢan aç gözlü sürtüğün tekiyim."
"Bekle," diye seslendi Kate ama Tully çoktan karanlık sokağı koĢarak geçip gitmiĢti.
Onuncu Bölüm
Tully 45. Cadde'deki otobüs durağma kadar durmadan koĢtu.
"Sürtük,"diye söylendi gözlerini silerken.

Otobüs gelince binip parasını ödedi ve bir koltuk bulup oturana kadar iki kere daha
"Sürtük," diye kendi kendine söylendi.
Kate o sözleri ona nasıl söyleyebilmiÇti?
"Sürtük," dedi yine ama bu sefer sesler umutsuzluk içinde dökülmüÇtü dudaklarından.
Otobüs Chad'in evine bir bloktan daha yakın mesafede durdu. Kaldırımdan küçük Craftsman tarzı eve doğru hızla yürüyüp kapıyı çaldı.
Chad anında kapıyı açtı, eski gri bir eÇofmanla bir Rolling Stones tiÇörtü giymiÇti. Tully, gülüÇünden Chad'in onu beklediğini anlamıÇtı.
"Hey, Tully."
"Beni yatağa götür," diye fısıldadı derinden, ellerini Chad'in kıyafetlerinin altına sokarak.
öpüÇerek, el yordamıyla odayı geçip arka taraftaki küçük yatak odasına gittiler. Tully onun çok yakınında, kollan arasında kilitlenmiÇ gibi duruyor, onu uzun uzun öpüyordu. Ona bakmıyor, bakamıyordu ama önemli değildi. Yatağa atladıklarında ikisi de çıplak ve arzu doluydu.
Tully acısını ve kendini Chad'in elleri ve dudaklan arasında kaybetti; bittiğinde, orada sarmaÇ dolaÇ yatarlarken, onun yanın* 155 - da kendini ne kadar iyi hissettiğinden baÇka bir Çey düÇünme-meye çalıÇtı.
"KonuÇmak ister misin?"
Artık ona kendi rüyaları kadar tanıdık gelen odanın sade, yüksek tavamna dikti gözlerini.
"Neyi?"
"Yapma, Tully."

Tully yan tarafa dönüp eliyle baĢım destekleyerek ona baktı.
Chad sevgi dolu bir dokunuĢla yüzünü okĢadı. "Kate'le benim yüzümden kavga ettiniz ve onun fikrinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."
Aslında ĢaĢırmaması gerekirdi ama yine de bu sözler onu ĢaĢırtmıĢtı. Beraber yattıkları zaman içinde, nasıl olduysa benliğinin bazı parçalarım yavaĢ yavaĢ ona sergilemeye baĢlamıĢtı. Bu istemeden, seviĢtikten sonra oradan buradan açılan bir konuya yaptığı yorumlarla ya da birlikte bir Ģeyler içerken baĢlamıĢ, sonra da bir Ģekilde artmıĢtı. Tully yatakta kendini her türlü yargıdan ya da baskıdan uzak ve güvende hissediyordu. Onlar birbirlerine âĢık olmayan iki sevgiliydi; bu durum konuĢmalarını kolaylaĢtırıyordu. Yine de Tully, Chad'in, ağzından öylesine çıkan laflan dikkatle dinlediğini ve bu parçalan birleĢtirip bir resim oluĢturduğunu anlamıĢta. Bunu bilmek birdenbire kendini daha az yalmz hissetmesini sağladı, bu durum onu korkutsa da sağladığı rahatlık hissinden kaçamıyordu.
"Bunun yanlıĢ olduğunu düĢünüyor."
"YanlıĢ zaten. Ġkimiz de bunu biliyoruz."
"Umurumda değil," dedi öfkeyle. "O benim en iyi arkadaĢım. Beni desteklemesi gerekir, ne olursa olsun." Bu son sözcükleri, yıllar önce birbirlerine verdikleri sözü söylerken sesi titredi.
"Tully, o haklı. Onu dinlemelisin."

Sesinde bir tuhaflık vardı, açıkça hissedilen bir titreme; Tully bunu duyunca onun gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde aklını karıĢtıran bir hüzün gördü. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"
"Sana âĢık oluyorum, Tully, keĢke olmasam," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Korkma, korkma. AĢka inanmadığını biliyorum."
Tully, bu gerçeğin ağır yükü sırtına binince kendini aniden yaĢlanmıĢ gibi hissetti.
"Belki bir gün inanırım." En azından buna inanmak istiyordu.
"Umarım." Sevgiyle dudaklarından öptü. "Peki Ģimdi Kate konusunda ne yapacaksın?"
"Benimle konuĢmuyor, anne." Kate telefon odası dedikleri küçük bölmenin yastıkla kaplı duvarına yaslandı. O pazar, bütün öğleden sonra boyunca Tully'nin dönmesini beklemiĢti.
"Biliyorum, az önce onunla konuĢuyordum."
Tabii, önce Tully arar. Kate buna neden sinirlendiğini bilmiyordu. Telefondan sigara yakıldığının habercisi olan sesi duyuyordu.
"Sana ne dedi?"
"Erkek arkadaĢından hoĢlanmamıĢsın."
"Bu kadar mı?" Kate dikkatli olmalıydı. Eğer annesi Chad'in yaĢını öğrenirse deliye dönerdi ve Tully annesini ona karĢı kıĢkırttığını düĢünürse bu kez gerçekten kızardı.
"Dahası da mı var?"
"Yok," dedi hemen. "Onun için tümüyle yanlıĢ biri, anne."

"Bunları erkekler hakkındaki derin tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun?"
"O istemiyor diye son dans partisine bile gitmedi. Üniversite yıllarını heba ediyor."
"Gerçekten de Tully'nin yurttaki diğer kızlar gibi davranacağım mı zannediyorsun? Yapma, Katie. O çok... çarpıcı biri. Bir sürü hayali var. Bu arada sen de bu ateĢten biraz nasibini alsay-dın fena olmazdı."
Kate gözlerini devirdi. Hep Tully gibi olması için gizli -hatta çok da gizli sayılmayan- bir baskı vardı. "Burada benim geleceğim hakkında konuĢmuyoruz. Dikkatini çekerim, anne."
"Ben sadece Ģunu demek... "
"Ne dediğini duydum. Peki, Ģimdi ne yapacağım? Benden kaçıyor. Hâlbuki ben iyi bir arkadaĢ olmaya çalıĢıyordum."
"Bazen iyi bir arkadaĢ olmak demek hiçbir Ģey söylememek demektir."
"Yani öylece durup onun hata yapmasım mı izlemeliyim?"
"Bazen, evet. Sonra her Ģey bittiğinde, döküntüleri toplamak için yanında olursun. Tully'nin öyle büyüleyici bir karakteri var ki, insan kolaylıkla geçmiĢini ve aslında ne kadar kırılgan olduğunu unutabilir."
"Peki Ģimdi ne yapayım?"
"Bunun cevabını bir tek sen verebilirsin. Senin Jiminy Cricket'in53 olduğum zamanlar çoktan geçti."
"Artık hayat-Ģöyledir konuĢmaları yok, öyle mi? Harika. Tam da ihtiyacım olduğu sırada."

Telefonun diğer ucundan annesinin sigara dumanını üfleyen nefesini duydu. "Sadece saat 13:00'te KVTS'de edit odasında olacağını biliyorum."
"Emin misin?"
53 Walt Disney kahramanı Pinokyo'nun maceralannda kendisine eĢlik eden, bir nevi Pinokyo'nun vicdanının sesi olan komik ve bilge çizgi karakter, (yay.n.)
"Öyle dedi."
"TeĢekkür ederim, anne. Seni seviyorum."
"Ben de seni seviyorum."
Kate telefonu kapattı, hızla odasına koĢup giyindi ve biraz makyaj yaptı, en çok da kavgalarından beri almnda çıkan sivilceleri gizlemek için kapatıcı sürdü.
Kampüsü rekor sayılabilecek kadar kısa sürede geçti. Kolay olmuĢtu, çünkü okulun bu son günlerinde herkes finallere çalıĢmakla meĢguldü. KVTS'nin kapısına geldiğinde duraklayıp sanki bir savaĢa gidiyormuĢ gibi kendini hazırladı ve içeri girdi.
Tully'yi tam da annesinin söylediği yerde buldu. Bir ekranın karĢısında eğilmiĢ, el kamerasıyla çekilmiĢ amatör görüntüleri ve röportajları kaydediyordu. Kate girince baĢını kaldırdı.
"Vay, vay," dedi Tully ayağa kalkıp. "Ahlak abidesi gelmiĢ."
"Özür dilerim," dedi Kate.
Bunun üzerine Tully'nin yüzü sanki nefesini tutuyormuĢ da birdenbire bırakmıĢ gibi çöktü.
"Tam bir sürtük gibi davran-dın."

"O sözleri söylememem gerekirdi. Sadece... biz birbirimizden duygularımızı hiç saklamadık."
"O zaman hata etmiĢiz." Tully yutkundu, gülümsemeye çalıĢtı. Beceremedi.
"Dünyaları verseler seni üzmek istemem. Sen benim en yakın arkadaĢımsın. Özür dilerim."
"Bir daha olmayacağına yemin et. Bir daha hiçbir erkek aramıza giremeyecek."
"Yemin ederim." Kate bunu varlığının her zerresiyle hissederek söylemiĢti. Bunun için dilini yutması gerekse de yapacaktı. Onların arkadaĢlıkları bütün iliĢkilerden daha önemliydi.
Erkekler gelip geçiciydi, kız arkadaĢlarsa daima insanın yanında olurdu. Bunu ikisi de biliyordu.
"Ġimdi sıra sende." "Ne demek istiyorsun?"
"Bir daha beni yüzüstü bırakıp gitmek yok. Bu son üç gün gerçekten berbattı." "Yemin ederim."
Tully nasıl olduğundan emin değildi, ama bu profesörle yatma iĢi sonunda her yönüyle gerçek bir iliĢkiye dönüĢmüĢtü. Ġaka yapmıyordu. Belki de Kate haklıydı, kariyeri için bir hamle olarak baĢlamıĢtı. Ġimdi tek bildiği onun kollarında kendini rahat hissettiğiydi; bu duygu ona tümüyle yabancıydı.
Tabii ki o aynı zamanda Tully'nin ustasıydı. Birlikte geçirdikleri zaman içinde Chad ona kendi kendine öğrenmesi yıllarını alacak Ģeyler öğretmiĢti.

Daha da önemlisi, Tully'ye seviGmenin ne olduğunu öğretmiGti. Chad'in yatağı onun limanı, kollarıysa can simidi olmuGtu. Tully onu öptüğünde ve onun hayal bile edilemeyecek kadar özel dokunuGlarım bedeninde hissettiğinde, aGka inanmadığım unuturdu. Shonomish ormamnda geçen o ilk gecesi hafızasından her gün biraz daha silinmiG, bir gün artık o geceyi sürekli kafasında evirip çevirmediğini fark etmiGti. O geceyi asla tümüyle geride bırakamayacak, ruhunda bir yara gibi taGıyacaktı, ama tüm yaralar gibi bu büyük, kanayan yara da zamanla kapanmıG sadece ara sıra görünen belli belirsiz bir çizgi halini almıGtı.
Ama tüm bunlara, Chad'in ona gösterdiği ve verdiği her Geye rağmen, bir Geyler ona yetmemeye baGlamıGtı. Son sınıfın güz dönemine geldiğinde üniversitenin bu havasız dünyasına dayanamaz olmuGtu. CNN, yayıncılığa yeni bir boyut getirmiGti. DıGarıdaki gerçek dünyada bir sürü Gey oluyordu, önemli Gey-
ler. John Lennon, New York'taki dairesinin önünde vurularak öldürülmüGtü; Hinckley isminde biri Jodie Foster'ı etkilemek için acınası bir çabayla BaGkan Reagan'ı vurmaya kalkmıGtı; Sandra Day O'Conner, Anayasa Mahkemesi'nin ilk kadm yargıcı olmuGtu ve Diana Spencer, Prens Charles'la peri masallanndaki gibi, her yönüyle mükemmel bir düğün töreniyle evlenmiGti ki, Amerika'daki her kız bütün o yaz boyunca aGka ve mutlu sonlara inanmıGtı. Kate bundan o kadar çok

bahsetmiÇ ve düğünü öylesine ayrıntılı anlatmıÇtı ki onun da davetli olduğu düÇünülebilirdi.
Tüm bunlar, Tully'nin hayatı sırasmda ortaya çıkan manÇet haberlerdi ama hâlâ okulu devam ettiğinden, onun sırası gelmeden önce gerçekleÇmiÇlerdi. Elbette okul gazetesinde yayınlanması için makaleler yazmıÇ, hatta bazen orada burada canlı yayında birkaç cümle okumuÇtu ama tüm bunlar sadece görünüÇte kalan Çeylerdi, henüz katılmasına izin verilmeyen bir oyuna ısınma turları gibiydi. Yerel ve ulusal haber dünyasımn sularında yüzmeye gerçekten can atıyordu. Kız yurtlarında düzenlenen danslardan, erkek yurtlarındaki partilerden ve en antika ritüel olan Çu mum üfleme54 töreninden artık iyice bıkmıÇtı. Neden yurtta kalan tüm kızların niÇanlanmak istediğini aklı almıyordu. Dünyada neler olup bittiğini görmüyorlar mıydı? Önlerindeki imkânlardan haberleri yok muydu? Üniversitenin sunduğu tüm imkânlardan yararlanmıÇ, yayıncılık ve yazılı basın haberciliğiyle ilgili bütün önemli dersleri almıÇ ve hakla iliÇkiler istasyonunda yaptığı bir yıllık stajda öğrenebildiği her Çeyi öğrenmiÇti. Artık televizyon haberciliğinin kıran kırana rekabetle dolu dünyasına dalma zamamydı. Mu-
54 Amerika'da kız yurtlarında düzenlenen geleneksel bir tören. NiÇanlanan kızlar yurt müdürünün kapısının önüne yanan bir mum bırakır. Mumu bulan müdür mum üfleme partisi

yapılacağını ilan eder. Partide tüm kızlar çember olup mumu elden ele geçirerek söndürecekmiÇ gibi yaparlar. Mumu sadece niÇanlanacak olan kız söndürür, böylece niÇanlandığını herkese ilan eder. (ç.n)
habir kalabalığına karıÇıp onların arasından elleriyle kendine en öne giden yolu açmak istiyordu.
"Hazır değilsin," dedi Chad; bu ardı ardına üçüncü söyleyiÇiydi bunu.
"Yanılıyorsun," dedi, Çifonyerin aynasına eğilip bir kat daha maskara sürerken. 80'lerin baÇındaki bu göz alıcı dönemde, çok fazla makyajla ya da kabarık saç modelleriyle dolaÇılmazdı. "Beni sen hazırladın ve ikimiz de hazır olduğumu biliyoruz. Saçlarımı böyle Jane Pauley gibi kısacık sıkıcı bir modelde kesmemi istedin. Bütün takımlarımın rengi siyah ve ayakkabılarım kenar mahallelerde yaÇayan ev hanımlarının ayakkabıları gibi," dedi, maskara fırçasını yerine sokup bu sabah yapıÇtırdığı Lee takma tırnaklan incelerken yavaÇça etrafında dönerek. "BaÇka neye ihtiyacım var ki?"
Chad yatakta oturdu. Buradan bakınca ya tartıÇtıkları için üzgün ya da yorgun görünüyordu ama Tully hangisi olduğundan emin değildi. "Bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi usulca.
Tully çantasında baÇka bir renk ruj arıyordu. "Üniversiteden bıktım. Artık gerçek yaÇama atılmam lazım."

"Hazır değilsin, Tully. Bir muhabirden hem tarafsız olması hem de Şefkat göstermesi, bu iki duyguyu mükemmel bir Şekilde karıŞtırması beklenir. Sense fazla tarafsızsın, çok soğuksun."
Bu, onu rahatsız eden tek eleŞtiriydi. Hiçbir Şey hissetmemek için yıllarını harcamıŞtı. Şimdiyse aynı anda hem Şefkatli hem de tarafsız olması bekleniyordu. AnlayıŞlı ama profesyonel. Bunca yılın alıŞkanlığını öylece çıkarıp atamazdı, Chad de o da bunu biliyordu. "Zaten ben de ana haber merkezinden bahsetmiyorum. Bu sadece mezun olana kadar sürecek yarı zamanlı bir iŞ görüŞmesi." Yatağa doğru yürüdü. Siyah takımı ve beyaz göm-leğiyle giyim konusunda tutucu bir Şıklığın resmi gibiydi. Öyle
ki boyu omuzlarına gelen saçlarımn seksiliğini bile saçlarım bir muz tokayla arkadan tutturarak yumuŞatmıŞtı. Yatağın kenarına oturup uzun bir saç buklesini gözlerinin önünden itti. "Sadece sen benim gerçek dünyaya adım atmama hazır değilsin."
Chad derin bir nefes alıp eliyle Tully'nin çenesini okŞadı. "Doğru, yatağımda olmam dıŞarıda olmana tercih ederim."
"Kabul et: Hazırım." Seksi ve yetiŞkin biri gibi konuŞmaya çalıŞmıŞtı ama sesindeki savunmasızlık titremeleri onu ele veriyordu. Havaya ve gün ıŞığına nasıl ihtiyacı varsa onun onayına da o kadar ihtiyacı vardı. Elbette onayı olmasa da gidecekti ama kendine güveni daha az olacaktı ve Şu anda

bulabildiği en ufak güven kırıntısına bile ihtiyacı vardı.
"Ah, Tully,"dedi sonunda. "Sen zaten hazır doğmuÇsun."
Tully zafer kazanmıÇ gibi gülümseyerek onu öptü -sıkı bir öpücüktü- sonra ayağa kalkıp sentetik evrak çantasını aldı. Ġçinde fildiÇi rengi kalın kâğıtlara basılmıÇ bir yığın öz geçmiÇ, üzerinde Tallulah Hart, TV Haber Muhabiri yazan birkaç kartvizit ve KVTS için canlı yayında yaptığı bir haberin teybi vardı.
"ġeytanın bacağım kır," dedi Chad.
"Kıracağım." Kili Valley hamburger büfesinin önünde otobüsü yakaladı. Son sımf öğrencisi olmasına rağmen, arabasım okula getirmeyi düÇünmemiÇti. Park yerleri pahalıydı ve boÇ yer bulmak sorundu. Ayrıca Mularkeyler büyükannesinin eski kara yatım kullanmayı seviyordu.
Üniversite Bölgesi'ne ve Çehir merkezine giderken yol boyunca görüÇme yapacağı adam hakkında ne bildiğini düÇündü. Yirmi altı yaÇındaydı ama saygın ve eski bir canlı yayın muhabiriydi ve bir Merkezi Amerika tartıÇması sırasında yaptığı haberlerle bazı önemli muhabirlik ödülleri kazanmıÇtı. Bir Çey -hiçbir makalede ne olduğundan bahsedilmeyen bir Çey- onun yuvaya dönmesine neden olmuÇ, burada kariyerinin yönünü birdenbire değiÇtirmiÇti. ġimdi yerel kanallardan birinin küçük bir merkezinde

yapımcılık^apıyordu. Tully ne söyleyeceğini defalarca çalıÇmıÇtı.
TanıÇtığımıza sevindim, Mr. Ryan.
Evet. Benim yaÇımdaki birine göre muazzam deneyime sahibim.
Kendimi bir numara bir gazeteci olmaya adadım ve umuyorum, hayır inanıyorum ki...
Otobüs First and Broad Sokağı'nın köÇesinde dumanlar ve homurtular çıkararak durdu. Otobüsten ve merdivenlerden hızla indi. Otobüs durağının levhasımn altında notlarına bakmak için durduğunda yağmur yağmaya baÇladı; Çemsiye ya da yağmurluk gerektirecek kadar çok yağmıyordu ama yine de saçlarının bozulup gözlerinin önüne düÇmesine yetmiÇti. BaÇını içeri çekip makyajını korumaya çalıÇtı ve binaların arasından gideceği yere doğru koÇmaya baÇladı.
Pencereleri perdesiz olan bu küçük taÇ bina, caddenin o tarafındaki binaların tam ortasındaydı ve hemen yanında bir park alanı vardı. Binamn içine girdiğinde katlan gösteren tabelaya bakıp aradığını buldu: KCPO-DAÎRE 201 Kapıyı açtı ve neredeyse biriyle çarpıÇıyordu. Tully bir an için gerçekten de ÇaÇırmıÇtı. KarÇısında duran adam büyüleyiciydi; dağımk siyah saçlar, masmavi gözler, belli belirsiz çıkan düzenli sakalları. Beklediği hiç de böyle biri değildi.
"Tallulah Hart siz misiniz?"

Tully elini uzattı. "Evet, benim. Siz Mr. Ryan mısınız?"
"Evet." Elini sıktı. "Ġçeri buyurun." Onu ön taraftaki, her yerde kâğıtlar, kameralar ve gazete yığınları olan karmakanĢık bir odaya getirdi. Ġki açık kapıdan diğer boĢ ofisler görünüyor-
du. Bir adam köĢede oturmuĢ, sigara içiyordu. Ġri yan, en az bir doksan boyunda, kabarık san saçlan vardı; üzerindeki kıyafetler geceleri de onlarla uyuyormuĢ gibi görünüyordu. TiĢörtünde büyük bir marihuana yaprağımn resmi vardı. Onlar içeri girince baĢını kaldırdı.
"Bu Tallulah Hart," dedi Mr. Ryan tanıĢtırmak için.
Ġri adam homurtu gibi sesiyle konuĢtu. "ġu mektupları gönderen mi?"
"Evet o." Mr. Ryan, Tully'ye gülümsedi. "Bu Mutt. Kameramanımız."
"TanıĢtığımıza memnun oldum, Mr. Mutt."
Sözleri iki adamı da güldürdü, kahkahalannın sesi sadece Tully'nin, bu iĢ için çok genç olduğu yönündeki endiĢesini pekiĢtirmeye yaramıĢtı. Mr. Ryan onu köĢedeki ofislerden birine götürüp ahĢap masanın önündeki metal sandalyelerden birine oturmasını iĢaret etti. "Buyurun oturun," dedi arkasından kapıyı kapatarak.
Masanın arkasındaki yerine oturup ona baktı. Tully dik oturdu, olduğundan büyük görünmeye çalıĢıyordu.

"Demek posta kutumu bant kayıtlanyla ve özgeçmiĞlerle dolduran sizsiniz. Bütün bu hırsınıza dayanarak eminim ki bizi araĞtırmıĞsınızdır. Tacoma'nın KCPO kanalının Seattle ekibiyiz. Bizim burada stajyer kadromuz yok."
"Mektuplarınızda da öyle yazıyordu."
"Biliyorum. Onları ben yazdım." Arkasına yaslanıp kollarını baĞının arkasında birleĞtirdi.
"Makalelerimi okuyup bant kayıtlarımı izlediniz mi?"
"Doğrusu, burada olmanızın sebebi bu. Bana kasetleri göndermekten bıkmayacağınızı anlayınca, birini izlesem iyi olur dedim."
"Eee?"
"Eeesi Ğu, bir gün iyi bir muhabir olacaksınız. Sizde o ıĞık var."
Bir gün? Olacak?
"Ama henüz hazır olmaktan çok uzaksınız."
"Bu stajyerliği istememin sebebi de bu."
"Yani olmayan bir stajyerliği."
"Haftada yirmi-otuz saat bedava çalıĞırım, sertifika alıp almamak da umurumda değil. Yazılanları temize çekerim, son kontrol için okurum, araĞtırma yaparım. Her Ğeyi. Nasıl yanlıĞ bir karar verebilirsiniz ki?"
"Her Ğeyi mi?" ġimdi ona dikkatle bakıyordu. "Kahve yapar, yerleri süpürür ve lavaboyu da temizler misiniz?"
"Bu iĞleri Ğimdi kim yapıyor?"
"Mutt'la ben. Bir de Carol, haber peĞinde olmadığı zamanlarda."
"O halde ben de kesinlikle yapacağım."

"Yani ne gerekirse yapacaksınız?"
"Evet."
Arkasına yaslanıp Tully'yi daha yakından incelemeye baĢladı. "Çıraklık yapacağınızın ve bu iĢ için para almayacağınızın da farkındasınız?"
"Farkındayım. Pazartesi, çarĢamba ve cumaları çalıĢabilirim."
Sonunda, "Peki, Tallulah Hart," dedi. Ayağa kalktı. "Görelim bakalım neler yapabileceksiniz."
"Göreceksiniz." Gülümsedi. "Bu arada bana Tully deyin lütfen."
Mr. Ryan tekrar ön taraftaki ofise doğru yürüdü. "Hey, Mutt,
bu yeni stajyerimiz Tully Hart."
"Süper," dedi Mut, t kucağındaki kamera parçalarından kafasını kaldırmadan.
Kapıya geldiklerinde Mr. Ryan durup ona baktı. "Umarım niyetiniz bu iĢi ciddiye almaktır, Ms. Hart. Aksi halde bu tecrübenizin raf ömrü sütünkinden bile daha kısa olacaktır."
"Bana güvenebilirsiniz, Mr. Ryan."
"Bana Johnny deyin. Cuma görüĢmek üzere. Sabah sekiz desek?"
"Burada olacağım."
Merdivenleri çabucak inerek sokağa çıkıp durakta otobüse binerken, yol boyunca görüĢmeyi kafasında defalarca baĢa sarıp durdu.
Nihayet kendi stajyerlik iĢini kendisi bulmuĢtu. Bir gün gelip, Phil Donahue onunla röportaj yaptığında, gözü pekliğini ve

kararlılığını göstermek için bu hikâyeyi anlatacaktı.
Evet, Phil. Cesaret isteyen bir hareketti, ama yayıncılığı sen de bilirsin. Bu kıran kırana rekabetin yaÇandığı bir dünya ve ben de çok hırslı bir kızdım.
Ama önce Katie'ye söyleyecekti. Kate'le paylaÇana kadar hiçbir Çey o kadar da mükemmel değildi. Bu, ortak hayallerinin baÇlangıcıydı. Kampüsün meydanındaki kiraz ağaçlan geçen zamanı bütün takvimlerden daha iyi gösteriyordu. Baharda pembe ve tomurcuklarla dolu; yazın ılık, sessiz günlerinde gür ve yeÇil; ve Çimdi okulun baÇlaması Çerefine mükemmel bir biçimde rengârenk süslenmiÇ, 1981 yılının bu kasım gününde çıplak.
Kate'e göre yaÇam çok hızlı akıp gidiyordu. Ġlk geldiğindeki
o çekingen, sessiz kız milyonlarca yıl geride kalmıÇtı. Üniversitede geçirdiği yıllar boyunca, yurt seçmelerindeki gösterileri yönetmeyi; üç yüz kiÇilik bir dans partisi planlayıp düzenlemeyi, bir bardak birayı bir dikiÇte içmeyi, çiğ midyeleri götürmeyi, erkek yurtlarında düzenlenen partilerde kiminle nasıl konuÇup arkadaÇ olabileceğini, tammadığı insanların arasında rahat hareket edebilmeyi, küçücük bir ayrıntıdan ya da olaydan yola çıkıp etkileyici haber metinleri yazmayı ve bu hikâyeleri olay sırasında hareket halindeyken bile filme almayı öğrendi. Gazetecilik derslerinde hocaları ona yüksek

notlar vermiÇ ve defalarca bu konuda yetenekli olduğunu söylemiÇlerdi.
Anladığı kadarıyla sorun yüreğindeydi. Hızla öne atılıp her türlü soruyu sorabilecek olan Tully'nin aksine o, insanların kederlerinin arasına pervasızca dalmakta zorlamyordu. Son zamanlarda gittikçe daha da fazla, kendi yazılarım yazmak yerine Tully'nin yazdıklarım düzeltmeye baÇlamıÇtı.
Bir haber ağında yapımcı olmak ya da birinci sınıf bir muhabir olmak için ne gerektiğini bilmiyordu. Her gün, yayıncılık ve iletiÇim derslerinde otururken kendi kendini kandırıyordu.
Son zamanlarda değiÇik Çeyler hayal eder olmuÇtu; hukuk okuyup bu sayede Çimdi haberini yaptığı adaletsizliklerle savaÇmak ya da insanların dünyayı daha olumlu, daha iyi bir açıdan görmesini sağlayacak romanlar yazmak... Veya -bu hepsinden daha gizli bir hayaldi- âÇık olmak gibi. Ama bunları Tully'ye nasıl söyleyebilirdi?
Yıllar önce, baÇka hiç kimsenin tutmayacağı elini tutan, televizyon haberciliğinde partner olma hayallerini en ince ayrıntısına kadar tasarlayan Tully'ye. En iyi arkadaÇına artık bu hayali paylaÇmadığım nasıl söylerdi?
Söylemek kolay olmalıydı. Her adımı birlikte atacakları bir hayata giriÇmeye karar verdiklerinde iki küçük kızdılar. O zamandan bu zamana dünya çok değiÇmiÇti. Vietnam'daki savaÇ

kaybedilmiÇ, Nixon istifa etmiÇ, St. Helens Dağı patlamıÇ ve kokain yeni nesil parti gençliği için sıradan parti menüsünün bir parçası haline gelmiÇti. ABD hokey takımı olimpiyatlarda mucize gibi bir baÇarı kazanmıÇtı ve ikinci sımf bir aktör baÇkan olmuÇtu. Böylesine değiÇken dönemlerde hayallerin değiÇmeden kalması zordu. Aslında sadece bir kez olsun, Tully'nin karÇısına dikilip ona doğruyu söylemesi gerekiyordu. Bunlar senin hayallerindi, Tully, ve seninle gurur duyuyorum ama ben artık on dört yaÇında değilim ve ömür boyu senin açtığın yolda ilerleyemem.

"Belki de bugün," dedi kendi kendine yüksek sesle, sırt çantasını yanında sürükleyerek gri, sisli kampüste yürürken.

KeÇke kendine ait bir hayali olsaydı; TV haberciliğinin ikiz yıldızları olmamn yerini alabilecek bir hayal. Tully bunu kabul edebilirdi, ama Kate'in kararsız "bilmiyorum"u Tropik Fırtına Tully karÇısında fazla dayanamazdı.

Kampüsün ucunda, öğrenci kalabalığına karıÇıp arkadaÇlarına rastladıkça gülümseyip el sallayarak sokağın karÇısına geçti. Yurt binasına gelince doğruca kanepelerde, sandalyelerde ve kereviz yeÇili halının her yerinde kızların balık istifi gibi oturduğu salona gitti.

Çantasını yere atıp halının üzerinde Charlotte ile Mary Kay'in arasında bir yer buldu. "BaÇladı mı?"

General Hospital'm55 müziği baÇlaymca yaklaÇık otuz kız "ġÇt!" diyerek onu susturdu. Laura'nın yüzü ekranı doldurmuÇtu. MuhteÇem beyaz duvağıyla masum ve güzel görünüyordu. Odaya ortak bir iç çekme sesi yayıldı.
55 1963 yılından bu yana yayınlanmakta olan ve hastane ortamında geçen bir TV dizisi. Dizi en popüler olduğu dönem olan 80'li yılarda, baÇkarakterler Laura ve Luke'un evlendiği bölümle bugün hâlâ kınlamayan bir izlenme rekoruna imza atmıÇtır, (ç.n.)
Sonra gri takım elbisesiyle Luke görünüp müstakbel karısına gülümsedi.
Tam o anda yurdun kapısı gürültüyle açıldı.
"Kate," diye seslendi Tully odaya girerek.
"ġÇt!" dedi herkes bir ağızdan.
Tully, Kate'in arkasında çömeldi. "KonuÇmamız gerek."
"ġÇt! Luke'la Laura evleniyor. Bitince anlatırsın, bu arada iÇi almıÇsın, tebrikler. ġimdi sessiz ol."
"Ama... "
"ġÇt!"
Tully homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü.
"Nasıl oluyor da hepiniz Çu sıska, berbat permalı, beyaz adama abayı yakabiliyorsunuz? Üstelik adam tecavüzcü. Bence... "
"ġġT!"
Tully derin derin iç çekip kollarını kavuÇturdu.
Dizi bitip müzik tekrar baÇlar baÇlamaz ayağa fırladı. "Hadi, Katie. KonuÇmamız lazım."
Kate'in elinden tuttu, onu herkesçe

bilinen televizyon odasından çıkarıp koridorlardan ve merdiven basamaklarından geçerek yurdun küçük kirli sırrına, sigara odasına götürdü. Burası mutfağın arkasında, içinde iki çift kiĢilik koltuk ve üzeri dolu küllüklerden kirlenmiĢ bir sehpa olan küçük bir odaydı; içerideki hava o kadar yoğun ve koyuydu ki odada kimse olmadığı zaman bile duman insanın gözlerini yakıyordu. Bu oda parti sonrası dedikodularımn ve gece geç vakit atılan kahkahaların adresiydi.
Kate alt kattaki bu odadan nefret ederdi. On üç yaĢındayken ona çok havalı ve cüretkâr gelen bu alıĢkanlığı artık saçma ve aptalca buluyordu.
"Eee, hadi her Ģeyi anlat. Stajyerliği kaptın değil mi?"
Tully sırıttı. "Evet. Pazartesi, çarĢamba ve cumaları. Bir de
bazı hafta sonları. Hedefimize doğru ilerliyoruz, Katie. Bu iĢte yerimi sağlamlaĢtıracağım ve mezun olur olmaz seni iĢe almayı gündeme getireceğim. Hep söylediğimiz gibi bir takım olaca-giz."
Kate derin bir nefes aldı. Yap hadi. Söyle ona.
"Beni düĢünmemelisin, Tully. Bu senin günün, senin baĢlangıcın."
"Saçmalama. Hâlâ bir ekip olmamızı istiyorsun, değil mi?" Tully durakladı, cesaretini toplayıp ağzım açan Kate'e baktı. Sonra güldü. "Elbette istiyorsun, biliyordum. Sadece beni korkutmak istedin. Çok komik. Artık bensiz yapamayacak hale gelir gelmez Mr. Ryan'la -yeni patronum- konuĢacağım. Şimdi gitmem lazım. Chad

görüĢmeyi merak ediyordur ama ilk sana söylemem gerekiyordu." Tully onu sertçe kucaklayıp bıraktı.
Kate orada, bayat sigara kokan o küçük, çirkin odada durup açık kapıya bakakaldı. "Hayır," dedi usulca. "Bunu yapmak istemiyorum."
Onu dinleyen kimse yoktu.
On Birinci Bölüm
Şükran Günü, Mularkey ailesinde hep bir Şenlik havasında
geçerdi. Georgia teyzeyle Ralph amca VVashington'ın doğusundan kalkıp gelmiĢ, yanlarında da bütün ev halkına yetecek kadar yemek getirmiĢlerdi. Önceki yıllarda dört çocukları da onlarla birlikte gelirdi ama artık o çocuklar birer yetiĢkin olmuĢtu ve ara sıra tatillerde ziyaret etmeleri gereken baĢka aileler vardı. Bu yıl Georgia'yla Ralph yalnız gelmiĢlerdi ve bu durum onları hâlâ biraz ĢaĢırtıyor gibiydi. Georgia evdekilere merhaba demek için bile durmadan, kendine içecek bir Şeyler doldurmuĢtu.
Kate, kendini bildiğinden beri salonun ortasında duran viĢneçürüğü kanepenin yıpranmıĢ koluna oturmuĢtu. Tully yerde, Kate'in annesinin ayaklarının dibinde bağdaĢ kurmuĢtu. Tully mükemmel bir anne olduğuna inandığı bu kadından fazla uzak kalmayı sevmiyordu. Kate'in annesi, babasımn La-Z-Boy koltuğuna, kanepede oturan Georgia'mn karĢısına oturmuĢtu.
Bu bir aile geleneği olan kız kıza sohbet saatiydi. Bunu yıllar önce, bakmaları

gereken çocukları yokken Georgia icat etmiĢti ya da en azından aile arasında böyle bir efsane dolaĢıyordu. Her tatilde erkekler futbol seyrederken kadınlar içeceklerini alıp otuma odasında toplamr, bir saat boyunca birbirlerine son havadisleri anlatırlardı. Bir saat soma mutfakta yapılacak dağlar kadar iĢin onları karĢılayacağım hepsi de bilirdi ama altmıĢ dakika boyunca bu kimsenin umurunda olmazdı. Ġlk defa bu yıl annesi Kate ve Tully için de bardaklara beyaz Ģarap koymuĢtu. Kate burada, kanepenin kolunda oturup Ģara-
bını yudumlarken kendini büyümüĢ hissediyordu. Yılın ilk Noel albümü çoktan masanın üzerine çıkarılmıĢtı. Elvis her zamanki gibi kenar mahalledeki fakir, küçük oğlanın hikâyesini anlatıyordu Ģarkısında.
Bir albümün, hatta bir Ģarkının insana, hayatına dair bu kadar çok am hatırlatması tuhaftı. Kate, Elvis'siz geçen hiçbir aile toplantısı -ne Noel, ne Ģükran Günü, ne Paskalya ne de yıllık kamp gezileri- düĢünemiyordu. Mularkey ailesinin onsuz bir amsı yoktu. Annesi ve Georgia bundan emindi. Ölümü bu geleneği değiĢtirmemiĢti ama ara sıra eğer iyice içmiĢlerse birbirlerine sarılıp onu kaybettikleri için ağlar olmuĢlardı.
"Bu hafta ne yapacağımı görmeniz lazım," dedi Tully heyecanla dizlerinin üzerine kalkarak.
Kate ister istemez, onu annesinin kendisini kutsamasını bekleyen bir yakarıĢçıya benzetti.
"Spokane tecavüzcüsü

olayını biliyor musunuz?" dedi etkileyici bir Çekilde dikkatleri üzerine çekerek, "hani Çu tutuklanan adamı? Annesi savcıyla hâkimi öldürmesi için birini kiralamıÇ. Ġnanabiliyor musunuz? Johnny -patronum- bana haberin ilk taslağım hazırlama Çansı verdi. Hem de benim yazdığım bir cümleyi kullandılar. Ġnanılmazdı. Gelecek hafta yeni bir tür bilgisayar icat eden bir adamla yapacakları röportaja benim de katılmama izin verdi."
"ĠÇte Çimdi gerçekten de hedefine doğru ilerlemeye baÇladın, Tully," dedi annesi baÇım eğip ona gülümseyerek.
"Sadece ben değil, Mrs. M," dedi Tully. "Kate de bu fırsattan yararlanacak, göreceksiniz. Ona kanalda bir staj ayarlayacağım. Çoktan ufak ufak yolunu yapmaya baÇladım. Bir gün ikimizi birden televizyonda izleyeceksiniz. Bir haber ağımn programında sunuculuk yapan ilk kadın ikili olacağız."
"DüÇünsene, Margie," dedi Georgia hülyalı hülyalı.
"Haber spikeri mi?" dedi Kate doğrularak. "Muhabir olacağımızı sanıyordum."
Tully sırıttı. "Bu hırsımıza rağmen mi? ġaka mı yapıyorsun? Doğruca zirveye yöneleceğiz, Katie."
Kate artık bir Çeyler söylemeliydi. Bu iÇ kontrolden çıkıyordu ve doğrusu içini dökmek için en uygun zamandı. Bir tur içmek herkesi yumuÇatmıÇtı. "Size bir Çey söylemem..."

"Jane Enerson'dan bile daha ünlü olacağız, Mrs. M," dedi Tully gülerek. "Ve kesinlikle daha zengin."
"Zengin olduğunuzu hayal ediyorum da..." dedi annesi.
Georgia teyze sevgiyle Katie'nin kalçasına vurdu. "Ailedeki herkes seninle o kadar gurur duyuyor ki, Katie. Sen ailemizin adım hepimizin yerine temsil edeceksin."
Kate içini çekti. Bir kez daha Çansım yitirmiÇti. Ayağa kalkıp odada yürüyerek, yakında Noel ağacımn kurulacağı köÇeyi geçip pencerenin kenarında durdu ve çimenlerin üzerinden dıÇarıya bakmaya baÇladı. Pırıl pırıl beyaz bir örtü yerleri kaplamıÇ, çit direklerinin üzerinde ıÇıldayan öbekler oluÇturmuÇtu. Ay ıÇığında her Çey güzel bir buz mavisi ve beyaz renkteydi; siyah kadife gökyüzüyle dıÇarısı bir kartpostalı andırıyordu. Küçük bir kızken bu inanılmaz havanın gelmesini sabırsızlıkla bekler, aylarca bunun için dua ederdi. Bunda ÇaÇılacak bir Çey yoktu; AteÇbö-ceği Yolu karla kaplıyken sanki peri masallarından çıkıp gelmiÇ gibi olurdu. Hiçbir Çeyin ters gitmediği bir yer gibi görünürdü; bir kızın fikrini değiÇtirdiğini ailesine kolayca söyleyebildiği bir yer gibi...
Son sınıfın son ayları mükemmeldi. Tully'nin staj yaptığı kanalda haftada yirmi beÇ saatten fazla vakit geçirmesine, Kate'in de Pike Place Market'in içinde yeni açılan bir kafe olan Starbucks'ta bir o kadar süre çalıÇıyor olmasına rağmen, hafta sonlarının

çoğunu birlikte Goldies'de bilardo oynayıp bira içerek ya da Blue
Moon Bar'da müzik dinleyerek geçirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tully çoğu gece Chad'de kalıyordu ama Kate bu konuda ona pek bir Ģey demiyordu. Doğrusu onlarla buluĢmak Tully'yle seçimlerini tartıĢmaktan daha zevkliydi.
Kate'in hayatındaki tek -ve en büyük- sorun yaklaĢmakta olan mezuniyetiydi. Gelecek ay iletiĢim/basın-yaym bölümünden dereceyle mezun olacaktı ama hâlâ hiç kimseye istediği mesleğin bu olmadığım söyleyememiĢti.
Ama artık içindekileri dökecekti. Üçüncü kattaki telefon kulübelerinden birine kapanmıĢ ve evin telefonunu çevirmiĢti.
Annesi ikinci çalıĢta telefonu açtı. "Alo?"
"N'aber, anne?"
"Katie. Bu ne hoĢ bir sürpriz. En son ne zaman hafta içinde bizi aradığını hatırlamıyorum. Ġçine doğdu herhâlde. Babanla ben alıĢveriĢ merkezinden Ģimdi döndük. Mezuniyet için aldığım elbiseyi görmen lazım. Çok güzel. Kimse JC. Penney'de güzel kıyafetler yok demesin."
"Nasıl bir Ģey?" Kate iĢi ağırdan alıyor, annesinin elbiseyi tarif ediĢini yarım kulakla dinliyordu. Annesi tam elbisenin vatkalarından ve pırıltılarından bahsediyordu ki Kate lafım kesti. "Az önce Nordstrom'da bir iĢ baĢvurusunda bulundum, anne. Reklamcılık bölümünde."
Telefonun diğer ucunda fark edilir bir duraksama oldu, sonra da bir sigaramn

yakıldığını belli eden bir ses geldi. "Tully'yle senin birlikte... "
"Biliyorum," dedi Kate duvara yaslanarak. "Dünyaca ünlü ve zengin bir muhabir ekibi olacağımızı düĢünüyordun."
"Neler oluyor, Kathleen?"
Kate kararsızlığım sözcüklere dökmeye çalıĢtı. Sadece hayatının geri kalarunda ne yapmak istediğinden emin değildi. Onu bekleyen özel bir Ģeyin, yalmzca kendisine ait ve sonunda mutluluk olan bir yolun varlığına inanıyordu ama nerede baĢladığını bilmiyordu. "Ben Tully gibi değilim," dedi sonunda uzun süredir bildiği gerçeği kabullenerek. "Haberle yatıp haberle kalkmıyorum. Evet, her dersten A alabiliyorum ve hocalarım hiçbir ödevi aksatmadığım için beni seviyorlar ama habercilik -televizyonda ya da yazılı basında- kurtlar sofrası gibi. Tully gibi, bir haberin üzerine atlamak için her Ģeyi yapabilecek insanlar beni ezip geçer. Bu iĢi yapabileceğimi düĢünmek hiç gerçekçi değil."
"Gerçekçi mi? Gerçekçi olan babanla benim, fabrikada mesaisinden kestikleri zaman masrafları yetiĢtirmeye çalıĢmamız. Gerçekçi olan benim gibi zeki bir kadının sırf eğitimi yok diye asgari ücretten daha yüksek bir maaĢa iĢ bulamaması ve yaptığı tek iĢin çocuk büyütmek olması. Ġnan bana, Katie, bu yaĢta gerçekçi olmak istemezsin. Buna bol bol vaktin olacak. Şimdi yapman gereken büyük hayaller kurup yükseklere eriĢmek."

"Ben sadece farklı bir Ģeyin hayalini kuruyorum."
"Neyin?"
"KeĢke bilsem."
"Ah, Katie. Bence sen en iyisini istemeye korkuyorsun. Ama korkma."
Katie cevap vermeden kapı çaldı. "Dolu," diye bağırdı.
Kapı açıldı ve Tully göründü. "Demek buradasın. He yerde seni arıyorum. Kiminle konuĢuyorsun?"
"Annemle."
Tully telefonu Kate'in elinden çekip aldı, "Merhaba, Mrs. M. kızınızı kaçırıyorum. Sizi sonra ararız. HoĢça kalın." Telefonu kapatıp Kate'e döndü. "Benimle geliyorsun."
"Nereye gidiyoruz."
"Görürsün." Tully onu binadan çıkarıp yeni aldığı mavi vos-vosun onları beklediği park alamna götürdü.
Seattle'ın merkezine giderlerken, Kate, araba küçük bir ofis binasımn önünde durana kadar yol boyunca defalarca nereye gittiklerini ve ne olduğunu sordu.
"Burası benim çalıĢtığım yer," dedi Tully motoru durdururken. "Daha önce buraya hiç gelememiĢ olmana inanamıyorum. Neyse Ģimdi geldin ya iĢte."
Kate gözlerini devirdi. Şimdi neler olduğunu anlamıĢtı: Tul-ly yeni bir zaferini, gerçekten canlı yayında kullanılan bir bant kaydım ya da kendisinin hazırladığı bir haberi göstermek için getirmiĢti onu. Her zamanki gibi Kate onu takip etti. "Bak, Tul-

ly," dedi, renksiz koridorlardan geçip KPCO-TV'nin Seattle Çubesinin küçük, dağımk ofisine girdiklerinde. "Sana bir Çey söylemem lazım."
Tully kapıyı açtı. "Tabii, ama daha sonra. Bu arada bu Mutt." Açık pencerenin kenarında durmuÇ sigara dumanını dıÇarı doğru üfleyen iri yarı, uzun saçlı, kambur duran bir adamı gösterdi.
"Selam," dedi Mutt, selam vermek için yalnızca tek bir parmağım belli belirsiz oynatarak.
"Carol Mansour, muhabirimiz, Çehir meclisi toplantısında," dedi Tully, Kate'i kapalı bir kapıya doğru götürerek.
Sanki Kate sürekli Carol Mansour'la ilgili hikâyeler dinlemi-yormuÇ gibi.
Tully durup kapıyı çaldı. Bir erkek sesi yamt verince kapıyı açıp Kate'i içeri çekti. "Johnny, bu arkadaÇım, Katie."
Masamn arkasında oturan adam baÇım kaldırdı. "Demek Kate Mularkey sizsiniz?"
Adam Kate'in bugüne kadar gördüğü tüm erkeklerden açık ara daha yakıÇıklıydı. Onlardan büyüktü ama fazla değil, belki beÇ, altı yaÇ. Uzun siyah saçları gürdü ve geriye doğru taranmıÇtı, uçlarından kıvırcık oldukları açıkça belli oluyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve küçük çenesi yüzüne sevimli bir hava veri-yordu ama kesinlikle kadınsı bir sevimlilik değildi bu. Kate ona bakıp gülümsediğinde hızla derin bir nefes almıÇ, daha önce hissettiği hiçbir duyguya benzemeyen

katıksız bir fiziksel çekimle baĢtan aĢağı sarsılmıĢtı.
Kendisiyse iĢe gitmek için giydiği, çömez pantolonu gibi görünen Gloria Vanderbilt kotu, beĢ para etmeyen mokasen ayakkabıları ve kırmızı V yaka kazağıyla orada duruyordu. Bir önceki gece saçına verdiği dalgalı Ģekil bozulmuĢtu, bu sabah da yeniden yapmakla uğraĢmamıĢtı. Makyaj yapmaya bile vakit ayırmamıĢtı.
Tully'yi öldürecekti.
"Sizi yalmz bırakayım," dedi Tully ofisten çıkıp kapıyı arkasından kapatarak.
"Oturun lütfen," dedi masasından karĢıdaki boĢ bir sandalyeyi göstererek.
Kate gergin bir Ģekilde sandalyenin ucuna iliĢti.
"Tully sizin bir dâhi olduğunuzu söylüyor."
"Ġey, o benim en iyi arkadaĢım."
"Ġanslısınız. O özel biri."
"Evet, efendim, öyledir."
Johnny bu sözleri duyunca güldü; kahkahasının renkli, bulaĢıcı sesi onu da gülümsetti. "Lütfen bana, efendim, deme. Sanki arkamda yaĢlı biri varmıĢ gibi hissediyorum." Öne doğru eğildi.
"Eee, Kate. Ne düĢünüyorsun?"
"Ne hakkında?"
"ĠĢ."
"Ne iĢi?"
Johnny kapıya bakıp, "Hımmm, ilginç," dedi, sonra tekrar ona döndü. "Ofiste çalıĢacak

birine ihtiyacımız var. Telefon görüGmelerine ve dosya iGlerine Carol bakardı ama yakında bebeği olacak, bu yüzden cimri kanal müdürü sonunda pes edip yardım almaya karar verdi."
"Ama Tully... "
"O stajyer olarak kalmak istiyor. Büyükannesi sayesinde paraya ihtiyacı olmadığım söyledi. Aramızda kalsın, ama telefona cevap verme iGinde hiç de iyi sayılmaz."
Kate'e her Gey çok hızlı geliGiyormuG gibi geliyordu. Sadece bir saat önce yayıncılık yapmak istemediğini nihayet kabullenmiGti, Gimdiyse üniversitede onun bölümündeki herkesin can attığı bir iG teklifi almıGtı.
"Ücret nedir?" diye sordu zaman kazanmak için.
"Asgari ücret tabii ki."
Kafasında hesapladı. Starbucks'ta bahGiGlerle beraber neredeyse bu rakamın iki katım kazamyordu.
"Hadi ama," dedi Johnny gülümseyerek. "Teklifimi nasıl reddedebilirsin? Yok pahasına, çirkin bir ofiste damGman olarak iGe baGlayacaksın. Her üniversite mezununun hayali bu değil midir?"
Kate gülmeden edemedi. "Bu açıdan bakınca nasıl reddedebilirim ki?"
"Televizyon haberciliğinin göz alıcı dünyasına adım atıyorsun, değil mi?"
GülüGü Kate'in düGüncelere dalmasına neden olan doğaüstü bir güç gibiydi, "öyle mi? Yani göz aha bir dünya mı gerçekten?"

Bu soruyu duyunca ŞaĞırmıŞ göründü ve ilk kez ona gerçekten baktı. Yüzündeki sahte gülümseme solmuŞ, mavi gözlerindeki bakıŞları sert, alaycı bir hal almıŞtı. "Bu ofiste değil."
Kate ona kapılmıŞtı. Nedenini bilmiyordu ama hissettiği bu çekim çok kuvvetliydi. Üniversitedeki çocuklara karŞı hissettiklerine hiç benzemiyordu, tŞi kabul etmemek için bir sebep de buydu.
Arkasında kapı açıldı. Tully neredeyse sıçrayarak içeri girdi. "Eee, evet, dedin mi?"
Diğer taraftansa, daha yirmi bir yaŞında olmasına rağmen biri ona televizyonda bir iŞ teklif ediyordu.
Tully'ye bakmadı. Eğer baksaydı sanki arkadaŞım satıyor-muŞ gibi hissedip yine onun istediğini yapacaktı, hem de tüm yanlıŞlıklarına rağmen. Ama nasıl hayır diyebilirdi ki? Belki de gerçek bir iŞte çalıŞmaya baŞlayınca ihtiyaç duyduğu tutkuyu ve ilhamı bulabilirdi. DüŞündükçe daha da makul gelmeye baŞlamıŞtı. Okul gerçek dünya gibi değildi. Belki de bu yüzden habercilik iŞi onu sarma-mıŞtı. Burada haberi yapılacak hikâyeler gerçek ve önemli hikâyeler olacaktı.
"Tabii," dedi sonunda. "Deneyeceğim, Mr. Ryan."
"Bana Johnny de." GülüŞü o kadar rahatsız ediciydi ki Kate kendini baŞka tarafa bakmak zorunda hissetti. Onun bir Şekilde içinden geçenleri görebildiğinden ve kalbinin ne

kadar hızlı çarptığım duyabildiğinden emindi.
"Peki, Johnny."
"Pekâlâ," dedi Tully ellerini birbirine çarpıp. ArkadaĢının birdenbire nasıl da Johnny'nin tüm dikkatini üzerine çektiği Kate'in gözünden kaçmamıĢtı. Johnny Şimdi masasında oturmuŞ, Tully'ye bakıyordu.
Kate iĢte o anda hata yaptığım anlamıĢtı.
Kate Şifonyerin üzerindeki küçük oval aynadan kendine baktı. Uzun, düz, gölgeli saçları yüzünden çekilmiŞ; siyah, kadife bir saç bandıyla bir araya toplanmıĢtı. Açık mavi göz farı ve iki kat
yeŞil maskara gözlesinin rengini ortaya çıkarmıŞ; pembe ruj ve allık yüzüne renk getirmiĢti.
"Haberciliği sevmeyi öğreneceksin," dedi kendi yansımasına bakarak, "ve sadece Tully'nin ardından gittiğin falan yok."
"Çabuk ol, Kate," diye seslendi Tully yatak odasımn kapısına sert sert vurarak. "Ġlk günden iŞe geç kalmak istemezsin. Ben park alanındayım."
"Tamam, belki de gerçekten onun ardmdan gidiyörsündür." Ġkiz yataklardan kendisine ait olamn üzerinde duran evrak çantasını alıp yatak odasından çıkarak alt kata yöneldi.
Okulun son haftasında koridorlar finallere çalıŞan, vedalaŞan ya da eŞyalarını toplayan kızlarla dolup taĢıyordu. Kate bu itiŞ kakıŞın içinden sıyrılıp binanın arkasındaki küçük park alanına gitti. Tully motorunu

çalıÇtırdığı yepyeni vosvosunun içinde oturmuÇ, onu bekliyordu.
Kate oturup kapıyı kapattığı anda hareket ettiler. Prince'in, film müziği olan Çarkısı Purple Rain küçük kolonlardan bangır bangır yayılıyordu. Tully'nin sesini duyurmak için bağırması gerekti.
"Bu harika, değil mi? Nihayet ikimiz iÇe birlikte gidiyoruz."
Kate baÇım salladı. "Kesinlikle." Heyecanlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ne de olsa üniversite mezunuydu -ya da yakında olacaktı- ve eğitimini aldığı alanda harika bir baÇlangıç pozisyonu bulmuÇtu. Bu iÇi ona Tully'nin bulmuÇ olması da, aslında en iyi arkadaÇımn ardı sıra gitmesi de önemli değildi. Önemli olan, tüm yeteneklerinden sonuna kadar faydalamp televizyon haberciliğinin ona göre olup olmadığım arılamaktı. "Bana patrondan bahsetsene," dedi müziğin sesini kısarak.
"Johnny mi? Yaptığı iÇte kesinlikle iyi. Eskiden savaÇ muhabiriymiÇ. El Salvador'da mı, Libya'da mı ne. SavaÇ meydanım özlediğini duymuÇtum ama mükemmel bir yapımcıdır. Ondan çok Çey öğrenebilirsin."
"Hiç onunla çıkmak istedin mi?"
Tully güldü. "Hocamla yatıyor olmam her patron hakkımdır demek değil."
Bu cevap Kate'i rahatlatmıÇtı, hem de olması gerekenden çok daha fazla. Johnny'nin evli olup olmadığım sormak istiyordu -yaklaÇık bir haftadır bu soruyu sormaya can atıyordu- ama sözcükleri bir türlü bir araya

getiremiyordu. Her Ģeyi belli etmelerinden korkuyordu.
"ĠĢte geldik." Tully binanın önündeki cebe girip park etti. Merdivenleri çıkıp koridoru geçerlerken sürekli birlikte çalıĢacak olmalarımn ne kadar harika olduğunu söyleyip durdu. Küçük, sıkıĢık ofislerden oluĢan iĢ yerine geldiklerinde doğruca Mutt'm yanına gidip onunla laflamaya baĢladı.
Kate, orada taklit deri çantasına sarılmıĢ durarak ne yapması gerektiğini düĢünüyordu. Tam ceketini çıkarmaya karar vermiĢti ki Johrıny göründü, inamlmaz derecede yakıĢıklı ve fena halde kızgın görünüyordu.
Hemen yanında duruyor olmalarına rağmen, "Mutt! Carol!" diye bağırdı. "Ġu yeni Ģirket Microsoft bir Ģeyler açıklamıĢ. Ne halt olduğundan haberim yok. Mike bilgileri size fakslayacak. Ġirketin merkezine gidip patron Bili Gates'le konuĢmayı denemenizi istiyorlar."
Tully ileri atıldı. "Ben de gidebilir miyim?"
"Ġstediğim yap. Saçma sapan bir haber iĢte!" dedi Johnny, sonra ofisine girip kapıyı çarparak kapattı. Sonraki birkaç dakika boyunca ofiste tam bir kargaĢa hâkimdi. Carol, Tully ve Mutt malzemeleri toplayıp hızla ofisten çıktılar.
Kate onlar gittikten sonra orada, Ģimdi sessiz olan, boĢ ofiste durmuĢ, ne halt etmesi gerektiğini düĢünüyordu.
Hemen yanındaki telefon çaldı.

Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı ve oturup telefonu açtı. "KCPO Haber. Ben Kathleen. Nasıl yardıma olabilirim?"
"Selam, tatlım, benim, annen. Babanla birlikte sana iĢteki ilk gününde iyi dileklerimizi söylemek için aradık. Seninle gurur duyuyoruz."
Kate hiç ĢaĢırmamıĢtı. Hayatta bazı Şeyler hiç değiĢmiyordu. Ailesi de onlardan biriydi. Bunun için onları seviyordu. "Sağ olun, millet."
Sonraki birkaç saat boyunca vakit geçirmek çok kolay oldu. Telefon neredeyse aralıksız çalıyordu, masasının üzerindeki gelen postalar kutusu yıllardır dokunulmamıĢ gibiydi. Dosyalar da tam manasıyla karmakarıĢıktı.
ÇalıĢmaya o kadar dalmıĢta ki, saate baktığında çoktan bir olmuĢtu ve açlıktan ölüyordu. Herhâlde yemek arası vardı. Masasından kalkıp artık temizlenmiĢ olan ofisi geçti. Johnny'nin kapıĢma gelince duraklayıp kapıyı çalmak için cesaretini topladı, ama tam bunu yapacakken odasından gelen bağırma seslerini duydu. Telefonda biriyle tartıĢıyordu.
Bölmemesi daha iyi olurdu. Telefonu otomatik cevaplamaya alıp yemek satan bir büfeye koĢtu. Kendine bir hamburger bir de peynirli sandviç aldı, içinden bir de midye çorbası ve BLT56 salatası almak geldi. Ġki kola alıp sipariĢini bitirdi. Yemek çantasını alıp hızla tekrar üst kata çıktı ve telefonu normal moda aldı.

Sonra tekrar Johnny'nin kapıĢma gitti, içeriden ses gelmiyordu.
Çekinerek kapıyı çaldı.
"Girin."
56 BLT (Beef, Leek, Tomato): Sığır eti, pırasa ve domatesle yapılan bir salata, (yay. n.)
Kapıyı açtı.
Johrıny masasında oturmuĢ, yorgun görünüyordu. Uzun saçları darmadağınıktı, sanki parmaklarım sürekli saçlarının arasında gezdirip yüzüne düĢenleri eliyle geri atmıĢ gibiydi. Masasının üzeri onlarca gazeteyle kaplıydı, o kadar çoktu ki telefon bile görünmüyordu. "Mularkey," dedi derin bir nefes alıp. "Bugün baĢladığım tamamen unuttum."
Kate bununla ilgili bir espri yapmak istiyordu ama sesi ona hiç de yardıma olmuyordu. Kendisi Johnny'yle bu kadar ilgiliyken, onun Kate'in burada olduğunu bile fark etmemesi biraz rahatsız ediciydi.
"Ġçeri girsene. Elindeki ne?"
"Yemek. AakmıĢsındır dedim."
"Bana yemek mi aldın?"
"Hata mı ettim? Özür dilerim. Ben sadece..."
"Otursana." Masasımn karĢısındaki sandalyeyi gösterdi. "Çok sevindim, gerçekten. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum."
Kate masaya yaklaĢıp yemekleri açmaya baĢladı. Bunları yaparken onun alev mavisi gözlerini üzerine dikmiĢ, kendisini izlediğini biliyordu. Bunu düĢününce o kadar heyecanlandı ki neredeyse çorbayı döküyordu.

"Sıcak çorba," dedi; sesi Çimdi alçak ve samimiydi. "Demek sen de onlardansın."
Oturup ona bakmaya baÇladı; bakmamak elinde değildi. "Kimlerden?"
"Anaç ruhlulardan." KaÇığı aldı. "Dur tahmin edeyim. Mutlu bir ailede büyüdün. Ġki çocuklu, bir köpeği olan. BoÇanma falan yok."
Kate güldü. "Yakalandım. Peki sen?"
"Köpek yok. Pek de mutlu sayılmaz."
"Ah." Söyleyecek baÇka bir Çey bulamaya çalıÇtı. Kedine engel olamadan, "Evli misin?" sorusu döküldü dudaklarından.
"Yoo, hayır. Sen?"
Gülümsedi. "Hayır."
"Bu iyi iÇte. Bizim iÇte odaklanmak lazım."
Kate kendini ikiyüzlü gibi hissetti. Burada patronunun karÇısında oturmuÇ, onu kendine hayran bırakacak bir Çey söylemeye çalıÇıyordu ama göz teması bile kuramıyordu. Bu delilikti. Hem o kadar da yakıÇıklı sayılmazdı. Sadece onun bir Çeyine öyle fena vurulmuÇtu ki mantıklı düÇünemiyordu. Sonunda, "Sence Microsoft'tan iyi bir haber çıkacak mı?" dedi.
"Ġsrail dün Lübnan'ı iÇgal etti. Biliyor muydun? Filistinlileri Beyrut'a geri çektiler. Asıl haber bu. Ama biz bu boktan ofiste çerezlik haberleri didikleyip duruyoruz." Derin bir nefes aldı. "Kusura bakma. Kötü bir gün geçiriyorum. Üstelik de senin ilk günün." Gülümsedi ama gülümseyiÇi gözbebeklerine yansımadı. "Hem de bana çorba

aldın. Yarın iyi biri gibi davranacağım. Söz veriyorum."
"Tully senin eskiden savaÇ muhabiri olduğunu söylemiÇti."
"Evet."
"O iÇi seviyordun samrım, değil mi?"
O zaman gözlerinde bir ıÇığın parladığıru gördü, önce içinden bunun bir hüznü yansıttığım düÇündü ama nasıl bilebilirdi ki? "Deli gibi."
"Ne oldu da bıraktın?"
"Çok küçüksün, anlamazsın."
"Senden çok da küçük sayılmam. Bir dene."
Derin bir nefes aldı. "Bazen hayat kıçına tekmeyi basar, hep-
si bu. Stones'un Çarkısında dediği gibi: İstediğini her zaman alamazsın."57
"O Çarkıda onun yerine ihtiyacın olanı almaktan da bahsediliyor."
O zaman Johnny ona baktı, Kate bir saniye de olsa onun dikkatini çektiğini anladı. "Bu sabah kendine oyalanacak bir iÇ bulabildin mi?"
"Dosyalar karmakarıÇıktı. Gelen kutusu da öyle. KöÇede duran o bantların hepsini de ayırıp raflara kaldırdım."
Johnny güldü. Bu gülüÇ yüzünü tümüyle değiÇtirmiÇ, onu o kadar yakıÇıklı göstermiÇti ki Kate hızla derin bir nefes aldı. "Aylardır Tully'ye bu iÇleri yaptırmaya çalıÇıyorduk."
"Ben bilmiyordum, yani... "

"Merak etme. ArkadaĢının baĢım belaya sokmadın. Ġnan bana Tully'den ne beklemek gerektiğini biliyorum."
"Ne?"
"Tutku," dedi sadece, boĢ sandviç kâğıdım köpükten çorba kâsesine bastırarak.
Kate onun bu sözü söylerkenki halini görünce adeta ürktü; aniden baĢımn belada olduğunu anlamıĢtı. Onun patronu olduğunu kendi kendine ne kadar sık hatırlatırsa hatırlatsın bir Ģey değiĢmiyordu. Sonuçta önemli olan onun yamnda kendini nasıl hissettiğiydi.
DüĢüyormuĢ gibi. Bu duyguyu anlatan baĢka bir sözcük yoktu.
Yine de günün geri kalam boyunca, telefonlara cevap verip kâğıtları dosyalarken konuĢmalarımn son anlarım, Tully'yle ilgili sorusuna verdiği basit, açık sözlü yamü düĢünüp durdu: Tutku. En çok da bunu söylerken nasıl da hayranlıkla gülümsedi-ğini düĢündü.
57 You Caıı't Alvvays Get What You VVant. (ç.n.)
On Ġkinci Bölüm
Mzuniyetten sonraki yaz Tully'nin hayalindeki cennet gibi ir Ģeydi. O ve Kate harika bir yerde, Pike Place Market'in üst tarafında, 60'lı yıllar tarzında ucuz bir apartman dairesi bulmuĢlardı. Tully'nin büyükannesinin evindeki mobilyaları getirmiĢ, mutfağı kırk yıllık Reveraware marka kap kaçakla ve Spode marka porselenlerle doldurmuĢlardı. Duvarlara en

sevdikleri posterleri asmıÇ, köÇelerdeki bütün sehpaların üzerine birlikte (.ektirdikleri resimleri dizmiÇlerdi. Mrs. Mularkey bir gün elinde çantalar dolusu erzak ve söylediğine göre oraya bir yuva havası vermek için getirdiği birkaç tane saksı çiçeğiyle gelmiÇ, onlara sürpriz yapmıÇtı.
YaÇadıkları mahalle yaÇam Çekillerini belirlemiÇti. Pek çok bara yürüme mesafesinde oturuyorlardı; en sevdikleriyse market binasının içindeki Athena ve köÇedeki içi hep duman altı olan Virgina Inn'di. Sabah altıda dağıtım kamyonlarının sesleri ve korna sesleri arasında sokağın karÇısına geçip Starbucks'ta latte içmeye gider, bir Fransız pastanesi olan La Panier'den kru-vasanlar alırlardı.
ÇalıÇan bekâr kızlar olarak hayatları kolayca, belli bir rutin içinde akıp gidiyordu. Her sabah kahvaltı için dıÇarı çıkıp kaldırımdaki demir masalara oturur, topladıkları çeÇitli gazeteleri okurlardı. The New York Times, Street Journal, Seattle Times ve Post Intelligencer onlar için birer kutsal kitap gibiydi. Bunları bitirince arabayla her gün TV haberciliğiyle ilgili yeni bir Çey öğrendikleri ofise gidip iÇten sonra da büyük vatkalı parlak tunikler ve bol
gelip bileklerde daralan pantolonlar giyerek Çehir merkezindeki kulüplerden birine giderlerdi. Hangi akÇam canlan -punk rock,

pop, yeni dalga58, rock'n'roll ya da pop- ne dinlemek isterse onu dinlemeye giderlerdi. Tully artık Chad'in varlığını saklamak zorunda olmadığından, o da sık sık Katie ve Tully'yi gezmeye çıkarıyor, birlikte âlem yapmaya gidiyorlardı.
Kate'le birlikte onca yıl önce Pilchuck Nehri'nin karanlık kıyısında oturup hayalini kurdukları her Ğeye kavuĞmuĞlardı ve Tully her dakikanın tadını çıkarıyordu.
ġimdi ofisin önüne sapmıĞ, arabayı park ediyorlardı. Arabadan inip binaya girerken durmadan konuĞtular.
Ama Tully kapıyı çalar çalmaz bir Ğeyler olduğunu anladı. Mutt camın kenarında aceleyle kamerasını hazırlıyordu. Johnny ise ofisinde, bağırarak telefonda biriyle konuĞuyordu.
"Neler oluyor?" diye sordu Tully, çantasını Kate'in bal-dök-yala masasına fırlatarak.
Mutt baĞım kaldırdı. "Devam etmekte olan bir protesto gösterisi var. Haberini biz yapıyoruz."
"Carol nerede?"
"Hastanede. Doğum sancısı çekiyor."
Bu Tully'nin beklediği fırsattı. Kapıyı bile çalmadan doğruca Johnny'nin ofisine girdi.
"Bırak da yayım ben yapayım. Biliyorum, hazır olmadığımı düĞünüyorsun ama hazırım. Hem baĞka kim var ki?"
Johnny telefonu kapatıp ona baktı. "Haberi senin yapacağım kanala zaten söyledim bile. Bunun için mi bağırıp duruyorsun?" Masanın

etrafından dolamp ona doğru yaklaĢtı. "Yüzümü kara çıkarma, Tully."
58 70'li yılların sonunda baĢlayan punk rock akımına verilen ad. (ç.n.)
Tully, yaptığının hiç de profesyonelce olmadığının farkındaydı ama dayanamadı. Onu kucakladı. "Harikasın. Benimle gurur duyacaksın. Gör bak."
Kapıya giden yolu yarılamıĢtı ki Johnny boğazım temizleyip ona seslendi. Tully durup döndü. "Olayla ilgili bilgileri okumak istemiyor musun? Hiçbir Ģey bilmeden olaya dalmak falan mı istiyorsun?"
Tully yanaklarının kızardığım hissetti. "Ayy, okuyacağım tabii."
Ona kaygan bir faks kâğıdı uzattı. "Yelm'de hayaletlerle ha-berleĢebilen bir ev hanımıyla ilgili. Adı J. Z. Knight."
Tully kaĢlarım çattı.
"Bir sorun mu var?"
"Yoo, ben sadece... orada yaĢayan birini tanıyorum da, ondan."
"Eee, arkadaĢlarım ziyaret etmeye pek vaktin olmayacaktır. Hadi git. Haberin yayına hazırlanması için saat ikide burada olmanızı istiyorum."
Mutt ve Tully olmayınca ofis sessizdi. Bütün yaz boyunca ilk kez Kate ve Johnny ofiste yalnız kalmıĢtı. Sessizliğin yam sıra Johnny'nin açık kapıĢım görmek ve onun hemen kapımn ardında olduğunu bilmek Kate'in biraz cesaretini kırsa da, telefona hızla cevap

veriyor, hatta bu sırada biraz nefes nefese kalıyordu.
Tully buradayken gürültü ve koŞuŞturma vardı. O televizyon haberciliği için yaŞıyordu, bunu düŞünmediği bir an bile yoktu. Her gün, gün boyunca sorularıyla Johnny'nin, Carol'ın ve Mutt'ın baŞının etini yiyor, sürekli olarak her konuda onlardan tavsiyeler almaya çalıŞıyordu. Kate, bir konuŞmanın ardından Tully uzaklaŞırken Mutt'ın gözlerini devirdiğini kaç kere gördüğünü sayamaz olmuŞtu. Carol ise çok daha az uyumluydu, baŞ muhabir son günlerde Tully'yle neredeyse hiç konuŞmaz olmuŞtu. Tully'ninse pek umurunda değildi. Onun için önemli olan tek Şey haberdi: önce, sonra ve daima.
Öte yandan Kate ofisteki insanları takip ettikleri haberlerden daha çok umursuyordu. Neredeyse hemen Carol'la arkadaŞlık kurmuŞtu. Carol onu sık sık, eli kulağında olan doğumundan bahsettikleri öğle yemeklerine çıkarıyor ve yine sık sık, hazırladığı haberlerin ya da araŞtırma çalıŞmalarının kontrolünü onun yapmasım istiyordu. Mutt da sırdaŞ olarak Kate'i seçmiŞti. Ona saatlerce aile sorunlarını ve kendisiyle evlenmeyi reddeden kadını anlatıyordu.
Kate'in iletiŞim kuramadığı tek insan Johhny'ydi.
Onun yarandayken geriliyor, her Şeyi eline yüzüne bulaŞtırıyordu. Johnny'nin sadece ona bakıp gülümsemesi bile elinde ne varsa

düĢürmesine yetiyordu. Ona bırakılan notları aktarırken sürekli kekeliyor, odasındaki halının eskimiĢ kenarlarına takılıp tökezliyordu.
Durumu tam manasıyla içler açıĢıydı.
Önceleri Kate bu durumun onun dıĢ görünüĢünden kaynaklandığım düĢünmüĢtü. Siyah saçları ve mavi gözleriyle tam bir Katolik-Ġrlanda erkeğiydi; gülümsediğinde yüzünde öyle hoĢ çizgiler beliriyordu ki Kate'in nefesi boğazında düğümleniyordu.
Bu kara sevdasının uzun sürmeyeceğini, zamanla onu daha iyi tamdıkça, dıĢ görünüĢünün onu daha az etki altına alacağım sanmıĢtı. En azından gülümsemesine biraz olsun alıĢacağım düĢünmüĢtü.
Ama nerede?! Onun her söylediği, her yaptığı kalbini sa-
ran düğümü daha da sıkıĢtırıyordu. Alaycı görünüĢün altında idealist birinin, hatta daha da ötesi, yaralı birinin olduğunu fark etmiĢti. Bir Ģey Johnny'yi kırmıĢ, onu büyük bir hikâyenin kenarına itip buraya sürüklemiĢti; Kate bu sırrı çözmek için boĢ yere umutlamp duruyordu.
Kaldırılmayı bekleyen bir yığın kasetin birikip kaldığı köĢeye gitti. Bir kucak dolusu kaseti almıĢtı ki Johnny ofisinin kapısında belirdi.
"Hey," dedi. "MeĢgul müsün?"
Elindeki kaset yığınını yere düĢürdü. Aptal.
"Yoo," dedi "Pek sayılmaz."

"Gidelim de gerçek bir yemek yiyelim. Bugün pek haber yok, hem büfeden alınan sandviçleri yemekten fenalık geldi."
"Ah... tabii." Yapması gereken iĢlere odaklanmaya çalıĢtı: Telesekreteri açmak, ceketini giyinmek ve çantasım almak.
Johnny yamna geldi. "Hazır mısın?"
"Gidelim."
Onun yanında yürümeye baĢladı, birlikte merdivenleri inip caddeyi geçtiler. Ara sıra vücudu vücuduna sürtünüyordu ve Kate en ufak bir teması bile tümüyle fark ediyordu.
Nihayet restorana geldiklerinde, Johnny onu köĢede Elliott Körfezi'ne ve Pier 70'teki mağazalara bakan bir masaya götürdü. Anında, bir garson sipariĢlerini almak için geldi.
"Ġçecek kadar büyüdün mü, Mularkey?" diye sordu gülümseyerek.
"Aman ne komik, çalıĢırken içmiyorum." Onu kurallara aĢırı derecede bağlı biri gibi gösteren bu sözlerin üzerine, içinden adeta acıyla inleyip yine Aptal dedi kendi kendine.
"Sen sorumluluk sahibi bir kızsın," dedi garson gittiğinde, gülmemek için kendini tuttuğu ortadaydı.
"Kadınlar," dedi kısaca, kızarmadığını umarak.
Johnny gülümsedi. "Sana iltifat etmeye çalıĢıyordum."
"Ġltifat etmek için sorumluluk sahibi demeyi mi seçtin?"
"Sen ne tercih ederdin?"

"Seksi, zeki, güzel." Gergin gergin gülümsedi, görünmek istediğinin aksine, küçük bir kız çocuğu gibi konuĢmuĢtu. "Bilirsin iĢte. Her kadının duymak istediği sözler." Bu, Johnny'nin dikkatini çekme, kendisi ondan nasıl etkileniyorsa onu da o Şekilde etkileme fırsatıydı. Elinden kayıp gitmesini istemiyordu.
Johnny arkasına yaslandı, Kate bunu aralarına mesafe koymak için yapmadığım umuyordu. Şimdi içinden deli gibi, KeĢke üniversitedeki çocuklardan biriyle yatmıĢ olsaydım, diye geçiriyordu. Üzerindeki bekâret damgasım Johnny'nin görebildiğinden emindi.
"Sen ne zamandır bizimle çalıĢıyorsun, iki ay mı oldu?"
"Üç sayılır."
"Nasıl gidiyor?"
"Ġyi."
"Ġyi mi? Tuhaf bir cevap. Bu iĢi ya çok seversin ya da nefret edersin." Öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Bu iĢe tutkuyla bağlı mısın?" ĠĢte yine o: Tully'yle onu sapla samanın birbirinden ayrılması gibi ayıran o sözcük.
"E-evet."
Johnny onu inceledi, sonra bilgiç bilgiç gülümsedi. Kate o ma vi bakıĢların, ruhunun ne kadar derinliklerini görebildiğini mera >k etti.
"Ama Tully kesinlikle öyle."
"E 'vet "
John ny raAat görünmeye çalıĢarak, "Biriyle görüĢüyor mu?" diye sordu '

Kate bu nun yAz'eSme^ten kaçamadığı ya da hoGnutsuzlu-
ğunu gösteremediği kiGisel bir zafer olduğunu düGündü. En azından artık Gimdi neden onu yemeğe çağırdığını biliyordu. Tahmin etmeliydi. Evet, yıllardır aynı adamla birlikte, demek istiyordu ama eesaret edemedi. Tully artık Chad'i gizlemiyor olabilirdi ama göz önüne de çıkarmıyordu. "Sence?"
"Bence bir sürü adamla görüGüyor."
Neyse ki garson sipariGlerini getirdi, Kate tabağım çok bezenmiG gibi davrandı. "Peki ya sen? Senin de iGine tam olarak tutkuyla bağlı olmadığını hissediyorum."
Johnny aniden baGım kaldırdı. "Bunu nereden çıkardın?"
Kate omzunu silkip yemeğini yemeye devam etti ama Gimdi onu izliyordu.
"Belki de," dedi usulca.
Kate bir an hareketsiz kaldığım hissetti. Çatalı tutan eli havada kalmıGtı. Ġlk kez havadan sudan konuGmuyorlardı. Kate onun az önce önemli bir Gey açıkladığından bir Gekilde emindi. "Bana El Salvador'u anlatsana."
"Orada neler olup bittiğinden haberin var mı? O katliamdan. Her taraf kan gölüydü. Son zamanlarda durum daha da kötüye gidiyor. Ölüm mangaları sivilleri, rahipleri, hemGireleri öldürüyor."
Kate tüm bunları bilmiyordu, aslında hiçbirini bilmiyordu .ima yine de Johnny'nin yüzünde akıp giden duyguları izlerken baGım

sallıyordu. Onu hiç bu kadar hayat dolu, bu kadar tutkulu görmemiÇti. Ama yine de gözlerinde anlaÇılmaz bir duygu vardı. "Orada çalıÇmayı sevdiğin belli. Neden bıraktın ki?"
"Bu konuda konuÇmam." Birasını bitirdi ve ayağa kalktı, "iÇe dönsek iyi olur."
Kate önlerinde duran, neredeyse hiç yenmemiÇ yemeklere baktı. Çok ileri gittiği, çok fazla irdelediği belliydi. "Çok özel oldu. özür dilerim."
"Özür dileme. Eski bir hikâye iÇte. Gidelim."
Ofise dönencen Johnny yol boyunca hiçbir Çey söylemedi. Merdivenleri hızla çıkıp sessiz ofise girdiler.
Kate orada kendini tutamayıp Johnny'nin koluna dokundu. "Gerçekten özür dilerim. Seni üzmek istememiÇtim." "Dediğim gibi eski hikâye."
"Ama yine de eskimiÇ değil, değil mi?" dedi usulca; sözlerini bitirdiği anda yine sımrı aÇtığım anlayarak.
"ĠÇine dön," dedi Johnny ters ters ve kapıyı arkasından çarparak ofisine girdi.
Yelm, Olimpia ile Tacoma arasında yemyeÇil bir vadi boyunca uzamyordu. Burası insanların hep çiçekli tiÇörtler ve rengi solmuÇ kot pantolonlar giydiği, yollarda selamlaÇtığı Çehirlerdendi.
Ama tüm bunlar birkaç yıl önce, otuz beÇ bin yıllık Atlantis savaÇçısının, normalde oldukça sıradan bir hayatı olan bir ev hanımının mutfağında göründüğünün söylendiği gün değiÇivermiÇti.

"YaĢa ve yaĢamasına izin ver"in[59] Kuzeybatı topluluğuna inanan yerliler uzun süre bu söylentiler yokmuĢ gibi davranmıĢlardı. Ġehre gelmeye baĢlayan tuhaf tipleri (çoğu pahalı arabaları ve özel tasarım kıyafetleri olan Ģu Hollyvvood tarzı insanlardı) görmezden gelip en güzel arazilere dikilen SATILDI ilanlarını pek dikkate almamıĢlardı.

J. Z. Knight'ın[60] bir çeĢit birlik kurup kendisine inanan mü-

[59] Askerlik karĢıta bir slogan, (yay.n.)

[60] 1977 yılında evinin mutfağında gördüğü Ramtha'nın vücuduna girdiğini ve bundan böyle öğretilerini kendisi aracılığıyla yayacağını iddia eden ev hanımı, (çn.)

ritlerine öğretilerini aktaracağı bir okul kurma çalıĢmalarına giriĢtiği söylentileri yayıldığındaysa Ģehir halkı artık iyice bıkmıĢtı. KCPO Güney'in Sesi bürosunun baĢkammn söylediğine göre, insanlar Knight'ın arazisinin kenarlarını çitlerle çevirmeye baĢlamıĢtı.

Bu geliĢmeleri protesto eden "kalabalığın", ellerinde pankartlar tutarak birbirleriyle muhabbet eden on-on beĢ kiĢi olduğunu gördüler. Bu kalabalık, siyasi bir toplantıdan ziyade kadınların gün toplantılarına benziyordu. Haberciler geldikten sonraysa insanlar yürümeye ve slogan atmaya baĢlamıĢlardı.

"Ah!" dedi Mutt. "ĠĢte medyanın gücü." Arabayı yolun kenarına çekip Tully'ye döndü.

"Al sana, üniversitede öğretilmeyen bir Ģey: Kalabalığa karıĢ. Olayın ortasına dal. Eğer

bir kavga çıkacak gibiyse orada olmam istiyorum, anladın mı? Sürekli sorular sor, konuÇ. Ve eğer sana iÇaret verirsem, görüntüden hemen çık."
Önünde ilerleyen Mutt'ı takip ederken, Tully'nin kalbi yerinden fırlayacakmıÇ gibi hızlı çarpıyordu.
Göstericiler etraflarını sardı. Herkes aym anda konuÇuyor, birbirlerini itip öne geçerek dertlerini anlatmaya çalıÇıyordu. Mutt, Tully'yi sert bir Çekilde itti. Tully öne doğru yalpaladı; az kalsın yüzü Noel baba gibi bir sakalı olan ve elinde "RAMTHA'YA HAYIR DE!" yazılı bir pankart tutan iri yarı, yapılı bir adamın göğsüne çarpıyordu.
"Ben KCPO'dan Tallulah Hart. Bugün burada ne için toplandınız?"
"Adını sorsana," diye bağırdı Mutt.
Tully kendi kendine kızdı. Lanet olsun.
Adam, "Ġsmim Ben Nettleman," dedi. "Ben ve ailem neredeyse seksen yıldır Yelm'de yaÇıyoruz. Bu Çehrin yeni asrın tuhaf tiplerinin süper marketi haline geldiğini görmek istemiyoruz."
"Kaliforniya'yı bu hale getirdiler," diye bağırdı biri.
"Sizin bildiğiniz Yelm nasıl bir yerdi?" dedi Tully
"Ġnsanların birbirine sahip çıktığı sakin bir yerdi. Güne dua ederek baÇlardık ve komÇularımızdan çekinmezdik. Ta ki buraya ait olmayan o binalar dikilene ve otobüsler

dolusu deli akın akın buraya gelmeye baÇlayana kadar."
"Deliler demenizin sebebi... "
"Çünkü deliler. Kadın, Atlantis'te yaÇadığını söyleyen ölü bir adamın elçiliğini yaptığım söylüyor."
"Ben de Hint aksanıyla konuÇabiliyorum. Ama Ramtha falan değilim," diye bağırdı bir baÇkası.
Sonra yirmi dakika boyunca Tully en iyi bildiği Çeyi yaptı: Ġnsanlarla konuÇtu. Ġlk altı, yedi dakikadan sonra kendini bulmuÇ, öğrendiklerini hatırlamıÇtı. Ġnsanları dinleyip ardından sıradan bir günde herhangi birine sorabileceği sorular yöneltti. Doğru sorular sorup sormadığını ya da en uygun yerde durup durmadığını bilmiyordu; bildiği tek Çey, konuÇtuğu üçüncü kiÇiden soma Mutt'ın talimat vermeyi kesip kontrolü ona bıraktığıydı. Bir de kendini iyi hissetiğini biliyordu. Ġnsanlar ona gerçekten açılıyor, onunla duygularını, endiÇelerini ve korkularını paylaÇıyordu.
"Tamamdır, Tully," dedi Mutt arkasından. "Bu kadar. ĠÇimiz bitti."
Kamera kapandığı anda kalabalık dağılmaya baÇladı.
"Yaptım," diye fısıldadı. Gerçekten orada havalara zıplamamak için tek yapabildiği buydu.
"Nasıl bir duygu ama!"
"Ġyi iÇ çıkardın," dedi Mutt ona gülümseyerek; bu gülümsemeyi asla unutmayacaktı.

Mutt rekor sayılabilecek kadar kısa bir sürede kamerasını toplayıp kamyonete atladı.
Tully hâlâ o heyecanın etkisindeydi.
Sonra kamp alanının levhasını gördü.
"Burada dur," dedi kendine ÇaĞırarak.
"Neden?" diye sordu Mutt.
"Annem... tatilde de. Bu kamp alanında kalıyor. BeĞ dakika bekle de uğrayıp bir merhaba diyeyim."
"O zaman sigara molası veriyorum. Bu da on beĞ dakikan var demek. Ama sonra yaylanmamız lazım."
Kamyonet kamp alanındaki danıĞmanın önünde durdu.
Tully danıĞmaya gidip annesini sordu. Görevli baĞım salladı. 36. Bölge. Görünce ödeme yapması gerektiğini de söyler misiniz?"
Tully ağaçların arasındaki patikayı izleyerek etrafı en az on kez turladı. Dürüst olmak gerekirse burada ne iĞi olduğunu bilmiyordu. Büyükannesinin cenazesinden beri annesini ne görmüĞ ne de onunla konuĞmuĞtu. Tully on sekiz yaĞına girince büyükannesinin mal varlığının vasisi olmasına ve Cloud'a yapılan aylık ödemelerin sorumluluğunu üstlenmesine rağmen, gönderdiği paralar için bir kez bile teĞekkür almamıĞtı. Tek gelen, "Ben taĞındım, lütfen parayı bu adrese gönder," kartlarıydı. Yelm'deki kamp alanı da en son gelen adresti.
Seyyar tuvaletlerin yanında durmuĞ, sigara içmekte olan annesini gördü. Üzerindeki

eski, büyük, gri bir Covvichan kazak ve pijama pantolonla kadınlar hapishanesinden kaçmıÇ gibi görünüyordu. Yıllar güzelliğinden biraz alıp götürmüÇ, yerine çöküK yanakları boyunca uzanan hoÇ çizgiler bırakmıÇtı.
"Selam, Cloud," dedi yaklaÇınca.
Annesi sigarasından bir nefes çekip ağırlaÇmıÇ göz kapaklarının arasından onu izleyerek yavaÇ yavaÇ üfledi.
Tully annesinin ne kadar kötü göründüğünü, uyuÇturucu-
nun onu ne kadar yaÇlandırdığını görebiliyordu. Cloud daha kırkına bile gelmediği halde rahatlıkla elli yaÇında gösteriyordu. Her zamanki gibi gözlerinde bağımlıların o donuk, dalgın bakıÇı vardı.
"KPCO haberde çalıÇıyorum da, buraya bir iÇ için gelmiÇtim." Tully annesinden herhangi bir Çey beklemenin aptalca olduğunu bildiğinden, sesindeki gururlanmayı silmeye çalıÇıyordu ama yine de beceremiyordu iÇte; sesinde ve gözlerinde, bir gün annesi onu tanıyıp onunla gurur duyacak diye on iki günlük dolduran zavallı küçük bir kızın silik izleri vardı. "Ġlk canlı yayınımdı. Sana bir gün televizyona çıkacağımı söylemiÇtim."
Cloud, sürekli sanki yalmzca kendisinin duyabildiği bir müzik çalıyormuÇ gibi hafif hafif sallanıyordu. "Televizyon kitlelerin afyonudur."
"Doğru ya, uyuÇturucunun ne demek olduğunu bilen biri varsa o sensin."

"Konu açılmıĢken, bu ay biraz parasız kaldım. Yanında nakit var mı?"
Tully çantasına baktı, acil durumlar için cüzdanında duran elli doları alıp annesine verdi. "Hepsini bir torbacıya verme."
Cloud beceriksizce öne doğru bir adım atıp parayı avucu-nun içine aldı.
Tully buraya hiç gelmemiĢ olmayı diliyordu. Annesinden ne beklemesi gerektiğini öğrenmiĢti: Hiçbir Ģey. Neden bunu sürekli unutuyordu ki?
"Bundan sonraki rehabilitasyonun için para gönderirim, Cloud. Ne de olsa her ailenin kendine özgü gelenekleri vardır, değil mi?" Bunları söyleyip arkasını döndü ve kamyonete doğru yürümeye baĢladı.
Mutt onu bekliyordu. Sigarasını yere atıp topuğuyla ezerek söndürdü ve sırıtarak ona baktı. "Annesi üniversiteli kızıyla gurur duydu mu?"
"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Tully kocaman gülümseyip gözlerini silerek. "Bebekler gibi ağladı."
Tully ile Mutt dönünce ekip yüksek vitese geçti. Dördü birden editör odasına kapanıp yirmi altı dakikalık kasetten etkileyici, tarafsız, otuz saniyelik bir haber çıkardılar. Kate düĢüncelerini habere, yalmzca habere odaklamaya çalıĢıyordu ama Johnny'yle yedikleri yemek hislerini boĢaltmıĢ ya da ağırlaĢtırmıĢtı. Hangisi olduğundan emin değildi. Tüm bildiği, yemeğe çıkmadan önce ona karĢı hissettiği liseli

kız duygularının daha da derinleĢip bambaĢka bir hal aldığıydı.
ÇalıĢmayı bitirdiklerinde, Johnny telefonu aldı ve Tacoma Şubesinin müdürünü aradı. Birkaç dakika konuĢup telefonu kapattı ve Tully'ye baktı. "Bir aksilik olmazsa bu gece onda yayınlayacaklar."
Tully ayağa sıçrayıp ellerini çırptı. "BaĢardık!"
Kate içinde bıçak gibi bir kıskançlık hissetti. Johnny'nin bir kez olsun ona, Tully'ye baktığı gibi bakmasını istiyordu.
KeĢke o da arkadaĢı gibi olsaydı; kendine güvenen, seksi, istediği her Şeye, herkese el atmaktan çekinmeyen biri... O zaman bir Şansı olabilirdi, ama Johnny'nin reddettiği, boĢ gözlerle ona bakıp, "Hu?" dediği düĢününcesiyle gölgede kalmaya devam ediyordu.
Daha doğrusu Tully'nin gölgesinde kalmaya devam ediyordu. Her zamanki gibi, Kate asla sahnede ıĢıkların altında boy göstermeyen bir geri vokaldi.
"Hadi gidip kutlayalım," dedi Tully. "Yemekler benden."
"Beni sayma," dedi Mutt. "Darla beni bekliyor."
"Yemeğe ben de gelemem ama dokuzda bir Şeyler içmeye ne dersiniz?" dedi Johnny.
ATEġBÖCEĞĠ YOLU "Bize uyar," dedi Tully.
Kate hayır demesi gerektiğini biliyordu. Yapmak istediği en son Şey bir masada oturup Johnny'nin Tully'yi seyretmesini izlemekti ama baĢka ne seçeneği vardı ki? O bir kader

arkadaĢıydı. Rhoda dizisindeki Rhoda Morgenstern'dı. Güçlü ve güzel Mary nereye giderse, Rhoda da onunla gitmeliydi; deli gibi canı yansa bile.
Kate kıyafetlerini özenle seçti: Yarım kollu beyaz bir tiĢört; siyah, vintage, jakarlı bir yelek ve paçaları, bilek boyunda, kumaĢ kaplı elastik çizmeler içine sokulmuĢ dar kot pantolon. Saçlarını maĢalayıp özenle bir tarafa doğru tarayarak atkuyruğu Ģeklinde topladı. Oturma odasına gelip yeĢil, jarse, dökük yakalı, vatka-lı elbisesi ve geniĢ metalik kemeriyle müzik eĢliğinde sallanan Tully'yi görene kadar oldukça iyi göründüğünü düĢünüyordu.
"Tully? Hazır mısın?"
Tully oynamayı bırakıp bir dokunuĢla müzik setini kapattı ve Kate'in koluna girdi. "Hadi, çabuk. Çoktan çıkmamız lazımdı."
AĢağıda, apartmanın önünde Johnny'yi siyah El Camino'suna yaslanmıĢ beklerken buldular. Üzerindeki soluk kot ve eski Ae-rosmith tiĢörtüyle, rahat ve dağımk bir tarzda giyinmiĢti; çok seksi görünüyordu.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tully. Hemen Johnny'nin koluna girmiĢti.
"Bir planım var," dedi Johnny.
"Planı olan adamları severim," dedi Tully. "Sen, Kate?"
"Sevmek" sözcüğünü onun ismiyle bir arada kullanmak yü-reğindeki duyguyu ele verecekmiĢ gibiydi sanki, bu yüzden cevap verirken Johnny'ye bakmadı. "Ben de."

Üçü yan yana, boÇ pazarın Arnavut kaldırımlı sokaklarında yürümeye baÇladılar.
KöÇedeki seks malzemeleri satan neon ıÇıklı dükkâna geldiklerinde Johnny onları sağa döndürdü.
Kate'in kaÇları çatıldı. Pike Sokağı boyunca uzanan, ekvator gibi görünmez bir çizgi vardı. Sokağın yüzü güneye gidince aniden değiÇiverir, çirkinleÇirdi. Gezmeye çıkanlar eğer uyuÇturucu ya da fahiÇe aramıyorlarsa sokağın bu tarafına gitmezlerdi. Burada sokağın iki yanında sıralanmıÇ dükkânlar ve iÇ yerleri köhne ve tuhaf görünüÇlü yerlerdi.
YetiÇkin kitapları satan iki kitapçıyı ve on sekiz yaÇından küçüklerin giremediği, Debbie Does Dallas ile Saturday Night Beaver diye iki erotik filmin bir arada gösterildiği sinemayı geçtiler.
"MuhteÇem," dedi Tully. "Biz Kate'le bu tarafa hiç gelememiÇtik."
Johnny bir zamanlar kırmızıya boyalı olduğu belli olan köhne, ahÇap bir kapımn yanında durdu.
"Hazır mısınız?" dedi gülümseyerek.
Tully baÇını salladı.
Johnny kapıyı açtı. Müzik kulakları sağır edecek kadar yüksekti.
İri yarı bir zenci, giriÇte bir taburede oturuyordu. "Kimlik lütfen," diyerek uzattıkları ehliyetleri incelemek için elindeki feneri yaktı. "Geçin."
Tully ile Kate kimliklerini gösterip posterler, broÇürler ve arabaların

tamponlarına yapıĢtırılan çıkartmalarla kaplı karanlık, dar koridorda ilerlemeye baĢladılar. Koridor uzun, dikdörtgen biçiminde bir odaya çıkıyordu; burası her tarafı metallerle kaplı siyah deriler giymiĢ insanlarla doluydu. Kate daha önce bu kadar tuhaf saç Ģeklini bir arada hiç görmemiĢti. On beĢ santimlik testere ağzı gibi sivri durması
için dikkatle jölelenmiĢ ve rengârenk boyanmıĢ Mohikan modeli saçları olan onlarca kiĢi vardı. Johnny, onları birkaç ahĢap masanın yanından ve dans pistinden geçirerek bara doğru götürdü. Orada mora çalan kırmızı renk saçları örümcek bacağı gibi diken diken kesilmiĢ ve yanağında çengelli iğne takılı bir kız sipariĢlerini aldı. Barın sonunda köĢede o sırada MTV'yi gösteren büyük bir televizyon asılıydı. Kimse televizyona dönüp bakmıyordu bile. Barmen döndüğünde Johnny ona iyi bir bahĢiĢ verip neĢeyle gülümsedi ve Tully ile Kate'i tekrar köĢede yer alan televizyonun altındaki masaya götürdü.
Tully hemen margaritasını kaldırdı. "Bize. Bugün gerçekten ortalığı salladık."
Kadehlerini tokuĢturup, içkilerini içtiler.
İĢtiler...
Üçüncü kadehten sonra Tully sarhoĢ olmuĢtu. Cali Me veya Sıveet Dreams (Are Made ofThis) ya da Do You Really Vv'atına Hurt Me?61 gibi doğru bir Şarkı baĢladığında ayağa kalkıyor, masanın hemen yanında kendi kendine dans ediyordu.

Kate kendisinin de böyle rahat davranabilmesini diliyordu ama iki kadeh içki kim olduğunu bir kenara bırakması için yeterli değildi. Bunun yerine orada oturmuÇ, Tully'yi izleyen Johnny'yi izliyordu.
Johhny, Tully lavaboya gidene kadar Kate'e gerçekten bakmadı bile. "Hiç hızını kesmiyor, değil mi?"
Kate bunun üzerine konuyu en iyi arkadaÇından baÇka bir Çeye yöneltecek, hatta belki de kendi tutkularının ortaya çıkmasını sağlayacak bir yanıt bulmaya çalıÇtı ama kimi kandırıyordu ki? Onun tutkulu hiçbir yanı yoktu. Tully kıpkırmızı bir ipekti, Kate ise bej bir koton. "Evet."
61 Ara Beni, Tatlı Hayaller (Bundan YapılmıÇ), Beni gerçekten kırmak istiyor musun? (ç.n.)
Tully hızla lavabodan çıkıp sarhoÇ sarhoÇ yalpalayarak bara doğru yürüdü. "Hey, saat on. Kanalı değiÇtirebilir miyiz? Nasılsa kimse izlemiyor."
"Nasıl istersen." Dini savaÇ filmlerindeki figüranlara benzeyen barmen bir merdivene tırmanıp kanalı değiÇtirdi.
Tully, Papa'ya yaklaÇan bir tövbekâr gibi televizyona doğru yürüdü.
O sırada yüzü ekranı doldurdu. "Ben Yelm, Washington'dan Tallulah Hart. Bu sessiz Çehir bugün bir protestoya sahne oldu, çünkü J. Z. Knight'ın müritleri ve Ramtha dediği otuz beÇ bin yıllık ruh ile yöre halkı arasında, bölgede toplu bir yerleÇke kurma önerisi üzerine ortaya çıkan mücadele... "

Haber bitince Tully, Kate'e dönerek "Eee?" dedi yavaÇ ve gergin bir sesle.
"Ortalığı ayağa kaldırmıÇsın," dedi Kate tüm samimiyetiyle. "MuhteÇem olmuÇ."
Tully kollarını hızla Kate'e dolayıp onu sımsıkı kucakladı. Sonra ellerini tuttu. "Hadi, dans etmek istiyorum. Sen de Johnny. Hep beraber dans edebiliriz."
Birlikte dans eden erkekler ve Sex Pistols'ın ritimleriyle kendilerinden geçen kadınlar vardı. Kate'in yanında duran, siyah plastik bir mini etek ve file çoraplarla savaÇ botu giyinmiÇ kız tek baÇına dans ediyordu.
Dans etmeye ilk Tully baÇladı, sonra Johnny, en sonunda da Kate. İlk baÇta kendini tuhaf hissediyordu -tam anlamıyla üçüncü tekerlek gibiydi- ama Çarkının sonuna geldiğinde yumuÇamıÇtı. Alkol vücudunun daha akıÇkan olmasını sağlayan bir yağ gibiydi ve müzik değiÇip yavaÇladığında Tully ile Johnny'nin kollan arasına karıÇmaya neredeyse hiç çekinmedi. Üçü birlikte ÇaÇırtıcı derecede seksi olan doğal bir rahatlıkla hareket ediyorlardı.
Kate baÇını kaldırıp Tully'ye bakmakta olan Johnny'ye
baktı ve içinden, Bir kez olsun bana da böyle baksa, diye geçirmekten kendini alamadı.
"Bu geceyi hiç unutmayacağım," dedi Tully onlara.
Johnny eğildi ve Tully'yi öptü. Kate de iyice sarhoÇtu, gördüklerini algılaması bir

saniyesini aldı. Sonra içinde bir acı hissetti. Tully kendini geri çekti. "Yaramaz Johnny," dedi gülerek onu iterken.
Johnny elini Tully'nin sırtından aĢağıya doğru indirmeye baĢladı. "Yaramaz olmanın nesi kötü?"
Tully cevap verecekken biri ona seslenince döndü.
Chad oradan oraya dönüp birbirlerine çarparak dans eden kalabalığı yararak ilerliyordu. Uzun saçları ve eski Springsteen tiĢörtüyle yeni dalga dünyasında bir hardrockçı gibiydi.
Tully ona doğru koĢtu. Sanki odada yalnız ikisi varmıĢ gibi öpüĢtüler, sonra Kate, arkadaĢının, "Beni yatağa götür, yaĢlı adam," dediğini duydu.
El sallamadan, hoĢça kalın ya da merhaba demeden gittiler. Kate hâlâ Johnny'nin kollarında öylece duruyordu. Johnny ise sanki Tully'nin geri dönüp "Bir Nisan!" diye bağırarak tekrar onlarla dans etmesini bekliyormuĢ gibi kapıya bakıyordu.
"Geri gelmeyecek," dedi Kate.
Johnny kendini toparladı. Kate'e sarılmayı bırakıp masaya geri döndü ve iki içki ısmarladı. Takip eden sessizlikte Kate, Bana bak! diye düĢünerek ona bakıyordu.
"Gelen Chad VViley'di," dedi Johnny.
Kate baĢıyla onayladı.
"Hiç ÇaĢırmadım..." Gözlerini dans pistinin diğer tarafındaki boĢ koridora dikti.

"Uzun süredir beraberler." DavranıÇlarını inceliyordu. Bir
an bir çılgınlık yapıp harekete geçmeyi, ona uzanmayı düÇündü. Belki Tully'yi unutmasını ya da fikrini değiÇtirmesini sağlayabilirdi; belki kendisi de bu akÇam Johhny 'nin ikinci tercihi olmayı ya da her Çeyin içkinin etkisiyle olacağım umursamazdı. AÇk bir sarhoÇun tutkusuyla da büyüyemez miydi? "Sen Tully'yle aranızda... "
Sözünü bitiremeden Johnny baÇını sallayarak, "Hadi, Mu-larkey," dedi. "Seni eve bırakayım."
Eve giderken yol boyunca, en iyisinin bu olduğunu düÇünüyordu Kate.
"Ġyi geceler Johnny," dedi kapının önünde.
"Ġyi geceler." Asansöre yöneldi. Yarı yolda durup Kate'e döndü. "Mularkey?"
Kate duraklayıp baÇını çevirdi. "Evet?"
"Bugün gerçekten iyiydin. SöylemiÇ miydim? Sen gördüğüm en yetenekli yazarlardan birisin."
"TeÇekkürler."
Daha sonra, yatağında uzanmıÇ, karanlığa bakarken, bu sözleri ve bunları söylerken nasıl baktığını hatırladı.
Johnny bugün onu az da olsa gerçekten fark etmiÇti.
Belki de her Çey düÇündüğü kadar imkansız değildi.
On Üçüncü Bölüm
Tblly'nin ilk canlı yayınını yaptığı andan itibaren her Çey değiÇmiÇti. Artık müthiÇ dörtlü olmuÇlardı: Kate, Tully, Mutt ve

Johnny. Ġki yıldır sürekli beraberlerdi, birlikte ofise kapanmıĢlar, haberler üzerinde çalıĢmıĢlar, serseriler gibi oradan oraya gidip durmuĢlardı. Tully'nin yaptığı ikinci haber Capitoll Hill'de sokak lambasına yuva yapan bir kar baykuĢuyla ilgiliydi. Daha sonra Booth Gardner'ın valilik kampanyasını takip etmiĢti ve konuyu takip eden onlarca muhabirden biri olmasına rağmen, Gardner çoğunlukla ilk olarak onun sorularına cevap vermiĢti. Microsoft'un ilk milyonerleri yepyeni Ferrarileriyle Ģehir merkezinde kocaman kulaklıklarla aptal müzikler dinleyerek dolaĢmaya baĢladığında, KCPO'daki herkes Tully'nin bu küçük yerel kanalda fazla uzun kalmayacağının farkındaydı.
Bunu hepsi biliyordu. Belki de en çok Johnny. Bu yüzden, üçü gelecek hakkında konuĢmasalar da geleceğin gölgesini sürekli üzerlerinde hissediyorlardı; bu da birlikte geçirdikleri zamanı daha yoğun ve güzel yaĢamalarını sağlıyordu. Bir haber üzerinde çalıĢmadıkları nadir akĢamlarda Johnny, Tully ve Kate bilardo oynayıp bir Ģeyler içmek için Goldies'de buluĢuyordu. Beraber geçirdikleri ikinci yılın sonunda, hepsi de birbirleri hakkında bilmeleri gereken Ģeyler olduğunu, en azından bir Ģeyler paylaĢmak istediklerini hissediyorlardı. Gerçekten önemli olan konular dıĢında. Kate, sık sık yaĢamın enkazları arasında doğru kırıntıları bulmaya çalıĢan bu üç

insanın kendi yaÇamlarını inatla görmezden gelmelerinin ironik olduğunu düÇünüyordu. Tully, Johnny'nin ondan istedikleri hakkında hiçbir Çey bilmiyordu, Johnny ise Kate'in ondan istediklerinden tümüyle habersizdi.
Böylece kurdukları tuhaf, sessiz üçgen, yoluna gece gündüz devam etti. Tully sürekli Kate'e neden kimseyle çıkmadığını soruyordu. Kate içini dökmek, Tully'ye doğruyu söylemek için can atıyordu ama ne zaman itiraf etmeye baÇlasa geri çekiliyordu. Chad yüzünden Tully'ye ettiği onca laftan sonra Johnny'yle ilgili gerçeği nasıl söyleyebilirdi? Sonuçta bir insanın patronuyla çıkması, hocasıyla çıkmasından daha da kötüydü. Hem Tully karÇılıksız aÇktan ne anlardı ki? ArkadaÇı ona sadece Johnny'ye açılması için baskı yapmaya baÇlardı. Kate o zaman ne diyecekti? Yapamam. O sana âÇık! Kalbinin derinliklerinde, karanlık bir köÇede, korktuğu baÇka bir Çey yalnızca rüyalarında ve kâbuslarında farkına vardığı bir Çey olduğunu zorla itiraf ediyordu kendine. Gündüzün soğuk ıÇıkları altında buna inanmıyordu, ancak gece yalnız baÇınayken, içten içe, içinde sakladığı aÇkı fark ederse Tully'nin Johnny'yi daha çekici bulacağından korkuyordu. Çünkü o her Çeyi isterdi ve eninde sonunda istediğini de alırdı. Kate bunu riske atamazdı. Johnny olmadan yaÇayabilirdi ama Johnny'yi Tully'ye bırakmaya dayanamazdı.
Bu yüzden Kate baÇını önüne eğip kendini iÇe vermeye ve aÇk hayallerini saklı tutmaya

devam etti. Annesi, babası ya da Tully, sosyal hayatı hakkında ona takıldıklarında rahatlıkla gülümseyip, standartlarının çevresindeki bazı kiĢilerden daha yüksek olduğunu söyleyerek verdiği örneklerle daima herkesi güldürüyordu. Johnny'yle çok fazla yalnız kalmamaya ya da güvenli tarafta kalmaya çalıĢıyordu. Her ne kadar artık onun yanındayken eli ayağına dolaĢıp dili tutulmuyorsa da, Kate onun algılarının ne kadar kuvvetli olduğunu ve çok fazla fırsat verilirse saklamak için bu kadar çok uğraĢtığı Ģeyi hissedebileceğini biliyordu.
Planı oldukça iyi iĢlemiĢ, her Ģey düĢünülmüĢtü; ta ki 1984 yılında Johnny'nin telefon açıp onu ofisine çağırdığı soğuk kasım gününe dek...
O gün yine yalnızlardı. Tully ile Mutt, Olimpik yağmur ormanlarında göründüğü söylenen Büyük Ayak'ın62 peĢindeydiler.
Kate angora kazağım düzeltip Johnny'nin odasına girerken yüzüne yapmacık bir gülümseme takındı, içeri girdiğinde onu kirli pencerenin yanında dururken buldu. "Ne oldu Johnny?"
Berbat görünüyordu. Bitkindi. "Sana El Salvador'dan bahsetmiĢtim ya, hatırlıyor musun?"
"Tabii."
"Orada hâlâ arkadaĢlarım var. Baba Ramon diye bir arkadaĢım kayıp. Kız kardeĢi onu bir yere götürüp iĢkence ettiklerini ya da

öldürdüklerini düĢünüyor. Gidip yardım etmemi istiyor."
"Ama bu çok tehlikeli... "
"Tehlike benim göbek adım." Gülümsedi ancak gülümsemesi sudaki bir yansıma gibi çarpıktı ve gerçek değildi.
"Bu Ģaka yapılacak bir konu değil. Öldürülebilirsin. Ya da darbe sırasında ġili'deki gazeteci gibi ortadan kaybolabilirsin. O gazeteciyi bir daha gören olmadı."
"Ġnan, Ģaka yapmıyorum," dedi. "Daha önce de orada bulundum, unuttun mu? Gözlerinin bağlanması ya da vurulmak nasıl bir Ģeydir bilirim." BaĢım çevirdi. BakıĢları anlamsız ve boĢ bir hal aldı; Kate, Johnny'nin o anda neyi hatırladığım merak etti. "Oradayken beni korumuĢ olan insanlara sırtımı dönemem. Tully senden yardım istese onu bırakıp gidebilir miydin?"
62 Kuzey Amerika'da halk arasında uzak ormanlarda yaĢadığı söylenen efsanevi yaratık, (ç.n.)
"Sen de iyi biliyorsun ki ona yardım ederdim. Yine de onu bir savaĢ alanında görmeyi beklemiyorum, tabii Nordstrom'daki yıl dönümü satıĢlarım saymazsak."
"Biliyordum, iĢte benim kızım! Öyleyse ben yokken burayı çekip çevireceksin?"
"Ben mi?"
"Bir defasında söylediğim gibi, sorumluluk sahibi bir kızsın."
Kate kendine engel olamadı, yaklaĢıp ona baktı. Johnny gidiyordu, orada

yaralanabilirdi ya da daha da kötüsü olabilirdi.
"Kadın," dedi.
Johnny baĢım eğip ona baktı, gülümsemiyordu. Kate aralarında sadece birkaç santim olduğunu hissediyordu. Yalnızca küçük bir hareketle bile birbirlerine dokunabilirlerdi.
"Kadın," dedi Johnny.
Sonra Kate'i orada, söyleyebileceği sözlerin hayalleriyle çevrili bir halde bırakıp gitti. Johnny gidince Kate zamanın ne kadar esnek olduğunu, dakikaların sanki saatler gibi nasıl da uzayabildiğini anladı. Zamanın bir lastik gibi kopuvermesi için yalmzca bir telefon, Johnny'nin arayıp da üzgün olduğunu söylemesi yeterliydi. Her telefon çaldığında geriliyordu. Ġlk günün sonunda baĢı zonkluyordu.
Bu hafta baĢka bir Ģey daha öğrenmiĢti. Hayat devam ediyordu. Tacoma'daki kodaman patronlar yine arıyorlardı, takıma verilen iĢleri incelemek üzere bir de yapımcı atanmıĢtı ama aslında zamanla Kate yapımcılık iĢlerinin bir kısmını da üstlenmeye baĢlamıĢtı. Mutt ve Tully ona güveniyordu, o da kendilerine verilen kısıtlı bütçeyle iĢleri nasıl yürüteceğini biliyordu. Bütün o gözlemleri sonuç vermiĢti; anlaĢılan Johnny'yi o kadar iyi izlemiĢti ki onun iĢlerini nasıl yapacağını da öğrenmiĢti. Elbette o, Johnny'nin tasarladıklannı diken bir terzi gibiydi ama yine de yetenekliydi. Daha

ilk hafta perÇembe günü Çehir dıÇından gelen yapımcı pes etmiÇ, bütün gün bu çılgın insanları takip etmekten daha önemli iÇleri olduğunu söyleyerek Tacoma'ya geri dönmüÇtü.
Cuma günü, Kate ilk kez bir bölümün yapımcılığım üstlendi. Basit ve önemsiz bir Çeydi -eski çocuk yıldız Brakeman Bill'in hayatına dair bir haberdi- ama yine de onun yaptığı bir iÇti ve yayınlanmıÇü.
Herkesin hatırladığı Tully'nin yüzü ve sesi olsa da, kendi hazırladığı bir iÇi ekranda görmek nasıl da heyecan vericiydi. Annesiyle babasım aramıÇtı, onlar da haberi Kate ve Tully'yle beraber izlemek için kalkıp gelmiÇlerdi. Ardından "hayallerine" kadeh kaldırmıÇlar ve bu hayalin gerçekleÇmesinin daha da yakın olduğuna inanmıÇlardı.
"Hep Katie'yle birlikte yayına çıkacağımızı, ana haber sunan bir ikili olacağımızı düÇünmüÇtüm ama galiba yanılmıÇım," demiÇti Tully. "O bir gün benim programımın yapımcısı olacak. Barbara YValters benimle röportaj yaparken 'O olmasaydı baÇaramazdım,' diyeceğim."
Kate kadeh kaldırması beklendiğinde kadehini kaldırmıÇ, Tully konuÇtukça her am tekrar yaÇayarak yalancıktan gülümse-miÇti. Kendisiyle gurur duyuyordu, bunu gerçekten hissediyordu; üzerine düÇeni yapmaktan ve anne babasıyla birlikte baÇarısını kutlamaktan memnundu, özellikle annesi onu bir kenara çekip, "Seninle gurur duyuyorum, Katie. Artık yolunu buldun. Pes etmediğine

memnun değil misin?" dediğinde bir tuhaf olmuÇtu.
Ama bütün bunlar olurken, bir parçası saate bakarak zamanın ne kadar yavaÇ geçtiğini düÇünüyordu.
"Berbat görünüyorsun," dedi Tully ertesi gün Kate'in masasına bir yığın kaset bırakarak.
Kasetlerin takırtısı Kate'i korkuttu. Yine saate baktığını fark etti. "Evet, çünkü berbat Çarkı söylüyorsun."
Tully güldü. "Herkesin yapamadığı bir Çey vardır." Ellerini Kate'in masasına dayayarak öne eğildi." Chad'le bu gece Backstage'e gidiyoruz. Junior Cadillac çalıyormuÇ. Gelmek ister misin?"
"Bu gece olmaz."
Tully ona yakından baktı. "Senin neyin var, Tann aÇkına?" Bir haftadan fazladır etrafta üzgün üzgün dolaÇıyorsun. Gecenin bir yarısı kalkıp dolandığını duyuyorum ve hiçbir yere gitmiyorsun. Fil Adam'la63 yaÇıyormuÇ gibiyim."
Kate elinde olmadan önce Johnny'nin kapısına, sonra arkadaÇına baktı. Ġçinde öyle keskin ve güçlü bir istek uyandı ki, keÇke Tully'ye gerçeği, istemeden Johnny'ye âÇık olduğunu ve Çimdi onun için endiÇelendiğini söyleyebilseydi. Üzerinden büyük bir yük kalkacaktı. On yıllık arkadaÇlıkları boyunca bu Tully'den sakladığı ilk Çeydi ve canım acıtıyordu.
Ama Johnny'ye karÇı hissettikleri o kadar hassastı ki, Tropikal Fırtına Tully'nin

rüzgârıyla her Ģeyi savurup mahvedeceğini biliyordu.
"Sadece yorgunum," dedi. "Bu yapımcılık zor iĢ. O yüzden."
"Ama bu iĢi seviyorsun, değil mi?"
"Tabii ki. Harika bir iĢ. Hadi Ģimdi git de Chad'le buluĢ. Ben kapatırım." Tully gittikten soma Kate karanlık, sessiz ofiste oyalandı. Ne tuhaf; burada olmayı seviyordu, kendini ona daha yakın hissediyordu.
"Sen aptalın tekisin,"dedi yüksek sesle. Aslında son günlerde günde en az iki kez bunu söylüyordu kendine. Sanki arkada bırakılmıĢ bir sevgili gibi davramyor, kendini öyle hissediyordu
63 Elephant Man adlı filmdeki karaktere gönderme yapılıyor, (yay.n.)
ama hepsi kendi hayal ürünüydü. En azından bunu unutacak kadar ileri gitmemiĢti.
Eve yalmz baĢına gitti. Otobüs onu Pike and Pine'ın köĢesinde bıraktı. Turistlerden, serserilerden ve hippilerden oluĢan renkli kalabalığın arasında akĢam yemek için bir Ģeyler aldı. Eve döndüğünde kanepeye kıvrılıp beyaz karton kutusundan yemeğini çıkarıp yedi ve gece haberlerini izledi. Ardından haber metinleriyle ilgili aklına gelen Ģeyleri not aldı, annesini aradı, sonra da kanalı değiĢtirip Dynasty ve St. Elsewhere'\ izlemek için NBC'yi açtı.
Tıp dizisinin yarısına geldiğinde kapı zili çaldı.
ġaĞırarak kapıya gitti. "Kim o?"
"Johnny Ryan."

Kate o kadar ÇaĞırmıĢtı ki neredeyse yığılıp kalacaktı. Rahatlama. Sevinç. Korku. Bir kalp atıĢı kadar kısa bir sürede bu üç duyguyu da aym anda hissetti.
Yan tarafındaki duvarda asılı duran aynaya baktı ve nefesi kesildi. Moda dergilerindeki "önceki hali" fotoğraflarına benziyordu; porsuk saçlar, sıfır makyaj, alınmamıĢ kaĞlar.
Johnny tekrar kapıya vurdu.
Kapıyı açtı.
Orada durmuĢ, kapıya iyice yaslanmıĢtı; üzerinde eski bir Levi's ve "BORN IN THE USA"64 tiĢörtü vardı. Saçları uzamıĢ, taranmamıĢtı ve güneĢte yanmasına rağmen yüzü yıpranmıĢ, daha yaĢlı görünüyordu. Kate alkol kokusunu duyabiliyordu.
"Selam," dedi Johnny, selam verirken kapıyı tutan ellerini bırakarak. Hareket edince dengesini kaybetti, neredeyse düĢecekti.
Kate ona doğru gitti. Johnny'yi tutarak içeri soktu, kapıyı

64 Bruce Springsteen'in "Born in the USA"(Amerika'da Doğdu) albümü kapsamında çıktığı konser turu. (ç.n.)

ayağıyla kapatarak kanepeye doğru götürdü, Johnny düĢercesi-ne oturdu.
"Athenian'da oturmuĢ, buraya gelebilmek için cesaretimi toplamaya çalıĢıyordum," dedi Johnny. KızarmıĢ gözleriyle etrafa baktı. "Tully nerede?"
"Burada değil," dedi Kate kalbi sıkıĢarak.
"Ah!"

Johnny'nin yamna oturdu. "El Salvador nasıldı?" Johnny ona döndüğünde gözlerinde öyle acı dolu bir bakıÇ vardı ki Kate uzamp kolunu dolayarak onu kendine doğru çekti.
"ÖlmüÇ," dedi Johnny uzun bir sessizliğin ardından. "Ben daha oraya gitmeden ölmüÇ. Ama onu bulmam lazımdı..."Arka cebinden küçük bir ÇiÇe çıkarıp uzun uzun içti. "Sen de ister misin?" Kate bir yudum aldı. Ġçkinin boğazım yakarak geçip midesinin tam ortasına sıcak bir köz gibi çöktüğünü hissetti.
"Bu olanlar yürek parçalayıcı. Ve yeterince haber yapılmıyor. Kimsenin umurunda değil."
"Oradaki görevine devam edebilirdin," dedi Kate bu fikirden nefret etse de.
"KeÇke edebilseydim..." Sesi alçaldı, sonra aniden yükselerek, "Eski haberler," dedi. Bir yudum daha aldı.
"Belki biraz yavaÇlasan iyi olur." Elinden ÇiÇeyi almaya çalıÇtı. Ama Johnny onu bileğinden yakalayıp kucağına çekti. Diğer eliyle yüzüne dokundu, sanki körmüÇ de onun neye benzediği anlamaya çalıÇıyormuÇ gibi yanağım okÇadı.
"Çok güzelsin," dedi fısıltıyla.
"SarhoÇsun sen."
"Yine de güzelsin." Bir elini kolunun yukarısına doğru kay-
dırıp diğerini boğazından aÇağıya doğru indirerek onu kollarına aldı. Kate, Johnny'nin onu öpeceğini anlamıÇtı, bunu bütün sinir uçlarına kadar hissediyordu;

tıpkı isterse onu durdurabileceğini hissettiği gibi.
Johnny onu kendine doğru çekince Kate'in bütün iyi niyetleri kayboldu. Kendini onun ellerine bıraktı ve bu ellerin onu aÇağıya, Johnny'nin dudaklarına doğru itmesine izin verdi.
Bu öpüÇ daha önce yaÇadığı hiçbir Çeye benzemiyordu: Önce yumuÇak ve tatlı, sonra istekli ve arzu dolu.
Kate tıpkı hayallerindeki gibi tümüyle ona bıraktı kendini. Dilini dudaklarında hissedince bütün vücudu titredi, içinde yepyeni ve müthiÇ bir arzu ateÇlendi. Ona susamıÇtı, onu deli gibi istiyordu. DüÇünmeden ellerini tiÇörtünün altına soktu; ılık tenini hissediyor, ona daha da yaklaÇmak istiyordu...
Kate onu omuzlarından tutmuÇ, üzerindeki ılık yumuÇak kumaÇı yukarı doğru itiyordu ki Johnny'nin durduğunu fark etti.
Duygulan o kadar karmakarıÇık olmuÇtu ki bir an düÇüncelerini toplayamadı. Nefes nefese kalmıÇ, bu yepyeni arzuyla kıvranırken ona bakmak için geri çekildi.
Johnny arkasına yaslandı, gözleri yarı kapalıydı. Elini yavaÇça, sanki kendi hareketlerini kendisi kontrol etmiyormuÇ gibi düzensiz hareketlerle kaldırdı ve Kate'in dudaklarına dokunarak parmaklarım dudaklarının kenarında dolaÇtırdı. "Tully," dedi fısıltıyla. "MuhteÇem bir tadın olduğunu biliyordum."

Ve Kate'in kalbini böyle paramparça edip uykuya daldı.
Kate onun kucağında ne kadar oturup uyurken yüzüne baktığını bilmiyordu. ĠĢte yine ikisi arasında uzayıp gidiyordu zaman. Sanki her tarafı kanıyor gibiydi, ama akan kan değildi, geriye koyulması o kadar kolay bir Ģey değildi bu. O hayallerini
kaybediyordu. Kendi baĢına büyütüp özenle baktığı aĢkının hayali çiçekleriydi akıp giden. Kucağından inip Johnny'yi kanepeye yatırdı, ayakkabılarını çıkararak üzerine bir battaniye örttü.
Aralarında kapalı bir kapı, yatağına yattığında uzun bir süre uyumadan uzandı. YaĢananları kafasında tekrar tekrar baĢa sar-mamaya çalıĢıyordu ama imkânsızdı. Hâlâ dudaklarının tadını alabiliyor, dilini dilinde hissediyor ve "Tully," diye fısıldayıĢını duyabiliyordu. Sonunda uyuyakaldığında, saat gece yansım çoktan geçmiĢti, hemen sabah oluverdi. Saat altıda alarmı susturup diĢlerini
ve saçlarını fırçaladı. Sabahlığını giydi ve hızla oturma odasına gitti.
Johnny kalkmıĢtı, mutfak masasında oturmuĢ kahve içiyordu. Kate girince fincanı bırakıp ayağa kalktı. "Selam," dedi, parmaklarım saçlarımn arasında dolaĢtırarak.
"Selam."
Birbirlerine baktılar. Kate havlu kumaĢından yapılmıĢ sabahlığının kuĢağım sıktı.
Johnny, Tully'nin odasımn kapısına baktı.

"Burada değil," dedi Kate. "Dün gece Chad'de kaldı."
"Yani beni kanepeye yatırıp üzerimi örten sendin."
"Evet."
Kate'e yaklaĢtı. "Dün gece kafam bayağı güzeldi. Özür dilerim. Gelmemeliydim."
Kate ne diyeceğini bilemiyordu.
"Mularkey," dedi sonunda Johnny. "Biliyorum kafam yerinde değildi."
"Evet, değildi."
"Ġey... bir Ģey oldu mu? Yani, düĢüncesi bile kötü..."
"Aramızda mı? Olur mu hiç?" dedi, Johnny'nin ikisi arasında böyle bir bağlantı olmasından ne kadar piĢmanlık duyacağım söylemesine izin vermeden. "EndiĢelenme. Hiçbir Ģey olmadı."
Johnny öyle rahatlamıĢ bir halde gülümsedi ki, Kate'in içinden ağlamak geldi. "O zaman bugün iĢte görüĢeceğiz, sanırım, ha? Bu arada benimle ilgilendiğin için teĢekkürler."
"Elbette." Kollarım bağladı. "ArkadaĢlar bunun içindir."
On Dördüncü Bölüm
19
'85 yılının sonlarında, Tully büyük bir fırsat yakalamıĢtı. Be-
acon Hill'den canlı yayın yapmakla görevlendirildiğinde, ellerinin titreyip sesinin çatallaĢmasına neden olan o büyük heyecanına kendisi de ĢaĢırdı, ama yaym bittiğinde kendini yenilmez

bir k«hFamafli^yii ihi(sısearimo?ĢtĠuHatta belki de mükemmel bir iĢ.
ġimdi canlı yayın için gerekli olan teknik cihazlarla donatılmıĢ, arkası kapalı canlı yayın kamyonunun ön koltuğunda dimdik oturmuĢ, coĢkudan yerinde hafifçe zıplıyordu. Gözlerini kapatınca her saniyesini baĢtan yaĢıyordu: Kalabalığın önüne çıkıp sorularını soruĢunu, haberi mükemmel bir Şekilde özetleyiĢini, polis arabalarının sarı kırmızı ıĢıkları kararan havayı yararken, aydınlık bankanın önünde çekim yapılıĢım. Soma tüm cihazları toplayıp dönüĢ yoluna koyulmak hiç bitmeyecekmiĢ gibi uzun sürse de umursamadı. Gece ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Hâlâ kulaklığım, bataryayı, yaka mikrofonunu ve el telsizini bırakmamıĢtı. Bunlar onun onur niĢanıydı.
"ġu 7-Eleven'ın65 önüne çek," dedi Johnny kamyonun arkasından. "Susadım. Mutt, atla da biz buradayken biraz genel çekim yap. Ġçecekleri alma sırası sende, Tully."
Mutt park alanına sürdü. "Peki."
Park ettiklerinde, Tully paralan toplayıp kamyondan indi ve aydınlık mini markete yöneldi.
65 Ünlü bir market/fast food zinciri, (ç.n.)
"O Nevv Coke kolalardan bana alma," dedi Johnny kulaklığına.
Tully belindeki telsizi çıkarıp açtı. "Her seferinde söylüyorsun, salak değilim."
Aydınlık dükkânın içinde dolabı arayıp buldu, sonra ilaç reyonuna doğru yürüdü.

"Hey, bakın," dedi telsize konuÇarak. "Geritol66 varmıÇ. Ġster misin, Johnny?"
"ÇokbilmiÇ," diye cevap verdi Johnny kulaklıktan.
Gülerek dolabın tutma yerine elini uzatırken camdan bir gölgenin geçtiğini gördü. Arkasını dönünce gri bir kayak maskesi takmıÇ bir adamın kasiyere silah doğrulttuğunu gördü.
"Aman Tanrım!"
"Benden mi bahsediyorsun?" dedi Johnny. "Çünkü artık... "
Tully beceriksiz el hareketleriyle kulaklığın kablosunu ceketinin altına saklamaya çalıÇtı. Sonra Johnny'nin onu biraz da olsa duyabilmesini umarak telsizinin mesaj gönderme sesini kıstı. KonuÇma düğmesine basarak, "Biri dükkânı soyuyor," diye fısıldadı cesaret edebildiği kadar yüksek sesle.
Kulaklıktan Johnny'nin, "Vay anasını. Mutt, 911'i ara, sonra da çekime baÇla. Tully sakin ol ve hemen yere yat. Bunu canlı yayınlayabiliriz. Mikrofonunun sesini aç. Ben merkeze bağlanıyorum. ġimdi canlı yayındalar. Beni duyabiliyor musun, Stan?"
Birkaç saniye sonra Johnny, "Tamam, Tully. Mike'a bağlanıyoruz. ġimdi on haberleriyle canlı yayında. Sesin canlı yayına gidecek. Sen onu duyamayacaksın ama o seni duyuyor," dedi.
Tully mikrofonunun sesini açtı, fısıltıyla, "Bilemiyorum, Johnny. Nasıl yapa... "

66 Geritol bir vitamin ve besin takviyesidir. O dönemlerde erkeklerde cinsel gücü artırdığına yönelik haberler çıkmıĢtır, (ç.n.)
"Mikrofonun açık, Tully," dedi hemen. "Canlı yayındasın. Hadi."
Maskeli adam bir Ģey duymuĢ gibiydi, aniden tekrar ona doğru dönerek silahım Tully'ye doğrulttu. Sana yere yat dedim, kahrolası."
Tully, adam tetiği çekmeden önce sadece, "Bu kadar yeter," diyebildi.
Yüksek bir patlama sesi duyuldu. Tully daha çığlık atamadan kurĢun omzundan girip yere düĢmesine neden oldu. Yanındaki raflara çarpmıĢtı, etrafına dökülüp saçılan renkli kutuları hayal meyal fark ediyordu. BaĢını hızla linolyum zemine çarptı.
Bir an için nefesi kesilmiĢ bir halde, floresan lambanın yılan gibi kıpırdayan ıĢığına bakarak orada uzarup kaldı.
"Tully?"
Kulaklarında Johnny'nin sesini duydu. YavaĢça, çok yavaĢça yan döndü. Omuzu acıyla zonkluyordu ama diĢlerini sıkarak kıpırdamaya devam etti. Dikkat çekmeden sürünerek reyonun sonuna doğru ilerledi, bir kutu Kotex açtı ve yarasının üzerine bir ped koyup bastırdı. Bastırınca cam o kadar çok yandı ki acıdan gözleri karardı.
"Tully? Ne oldu? KonuĢ benimle. Ġyi misin?"
"Buradayım," dedi. " Yaramı... sarmaya çalıĢtım. Sanırım iyiyim."
"Tanrıya Ģükür!" dedi Johnny. "Mikrofonunu kapatmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır."
"Tamam. Canlı yayındasın, unutma. KonuĢmaya devam et. Beni duyamazlar ama seni duyuyorlar. Bu büyük bir fırsat, evlat, ben de sana yardım etmek için buradayım. Olay yerini tarif edebilir misin?"
Acı içinde kıvranarak diz çöktü ve gerçekten baĢını kaldırabileceği zamanı ayarlamaya çalıĢarak yavaĢça ilerledi. "Saniyeler önce Beacon Hill'deki bu mini markete elinde silah bulunan maskeli bir adam girdi ve görevliden para istedi. Niyetinin ciddi olduğunu göstermek için bir kez havaya bir kez de bana ateĢ etti." Sesi cesaret edebildiği en yüksek fısıltı halindeydi.
Tully bir ses duydu, ağlama sesine benziyordu. Dikkat çekmeden köĢeye gitti ve neon Ģeker reyonunda büzülmüĢ küçük bir erkek çocuğu buldu.
"Hey," dedi Tully elini uzatarak. Çocuk hemen atılarak elini tuttu, geri çekemesin diye Tully'nin elini öyle sıkı kavramıĢtı ki... "Sen kimsin?"
"Gabe. Büyükbabamla buraya gelmiĢtik. AteĢ eden adamı gördün mü?"
"Gördüm. Gidip büyükbaban iyi mi diye bakacağım. Sen burada kal. Soyadm ne, Gabe? Kaç yaĢındasın?"
"Linklater. Temmuzda yediye gireceğim."
"Peki. Gabe Linklater. Dikkat çekme ve sessiz ol. Ağlamak yok artık, tamam mı? Büyük adam ol."
"Denerim."

Tully baĢını göğsüne eğip alçak sesle mikrofona konuĢmaya baĢladı. Kanalın ne kadarını duyabildiğinden emin değildi ama yine de konuĢmayı sürdürdü. "Yedi yaĢındaki Gabe Linklater'ı Ģeker reyonunda buldum. Buraya büyükbabasıyla gelmiĢ, ben de Ģu anda onu arıyorum. Kasada, kasiyeri tehdit eden soyguncunun sesini duyabiliyorum. Polise yalnızca bir soyguncu olduğunu söyleyin." KöĢeyi döndü.
Orada yere bağdaĢ kurmuĢ, elinde bir kutu Purina Dog Chovv köpek maması olan yaĢlı bir adam buldu. "Gabe'in büyükbabası siz misiniz?" diye sordu fısıltıyla.
"O iyi mi?"
"Biraz korkmuĢ ama iyi. Şeker reyonunda. Neler gördünüz?"
"Soyguncu mavi bir araba kullamyordu. Pencereden gördüm." Tully'nin omzuna baktı. "Belki de siz ... "
"Biraz daha yaklaĢacağım." Pedi tekrar yarasına bastırdı, acıyla inledi ve bulantısının geçmesini bekledi. Bu sefer eli kan olmuĢtu. Umursamayarak duyamadığı haber sunucusuna durumu aktarmaya devam etti. "Mike, anlaĢılan o ki tek baĢına olan silahlı soyguncu mavi bir arabayla gelmiĢ, araba Şu anda pencerelerden birinin önünde park halinde olmalı. Neyse ki Gabe'in büyükbabası da sağ salim hayatta. Şimdi kasaya doğru ilerlemeye çalıĢıyorum. Silahlı adamın daha fazla para olması gerekir diye kasiyere bağırdığım ve kasiyerin kasayı açamadığım söylediğini duyuyorum. DıĢarıda

yamp sönen ıÇıklar görüyorum. Polis ulaÇmıÇ olmalı. Dükkâna ıÇık tutarak soyguncuya ellerini kaldırıp dıÇarı çıkmasını söylüyorlar." Hızla ilerlerken kısa bir an için ortaya çıktı, sonra Wheaties marka kahvaltı gevreği yiyen gerçek boyutlarda bir Mary Lou Reton resminin arkasına çö-meldi. "Polise soyguncunun maskesini çıkardığım söyle, Mike. Adam san saçlı, boynunun etrafım saran bir yılan dövmesi var. AÇın derecede telaÇlı. Bağıra çağıra küfürler edip silahım etrafa doğru sallıyor. Sanırım... "
Bir baÇka silah sesi çınladı. Camlar tuzla buz oldu. Birkaç saniye soma bir SWAT67 ekibi hızla cam kapılardan içeri daldı.
"Tully!" seslenen Johnny'ydi.
"Ben iyiyim." YavaÇça ayağa kalktı, hareket edince bir acı ve bulantı dalgası hissetti. Kınk camdan canlı yayın kamyonunu gördü. Mutt elinde kamerasıyla oradaydı, her Çeyi çekiyordu ama Johnny'yi göremedi. "Seattle SVVAT ekibi az önce pencere camlanna ateÇ açıp içeri girdi. Soyguncuyu yere serdiler. YaklaÇıp onlara bir iki soru sormayı deneyeceğim."
67 Speci al VVeapons and Tactics (özel Silahlar ve Taktikler) Amerikan polis teÇkilatında özel eSitim alarak yetiÇtirilen bir ekip. (ç.n.)
Resmin yamndan ayrılıp yavaÇça ilerlemeye baÇladı. ġimdi kahvaltılık gevrek reyonunun önündeydi; bir an için Mularkey-lerdeki cumartesi kahvaltılarım hatırladı. Mrs. M.

Quisp marka Çekerli kahvaltılık gevreklerden yemesine izin verirdi. Ama sadece hafta sonları. Bayılmadan önce düĞündüğü en son Çey buydu. Hastaneye gidiĞ yolu hiç bitmeyecek gibiydi. Yol boyunca, Çehir trafiğinde dur-kalk ilerlerken, Kate pis kokan taksinin arka koltuğunda otururak Tully'nin iyileĞmesi için dua etmiĞti. Nihayet saat on biri geçerken hastanenin önünde durdular. ġoföre parasını ödeyip aydınlık lobiye doğru yöneldi.
Johnny ve Mutt çoktan gelmiĞlerdi, rahatsız plastik koltuklara yığılıp kalmıĞ, bitkin görünüyorlardı. O girince Johnny ayağa kalktı. Kate ona doğru koĞtu. "Haberleri gördüm. Ne oldu?"
"Adamın biri onu omzundan vurdu ama o yayına devam etti. Görmeliydin, Mularkey. O muhteĞemdi. Korkusuzca davrandı."
Kate onun sesindeki hayranlığı duyabiliyor, bu hayranlığı gözlerinde görebiliyordu. BaĞka zaman olsa bu durum, bu bariz gurur duyma ona acı verirdi ama Çimdi onu kızdırıyordu. "Bu yüzden ona âĞıksın değil mi? Senin gösteremediğin cesareti gösterdiği için. Bu yüzden onu tehlikeye atıyor, vurulmasına neden oluyor, sonra da tutkusuyla gururlanıyorsun." Titreyen sesiyle "tutku" sözcüğü sanki zehirli bir ĢekermiĞ gibi çıktı ağzından. "Bırak bu kahramanlık hikâyelerini. Ben haberlerden

bahsetmiyorum. Onun hayatından bahsediyorum. Hiç Tully'nin nasıl olduğunu sordun mu?"
Johnny, Kate'in ani çıkıĢı karĢısında ĢaĢkına dönmüĢtü. "Ameliyatta. Onu... "
"Katie!"
Chad'in ona seslendiğini duydu, arkasına dönünce koĢarak lobiye girdiğini gördü. Tıpkı rüzgâr ve yağmurun birleĢmesi gibi doğal bir Ģekilde bir araya gelip birbirlerine sımsıkı sarıldılar.
"O nasıl?" diye fısıldadı kulağına, sesi tıpkı Kate'in hissettikleri gibi kırılgandı.
Geri çekildi. "Ameliyatta. Tüm bildiğim bu. Ama iyi olacak. KurĢunlar fırtınayı durduramaz."
"O göründüğü kadar dayanıklı değil. Bunu ikimiz de biliyoruz, değil mi, Kate?"
Kate yutkunarak baĢım salladı. Gergin bir sessizlik içinde ortak endiĢelerinin görünmez bağlarıyla bağlanmıĢ bir halde yan yana durdular. Kate, Chad'in gözlerinde Tully'yi sevdiğini ve korktuğunu görebiliyordu; bu, gün gibi ortadaydı. "Gidip annemle babamı arayayım. Burada olmak isteyeceklerdir."
Cevap bekledi ama Chad orada durup boĢ gözlerle bakmaya devam etti, ellerini iki yanda yumruk yapmıĢ, her an silahım düĢürmek üzere olan bir soyguncuya benziyordu. Kate yorgun bir gülümsemeyle uzaklaĢtı. Johnny'nin yarımdan geçerken dayanamayıp, "Gerçek insanlar birbirlerine zor zamanlarda böyle yardım eder iĢte," dedi.

Telefon kulübelerine gidince, dört çeyreklik atıp evin numarasını çevirdi. Babasına -neyse ki annesi değildi, yoksa Kate kendini kaybedebilirdi- haberi verip kapattı.
Arkasım döndüğünde Johnny orada onu bekliyordu.
"Üzgünüm."
"Olmalısın bence de."
"Bu iÇin bir özelliği de Çu, Katie, olayları bölümlere ayırma-
yı, haberi ilk sıraya koymayı öğreniyorsun. Bu iÇin hastalığı da bu."
"Sen ve Tully gibi insanlar için haber her Çey demek." Onu orada öylece bırakıp kanepeye giderek oturdu. BaÇım eğip yeniden dua etmeye baÇladı.
Kısa bir süre soma onun yam baÇına geldiğini hissetti. Hiçbir Çey söylemeyince Kate baÇım kaldırdı.
Kıpırdamıyor, gözünü bile kırpmıyordu ama Kate onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Sanki dengesini yukarıdan hızla çekilen bir iple sağlıyor gibiydi. "Göründüğünden daha dayanıklısın, Mularkey."
"Bazen." Ona bu gücü, özellikle böyle zamanlarda, sevginin verdiğini söylemek istedi ama ona bakarken tek bir sözcüğünü bile söylemeye korktu.
Johnny yavaÇça yamna oturdu. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildin?"
"Ofisimiz küçük."
"Ondan değil. Hiç kimse beni senin kadar iyi tanımıyor." Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Onu tehlikeye attım."

"O da baÇka türlü davranmazdı," diye itiraf etti Kate. "Bunu ikimiz de biliyoruz."
"Biliyorum, ama... "
Cümlesini yarıda kesince, Kate ona baktı. "Ona âÇık mısın?"
Johnny cevap vermedi, sadece orada oturup gözleri kapalı arkasına yaslandı.
Kate buna dayanamadı. Mademki sonunda o soruyu sormaya cesaret edebilmiÇti, cevabım almak istiyordu. "Johnny?"
Johnny ona uzanıp kolunu omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Kate ona sunulan bu rahatlığa bıraktı kendini. Bu
duygunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilse de onun böyle yanı baÇında olmak nefes almak kadar doğal geliyordu ona.
BaÇka hiçbir Çey söylemeden, gecenin uzun boÇ saatleri boyunca birlikte oturdular. Oturup beklediler.
Tully yavaÇ yavaÇ kendine gelerek etrafındakileri incelemeye baÇladı: Beyaz akustik fayans döÇeli tavan, floresan lambamn ıÇıkları, yatağında gümüÇ rengi parmaklıklar ve yamnda bir tepsi.
Olayları yavaÇ yavaÇ hatırlamaya baÇladı. Beacon Hill. Mini market. Kendisine doğrultulan silahı hatırladı. Ve hissettiği acı-
y>-
"Dikkat çekmek için her Çeyi yaparsın, değil mi?"
Kate kapının yamnda durmuÇtu, üzerinde çuval gibi bir Washington Üniversitesi eÇofmam ve eski bir Yunan Haftası tiÇörtü vardı. Yatağa yaklaÇınca gözlerine yaÇlar

doldu. Hemen gözlerini sildi. "Kahretsin. Ağlamayacağıma yemin etmiĢtim."
"ġükürler olsun, buradasın." Tully yatağm ayar düğmesine, oturur pozisyona gelene kadar bastı. "Tabii ki buradayım, aptal! Herkes burada. Chad, Mutt. Annem. Babam. Johnny. Johnny ile babam saatlerdir kâğıt oynayıp haberler hakkında konuĢuyorlar. Annem en az iki tane yeni battaniye ördü. O kadar endiĢelendik ki... "
"Ġyi miydim?"
Kate bu soru karĢısında gözlerinden yaĢlar dökülürken bile gülmeye baĢladı. "Ġlk sorun ancak bu olurdu zaten. Johnny'ye göre Jessica Savitch'i solda sıfır bırakmıĢsın."
"Acaba 60 Dakika programı benimle ropörtaj yapmak ister
mi?"
Kate ona yaklaĢtı. "Bir daha beni böyle korkutma olur mu?"
"Denerim."
Kate bir Ģey söyleyemeden kapı açıldı ve elinde bir çift karton kahve bardağıyla Chad içeri girdi. "UyanmıĢ," dedi sessizce, elindeki bardakları yanındaki masaya bırakarak. "Gözlerini yeni açtı. Tabii ki Emmy kazanma Ģansı olup olmadığıyla sağlığından daha çok ilgileniyor." Kate arkadaĢına baktı. "Ġkinizi biraz yamz bırakayım."
"Gitmeyeceksin, değil mi?" dedi Tully.
"Soma, herkes eve gidince geri geleceğim."

"Ġyi," dedi Tully. "Çünkü sana ihtiyacım var."
Kate gider gitmez Chad yaklaĢtı. "Seni kaybedeceğimi sandım."
"Ben iyiyim,"dedi sabırsızca. " Yayım izledin mi? Ne düĢünüyorsun?"
"Bence iyi değildin, Tully," dedi usulca. "Bildiğim tüm iyileri geride bıraktın, ama seni seviyorum. Bütün gece sen olmasan hayatım nasıl olurdu diye düĢündüm ve bu düĢünceden hiç hoĢlanmadım."
"Beni neden kaybedesin ki? Buradayım ya iĢte."
"Evlen benimle, Tully. "
Tully bunun bir Ģaka olduğunu sandı, neredeyse gülecekti ama soma onun gözlerindeki korkuyu gördü. Onu kaybetmekten gerçekten korkuyordu.
"Sen ciddisin," dedi kaĢlarını çatarak.
"Tennessee'de, Vandebilt Üniversitesi'nden iĢ teklifi aldım. Benimle gelmeni istiyorum. Beni seviyorsun, Tully, belki farkında değilsin ama öyle. Ve bana ihtiyacın var."
"Elbette sana ihtiyacım var. Tennesse en büyük kırk haber piyasasımn içinde mi?"
Chad'in pürüzlü yüzü asıldı, gülüĢü soldu. "Seni seviyorum," dedi yine; bu kez yavaĢça ve sözcükleri mühürleyip anlamlarım artıran o öpüĢü olmadan.
Arkasındaki kapı açıldı. Elleri belinde, üzerinde ucuz bir kot etek ve Peter Pan yakalı ekose bir bluz giyinmiĢ olan Mrs. Mularkey kapıda duruyordu. Footlose68 filmininin figüranlarına benziyordu.

"HemÇire beÇ dakika daha ziyarete izin verdi, soma hepimizi gönderiyorlar."
Chad eğilip onu öptü. Bu aym anda hem ikisini bir araya getiren, hem de ne kadar uzak olabileceklerini gösteren güzel, unutulmaz bir öpücüktü. "Seni sevdim, Tully," diye fısıldadı.
Sevdim? Sevdim mi demiÇti? GeçmiÇ zamandaki gibi? "Chad... "
Chad yatağa arkasını dönüp uzaklaÇtı. "Al bakalım, Margie, senindir."
"Çıkardığım için kusura bakma," dedi Mrs. Mularkey.
"Üzülme. Samrım benim zamamm dolmuÇ. HoÇça kal, Tul-ly." Yamndan geçerek odadan çıktı; kapı, arkasından hızla çarparak kapandı.
"Merhaba, küçük kız..." dedi Mrs. Mularkey.
Tully gözyaÇlarına boğulmasına ÇaÇırdı.
Mrs. Mularkey sadece saçlarım okÇayarak ağlamasına izin verdi.
"Sanırım gerçekten korkmuÇtum."
"ġÇt," dedi Mrs. Mularkey onu yatıÇtırarak, bir mendille gözlerini kuruladı. "Elbette korkmuÇtun. Ama Çimdi buradayız. Yalnız değilsin."
68 Footlose (Serseri). Dansı konu alan, dönemin en ünlü gençlik filmlerinden biri. (ç.n.)
Tully göğsündeki baskı hafifleyene ve gözyaÇlan kuruyana kadar ağladı. Nihayet kendini daha iyi hissettiğinde gözlerini kuruladı ve gülümsemeye çalıÇtı. "Tamam. ġimdi dersimi almaya hazırım."

Mrs. Mularkey ona o bildik bakıÇıyla baktı.
"Hocanla mı, Tallulah?"
"Eski hocamla. ĠÇte bu yüzden size söylemedim. Hem bana göre fazla yaÇlı olduğunu söylerdiniz."
"Onu seviyor musun?"
"Nasıl bilebilirim?"
"Bilirsin."
BaÇım kaldırıp Mrs. M.'ye baktı. Ġlk kez kendini onlardan daha yaÇlı, daha tecrübeli hissetti. Mularkeylerin hepsi aÇkı sağlam, güvenilir, fark etmesi kolay bir Çey zannediyordu. Tully genç olabilirdi ama onların yanıldıklarım biliyordu. AÇk bir kuÇun kemiğinden daha kırılgan olabiliyordu. Ama bunları söyleyemedi. Bunun yerine tek söylediği, "Belki," oldu.
Ertesi gece Tully, Seattle'da tam bir medya sansasyonu olmuÇtu. Gazeteci Emmett Watson, Washington Eyaleti'nin nasıl da KaliforniyalaÇtırıldığı hakkında atıp tutmaya ara vererek ateÇ altında gösterilen cesareti ve Tully Hart'ın haberlere bu derece bağlı olmasından ne kadar gururlandığını yazmaya bir sütun ayırmıÇtı. KJR radyo istasyonu bütün gün boyunca rock'n'roll Çarkılarım "bir soygunu durdurmak için mikrofonunu kullanan güzel muhabir"e armağan etmiÇti ve yerel bir komedi programı olan Neredeyse Canlı bile beceriksiz soyguncuyla dalga geçen bir bölüm yayınlamıÇ, Tully'yi de Wonder Woman69 kılığında göstermiÇti.

69 Harika Kadın. Bir çizgiroman karakteri, (ç.n.)
Hastanedeki odası çiçekler ve balonlarla dolmuÇ, pek çoğu kendileri de haberci olan insanlar tarafından imzalanmıÇtı. ÇarÇamba gününden soma güzel buketleri ve aranjmanları diğer hastalara vermek zorunda kalmıÇtı. Onunla ilgilenen hemÇireler normal görevlerinin yanı sıra korumalık ve fedailik yapmayı da öğrenmiÇlerdi.
"Burada bir dâhi varsa o da sensin. Ben ne yapıyorum ki?" Yatakta otururarak, Kate'in ofisten getirdiği bir yığın pembe "Sen Yokken" mesajım inceliyordu. Listedeki isimler çok etkileyiciydi ama konsantre olmakta zorlamyordu. Kolu ağrıyordu ve kol askısı küçücük Çeyleri bile yapmasım zorlaÇtırıyordu. Hepsinden kötüsü de Chad'in damdan düÇer gibi yaptığı evlenme teklifiydi. "Yani Tennessee dedi anlıyor musun? Nebraska'yı bile yeğlerim."
"Eminim."
"Öyle bir yerde nasıl zirveye çıkabilirim ki? Ya da belki de tam da böyle bir yerde hızla zirveye çıkabilir ve haber merkezlerinin dikkatini çekebilirim."
Kate yatağın diğer ucuna oturup bacaklarım Tully'nin bacaklarının yana uzattı. "Bak, neredeyse bir saattir bunu konuÇup duruyoruz. Bu soruyu cevaplayabilecek en iyi kiÇi değilim belki ama bence bir yerlerde en azından bir kez olsun aÇktan bahsetmen gerekirdi."

"Annen, onu seviyorsam bunu bileceğimi söyledi."
Elmas bir yüzüğü gözünde canlandırmaya çalıÇarak sargılı olmayan sol eline baktı.
"Bana otuz yaĢından önce evliliği aklından bile geçirirsen seni vurmamı söylemiĢtin," dedi Kate sırıtarak. "Fikrini değiĢtirmek ister misin?"
"Çok komik!"
Yatağın yandaki telefon çaldı. Tully gözleri hâlâ elinde oldu-
ğu halde arayanın Chad olmasını umarak telefonu açtı. "Alo?"
"Tallulah Hart?"
Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Evet, benim."
"Ben Fred Rorbach. Beni hatırladınız mı?"
"Elbette hatırladım. KĠLO TV'den. Lise son sımftayken bütün yıl boyunca her hafta size özgeçmiĢimi gönderirdim, sonra üniversitedeyken bant kayıtları gönderdim. Nasılsınız?"
"Ġyiyim. TeĢekkür ederim. Ama artık KĠLO'da değil KLUE-TV'de çalıĢıyorum. AkĢam haberlerini hazırlıyorum."
"Kutlarım."
"Aslında, aramamın nedeni de bu. Muhtemelen ilk arayan kanal biz değilizdir ama en iyi teklifi yapan kanal olacağımızdan eminiz."
Artık Tully'nin tüm dikkatini çekmeyi baĢarmıĢtı. "Ya, öyle mi?"
Kate kayarak yataktan kalkıp Tully'nin yamnda durdu ve dudaklarını oynatarak "Ne olmuĢ?" diye sordu.

Tully eliyle iÇaret ederek onu durdurdu.
"Dinliyorum."
"Sizi KLUE haber ailesinin bir parçası yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Bu konuyla ilgili konuÇmak için ne zaman gelebilirsiniz?"
"Şimdi taburcu oluyorum. Yarın nasıl? Saat onda."
"O zaman yarın görüÇürüz."
Tully telefonu kapatır kapatmaz avazı çıktığı kadar bağırmaya baÇladı. "KLUE-TV'den aradılar! Beni iÇe almak istiyorlar!"
"Aman Tanrım!"dedi Kate sevinçten yerinde zıplayarak. "Yıldız olacaksın. Biliyordum. Hemen gidip..." Cümlesini yarıda kesti, yüzündeki gülümseme söndü.
"Ne?"
"Chad."
Tully kalbinin derinliklerinde bir Çeyin burkulduğunu hissetti. DüÇünecek hiçbir Çey, alınması gereken hiçbir karar yokmuÇ gibi davranmak istiyordu ama o da, Kate de gerçeği biliyordu.
"Sen çok büyük bir yıldız olacaksın," dedi Kate kesin bir Çekilde. "AnlayıÇla karÇılayacaktır."
On BeÇinci Bölüm
Kate bütün dikkatini Tully'nin arabasını kullanmaya vermeye çalıÇıyordu ama kolay değildi. Gidip iÇ görüÇmesinden onu aldığından beri Tully susmamıÇtı, küçük birer kızken kurdukları hayalleri uzun uzun anlatıp durmuÇtu.
"Artık hedefimize giden yola girdik, Kate. Sunucu pozisyonuna geçer

geçmez seni muhabir olarak iÇe almalarım sağlayacağım."
Kate, artık bu ikili gelecek hayallerine bir nokta koyması gerektiğini biliyordu. Tully'yi takip etmekten bıkmıÇtı, ayrıca iÇini bırakmak istemiyordu. Nihayet bulunduğu yerde kalmak için bir sebebi vardı.
Johnny.
Ne kadar da acıklı bir durumdu. Johnny onu sevmiyordu, o ise Tully'nin gitmesiyle belki bir Çansı olabileceğini düÇünmeden edemiyordu. Gülünç ve utanç verici bir durumdu, ama hayalleri gittikçe ona odaklanıyor, yayıncılıktan uzaklaÇıyordu. Bunu kimseye itiraf edemezdi. Yirmi beÇ yaÇında üniversite mezunu kadınlardan daha fazla paraya ve kariyer merdiveninde daha yüksek bir pozisyona sahip olmayı ve zamamnda annelerini iÇe almayan o Çirketleri yönetmeyi hayal etmeleri beklenirdi. Otuz yaÇ öncesinde evlenmekten kaçınmalıydılar. Evlenip çocuk sahibi olmaya daima zaman vardı, ortak görüÇ buydu. Onlar için kendinizden vazgeçemezdiniz. Peki ama ya onları tek baÇına ve güçlü bir sen olmaktan ilaha çok istiyorsan? Kate, Tully'nin bu düÇüncelere güleceğini,
ona 50'li yıllarda takılıp kaldığını söyleyeceğini biliyordu. Annesi bile yanıldığını söyleyecek ve konuyu o ağır söze getirecekti: PiÇmanlık. Kadın dergilerinin sayfalarım dolduran o sözleri tekrarlayıp

durурdu: Sadece anne olmak yeteneklerini boGa harcamaktır. Annesi sanki seçtiği hayat bir hiç uğrunaymıG gibi konuGurken ne kadar üzgün göründüğünün farkında bile olmazdı.
"Hey, sapağı kaçırdın."
"Ah, özür dilerim. Kate bir sonraki sokaktan sapıp geriye doğru bir daire çizerek arabayı Chad'in evinin önüne çekti. "Ben burada bekliyorum. The Talismarıı okuyup bitirmem lazım.
Tully kapıyı açmadı. "Onunla neden evlenemediğimi anlayacaktır. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."
"Kesinlikle biliyor," diye onayladı Kate.
"Bana Gans dile."
"Her zaman yapmıyor muyum zaten?"
Tully arabadan indi ve ön kapıya doğru yürümeye baGladı. Kate kitabı açıp hikâyeyi okumaya daldı. Çok geçmeden, baGım kaldırdığında yağmurun baGladığım fark etti.
Tully'nin Gimdiye kadar çoktan gelip ona eve gitmesini, bu gece Chad'de kalacağım söylemesi gerekirdi. Kate kitabı kapatıp arabadan indi. Beton yoldan geçerken içinde bir Geylerin ters gittiğine dair kötü bir his vardı.
Ġki kere vurup kapıyı açtı.
Tully boG salonda, Göminenin önünde diz çökmüG ağlıyordu.
GözyaGlarıyla ıslanmıG bir kâğıt parçası uzatarak, "Oku," dedi.
Kate diz çöküp bacaklarının üzerine oturdu ve kalın, siyah el yazısına baktı.
Sevgili Tully,

Seni KLUE'ye tavsiye eden bendim, yani bana anlatmak için geldiğin iÇten haberim var ve seninle gurur duyuyorum, canım. Yapabileceğini biliyordum.
Vandebilt'teki iÇi kabul ettiğimde bunun ikimiz için ne demek olduğunu biliyordum. Umudum baÇkaydı... Ama biliyordum.
Sen bu dünyadan çok Çey istiyorsun, Tully. Bense, bense sadece seni istiyorum.
Pek de anahtar-kilit gibi uyumlu bir çift sayılmayız, değil mi?
Ama önemli olan Çu: Seni hep seveceğim.
Dünyayı ateÇinle aydınlat!
Mektubun sonunda sadece C. yazıyordu.
"Beni sevdiğini sanmıÇtım," dedi Tully, Kate mektubu geri verdiğinde.
"Mektuba bakılırsa seviyor."
"O zaman beni neden terk etsin ki?"
Kate arkadaÇına baktı, Tully'nin, annesi tarafından terk edildiği tüm o zamanların uzak yankılarım duyabiliyordu sesinde. "Onu sevdiğini hiç söyledin mi?"
"Yapamadım."
"O zaman belki de onu sevmiyorsun."
"Ya da belki de seviyorum," dedi Tully içini çekerek. "Sadece inanması çok ama çok zor."
Aralarındaki temel fark buydu. Kate aÇka tüm kalbiyle inanırdı ama ne yazık ki varlığının bile farkında olmayan bir adama âÇıktı. "Neyse, artık önemli olan kariyerin. AÇk ve evlilik için vakit hep bulunur."
"Evet. Bunu baÇardığımda."
"Evet."
"O zaman biri beni gerçekten sevecek."

"Seni bütün dünya sevecek."
Ama soma, çok daha sonra Tully, "Chad'i boÇ ver gitsin," demiÇ ve biraz da çaresizlik içinde gülmüÇtü. Kate bu son sözleri aklından çıkaramıyordu. Birdenbire korkmaya baÇlamıÇtı. Ya bir gün bütün dünya Tully'yi sevdiği halde bu yine de ona yetmezse ne olacaktı?
Tully gecelerin ne kadar uzun ve yalmz olabileceğini unutmuÇtu. Bunca yıldır Chad onun sığınma yeri, limam olmuÇtu. Onunlay-ken gece boyunca uyanmadan, huzurla nefes alarak uyumayı, rüyalarında yalmzca parlak bir gelecek görmeyi öğrenmiÇti ve Chad onu sevdiği için ayrı kaldıkları gecelerde ne zaman isterse ona gidebileceğini bilmenin rahatlığıyla kendi yatağmda da rahat uyumuÇtu.
Üzerini açıp yataktan çıktı. Komodinin üzerindeki çalar saate hızla bakınca saatin sabahın ikisini geçtiğini gördü.
Ve düÇündü; uzun uzun ve yalmz baÇına.
Mutfakta ocağın üzerine bir demlik su koydu ve orada durup kaynamasım bekledi.
Belki de hata yapmıÇtı. Belki Çu anda hissettiği bu boÇluk aÇktı. Sürdüğü hayat sonucu anlamıÇtı ki bir duygunun olumlu yönünden çok olumsuz taraflarım fark ediyordu. Ama eğer onu gerçekten sevseydi ne fark ederdi? Ne yapacaktı? PeÇinden Tenessee'ye gidip üniversitenin lojmanında oturacak ve Mrs. Wiley mi olacaktı? O zaman nasıl geleceğin Jean Enersen'ı ya da Jessica Savitch'i olabilirdi ki?

Mutfak dolabından büyük bir KVTS fincanı alıp çayım dol-
durdu, sonra oturma odasına gidip ayaklarım altına alarak kanepeye oturdu ve üÇüyen ellerim porselen bardağa tutarak ısıttı. Çayın hoÇ kokulu dumam yükselerek süzülüyordu. Gözlerini kapatıp zihnim boÇaltmaya çalıÇtı.
"Uyuyamadın mı?"
BaÇım kaldırınca, yıllardır giydiği pazen geceliğiyle yatak odasımn kapısında duran Kate'i gördü. Tully genellikle bu gecelikle VValtonlar'a70 benzediğini söyleyerek Kate'le dalga geçerdi ama bu gece bu tamdık görüntü hoÇuna gidiyordu. Tek bir giysinin birlikte geçirdikleri yılları böylesine hatırlatması tuhaftı; pijama partileri, aÇırı makyaj yapmalar ve cumartesi sabahları çizgi film izleyerek geçen kahvaltılar... "Uyandırdıysam kusura bakma." ı
"Bir fil gibi yürüyorsun. Fazla çay suyu var mı?"
"Demlik ocağın üzerinde."
Kate mutfağa gidip bir fincan çay ve bir kutu Screaming Yel-lovv Zonkers mısır gevreğiyle geldi. Kutuyu aralarına atıp sırtını koltuğun koluna yaslayarak yüzü Tully'ye dönük bir Çekilde oturdu. "îyi misin?"
"Omzum fena ağrıyor."
"En son ne zaman ağrı kesici aldın?"
"Vaktini geçirdim."
Kate fincanını bırakıp banyoya giderek bir Percodan ve bir bardak suyla geri geldi.

Tully ilacı alıp suyla yuttu.
"ġimdi," dedi Kate tekrar yerine geçerek. "Gerçek sorunun ne olduğunu anlatmak ister misin?"
"Hayır."
70 Ġkinci Dünya SavaĢı yıllarında, kırsal kesimde yaĢayan bir aileyi konu alan televizyon dizisi, (ç.n.)
"Hadi ama, Tully! Chad'i düĢündüğünü, Acaba doğru mu yaptım? diye düĢünüp durduğunu biliyorum."
"En iyi arkadaĢların kötü yam da bu iĢte. Çok fazla Şey biliyorlar."
"Belki de."
"Peki biz aĢk hakkında ne biliyoruz ki?" Kate'in yüzünde Tully'nin nefret ettiği o hüzünlü, biraz yargılayın ifade belirdi. Bu neredeyse zavallı-Tully bakıĢıydı. "Ben aĢkı biliyorum," dedi Kate usulca. "Belki karĢılıklı aĢkı ya da sevilmeyi değil ama birine âĢık olmamn ne demek olduğunu ve insamn camm ne kadar acıtabileceğini biliyorum. Bence Chad'i gerçekten sevseydin bilirdin ve Şu anda Tennessee'de olurdun. En azından, ben birini sevseydim bunu bilirdim."
"Sana göre her Şey ya kara ya da ak. Her zaman ne istediğini nasıl bilebiliyorsun?"
"Ne istediğini sen de biliyorsun, Tully. Hep biliyordun."
"Yani âĢık olmaya hakkım yok mu? BaĢarıya ve Şöhrete ulaĢmak için ödemem gereken bedel bu mu? Daima yalmz olmak mı?"

"Elbette âĢık olabilirsin. Sadece kendini bırakman lazım. Buna boĢuna aĢka düĢmek dememiĢler."
Bu sözler Tully'yi rahatlatmak, ona umut vermek için söylenmiĢti, bunu biliyordu, ama o an için iyimser düĢünemiyordu. Aksine, Kate'ten bunları duyunca daha çok üĢümeye baĢlamıĢ, daha boĢ hissetmiĢti kendini. "Ġçimde bir Ģey eksik," dedi usulca. "Ġlk babam fark etti... Her kimdiyse bana bir kez baktıktan sonra kaçıp gitmiĢ olmalı. Anne sevgisinden bahsetmeyelim bile. Beni... beni bırakıp gitmek kolay. Neden?"
Kate hızla kanepeden inip tıpkı yıllar önce Pilchuck Nehri'nin kıyısındaki gibi Tully'ye yaslandı. Gevrek kutusu sırtına batınca onu arkasından alıp karmakarıĢık, gazetelerle dağılmıĢ sehpanın
üzerine attı. "Senin hiçbir Ģeyin eksik değil, Tully. Aslında tam tersi. Sende pek çok insandan daha fazlası var. Sen gerçekten ama gerçekten özelsin ve eğer Chad bunu anlayamadıysa ya da senin onun için hazır olmam bekleyemediyse, o zaman o senin için doğru erkek değilmiĢ. Belki de yaĢlı biriyle birlikte olduğunda bu sorunu yaĢaman normaldir. Sen daha yeni kalkıĢa geçerken o çoktan yere inmeye hazır oluyor."
"Doğru. Ben gencim. UnutmuĢum. Bunu anlayıp beni beklemesi gerekirdi. Yani beni gerçekten sevseydi nasıl bırakıp gidebilirdi ki? Sen sevdiğin birini terk edebilir misin?"
"Duruma göre değiĢir."

"Hangi duruma göre?"
"Eğer onun da beni seveceğini düĢünüyorsam."
"Ne kadar beklerdin?"
"Uzun zaman."
Bu Chad'in notunu okuduğundan beri ilk kez kendini iyi hissetmesini sağlamıĢtı. "Haklısın. Onu seviyordum ama sanırım o beni sevmiyormuĢ. En azından yeterince sevmiyormuĢ."
Kate kaĢlarım çattı. "Ben tam olarak böyle söylemedim."
"Buna benzer bir Ģey söyledin ama. ÂĢık olup bağlanmak için daha çok genciz. Bunu nasıl unutabildim?" Kate'e sarıldı. "Sen olmasan ben ne yapardım?"
Çok geçmeden, uzun ve uykusuz bir gecenin ardından Tully yatağına uzanmıĢ, pencereden yeni bir günün doğuĢunu izlerken kendi sözlerini hatırladı; bu sözlerin Ģiddetini bir türlü aklından çıkaramadı: Bırakıp gitmesi kolay.
On Altıncı Bölüm
Tully yeni iĢine baĢladığı andan itibaren, Kate kendini arkadaĢının hayatını uzaktan izlerken buldu. Tek bağlantıları aynı evde yaĢamaktı, ama ayrı ayrı hayatlar sürüyorlardı; böylece aylar geçti. Bir sonraki yazın sonunda, bir zamanlar tüm hayatlarını içine alan küçük daireleri artık bir otel odası gibi olmuĢtu. Tully yedi gün yirmi dört saat çalıĢıyordu. Teknik olarak iĢte olmadığı zamanlarda sektörün önde gelen isimlerini takip ediyor, haber peĢinde koĢuyor, kamera önüne çıkmasını sağlayacak

bir Çey -herhangi bir Çey- yapabilmek için deliler gibi çalıÇıyordu.
Tully olmayınca, Kate'in hayatı Çeklini kaybetmiÇti ve tıpkı fazla yıkanmıÇ bir kazak gibi ne kadar düzeltilip katlanırsa katlansın düzelmiyordu. Annesi sürekli korkularından sıyrılmasını, birileriyle çıkmasını, eğlenmesini söyleyip duruyordu. Ama onunla ilgilenen erkeklerden hiçbiriyle ilgilenmiyorsa onlarla nasıl çıkabilirdi ki?
Tully aynı dertten yakınmıyordu. Gece geç saatlere kadar içtiklerinde hâlâ Chad'in arkasından ağlıyor olsa da, erkeklerle buluÇmakla ve onları eve getirmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Kate, Tully'nin odasından ikinci kez aynı adamın çıktığını daha hiç görememiÇti. Tully'ye göre plan buydu. ÂÇık olmaya niyeti yoktu ya da en azından böyle söylüyordu. Elbette geriye dönüp baktığında Tully, Chad'i ümitsizce, hiçbir adamın boy ölçüÇeme-yeceği kadar çok sevdiğine inanmaya baÇlamıÇtı. Ama yine de -Kate'in sürekli haürlattığı gibi- onu arayacak ya da Tennessee'ye taÇmacak kadar çok değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, Kate arkadaÇının içip içip Chad'e duyduğu destansı aÇkla ilgili anılarını anlatmasından bıkmaya baÇlamıÇtı. Kate aÇkın ne demek olduğunu, insanın nasıl içini dıÇma çevirdiğini ve yüreğini nasıl da kuruttuğunu biliyordu. KarÇılıksız aÇk soğuk ve berbat bir Çeydi. Her gün, bütün gün boyunca küçük bir gezegen gibi Johnny'nin

yörüngesinde dolaĢıyor, onu izliyor, ona sahip olmayı istiyor ve yalnız bir sessizlik içinde onun için yanıp tutuĢuyordu.
Hastanenin bekleme odasmda birlikte geçirdikleri o geceden sonra, Kate gerçekten de bir umut olabileceğini düĢünmüĢtü. Aralarında yeni bir kapının açıldığını hissetmiĢti; birbirleriyle rahatlıkla ve önemli Ģeyler hakkında konuĢabilmiĢlerdi. Ama bekleme odasının parlak ıĢıkları altında elde ettikleri tüm baĢarılar gün ağarınca soluvermiĢti. Kate, Tully'nin iyileĢeceğini öğrendikleri zaman Johnny'nin yüzünde gördüğü o ifadeyi asla unutmayacaktı. Bu rahatlamadan çok daha fazlasıydı.
O zaman Kate'in yanından uzaklaĢmıĢtı.
Şimdi de ondan uzaklaĢma sırası Kate'teydi. Küçüklük hayallerini unutulan diğer oyuncaklarla birlikte sandığa kaldırma ve yola devam etme zamanıydı. Johnny onu sevmiyordu. Kurduğu bütün hayallerse bunun tam tersiydi. Artık böyle devam edemezdi. Bugün Johnny'nin ofisinin kapısında durmuĢ, onun orada olduğunu fark etmesini beklerken iĢte böyle karar almıĢtı.
Mesaisi biter bitmez Public Market'teki haber köĢesine gitmiĢ ve bütün yerel gazeteleri almıĢtı. Tully günün erkeğiyle bar bar gezerken ya da geç saatlere kadar çalıĢırken, Kate hayatının akıĢını yeniden planlama niyetindeydi.

Hâlâ karton kutularda duran yansı yenmiÇ yemeği önünde, mutfak masasına oturmuÇ, Seattle Times'ı alıp ilan sayfasını aç-
mıÇtı. Burada birkaç ilginç tercih bulmuÇtu. Eline bir kalem almıÇ, birini iÇaretlemek üzereyken arkasındaki kapı açıldı.
Arkasını döndüğünde kapıda Tully'yi gördü, arkadaÇının üzerinde buluÇma kıyafetleri vardı; bir omzu açıkta bırakan, özellikle yırtılmıÇ bir svveatshirt, paçaları, boyu bileklere kadar olan geniÇ çizmelerin içine sokulmuÇ kot pantolon ve belin aÇağısından bağlanan büyük bir kemer. Yüzünün etrafındaki saçlar kabartılarak sağ kulağının üzerinde bir muz tokayla toplanmıÇtı. Boynunda süslü bir haç sallanıyordu.
Elbette yanında bir erkek vardı; Tully adama iyice yaslanmıÇtı.
"Ne haber, Katie?" dedi harflerin üzerine basa basa, Çimdiden üç margarita içtim diyen bir ses tonuyla. "Bak, kime rastladım."
Adam kapıdan içeri girdi.
Johnny.
"Selam, Mularkey," dedi gülümseyerek. "Tully bizimle dans etmeye senin de gelmeni istiyor."
Kate gazeteyi abartılı bir özenle katladı. "Yok, teÇekkürler."
"Hadi, Katie. Eski günlerdeki gibi olacak," dedi Tully. "Üç silahÇörler."
"Canım pek istemiyor."
Tully, Johnny'nin elini bırakıp biraz tökezleyerek ona doğru hafif bir hamle

yaptı. "Lütfen," dedi. "Bugün kötü bir gün geçirdim. Sana ihtiyacım var."
Kate, "Sakın," diye lafa baĢlamıĢtı ama Tully dinlemiyordu.
"Kells'e gideceğiz."
"Hadi, Mularkey," dedi Johnny, ona doğru yaklaĢarak "Eğ lenceli olacak."
Onlara kaülmanın kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağ-
men, Johnny öyle bir gülümsemiĢti ki, hayır demek imkânsızdı.
"Tamam," dedi. "Gidip giyineyim."
Yatak odasına gidip sıkı kemerli, vatkalı, parlak mavi bir elbise giydi. Odasından çıktığında Johnny, Tully'yi duvara yasla-mıĢtı; Tully ellerini yukarı kaldırmıĢ, Johnny de ellerini tutmuĢ, onu öpüyordu.
"Hazırım," dedi Kate boğuk bir sesle.
Tully, Johnny'den sıyrılıp gülerek ona baktı. "Harika. Hadi gidip rock'n'roll yapalım!"
Üçü yan yana, kol kola girip apartmandan çıktılar ve Arnavut kaldırımlı boĢ sokaktan aĢağı yürümeye baĢladılar. Kells Irish Pub'da dans pistine yakın küçük bir boĢ masa buldular. Johnny içecekleri almaya gittiği anda, masanın karĢısından sordu. "Onunla ne iĢin var?"
Tully güldü. "Ne diyebilirim ki? ĠĢ çıkıĢı birbirimize rastladık ve bir Ģeyler içtik. Birinin arkasından öbürü derken..." Aniden Kate'e baktı. "Onunla yatarsam bozulur musun?"

ĢĢte, o önemli soru çıkmıĢtı karĢısına. Eğer ruhunu açıp gerçeği söylerse bu korkunç gecenin biteceğinden hiç Ģüphesi yoktu. Tully, Johnny defterini fırtına hızıyla kapatır ve Johnny'ye nedenini söylemezdi.
Ama sonra ne olacaktı? Kate, Johnny'nin Tully'ye karĢı eskiden beri neler hissettiğini biliyordu. O tutkulu ve ateĢli bir kadın istiyordu, Tully'yi kaybetmek onu Kate'e geri döndürmeyecekti. Hem belki de artık esaslı önlemler alma zamanı gelmiĢti. Kate'in umutları çok fazla dayanmıĢtı ama bu -Johnny'nin Tully'yle yatması- bu duruma bir son verebilirdi.
Gözlerinin yaĢarmaması için dua ederek bakıĢlarını kaldırdı. "Yapma, Tully. Sanki bilmiyor musun?"
"Emin misin? Ġstersen... "
"Hayır. Ama... o sana çok önem veriyor, biliyorsun, değil mi? Kalbini kırabilirsin."
Tully güldü. "Senin gibi Katolik kızlar herkes için endiĢelenirler, değil mi?"
Kate cevap veremeden Johnny elinde bir ĢiĢe bira ve iki mar-garitayla geri geldi. Ġçkileri bırakıp Tully'nin elini tuttu ve onu dans pistine çekti. Orada kalabalığa karıĢıp kayboldular ve Johnny onu kollarına alıp öptü.
Kate içkisine uzandı. Bu öpüĢmenin Tully için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordu ama Johnny için çok Ģey ifade ettiğinden emindi; bu düĢünce bir zehir gibi damarlarında dolaĢıyordu.

Sonra iki saat boyunca onlarla oturup fazlasıyla içerek eğle-niyormuÇ gibi yaptı. Bütün bunlar olurken içinde bir Çeyler ölüyordu.
O upuzun, iÇkence gibi gecede bir ara Tully lavaboya giderek Johnny ile Kate'i baÇ baÇa bıraktı. Kate söyleyecek bir Çeyler bulmaya çalıÇıyordu ama aslında onunla göz göze gelmeye bile cesaret edemiyordu.
Johnny, ıslak kıvırcık saçları ve kızarmıÇ yanaklarıyla öyle seksi görünüyordu ki Kate'in göğsü sıkıÇıyordu.
"Onda gerçekten bir Çey var," dedi Johnny. Arka tarafında grup Çarkıyı bitirdi ve devam etmek için repertuvarlanna bakmaya baÇladı. "Hiç olmayacağını düÇünmeye baÇlamıÇtım, yani onunla ben..."dedi birasını yudumlayıp, sanki sadece dileyerek Tully'nin çıkıp gelmesini sağlayabilecekmiÇ gibi arkasındaki lavaboya bakarak.
"Dikkatli olmalısın,"dedi Kate duyulamayacak kadar alçak sesle. Bu sözlerin ve uyarının kalbindekileri ortaya çıkaracağını biliyordu ama elinde değildi. Johnny alaycı biri gibi görünüyor olabilirdi ama Kate hastanede gerçeği öğrenmiÇti. Aslında, özün-
de idealist bir insandı. Hiç kimse inançları olan biri kadar kolay yaralanmazdı. Bilmesi gerekirdi.
Johnny ona doğru eğildi. "Ne dedin, Mularkey?"
Kate baÇını salladı. Bunu bir daha asla söyleyemezdi, aynca Tully gelmiÇti.

Çok sonra yalnız, odasında uzanmıÇ, diğer odadan gelen seviÇme seslerini dinlerken, sonunda ağladı.
Kells Pub'daki parti gecesinden sonra Johnny'deki değiÇikliği tek fark eden Kate değildi. ġehre sonbahar gelip bütün renkleri soldururken ofisteki hava da kasvetli ve sessiz bir hal almıÇtı. Mutt iyice içine kapanmıÇ, kamerasımn parçalarını temizleyip ayar yapıyor; negatifleri kaydedip dosyalıyordu. Tully ayrıldıktan sonra geri dönmeye razı edilen Carol ise kapıÇım kapatıp ofisine kapamyor, kahve alırken bile hemen hemen hiç konuÇmuyordu. Kimse Johnny'nin görünüÇüyle ilgili tek bir kelime etmiyordu ama herkes onun sanki yataktan çıkıp öylece iÇe gelmiÇ gibi göründüğünün farkındaydı. Saçları çok uzamıÇtı ve her biri bir tarafa doğru kıvrılmaya baÇlamıÇtı. Günlerdir tıraÇ olmamıÇtı, çukur yanaklarında yer yer koyu, gölgeli sakallar büyümüÇtü ve kıyafetleri çoğu zaman uyumsuzdu.
Ofise bu halde geldiği ilk seferlerde hepsi baÇına üÇüÇmüÇ, endiÇelendiklerini belli etmiÇlerdi. O ise iyi olduğunu söyleyip yavaÇça ama emin adımlarla ofisine girip kapıyı kapatmıÇtı. Mutt hemen bir fincan çayla taarruza geçip giriÇimlerine "Sen bilirsin, dostum, konuÇmak istersen ben buradayım," diyerek son vermiÇti.
Carol, Johnny'nin etrafına kazdığı görünmez hendeği kendi yöntemleriyle aÇmaya çalıÇmıÇ,

ama onun çabalan da Mutt'ınkiler gibi tümüyle baÇansız olmuÇtu.
Bir tek Kate, Johnny'ye ulaÇmaya çalıÇmamıÇtı ve sorunun ne olduğunu bilen tek kiÇi de oydu. Sorun Tully'ydi.
Daha o sabah kahvaltı yaparlarken Tully, "Johnny beni arayıp duruyor. Onunla tekrar çıksam mı?" demiÇti.
Neyse ki bu soruyu Kate'e değil kendi kendine sormuÇtu.
Tully sorusunu kendi cevapladı. "Kesinlikle hayır. ġu anda zehirli iğneyle infaz edilmeyi ne kadar istiyorsam yeni bir iliÇkiye baÇlamayı da o kadar istiyorum. Johnny'nin bunu bildiğini sanıyordum."
ġimdi Kate masasında oturmuÇ, güya yeni sigorta bilgilerini dosyalıyordu.
O ve Johnny günlerdir ilk defa ofiste yalmz kalmıÇlardı. Carol ve Mutt dıÇarıda görevdeydiler.
YavaÇça ayağa kalkıp Johnny'nin ofisinin kapalı duran kapısına doğru yürüdü. Kate'in onun yanına gitmesi anlamsızdı. Eğer durumları tam tersi olsaydı, Johnny ona gelmezdi ama o Çu anda acı çekiyordu ve Kate buna dayanamıyordu. Upuzun bir dakikanın ardından kapıyı çaldı.
"Girin."
Kapıyı açtı.
Johnny masasındaydı; sarı, çizgili bir bloknotun üzerine abanmıÇ, harıl harıl bir Çey yazıyordu. Saçı yüzüne düÇünce

sabırsızca kulağının arkasına attı ve baĢım kaldırıp ona baktı. "Evet, Mularkey?"
Kate ofisin köĢesinde duran buzdolabına gitti ve iki Henry VVeinhard bira aldı. Biraları açıp birini ona uzattı, sonra da dağınık masamn köĢesine oturdu. "Boğulmakta olan birine benziyor-sun," dedi sadece.
Johnny birayı aldı. "Belli oluyor demek?"
"Belli oluyor."
Johnny kapıya baktı. "Yalnız mıyız?"
"Mutt ile Carol yaklaĢık on dakika önce çıktı."
Johnn birasım uzun uzun içip koltuğuna yaslandı. "Telefonlarıma cevap vermiyor."
"Biliyorum."
"Anlamıyorum. O gece... birlikte geçirdiğimiz o gece, yani... ben sandım ki... "
"Gerçeği öğrenmek ister misin?"
"Gerçeği biliyorum."
Uzun bir süre orada öylece, biralarım yudumlayarak sessizce oturdular.
"Sahip olamayacağın birini istemek öylesine berbat bir Ģey
ki!"
ĠĞte bu birkaç sözle, Kate onunla zaten hiçbir zaman bir Ģansı olmadığını anladı. "Evet, öyle."
Ona bakarak durakladı. Artık hayallerini bir kenara bırakıp yola devam etmemin zamanı gelmiĢti, aslında geçmiĢti bile. "Özür dilerim, Johnny." dedi sonunda, masasının köĢesinden kalkarak.
"Ne için özür diliyorsun?"

Ona yamt verecek, neler hissettiğini söyleyecek cesarete sahip olmayı isterdi; ama bazı Ģeylerin söze dökülmeden kalması daha iyiydi.
Kate tammadığı bir ofiste, rahatsız bir koltukta oturmuÇ, pencereden çıplak, yapraksız bir ağaca ve arkasındaki gri gökyüzüne bakıyordu. Mandalina rengindeki son yaprakların ne zaman düĢtüğünü düĢündü boÇ boÇ.
"Evet, Ms. Mularkey, sizin yaĢınızdaki biri için çok etkileyici
hir özgeçmiĢiniz var. Neden reklamcılık sektörüne geçerek bir kariyer değiĢikliği yapmak istediğinizi sorabilir miyim?"
Kate sakin görünmeye çalıĢtı. Bugün için özenle hazırlanmıÇ, düz siyah renkte yünlü gabardin bir takım ve beyaz bir gömlek giymiÇ; boğazına ipek bir Ģalla gevĢek bir düğüm atmıĢtı. BaĢtan aĢağı her yönüyle tam bir profesyonel gibi göründüğünü umuyordu. "Televizyon sektöründe geçirdiğim yıllar bana kendime ve hayata dair birkaç Ģey öğretti. Habercilik, sizin de bildiğiniz gibi sürekli bir koĢuĢturma istiyor. Sürekli son hızla hareket ediyor, sadece gerçekleri öğreniyor, yolumuza devam ediyoruz. Ben çoğunlukla haberin kendisinden çok, daha sonra ne olduğuyla ilgilendiğimi fark ettim. Uzun vadeli düĢünme ve planlamada daha iyi olduğuma inanıyorum; yüzeysel dokunuĢlardan çok ayrıntılarda. Ayrıca iyi bir yazarım. Bu konuda kendimi geliĢtirmek istiyorum ama on saniyelik ses kayıtlarıyla bunu yapamam.

"Bunu uzun uzun düĢünmüĢsünüz."
"Evet."
Masamn diğer tarafındaki kadın arkasına yaslanarak son moda, boncuklarla süslü gözlüklerinin arkasından Kate'i inceledi. Gördüklerinden hoĢnut kalmıĢ gibiydi. "Pekâlâ, Ms. Mular-key Bu konuyu ortaklarımla görüĢüp size geri döneceğim. Peki ne zaman iĢbaĢı yapabilirsiniz?"
"Ayrılacağımı iki hafta önceden bildirmem gerekiyor, ondan sonra çıkabilirim."
"Harika." Kadın ayağa kalktı. "Park makbuzu ister misiniz?"
"Gerek yok, teĢekkürler." Kate kadımn elini güvenle sıkıp ofisten ayrıldı.
DıĢarıda, Pioneer Meydanı kopkoyu, kömür rengi bir gökyüzüyle sarılmıĢtı. Eski ve dar sokaklarda arabalar tıkanmıĢtı,
ama tuğlayla örülmüĢ binaların önünden çok az yaya geçiyordu. Genellikle buradaki parkların banklarında uyuyan ve gelip geçenlerden sigara ve para dilenen evsizler bile bu soğuk öğleden sonra saatlerinde baĢka bir yere gitmiĢti.
Kate üniversite yıllarından kalma eski montunun önünü ilikleyerek First Avenue boyunca hızla yürüdü. Şehrin yukarı tarafına giden otobüse binip tam saat 15:37'de ofisin önündeki durakta indi.
Şaşırtıcı bir Şekilde, ana ofis boĢtu. Kate montunu asıp kol çantasım ve evrak çantasım masasımn altına attı, sonra köĢeyi dönüp Johnny'nin ofisine gitti. "Ben döndüm."

Johnny telefondaydı ama eliyle içeri gelmesini iÇaret etti. "Hadi ama," dedi bıkkın bir sesle. "Sana bu konuda nasıl yardımcı olabilirim ki?"
Bir an için susup kaÇlarım çattı. Sonra, "Peki, ama bana borçlusun." Telefonu kapatıp Kate'e gülümsedi ama bu o eski, nefesini kesen gülüÇ değildi. O gülüÇü Tully'yle geçen o geceden sonra bir daha görmemiÇti.
"Takım elbise giymiÇsin,"dedi. "Fark etmediğimi zannetme. Burada bunun iki anlamı vardır, haber bültenini senin sunmadığım da bildiğime göre..."
"Mogelgaard and Associates."
"Reklam ajansı mı? Ne olarak baÇvurdun?"
"MüÇteri temsilcisi."
"BaÇarılı olacağmdan eminim."
"TeÇekkür ederim, ama daha iÇe alınmadım."
"Alınacaksın."
Kate onun bir Çeyler daha söylemesini bekledi ama o sanki bir Çey canım sıkıyormuÇ gibi sadece ona bakıyordu. Ona Tully'yle geçirdiği geceyi hatırlattığına Çüphe yoktu. "Ġyi o zaman, ben iÇime döneyim."
"Bekle. ġu Mike Hurtt'le ilgili haber üzerinde çalıÇıyorum. Yardıma ihtiyacım var."
"Tabii."
Sonraki birkaç saat boyunca, Johnny'nin masasında beraberce oturup sorunlu metnin üzerinden defalarca geçerek çalıÇtılar. Kate aralarında biraz mesafe bırakmaya çalıÇıyor ve kendi kendine asla göz teması kurmamasını söyleyip duruyordu. Ġki kararına da uyamadı.

ÇalıÇmayı bitirdiklerinde dıÇarıda gece olmuÇtu, bulundukları ofisin dıÇındaki diğer sessiz ofislere karanlık çökmüÇtü.
"Sana bir akÇam yemeği borçluyum," dedi Johnny kâğıtlarını kaldırarak. "Saat neredeyse sekiz olmuÇ."
"Bana hiçbir Çey borçlu değilsin," diye cevap verdi. "Ben sadece iÇimi yapıyordum."
Johnny ona baktı. "Sensiz nasıl idare edeceğim?"
Aylar önce, hâlâ umudu varken böyle bir an yaÇasaydı kızarırdı. Hatta belki bir hafta önce olsaydı bile. "Birini bulmana yardım ederim."
"Senin yerini dolduracak birini bulmak kolay mı sanıyorsun?"
Buna verecek bir cevabı yoktu. "Ben artık gideyim... "
"Sana bir yemek borcum var. O kadar. ġimdi git de montunu al. Lütfen."
"Peki."
Merdivenlerden inip Johnny'nin arabasına bindiler. Birkaç dakika içinde Union Gölü'nde ev olarak kullanılan sedir ağacı kaplamalı güzel bir teknenin önünde durdular.
"Neredeyiz?"
"Benim evimde. Korkma, sana yemek piÇirmeyeceğim. Sadece üzerimi değiÇtirmek istiyorum. Sen giyinip kuÇanmıÇsın."
Kate kalbinin kapısını çalan duygu karÇısında çelikten bir duvar ördü. Bu duygunun tekrar kalbine girmesine izin vermeyecekti. Çok uzun bir süre, asla

gerçekleĢmeyecek olan mutlu son hayalleriyle paramparça olmuĢtu. Ġskele boyunca Johnny'yi takip edip eve girdi, içerisi ĢaĢırtıcı derecede büyüktü.
Johnny hemen zaten yanmakta olan Ģömineye gitti. Eğilip gazeteleri tutuĢturarak ateĢi canlandırdı. Sonra ona döndü. "Bir Ģeyler içmek ister misin?
"Rom ve Kola?"
"Harika." Mutfağa gidip iki içki koyarak geri geldi. "Al bakalım. Ben hemen geliyorum."
Kate bir an ne yapacağını bilemeden orada durdu. Oturma odasına göz gezdirince ne kadar az fotoğraf olduğu dikkatini çekti. Televizyon kabininin üzerinde renkli kıyafetler giymiĢ orta yaĢlı bir çiftin resmi vardı, orman gibi bir yerde oturmuĢlardı, etraflarında bir sürü çocuk toplanmıĢtı.
"Annemle babam," dedi Johnny arkasından gelerek. "Myr-na ve VVilliam."
Kate arkasına döndü, sanki merakla etrafı incelerken yakalanmıĢ gibi hissediyordu.
"Nerede yaĢıyorlar?" dedi kanepeye gidip oturarak. Johnny'yle arasında mesafe olmalıydı.
"Onlar misyonerdi. Uganda'da, Amin'in ölüm mangası tarafından öldürüldüler."
"Sen neredeydin?"
"On altı yaĢına girince, beni Nevv York'ta bir okula gönderdiler. Bu onları son görüĢümdü."
"Demek onlar da idealistti?"

"Onlar da, derken ne kastediyorsun?"
Kate bu soruya cevap vermeye gerek duymadı. Yıllardır edindiği bilgiler bir araya gelip Johnny'nin hayatı hakkında bir
r
fikir edinmesini sağlamıÇtı, "önemli değil. Bir Çeye inanan insanlar tarafından büyütüldüğün için ÇanslıymıÇsın."
Johnny ciddi bir ifadeyle ona baktı.
"Bu yüzden mi savaÇ muhabiri oldun? Kendi bildiğin gibi savaÇmak için mi?"
Johnny derin bir nefes alıp baÇım salladı, sonra kanepeye doğru yaklaÇıp yanına oturdu.
Johnny'nin ona sanki bulanık ya da net değilmiÇ gibi bu Çekilde bakıÇı kalp atıÇlarım hızlandırdı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"
"Neyi?"
"Beni tanımayı."
Kate gülümsedi, gülüÇünün hissettiği kadar kırılgan görünmediğini umdu. "Uzun süredir beraber çalıÇıyoruz."
Uzun bir an durduktan soma, "Gerçekten, neden iÇi bırakıyorsun, Mularkey?" diye sordu.
Kate biraz geri yaslandı. "Sahip olamayacağın bir Çeyi istemenin berbat bir Çey olduğunu söylemiÇtin, hatırlıyor musun? Hiçbir zaman belalı bir muhabir ya da birinci sımf bir yapımcı olamayacağım. Haberle yatıp haberle kalkmıyorum. Yeterince iyi olmamaktan yoruldum."
"Ben sahip olamayacağın birini istemenin berbat olduğunu söylemiÇtim."

"Eee... ikisi de aym Çey."
"Öyle mi?" içkisini sehpamn üzerine bıraktı. Kate bacaklarını altına alarak ona dönük olacak Çekilde oturdu. "Birini istemenin nasıl bir Çey olduğunu biliyorum."
Johnny inanmıyormuÇ gibi görünüyordu. Tully'nin kimseyle çıkmadığı için onunla dalga geçtiği anları hatırladığına Çüphe yoktu. "Kimi?"
Yalan söyleyip soruyu geçiÇtirmesi gerektiğini biliyordu
ama Çu anda ona bu kadar yakınken, neredeyse aklım baÇından alan bir arzu dalgasının vücuduna yayıldığım hissetti. Tanrı yardımcısı olsun, ama o umut kapısı yeniden açılmıÇ gibiydi. Kate öyle olmadığım, bunun bir yamlsama olduğunu bildiği halde, yine de bu kapıdan geçti. "Seni."
Johnny geri çekildi, bunu hiç düÇünmediği belliydi. "Sen hiç... "
"Nasıl yapabilirdim ki? Tully'ye karÇı neler hissettiğini biliyordum."
Kate bir Çeyler söylemesini bekledi ama o sadece ona bakıyordu. Bu sessizlikten hiçbir anlam çıkaramıyordu. Ona hayır dememiÇti, gülmemiÇti de. Belki de bunun bir anlamı vardı.
Yıllarca, ona duyduğu arzuların önüne set çekmek için çaba harcamıÇtı, ama Çimdi ona bu kadar yakınken artık kendini tutmak yoktu. Bu son Çansıydı. "Öp beni, Johnny. Bana seni istememin ne kadar yanlıÇ olduğunu göster."

"Seni üzmek istemem. Sen hoÇ bir kızsın ama ben böyle bir... "
"Ya seni öpmemek beni üzüyorsa?"
"Katie... "
İlk defa Mularkey dememiÇti. Kate ona yaklaÇtı. "İimdi korkan kim? Öp beni, Johnny." Dudakları Johnny'nin dudaklarına dokunmadan hemen önce, onun, "Bu kötü bir fikir," dediğini duyar gibi oldu ama duyduklarından emin olamadan Johnny de onu öpmeye baÇladı.
Bu Kate'in ilk öpüÇmesi değildi, hatta önem verdiği bir erkek tarafından ilk öpülmesi de değildi ama yine de anlamsız bir Çekilde ağlamaya baÇladı.
Johnny gözyaÇlarını fark ettiğinde geri çekilmeye çalıÇtı ama Kate buna izin vermedi. Bir an kanepenin üzerinde yeni yetme-
ler gibi öpüÇüyorlardı, sonra tek bildiği yerde ateÇin önünde çıplak uzandığıydı.
Johnny yanına çökmüÇtü, hâlâ giyinikti. Gölgeler vücudunun yarısını gizliyor, yüzündeki keskin köÇeleri ve çukurları öne çıkarıyordu. "Emin misin?"
"Bu sorunun kıyafetlerimi çıkarmadan önce sorulması gerekirdi." Gülümseyerek hafifçe yukarı kalktı ve Johnny'nin gömleğinin düğmelerini çözmeye baÇladı.
Johnny biraz çaresizlik, biraz da teslim olma gibi bir ses çıkarıp Kate'in, üzerindekileri çıkarmasına izin verdi. Sonra onu yeniden kollarına aldı.

ġimdi öpüĢleri farklıydı; daha Ģiddetli, daha derin, daha erotik. Kate vücudunun daha önce hiç yapmadığı bir Ģekilde tepki verdiğini hissediyordu, sanki hem hiçbir Ģey hem de her ĢeymiĢ, sadece darmadağın olmuĢ bir yığın sinir ucundan ibaretmiĢ gibi. johnny'nin dokunuĢları onun hem azabı, hem de kurtuluĢuydu.
Her Ģey duygulardan ibaretti; tüm varlığı, önem verdiği her Ģey; acı, zevk, hayal kırıklığı. Nefes alıĢı bile ona ait değildi. Nefesi kesiliyor, tıkanıyor, hem durması hem de durmaması için, hem devam etmesi hem de bitmesi için yalvanyordu.
Vücudunun yay gibi kıvrılarak yükseldiğini hissediyordu, sanki tüm varlığıyla bir Ģeye uzanıyor, acı veren bir çaresizlik içinde ona ihtiyaç duyuyordu ama o Ģeyin ne olduğunu bile bilmiyordu.
Ve Ģimdi, Johnny içindeydi, canını yakıyordu. Bu ani acıyla nefesi kesildi ama sesini çıkarmadı. Bunun yerine ona sımsıkı yapıĢarak onu öptü ve hissettiği acı çözünüp kendine dair hiçbir Ģey kalmayana, sadece ikisinin duygulanmn birleĢtiği bu his ve daha fazlası için keskin, acı veren bir arzu kalana kadar Johnny'nin hareketlerine uydu.
Seni seviyorum, diye düĢündü, ona sarılıp bedenini ona ulaĢ-
mak için yükselterek. Gizlediği bu sözcükler beyninde yankılandı ve bedenlerinin hareketlerine eĢlik eden bir melodi haline geldi.

"Katie," diye haykırdı Johnny, vücudunun derinliklerine dalarak.
Kate'in vücudu uzayda parçalamp boĢlukta yüzen bir yıldız gibi patladı. Bir an için zaman durdu, sonra yavaĢça yerine geldi.
"Vay canına!" dedi sıcak halının üzerine yığılarak. Hayatında ilk kez seksin neden bu kadar abartıldığım anlamıĢtı.
Johnny yamna uzandı, terle ıslanmıĢ bedeni bedenine yaklaĢarak sokuldu. Bir kolunu Kate'e dolayıp tavana bakmaya baĢladı. Kate gibi onun da nefesi düzensizdi.
"BakireymiĢsin," dedi; sesinin uzaklığı ürkütücüydü.
Kate'in tüm söyleyebildiği "Evet," oldu.
Yan tarafa dönüp çıplak bacağını Johnny'nin üzerinde kaydırarak, "Hep böyle mi olur?" diye sordu.
Johnny ona döndüğünde, Kate onun mavi gözlerinde aklını karmakarıĢık eden bir Ģey gördü: Korku.
"Hayır, Katie,"dedi uzun bir süre sonra.
"Olmaz."
Kate, Johnny'nin kollarında uyandı. İkisi de sırt üstü uzanmıĢ, çarĢafları kalçalarına sarmıĢlardı. Kate, Johnny'nin ellerinin yabancı ağırlığım çıplak göğüsleri arasında hissederek tahta tavana baktı.
Ağaran günün soluk kızıllığı açık pencereden içeri sızıyor, ahĢap zemin üzerinde toplanarak yağ lekesi gibi görünüyordu. Durmadan kazıklara çarpan dalgaların sesi yavaĢ ve sabit kalp atıĢlarının yankısı gibiydi.

ġimdi ne yapması, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Ilunlar ilk öpüÇmelerinin büyülü ve beklenmeyen hediyesiydi. (.ece boyunca üç kez seviÇmiÇlerdi, sonuncusu yalmzca birkaç s.ıat önceydi. ÖpüÇmüÇler, birlikte omlet yapıp ateÇin önünde yemiÇler, ailelerinden, iÇlerinden ve hayallerinden bahsetmiÇler-ıli. Hatta Johnny bir sürü fazlasıyla kötü espri yapmıÇtı.
Bir tek yarından konuÇmamıÇlardı ve iÇte o da gelmiÇti. YumuÇak çarÇaflar ve nefeslerinin sesi gibi buradaydı.
Bugünlerde doğru erkeği beklemenin modası geçmiÇ sayılsa »l.ı seviÇmek için beklediğine memnundu. Dün geceyle ilgili her çey tıpkı Çairlerin dediği gibi dünyasım sarsıyordu.
Peki, ya Johnny onun doğru kız olduğunu düÇünmüyorsa? l)nu sevdiğini söylememiÇti -elbette sevmiyordu- ve bu sözcükler olmadan bir kadın tutkuyu nasıl bir bağlama koyabilirdi? Giyinip evden gizlice çıkarak hiç olmamıÇ gibi davranması mı gerekirdi? Ya da alt kata inip kahvaltı hazırlamalı ve dün gerenin bir son değil de baÇlangıç olması için Tanrı'ya yalvarmalı mıydı?
Onun, yanında hareket ettiğini duyunca kaskatı kesildi.
"Günaydın," dedi Johnny çatallı bir sesle.
Kate isteksiz görünmeyi ya da ilgisiz davranmayı bilmiyordu. Onu baÇka türlü davranamayacak kadar uzun süredir seviyordu.

ġu anda önemli olan sadece kalkıp kendi yollarına gitmemiÇ olmalarıydı. "Bana seninle ilgili bilmediğim bir Çey söyle."
Johnny kolunun üst tarafını okÇadı. "Hmm. Ben küçükken l>.ıpaz yardımcılığı yaptım."
Onu öyle gözünde canlandırmak ÇaÇırtıcı derecede kolaydı; saçları suyla ıslatılarak geriye doğru taranmıÇ, kilise koridorunda dikkatle yürüyen, genç, sıska bir oğlan çocuğu. Bu görüntüyü lıayal edince kıkırdamaya baÇladı. "Annem seni severdi."
"ġimdi sen söyle."
"Ben tam bir bilim kurgu manyağıyım. Yıldız SavaÇları, Uzay Yolu, Dune. Hepsine bayılırım."
"Ben seni aÇk romam okuru zannederdim."
"Onları da severim. ġimdi bana önemli bir Çey söyle. Muhabirliği neden bıraktın?"
"Her zaman doğruca derin sulara dalıyorsun, değil mi?" Ġçini çekti. "Sanırım sen de bir Çekilde anladın. El Salvador. Ben oraya bir çeÇit beyaz Çövalye olarak gittim, ıÇığımla gerçekleri aydınlatmaya hazırdım. Sonra neler olup bittiğini gördüm... "
Kate hiçbir Çey söylemedi, sadece omzunun kıvrımından öptü.
"Bizimkiler benden çok Çey saklamıÇtı. Hazır olduğumu sanıyordum ama hazır olmak imkânsız. Kan, ölüm ve havaya uçurulan vücut parçaları. Sokaklarda yatan ölü çocuklar ve makineli tüfek taÇıyan oğlanlar. Esir alındım..." Sesi zayıfladı, boğazım temizleyerek sesini düzeltti. "YaÇamama neden izin verdiklerini bilmiyorum ama

verdiler iĢte. ġanslıydım. Kuyruğumu kıstırıp evime kaçüm."
"Sen utamlacak bir Ģey yapmadın."
"Ödlek gibi kaçtım. Ve baĢarısız oldum. ĠĢte Ģimdi her Ģeyi, neden Seattle'da olduğumu öğrendin."
"Sence senin için hissettiklerim değiĢir mi?" Bir an bekledikten soma, "Ağırdan almalıyız, Katie," dedi.
"Biliyorum." Yattığı yerde yan döndü. Böylece tekrar ona yaslandı. Yüzünü ve sabah kalktığında ilk olarak nasıl göründüğünü beynine kazımaya çalıĢıyordu. Uyudukları saatlerde büyümeye baĢlayan sakallarının gölgesini görünce, "Çoktan değiĢmeye baĢladı," diye düĢündü.
Johnny, Kate'in saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Seni üzmek istemiyorum."
Kate kısaca, O zaman üzme, demek istedi ama Ģimdi kısa cevapların ya da rol yapmamn zamam değildi. ġimdi önemli olan dürüstlüktü. "Eğer bunu yapan sen olacaksan üzülme riskini £Öze alıyorum," dedi açıkça.
Johnny'nin dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ama Kate aynı Ģeyi gözlerinde göremedi. Aslında hissettiği Ģey biraz endiĢeli olmaktan çok daha fazlasıymıĢ gibi görünüyordu.
"Tehlikeli olacağım biliyordum."
Kate anlamamıĢtı. "Ben mi? ġaka yapıyor olmalısın. Bugüne kadar hiç kimse benim tehlikeli olduğumu düĢünmemiĢti."
"Ben öyle düĢünüyorum."'

"Neden?"
Johnny cevap vermek yerine onu öpecek kadar öne eğildi. Kate gözlerini kapatıp bekledi. Emin değildi ama galiba Johnny dudakları dudaklarına dokunmadan hemen önce, "Çünkü sen bir adamın âĢık olabileceği türden bir kızsın," dedi.
Bunu söylerken pek de mutlu olduğu söylenemezdi.
Kate evinin kapısının önünde durdu. Daha biraz önce Johnny'nin kollarında geçirdiği gecenin etkisiyle mest oluyor, havalara uçuyordu, ama Ģimdi gerçek dünyaya dönmüĢ, az önce daha önce en iyi arkadaĢıyla yatan adamla yattığının farkına varmıĢtı.
Tully ne diyecekti acaba?
Kapıyı açıp içeri girdi. Bu gri, yağmurlu sabahta apartman ĢaĢırtıcı derecede sessizdi. Çantasım mutfak masasımn üzerine atıp kendine bir fincan çay yaptı.
"Ne cehennemdeydin sen?"
Korkuyla arkasına döndü.
Tully orada duruyor, saçlarından sular damlıyordu; üzerin-
de sadece bir havlu vardı. "Dün gece az kalsın polisleri arayacaktım. Nerede... Üzerinde dünkü takım elbise var." BilmiĢ bir gülümseme yavaĢ yavaĢ yüzüne yayıldı. "Geceyi biriyle mi geçirdin? Aman Tanrım, evet, çünkü kızarıyorsun." Tully güldü. "Bakire olarak öleceğini düĢünüyordum." Kate'i kolundan tutup çekerek kanepenin üzerine çekti. "KonuĢ."

Kate en iyi arkadaĢına baktı, içinden Tully iĢe gittikten sonra eve gelmiĢ olmayı diliyordu. DüĢünüp plan yapmaya ihtiyacı vardı. Tully her Ģeyi bir sözüyle, bir bakıĢıyla mahvedebilirdi. O benim, diyebilirdi; Kate o zaman ne yapacaktı?
"KonuĢsana," dedi Tully tekrar onu sarsarak.
Kate derin bir nefes aldı. "ÂĢık oldum."
"Hadi oradan, Penelope Pitstop.71 AĢk mı? Bir gecede mi?"
Ya Ģimdi söyleyecekti ya da hiçbir zaman. Bu hiç iyi bir fikir gibi gelmese de, kaçınılmaz olanı sürekli erteleyip durmanın ne anlamı vardı.
"Hayır," dedi. "Onu yıllardır seviyorum."
"Kimi?"
"Johnny'yi."
"Bizim Johnny mi?"
Kate bu zamirin onu yaralamasına izin vermedi.
"Evet, dün gece... "
"O benimle yattı, farkında mısın? Birkaç ay önce, sonra sürekli arayıp durdu. O, teselli arayıĢında, Katie. Sana âĢık olamaz."
Kate teselli arayıĢı sözüne takılmamaya çalıĢtı ama baĢaramadı. "Bunu da kendinle iliĢkilendireceğini biliyordum."
"Ama... Tanrı aĢkına, o senin patronun."
"ĠĢi bıraktım. Ġki hafta içinde reklamcılık sektöründe iĢe baĢlıyorum."
71 Bir çizgi film kahramanı, (ç.n.)
"Alı, harika. Ģimdi de kariyerinden bir adam uğruna vazgeçiyorsun."
"Habercilikte baĢarıyı yakalayacak kadar iyi olmadığımı ikimiz de biliyoruz. Bu senin

hayalin, Tully hep öyleydi." ArkadaĢının bu konuyu tartıĢmak istediğini görebiliyordu, tartıĢtıkları lıer Ģeyin bir yalan olacağının da farkındaydı. "Ona âĢığım, Tul-ly," dedi sonunda. "Yıllardır âĢığım."
"Bana neden söylemedin?"
"Korktum."
"Neden?"
Kate cevap veremedi.
Tully bakıĢlarını ona dikti. Kate bu koyu, etkileyici gözlerde lıer Ģeyi görebiliyordu: Korkuyu, endiĢeyi, kıskançlığı. "Bu her yönüyle tam bir felaket."
"Yıllar önce Chad'e hiç güvenmemiĢtim, hatırlıyor musun? Ama bana ihtiyacın olduğu için tüm bunları bir kenara bıraktım."
"AĢk felaketlerinden bahsetmiĢken... "
"Benim adıma sevinebilecek misin?"
Tully ona baktı; sonunda gülümsese de bu gerçek bir gülüĢ değildi ve ikisi de bunu biliyordu.
"Deneyeceğim."
Teselli arayıĢı. Bu söz ve gözünde canlandırdıkları, Kate'in kafasında dönüp duruyordu.
Benimle yattı farkında mısın? Birkaç ay önce... ... sana âĢık olamaz...
Tully apartmandan çıkar çıkmaz, Kate iĢi arayıp hasta olduğunu söyledi ve yatağa kıvrıldı. Daha yirmi dakika olmamıĢtı ki kapı vurulunca düĢüncelerinden sıyrıldı. "Of, Tully," diye homurdandı, pembe kadife sabahlığını üzerine alıp tavĢanlı terliklerini ayaklarına

geçirerek. "Bir kere de anahtarını almayı unutma!" Kapıyı açtı.
Johnny karĢısındaydı. "HastaymıĢ gibi görünmüyorsun."
"Yalancı. Berbat görünüyorum."
Johnny uzanıp belindeki kuĢağı çözdü ve üzerindeki sabahlığı omuzlarından aĢağı sıyırdı. Sabahlık yumuĢak, pembe bir yığın halinde Kate'in ayaklarının dibine düĢtü. "Pazen gecelik. Ne kadar da seksi." Johnny kapıyı arkalarından kapattı.
Kate, Tully'yle yaptıkları konuĢmayı düĢünmemeye çalıĢıyordu.
teselli arayıĢında
sana âĢık olamaz
Ama beyninin içinde sözcükler birbirini kovalıyor, Johnny'nin, 'Seni üzmek istemiyorum,' sözlerine takılıyorlardı.
Şimdi birdenbire saf saf kabul ettiği tehlikenin farkına varmıĢtı. Johnny kalbini paramparça edebilirdi ve kendini korumasının hiçbir yolu yoktu.
"Beni görünce sevineceğini sanmıĢtım,"dedi.
"Tully'ye ikimizden bahsettim."
"Ah, Peki sorun var mı?"
"Senin teselli arayıĢında bir durak olduğumu düĢünüyor."
"Kendinden bahsediyor, değil mi?"
Kate güçlükle yutkundu. "Onu seviyor musun?"
"Tüm bunlar bunun için miydi?" Onu kollarına alıp sanki hiçbir ağırlığı yokmuĢ gibi yatak odasına taĢıdı. Yatağa girdiklerinde Kate'in geceliğinin düğmelerini onu bir yandan öperek açmaya baĢladı. "Önemi yok," dedi

çıplak bedenine doğru fısıldayarak. "O beni sevmedi."
Kate gözlerini kapatıp, Johnny'nin yeniden dünyasını sarsmasına izin verdi ama bitip yanına kıvrıldığında Çüpheleri geri geldi. Dünyamn en tecrübeli kızı olmayabilirdi. Ama en safı da değildi ve emin olduğu tek bir Çey vardı: Johnny'nin Tully'yi sevip sevmediği önemliydi. Hem de çok önemliydi.
On Yedinci Bölüm
ÂÇık olmak tıpkı Kate'in hayallerindeki gibiydi. Tekrar bahar gelip her tarafı canlı renklere boyadığında, o ve Johnny gerçek bir çift olmuÇlardı. Hafta sonlarını mümkün olduğunca birlikte geçiriyor ve hafta içi de pek çok gece birlikte kalıyorlardı. Mart ayında Kate onu ailesiyle tanıÇtırmaya götürmüÇtü ve annesiyle babası çok mutlu olmuÇtu. Tahta oyunları ve kâğıt oynamayı seven, iyi bir espri anlayıÇı olan ve harika bir kariyer sahibi Ġrlandalı hoÇ bir Katolik erkek. Babası onun için "iyi çocuk" demiÇti, annesîyse onu mükemmel bulmuÇtu. Ġlk buluÇmalarının sonunda, "Beklediğine kesinlikle değmiÇ," diye fısıldamıÇtı kulağına.
Johnny'ye gelince, o da Mularkey kabilesine o kadar uymuÇtu ki sanki onların arasında doğmuÇ gibiydi. Hiç kabul etmemiÇti ama Kate onun yalnız geçen bunca yıldan sonra bir ailenin parçası olmaktan hoÇlandığından emindi. Gelecek hakkında pek fazla

konuĢmasalar da, bugünün her ammn tadını çıkarıyorlardı.
Fakat bütün bunlar değiĢmek üzereydi.
Şimdi Kate yatağındaydı, gözlerini tavana dikmiĢti. Yanında johnny uzanmıĢ, uyuyordu. Saat daha sabahın dördüydü ama o Şimdiden iki kere küsmüĢtü. Eninde sonunda yapması gerekeni ertelemenin bir anlamı yoktu.
Üzerindeki örtüleri onu uyandırmamak için yavaĢça sıyırıp yataktan çıktı. Kalın halının üzerinde yalın ayak yürüyerek Johnny'nin banyosuna gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Çantasını açıp karıĢtırarak dün aldığı paketi çıkardı. Sonra paketi açıp talimatları uyguladı. Şki saatten biraz daha az bir sürede, cevabını almıĢtı: Pembe yani hamileydi.
Teste öylece bakakaldı. Şlk aklına gelen aptalca fikir, yıllardır anne olmayı hayal eden bir kıza göre, ağlamaya fazla yakın olduğu düĢüncesiydi. Johrıny bu duruma hiç sevinmeyecekti. Baba olmaya öyle uzaktı ki... Daha onu sevdiğini bile söylememiĢti.
O ise Johnny'yi çok seviyordu ve son birkaç aydır her Şey muhteĢemdi. Yine de iliĢkilerinin çok kırılgan, aralarındaki dengenin çok hassas olduğu hissini atamıyordu üzerinden. Bebek her Şeyi mahvedebilirdi.
Paketi ve göstergeyi -hayatının sıradan döküntülerini karmakarıĢık hale getiren o sıra dıĢı Şeyi- tekrar çantasına saklayıp

uzun, sıcak bir duÇ aldı. ĠÇe gitmek için hazırlanıp giyindiğinde alarm çaldı. Yatağa gidip Johnny'nin yamna oturdu ve uyanırken saçlarını okÇamaya baÇladı.
Johnny ona gülümsedi, "Günaydın," dedi uykulu uykulu.
Kısaca Ben hamileyim, demek istedi ama yapamadı. Bunun yerine, "Bugün erken gitmem lazım. MüÇteri olarak Red Robin Restoranları var."
Johnny bir elini onun boynuna dolayarak öpmek için çekti, öpüÇmeleri bittiğinde Kate biraz gevÇemiÇti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.
Johnny onu tekrar öptü. "Bu da beni dünyanın en Çanslı erkeği yapıyor."
Kate, birlikte uyandıkları bir dizi sabahtan biriymiÇ gibi hoÇça kal diyerek iÇe gitti. Ofisine gittiğinde kapıyı çarparak kapattı ve ağlamamaya çalıÇarak orada öylece durdu.
"Hamileyim," dedi reklamlarla kaplı duvarlara. ġimdi keÇke bunu Johnny'ye söyleyebilseydi. Ona her Çeyi
söyleyebilmesi gerekirdi, aÇk böyle bir Çey değil miydi? Tanrı biliyor ya Kate onu yeterince seviyordu; hatta çok daha fazla. Artık onsuz bir hayat düÇünemezdi. YaÇamlarının rutin akıÇını seviyordu, Johnny'nin ev olarak kullandığı teknesinin mutfağında genellikle birlikte kahvaltı yapmayı, musluğun önünde yan yana duruÇlarım ya da gece yatakta birbirlerine sokulup oturarak Ar-senio Hall'ı izleyiÇlerini,

johnny onu öptüğünde, bu öpüÇ ister sessiz bir iyi geceler öpücüğü ister hadi bir Çeyler yapalım diyen tutku dolu bir öpüÇme olsun, kalbi daima son hızla çarpmaya baÇlıyordu. Her Çey ama her Çey hakkında sürekli konuÇurlardı; Kate ona anlatamayacağı hiçbir Çey olmadığını söyleyebilirdi, ta ki bugüne kadar.
Gün boyunca çoğunlukla otomatiğe alınmıÇ gibi hareket etti ama saat dörde doğru içindeki arzuya yenik düÇtü. Telefonu kaldırıp o bildik numarayı çevirerek sabırsızlıkla bekledi.
"Alo?" dedi Tully.
"Benim. Bir krizle karÇı karÇıyayım."
"Yirmi dakikaya oradayım, dedi Tully hiç düÇünmeden.
Kate gün boyunca ilk kez gülümsedi. Sadece Tully'yle birlikte olmak bile onu rahatlatıyordu, bu hep böyle olmuÇtu. On beÇ dakika sonra zaten düzgün olan masasını toparladı, çantasını aldı ve ofisten çıktı. DıÇarıda güneÇ uçuk mavi gökyüzünde soluk ve beyaz bir top gibi görünüyordu. Birkaç acar turist Pioneer Meydanı'nda aÇağı yukarı dolanıyordu. Sokağın karÇısındaki Occidental Park'ta yaÇayan evsizler, kirli battaniyelerin ve eski uyku tulumlarının alında bir araya toplanmıÇ, Arnavut kaldırımlarda ve demir banklarda sere serpe uzanmıÇlardı. Etraflarındaki ağaçlar iyiden iyiye çiçek açmıÇtı.

Kate tam montunun önünü iliklerken, Tully, Corvette marka yepyeni metalik mavi otomobilini park etti.
Her zamanki gibi, Kate arabayı görünce hem baĢım salladı hem de gülümsedi. Araba fazlasıyla erkeksi bir arabaydı ama yine de Tully'ye yakıĢıyordu. Yünlü pantolonunun ve hatta ipek gömleğinin mavisi arabayla aynı renkti.
Kate hızla yolcu kapısının olduğu tarafa geçip arabaya bindi.
"Nereye gitmek istersin?"
"ġaĢırt beni," dedi Kate.
"Tamamdır."
Neredeyse hiç vakit kaybetmeden Ģehir trafiğinden sıyrılıp Batı Seattle Köprüsü'nden hızla geçerek Alki Kumsalı'nda bir restorana vardılar. Bu soluk bahar günü mekân bomboĢtu, hemen parlak Boğaz'a bakan bir masaya oturdular.
"Ġyi ki aradın," dedi Tully. "Berbat bir haftaydı. Eyalette kıyıda köĢede kalmıĢ ne kadar semt varsa beni gönderdiler. Geçen hafta Cheney'de bir adamla röportaj yaptım; adam odun ateĢiyle giden kamyon yapmıĢ. ġaka yapmıyorum, gerçekten. Uçak bagajı büyüklüğünde gömme bir sobası var, haftada yaklaĢık iki metre küp odun yiyor. Kamyonu çıkardığı kara dumanların arasından zar zor görebildim ve adam haberimde geleceğin keĢfini yaptığım söylememi istedi. Yarın da Lynden'a gidip festivalde otuz iki mavi kurdele kazanan bir Hutterite72 kızla

röportaj yapmam gerekiyor. YaÇasınrın. Ah, geçen hafta da... "
"Ben hamileyim."
Tully'nin ağzı açık kaldı. "ġaka mı yapıyorsun?"
"ġaka yapıyor gibi bir halim var mı?"
"Vay anasını!..." Tully sersemlemiÇ bir halde arkasına yaslandı. "Hap kullanıyorsun zannediyordum."
"Kullanıyorum. Ve bir tanesini bile almayı unutmadım."
72 16. yy'da yaÇayan John Hunter'ın öncülüğünü yaptığı Hıristiyanlık hareketi,
(ç-n.)
"Hamile ha, vay be! Johnny ne dedi?"
"Ona daha söylemedim."
"Ne yapacaksın?" Söylenmeyen o seçenekle birlikte ortaya çöken, ağır bir soruydu bu.
"Bilmiyorum." Kate baÇım kaldırıp Tully'yle göz göze geldi. "Ama ne yapmayacağımı biliyorum."
Tully uzun bir süre ona baktı. Bu harikulade anlamlı gözlerde Kate pek çok duygunun birbiri ardına geçiÇini izledi; inana-mama, korku, üzüntü, endiÇe ve son olarak sevgi. "Sen harika bir anne olacaksın, Katie."
GözyaÇlarının kabardığım hissediyordu. ġstediği Çey buydu, bunu Çimdi burada, ilk kez kendine itiraf etme cesaretini bulmuÇtu. En iyi arkadaÇ iÇte bunun için vardı: Size ayna tutup kalbinizden geçenleri göstermek için. "Bana beni sevdiğini hiç söylemedi, Tully."
"Ah, Çey... Johnny'yi sen de biliyorsun."

Kate bu sözlerle, geçmiĢin aralarında bir duvar gibi yükseldiğini hissetti. Bunu Tully'nin de hissettiğini biliyordu: Unutmak için çok çaba harcadıkları o Ģeyi: John Ryan hakkında ikisinin de bildiği Ģeyi... "Sen de onun gibisin," dedi sonunda. "Öğrenince kendini nasıl hissedecek?"
"Kapana kısılmıĢ gibi."
Kate'in de kendine söylediği buydu. "Peki ne yapacağım?"
"Bana mı soruyorsun? Bir süs bağlına bile bir haftadan fazla bakamayan kadına?" Tully güldü; derinlerde bir yerde küçük de olsa acı bir taraf vardı gülüĢünde. "Eve gidecek ve sevdiğin adama baba olacağım söyleyeceksin."
"Böyle söyleyince kulağa kolaymıĢ gibi geliyor."
Tully masamn karĢısından uzamp elini tuttu. "Ona güven, Katie."
Bu alabileceği en iyi tavsiyeydi "Sağ ol."
"Şimdi asıl önemli konulara gelelim. Mesela ismi Benim adımı vermek zorunda değilsin. Tallulah berbat bir isim. Benim kafası dumanlı annemin bu ismi seçmesine ĢaĢmamak gerek ama ikinci ismim Rose. Bu o kadar fena değil."
Günün geri kalam sakin bir sohbetle geçti. Bebek konusundan özellikle kaçımp önemsiz Ģeylerden bahsettiler. Restorandan çıkıp Ģehir merkezine geri geldiklerinde, Kate kendini daha az çaresiz hissediyordu. Bu duygu tümüyle kaybolmamıĢtı ama ne yapacağını bilmek yükünü hafifletiyordu.

Tully teknenin arkasına park edince, arkadaĢına sımsıkı sarılarak veda etti.
Johnny'nın evinde yalnızdı, üzerini değiĢtirip bir eĢofman altı, bir de eski tiĢört giydi, sonra Johnny'yi beklemek için oturma odasına geçti. Orada bacaklarım sımsıkı kapatıp (ki bunu yapmak için artık çok geçti), ellerini kenetlemiĢ otururken, giderek alıĢmaya baĢladığı buradaki yaĢamın olağan seslerini dinliyordu: Dalgaların etraflarındaki kazıkları dövüĢü, martıların çığlıkları, her zaman geçen bir motorun patırtısı... Hiçbiri daha önce bu kadar kırılgan gelmemiĢti ya da bu kadar buruk bir tat vermemiĢti ona. Hayatı boyunca aĢkı kalıcı bir Ģey, günlük yaĢamın koĢuĢturmasından ve yorgunluğundan koruyan bir duygu olarak hayal etmiĢti ama Ģimdi bunun nasıl da tehlikeli bir his olduğunu görebiliyordu. Ġnsam ninnileriyle uyutarak riske atıyordu.
Odanın diğer ucunda kilit sesi duyuldu ve kapı açıldı. Johnny onu görünce gülümsedi. "Hey, selam. Ofisten çıkmadan önce seni aramıĢtım. Neredeydin?"
"Tully'yle iĢi kırdık."
"Keyif yaptınız demek?" Kate'i çekip kollarına alarak öptü.
Kate kendini onun kollarında erimeye bıraktı. Kollarını
w
lohnny'ye doladığında onsuz olamayacağını anladı.

Öylesine sımsıkı sarılmıÇtı ki Johnny gerçekten geri çekilmek zorunda kaldı. "Katie?" dedi yüzüne bakabilmek için geriye çekilerek. "Ne oldu?"
Son bir saattir ona bunu söylemenin, vereceği haberin etkisini azaltmanın onlarca farklı yolunu düÇünmüÇtü ama Çimdi onun karÇısında dururken bütün o planların zaman kaybı olduğunu görebiliyordu. Bu güzel bir pakete sarılacak bir hediye delildi ve o da sessiz kalabilecek kadınlardan değildi.
"Hamileyim," dedi elinden gelen en sağlam ses tonuyla.
Johnny, upuzun bir süre boyunca, anlamamıÇ gibi ona baktı.
"Nesin? Nasıl oldu bu?"
"Normal yollardan. Gayet eminim."
Johnny uzun ve derin bir nefes vererek kendini kanepeye attı. "Bir bebek."
"Bunun olmasını istemedim." Yamna oturdu. "Kendini kapana kısılmıÇ gibi hissetmeni istemiyorum."
Johnny'nin yüzünde beliren gülümseme bir yabancıya aitti, Kate'in sevdiği, gözlerinin etrafım kırıÇtırıp onu da güldüren o gülüÇ değildi. "Sonunda hazır olduğumda sadece kalkıp gitmeyi ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Büyük bir haberi takip etmeyi ve kendime yeniden saygı duymayı. Bu düÇünce o kadar n/.un süredir kafamda ki... El Salvador'da her Çeyi batırdığımdan beri."
Kate zorlukla yutkunarak baÇım salladı. Gözleri yanıyordu .una gözyaÇlarının fark

edilmesini istemediğinden eliyle gözlerini sildi. "Biliyorum."
Uzanıp Kate'in düz karnına dokundu. "Ama artık öylece k.ılkıp gidemem, değil mi?"
"Bebek yüzünden mi?"
"Seni sevmem yüzünden," dedi sadece.
"Ben de seni seviyorum ama sakın bu yüzden... "
Johnny kanepeden kalkarak diz çökünce Kate'in nefesi kesildi. "Kathleen Scarlett Mulaı key, benimle evlenir misin?"
Evet demek, avazı çıktığı kadar evet diye haykırmak istiyordu ama yapamadı. Korku hâlâ hislerinin arasında büyük yer tutuyordu. Bu yüzden evet yerine söylemesi gerekeni söyledi.
"Emin misin, Johnny?"
Ve nihayet sonunda onun gülümsediğini gördü.
"Eminim."
Kate, Tully'nin tavsiyesini -elbette- dinlemiĢtive modası hiç geçmeyecek bir Çıklık yakalamıĢta. Gelinliğinin fildiĢi rengi eteği ipektendi, üst tarafıysa baĢtan aĢağı boncuklarla bezenmiĢti ve omuzlan açıkta bırakıyordu. Saçları üç farklı sarı tonuyla boyanmıĢ, geride toplanarak Grace Kelly gibi örülmüĢtü. Duvağı taktığında, tüller yüzünün önünden süzülerek parlak bir bulut gibi omuzlarına doğru dökülüyordu. Hayatında ilk defa kendini film yıldızları kadar güzel hissediyordu. Annesi de öyle düĢünüyordu, kızma bakar bakmaz ağlamaya baĢlamıĢta. Kısa bir süre önce Kate'i sımsıkı kucaklamıĢ, yanaklarından öpmüĢ ve

Kate ile Tully'yi gün boyunca ilk kez baÇ baÇa bırakarak kiliseye girmiÇti.
Kate Çimdi peri masallarındakine benzer görünüÇünü yansıtan boy aynasından grand poobah73 modeli saçları ve abartılı makyajıyla her zamanki halinin tersine oldukça sessiz olan Tully'ye baktı. Pembe straplez tafta nedime elbisesinin içinde biraz uygunsuz ve huzursuz görünüyordu.
"Düğüne değil de cenazeye gidecekmiÇ gibi görünüyorsun."
73 O dönemde Gilbert ve Sullivan'ın ünlü operası The Mikado'daki pooh-bah karakterinin etkisiyle ortaya çıkan bir tabirdir, (ç.n.)
Tully ona bakarak doğal bir Çekilde gülümsemeye çalıÇtı .ima böyle sahte duygularla birbirlerini kandıramayacak kadar ıı/un süredir arkadaÇlardı. "Evlenmek konusunda emin misin? Yani gerçekten emin misin? Bunun dönüÇü... "
"Eminim."
Tully ikna olmamıÇ ya da daha çok korkmuÇ gibiydi. "Ġyi," «Ġrdi alt dudağım sertçe ısırarak. "Çünkü bu sonsuza kadar sürecek bir Çey."
"BaÇka neyin sonsuza dek süreceğini biliyorsun, değil mi?"
"Kirli bebek bezleri."
Kate, Tully'nin elini tutmak için uzamnca arkadaÇımn teninin ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Tully'yi, bunun, hayatla-ı mda "Y" harfi gibi bir yol ayrımı olduğuna, kaçınılmaz olduğuna ama bir terk ediÇ

olmadığına nasıl inandırabilirdi? "Biz," dedi kendini ve Tully'yi. "Hangi iÇte çalıÇırsak çalıÇalım, çocuklarımız ila olsa, evlensek de arkadaÇ kalacağız." Güldü. "Eminim senin gelecekteki kocalarmdan daha uzun süre dayanacağım."
"Aman ne hoÇ," diye güldü Tully omzuyla Kate'in omzuna vurarak. "Evliliği sürdüremeyeceğimi düÇünüyorsun."
Kate arkadaÇına yaslandı. "Ben senin ne istersen yapabileceğini düÇünüyorum, Tully. Senin ıÇığın o kadar parlak ki. Bense, bense sadece Johnny'yi istiyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bazen camm yanıyor."
"Nasıl sadece Johnny'yi istediğini söylersin. Harika bir kariyerin var. Günün birinde o ajansı sen yöneteceksin. Hamilelik seni yolundan alıkoymayacak. Artık günümüzde kadınlar her Çeye aynı anda sahip olabiliyor."
Kate gülümsedi. "Sen kendinden bahsediyorsun, Tul-ly, seninle öyle gurur duyuyorum ki, bazen dayanamıyorum. Safevvay'de hiç tanımadığım insanlara senin arkadaÇın olduğu-
mu söylüyorum. Ama senin de benimle gurur duymana ihtiyacım var. Ne yaparsam yapayım. Ya da yapmayayım."
"Her zaman yanındayım. Sen de biliyorsun."
"Biliyorum."
Birbirlerine baktılar, o an ikisi de prensesler gibi giyinmiÇ aynanın önünde dururken, sanki tekrar on dört yaÇındalarmıÇ

ve önlerinde uzanan hayatı planlıyorlarmıÇ gibiydi.
Sonunda Tully gülümsedi. Bu kez gerçek bir gülümseyiÇti. "Annene bebeği ne zaman söyleyeceksin?"
"Evlendikten sonra." Kate güldü. "Tanrı'ya bile itiraf ederim ama Johnny'yle evlenip Mrs. Ryan olana kadar anneme söylemeyeceğim."
Kısacık ve olağanüstü bir an zaman adeta durdu. Tekrar Tul-lyileKate, sırlarım paylaÇan o iki küçük kız oluvermiÇlerdi.
Sonra kapı açıldı.
"Zaman geldi," dedi babası. "Kilise dolu. Tully, senin sıran."
Tully, Kate'e sımsıkı sarılıp hızla giyinme odasından dıÇarı çıktı.
Kate, kiralık bir smokin giyinmiÇ ve saçlarım yeni kestirmiÇ olan babasına bakınca içinde ona karÇı bir sevgi dalgasının kabardığım hissetti. Kapıların arkasında müziğin baÇladığını duydular.
"Çok güzel görünüyorsun," dedi babası, bir an sessiz kaldıktan sonra. Sesi her zamanki gibi değildi, pürüzlüydü.
Kate ona doğru gidip babasımn yüzüne baktı, bir kalp atıÇı kadar kısa bir sürede bile yüzlerce anı hatırlıyordu. Babasının küçüklüğünde ona masallar okuması, biraz daha büyüdüğünde cebine fazladan harçlık sokuÇturması, kilisede kalabalığa uymayan sesiyle ilahiler okuyuÇu... Babası, Kate'in çenesine dokunarak baÇını kaldırdı. ĠÇte o zaman Kate babasının

gözlerindeki yaÇları gördü. "Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın, Katie Scarlett. Bunu sakın unut-
ma. H
"Nasıl unutabilirim?"
Kilisenin içerisinde gelin marÇı çalmaya baÇladı. Kol kola girip kilisenin ikili kapıÇma doğru yürüdüler. YavaÇ adımlarla kilise koridorundan geçtiler.
Johnny sunakta durmuÇ onu bekliyordu. Elini tutup ona gıilümsediğinde Kate göğsünde yine o duygunun, bu adamın onun için yaratıldığım bilmenin verdiği tatlı hissin kabardığını hissetti. Bu hayatta artık baÇına ne gelirse gelsin, Kate gerçek aÇkıyla evlendiğini ve bunun onu Çanslı insanlardan biri yaptığım biliyordu. O andan itibaren gece bir rüya sarhoÇluğunda, hayal gibi geçti. Sıranın en sonunda durup arkadaÇlarım ve akrabalarım öperek iyi dileklerini aldılar.
Dünya ardına kadar açıkmıÇ gibi geliyordu ona. Her Çey olabilirdi. Ama Kate ne olursa olsun gülmeyi ya da sevinçten ağlamayı kesemeyeceğini hissediyordu.
Müzik baÇladığında -çalan Çarkı Madonna'nın Crazy foryou74 Çarkısıydı- Johnny kalabalığın içinden onu buldu ve elini uzattı.
"Merhaba, Mrs. Ryan."
Bana bir kez dokunduğunda anlayacaksın doğru olduğunu...

Kate, Johnny'nin kollarının arasına girdi, onun bedenini kendi bedeninde hissetmeyi seviyordu. Etraflarındaki herkes geri çekilerek yeni evlilere dans edecek yer açtı. Kate, konukların gülümseyerek onları izlediğini ve birbirlerine Şarkının ne kadar romantik olduğunu, gelinin ne kadar
74 Senin İçin Çıldınyorum. (ç.n.)
da güzel göründüğünü söylediklerini hissedebiliyordu.
Bu, Kate'in hayatı boyunca hayalini kurduğu andı; kendini Külkedisi'nin balodaki hali gibi hissediyordu. "Seni seviyorum," dedi.
"Sevsen iyi olur," diye fısıldadı Johnny onu yavaŞça öperek.
şarkı bittiğinde izleyenler çılgınca alkıŞlamaya baŞladı. Konuklar ellerindeki bira ŞiŞelerini, kokteyl ve Şampanya kadehlerini kaldırarak hep bir ağızdan, "Ryan çiftine!" diye bağırdı.
Kate'in yüzündeki gülümseme, bu en büyülü gecesinin peri masallarındaki gibi mutlu sonuna kadar geçmedi. Gülümsemesini solduran olay sırasındaysa barda oturmuŞ, bir bardak daha asitli elma suyu içerek Georgia teyzesiyle konuŞuyordu.
Sonraları, ileriki yıllarda, özellikle de zor zamanlarda, Kate hep neden tam da o anda baŞım kaldırdığım ya da neden odada o kadar dans eden, konuŞan ve gülen insan varken baŞını kaldırıp Johnny'yi görmek zorunda olduğunu düŞündü.
Johnny tek baŞına durmuŞ, birasını yudumluyordu.

Ve Tully'ye bakıyordu.

On Sekizinci Bölüm

B u talimatları kim yazıyor bilmiyorum ama sanının bu herifler Ġngilizce bilmiyor."

Kate gülümseyerek dikkatle merdivenden aĢağı indi. Tekne evin alt katındaki yatak odasında bebek odasını hazırlıyorlardı. Kate'e göre Tully yaklaĢık otuz saniye kadar sonra elindeki tornavidayı yeni boyanmıĢ duvara fırlatabilirdi. "Kâğıdı ver, bir de ben bakayım."

Tully yerin ortasında etrafı bir yığın beyaz çubukla ve tahtayla ve öbek öbek vida ve contayla çevrili olarak, oturduğu yerden uzun, kırıĢık kâğıdı kaldırdı. "Nasıl istersen."

Kate gerçekten de tuhaf derecede karmaĢık talimatlara baktı. "Ġu uzun düz parçayla baĢlıyoruz. Bu Ģu parçaya geçecek, gördün mü? Ġimdi sen o parçayı oraya vidala..."

Sonraki iki saat boyunca otura kalka, birlikte eğile büküle tüm zamanların en karmaĢık beĢiğini kurdular.

ĠĢleri bitip de beĢiği üzerinde Ayı VVinnie bordürleri olan güneĢ sarısı duvarın önündeki yerine yerleĢtirdiklerinde, geri çekilip hayranlıkla beĢiğe aktalar. "Sen olmasan ne yapardım, Tully?"

Tully kolunu ona doladı. "Neyse ki hiç bilmen geremeyecek. Hadi. Margarita yapıyorum."

"Ben içemem, biliyorsun."

Tully sırıtarak ona bakü. "Çok özür dilerim, ama kamı burnunda olan ben değilim. Doğruyu söylemek gerekirse böyle
biriyle aramda bin kilometreden daha az mesafe olduğuna bile inanamıyorum. Bu nedenle sadece Margarita içebilmekle kalmıyor aynı zamanda o beĢiği kurduktan sonra -ki bunun tamamen Johnny'nin yapması gereken bir Şey olduğunu ve bu iĢi bir günden daha az bir sürede bitirmek için testislerimizin olması gerektiğini söylemeden geçemeyeceğim- bir margarita içmeyi tümüyle hak ediyorum. Ve siz sayın giderek ŞiŞmanlayan bayan, sadece alkolsüz ve masum bir içki içebiliyorsunuz. Ne kadar da ironik değil mi?"
Kol kola mutfağa gidip içeceklerini hazırladılar. Mutfakta ve daha sonra geri dönüp Şöminenin karŞısında oturdukları oturma odasında geçirdikleri onca zaman boyunca konuŞtular. Bahsettikleri Şeyler önemsiz konulardı, en çok Tully'ye geçen hafta aĞırı hız cezası kesilmesinden, Sean'in yeni kız arkadaĞından, Kate'in annesinin halk eğitim kursuna baŞlamasından bahsettiler.
"Evli olmak..." diye sordu Tully, Kate ateŞe odun atmaya kalktığında "... nasıl bir Şey?"
"Hmm, daha sadece üç ay oldu, yani pek de uzman sayılmam ama Şu ana kadar harika." Tekrar yerine oturup ayaklarım sehpanın üzerine uzattı ve elini belli belirsiz büyümeye baŞlayan karnına götürdü. "Deli olduğumu düŞüneceksin ama rutin yaŞantımızı

seviyorum; beraber kahvaltı yaparken kendi gazetelerimizi okumamızı, her sabah ilk gördüğüm kiĢinin o olmasını ve uyumadan önce bana iyi geceler öpücüğü vermesini çok seviyorum."
Tully'ye gülümsedi. "Ama seninle aynı banyoyu kullanmayı özlüyorum. Johnny sürekli eĢyalarımın yerini değiĢtirip her Ģeyi bir yerlere kaldırıyor, sonra da nereye koyduğunu unutuyor. Peki sen, Tully? Eski dairemizde hayat nasıl gidiyor?"
"Yalnız," dedi Tully, omzunu silkip umursamıyormuĢ gibi gülümseyerek. "Yalnızlığa yeniden alıĢmaya baĢladım."
"Ne zaman istersen arayabilirsin, biliyorsun."
"Arıyorum da zaten." Tully gülerek kendine bir margarita daha koydu. "Siz ikiniz vaftiz çocuğum doğduktan sonraki hayatınızı planladınız mı? ĠĢ yerinden birkaç hafta izin verecekler mi?"
Bu Kate'in konuĢmaktan özellikle kaçındığı bir konuydu. Ne yapacağım Johnny'yle evlendiğinden beri biliyordu ama bunu Tully'ye söyleyecek cesareti bulamıyordu. Derin bir nefes aldı. "ĠĢi bırakıyorum."
"Ne? Neden? En iyi müĢteriler sende ve Johnny'yle ikiniz iyi para kazanıyorsunuz. Tanrı aĢkına, 1987 yılındayız! Anne olmak için iĢini bırakman gerekmiyor. Dadı tutabilirsin."
"Bu bebeği bir baĢkasının büyütmesini istemiyorum. En azından kreĢe gidene kadar?"
Tully bunu duyunca ayağa fırladı. "KreĢe mi? Ne yani sekiz yıl mı?"

Kate gülümsedi. "BeĞ."
"Ama... "
"Aması yok. Ġyi bir anne olmak benim için önemli. Bunun bir çocuk için ne kadar önemli olduğunu herkesten çok senin bilmen gerekir."
Tully tekrar yerine oturdu. Buna verecek bir cevabı olmadığını ikisi de biliyordu. Tully kötü bir anneye sahip olmamn izlerini hâlâ taĞıyordu.
"Kadınlar ikisini bir arada yapabilir, sen de biliyorsun. 50'li yıllarda değiliz."
"Annem gittiğim her okul gezisine gelirdi. Artık gelmemesi için ona yalvarana kadar her yıl sımf faaliyetlerinde gönüllü olarak çalıĞtı. Lise ikiye kadar otobüse bile binmedim ve okul çıkıĞlarında eve dönerken arabada annemle yaptığımız konuĞmaları hâlâ hatırlıyorum. Çocuğum da tüm bunları yaĞasın istiyorum. ĠĞe her zaman geri dönebilirim."
"Tüm bunların, okul turlarının, gezilerin ve gönüllü veli olarak çalıĞmanın sana yeteceğini düĞünüyorsun, öyle mi?"
"Yetmezse, baĞka bir Ğey bulurum. Hadi ama, astronot değilim ya sonuçta?" Gülümsedi. "Sen anlat bakalım, iĞ nasıl gidiyor? Senin sayende bu hissi dolaylı olarak ben de yaĞayacağım, o yüzden iyi haberler yap."
Tully hemen en son iĞiyle ilgili komik bir olayı anlatmaya baĞladı.
Kate arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak dinledi.
"Kate? Kate?"

Kate düĢüncelerinin içinde o kadar kaybolmuĢtu ki bir an için Tully'nin onunla konuĢtuğunu anlayamadı. Güldü. "Affedersin. Ne diyordun?"
"Ben konuĢurken uyuyakaldm. Bana çıkma teklif eden adamı anlatıyordum, sonra bir de baktım ki sen uçmuĢsun."
"Hayır," dedi Kate hemen, ama aslında gerçekten uyumuĢ gibi ve biraz da sersemlemiĢ hissediyordu kendini. "Sanırım bir fincan çaya ihtiyacım var." Ayağa kalktı, dengesini kaybedip tehlikeli bir Ģekilde sallanınca kanepenin arkasından tutunmaya çalıĢtı. "Ah, az kalsın..." Cümlesini bitirmeden Tully'ye bakarak kaĢlarım çattı. "Tully?"
Tully öyle hızla ayağa kalktı ki, margaritasım devirdi. Bir kolunu Kate'in beline dolayıp dengede durmasına yardım etti. "Buradayım."
Bir sorun vardı. Birdenbire öyle Ģiddetli ve ani bir baĢ dönmesi baĢladı ki, Kate sendeledi.
"Dayan, tatlım," dedi Tully, onu yavaĢça kapıya doğru götürerek. "Bir telefon bulmamız lazım."
Telefon mu? Kate'in kafası karıĢmıĢtı, baĢım salladı, etrafı bulanık görmeye baĢlamıĢtı.
"Neler oluyor, anlamıyorum," diye mırıldandı. "Bana sü1-priz parti falan mı yapıyorsunuz. Bugün doğum günüm mü?"
Sonra oturduğu kanepeye baktı.
Kanepenin minderinde koyu bir kan gölü birikmiĢ ve ayağının dibindeki döĢemeye

damlamıÇtı. "Ah, hayır," diye fısıldadı karnına dokunarak. Daha fazlasını söylemek, yardım etmesi için Tanrı'ya yalvarmak istiyordu ama sözcükleri yakalamaya çalıÇırken her Çey midesini bulandırarak ters dönmeye baÇladı ve bayıldı.
Tully ambulansta kalmasına izin vermeleri için görevlileri zorlamıÇtı. Kate'in yanına oturup sürekli, "Buradayım," diyordu.
Kate'in bilinci yerindeydi ama neredeyse bilincini kaybetmek üzereydi. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı, genellikle ıÇıl ıÇıl olan yeÇil gözleri bile boÇ ve cam gibi bakıyordu. ġakaklarından yaÇlar süzülüyordu.
Ambulans hastanenin önüne yanaÇtı. Görevliler hızla Kate'i araçtan çıkarıp hastanenin parlak ıÇıklarına doğru götürürken Tully'yi bir kenara itmiÇlerdi. Tully açık kapının önünde durmuÇ, en yakın arkadaÇını götürmelerini izliyordu. Birdenbire olan bitenleri tüm etkisiyle hissetti.
DüÇük yapan kadınların ölümcül kanamaları olabilirdi.
"Lütfen, Tanrım/'dedi hayatında ilk kez, KeÇke gerçekten dua etmeyi bilseydim, diye düÇünerek. "Onu kaybetmeme izin verme."
YanlıÇ dua ettiğini, Kate'in isteyeceği duanın bu olmadığım biliyordu. "Ve bebeği koru."
Hiçbir duasını kabul etmemiÇ olan bu Tanrı'ya yakarmak boÇa kürek çekmek gibiydi. "Katie her pazar kiliseye gider," diye hatırlattı Tanrı'ya, ne olur ne olmaz diye.

Kate otoparka bakan küçük yeĢil hastane odasında uzanmıĢ uyuyordu. Yanı baĢında Mrs. M. sert plastikten bir sandalyeye oturmuĢ, karton kapaklı bir roman okuyordu. Her zamanki gibi okurken dudaklarım oynatıyordu.
Tully yanına gelip omzuna dokundu. "Size kahve getirdim." Elini Mrs. M'nin omzundan çekmedi. Kate bebeğini kaybedeli neredeyse iki saat olmuĢtu, Johnny'yi aramıĢlardı ama eyaletin öbür ucunda Spokane'de görevdeydi.
"Erkenden olması Tanrı'nın bir lütfü bence," dedi Tully.
"Dört ay erken değil, Tully," dedi Mrs. Mularkey sessizce. "Ama düĢük yapmayan insanlar hep böyle söyler. Bud da bana böyle demiĢti. İki kez." BaĢını kaldırdı. "Bana hiç de lütuf gibi gelmemiĢti. Sevdiğim birini kaybetmiĢ gibiydim. Bunun nasıl bir Ģey olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?"
"TeĢekkürler," dedi, Mrs. Mularkey'nin omzunu sıkarak, sonra yatağa yaklaĢtı. "Şimdi ona ne söylememem gerektiğini biliyorum. KeĢke yardım etmek için ne yapacağımı da bilseydim."
Kate gözlerini açtı ve onları gördü.
Mrs. Mularkey ayağa kalktı, yatağın yanına gelip Tully'yle omuz omuza durdu.
"Hey," diye fısıldadı Kate. "Johnny ne zaman..."
Kocasımn adım söyleyince sesi bir yumurtamn çatlaması gibi çatladı ve Kate titremeye baĢladı.
"Biri adımı mı andı?"
Tully arkasına döndü.

Johnny elinde bir buket çiçekle açık kapımn eĢiğinde durmuĢ, hafifçe sol tarafa doğru çökmüĢtü. Tamamen darmadağın görünüyordu; bembeyaz solgun teni ve kirli siyah sakalları tıraĢsız yüzünde iki zıt renk oluĢturmuĢtu, saçları uzamıĢ, birbirine girmiĢti ve iliklerine kadar yorgun olduğu gözlerinden okunu-yordu. Levi's pantolonu yırtık ve kirliydi, hâki tiĢörtü toplanmamıĢ yatak çarĢaflarından bile daha kırıĢıktı. "Özel uçak kiraladım. Kredi kartı ekstresi bayağı yüklü olacak."
Çiçekleri bir sandalyenin üzerine atıp karısının yanına gitti. "Merhaba, bebeğim," diye fısıldadı. "Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."
"Erkekti," dedi Kate; gözyaĢlarına boğularak ona sımsıkı sarıldı.
Tully, Johnny'nin de Kate'le birlikte ağlamaya baĢladığım duydu.
Mrs. Mularkey yanına gelip elini beline doladı.
"Johnny onu seviyor," dedi Tully yavaĢça.
Johnny'yle geçirdikleri gecenin hatırası nedense gözlerini kör etmiĢ, kapana kısılmıĢ bir böcek gibi, unutulmuĢ bir anda takılıp kalmıĢtı. Nedense Kate'in, Johnny'nin ikinci tercihi olduğuna, gönlündeki aĢk yarıĢmasında İkinci Güzel olduğuna inandırmıĢtı kendini.
Ama bu... bu ikinci tercih değildi.

Mrs. Mularkey onu çekerek yataktan uzaklaGtırdı. "Elbette seviyor. Hadi gel, onları yalnız bırakalım."
Kahvelerini alıp koridora çıkülar, Mr. M. orada, rahatsız bir sandalyede oturuyordu. BaGım kaldırdığında gözleri kan çanağıydı. "Nasıl?"
"Johnny yanında," dedi Mrs. M. omzuna dokunarak.
Tully yıllardır ilk kez kendini bu ailenin dıGında hissediyordu. "Onun yanında olmam lazım."
"Merak etme, Tully," dedi Mrs. M. ona yakından bakarak. "Sana hep ihtiyacı olacak."
"Ama artık her Gey değiGti."
"Elbette değiGti. Kate evlendi, ayrı yollarda ilerlemeye baGladınız, ama siz hep dost olacaksınız."
Ayrı yollar...
Çoktan görmüG olması gereken ama nedense göremediği gerçek iGte buydu.
Somaki birkaç gün boyunca sırayla Kate'in yamnda kaldılar. PerGembe günü sıra Tully'deydi. ĠGi arayıp hastayım diye izin aldı ve bütün günü Kate'in yamnda geçirdi. Birlikte kâğıt oynayıp televizyon seyrettiler ve sohbet ettiler. Doğruyu söylemek gerekirse çoğunlukla Tully dinleyen taraftı. Söylenenlere cevap vermesi gerektiği zamanlarda doğru Geyleri söylemeye çalıGtı, ama pek de baGarılı olmadığından emindi. ArkadaGında artık hep bir hüzün vardı, duygularındaki o net çizgiler giderek

silikleĢmeye baĢlamıĢtı; bu durum Tully'ye o kadar yabancıydı ki sanki renkli arkadaĢlıklarının siyah beyaz versiyonuna düĢmüĢ gibi hissediyordu kendini. Hiçbir söylediği, duruma uygun düĢmüyor gibiydi. Sonunda saat sekiz gibi Kate, "Biliyorum, bana deli diyeceksin ama ben yatacağım. Johnny bir saate kadar evde olur. Ġstersen evine gidebilirsin. Git de Şu Ted denen yeni çocukla çılgınlar gibi seviĢ."
"Todd. Ayrıca pek de oynaĢma havamda değilim. Belki sonra..." Gülümseyerek Kate'in merdivenleri çıkmasına yardım etti ve onu yatağına yatırdı. Sonra ona bakü. "Kendini daha iyi hissetmen için doğru Şeyleri söylemeyi ne kadar çok istediğimi bir bilsen."
"Söylüyorsun zaten. TeĢekkür ederim." Kate gözlerini kapattı.
Tully kendini hiç olmadığı kadar aciz hissederek bir an daha orada kaldı. Ġçini çekip tekrar alt kata indi ve bulaĢıkları yıkama-
ya baĢladı. Son bardağı kurularken kapı yavaĢça açılıp küçük bir tıkırtıyla kapandı.
Elinde bir buket pembe gülle Johnny kapıda duruyordu. Yeni kesilmiĢ saçları, taĢlanmıĢ kot pantolonu ve dilleri dıĢarıda duran beyaz Adidas tenis ayakkabılanyla neredeyse yirmi yaĢında gösteriyordu. Tully onu tamdığı onca yıldır Johnny'yi hiç bu kadar üzgün ve berbat görmemiĢti.
"Selam," dedi çiçekleri sehpamn üzerine bırakarak.

"Bir içki iyi gelirmiÇ gibi görünüyorsun."
"Damardan bağlamaya ne dersin?" Gülümsemeye çalıÇü.
"Uyuyor mu?"
"Evet." Tully tezgâhın üzerinden bir ÇiÇe viski kapıp lohnny'ye sert bir içki hazırladı, sonra kendine de bir kadeh Çarap koyup Johnny'nin yamna gitti.
"Ġskelede oturalım," dedi Johnny elinden kadehi alarak.
"Onu uyandırmak istemiyorum."
Tully montunu giyip Johnny'nin peÇinden dıÇarı çıktı. Ġskelede yan yana, çocuklar gibi oturup bacaklarım Uninon Gölü'nün kara sularına sarkıttılar.
DıÇarısı sessiz ve sakindi. Gökyüzünde asılı duran dolunay evlerin çatılarını aydınlatiyor, ay ıÇığı camlardan yansıyordu. Köprüdeki arabalarm uzak gürültüsü köprü direklerine çarpan suların sesinde kayboluyordu.
"Gerçekten nasılsın?" diye sordu Tully.
"Katie için endiÇeleniyorum."
"Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama ben seni soruyorum."
"Daha iyiyim." Ġçkisinden bir yudum aldı.
Tully ona yaslandı. "ġanslısın," dedi, "Kate seni seviyor. Mu-larkey ailesinden biri sevdi mi ömür boyu sever." Bunları söylediği anda yine o tuhaf hisse, gerçekle yüz yüze gelme hissine kapıldı. Nedense Çu anda görünmeyen, ama ona doğru yaklaÇan yalnızlığı hissetti. Ġlk kez, eğer Kate gibi olup aÇkı seçseydi hayatının

nasıl olacağım merak etti. O zaman gerçekten de biriyle birlikte bir yere ait olma hissinin nasıl bir duygu olduğunu anlayabilir miydi? BakıÇları suyun üzerinden uzaklara dalmıÇtı.
"Ne oldu, Tully?"
"Galiba Kate'le seni kıskanıyorum."
"Sen bu hayatı istemiyorsun ki."
"Hangi hayatı istiyorum?"
Johnny bir kolunu ona doladı. "Her zaman ne olduğunu bildiğin Çeyi. Ulusal bir haber ağında olmayı istiyorsun."
"Bu beni sığ biri mi yapıyor?"
Güldü. "Bunu bana mı soruyorsun? Bak ne diyeceğim. Bazı görüÇmeler yapacağım. Eninde sonunda sana haber ağında bir iÇ bulacağız."
"Bunu yapar mısın?"
"Tabii. Ama sabırlı olman gerek. Bu iÇler zaman alır."
Tully dönerek ona sarıldı ve, "TeÇekkür ederim, Johnny," diye fısıldadı. Johnny onu iyi tanıyordu. Tully'nin daha yeni keÇfettiği Çeyi o her nasılsa çoktandır biliyordu: Tully'nin harekete geçme zamanı gelmiÇti.
Kate o kadar yorgun olmasına rağmen uyuyamamıÇtı. Yatağına uzanmıÇ, sivri tavana bakarak kocasım bekliyordu.
Bu durum, içindeki bu endiÇe, iliÇkilerinin özünde vardı. Bir Çeyler kötü gittiğinde Johnny'nin ikinci tercihi olduğunu hatırlıyordu; kendisine bunun doğru olmadığım ne kadar söylerse söylesin içinde

buna inanan, bu yüzden üzülen zayıf, gölge gibi bir Kate daha vardı.
Bu endiÇe yıkıcı bir hastalıktı. Pilchuck Nehri'nin yükselen sulan gibi çevresindeki her Çeyi aÇındırıyor, kopardığı büyük toprak parçalarını yerle bir ediyordu.
Alt katta bir ses duydu.
Johnny gelmiÇti.
"ġükürler olsun."
Yataktan güçlükle kalkıp alt kata indi. IÇıklar kapalıydı. AteÇ neredeyse sönmüÇtü, sadece alız turuncu bir alev kalmıÇtı. Ġlk önce yanıldığını, Johnny'nin eve gelmediğini düÇündü, sonra iskeledeki gölgeleri fark etti. Yan yana oturmuÇ, omuzlan birbirine değen iki kiÇi. Ay ıÇığı hatlarını açığa çıkarıyor, onlan sulatın karalığına inat, gümüÇ rengine boyuyordu. Evin içinde sessizce yürüyerek kapıyı açtı ve gecenin karanlığına adım attı. Hafif bir meltem saçlarım ve geceliğini uçuÇturuyordu. Tully dönüp Johnny'ye sanlarak kulağına bir Çey fısıldadı. Johnny'nin yanıtı iskeleye vuran suların sesi arasında kayboldu. Belki de gülmüÇtü; Kate emin değildi.
"Siz ikiniz bensiz parti mi yapıyorsunuz?"
Sesindeki çatırdamayı duyunca saklamak için hızla nefes aldı. tçten içe Johnny'nin Tully'yi öpmek için dönmediğini biliyordu ama içindeki gölge bu kadar emin olamıyordu. Bu çirkin, zehirli düÇünce bir kan damlasmdan daha küçüktü ama yine de damarlannda akan bütün kam zehirliyordu.

Johnny amnda yanına geldi. Onu kollanna alıp öptü. Geri çekildiğinde Kate, Tully'ye bakındı ama iskelede yalnızca ikisi vardı.
Hayatında ilk kez Johnny'yi daha az sevmeyi diledi. Bu his tehlikeliydi; o ise zararlı maddelere maruz kalan çıplak bir bebek gibiydi. Hassas ve deli gibi korkmuÇ bir bebek. Johnny günün birinde onu mahvedebilirdi. Bundan hiç Çüphesi yoktu.
Tully aylar akıp geçerken ve yeni bir yıl baÇlarken sabırlı olmaya ve en iyisinin olacağma inanmaya çalıÇıyordu ama mayıs ayının sonuna geldiğinde umutları neredeyse tükenmiÇti. 1988, Tully için pek de iyi geçmiyordu. ġimdi, sıcak bir bahar gününün erken saatlerinde ikinci sunucu olarak bulunduğu mevkinin hakkım vermek için yoğun bir Çekilde çalıÇıyordu. Yayımn sonunda ofisine doğru yöneldi.
Tam masasına oturacakken, "Hat iki, Tully/' dediklerini duydu.
Telefonu aldı, ikinci hatta geçmek için beyaz kare tuÇa bastı, basar basmaz da tuÇun ıÇığı yandı. "Tallulah Hart."
"Merhaba Ms. Hart. Ben Dick Emerson. Nevv York'taki NBC kanalının programdan sorumlu baÇkan yardımcısıyım. Anladığım kadarıyla haber ağma geçmek istiyorsunuz."
Tully soluğunu tuttu. "Evet."
"Sabah erken saatlerde yapılacak bir haber programı için genel muhabir pozisyonumuz açık."
"Gerçekten mi?"

"Önümüzdeki hafta yaklaĢık elli adayla görüĢeceğim. Zorlu bir yarıĢ olacak, Ms. Hart."
"Ben de zorlu biriyim, Mr. Emerson."
"ĠĢte duymak istediğim türden bir hırs." Masanın üzerindeki kâğıtların karıĢtırıldığım duydu. Sekreterim size biletinizi gönderecek. Ġehirde kalacak bir yer ayarlamak ve görüĢme tarihini belirlemek için sizi arayacak. Sizin için uygun mu?"
"Kesinlikle uygun. TeĢekkür ederim, efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."
"Güzel. Vaktimi boĢa harcamaktan nefret ederim." Durakladı. "Johnny Ryan'a da selamlarımı iletin lütfen."
Tully telefonu kapattı ve Kate ile Johnny'nin telefonunu tuĢ-
ladı.
Kate telefonu hemen açtı. "Alo?"
"Kocana âĢığım."
Bir an için sessizlik oldu. "Ah, öyle mi?"
"Bana NBC'de iĢ görüĢmesi ayarladı."
"Gelecek hafta, değil mi?"
"Biliyor muydun?"
Kate güldü. "Tabii ki biliyordum. Johnny uzun zamandır bununla uğraĢıyordu. Bendeniz de bant kayıtlarınızı gönderdim."
"Bunca derdinizin arasında hâlâ beni mi düĢünüyorsunuz?" dedi Tully dehĢet içinde.
"Bu hayata karĢı sen ve ben, Tully. Bazı Ģeyler hiç değiĢmez."
"Bu sefer gerçekten de dünyayı kasıp kavuracağım," dedi gülerek. "Sonunda acayip bir fırsat yakaladım."

New York City tam da Tully'nin hayallerindeki gibiydi. Buradaki ilk haftasında, elinde NBC kartvizitleriyle kalabalık caddelerde Harikalar Diyarı' ndaki Alice gibi dolaĢmıĢtı; baĢı hep havadaydı. Upuzun gökdelenler, tıpkı hiç kapanmayan restoranlar, parkın yamnda dizilmiĢ bekleyen faytonlar, sokakları dolduran siyahlar giyinmiĢ insan kalabalığı gibi onu büyülemiĢti. Ġki haftayı Şehri keŞfetmekle, oturacağı mahalleyi seçmekle, daire aramakla ve metroyla gidiŞ geliŞleri öğrenmekle geçirmiĢti. Kendini yalmz hissedebilirdi; sonuçta kim Nevv York gibi büyülü bir Şehri yalmz baŞma gezmek isterdi ki? Ama aslında yeni iŞi nedeniyle o kadar heyecanlıydı ki yalmz baŞına olmak bile camm sıkmadı. Ayrıca hiç uyumayan bu Şehirde asla gerçekten yalmz kalınmazdı. Sokaklarda sürekli, en karanlık saatlerde bile insanlar vardı. Sonra iŞi vardı. NBC binasına muhabir olarak girdiği andan beri buraya deli gibi bağlanmıĢtı. Saat dörtte stüdyoda olabilmek için her sabah iki buçukta uyanıyordu. Aslında teknik olarak o kadar erken girmesi gerekmese de, orada olup çalıŞmalara yardıma olmayı seviyordu. Jane Pauley'nin her hareketini ve tavrını inceliyordu.

Tully genel muhabir olarak iŞe alınmıĢtı, yani diğerlerinin yaptığı haberlerin ıvır zıvırlarından sorumluydu. Eğer Şanslıysa, bir gün büyük muhabirlerin yapmak istemeyeceği, Indiana'daki en büyük

balkabağı gibi ya da ona benzer bir haberi o yapacaktı. Bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Emeklerinin karÇılığında gerçek bir haber yapma Çansım elde edecek ve nihayet bu fırsatı yakaladığında mükemmel bir Çekilde değerlendirecekti. Doğrusu Pauley ve Bryant Gumbel gibi insanları izledikçe, ne kadar yol alması gerektiğini anlıyordu. Onlar Tully'nin gözünde birer ilahtı, bu yüzden her amm onların iÇlerini nasıl yaptığım izleyerek geçiriyordu. Evde yayınlan inceliyor, her birini kendi videoka-setlerine kaydediyor ve tekrar tekrar izliyordu.

Tully, 1989 yılının sonbahannda artık iÇinin ehli olmuÇ, kendini giderek daha az acemi bir muhabir gibi hisseder olmuÇtu; daha çok, baÇarısını kamtlamaya hazırlanan genç bir kadın gibi hissediyordu kendini. Geçen ay gerçekten de ilk iÇini almıÇtı: ödül alan bir domuzun haberini yapmak için Arkansas'a uçmuÇtu. Haber tabii ki canlı yayınlanmadı ama o iÇini yapmıÇtı, iyi de yapmıÇtı ve bu yolculuktan bir sürü Çey öğrenmiÇti.

Eğer sabah programı böyle çalkantılı bir dönemde olmasaydı stüdyoda çok daha fazlasını öğrenebilirdi, bundan emindi. Bir savaÇ baÇlamak üzereydi ve ülkedeki herkes bunu biliyordu. Geçen hafta programın tanıtımı için yeni bir fotoğraf çekmiÇlerdi ve erken saatte yayınlanan Early Show programının sunucusu Deborah Norville, fotoğrafta Jane ve Bryant'ın yamnda yer almıÇtı.

Uirbiri ardına bir sürü makalede Norville'nin Pauley'yi iĢinden «•ileceği iddia ediliyordu. Tully baĢım önüne eğiyor ve bu dedikodulardan uzak duruyordu. Hiçbir dedikodu çarkı baĢarıya ulaĢma Ģansım mahvede-mezdi. Bunların yerine iĢine odaklanmaya devam etti. Herkesim daha fazla çalıĢırsa erken saatlerde yayınlanan NBC News .ıl Surırise programında yedek sunucu olabilirdi. Oradan günün Ġn rinde Today haber köĢesi programında kendine yer açabileceğinden ve oradan da dünyanın bütün nimetlerine eriĢebileceğinden emindi.

Günde on sekiz saat çalıĢınca özel hayatına ayıracak pek fazla v.ıkti kalmıyordu ama yine de aralarında kilometreler olmasına rağmen Katie vardı. Haftada en az iki kere telefonda konuĢuyorlardı ve Tully her pazar Mrs. M'yi arıyordu. Ġkisine de iŞ hayatın-ıla karĢılaĢtığı baskılardan, gördüğü ünlülerden, Manhattan'daki hayattan bahsediyordu; onlar da Johnny ile Kate'in aldığı yeni evi, Mrs. ve Mr. M'nin baharda çıkmayı planladıkları seyahatle ilgili ayrıntıları, hepsinden güzeli de Kate'in yeniden hamile olduğunu ve hamileliğinin iyi gittiğini anlatıyorlardı.

Günler o kadar hızlı geçiyordu ki, desteden dökülen iskambil kâğıtları gibi bazen sadece bulamk bir ses ve renkten ibarettiler. Ama o yolunda ilerliyordu. Bunun farkındaydı ve bunu bilmek, ilerlemeye devam etmesini sağlıyordu.

Aralık ayımn sonlarında, buz gibi soğuk olan bugün de üpkı daha önceki sayısız günlerde olduğu gibi haber merkezinde on dört saat geçirdikten soma yorgun argın eve gidiyordu. Caddenin aĢağısında Rockefeller Center'ın tatildeki halini görünce büyülenmiĢti. Bu bulutlu kasvetli akĢamda bile her yerde alıĢveriĢ yapan, dev Noel ağacının resmini çeken ve buz pistinde paten kayan insanlar vardı.

Tekrar eve doğru yürümeye baĢlamak üzereyken ünlü restoran ve gece kulübü Rainbovv Room'un tabelasım gördü ve Ne
olur ki? diye düĢündü. Bir yılı aĢkın süredir Nevv York'taydı; pek çok kiĢiyle tanıĢıyor olmasına rağmen kimseyle çıkmayı düĢünmemiĢti. Belki Noel süslemeleri, belki de tatilde izin istediği için patronunun ona gülmesi yüzündendi; emin değildi. Tek bildiği, cuma gecesi olduğu, Noel'e sadece birkaç gün kaldığı ve canımn sessiz dairesine gitmek istemediğiydi. CNN bekleyebilirdi.

Rainbovv Room'un manzarası tıpkı duyduğu gibi, hatta daha da güzel görünüyordu. Sanki gelecekten gönderilen bir uzay gemisinin güverte köprüsünde oturmuĢ, gece Manhattan'ın bu renkli ihtiĢamının üzerinde havada duruyordu.

Henüz erkendi, bu yüzden barda ve masalarda pek çok boĢ yer vardı. Pencere kenarında bir masa seçip oturdu ve margarita ısmarladı.

Bar dolmaya baĢladığında ikinci içkisini ısmarlamak üzereydi. VVall Street ve

Midtovvn'dan gelen, gruplar halinde toplanmıÇ kadınlar, erkekler ve süslü turistler masaları ve sandalyeleri tutmuÇ, barda üçlü sıra olmuÇlardı.
"Size katılmamdan rahatsız olur musunuz?"
Tully baÇını kaldırdı.
Pahalı bir takım elbise giymiÇ, hoÇ, sanÇın bir adam ona gü-lümsüyordu. "Ġçecek bir Çeyler almak için bu hırslı genç kalabalığı yarmaktan yoruldum."
Ġngiliz aksam. Tully buna bayılırdı.
"Bir Çeyler içemezseniz gerçekten üzülürüm."
KarÇısındaki sandalyeyi ayağıyla adama yer açacak kadar itti.
"ġükürler olsun." Garsona iÇaret edip kendine buzlu bir viski, Tully'ye de bir margarita daha istedi, soma da sandalyeye çöküverdi. "Burası tam bir et pazarı değil mi? Bu arada ben Grant."
Adamın gülüÇünü sevmiÇti, o da gülümsedi.
"Tully."
"Soyadları yok. MuhteÇem. Yani birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatmak zorunda kalmayacağız. Sadece eğlenebiliriz."
Garson içkileri getirip onları tekrar baÇ baÇa bıraktı.
"ġerefe," dedi kadehini onunkine tokuÇturarak. "Buranın manzarası anlattıklarından çok daha güzelmiÇ." Tully'ye yaklaÇtı. "Çok güzelsin. Ama herhâlde bunun zaten farkındasındır."
Bu sözleri hayatı boyunca defalarca duymuÇtu. Çoğunlukla ona bir Çey ifade etmemiÇler, metal bir çatıya çarpıp sıçrayan

yağmur damlaları gibi içine iÇleyemeden üzerinden akıp geçmiÇlerdi ama nedense bu odada, tatil de yaklaÇırken bu iltifat tam da duymak istediği Çeydi. "ġehirde ne kadar kalacaksın?"
"Bir hafta kadar. Virgin Entertainmant'ta çalıÇıyorum."
"Senin Çirketin mi?"
"Hayır, Richard Branson'ın Çirketlerinden biri. Burada Virgin Megastore75 açmak için ABD'deki belirli bölgeleri keÇfe çıktık."
"Ne sattığınızı düÇünemiyorum bile."
"Çok fenasın. Ama müzik mağazası, piyasaya yeni girenlere yönelik."
Tully margaritasının üzerinden adama bakıp gülümseyerek içkisini yudumladı. Kate sürekli ona daha fazla dıÇarı çıkıp yeni insanlarla tanıÇmasını söyleyip duruyordu. ġu anda bunun süper bir tavsiye olduğunu görüyordu. "Otelin yakınlarda mı?"
75 Virgin Megastore'un kelime anlamı "Büyük Bakire Magazası"dır. (ç.n.)
T
ÜÇÜNCÜ KISIM
DOKSANLAR
Be/ty ^
uuM^
hepsi içimde
76 I'm Every Woman. Whitney Houston'm Çarkısı, (ç.n.)
On Dokuzuncu Bölüm
Bana bir tane patlat. Ciddiyim. Bana ilaç vermeyeceklerse eline bir beyzbol sopası al ve vur bana. Bu nefes al ver olayı

saçmalı... aaahh!" Kate bir acı dalgası içinde dolanıyor ve bu onu parçalıyormuÇ gibi hissediyordu.
Yanı baÇında Johnny, "Hadi huh, huh, huh... yapabilirsin. Nefes alıp sonra da ver, bak böyle, ha... huuuh. Kursta öğrendiklerimizi hatırla. Odaklanmaya çalıÇ. Gözünde canlandır. Kursta verdikleri o heykeli... "
Kate yakasına yapıÇıp onu hızla kendine doğru çekti. "Tanrım yardım et, bir kez daha nefes almaktan bahsedersen seni yere sererim. Ġlaç istiyorum ben... "
Ve iÇte yine baÇlamıÇtı; içinde dolanan delici ve keskin sancı acı dolu çığlıklar attırıyordu ona. Ġlk altı saat boyunca oldukça iyiydi aslında. Dikkatini toplayabiliyor, nefes egzersizlerini yapıyor, kocası ona doğru eğildiğinde onu öpüyor ve alnına ıslak bez koyduğunda teÇekkür ediyordu. Ġkinci altı saatte doğasın-daki iyimserlik kaybolmuÇtu. Ġçini kemiren amansız sancı onu yiyip bitiren korkunç bir yaratık gibiydi.
On yedinci saate gelindiğinde Kate artık her Çeyiyle tam bir cadı oluvermiÇti. HemÇirenin bile gelip kaçar gibi gitmesi bir olmuÇtu.
"Hadi, bebeğim, nefes al. Ġlaç için artık çok geç. Doktoru sen de duydun. Çok sürmeyecek."
Johnny'nin bile onu yatıÇtırmaya çalıÇırken artık fazla yak-
laÇmadığını fark etti. En iyi arkadaÇının az önce havaya uçtuğunu gören, mayın

tarlasındaki korkmuG bir asker gibiydi. Hareket etmeye bile korkuyordu.
"Annem nerede?"
"Galiba yine alt kata, Tully'ye telefon etmeye gitti."
Kate nefes almaya konsantre olmaya çalıGtı ama iGe yaramadı. Sancı yine artıyor, en üst seviyeye çıkıyordu. Terli elleriyle yatağın demirlerine yapıGtı. "Bana... buz ...getir!" Son sözcüğü çığlık çığlığa söyledi. Eğer kendini Jaıvs filmindeki tek baGına yüzen kız gibi hissetmiyor olsaydı Johnny'nin böyle kapıya doğru fırlayıGını izlemek eğlenceli olabilirdi.
özel odasının kapısı çarparak açıldı. "Burada birilerinin tam bir cadı gibi davrandığım duydum."
Kate gülümsemeye çalıGtı ama yeni bir kasılma baGlıyordu. "Artık... bunu... yapmak... istemiyorum."
"Fikrini mi değiGtirin? Zamanlaman harika." Tully yatağm yanına geçti.
Sancı yine baGladı.
"Çığlık at," dedi Tully alnını okGayarak. "Sancı baGladığında... nefes alıp... vermem gerekiyormuG."
"Siktir et. Çığlık at."
Kate çığlık atmaya baGladı; iyi gelmiGti. Sana yeniden yavaGladığında bitkin bitkin güldü.
"Anladığım kadarıyla Lamaze yöntemine karGısın."
"Kendimi doğal bir doğum yapacak biri olarak nitelendi-remem." Kate'in GiGkin kanuna ve solgun, terli yüzüne baktı. "Ama sen

Güphesiz izlediğim en iyi doğum kontrol reklamısın. Bundan sonra her seferinde üç kondom kullanacağım." Tully güldü ama gözleri endiĢeliydi. "Gerçekten iyi misin? Doktoru çağırayım mı?"
Kate bitkin bir halde baĢını salladı. "Sadece bana bir Ģeyler anlat. Dikkatimi baĢka bir Ģeye çek."
"Geçen ay bir adamla tanıĢtım."
"Ġsmi ne?"
"Her zaman ilk bunu soruyorsun. Grant. Sen aptal kadın dergilerindeki erkeğinizi-ne-kadar-iyi-tanıyorsunuz türünden soruları sıralamaya baĢlamadan söyleyeyim; bir ilah gibi öpüĢtüğünü ve Ģeytan gibi seviĢtiğini saymazsak, hakkında en ufak bir Ģey bilmiyorum."
Yeni bir sancı dalgası baĢladı. Kate yatakta kıvranarak yeniden çığlık attı. Sanki uzaklardan Tully'nin sesini duyuyor ve alnını okĢadığını hissediyor gibiydi ama sana o kadar Ģiddetliydi ki zorla nefes almaktan baĢka hiçbir Ģey yapamıyordu. "Lanet olsun," dedi sancısı geçtiğinde. "Bir dahaki sefer Johnny yamma yaklaĢtığında ona bir tane patlatacağım."
"Bebek isteyen sendin."
"Kendime yeni bir arkadaĢ edineceğim. Hafızası daha zayıf birine ihtiyacım var."
"Benim hafızam çok zayıftır. Biriyle görüĢtüğümü söylemiĢ miydim? Tam bana göre biri."
"Neden?" diye sordu nefes nefese.

"Londra'da yaĢıyor. Sadece hafta sonlan görüĞüyoruz. Amaç, yeri yerinden oynatan çılgın bir seviĢme diyebilirim."
"Annem aradığında bu yüzden mi açmadın."
"Tam ortasındaydık ama bitirir bitirmez hazırlanmaya baĢladım."
"Bazı önceliklerin olduğunu görmek -ah kahretsin- ne de güzel." Kate yeni bir sana nöbetinin ortasındayken kapı açıldı. önce hemĢire, arkasından da annesi ve Johnny girdi. Tully geride durup yaklaĢmaları için yol açtı. HemĢire bir ara Kate'in
rahim ağzım kontrol etti ve doktoru çağırdı. Doktor aceleyle içeri girerek eldiven giydi. Kate'in bacakları doğum sandalyesine bağlandı; vakit gelmiĢti.
"Ikının," dedi doktor, tümüyle makul, acıdan uzak bir ses tonuyla; bunu duyunca Kate'in içinden adamın gözlerini oymak geldi. Sancıları baĢladığı gibi çabucak sona erene kadar çığlık attı, ıkındı, ağladı.
"Harikulade küçük bir kız," dedi doktor. "Göbek bağım kesmek ister misiniz, babası?"
Kate kalkmaya çalıĢtı ama çok bitkindi. Kısa bir süre sonra Johnny yanı baĢına gelmiĢ, ona pembe bir kundağa sarılmıĢ bebeği uzatıyordu. Yeni doğan kızını kollarına aldı ve kalp Ģeklindeki yüzüne baktı. Her biri bir tarafa bakan ıslak siyah bukleleri, tıpkı annesi gibi bembeyaz bir teni, küçücük dudakları vardı; ağzı Kate'in bugüne dek gördüğü en kusursuz ağızdı. Ġçinde dolup taĢan sevgi anlatılamayacak kadar büyüktü.
"Merhaba, Ma-rah Rose," diye fısıldadı

kızının üzüm tanesi büyüklüğündeki elini tutarak. "Evine hoÇ geldin, bebeğim."
Johnny'ye baktı, ağlıyordu. Eğilerek bir kelebek kadar yumuÇak bir dokunuÇla kızım öptü. "Seni seviyorum, Katie."
Hayatı boyunca dünyadaki hiçbir Çey bu kadar mükemmel olmamıÇtı. Kate, ne olursa olsun, hayat ona ne sürprizler hazırlarsa hazırlasın bu güzel anı daima kendi cenneti olarak hatırlayacaktı.
Tully, Kate'in evde bir düzen oturtmasına yardımcı olabilmek için iÇten yalvara yakara iki gün daha izin aldı. Telefon ederken, bu, kesinlikle gerekli olan ve tartıÇmasız yapması gereken bir Çey gibi geliyordu ona.
Ama Çimdi, Kate ve Marah hastaneden taburcu edildikten sadece birkaç saat sonra gerçeği görmüÇtü. Neredeyse pili bitmiÇ bir mikrofon kadar faydası dokunuyordu. Mrs. Mularkey makine gibiydi. Kate daha acıktım demeden ona yemek veriyor, bebeğin mendil kadar bezlerini sihirbaz çabukluğuyla değiÇtiriyordu, Kate'e kızım nasıl emzireceğini öğretmiÇti. GörünüÇe göre bu iÇ öyle Tully'nin düÇündüğü kadar içgüdüsel bir Çey değildi.
Peki o ne iÇe yarıyordu? Eğer Çanslıysa Kate'i güldürmeye. Ama arkadaÇı çoğunlukla hem bebeğine derin bir sevgi beslediğini hem de çok yorgun olduğunu gösterircesine sadece derin derin iç çekiyordu. ġimdi Kate yatağında uzanmıÇ, bebeğini kollarına almıÇtı. "Çok güzel, değil mi?"

Tully kundaktaki pembelere sarılmıÇ minik bebeğe baktı. "Kesinlikle çok güzel."
Kate kızının minik yanağım okÇayarak ona gülümsedi. "Evine dönmelisin, Tully. Gerçekten. Ben ayaklanınca tekrar gel."
Tully ne kadar rahatladığım göstermemeye çalıÇtı. "Stüdyoda bana gerçekten ihtiyaçları var. Ben olmayınca iÇler çoğunlukla birbirine giriyor."
Kate anlayıÇla gülümsedi. "Sen olmasan dayanamazdım, biliyor musun?"
"Gerçekten mi?"
"Gerçekten. Hadi Çimdi vaftiz kızım öp de iÇine dön."
"Vaftiz törenine geleceğim." Tully eğilip önce Marah'yı kadife yanağından sonra da Kate'i almndan öptü. "HoÇça kaim," diye fısıldayıp kapıya yöneldiğinde Kate onu çoktan unutmuÇ gibiydi.
Alt katta Johnny'yi Çöminenin baÇında bir sandalyeye yığılmıÇ halde buldu. Saçları taranmamıÇ, birbirine karıÇmıÇtı; gömleğini ters giymiÇti, çorapları da birbirinden farklıydı. Sabahın on birinde bira içiyordu.
"Berbat görünüyorsun/' dedi yanına otururak.
"Bebek dün gece saat baÇı uyandı. El Salvador'da bile daha iyi uyuyordum." Bir yudum aldı. "Ama çok güzel bir bebek, değil mi?"
"Harikulade."
"Kate artık banliyöye taÇınmak istiyor. Bu evin etrafının sularla çevrili olduğunu yeni fark etti sanki. Bu yüzden de artık buramn iÇi bitti, ev yapımı gıdaların satıldığı ve

anne babaların çocuklarım gezdirmek için buluĢma ayarladığı o çıkmaz sokaklardan birine taĢınmamız gerekiyor." Yüzünü buruĢturdu. "Beni Bellevue'de ya da Kirkland'de hırslı gençlerin arasında düĢünebiliyor musun?"
Tully'nin onu hiç zorlanmadan bu Ģekilde gözünde canlandırabilmesi tuhaftı. "ĠĢi ne yapacaksın?"
"Tekrar KILO'da çalıĢmaya baĢlayacağım. Siyasi ve uluslararası bölümlerin yapımcılığım yapacağım."
"Pek senlik bir iĢ değil gibi."
Buna ĢaĢırmıĢ gibiydi. Tully'ye baktığında, Tully onun gözlerinde bir anımn canlandığım gördü; ona geçmiĢte aralarında geçenleri hatırlatmıĢtı. "Ben otuz beĢ yaĢındayım, Tul. Bir karım ve kızım var. Artık farklı Ģeylerin beni mutlu etmesi gerekecek."
Tully ister istemez onun gerekecek deyiĢine takıldı. "Ama sen sıra dıĢı haberciliği seviyorsun. SavaĢ meydamnda, top sesleri altında, insanlar sana ateĢ açarken çalıĢmayı. Bunlardan sonsuza dek vazgeçemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."
"Sen sadece beni tanıdığını zannediyorsun, Tully. Bir sır falan paylaĢmıĢlığımız yok."
Birdenbire acı bir Ģekilde, unutması gereken Ģeyi hatırladı. "Sen elinden geleni yaptın."
"Elimden geleni yaptım, evet," dedi o da. "Kate senin mutlu olmam isterdi. CNN'de fırtınalar estirir-din."
"Atlanta'da mı?" Güldü. "Bir gün sen de anlayacaksın."

"Yani evlenip çoluk çocuğa karıĢtığım zaman mı demek isliyorsun?"
"ÂĢık olduğun zaman demek istiyorum. AĢk seni değiĢtirecek."
"Seni değiĢtirdiği gibi mi? Günün birinde çocuğum olacak ve ben de tekrar Queen Anne Bee'de yazmak isteyeceğim, öyle mi?"
"Dedim ya, önce âĢık olman lazım." Bunu söylerken Johnny ona öyle anlayıĢlı, öyle her Ģeyin farkındaymıĢ gibi bakıyordu ki Tully bu bakıĢların onu delip geçtiğini hissetti. Aralarında geçenleri hatırlayan bir tek o değildi.
Ayağa kalktı. "Manhattan'a dönmem lazım. Bilirsin, haber .ısla uyumaz."
Johnny birasım bırakıp ayağa kalkarak ona yaklaĢtı. "Benim için de baĢar, Tully. Dünyaya açıl."
Bunu söylerken sesinde bir hüzün var gibiydi ama Tully bu hüznün nedeni Johnny'nin kendi piĢmanlığı mı, yoksa onun için üzülmesi mi olduğunu bilemiyordu.
lülly Seattle'dan ayrılıp evine döndükten iki hafta sonra bir fırtına Manhattan'a kar getirdi ve Ģehirdeki koĢuĢturma aniden du-ruverdi. En azından birkaç saat için. Hiç bitmeyen trafik sorunu neredeyse hemen ortadan kalktı, el değmemiĢ bembeyaz bir kar örtüsü sokakları ve kaldırımları kapladı ve Central Park'ı adeta kıĢ mevsimindeki harikalar diyarına çevirdi.
Tully hâlâ sabah dörtte iĢe gidiyordu. Asansörü olmayan

apartmanındaki kalorifer tıkırtısı ve buz tutmuÇ kâğıt kadar ince camları olan evinde bir tayt, yünlü kadifeden siyah, ayağa geçirilen Çeritleri olan bir pantolon, kar çizmeleri ve iki kazak giydi. Üzerine lacivert yün ceket alıp tek parmaklı eldivenlerini eline geçirerek, sokakta yürürken vücudunda rüzgârın çarptığı yerleri sağlama aldı. Kar görüÇünü engelliyor, yanaklarım acıtıyordu. Ama umursamıyordu, iÇini o kadar çok seviyordu ki erken gitmek için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Lobiye gelince çizmelerindeki karları temizledi, imza attı ve üst kata çıktı. Çıkar çıkmaz personelin çoğunun hastalık nedeniyle izinli olduğunu anladı. ġirkette sadece demirbaÇlar kalmıÇtı.

Masasına geçtiğinde hemen dün aldığı haber üzerinde çalıÇmaya baÇladı. Kuzeybatıdaki benekli baykuÇ tartıÇmaları hakkında araÇtırma yapıyordu. Haberi dikkati yörede yaÇanlara çekecek Çekilde yansıtmaya kararlı olan Tully, bulabildiği her Çeyi harıl harıl okuyordu: Senatonun oluÇturduğu alt komitelerin raporlarım, çevreyle ilgili bulguları, tomrukçuluk hakkındaki ekonomik istatistikleri, eskiden yetiÇtirilen ormanlardan alınan verimi...

"Çok çalıÇıyorsun."

Tully hemen baÇım kaldırdı. Okumaya o kadar dalmıÇtı ki birinin masasına yaklaÇtığım duymamıÇtı.

Üstelik bu sıradan biri değildi.

Edna Guber, simsiyah gabardin takım elbisesinin içinde, bir kalçasım hafifçe dıĢarı çıkararak durmuĢ, sigara içiyordu. Keskin gri bakıĢlarıyla Anna YVintour modeli, usturayla kesilmiĢ kâküllerinin arasından Tully'ye bakıyordu. Edna, habercilik sektöründe adım duyurmuĢ, hemcinslerinin iĢe getir götür iĢleriyle baĢlamaya mahkûm olduğu bir devirde tırnaklarıyla kazıyarak zirveye çıkmıĢtı. Söylenene göre Edna'nın -daima sadece ön adı- nı kullanırdı ve sadece bu bile yeterli olurdu- kartvizit cihazında l'idel Castro'dan Clint Eastwood'a kadar herkesin ev telefonu vardı. Röportaj yapamayacağı hiç kimse, istediğini bulmak için gidemeyeceği hiçbir yer yoktu.
"Dilini mi yuttun?" dedi dumam üfleyerek.
Tully ayağa fırladı. "Affedersiniz, Edna, yani Ms. Guber, yani efendim."
"Ġnsanların bana efendim diye hitap etmesinden nefret ederim. Kendimi yaĢlı hissettiriyor. Sence ben yaĢlı mıyım?"
"Hayır, ef... "
"Ġyi. ĠĢe nasıl gelebildin. Bugün taksilerden de, otobüslerden de hayır yok."
"Yürüdüm."
"Ġsmin ne?"
"Tully Hart. Tallulah."
Edna gözlerini kıstı. Tully'yi baĢtan aĢağı iyice süzdü. "Beni takip et." Siyah çizmesinin topukları üzerinde döndü ve

koridorda binanın köÇesindeki ofise doğru yürümeye baÇladı.
Vay canına!
Tully'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu ofise hiç çağrılma-mıÇtı, sabah programının büyük ismi Mary SteinTe tamÇtığı zaman bile.
Ofis çok büyüktü, iki duvarı baÇtan aÇağı camdı. Yağan kar dıÇarıdaki her Çeyi gri, beyaz ve ürkütücü bir hale getirmiÇti. Böyle tepeden bakıldığında insan kendini biraz kardan bir küre içinde durmuÇ, dıÇarıyı seyrediyormuÇ gibi hissediyordu.
"Bu yapacak," dedi Edna baÇıyla Tully'yi göstererek.
Maury elindeki iÇten baÇım kaldırdı. Tully'ye göz ucuyla bakıp baÇım salladı. "Ġyi."
Edna ofisten çıktı.
Tully ne yapacağını ÇaÇırmıÇ halde öylece kalakalmıÇtı. Sonra Edna'nın, "Sara nöb^in falan mı var senin? Bilincini mi kaybettin?" dediğini duydu.
Tully onun peÇinden koridora çıktı.
"Kalemin kâğıdın var mı?"
"Evet."
"Cevap istemez, sadece dediğimi yap yeter, hem de hemen yap."
Tully elleriyle cebini yoklayıp bir kalem aradı ve yakındaki masalardan birinden bir parça kâğıt aldı. "Hazırım."
"Birincisi, Nikaragua'daki yaklaÇan seçimlerle ilgili kapsamlı bir rapor istiyorum. Orada neler olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki," diye yalan söyledi.
"Sandinistalar, Bush'un Nikaragua politikası, kuÇatma ve orada yaÇayan insanlar hakkında her Çeyi bilmek istiyorum. Vi-oleta Chamorro'nun77 bekâretini ne zaman kaybettiğini bile bilmek istiyorum. Bütün bunlar için on iki günün var."
"Peki..." Efendim dememek için kendini zor tuttu.
Edna, Tully'nin masasına gelince durdu.
"Pasaportun var mı?"
"Evet, iÇe alınırken çıkarttırdılar."
"Tabii ya. On altısında yola çıkacağız. Gitmeden önce... "
"Biz mi?"
"Seninle ne için konuÇtuğumu samyorsun sen? Bir sorun mu var?"
"Hayır, hiçbir sorun yok. TeÇekkür ederim, ben gerçekten... "
"AÇı olmamız gerekecek, bize ve ekibe bakması için buraya
77 Nikaragualı siyasetçi ve yayına, (yay.n.)
bir doktor çağır. Sonra da ön görüÇme toplantıları ayarlamaya baÇla. Anladın mı?"
Saatine baktı. "Saat bir. Cuma sabahı bana rapor ver; saat beÇte diyelim mi?"
"Hemen iÇe koyulacağım. TeÇekkür ederim, Edna."
"Bana teÇekkür etme, Hart. Sadece iÇi yap, herkesten daha iyi yap."
"BaÇlıyorum." Tully masasına gidip telefonu aldı. Daha numarayı tuÇlamayı bitirmeden Edna gitmiÇti.

"Alo?" dedi Kate, uyku sersemi bir ses tonuyla. Tully saate baktı. Dokuzdu. Yani Seattle'da saat daha altıydı. "Off, yine aym Çeyi yaptım, özür dilerim."
"Vaftiz kızın uyumak bilmiyor. DoğuÇtan kaprisli. Seni birkaç saat sonra arasam olur mu?"
"Aslında ben Johnny'yle konuÇmak için aramıÇtım."
"Johnny'yle mi?" Sorunun ardından gelen sessizlikte Tully bebeğin ağlamaya baÇladığım duydu.
"Edna Guber beni Nikaragua'ya gönderiyor. Ona konuyla ilgili bazı genel sorular sormak istiyorum."
"Bir saniye." Kate telefonu bıraktı. Yağlı kâğıdın buruÇtu-rulması ve fısıldaÇma sesleri gibi sesler duyuldu, sonra Johnny telefona çıktı.
"Merhaba Tully, Çanslısın. Edna bir efsanedir."
"Bu benim için çok büyük bir fırsat, Johnny. Elime yüzüne bulaÇtırmak istemiyorum. Senden akıl almakla baÇlayabileceğimi düÇündüm."
"Bir aydır uyumuyorum, bu yüzden ne kadar yararım olur bilemem ama elimden geleni yaparım." Durakladı. "Biliyorsun, değil mi, orası tehlikeli bir yer. Tam bir barut fıçısı gibi. Orada insanlar ölüyor."
"Benim için endiÇeleniyor gibisin."
"Elbette endiÇeleniyorum. ġimdi, olanlarla ilgili yakın geçmiÇle baÇlayalım. 1960'ta ya da 61'de Sandinista Ulusal KurtuluÇ Cephesi

ya da diğer adıyla FSLN kuruldu..." Tully mümkün olduğunca hızlı not alıyordu.
Tully son iki haftadır nefes almadan çalıĢıyordu. Günde on sekiz-yirmi saat okuyor, yazıyor, telefon görüĢmeleri yapıyor, toplantı ayarlıyordu. ĠĢte olmadığı ya da uyumaya çalıĢmadığı ender saatlerde kamp malzemeleri satan dükkânlar, askeri malzeme satan yerler gibi daha önce pek de sık gitmediği türde mağazalara gidiyordu. Çakı, ağ gibi örülmüĢ safari Ģapkası ve yürüyüĢ çizmesi almıĢtı. Aklına gelen her Ģeyi alıyordu. Bir ormanda kalırlarsa ve Edna ondan sineklik bile istese, Tully çıkarıp verecekti.
Gerçekten yola çıktıklarında Tully gergindi. Havaalamnda jilet gibi ütülü keten pantolonu ve beyaz koton gömleğiyle Edna, Tully'nin çok cepli hâki orman kıyafetine bakınca kahkahayı patlatmıĢtı.
Upuzun saatler süren uçuĢları boyunca, Dallas ve Mexico City'den geçerken ve son olarak Managua'da bindikleri küçük uçaktayken Edna, Tully'yi soru bombardımamna tutmuĢtu.
Uçak Tully'nin bir evin arka bahçesi zannettiği bir yere indi. Çevrede kamuflaj giysileri içinde ellerinde tüfek tutan adamlar, daha doğrusu çocuklar vardı. Ormandan çıkan çocuklar pervanelerin kaldırdığı tozlu havada oynamaya geldiler. Tully bu görüntünün daima hatırlayacağı bir imge olduğunu biliyordu ama uçaktan indiği andan beĢ gün soma eve dönmek için tekrar

uçağa biniĢine kadar bu görüntüyü düĢünmeye çok az zamanı olmuĢtu.
Edna hareket insamydı.
Gerilla dolu ormanlarda maymunların uluma sesini dinle-
yı-rek, sivrisinekleri kovalayarak ve kenarlarında timsahlar dizili olan ırmaklardan geçerek yürüdüler. Kimi zaman gözleri bağlandı, kimi zaman etrafı görmelerine izin verildi. Edna, ormamn derinliklerinde, yetkili general olan Ģefle röportaj yaparken, Tul-ly de askerlerle görüĢtü.
Bu seyahat daha önce hiç tammadığı bir dünyayı gözlerinin oııüne sermiĢti, daha da önemlisi, ona kim olduğunu göstermiĢti. Hu korku, vücuduna yayılan adrenalin, haber, tüm bunlar daha tince hiçbir Ģeyin yapamadığı kadar heyecan veriyordu ona.
Daha soma haberi bitirip Edna'yla birlikte Mexico City'deki otellerine döndüklerinde, Edna'run odasımn balkonunda oturup tekilalarım bir dikiĢte içerlerken Tully, "Sana ne kadar teĢekkür etsem az, Edna," dedi.
Edna elindeki içkiyi de bir dikiĢte içip arkasına yaslandı. (iece sessizdi. Günlerdir ilk defa silah sesi duymuyorlardı.
"Ġyi iĢ çıkardın, evlat."
Tully o kadar gururluydu ki bu duygu neredeyse canım yakacak kadar güçlüydü. "TeĢekkür ederim. Senden son birkaç haftada üniversitede dört senede öğrendiğimden fazlasını öğrendim."

"O zaman belki vereceğim bir somaki iÇi de istersin."
"Ne zaman, nerede istersen."
"Nelson Mandela'yla röportaj yapacağım."
"Varım."
Edna ona döndü. Kapıdaki çıplak lambamn turuncu yapıÇkan ıÇığı, yüzündeki çizgileri ortaya çıkarıyor, gözaltlannda torbalar oluÇturuyorlardı. Bu ıÇıkta her zamankinden on yıl daha yaÇlı ve yorgun, hatta belki de biraz sarhoÇ görünüyordu. "Sevgilin var mı?"
"Bu tempoda mı?" Tully gülerek kendine bir içki daha dol-
durdu. "Pek sayılmaz."
"Evet," dedi Edna. "Benim hayat hikâyem."
"PiÇman mısın?" diye sordu Tully. Birlikte içiyor olmasalardı asla böyle özel bir soru sormazdı ama o an için tekila aralarındaki sınırları belirsizleÇtirmiÇti. Tully sanki usta/çırak değil de meslektaÇlarmıÇ gibi davranabiliyordu. "Bu hayatı seçtiğin için yani?"
"Bir bedel ödüyorsun, orası kesin. En azından benim kuÇağımda hem bu iÇi yapıp hem de evlenemezdin. Evlenebilirdin de evli kalamazdın. Benim gibi; üç kez evlendim. Çocuk sahibi olmayı da unut. Haber çıktığında orada olmam gerekiyordu o kadar. Çocuğumun düğün günü de olsa giderdim. Bu yüzden de yalmz yaÇamayı seçtim." Tully'ye baktı. "Ve bu hayaü sevdim. Her anım. Bir huzur evinde yapayalmz ölsem bile kim takar ki? Hayatımın her saniyesinde olmak

istediğim yerdeydim ve önem verdiğim Şeyi yapıyordum."
Tully kendini sanki hep inandığı bir dinin kutsal suyuyla vaftiz ediliyormuŞ gibi hissediyordu.
"îŞte buna Amin derim."
"Söyle bakalım, Güney Afrika hakkında neler biliyorsun?"
Yirminci Bölüm
Anneliğin ilk on iki ayı bir soğuk su girdabı gibiydi ve bu girdap çoğunlukla Kate'i içine çekiyordu.
Çocukluğundan beri gizli hayali olan bu kutsal olay karŞısında aslında ne kadar donanımsız olduğunun ortaya çıkması utanç vericiydi. Hem de o kadar utanç vericiydi ki, Kate çoğunlukla ne kadar zorlandığım kimseye söylemiyordu. Birisi sorduğu zaman yüzünde kocaman bir gülümsemeyle anneliğin bu zamana kadar baŞma gelen en güzel Şey olduğunu söylüyordu. Aslında doğruydu da. Ama doğru olmadığı zamanlar da vardı.
Doğru olan, bembeyaz bir cildi, koyu saçları ve kahverengi gözleri olan güzel kızının sadece bir avuç kadar bir Şey olmadığıydı. Marah eve geldiği andan beri hastaydı. O kadar sık enfeksiyon kapıyordu ki bir trenin vagonları gibi birinin ardından öbürü baŞlıyordu. Bir keresinde kolik yüzünden hiç durmadan saatlerce ağlamıŞtı. Kate kaç kere gecenin bir yarısı kalkıp kendini oturma odasında, ağlamaktan kızarmıŞ kızım kucağma almıŞ, sessiz sessiz ağlarken bulduğunu haürlamıyordu.

Marah üç gün soma bir yaĢma girecekti ama hâlâ geceleri uyumuyordu. Bugüne dek en büyük rekoru dört saat olmuĢtu. Dolayısıyla Kate de geçen on iki ay boyunca geceleri uyumamıĢ-ü. Johnny hep kalkıp yardım etmeyi teklif ediyordu. Ġlk zamanlar üzerindekileri atıp kalkmaya bile yelteniyordu ama Kate hep onu durduruyordu. Çoğu zaman yapüğı gibi, kendine iĢkence etmekten zevk aldığı için yapmıyordu bunu.

Johnny çalıĢıyordu, bu kadar basitti. Kate anne olmak için kariyerinden vazgeçmiĢti. Bu yüzden de gece kalkmak onun göreviydi. Ġlk zamanlar bu görevi hevesle yerine getiriyordu, somaları en azından yüzünde bir gülümseme oluyordu. Son za-manlardaysa Marah saat on birde ilk çığlığım bastığında Kate kendini sabırlı olmak için dua ederken buluyordu.
BaĢka sorunlar da vardı. Berbat görünmeye baĢlamıĢtı. Kate bunun uykusuz geçen gecelerin bir baĢka etkisi olduğunu biliyordu. Ne kadar makyaj yapıp nemlendirici kullamrsa kullansın iĢe yaramıyordu. Cildi hep solgundu, gözaltlarındaki açık kahverengi halkaları saymazsak yüzü son zamanlarda artık iyice J. P. Patches78 gibi bembeyaz görünür olmuĢtu. BeĢ kilo hariç, doğum kilolarının hepsini vermiĢti ama boyu bir altmıĢ olunca beĢ kilo iki beden artmak demekti. Neredeyse bir yıldır eĢofmandan baĢka bir Şey giymiyordu.

Egzersiz yapmaya baÇlaması lazımdı. Geçen hafta Jane Fonda'mn eski egzersiz kasetlerini, taytım ve bacak ısıtıcılarım bulmuÇtu. Artık tek yapması gereken çalma düğmesine basıp iÇe koyulmaktı.
"Bugün kesin baÇlıyorum," dedi yüksek sesle, kızım tekrar yatağa götürüp Tully'nin hediyesi olan pembe beyaz kaÇmir battaniyeyle yavaÇça üzerini örterken. Marah bir tek bu yumuÇacık battaniyeyle uyuyordu. Kate ona hangi oyuncağı ya da battaniyeyi verirse versin Tully'ninki baÇkaydı. "Saat yediye kadar uyumaya çalıÇ. Annen için."
Kate esneyerek yatağına döndü ve kocasının yamna kıvrıldı.
Johnny sanki bir Çeyler yapmak istiyormuÇ gibi uzun uzun dudaklarından öptü. Soma da, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.
78 Julius Pierpont Patches: Seattle'lı shovvman Chris YVeder'in canlandırdığı palyaço tiplemesi, (ç.n.)
Kate uykusuzluktan kızarmıÇ gözlerini açarak ona baktı. "Söyle bakalım, kimdi o kadın? Gecenin bu saatinde bana güzel demenin bir tek sebebi olabilir, o da suçluluk?"
"Dalga mı geçiyorsun. Son zamanlarda ruh halin o kadar değiÇken ki sanki üç farklı karım varmıÇ gibi. Ġstediğim son Çey baÇka bir kadın."
"Ama seks fena olmazdı."
"Seks fena olmazdı. Ama bu konuyu açman komik."
"Komik mi ha ha, komik öyle mi? En son ne zaman seviÇtiğimizi hatırlamıyorum."

"Komik ama bu hafta sonu bir Ğansın olabilir."
"Öyle mi? Nasıl olacak o?"
"Annenle konuĞtum bile. Doğum günü partisinden sonra Marah'ya o bakacak, senle ben de romantik bir gece geçirmek için Ğehir merkezine, Seattle'a gideceğiz."
"Ya güzel kıyafetlerimin hiçbirinin içine giremezsem?"
"Ġnan çıplaklık benim için hiç sorun olmaz. DıĞarıya çıkmak yerine oda servisinden de sipariĞ verebiliriz. Ama kilolarım veremediğini düĞünen tek kiĞi sensin. Kıyafetlerini denediğinde ĞaĞıracaksın bence."
"Seni bu kadar sevmeme ĞaĞmamalı."
"Ben bir ilahım. Ona Ğüphe yok."
Gülümsedi, kollarım kocasına dolayarak onu yavaĞça öptü.
Telefon çaldığında gözlerini daha yeni yummuĞlardı. Kate yavaĞça kalkıp saate baktı: 05.47
Telefonu ikinci çalıĞında, "Efendim, Tully," diyerek açtı.
"Ne haber, Katie?" dedi Tully. "Ben olduğumu nereden anladın?"
"Attım tuttu." Kate almm ovuĞturdu, baĞımn ağrımaya baĞ-
ladığını hissediyordu. Yanı baĞında Johnny saattin kaç olduğundan haberi olmayan insanlar hakkında bir Ğeyler söylendi.
"Bugündü, unuttun mu? Bush'un ihtiyat kuvvetlerini yeniden faal göreve

çağırmasıyla ilgili haberim yayınlanacak. Gerçekten önemli olan ilk haberim."
"Tabii ya."
"Sesin pek de heyecanlı gelmiyor, Katie."
"Saat sabahın beÇ buçuğu."
"Ah. Yayım izlemek istersin diye düÇünmüÇtüm. Kusura bakma, rahatsız ettim. HoÇça kal."
"Tully dur... "
Çok geçti. Çevir sesi kulağında yankılandı. Kate içinden küfürler ederek telefonu kapattı. Son zamanlarda hiçbir Çeyi düzgün yapamıyor gibiydi. Bugünlerde Tully'yle arasında o kadar az ortak nokta vardı ki konuÇacak pek bir Çey bulamıyorlardı. Tully bitmek bilmeyen "annelik" hikâyelerini dinlemek istemiyordu, Kate ise dinlediği onca hayatım-ve-ka-riyerim harika gidiyor-hikâyesine zorla dayanabiliyordu. Uzak, egzotik yerlerden gönderilen kartlar ve açılan telefonlar içten içe sinirine dokunuyordu.
"Bu sabah Sumise programına çıkıyor ya hani," dedi Kate. "Hatırlatmak istemiÇ."
Johnny yatak örtülerini fırlatıp televizyonu açtı. Birlikte oturup Norville'nin Irak'ta düÇmanlığın giderek tırmanması ve baÇkanın tepkisi hakkındaki haberini izlediler.
Sonra birdenbire Tully yayına çıktı. Yıkık dökük bir betonarme binamn önünde, inamlmaz derecede küçük gösteren gür kızıl saçları asker tıraÇı kesilmiÇ çilli bir erkek çocuğuyla konuÇuyordu. Sanki on saniye önce

çocuğun diĢlerinde tel, üzerinde de okul ceketi varmıĢ gibi görünüyordu.
Ama asıl dikkati çeken Tully'ydi. Son derece Şık, profesyonel ve güzel görünüyordu. Kestane rengi kıvırcık saçlarım biçimli ve zarif bukleler haline getirmiĢ ve sadece gözlerini öne çıkaracak kadar makyaj yapmıĢtı.
"Vay canına!" diye fısıldadı Kate. Bu dönüĢüm ne zaman olmuĢtu? O artık kokain ve parıltı dolu 80'lerin çocuğu olan uçan Tully değildi. O muhabir Tallulah Hart'tı, Paulina Porizkova kadar güzel, Diane Sawyer kadar profesyoneldi.
"Gerçekten vay canına!" dedi Johnny. "ġahane görünüyor."
Yayımn devamım izlediler. Sonra Johnny, Kate'i yanağından öpüp banyoya yöneldi. Kate birkaç dakika içinde duĢ sesleri duymaya baĢladı.
"ġahane görünüyormuĢ," diye mırıldandı telefona uzanmak için yana doğru eğilerek.
Tully'nin telefonunu tuĢladı. Telefonu NBC'nin resepsiyon görevlisi açtı ve mesaj bırakmasını söyledi.
Demek ki Tully sinirlenmiĢti.
"Ona, Kate haberin muhteĢem olduğunu söylemek için aradı, deyin."
Tully muhtemelen orada, üzerinde pahalı özel tasarım eteği ve gömleği ve yine özel tasarım kapitone çantasıyla telefonun yanında durmuĢ, üzerinde yamp sönen ıĢığı seyrediyordu.

Kate yataktan çıkıp banyoya gitti. Artık uyumaya çalıĢmanın bir anlamı yoktu. Marah her an uyanabilirdi. Kocası banyoda eski bir Rolling Stones Şar kısım adeta katleder gibi söylüyordu. Ġyi Şeyler görmeyi bekleyerek aynaya baktı, aynadaki yansımasını buhar kapladı ama tam olarak kapatamadı.
Saçları darmadağındı ve fazla uzundu. Koyu san saç dipleri, röfle yaptırmayalı ne kadar çok olduğunu gösteriyordu. Gö-zaltlarında kocaman torbalar ve iki kadına yetecek kadar çatlağı vardı.
Ayna gibi insanı gösteren tüm yüzeylerden kaçmasına ŞaĢmamalıydı. Ġçini çekerek diĢ macununa uzandı ve diĢlerini fırçalamaya baĢladı. Fırçalamayı bitirmeden önce Marah'mn uyandığım duydu.
ÇeĢmeyi kapatıp kapıyı açtı.
Elbette Marah çığlık atıyordu.
Kate'in günü baĢlamıĢtı.
Büyük gün geldiğinde Kate neden kalkıp da kızı için böylesine saçma bir parti düzenlediğini düĢündü. Bir baĢka uykusuz gecenin ardından sabah kalkıp hazırlıklara baĢlamıĢ, pembe barbi bebekli doğum günü pastasının üzerinde son rötuĢları yaparak, son birkaç hediyeyi de paketlemiĢti. Bir çılgınlık amna denk geldiği kesin olan bir kararla, Marah'mn, Anne ve Ben kurĢundaki bütün çocukları ve ailelerini ve üniversite yurdundan aynı yaĢta çocuğu olan iki arkadaĢım davet etmiĢti. Johnny bile bu fantezi için iĢten yarım gün izin almıĢtı.

Parti saatinde hepsi ellerinde hediyelerle geldiğinde Kate'in aniden baĢı ağrımaya baĢlamıĢtı. Marah'mn bu am da çığlık çığlığa ağlamaya baĢlamak için fırsat bilmesi cabası olmuĢtu.
Yine de parti devam ediyordu, oturma odasındaki bütün kadınlar ve yerlerde gezen çocuklar Atlanta'ya yürüyen Sherman'ın ordularından daha fazla gürültü çıkarıyorlardı.
"Geçen sabah Şu çok erken saatte yayınlanan programda Tully'yi izledim," dedi Mary Kay. "Danny ile ben uyanıktık."
"Ben de uyanıktım," dedi Charlotte kahvesine uzanarak. "MuhteĢem görünüyordu, değil mi?"
"Çünkü geceleri uyuyabiliyor," diye atıldı Vicki. "Kıyafetlerinin üzerinde de her zaman kusmuk olmuyor."
Kate de konuĢmaya katılmak istedi ama yapamadı. BaĢ ağ-
rısından ölüyordu ve içinde, bir Şeylerin yanlıĢ olduğuna dair o rahatsız edici his vardı. Bu durum saat biri geçtiğinde Johnny partiden ayrılırken o kadar Şiddetli bir hal almıĢtı ki Johnny'ye gitmemesi için neredeyse yalvarmıĢtı.
"Bugün fena halde sessizsin," diye atıldı annesi.
"Marah dün gece yine uyumadı."
"Geceleri hiç uyumuyor, peki neden? Çünkü sen... "
"Biliyorum. Biliyorum. Bırakayım da ağlasın."
Kate kullanılmıĢ kâğıt tabakların

sonuncusunu da çöpe attı. "Ama yapamıyorum iÇte."
"Ben senin ağlamana hiç karıÇmadım. Üç gün sürdü ama bir daha hiç çiÇin gelince ağlamadın."
"Ama ben dâhi bir bebekmiÇim. Belli ki benim kızım o kadar zeki değil."
"Hayır, dâhi olan benim. Belli ki benim kızım o kadar zeki değil." Annesi bir elini kızının omzuna dolayıp onu kanepeye götürdü.
Yan yana oturdular. Kate annesine yaslandı, annesi saçlarım okÇamaya baÇladı. Bu Çefkatli, huzur veren hareket onu yirmi-otuz yıl öncesine götürdü. "Astronot olmak istediğim zamanları hatırlıyor musun? Sen bana Çanslı olduğumu, çünkü bizim neslin her Çeye aynı anda sahip olabileceğini söylemiÇtin hani? Üç çocuğum ve kocam olabilirdi ve yine de aya gidebilirdim. BaÇtan aÇağı saçmalıkmıÇ." Ġçini çekti. "Ġyi bir anne olmak zor."
"Ġyi olmak her Çeyde zor."
"Amin," dedi Kate. Doğrusu kızım seviyordu, hatta bazen bu sevginin yoğunluğu camm yakıyordu ama sorumluluğu o kadar ağır, hayatımn hızı o kadar yorucuydu ki...
"Ne kadar çok yorulduğunu biliyorum. Ama düzelecek, söz."
Annesi bu sözleri söyler söylemez babası odaya girdi. Partinin çoğunu oturma odasında saklanıp bir spor kanalından diğerini izleyerek geçirmiÇti. "Biz de kalksak iyi olur, Margie. Trafiğe takılmak istemiyorum. Marah'yı hazırla."

Kate bir panik dalgasımn yayıldığım hissetti. Kızından bir geceliğine ayrı kalmaya hazır mıydı? "Bilmiyorum, anne."
Annesi Çefkatle eline dokundu. "Babanla ben iki çocuk büyüttük, Katie. Bir gece için torunumuza göz kulak olabiliriz. Kocanla çık, dolaÇ. Felekten bir gece çalıp biraz eğlenin. Marah bizim yammızda güvende olacak."
Kate annesinin haklı olduğunu biliyordu, bunu yapmamn ona iyi geleceğini de biliyordu. O zaman neden kalbi böyle sıkıÇıyordu?
"Korkmak için daha bir ömür boyu vaktin olacak," dedi babası. "Anne-baba olmak böyle bir Çey. AlıÇsan iyi olur, evlat."
Kate azimle gülmeye çalıÇtı. "Demek böyleydi, öyle mi? Onca zaman siz ikiniz bunları hissediyordunuz?"
"Hâlâ öyle hissediyoruz," dedi babası. Annesi elini yakaladı. "Gidip Marah'mn eÇyalarım toparlayalım. Johnny bir iki saate kadar seni almaya gelecek."
Kate pembe battaniyesini, emziğini ve en sevdiği Pooh ayıcığım koyduğundan emin olarak Marah'mn kıyafetlerini hazırladı. Soma formülleri, ÇiÇeleri, içlerinde süzme meyve ve sebzeler olan küçük kavanozları topladı ve hava trafiği kontrolünü bile imrendirecek bir uyuma ve beslenme plam yazdı.
Marah'yı son bir kez kucağına alıp yumuÇacık yanağından öptüğünde gözyaÇlarını zor tuttu. Bu çok saçma ve utanç vericiydi ama elinde

değildi; çünkü annelik camna okumuG ve kendine duyduğu güveni yerle bir etmiG olsa da, aym zamanda onu öyle bir sevgiye bulamıGtı ki kızı yamnda olmadığmda yarım kalıyordu.
Kate, Bainbridge Adası'ndaki, denize sıfır yeni evinin verandasında, araba yolda kaybolduktan çok sonra bile hâlâ ellerini gözlerine siper etmiG bir halde oturdu.
Soma içeri girdiğinde kısa bir süre amaçsızca, artık yalmz kalınca ne yapması gerektiğini bilemez halde dolandı.
Tully'yi tekrar aramayı denedi, bir mesaj daha bıraktı.
Sonunda kendini dolabında, hamile kalmadan önceki kıyafetlerine bakıp seksi, yetiGkinlere göre ve üzerine olabilecek neler var diye düGünürken buldu. Alt katta kapı açılıp kapandığında ve sert ahGap zeminin üzerinde kocasımn ayak seslerini duyduğunda hazırlanmayı yeni bitirmiGti.
AGağıya, onu karGılamaya gitti. "Nereye gidiyoruz, Mr. Ryan?"
"Görürsün." Kate'in elini tutup hazırladığı küçük çantayı aldı ve evin kapıGım kilitledi. DıGarıda, Johnny'nin arabasında radyo açıktı. Eski günlerdeki gibi yüksek sesle. Bruce Sprinsteen çalıyordu. Hey küçük kız, baban evde mi...
Kate güldü, kendini yeniden genç hissetmiGti. Feribot limanına inip bekleyen bota bindiler. Boğazı geçerken çoğunlukla yaptıkları gibi arabanın içinde oturmak yerine, montlarına ve Gapkalarına sarılıp

turistlerle birlikte geminin baÇ tarafında durdular. Bu soğuk ocak akÇamında saat beÇti, gökyüzü ve koy, bir Monet tablosu gibi eflatun ve pembe tonlarındaydı. Seattle uzaktan milyonlarca Çehir ıÇığıyla ıÇıl ıÇıl görünüyordu.
"Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"
"Hayır, ama ne yapacağımızı söyleyeceğim."
Güldü. "Ne yapacağımızı ben de biliyorum."
Feribot iskeleye yanaÇırken arabalarına döndüler. Gemiden
inince Johnny trafiğin dur-kalk ilerlediği Çehir merkezi tarafına döndü ve Otel Inn at the Market'ın önünde durdu, kapıda bekleyen üniformalı görevli gelip Kate'in kapısını açtı ve çantalarını aldı.
Johnny arabamn etrafından dolanıp yanına gelerek elini tuttu. "GiriÇimiz daha önce yapılmıÇtı," dedi valiz taÇıyan görevliye. "416 numaralı oda."
Sessiz, taÇ avludan yavaÇ adımlarla geçip Avrupa tarzı döÇenmiÇ, sıcak lobiye geldiler. Dördüncü kata geldiklerinde koridorun köÇesindeki süitlerine girdiler, odanın nefes keÇen bir manzarası vardı. Bainbridge Adası neredeyse mor renkteydi, deniz çelik maviÇiydi, uzak dağlar arkalarında uzanan pembe gökyüzüyle aydınlanıyordu. Cam kenarındaki masanın üzerinde, gümüÇ rengi buz kovasının içinde bir ÇiÇe Çampanya duruyordu, hemen yanında da bir çilek tabağı vardı.
Kate gülümsedi. "Görüyorum ki fena halde seviÇmek isteyen birileri var."

"O gördüğün sadece karısına âÇık bir adam." KarıÇım yavaÇça kollarına alıp öptü.
Kapı çaldığında liseli âÇıklar gibi birbirlerinden öyle bir ayrıldılar ki bu tutkulu hallerine kendileri de güldüler.
Kate oda görevlisinin çıkmasını sabırsızlıkla bekledi. Adam çıkar çıkmaz düğmelerini çözmeye baÇlamıÇtı. "Bu gece ne giymem gerektiğinden bir türlü emin olamadım." Johnny ona baktı -artık gülümsemiyor, en az Kate kadar arzu dolu görünüyordu-Kate fermuarım açtı, üzerindeki pantolon yere düÇtü. Aylardır ilk kez aldığı kiloları umursamıyordu. Bunun yerine kendisini kocasımn bakıÇlarıyla görüyordu.
Sutyeninin kopçasını çözdü, çıkardığı sutyeni parmak uçlarında sallayarak yere attı.
"Bensiz baÇlamak hiç de adil değil," dedi Johnny; gömleğini
yırtarcasma çıkarıp yana attı, sonra pantolonunun düğmelerini açmaya baÇladı.
Birlikte yatağa atlayıp sanki haftalardır değil de aylardır hiç yapmamıÇlar gibi zihinlerinin ve bedenlerinin her parçasıyla seviÇmeye baÇladılar. Kate heyecandan kendinden geçmiÇti. Nihayet Johnny kendisine hâkim olduğu onca gecenin bütün o bastırılmıÇ Çehvetiyle içine girdiğinde Kate zevkten inledi; içindeki her Çey, bütün benliği canından çok sevdiği bu adamla birbirine karıÇtı. Islak vücuduyla kocasına sarılmıÇ, Çiddetle titreyerek boÇalırken tümüyle kendinden geçmiÇti.

Johnny onu kendine çekti. Çırılçıplak, nefes nefese uzanıp birbirlerine sokuldular; otelin pahalı çarÇafları çıplak bacaklarına dolanmıÇtı.
"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Johnny yavaÇça. Bu sözleri daha önce de yüzlerce kez söylemiÇti, o kadar çok ki, artık bu sözlerin normalde nasıl tınlaması gerektiğini biliyordu.
Aniden endiÇelenerek yana döndü. "Ne oldu?"
"Ne demek ne oldu?" YavaÇça yanından kalkıp masaya giderek iki kadeh Çampanya doldurdu. "Çilek ister misin?"
"Yüzüme bak, Johnny."
YavaÇça, çok yavaÇça baÇını çevirdi ama gözlerinin içine bakmıyordu.
"Beni korkutuyorsun."
Johnny pencerenin yamna gidip dıÇarıya bakmaya baÇladı. Yandan duruÇu birdenbire keskin, uzak görünmüÇtü Kate'in gözüne. Islak, dağınık saçları yanağını kapatıyordu. Kate gülüp gülmediğini anlayamamıÇtı. "Bunu Çimdi yapmayalım, Katie. Önümüzde konuÇmak için uzun bir gece ve yarın var. ġimdi bunu... "
"Söyle."
ġampanya kadehini pencerenin kenarına bırakıp Kate'e döndü. En sonunda gözlerini kaldırıp karısının gözlerinin içine baktığında, bu gözlerde gördüğü hüzün Kate'in nefesini kesti. Johnny yatağa gelip yamnda diz çökerek ona baktı.
"Orta Doğu'da olup bitenleri biliyorsun."

Bunlar o kadar beklenmedik sözlerdi ki Kate sadece onun yüzüne bakıyordu. "Ne?"
"SavaÇ çıkacak, Katie. Sen de biliyorsun. Bütün dünya bunu biliyor."
SavaÇ.
Bu beÇ harf bir araya geldiğinde fırtına kadar büyük ve kara bir Çeye dönüÇüyordu. Kate bunun ne demek olduğunu biliyordu.
"Gitmem gerek." Johrıny bunu öyle basit, öyle usulca söylemiÇti ki en kötü bağırıÇtan bile daha etkiliydi.
"Cesaretini kaybettiğini, artık buna dayanamadığını söylemiÇtin."
"Tuhaf olan da bu ya. Bana cesaretimi geri verdin sen. Kendimi baÇarısız hissetmekten bıktım usandım, Katie. Bu sefer yapabileceğimi kendime ispatlamam lazım."
"Ve benden yolun açık olsun dememi istiyorsun?" dedi sadece.
"Buna ihtiyacım var."
"Ne söylersem söyleyeyim gideceksin, o zaman ne anlamı var ki?"
Dizlerinin üzerine kalktı, Kate'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sımsıkı tuttu. Kate geri çekilmeye çalıÇtı ama o bırakmadı. "Bana ihtiyaçları var. Ben tecrübeliyim."
"Benim de sana ihtiyacım var. Marah'mn da var ama bunun bir önemi yok, değil mi?"
"Önemi var."
Kate gözlerine dolan yaÇların sıcaklığım hissediyordu, göz-yaÇlarından önünü net göremiyordu.
"Hayır dersen gitmem."

"Tamam, o zaman, hayır. Gidemezsin. Bırakmam. Seni seviyorum, Johnny. Orada ölebilirsin."
Johnny onu bıraktı, topuklarının üzerine oturdu ve ona baktı. "Cevabın bu mu?"
GözyaÇları akıyor, yanaklarından aÇağı süzülüyordu, öfkeyle akan yaÇlan kuruladı. Evet! Kahrolası evet! Cevabım bu, demek istiyordu. Ama onu bundan nasıl mahrum edebilirdi ki? Sadece Johnny bunu çok istediği için değil, aynca çok daha derinlerde baÇka bir Çey daha vardı; o kimi zaman ortaya çıkan çirkin, paramparça eskiden kalma korku ona kocasımn ilk önce Tully'yi sevdiğini hatırlatıyordu. Bu yüzden Kate onu istediği bir Çeyden yoksun bırakmaya korkuyordu. Tekrar gözlerini sildi, "ölmeyeceğine söz ver, Johnny."
Johnny yatağa çıkıp onu kollarına aldı; Kate ona ne kadar sıkı sanlırsa sanlsm çoktan kendini güvende hissetmemeye baÇlamıÇtı. Sanki kocası kollarının arasında çözülüp parça parça kayboluyormuÇ gibiydi. "Söz veriyorum, ölmeyeceğim."
Bunlar boÇ sözlerdi; Johnny'nin bunları söylerkenki coÇkusu durumu daha da kötü yapıyordu.
Ġster istemez, bu sabah içinde bugün bir Çeylerin ters gideceğine dair bir hisle uyandığım hatırladı. "Ciddiyim, Johnny. Eğer orada ölürsen, senden sonsuza dek nefret ederim. Yemin ederim ki nefret ederim."
"Beni daima seveceğini sen de biliyorsun."

Bu sözler ve Johnny'nin bunu zafer kazanmıÇ gibi söyleyiÇi onda yeniden ağlama isteği uyandırdı. Çok sonra, odalarında romantik bir akÇam yemeği yiyip seviÇtikten ve birbirlerinin bekleyen kollarına sarılıp yattıktan soma, Kate ona neler söylediğini, tehdidinin altında yatan korkunç, yüreğini burkan korkusunu ve Tanrı'ya meydan okuyuÇunu düÇündü.

Tully, Grant'in çıplak vücudundan sıyrılıp kendini yatağa attı, hâlâ nefes nefeseydi. "Vay canına," dedi gözlerini kapatarak, "bu harikaydı."

"Gerçekten öyleydi."

"Bu hafta sonu gelmene çok sevindim. Ġhtiyacım olan Çey tam da buydu."

"Senin de benim de, aÇkım."

Tully onun aksanını dinlemeyi, çıplak bedenini bedeninde hissetmeyi seviyordu. Bu uzamasım istediği, dört elle sarıldığı bir andı, çünkü Grant yatağından çıkar çıkmaz içindeki huzursuzluğun geri geleceğini biliyordu. Kate'i aradığından beri bu duyguyla mücadele ediyordu. En yakın arkadaÇına çok kızmıÇ olmaktan baÇka hiçbir Çey onun kendine duyduğu güveni böylesine yıkamaz, böyle gergin olmasına neden olamazdı.

Grant yatakta oturdu.

Tully onun sırtına dokundu, ondan yine toplantısını erteleyip gece onunla kalmasını istemeyi düÇündü ama onların iliÇkisi bu tür bir iliÇki değildi. Onlar birkaç saatliğine seks yapmak ve gülmek için buluÇan

arkadaĢlardı, sonra ikisi de kendi yoluna gidiyordu.
Grant yanındaki telefon çalınca açmak için uzandı.
"Açma. Kimseyle konuĢmak istemiyorum."
"Ofise bu numarayı verdim." Telefonu açıp cevap verdi.
"Alo... ben Grant," dedi. "Siz kimsiniz? Ah, anladım." Bir an durakladı, kaĢları çatıldı, sonra gülmeye baĢladı. "Söylerim." Telefonu çıplak göğsüne alıp Tully'ye döndü. "Sonsuza dek dostun olduğunu söyleyen biri aynen Ģöyle diyor: O nazik beyaz kıçım kaldırıp yataktan çıkacakmıĢsın ve Ģu kahrolası telefona gelecek-ınıĢsin. Ayrıca eğer günlerdir yaptığın boku Ģimdi de yaparsan •.eni yalvartana kadar dövecekmiĢ." Tekrar kıkırdamaya baĢladı. "Sesi ciddi geliyor."
"Telefonu alayım."
Grant ahizeyi ona uzattı ve kalkıp çıplak bir Ģekilde banyoya yöneldi. Kapıyı kapatınca, Tully telefonu kulağına götürüp, "Kiminle görüĢüyorum?" dedi.
"Çok komik."
"Sonsuza dek dost kalacağım bir tane arkadaĢım vardı ama kına tam bir cadı gibi davramnca ben de... "
"Tully, bak, normalde bir saat ayaklarına kapamr, burnum iyice sürtene kadar senden af dilerdim ama Şu anda bütün bunlar için gerçekten vaktim yok, özür dilerim. Kötü bir zamanda telefon açmıĢtın, sinirim tepemdeydi. Anladın mı?"
"Sorun ne?"

"Johnny. Yarın Bağdat'a gidiyor."
Tully bunun olacağım anlamalıydı. Bütün haber merkezi ()rta Doğu'da olanlarla çalkalamyordu. Merkezdeki ve dünyadaki herkes BaĢkan Bush'un ilk bombayı ne zaman atacağım tahmin etmeye çalıĢıyordu. "Oraya bir sürü gazeteci gidiyor, Katie. (>na bir Şey olmayacak."
"Korkuyorum, Tully, ya ona..."
"Hayır," dedi Tully kesinkes. "Bunu düĢünme bile. Ben merkezden onu takip edeceğim. Pek çok haber ilk olarak bize geliyor. Senin için onu izleyeceğim."
"Peki bana gerçeği söyleyecek misin, ne olursa olsun?
Tully içini çekti. Yıllardır aĢina oldukları bu ortak sözleri her zamanki gibi neĢe ve umut dolu değildi bu kez; birdenbire kara, endiĢe verici bir hal almıĢtı; Tully bunu görmezden gelmeye çalıĢtı. "Ne olursa olsun, Katie. Ama merak etmene gerek yok. Bu savaĢ çok sürmeyecek. Marah daha ilk adımlarım atmadan Johnny eve dönmüĢ olacak."
"ĠnĢallah haklısındır."
"Ben her zaman haklıyım. Sen de biliyorsun."
Tully telefonu kapattı, Grant'in duĢu açma sesini duymayı bekledi. DuĢtayken Şarkılar mırıldanması Tully'yi çoğunlukla güldürürdü ama bu kez iĢe yaramamıĢtı. Uzun süredir ilk kez korkuyordu.
Johnny Bağdat'ta.
Kate, Johnny'den ilk mesajı o gittikten iki gün soma aldı. O zamana kadar evin içinde ruh gibi dolanmıĢ, mutfak tezgâhının

üzerindeki yeni aldıkları faks makinesinin yamndan uzaklaÇma-mıÇtı. Bebeğin altını değiÇtirmek, gazete okumak, o tehlikeli olabilecek bir mobilyadan diğerine emeklerken Marah'ı gözetmek gibi her zamanki iÇlerini yaparken içinden Çöyle düÇünüyordu: Hadi Johnny, ara ve sağ salim olduğunu söyle bana. Johnny ona ancak son derece acil durumlarda telefon açılabildiğini söylemiÇti (Kate bunun üzerine onun durumunun da acil ve son derece önemli olduğunu, neden önemsiz sayıldığım sorup durmuÇtu) ama bu faks hem haberleÇmelerini sağlayacak hem de çok daha kolay olacaktı.
Ve böylece bekliyordu.
Sabah dörtte telefon çaldığında, üzerindeki battaniyeleri fırlatıp kanepeden yuvarlanırcasına fırladı, mutfağa doğru tökezleyerek koÇup mesajın açılmasını bekledi. Bir kelimesini bile okuyamadan ağlamaya baÇladı. Sadece .Keleyle yazılmıÇ siyah el yazıÇım görmek bile özlemini neredey-w dayamimaz hale getirmiÇti.
Siğili "Katie:
Hurast Umarbane gibi. ^erÇey, beri^ dtlirmii sani^. Tam olarai(^ ne olduğunu htlt bilmiyorum, Çu anda bir bebeme oyununun içindeyiz^ 'Bütün haberciler Ha^t 'm II indeJ^ SI Ti^it (Dtel'de ^altyor, daba âmelilerin algine ber d^ tarafa da eriÇim i^ni-mt^r 'Bu sdt>aÇm iferiği ber Çeyi değiÇtirecel^ Tann ill^defa Çehir dtÇtna

çtl^cağtz^ r %Cera^etme. Çol^dikt^atliolacağım. Çitmem gerel^ Benim ifin •J^Cyi öp.
^eni sitnyorum
7-
Bu mesajdan sonra falılar haftada bir gelmeye baÇkdt. Bu %ate için fa^la u^n bir sûreydi Bombardıman dûn gece baÇladı. Ta dû bu sabah mı demeliyim? Otelden fyÇ baJ^ı görebiliyorum içler acısı, korfynç Ġv etl^ici bir tablo. Bağdat'ta muhteÇem, \tldizlt bir gece Ġpardı ama bombalar Çehri cehenneme çfpirdi Otelin yal^nında^ bir gölgelen iÇ ham bombalandı, her yer cehennem sıcağı gibiydi
'Kfndime dil^t ediyorum.
f^eni s/Piyorum.
7-K-
Bombardıman on yedi saat aralı^r^sûrdû, bâlâ da dfvam ediyor. J^Q^yet sona erdiğindeyse her Çey yerle bir olmuÇ olara^. ÜÇe dönmeliyim.
Öz^r dilerim, son yazdığımdan bu yana (ol^ zgman geçti. €kibimizjÇ için sûremi dt^andaydu man J^emiime ayıraca!^ bef saniye bite bulamadım, -ulma iyiyim. Torunum. Torgfin da ne talime. Hitlqnim. 'Dûn gece ill^defa <LÂmeril^lı bir l^m esir düÇtü, bunun hepimizi derinden ft^l^iğini söylemeliyim. Umanm bir gün sana bütün bunlann nasıl bir bis olduğunu anlatabilirim ama Çimdi bunu düÇünemiyorum, te^düÇünebildiğtm uyfy. ^Bu arada,

3rantların %tlX>eyt'tet^petrolfyyulanm ateĢe y>erecel(len söyleniyor, bizjde haberini yapma^ için boĢta bel^iyoruz^ -JiCarab'yı öpû-
Kate aldığı son faksa baktı. 21 ġubat 1991 tarihinde, neredey-
Oturma odasında oturmuĢ, televizyondaki savaĢ haberlerini izliyordu. Son altı hafta hayatının en uzun, en zor günleriydi. Johnny'nin arayıp eve döneceğini söylemesini ya da savaĢın sona erdiğini müjdeleyen bir son dakika haberini bekliyordu, hep bekliyordu. ġimdi son müttefik hücumunun her an baĢlayabileceği söyleniyordu. Karadan hücum. Bu da her Ģey gibi, hatta her Ģeyden daha çok korkutuyordu Kate'i, çünkü o Johnny'sini tanıyordu. Bir anda bir tankın üzerine çıkıp kimsenin yapamadığı bir haberi yönetmeye kalkabilirdi.
Bu bekleyiĢ onu yiyip bitirmiĢti. Yedi kilo vermiĢti, oteldeki geceden sonra doğru düzgün uyumamıĢtı.
En son gelen faksı ikiye katlayıp diğerlerinin oluĢturduğu küçük yığının arasına koydu. Her gün kendi kendine bu mektupları tekrar açıp onun sözlerini yeniden okumayacağım söylüyordu ama her gün soluğu onların yamnda alıyordu.
Bugün defalarca baĢtan alıp okumaya baĢlamıĢ ama hepsini yarım bırakmıĢtı. Bunun yerine kanepeye oturup televizyon izlemeye baĢlamıĢtı. Ġki saati aĢkın süredir burada böyle oturu-

Marah sehpanın yanında durmuÇ; pembe, yumuk elleriyle sehpamn ahÇap kenarına tutunmuÇ, break dansçıları gibi sallanıyor ve kendi kendine konuÇur gibi sesler çıkarıyordu. Sonunda pat diye bezli poposunun üzerine düÇtü ve hemen emekleyerek kanepeden uzaklaÇmaya baÇladı.
"Annenin yamnda dur," dedi Kate otomatiğe alınmıÇ gibi. Televizyonda petrol kuyularımn yamÇı gösteriliyordu; üstlerinde yoğun bir kara duman bulutu vardı.
Marah odamn diğer ucunda bir Çey bulmuÇtu. Kate onun aniden susmasından anlamıÇtı bunu. Yerinden atlayarak kalkıp Çöminenin yanındaki sandalyeye doğru gitti.
Johnny'nin sandalyesine.
Bunu düÇünme, dedi kendi kendine. Günün birinde çıkıp gelecek ve yine burada oturup iÇten sonra gazetesini okuyacaktı.
Eğilip kocaman, parlak kahverengi gözleriyle ona bakıp, agu diye bir Çeyler söylemeye baÇlayan meraklı kızım kucağına aldı. Kızının ciddiyetle bir Çeyler anlatmaya çalıÇması Kate'i gülüm-setti; her zamanki gibi, böyle neÇeli olması ona moral veriyordu. "Söyle bakalım Çirin ufaklık, ne buldun orada?" Kızım tekrar kanepeye doğru götürdü, yamndan geçerken televizyonu kapattı. Artık yeterdi. Onun yerine radyoyu açtı. Eski Çarkılar çalan bir kanal açıktı, Kate ne zaman bu kanalı dinlese baÇım sallayarak müziğe eÇlik ederdi. Ona göre yetmiÇler o kadar da uzak değildi, liagles'ın Desperado Çarkısı çalıyordu.

Kate kendini müziğe bıraktı; bu müzik onu geçmiÇe, her Çeyin çok daha kolay olduğu o dönemlere götürüyordu. Kızına iyice sarılıp oturma odasında Çarkı söyleyerek dans etmeye baÇladı. Marah kollarında kıkır kıkır gülüp hoplamaya baÇladı, bu hali Kate'in günlerdir ilk defa gülmesini sağladı. Kızının tombul yanağından öptü, burnunu kadife boynuna sürüp onu neÇeyle çığlıklar atana kadar gıdıkladı. O kadar eğleniyorlardı ki Kate bir an telefonun çaldığım fark etmedi. Duyar duymaz hemen radyoya koÇup sesini kıstı, sonra telefonu açtı.
"John Ryan'ın eÇiyle mi görüÇüyorum?" Hat cızırtılıydı. Çok uzaktan aradıkları belliydi. Sadece son derece önemli durumlarda.
Donakaldı, Marah'yı saran kolunu sıktı, kızı kollarından kurtulmak için kıvranmaya baÇladı.
"Evet."
"Ben Lenny Golliher. Kocamzın arkadaÇıyım. Onula birlikte Bağdat'ta bulunuyorum. Size bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, Mrs. Ryan ama dün bir bombardıman yapıldı... "
BaÇgarson, Edna'ya her zamanki masasını gösterdi, Tully de o gün öğle yemeği yemek için oraya gelmiÇ olan siyasetçilere ve ünlülere gözlerini dikip bakmamaya çalıÇarak arkadan onu takip etti. Belli ki 21, Manhattan'daki görülmesi gereken yerlerden biriydi. Edna neredeyse her masada birilerine selam vermek için duruyordu ve

hepsine Tully'yi tamĢtırarak, "Gözünüz bu kızın üzerinde olsun," diyordu.
Yerlerine oturduklarında Tully sanki havada uçuyormuĢ gibi hissediyordu. Kate'i arayıp oğul John Kennedy'yle tanıĢtığını söylemek için sabırsızlanıyordu.
Az önce olanların ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Edna az önce insanların dikkatini onun üzerine çekerek ona bir hediye vermiĢti.
"Neden ben?" diye sordu garson gidince.
Edna sigarasını yakıp arkasına yaslandı. Odanın diğer ucundaki birine baĢıyla selam verdi, soruyu duymamıĢ gibiydi. Tully sorusunu tekrarlamak üzereyken yavaĢça, "Bana kendimi hatırlatıyorsun. Bakıyorum da söylediklerim seni ĢaĢırttı."
"Gururumu okĢadı."
"Ben Oklahoma'da küçük bir Şehirde doğdum. Gazetecili-
ği dereceyle bitirip sekreter kadrosunda bir iĢ için New York'a geldiğimde bu kariyerle ilgili acı gerçeği keĢfettim. Neredeyse herkes önemli Biri'ydi ya da Önemli Biri'nin tamdığıydı. Hiç kimsenin çok çalıĢması gerekmiyordu. Samrım hiç beĢ saatten l.ızla uyumadım, hiç tatilleri ailemle birlikte geçiremedim ve ne-ıcdeyse on yıldır benim için anlamı olan biriyle seviĢmedim."
Garson yemeklerini getirip abartılı bir baĢ hareketiyle malıya bıraktı ve sonra yeniden gözden kayboldu. Edna bir elinde sigarayla, bifteğini kesmeye baĢladı. "Seni gördüğümde, ĠĢte yardım edeceğim kız, diye düĢündüm.

Neden bilmiyorum, ama de-ılım ya, bana kendimi hatırlatıyorsun."
"ġanslı günümdeymiĢim."
Edna baĢım sallayıp yemeğine devam etti.
"Ms. Guber?" Elinde bir telefonla baĢgarson tekrar yanlarına gelmiĢti. "Size acil bir telefon var."
Telefonu alıp, "Buyurun," dedi. Sonra uzun uzun karĢı tarafı ılinledi. "Ġsimleri ne? Nasıl olmuĢ? Bomba mı?" Not almaya baĢladı.
"Seattle'lı muhabir öldürüldü, yapıma ağır yaralandı."
Tully yapımcıdan sonra hiçbir Ģey duymadı. Edna'nın sesi ĠH?yaz bir gürültü halini aldı. Öne eğildi. "KimmiĢ?"
Edna ahizeyi göğsüne dayadı. "Seattle'daki Ģubeden iki kiĢi bomba saldırısında yaralanmıĢ. Daha doğrusu muhabir ölmüĢ. Yapımcı John Ryan'ın durumu kritikmiĢ." KonuĢmasına devam etti.
"Muhabirin adı neymiĢ?"
Tully derin bir nefes aldı. Tüm düĢünebildiği Johnny'ydi. C tözlerini kapattı ama aklına gelen onca acı hatıranın karanlığının bir faydası olmadı: Johnny'nin teknedeki evinin iskelesinde oturup Tully'nin geleceği hakkında konuĢmaları... Yıllar önce Ģehir merkezinin arka sokaklarındaki aptal gece kulübünde dans i'diĢleri... Onu gözlerinde yaĢlarla ilk kez Marah'ya bakarken görüĢü... "Aman Tanrım," dedi ayağa kalkarak. "Gitmem lazım."
Edna baĢını kaldırıp ona baktı, ağzını oynatarak sordu. "Ne oldu?"

Sözcükleri zorla bir araya getirebiliyordu, sanki dudaklarını yakıyorlardı. "Johnny Ryan benim en yakın arkadaĢımın kocası."
"Gerçekten mi?" Edna ona baktı, sonra telefona dönüp, "Maury, haber ekibine Tully'yi de koy. Olayla bağlantısı var. Seni sonra ararım," dedi ve kapattı. "Otur, Tully."
Tully uyuĢmuĢ gibi söyleneni yaptı. Bacakları neredeyse tutmuyordu.
Anılar çekiç darbeleri gibi art arda üzerine üĢüĢüyorlardı. "Katıe'ye yardım etmem gerek," diye mırıldandı.
"Bu çok büyük bir haber, Tully," dedi Edna.
Tully bu sözler üzerine sabırsız bir el hareketi yaptı. "Umurumda bile değil. O benim en yakın arkadaĢım."
"Umurunda değil mi?" dedi Edna sertçe. "Herkes bu iĢi istiyor ve senin olayla bir bağlantın var. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"
Tully kaĢlarım çattı, endiĢelerini bir kenara bırakmaya çalıĢıyordu. Bunu kariyer konusu yapmak içten içe yanlıĢ geliyordu ona.
"Bilmiyorum."
"O zaman sen sandığım kiĢi değilsin. Neden özel bir röportaj yapıp arkadaĢını rahatlatamıyormuĢsun ki?"
Tully düĢündü. "O açıdan bakınca... "
"BaĢka hangi açıdan bakacaksın ki? Hiç kimsenin yapamayacağı özel bir röportaj fırsatı yakalayabilirsin. Böyle bir Ģey senin herkesçe taranmanı sağlar. Seni haber köĢesine taĢıyabilir."

Tully kendini bu düGüncenin büyüsüne kaptırmadan edemedi. Haber köGesi, sabah programı grubunda günün en önemli haberlerinin yer aldığı bölümdü. O bölümde görev alan herkesin
lamnma potansiyeli çok yüksekti. Her gün bütün ülkeye yayın yapmak. Birkaç kiGi haber köGesinden sonra kendi programlarım sunma fırsatı bile elde etmiGti. "Hem oradayken Kate'i her Geye karGı koruyabilirim."
"Kesinlikle." Edna telefonu alıp numarayı tuGladı. "Hart bize özel bir röportaj ayarlayacak, Maury. gimdiden olmuG bil. Ona ben kefilim." Telefonu kapattığında Edna'nın bakıGları çelik gibi keskindi. "Yüzümü kara çıkarma."
Restorandan ofise dönerken, Tully yol boyunca kendini doğru Geyi yaptığma inandırmaya çalıGtı. Masasına gelince montunu koltuğunun arkasına atıp Kate'i aradı. Telefon uzun uzun çaldı. Sonra telesekreter çıktı.
Burası Ryan ailesinin evi. johnny ve Kate Gu anda telefona cevap veremiyorlar ancak mesaj bırakırsanız en kısa sürece size döneceğiz. Tully sinyal sesinden sonra; "Merhaba, Katie, benim; haberleri Gimdi... "
Kate telefonu alıp telesekreteri devreden çıkardı. "Hey," dedi; sesi tümüyle kendini kaybetmiG gibi geliyordu. "Mesajımı almıGsın. Telefon için kusura bakma. Kan emici muhabirler baGıma üGüGtüler, peGimi bırakmıyorlar.
"Katie, o nasıl... "

"Almanya'da hastanede. Ġki saat içinde ordu uçağında olmam lazım. Seni inince ararım."
"Gerek yok. Seninle hastanede buluĢuruz."
"Almanya'da mı?"
"Tabii. Bununla yalmz baĢ etmene izin vermeyeceğim. Marah'yı annene bıraktın, değil mi?"
"Evet. Sen ciddi misin, Tully?" Kate'in sesi bu son soruyu sorarken umutla yükselmiĢti.
"Sonsuza dek dost değil miyiz?"
"Ne olursa olsun." Kate'in sesi bunu söylerken çatlamıĢtı/TeĢekkür ederim, Tully."
Tully, ArkadaĢlar ne içindir, demek istiyordu ama sözcükler boğazına düğümlendi. Tek düĢünebildiği Edna'ya söz verdiği özel röportajdı.
Yirmi Birinci Bölüm
Kate'in duygulan son on altı saattir umutla umutsuzluk arasında gidip geliyordu, önceleri ayrıntılarla uğraĢması gerekmiĢti; annesiyle babasım aramıĢ, Marah'nın eĢyalarım hazırlamıĢ, gerekli belgeleri doldurmuĢtu. Bu meĢguliyetler can simidi gibiydi, onlar olmayınca endiĢelenmekten baĢka yapacak hiçbir Ģeyi kalmıyordu. Uçaktayken hayatında ilk defa uyku hapı almıĢtı ve uykusunda sürekli sayıklamıĢtı, kâbuslarla dolu rahatsız bir uykuydu ama yine de uyamk olmaktan çok daha iyiydi.
Ġimdi onu hastaneye götürüyorlardı. Hastanenin giriĢine yaklaĢtığında dıĢarıda bir yığın habercinin beklediğini gördü. Kalabalıktan biri onu fark etmiĢ olmalıydı

çünkü hep birlikte ona dönüp arı gibi baĢına üĢüĢtüler.
"Mrs. Ryan, eĢinizin durumuyla ilgili neler söyleyeceksiniz?"
"BaĢından mı yaralanmıĢ?"
"KonuĢtu mu?"
"Gözlerini açtı mı?"
Kate yavaĢlamadı. Bir yapımcının eĢi olarak bildiği bir Ģey varsa o da basın ordusunu nasıl yarıp geçebileceğiydi. Yaptıkları iĢ göz önüne alındığında ellerinden geldiğince saygılı davranıyorlardı. Johnny'nin onlardan biri olmasına ve böyle bir Ģeyin kendi baĢlarına da gelebileceğini bilmelerine rağmen yine de haber haberdi.
"Yorum yok." Kalabalığı yarıp geçerek hastaneye girdi. Burası da bütün diğer benzer binalar gibiydi; boĢ duvarlar, güzel görünmekten çok, kullanıĢlı olması amaçlanmıĢ yer döĢemeleri, koridorlarla oradan oraya koĢuĢturan buruĢuk üniformalı insanlar...
Onun geldiğini haber aldıkları belliydi, çünkü tıknaz, beyaz üniformalı ve baĢında kolalı kep olan bir kadın anlayıĢla gülümseyerek hızlı adımlarla ona doğru geliyordu.
Ağır bir İngiliz aksanıyla, "Siz Mrs. Ryan olmalısınız," dedi.
"Evet, benim."
"Sizi kocanızın odasına götüreyim. Doktor biraz sonra sizinle konuĢmaya gelecek."
Kate baĢım salladı.

Neyse ki kadın asansörle çıkarken onunla bir iki laf etmeye çalıÇmamıÇtı. Üçüncü katta hemÇire odasım geçtikten sonra Johnny'nin odasına geldiler.
Johnny, annesiyle babasımn yatağına yatmıÇ bir çocuk gibi, çelimsiz ve darmadağın görünüyordu. Kate durdu, yeniden bir araya geliÇlerini hayal etmekle gereksiz yere zaman harcadığım, onun gerçekten ne durumda olacağını hiç düÇünmediğini fark etmekte bir an için geç kalmıÇtı. Bu adamla onun hayat dolu, yakıÇıklı kocası arasında çok az benzerlik vardı.
Kafası beyaz sargılarla kaplıydı. Yüzünün sol tarafımn tamamı ÇiÇmiÇ, morarmıÇtı, iki gözü de sarılıydı. Her tarafında makineler, kablolar, serumlar vardı.
HemÇire hafifçe omzuna vurup onu yavaÇça ileriye doğru itekledi. "O yaÇıyor." dedi. "Ona baktığınızda görmeniz gereken Çey bu."
Kate hayatının en zor adımım attı. O ana kadar durduğunu fark etmemiÇti bile. "O genelde o kadar güçlüdür ki."
"ġimdi sizin güçlü olmamza ihtiyacı var."
Kate'in duyması gereken sözler bunlardı. Burada yapması gereken iÇler vardı, üzülüp ağlamaya sonra yalmz kaldığında sıra gelecekti.
HemÇireye, "TeÇekkür ederim," deyip yatağa doğru ilerledi.
Arkasında kapı yavaÇça kapanmıÇtı, Kate Çimdi hem onun Johnny'si olan hem de ona hiç benzemeyen bu adamla yalmz olduklarım biliyordu.

"Böyle anlaĢmamıĢtık," dedi. "Ġyi olacağına söz verdiğini çok net hatırlıyorum. Bu yüzden sözünü tutacağına inanıyorum." Gözlerini silip kocasımn ĢiĢmiĢ yanağından öpmek için eğildi. "Annemle babam senin için dua ediyorlar. Marah Şimdi onların yamnda. Tully de bizim yanımızda olmak için uçakla buraya geliyor. Eğer onunla ilgilenmezsen sana çok kızar, biliyorsun değil mi? Gelip de baĢımn etini yemeye baĢlamadan önce uyansan iyi edersin, yoksa seni öldürür." Bu son sözcüğü söylerken takıldı, irkildi, hemen açıklama yapma isteği duydu. "Öyle demek istemedim," diye fısıldadı, yatağın demirlerini sımsıkı kavrayarak. "Beni duyuyor musun, John Ryan? Buradayım de bana." Eğilip elini ellerinin arasına aldı. "Elimi tut, bebeğim. Yapabilirsin." Sonra: "Kahretsin, bir Şey söyle. Korkudan ödümü patlattığın için sana bağırmayacağını, söz. En azından Şimdilik."
"Mrs. Ryan?"
Kate kapımn açıldığım duymamıĢtı bile. Arkasım dönünce en fazla üç metre uzağında duran adamı gördü.
"Ben Dr. Cari Schmidt. Kocanızın bakımından ben sorumluyum."
Nezaket gereği odamn diğer tarafına gidip Dr. Schmidt'in elini sıkması gerekirdi ve Kate hayatı boyunca hep doğru olam yapmıĢtı ama Şimdi kıpırdayamıyor, iyiymiĢ gibi davranamıyor-du.
"Evet?" diyebildi sadece.
"Sizin de bildiriniz gibi baĢından ciddi bir yara almıĢ. Şu anda ilaçlarla derin bir

Çekilde uyutuluyor, bu yüzden beyin fonksiyonlarım kapsamlı bir Çekilde ölçemiyoruz. Bağdat'ta çok iyi bakılmıÇ. Oradaki doktorlar kafatasının bir bölümünü almıÇlar... "
"Ne yapmıÇlar?"
"Beyin ÇiÇerek büyüdüğünden yer açmak için kafatasının bir bölümünü almıÇlar. EndiÇelenmeyin. Bu tür yaralanmalarda bu sıradan bir müdahaledir."
Kate apandisit ameliyatı gibi Çeylere sıradan dendiğini söylemek istedi ama cesaret edemedi.
"Gözleri neden sanlı?"
"Henüz emin değiliz ama göz... "
Arkalanndaki kapı hızla duvara çarparak açıldı. Tully odaya resmen daldı -bunu anlatacak baÇka bir sözcük yoktu- soma da dondu kaldı. Zorla nefes alıyordu ve yüzünde garip bir parlaklık vardı.
"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Kate. Kimse bana senin ne cehennemde olduğunu söylemedi."
"Affedersiniz," dedi doktor. "Sadece aileden olanların girmesine izin verebiliyoruz."
"O aileden," dedi Kate, Tully'nin ellerine uzanarak. Tully, Kate'in ellerini savuÇturup sarılmak için onu kendine çekti, birbirlerine sanlıp, Kate geri çekilip gözlerini silene kadar birlikte ağladılar."
Doktor, "Henüz emin değiliz ama kör olma ihtimali var, bunları ancak kendine geldiği zaman anlayabileceğiz," dedi.
"Kendine geldiği zaman," dedi Tully, ama sesi güvensizdi.

"önümüzdeki kırk sekiz saat çok önemli," dedi doktor, sanki sözü kesilmemiÇ gibi lafına devam ederek.
Kırk sekiz saat. Kulağa bir ömür gibi geliyordu.
"Onunla durmadan konuÇun," dedi doktor. "Bu sizin için sorun olmaz, değil mi?"
Kate baÇıyla onayladı, doktor yatağa yönelip Johnny'yi kontrol ederken kenara çekildi. Doktor elindeki dosyaya bazı notlar alıp gitti.
Doktor gider gitmez Tully, Kate'i omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "Kötü olan hiçbir Çeyi aklımıza getirmeyeceğiz. Hem doktor Johnrıny Ryan'ı tammıyor. Biz tanıyoruz. Eve, sana ve Marah'ya döneceğine söz verdi, o verdiği sözleri tutar."
Tully'nin sadece varlığı bile Kate'e moral veriyor, ayakta kalmasını sağlıyordu. Damarlarından anında çekilip giden gücü geri gelmiÇ gibiydi. "Onu dinlesen iyi edersin, Johnny. Yanıldığında ne kadar cadı olduğunu sen de biliyorsun."
Somaki altı saat boyunca orada Johnny'nin yatağımn ba-Çucunda durdular. Önce Kate dayanabildiği kadar konuÇuyor, onun gücü tükenip ağlamaya baÇladığındaysa Tully devreye giriyor, konuÇmaya o devam ediyordu.
Gece yarısı bir ara -Kate zaman kavramım tümüyle yitirmiÇti- boÇ kafeteryaya inip otomatik makineden yiyecek bir Çeyler alıp pencere kenarındaki bir masaya oturdular.

BoÇ masalardan baÇka hiçbir Çeyin olmadığı kafeteryada baÇ baÇa oturup birbirlerine bakmaya baÇladılar.
"Basın konusunda ne yapacaksın?"
Kate baÇım kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"
Tully omzunu silkip kahvesinden bir yudum aldı. "DıÇarıda bekleyen habercileri gördün. Johnny büyük bir haber, Katie."
"HemÇire, o sedyeyle içeri taÇınırken muhabirlerin fotoğraf çekmeye çalıÇtığım söyledi. Hatta bir muhabir kat görevlilerinden birine Johnny'nin sargılı fotoğrafım çekmesi için rüÇvet teklif etmiÇ. LeÇ kargaları. Kusura bakma."
"Üstüme alınmadım. Hem hepimiz öyle değiliz, Katie."
"Johnny onu böyle görmelerini istemezdi."
"Ġaka mı yapıyorsun? O bir gazeteci. MeslektaÇlarının -ya da en azından bir tanesinin- onun haberini yapmasını desteklerdi."
"Dünyadaki herkesin onun kör olabileceğini ya da beyninin hasar görebileceğini bilmesini isteyeceğini mi düÇünüyorsun? Sonra nasıl iÇe dönecek? Asla. Bu haber ben onun nasıl olduğunu bilene kadar dıÇarı sızmayacak."
"Beyninin hasar görmüÇ olabileceğini mi söylediler?"
"Kafatasının bir bölümünü almıÇlar. Ne sanıyordun?" Kate titremeye baÇladı. "Onun sargılarının altında neler olduğu dünyayı hiç ilgilendirmez."

"Bu haber, Kate," dedi Tully usulca. "Bana özel bir röportaj verirsen, seni bu olanlara karGı koruyabilirim."
"O kahrolası haberler olmasaydı Johnny Gimdi burada hayatta kalma savaGı veriyor olmayacaktı."
"Haberciliğe inanan tek kiGi ben değilim."
Bu doğrudan Tully ile Johnny'nin ortak özelliğine, ikisinin arasında olan ve Kate'in hep dıGarıda kaldığı o bağa gönderme yapmak için söylenmiG bir sözdü. Kate okkalı bir cevap vermek istedi ama çok yorgundu. Haftalardır doğru düzgün uyumamıG-tı; vücudundaki her kas, her sinir ağrıyordu.
Tully elini Kate'in elinin üzerine koydu. "Bırak da senin için medyayla ben ilgileneyim. Sadece ben. O zaman bunu düGünmek zorunda bile kalmayacaksın."
Kate yaklaGık yirmi dört saattir ilk kez gülümsedi. "Sen ol-masan ben ne yapardım, Tully?"
"ġaka mı yapıyorsun? Üç gündür aramam bekliyorum ve aramaya tenezzül ettiğinde kalkmıG bana daha fazla zaman lazım mı diyorsun?"
Tully kontörlü telefona biraz daha yaklaGtı, halka fazlasıyla açık olan bu yerde, aralarındaki konuGmanın birazcık bile olsa gizli kalmasına çalıGıyordu. "Ailesi halkın karGısına çımaya henüz hazır değil, Maury. Doktorlar bile bu isteklerine saygı gösteriyorlar. Eminim sen de bunu anlayıGla karGılarsın."

"AnlayıÇla karÇılamak mı? AnlayıÇlı olmak kimin umurunda? Bu dünya çapında bir haber, Tully, kız yurtlarında dönen dedikodulardan biri değil. CNN hastamn baÇından yaralandığım duyurdu... "
"Bu resmi olarak doğrulanmadı."
"Lanet olsun, Tully. Beni çok zor bir duruma sokuyorsun. I Jsttekiler çok kızdılar. Bu sabah seni bu iÇten alacakları konuÇuluyordu. Dick'in yerine göndermeyi düÇündüğü... "
"Tamam. Sana bir Çeyler göndereceğim."
"Bana bugün haberi gönder, ben de seni önümüzdeki hafta haber köÇesine çıkarayım."
Tully bir an için daha önce bu vaadi almayı hayal ettiğini düÇündü. "Ciddi misin?"
"Yirmi dört saatin var, Tully. Bu süre dolduğunda ya kahraman olacaksın ya da bir hiç. Sana kalmıÇ."
Tully onun telefonu çarparak kapattığım duydu. BoÇ lobinin pencerelerinden kaldırımın etrafına yığılmıÇ habercileri görebiliyordu. Üç gündür Johnny'nin durumu hakkında resmi bir açıklama bekliyorlardı. Bu zaman zarfında hep bombardımana yol açan olaylar, Johnny'nin yaralarıyla ilgili olay yerinden alınan bilgiler ve onun Orta Amerika'da geçirdiği yıllar gibi zaten bilinen olayların haberlerini yapıp durmuÇlardı. Ayrıca bu olaydan yola çıkarak savaÇ muhabirlerinin karÇılaÇtığı tehlikeler, Çöl Fırtması operasyonunun zorlukları ve bomba saldırılarında genellikle ortaya çıkan çok sayıda yaralanma

türü gibi konuyla dolaylı olarak bağlantılı baĢka haberlere geçmiĢler^
Orada durup bu iĢin içinden nasıl çıkacağını düĢündü. Hem Maury'nin hem de Kate'in gönlünün olması için her Ģeyi doğru düzgün yapmalıydı. Her Ģey Tully'nin elindeydi ve eğer bu iĢin hakkım verebilirse, bu onun geleceğini değiĢtirebilirdi. Edna'yı hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdi, üstelik Edna'mn da dediği gibi, hem iĢini yapıp hem de Kate'i koruyabilirdi. Haberi patlatması gerekiyordu ama asıl önemli olan bunu nasıl yapacağıydı.
Titizlikle. Ustalıkla. Beyin hasarından ya da kör olma ihtimalinden bahsetmeden. Böylece herkesin istediği olacaktı.
Haber köĢesi.
Hayatı boyunca bu iĢin hayalini kurmuĢ, bunu her Ģeyin baĢlangıcı olarak hayal etmiĢti. Bu hayali gerçekleĢtirme fırsatını kaçıramazdı. Kate'in bunun ne kadar önemli olduğunu anlayacağından emindi.
Elbette anlayıĢ gösterecekti.
Gülümseyerek kameramamm aramaya gitti. ĠĢe önce genel çekimlerle baĢlayacaklardı; olay yerini, hastanenin içini ve dıĢım ve buna benzer Ģeyleri çekeceklerdi. Gerekirse kamerayı saklarlardı. Neyse ki hastanede çalıĢan bütün önemli kiĢiler, Kate'in Johnny'yi ziyaret etmek için Tully'ye sınırsız giriĢ izni verdiğini biliyordu.
Ön kapıya gidip bu soğuk gri öğleden soma saatinde dıĢarıya çıktı. Kameramam haberci grubundan uzakta, bir kenarda boĢ

oturuyordu. Tully'nin iÇareti üzerine kamerasım kaz tüyü, kapitone montunun altına saklayıp ona doğru yöneldi.
Kate, Dr. Schmidt'in odasında oturmuÇ, onu dinliyordu. "Yani beyindeki büyüme gerilemiyor, öyle mi?" dedi terli elleriyle oy-
namamaya çalıÇarak. O kadar yorgundu ki, sadece gözlerini açık tutmak için bile büyük çaba harcıyordu.
"Beklediğimiz kadar hızlı değil. Eğer kısa süre içinde bir iyileÇme olmazsa samrım tekrar ameliyat etmemiz gerekecek."
Kate baÇım saldı.
"Şimdilik endiÇelenmeyin, Mrs. Ryan. Kocamzın bünyesi çok sağlam. Onun iyi mücadele ettiğini görebiliyoruz."
"Bunu nereden anladınız?"
"Çünkü hâlâ yaÇıyor. Bünyesi bu derece kuvvetli olmayan biri Çimdi burada olamazdı."
Kate bu sözlerden güç almaya, buna gerçekten inanmaya çalıÇıyordu ama umutları giderek tükeniyordu. Her geçen gün onu biraz daha yıpratıyor, kötü düÇüncelere karÇı beyninde kurduğu duvarları zayıflatıyordu; korkularıysa giderek daha çok gerçeğe benziyor ve beynini kurcalıyordu.
Dr. Schmidt ayağa kalktı. "Şimdi bir hastaya bakmam gerekiyor. Mr. Ryan'ın odasına dönerken size biraz eÇlik edeyim."
Kate baÇıyla onayladı ve doktorun yamnda yürümeye baÇladı. Doktorun yumuÇak, otoriter

sesiyle konuGmasım dinlerken bir an için babasımn yamnda olmasını istemiGti.
"Evet, ben buradan ayrılıyorum," dedi Dr. Schmidt radyoloji bölümüne giden koridoru göstererek.
Kate baGım saldı. Sadece bir hoGça kalın diyecekti ama sesinin nasıl çıkacağına güvenemedi; zayıflık göstermekse istediği en son Geydi.
Koridorda durup doktorun uzaklaGmasını izledi. Koridorun sonuna doğru doktor beyazlar içindeki insanların arasına karıGıp gözden kayboldu.
Ġçini çekerek tekrar Johnny'nin odasına yöneldi. Eğer Gansı varsa Tully Gimdi orada olmalıydı. ArkadaGı sadece varlığıyla
bile ona öyle çok yardımcı oluyordu ki. Doğruyu söylemek gerekirse Kate, Tully olmasaydı Gu son birkaç günle nasıl baGa çıkardı bilemiyordu. Birlikte kâğıt oynamıG, birbirlerine hikâyeler anlatmıG, hatta Johnny'nin uyanıp onlara sessiz olmalarım söylemesini umarak birkaç eski Garkı bile söylemiGlerdi. Dün gece Tully, Partridge Ailesi dizisinin Almanca yayınlanan eski bir bölümüne rastlamıGtı. Kafasından uydurduğu diyaloglarla David Cassidy'yi sanki dizideki kardeGine asılıyormuG gibi konuGturup Kate'i gülmekten kırıp geçirmiGti. Hatta hemGireler sessiz olmalarım söylemek için odalarına gelmiGti.
Kate köGeyi dönünce uzun boylu, uzun saçlı, kabarık mavi bir mont ve eski bir kot giyinmiG olan bir adamın, Johnny'nin odasımn

kapısında durduğunu gördü. Omzunda siyah bir kamera vardı. Kameramn kırmızı ıĢığının yanmasından anladığı kadarıyla Şu anda çekim yapıyordu.
Koridoru koĢarak geçip adamın kabarık montunun koluna yapıĢtı ve kendine doğru çevirdi. "Sen ne yaptığım sanıyorsun?" Öyle sert itti ki adam geriye doğru sendeledi, neredeyse düĢecekti.
Kate bunu yapınca kendini o kadar iyi hissetmiĢti ki içinden, KeĢke yüzüne bir tane patlatsaydım, diye geçirdi. "LeĢ kargası," dedi tıslar gibi, bir parmak darbesiyle kamerayı kapatırken.
ĠĢte tam o anda Tully'yi gördü. En iyi arkadaĢı kırmızı V yaka bir kazak ve siyah pantolon giymiĢ, saçı ve makyajıyla kamera karĢısına çıkmaya hazır bir Şekilde, elinde bir mikrofon, Johnny'nin yatağının ucunda duruyordu.
"Aman Tanrım," dedi Kate fısıltıyla.
"DüĢündüğün gibi değil."
"Johnny'nin durumunu haber yapmıyor musun yani?"
"Evet, yani yapıyorum ama sana söyleyecektim. Her Şeyi açıklayacaktım. Sana sormaya gelmiĢtim bura... "
"Kameramanınla birlikte/' dedi Kate geriye doğru bir adım atarak.
Tully yalvararak ona doğru koĢtu. "Patronum aradı. Bu haberi yapamazsam beni kovacaklar. Sana gerçeği söyleyince bunu anlayıĢla karĢılayacağım biliyordum. Haberciliğin nasıl bir Şey olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun. Ama

asla sana ya da Johnny'ye zarar verecek bir Ğey yapmam."
"Bunu nasıl yaparsın? Güya arkadaĞımsın!"
"ArkadaĞınım." Tully'nin sesinden paniğe kapılmaya baĞladığı anlaĞılıyordu. Gözlerinde o kadar bildik bir bakıŞ vardı ki Kate bu duyguyu hemen tamdı: Korku. "Kabul ediyorum. Çekime baĞlamamalıydım ama bu kadar kızacağım düĞünemedim. Adım kadar eminim, Johnny kızmazdı. O da benim gibi haberci. Sen de eskiden öyleydin. Johnny haberin ne... "
Kate, Tully'ye elinden geldiğince sert bir tokat attı. "Johnny senin haber malzemen değil. O benim kocam." Son sözcüğü söylerken Kate'in sesi çatladı. "Git buradan, defol." Tully kıpırdamayınca Kate bağırdı. "Hemen Ğimdi. Defol git bu odadan. Buraya sadece aileden olanlar girebilir."
Johnny'nin yatağımn yamnda bir alarm çalmaya baĞladı.
Beyazlar içindeki hemĞireler Tully ile Kate'i kenara iterek odaya doluĞtular. Onu bir sedyeye alıp odadan çıkardılar.
Kate orada öylece Johnny'nin boŞ yatağındaki çarĞaflara ba-kakaldı.
"Katie... "
"Defol," dedi sadece.
Tully koluna yapıĞtı. "Yapma, Katie. Biz sonsuza dek dost kalmaya yemin ettik. Ne olursa olsun. Unuttun mu? ġu anda bana ihtiyacın var."
"Senin gibi bir dosta ihtiyacım yok benim." Kolunu kurtarıp koĞarak odadan dıĞarı çıktı.

Ġkinci kata gelip kadınlar tuvaletinde tek baĢına kaldığında, tuvalet bölmesinin yeĢil metal kapısına bakarak ağlamaya baĢladı.
Saatler sonra, Kate, ailelere aynlan bekleme odasında oturdu. Gün boyunca zaman zaman burada birbirlerine sokulup otururak boĢ gözlerle sevdiklerinden haber bekleyen baĢka insanlar da olmuĢtu. Ama Ģimdi masadaki gönüllü çalıĢan da evine gitmiĢti ve oda bomboĢtu.
Zaman daha önce hiç bu kadar yavaĢ geçmemiĢti. Yapacak hiçbir Ģeyi yoktu; aklına baĢka Ģeyler getirmeye, baĢka Ģeyler düĢünmeye çalıĢıyordu ama iĢe yaramıyordu. Dergilere göz atmayı denedi ama hiçbiri Ġngilizce değildi, resimler de ilgisini çekmiyordu. Evi aramamn bile bir faydası olmamıĢtı. Ona moral veren Tully olmayınca, umutsuzluğa kapıldığını hissediyordu.
"Mrs. Ryan?"
Kate hemen ayağa kalktı. "Merhaba, Doktor. Ameliyat nasıl geçti?"
"Hasta çok daha iyi. Beyninde büyük bir kanama vardı, beynin sürekli büyümesinin nedeninin bu olduğunu düĢünüyoruz. Ġimdi kanamayı durdurduk. Belki de bu bizim için yeni bir umut kaynağı olabilir, değil mi? Odaya kadar size eĢlik edeyim mi?"
Hâlâ hayatta olması bile yeterliydi.
"TeĢekkür ederim."
HemĢire odasının önünden geçerlerken Doktor, "ArkadaĢınız Tallulah'yı anons ettirmemi ister misiniz? Herhâlde Ģu anda yalnız kalmak istemezsiniz."

"ġu anda yalnız kalmak istemiyorum, doğru." dedi Kate. "Ama Tallulah artık buraya giremez."
"öyle mi, peki. EĢinizin kendine geleceğine inanmaya devam etmelisiniz. Burada geçirdiğim onca yıl boyunca mucize denebilecek pek çok olaya Ģahit oldum. Ġnancınızı sağlam tutmanın da çoğunlukla iĢe yaradığım düĢünüyorum."
"Umutlanmaya korkuyorum," dedi yavaĢça.
Doktor, Johnny'nin odasımn kapalı duran kapısın önünde durup ona baktı. "Ġnanmanın kolay olduğunu söylemedim, sadece gerekli olduğunu söylemek istedim. Hem siz burada, onun yamndasımz, değil mi? Bu bile bir cesaret değil midir?" Eliyle Kate'in omzuna yavaĢça vurarak onu kapının yamnda dururken bırakıp gitti.
Kate bu baĢtan aĢağı bembeyaz hastanede tek baĢına, orada öylece ne kadar kaldığından emin değildi, ama bir süre sonra içeri girip oturdu. Gözlerini kapattı ve alçak sesle ara sıra duraklayarak Johnny'yle konuĢtu. Ne söylediğini kendi de bilmiyordu. Tek bildiği karanlıkta bir ses duymanın insana ıĢık gibi geldiği ve bu ıĢığı takip ederek dıĢarı çıkılabileceğiydi.
Bir de sabah olduğunu biliyordu. GüneĢ ıĢığı pencereden içeri sızıyor, zemindeki bej rengi linolyum karoları ve kirli beyaz duvarları aydınlatıyordu.
Sandalyeden kalkıp yatağın yanında durdu, kendini kaskatı ve yaralı gibi hissediyordu.
"Hey yakıĢıklı," diye mırıldandı Johnny'nin

yanağından öpmek için eğilerek. Gözlerindeki sargılar açılmıÇtı, Kate Çimdi kocasının sol gözünün ne kadar mor ve ÇiÇ olduğunu görebiliyordu. "Artık beyin kanaması yok, tamam mı? Dikkat çekmek istediğin zaman beni sinirlendirmek ya da öpmek gibi eski yöntemleri kullan."
Söyleyecek bir Çey bulamayana kadar konuÇmaya devam etti. Sonunda köÇede asılı duran televizyonu açtı. Televizyon pat
diye ve cızırtılı bir ses çıkartarak açıldı, sonra siyah beyaz karıncalı bir görüntü çıktı. "Bu makineyi ne çok seversin," dedi acı acı, kocasının eline uzanarak. Kuru, hareketsiz parmaklarım ellerine alıp ona tutundu. Eğilip kocasımn yanağım öptü ve öylece bekledi. Johnny hastane, dezenfektan ve ilaç kokuyordu ama Kate eğer yeterince uğraÇırsa onun o tanıdık kokusunu duyacağına gerçekten inamyordu. "Televizyon açık. Büyük haber sensin."
Cevap yoktu.
BoÇ boÇ o kanaldan diğerine geçip durdu, İngilizce bir Çeyler arıyordu.
Tully'nin yüzü ekranda belirdi.
Hastanenin önünde durmuÇ, mikrofonunu ağzına tutuyordu. Ekranın altında söylediklerinin almanca alt yazısı geçiyordu: "Dünya günlerdir El RaÇit Oteli'nin yakınlarında patlayan bomba sonucu ağır yaralanan televizyon haberi yapımcısı John Patrick Ryan'ı merak ediyor, onun için endiÇeleniyordu. Birlikte çalıÇtığı muhabir arkadaÇı Arthur Gulder'in cenaze töreninin

dün yapılmıÇ olmasına rağmen, gazeteciler Ryan ailesinden ve Alman hastanesinden hâlâ bir haber alamadı. Onları nasıl suçlayabiliriz ki? Bu Ryan ailesi için büyük bir trajedi. ArkadaÇları arasında Johnny olarak bilinen John, patlama sonucunda ciddi bir beyin travması yaÇadı. Kendisine Bağdat yakınlarındaki bir askeri hastanede kapsamlı bir tıbbi bakım uygulandı. Uzmanların söylediğine göre bu yerinde müdahale yapılmasaydı Mr. Ryan Çu anda hayatta olmayabilirdi."
Ekrandaki görüntü değiÇti. Şimdi Tully, Johnny'nin yatağının yamnda duruyordu. Johnny beyaz çarÇafların üzerinde hareketsiz yatıyordu, baÇı ve gözleri sargılıydı. Kamera onu sadece kısa bir an için gösterip hemen Tully'ye dönmüÇ olsa da, Johnny'nin bu görüntüsü kolay unutulacak gibi değildi.
"Mr. Ryan'm durumunun ne Çekilde seyredeceği belli değil.
GörüÇtüğüm uzmanlar, yapılacak Çeyin bekleyip beyindeki büyümemin gerileyip gerilemeyeceğini görmek olduğunu söylüyorlar. Eğer büyüme gerilerse, hayatta kalma Çansı büyük ölçüde artacak. Eğer gerilemezse..." Yatağın baÇına doğru ilerlerken sesini düÇürmüÇtü. Yatağın baÇ tarafına geldiğinde doğrudan kameraya baktı. "Bu durum Çu anda belirsizliğini koruyor, ancak bir Çey hariç: Bu hem savaÇ alanında hem de evde yaÇanan bir kahramanlık hikâyesi. John Ryan bu haberi Amerikan halkına ulaÇtırmak istedi, kendisini

yakından tanıdığım için aldığı tüm risklerin farkında olduğunu ama yine de oraya gitmekten baÇka bir seçeneği düÇünmediğini söyleyebilirim. O savaÇ alanında haber peÇinde koÇarken, eÇi Kathleen ise bir yaÇındaki kızıyla birlikte evde kocasının yaptığı iÇin önemine inanarak onu bekliyordu. John Ryan'm bu iÇi yapmasını sağlayan sadece kendisinin değil, aym zamanda bir asker eÇi gibi davranan eÇinin de fedakârlığıydı." Görüntü kesilerek tekrar hastane merdivenlerindeki Tully'ye döndü. "Ben Tallulah Hart, Almanya'dan bildiriyorum ve izninle, Bryant, bugün dualarımızın Ryan ailesiyle birlikte olduğunu söylemek istiyorum."
Kate, haber bittikten sonra uzun süre ekrana bakmaya devam etti. "Bizi kahraman gibi gösterdi," dedi boÇ odaya. "Beni bile."
Avucunun içinde küçücük bir kımıltı hissetti. Bu o kadar yavaÇ bir kıpırtıydı ki Kate ilk önce neredeyse fark etmemiÇti. KaÇlarım çatarak bakıÇlarım indirdi.
Johnny yavaÇça gözlerini açtı.
"Johnny?" diye fısıldadı; hayal gördüğünden, sonunda stresten kafayı yediğinden korkuyordu. "Beni görebiliyor musun1"
Johnny elini sıktı. Bu sıkma bile sayılamazdı aslmda, nor malde buna dokunmak demek bile zordu. Ama Çu anda onu aynı anda hem güldürmeye hem de ağlatmaya yetmiÇti.
"Beni görebiliyor musun?" diye sordu tekrar, yakalaÇarak. Eğer beni görebiliyorsan gözlerini bir kere kapat."

Johnny yavaĢça gözlerini kapattı.
Kate kocasımn yanağım, almm, çatlak, kuru dudaklarım öptü. "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu sonunda geri çekilip hemĢire ziline basarak.
Johnny'nin gözlerindeki ĢaĢkınlığı görebiliyordu, bu ifade onu korkutmuĢtu. "Peki beni? Benim kim olduğumu biliyor musun?"
Johnny ona bakıp zorlukla yutkundu. YavaĢça ağzım açıp "Benim... Katie'm," dedi.
"Evet." dedi Kate gözyaĢlarına boğularak. "Senin Katie'n."
Somaki yetmiĢ iki saat toplantılar, prosedür testleri ve ilaç ayar-lamalanyla dolu bir koĢuĢturma içinde geçti. Kate Johnny'yle birlikte oftalmologlar, psikiyatristler, fizik tedavi uzmanları, konuĢma ve meslek hastalıkları uzmanları ve elbette Dr. Schmidt'in yaptığı konsültasyonlara girdi. GörünüĢe göre Johnny'yi eve yakın bir rehabilitasyon merkezine götürebilmeleri için hepsinin onun iyileĢtiğine dair imza vermesi gerekiyordu.
"Sizin gibi bir eĢi olduğu için çok Ģanslı," dedi Dr. Schmidt görüĢmelerinin sonunda.
Kate gülümsedi. "Ona sahip olduğum için asıl ben Ģanslıyım."
"Evet. Şimdi size kafeteryaya gidip öğle yemeği yemenizi tavsiye ediyorum. Bu hafta çok zayıfladınız."
"Gerçekten mi?"
"Kesinlikle. Şimdi gidin. Testler bittiğinde kocanızı odasına göndereceğim."

Kate ayağa kalktı. "TeGekkür ederim, Dr. Schmidt. Her Gey için."
Doktor eliyle önemli değil der gibi bir hareket yaptı. "Benim iGim bu."
Kate gülümseyerek kapıya yöneldi. Doktor tekrar adım söylediğinde kapıya gelmiGti bile. Arkasını döndü. "Buyurun?"
"Kapıda çok fazla muhabir kalmadı ama yine de kocanızın durumuyla ilgili haber yapmalarım istemiyorsanız dağılmalarını sağlayabiliriz."
"Bir düGüneyim."
"Harika."
Kate doktorun odasından çıkıp koridorun sonundaki asansöre gitti.
Bu perGembe akGamında kafeterya neredeyse boGtu. Dikdörtgen masaların etrafında toplanmıG birkaç çalıGan grubu ve yemek sipariGi veren birkaç aile vardı. Kimin hangi gruptan olduğunu söylemek çok kolaydı. ÇalıGanlar yemeklerini yerken gülüyor ve konuGuyorlardı, hastaların aileleriyse sessiz ve durgundu; baGlarını yemeklerine eğmiG, her birkaç dakikada bir saate bakıyorlardı.
Kate pencere kenarındaki masalara doğru yöneldi. DıGarıda gökyüzü karanlık, kurGuniydi, her an yağmur ya da kar baGlayabilirdi.
Camdaki çarpık yansımasından bile ne kadar yorgun ve bitik göründüğünün farkındaydı. Tuhaftı ama nedense dertlerinden kurtulup rahatladığı zaman yalnız olmak, umutsuzluğa kapıldığı zamanlarda yalmz kalmaktan daha

zor gelmiĢti ona. O zamanlar çoğunlukla sessizce oturup kafasını dinlemek ve her Ģeyin düzeldiğini hayal etmek istiyordu cam, Ģimdiyse biriyle birlikte kahkahalar atmak, gülümsemek, kadeh kaldırıp kutlamak ve sonunda her Ģeyin böyle olacağım bildiğini söylemek istiyordu.
Hayır. Biriyle birlikte değil.
Tully 'yle birlikte.
Kate hayatı boyunca her Ģeyi önce Tully'yle birlikte kutlamıĢta, o daima her Ģeyi kutlamaya hazırdı. Eğer Kate isterse en iyi arkadaĢı güvenle karĢıdan karĢıya geçmelerinin Ģerefine bile kadeh kaldırabilirdi.
BaĢım pencereden çevirdi, masaya gidip oturdu. "Bir Ģeyler içmeye ihtiyacın varmıĢ gibi görünüyor."
Kate baĢım kaldırdı. Üzerinde siyah kırıĢık model bir kot ve beyaz degaje yaka angora kazakla Tully orada duruyordu. Saçı ve makyajı mükemmeldi ama yine de yorgun görünüyordu. Ve de gergin.
"Sen hâlâ burada mısın?"
"Seni bırakacağımı mı sandın?" Tully gülümsemeye çalıĢtı, ama bu gerçek bir gülümseyiĢ değildi. "Sana çay getirdim."
Kate, Tully'nin elindeki köpük bardağa baktı. En sevdiği çaydan olduğunu biliyordu; Earl Grey, Ģekeri tam ayarında.
Tully'nin, yaptığı Ģeyi telafi etmek için tek bildiği özür dileme Ģekli buydu. Kate eğer çayı alırsa haber olayının unutulması

gerektiğini biliyordu, hayatlarım birleÇtirdikleri o yolda tekrar bir araya gelebilmeleri için Tully'nin ihaneti ve Kate'in attığı tokat hiç yaÇanmamıÇ sayılacaktı. Ne piÇmanlık, ne de kin. Yeniden TullyileKate olacaklardı ya da iki yetiÇkin kadın için bu derece yakın olmak ne kadar mümkünse o kadar yakın olacaklardı.
"Ġyi haberdi," dedi Kate dümdüz bir sesle. Tully affetmesi ve ona anlayıÇ göstermesi için adeta gözleriyle yalvanyordu ama ağzından, "önümüzdeki hafta haber köÇesinde çıkıyorum, kısa bir süre için birinin yerine çıkacağım ama yine de bu bir baÇlangıç," sözleri döküldü.
Kate, Demek beni bunun için sattın, diye düÇündü içinden ama bunu söyleyemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine "Tebrikler," dedi.
Tully çay bardağım uzattı. "Al hadi, Katie, Lütfen."
Kate uzun süre arkadaÇına baktı. Onun o sözcükleri söylediğini -özür dilerim- duymak istiyordu ama bunu hiç duyamayacağım biliyordu. Bu, Tully'nin karakterine aykırıydı. Kate bu durumun nasıl baÇladığım, Tully'nin neden bir türlü özür dilemeyi beceremediğini bilmiyordu ama bunun Cloud'la bir ilgisi olduğunu düÇünüyordu. ArkadaÇının içinde bir parçası, çocukken, artık iyileÇemeyecek kadar zarar görmüÇtü, bu da yarasımn iziydi. Sonunda bardağa uzamp, "TeÇekkür ederim," dedi.
Tully sırıtarak Kate'in yamna oturdu. Daha yerine oturmadan konuÇmaya baÇlamıÇtı bile.

Sonunda Tully, Kate'i güldürmeyi baĢardı. Yakın arkadaĢ olmak iĢte böyle bir Ģeydi. Anneniz ya da kız kardeĢiniz gibi olurlardı; sizi çok sinirlendirebilir, ağlatabilir ve kalbinizi kırabilirlerdi ama sonunda, zor zamanlarınızda daima yam baĢınızda olur, en kötü gününüzde bile sizi güldürmeyi baĢarırlardı.

Yirmi Ġkinci Bölüm

yıl ne kadar kötü geçse de Kate her anın çok daha kötü olabileceğini biliyordu. Almanya'dan eve getirdiği adam ilk aylarda kocasına neredeyse hiç benzemiyordu. Beyni çok yavaĢ iyileĢiyordu ve Johnny bazen bir sözcüğü hatırlayamadığında ya da bir konuyu anlayamadığında kendine kızıyordu. Kate rehabilitasyon döneminde saatlerce hem Johnny'yle hem de fizik tedavi uzmanıyla birlikte çalıĢmıĢ ve Marah'yla birlikte bekleme salonunda beklemiĢti.

Eve döndükleri ilk andan itibaren Marah babasmda bir tuhaflık olduğunu sezmiĢti sanki; ne kadar kucağa alınıp bakılırsa bakılsın uslu durmuyordu. Sık sık gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyor ve Kate onu kendi yataklarına, ikisinin yanına yatırana kadar susmuyordu. (Annesi bunu ne zaman duysa gözlerini devirerek bir sigara yakıyor ve, "Bunun için ileride çok üzüleceksin," diyordu.)

Tatil günlerinde, Kate evi uzun uzun süsleyip dekore etti; kıymetli eĢyalarının böyle yeniden sergilendiğini görmenin onları bir Ģekilde yeniden birbirlerine

bağlamasını, tekrar eskisi gibi bir aile yapmasım umut ediyordu.
Geleneksel kız kıza sohbet saatinde Çarap kadehinden bir yudum alıp Georgia teyzesine her Çeyle iyi baÇ ettiğini söylerken ağlamaya baÇladı.
Annesi elini tuttu. "Geçti, tatlım. Hadi, dök içini bize."
Ama bunu yapmaya korkuyordu. "Ben iyiyim," dedi. "Zor bir yıl geçirdim, hepsi bu."
ateÇböceGî yolu
Kapı zili çaldı.
Georgia teyze kalktı. "Herhâlde Rick ile Kelli geldi."
Gelen Tully'ydi. Dizlerinin altına kadar inen kar beyazı kaÇmir bir mont ve montuyla uyumlu pantolonuyla nefes kesici görünüyordu.
Kollarında üç aileye yetecek kadar hediye vardı.
"Sakın kız kıza sohbet saatine bensiz baÇladığınızı söylemeyin. Eğer öyleyse baÇtan almamz gerekecek."
"Berlin'e gitmen gerektiğini söylemiÇtin," dedi Kate, içinden keÇke daha güzel bir Çeyler giyip biraz da makyaj yapsaydım diye geçirerek.
"Noel'i kaçırır mıyım hiç?" Elindeki hediyeleri ağacın altına bırakıp Kate'i kendine çekerek sarıldı.
Tully sessiz geçen kız kıza sohbet saatini bir partiye çevirdi. Saat birde, hindiyi çoktan fırına vermiÇ olmaları gerekirken Kate'in annesi, Georgia teyzesi ve Tully hâlâ ABBA ve Elton John Çarkılarıyla dans

ediyor, çalan Çarkılara bağıra bağıra eÇlik ediyorlardı.
Kate ağacın yarımda duruyordu. Oda aniden aydınlanmıÇtı adeta. Nasıl oluyordu da Tully girdiği her ortamda böyle kolayca tüm dikkatleri üzerine toplayıp neÇe kaynağı oluveriyordu. Belki de günlük iÇlerin hiçbirini yapmadığı içindi; ne temizlik, ne yemek ne de çamaÇır Tully'ye göre değildi.
Johnny, Kate'in yamna geldi. Kate onun çok hafif topalladığını fark etti. "Merhaba, tatlım," dedi.
"Merhaba."
Çevrelerindeki herkes sohbet ediyor, Çarkılar söylüyordu. Georgia teyzesi, Sean, onun kız arkadaÇı ve Ralph amca, "The Time Warp" Çarkısının dansını yaparak Çarkıya eÇlik ediyorlardı. Annesiyle babası, kollarında Marah'yla, Çarkı eÇliğinde sallanan Tully'yle konuÇuyorlardı.
Johnny eğilip ağacın altında duran gümüÇ ve altın rengi kâ-
ğıtla paketlenmiÇ küçük kutuya uzandı. Kâğıt katlanma yerlerinden bantlarla tutturulmuÇ, üzerine de kırmızı rafyadan büyük bir paket süsü yapılmıÇtı. Johnny hediye paketini ona uzattı.
"Ġimdi mi açmamı istiyorsun?"
Johnny baÇını salladı.
Kate kâğıdı sıyırıp paketin üzerindeki fiyongu çekerek çıkardı, paketin içinden mavi kadife bir kutu çıktı. Kutuyu açınca nefesi kesildi. Ġnce altın bir kolye ve

pırlanta taĢlarla süslü kalp Ģeklinde bir madalyon duruyordu karĢısında. "Johnny... "
"Katie, hayatım boyunca bazı aptalca Ģeyler yaptım, çoğunun da bedelini ödedim. Ama bu son seferinde sana da bedel ödettim. Senin için bu yılın ne kadar zor geçtiğini biliyorum. Senin de Ģunu bilmeni istiyorum: Bu hayatta yaptığım tek doğru Ģey sensin." Kolyeyi kutudan çıkarıp karısının boğazına taktı. "Eski kanalımda yeni bir iĢe baĢladım. Artık benim için endiĢelenmen gerekmeyecek. Sen benim carumsın, Katie Scarlett. Daima yanında olacağım. Seni seviyorum."
Kate çok duygulanmıĢ, boğazı düğümlenmiĢti. "Ben de seni seviyorum."
Üniversitedeyken geçen zamanın habercisi, Meydan'daki viĢne ağaçlarıydı. Her mevsim, bu ince kahverengi-yeĢil dalların üzerine konar ve göçerdi. 80'lerde zamanın geçtiğini Public Market'in önündeki Arnavut kaldırımlı sokağın lambaları haber verirdi. Bu lambalara asılan ilk "YILBAĢI KUTLAMASI" bayrakları uçuĢmaya baĢladığında, Kate bir yılın daha geride kaldığım fark ederdi.
90'larda ise bunu Tully'nin saçlarından anlar olmuĢtu. Kate her sabah Marah'yı doyurup yıkadıktan sonra televizyondaki sabah programım izlerdi. Tully'nin saç kesimi kurulu saat gibi yılda iki kez mutlaka değiĢirdi. Saçları önceleri Jane Pauley gibi kırpık kırpık, kısacık kesilmiĢti; sonra Meg Ryan gibi dağınık bir görünüme bürünmüĢtü; sonra onu

inanılmaz bir Çekilde genç gösteren, arkadan kısa, önleri biraz daha uzun yuvarlak bir modele geçmiÇ, son olarak da saçlarını ülkenin en çok konuÇulan saç modeli olan Rachel79 modeli kestirmiÇti.
Kate ne zaman onun saçlarını yeni bir modelde kestirdiğini görse zamamn ne kadar da çabuk geçtiğini düÇünüp ÇaÇırırdı. Yıllar sanki birer birer geçmiyor da akıp gidiyor gibiydi. ĠÇte 1997 yılının son günü de gelmiÇti. Bir hafta, on gün kadar sonra küçük bebeği ilkokula baÇlayacaktı. Kate bugünü nasıl da sabırsızlıkla beklediğini kesinlikle kabul etmek istemiyordu.
Geçen yedi yıl boyunca elinden geldiğince iyi bir anne olmaya çalıÇmıÇtı. Marah'nın bebeklik güncesine bütün önemli olayları bir bir kaydetmiÇ ve yeni bir hayatın oluÇumunu bilimsel olarak da gözler önüne sermeye yetecek kadar çok fotoğraf çekmiÇti. Dahası, kızıyla vakit geçirmekten o kadar keyif alıyordu ki, bazen etraflarını saran bu sevgi denizinde kendini kaybediyordu. Yıllarca Johnny'yle birlikte bir çocuk daha yapmak için uğraÇmıÇlardı ama bu mutluluğu yaÇayamamıÇlardı. Kate önceleri bu gerçekle baÇa çıkmakta zorlanmıÇtı ama zamanla küçük ailesini kabullenmiÇ ve kendini her anlarım mükemmel hale getirmeye adamıÇtı. Sonunla tutkuyla bağlanabileceği bir Çey bulmuÇtu: Annelik.
Ancak aylar yıllara döndükçe, Kate içinde küçük bir tatminsizlik hissetmeye

baÇlamıÇtı. Önceleri içindeki bu duyguyu kapalı bir kutuya kaldırmıÇtı; sonuçta Çikâyet edecek neyi vardı ki? YaÇadığı hayatı seviyordu. BoÇ vakitlerinde okul aile birliğinin
79 Türkiye'de Sıkı Dostlar adıyla yayınlanan ünlü gençlik komedisi Friends dizisinde, Rachel'ı canlandıran Jennifer Aniston'ın kat kat kesilmiÇ olan saç modeli. (ç.n.)
ve ihtiyacı olan kadınlara yardımı sağlayan yerel bir merkez olan Sığınma Evi'nin gönüllü çalıÇmalarına katılıyordu. Hatta birkaç kez güzel sanatlar kursuna bile gitmiÇti.
Bütün bunlar yeterli olmuyor, içindeki o görünmez boÇluğu dolduramıyordu ama kendini üretken ve yararlı hissetmesini sağlıyordu. Her ne kadar onu seven bazı insanlar -Johnny, Tully ve annesi- sürekli onun baÇka bir arayıÇ içinde olduğunu söyleyip dursalar da bu sözleri duymazlıktan geliyordu. Dikkatini içinde bulunduğu ana, kızma vermek çok daha kolay geliyordu ona. Ġleride kendisi için bir Çeyler yapmaya bol bol vakti olacaktı.
ġimdi üzerinde çiçekli pijamaları, oturma odasımn penceresinde oturmuÇ, sessiz ve karanlık arka bahçeyi seyrediyordu. Bu karanlıkta bile evin önüne ve avlunun orasına burasına dağılmıÇ oyuncakları görebiliyordu. Barbi bebek'ler, Beanie"0 bebekler, yan yatmıÇ üç tekerlekli bir bisiklet. Pembe, plastik bir savaÇ gemisi

kıyıya vuran dalgaların etkisiyle ileri geri gidip geliyordu.
BaĢım sallayarak bakıĢlarım manzaradan ayırdı ve gidip televizyonu açtı. Marah uyanır uyamaz kızım dıĢarıya gönderip oyuncaklarım toplatacaktı. Ardından bir öfke nöbetinin geleceği kesindi.
Televizyon pat diye açıldı. Bernard Shavv'ın kasvetli görüntüsünün altında SON DAKĠKA HABERĠ yazıyordu. Arkasında ardı ardına Prenses Diana'nın resimlerinden seçmeler gösteriliyordu. "Televizyonlarım yeni açanlar için tekrarlıyorum," dedi Bernard. "Fransa'dan alınan haberlere göre Prenses Diana hayatım kaybetti."
Kate söyleneni iyice anlayamamıĢ gibi ekrana bakakaldı.
Prenses. Onların Prensesi. ÖlmüĢ müydü?
80 Beanie Bebekler: Ty VVarner iliç'in ilk kez 1993 yılında piyasaya sürdüğü, plastik toplarla doldurulmuĢ yumuĢak, esnek oyuncak hayvanlar, (ç.n.)
Yanındaki telefon çalmaya baĢladı. Gözlerini televizyondan ayırmadan telefona cevap verdi.
"Alo?"
"Haberleri izliyor musun?"
"Doğru mu?"
"Haberini yapmak için Londra'ya geldim."
"Aman Tanrım." Kate televizyondaki görüntülere bakıyordu: Ekose bir etek ve bombacı ceketi giyinmiĢ genç, utangaç Diana, umutlu ve mutluluğu gözlerinden okunan hamile Diana, omuzları açıkta bırakan muhteĢem bir elbisenin içinde Beyaz Saray'da

John Travolta'yla dans eden zarif Diana, oğullarıyla Disneyland'de bir at üzerinde gülen ve son olarak da ülkesinden uzak bir hastanede, kucağında yetersiz beslenmiÇ siyah bir bebeği tutan yalmz Diana.
Bu birkaç kare bir kadımn bütün hayatım yansıtıyordu.
"Her Çey bir anda sona erebilir," dedi Kate, bunu Tully'den çok kendine söylemiÇti. Tully'nin bir Çeyler söylemekte olduğunu, onun sözünü kestiğini bunu söyledikten sonra fark etti.
"Tam da kendi ayakları üzerinde durmaya baÇlamıÇtı."
Belki de bir Çeyleri denemeye baÇlamak için fazla uzun beklemiÇti. Kate bu duyguyu biliyordu: çocukların büyümesini, kocanın iÇe gitmesini seyredip hayatın sana kalan o küçücük kısmında ne yapacağım bilememenin ne kadar korkunç olduğunun farkındaydı.
Daha önce gördüğü tamdık fotoğraflar ekranı dolduruyor-du: Diana'mn bir etkinlikte yalmz baÇına yürüyüp kalabalığı selamlarken çekilmiÇ fotoğrafı. Soma resim değiÇti, Çatolardan birinin ön kapısının resmi vardı Çimdi ekranda. Prensesin anısına bırakılan çiçekler Çatonun önünde bir yığın oluÇturmaya baÇlamıÇtı. Hayat çok çabuk değiÇebiliyordu. Nedense Kate bunu unutmuÇtu.
"Kate? Ġyi misin?"
"Washington Üniversitesi'nin yazarlık kursuna gitmeyi düÇünüyorum," dedi yavaÇça.

Sözcükler istemsizce dudaklarından ılökülüvermiÇlerdi sanki.
"Gerçekten mi? Bu harika. Senin yazıların hep muhteÇemdi zaten."
Kate cevap vermedi. Kanepeye yığılıp kalmıÇ, sadece televizyona bakıyordu; ağlamaya baÇladığında kendine ÇaÇırmıÇtı.
Kate bu kararı aldığına neredeyse o anda piÇman olmuÇtu. Aslında tam olarak öyle değildi. Onun asıl piÇman olduğu Çey bu kararı Tully'ye söylemesiydi, Tully annesine, annesi de Johnny'ye söylemiÇti.
"Biliyor musun bu harika bir fikir," demiÇti Johnny birkaç ^ece soma yatakta uzanmıÇ televizyon izlerlerken. "Sana yardım etmek için ne gerekirse yaparım."
Kate evde yapması gereken iÇleri bir bir sayarak bu kurs iÇi için vakit ayırmasının ne kadar zor olduğunu göstermek istiyordu. Johnny ile Tully her Çey çok basitmiÇ gibi konuÇuyorlardı, sanki hayat sipariÇ verip parasını ödediğiniz ortaya karıÇık bir yemek tabağıydı. Kate onların ne kadar yanıldığını, yeterince iyi olmadığım fark etmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Sonuçta kendine söylediği yalanlar ve uydurduğu bahaneler bir yere kadar sürebildi. Marah sabahlan deli gibi el sallayarak okula gitmeye baÇladığında Kate'in gündüz saatleri boÇalmıÇtı. Ev iÇleri ve yapması gereken diğer iÇler zamanının sadece bir kısmım dolduruyordu. Bu yüzden eylül ortasında, pastırma yazının baÇladığı günlerden birinde Marah'yı okula

bıraktı, sabah feribotuna bindi ve Seattle'in Çehir merkezindeki trafiğe karıÇtı. Saat on buçukta Washington Üniversitesi'nde ziyaretçilere ayrılan alana park
edip Kayıt Binası'na gitti ve tek ders kaydı yaptırdı: Kurgu Yazılarına GiriÇ.
Bir sonraki hafta boyunca gerginlikten harap oldu.
"Yapamayacağım," diye sızlandı kocasına kursun ilk günü, heyecandan midesi bulanıyordu.
"Yapabilirsin. Marah'yı okula ben bırakırım, sen de feribota yetiÇmek için strese girmezsin."
"Ama ben stresliyim zaten."
Johnny eğilip onu öptü, sonra geri çekilip gülümsedi. "Kıçını yataktan kaldır bakalım."
O andan sonra Kate otomatik pilot gibi harekete geçti; duÇ aldı, giyindi, sırt çantasını hazırladı.
Washington Üniversitesi'ne giderken, yol boyunca, "Ne yapıyorum ben?" diye düÇündü. "Otuz yedi yaÇındayım. Üniversiteye geri dönemem."
Ve iÇte sınıftaydı, odadaki -profesör dahil- otuz yaÇın üzerindeki tek kiÇi oydu.
Tam olarak ne zaman rahatlamaya baÇladığım bilmiyordu ama yavaÇ yavaÇ karnındaki o sana geçti. Profesör yazmak ve hikâye anlatma yeteneği hakkında konuÇtukça, Kate kendini daha çok oraya ait hissetmeye baÇlamıÇtı.
Tully canlı yayında haber kürsüsündeki yerinden, programın iki asıl sunucusuyla

yaptığı konuĢmayı bitirip ekrana dönerek kusursuz bir Şekilde haberi okumaya baĢladı. "Denver Polis Şefi Tom Koby bugün JonBenŁt Ramsey soruĢturmasında daha önce bazı hatalar yapıldığım kabullendi. Vakayla yalandan ilgisi bulunan kaynakların iddialarına göre... " Sunumu bitirdiğinde yüzünde her zamanki gülüĢüyle ka-
meraya dönerek tekrar programı Bryant ve Katie'ye aktardı. KonuĢma metnini ve notlarım toparlarken, yapıma asistanlarından biri gelip kulağına, "Menajerin telefonda, Tully. AcilmiĢ," diye fısıldadı.
"Sağ ol."
Stüdyodan çıkıp üst kattaki ofisine doğru giderken kamera önünde ve arkasında görev yapan bir sürü kiĢiyle selamlaĢıp konuĢtu. Odasına geldiğinde kapıyı kapatıp ahizeyi aldı ve birinci hatta bekleyen telefonu aldı. "Ben Tully. Merhaba, George."
"DıĢarıda binamn önünde bir araba seni bekliyor. Seni on beĢ dakika içinde Plaza'da bekliyorum."
"Ne oluyor?"
"Makyajım tazele de koĢ."
Tully telefonu kapattı, bilgi vermesi gereken herkese bir top-lanüya gittiğini söyleyip binadan çıktı.
Otele vardıklarında, üniformalı bir kapı görevlisi hemen gelip kapıyı açarak "Plaza'ya hoĢ geldiniz, Ms. Hart," dedi.

"TeĢekkür ederim." Adama on dolar bahĢiĢ verip altın ve krem rengi mermer lobiye girdi.
Gri Armani takım elbisesinin içinde çok Ģık görünen menajeri George Davidson onu bekliyordu.
"Hayallerini gerçekleĢtirmeye hazır mısın?"
"Demek sonunda gerçekten yapacaksın, öyle mi?"
George onu pek çok hediyelik eĢya mağazasmdan gelen satılık pahalı eĢyaların sergilendiği cam bölmelerle dolu koridordan ve ıĢıl ıĢıl bir mücevher dükkânının içinden geçirerek yüksek tavanlı havadar bir restorana götürdü.
Tully hemen buluĢacakları adamı gördü. Odanın uzak köĢesinde CBS kanalının baĢkam birinci sınıf bir açık büfenin arkasına saklanmıĢ oturuyordu.
Tully gelince adam ayağa kalktı. "Merhaba, Tallulah, geldiğin için teĢekkür ederim."
Tully bir an için adım atamadı ama gülümsemeyi unutmadı. "Merhaba." Adamın karĢısındaki yere oturdu, George'un da ikisinin arasına oturmasını izledi.
"Sözümü uzatmayacağım. Bildiğiniz gibi The Today Shoıu, sabah programımızı reytinglerde ezip geçiyor.
"Evet."
"Bizler CBS'de, senin bu programın baĢarısında önemli bir payın olduğunu düĢünüyoruz. Özellikle röportaj yapma konusundaki yeteneğin dikkatimi çekti. Amy Fisher ve Joey Buttafuoco'yla,81 Oklahoma

City'ye yapılan bombalı saldırı da hayatta kalanlarla, O. J. Simpson'ın cinayet davasındaki savunma avukatlarıyla ve Lyle Mendez'le yaptığın röportajlar; hepsinde çok baĢarılıydın."
"TeĢekkür ederim."
"Sana ilk olarak 98 yılında yayınlanmaya baĢlayacak olan programımızın iki sunucusundan biri olmam teklif ediyoruz. Yaptığımız piyasa araĢtırmalarına göre izleyici seninle bir bağ kuruyor. Seni seviyor ve sana güveniyorlar. Reytinglerimizi yeniden artırmak için ihtiyacımız olan Ģey tam da bu. Ne dersin?"
Tully sevinçten oturduğu yerden kalkıp havalara uçacakmıĢ gibi hissediyordu. Ne kadar sevindiğini saklamanın, yüzündeki kocaman gülümseyiĢi azaltmamn hiçbir yolu yoktu.
"ġaĢkınlıktan dilim tutuldu. Onur duydum."
"Teklifiniz nedir?" dedi George.
"BeĢ yıllık süre için yılda bir milyon dolar."
"Yılda iki milyon," dedi George.
81 Amy Fisher, 1992 yılında 17 yaĢındayken, sevgilisinin karısı olan Joey Buttafuoco'yu vurarak ağır yaralamıĢ, daha sonraki yıllarda da gazeteci ve yazar olarak basında büyük yer almıĢtır, (ç.n.)
KRISTIN HANNAH "AnlaĢtık. Sen ne dersin, Tully?"
Tully menajerine bakmadı. Bakmasına gerek yoktu, yıllardır böyle bir teklifin hayalini

kuruyorlardı. "Elbette evet diyeceğim. Hemen yarın baÇlayabilir miyim?"
Kate yazı yazmaya baÇlayınca tekrar kendini bulmuÇtu. Her sabah altıda uyanıp çalıÇma odasına çevirdiği kullanılmayan yatak odasına geçiyordu. Orada cümlelerinin üzerinde defalarca uğraÇarak titizlikle iÇliyor, her bir paragrafı söylemek istediklerini lam olarak anlatıncaya kadar parlatıyordu. îlk bir saat içinde bir ara Johnny gelip iÇe gitmeden önce ona hoÇça kal öpücüğü veriyordu, sonra Marah uyamp gerçek hayatımn günü baÇlayana kadar yeniden yalmz kalıyordu.
Bu yalancı ofisinde parmaklan bilgisayarın klavyesinde, otururken kendine çok güveniyordu. KeÇke kendinden Çimdi de bu kadar emin olsaydı. YeÇil tahtanın önünde, sınıfın karÇısında duruyordu. Önündeki sıralarda çok sıkılmıÇa benzeyen on kadar çocuk oturuyordu, çoğu uyuyacakmıÇ gibi görünüyordu. Air Jordan marka ayakkabı ve kamuflaj pantolonu giyinmiÇ, uzun, kabank saçlı ^enç bir adam olan profesör yanında sabırla bekliyordu.
Kate derin bir nefes alıp okumaya baÇladı: "Genç kız köhne evdeki küçük odada yine yapayalnızdı. Ya da o öyle olduğunu sanıyordu. IÇıkların yanmadığı, pencereleri siyah kâğıt ve bantla kaplı bu yerde doğruyu söylemek kolay değildi. ġansını deneyip kaçmaya çalıÇmalı mıydı? Bunu sorup duruyordu kendine. En son kaçmayı denediğinde her Çeyi yanlıÇ hesaplamıÇtı ve

bu kendisine bir Çeylere mal olmuÇtu. I arkında olmadan çenesindeki hâlâ sızlayan yeri ovalamaya baÇladı... "
Kate kendi sözcüklerinin arasında, sadece ve sadece kendi-
sine ait olan kısa öykünün içinde kayboldu. Ve iÇte bitivermiÇti. Son cümleyi okuyup ona bakan yüzlerde yeni bir saygı ifadesi görmeyi bekleyerek baÇım kaldırdı.
O kadar Çanslı değildi.
"Evet," dedi profesör ileri doğru adım atarak. "Ġlginçti. GörünüÇe göre aramızda yeni bir türe imza atmaya hazırlanan bir yazar var. Yorumu olan var mı?"
Somaki yirmi dakika boyunca Kate'in hikâyesini en ince ayrıntısına kadar inceleyip kusur aradılar. Kate eleÇtirilerin kendisini incitmesine izin vermeyerek dikkatle dinliyordu. Bu altı sayfayı yazmak için yaklaÇık dört hafta uğraÇmıÇ olmasının ne önemi vardı. Önemli olan kendisini geliÇtirebilecek olmasıydı. Hikâyesini güçlendirebilir, bakıÇ açıÇım geliÇtirebilir ve diyalogları yazarken daha dikkatli olabilirdi. Dersin sonunda kendini yaralı ve süngüsü düÇmüÇ hissetmek yerine, daha güçlü hissediyordu; sanki o andan itibaren önünde yeni bir yol açılmıÇtı. Eve gidip yeniden yazmayı denemek için sabırsızlanıyordu.
EÇyalarım toplayıp çıkmaya hazırlanırken profesör yamna gelerek, "Gerçekten ümit vaat ediyorsun, Kate," dedi.
"TeÇekkür ederim."

Yüzü sevinçle parlayarak hızla sımftan dıÇarı çıktı. Kampüs boyunca yürüyüp öğrencilere ayrılan park alanından geçerken yol boyunca hikâyesini geliÇtirecek yeni yönler, kusurlarım giderecek yollar bulmaya çalıÇtı.
Hayal dünyasına o kadar dalmıÇtı ki çıkıÇı kaçırmıÇtı, geldiği yoldan geri dönmek zorunda kaldı.
Tam 13:20'de arabayı beton viyadüğün altındaki park yerine çekip sokağın karÇına geçerek Ivar's Restoran'a girdi. Annesi çoktan köÇede bir masaya oturmuÇtu. Camlarla kaplı duvarlardan Elliott Körfezi güneÇ ıÇıklarıyla parlıyordu. DıÇarıda martılar havada daireler çiziyor, iniÇe geçiyor, dalgakıranlardaki turistle-
rin attığı patates kızartmalarını kapmak için süzülüyorlardı.
"Kusura bakma, geç kaldım," dedi Kate; annesinin karÇısına otururken bel çantasını çıkarıp dizlerinin üzerine koydu. "ġehir trafiğinde araba kullanmayı hiç sevmiyorum."
"Ġkimize de karides salatası söyledim. 14:20'de feribotuna yetiÇmen gerektiğini biliyorum."
Annesi öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Eee? Hocan yazdığın hikâyeyi John Grisham'ınkilerden daha iyi buldu mu?"
Kate bu sözlere gülmeden edemedi. "Hayır, tam olarak öyle söylemedi. Ama yeteneğim olduğunu söyledi."
"Yaa," dedi annesi geri çekilerek, hayal kırıklığına uğramıÇ gibiydi. "Bence hikâyen muhteÇemdi. Baban bile böyle düÇünüyordu."

"Babam da mı John Grisham'dan daha iyi olduğumu düĢünüyor? Hem de ilk hikâyemde? Sanırım ben bir dâhiyim."
"GörüĢlerimizin abartılı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"
"Biraz. Ama sizi bunun için seviyorum."
"Seninle gurur duyuyorum, Katie," dedi annesi usulca. "Ben de hep yapacak böyle bir Ģeyler bulmak istemiĢtim. Sanırım bunun yerine battaniye örmeye baĢladım."
"Sen iki harika çocuk yetiĢtirdin; aslında bir harika, bir de çok çok harika çocuk," diye annesiyle ĢakalaĢtı Kate. "Evliliğini sürdürdün ve herkesi mutlu ettin. Bununla gurur duymalısın."
"Evet ama... "
Kate elini annesinin ellerinin üzerine koydu. Ġkisi de onun ne demek istediğini anlıyordu. Ev hammı olan, dünyadaki bütün anneler anlıyordu bu duyguyu. Sonuçta bir kadının yaptığı tercihler için ödemesi gereken bedeller vardı. "Sen benim kahra-manımsın," dedi Kate sadece.
Annesi gözlerinde yaĢlarla ona baktı. Cevap veremeden, garson kız elinde salatalar ve limonatalarla tekrar gelerek yemeklerini masanın üzerine bırakıp gitti.
Kate çatalım alıp yemeye baĢladı.
Durup dururken midesi bulanmaya baĢladı.
"Pardon," diye mırıldandı Kate çatalım bırakıp, bir elini ağzına kapatarak lavaboya koĢarken. Orada, daracık bir tuvalette kustu.

Midesinde hiçbir Ģey kalmadığında musluğa gidip elini yüzünü yıkadı ve ağzım çalkaladı. Bütün vücudu titriyordu, kendini bitkin hissediyordu. Aynadaki yüzü bembeyaz ve yorgundu. Ġlk kez gözlerinin altında gölgeler olduğunu fark etti.
Herhalde midemi üĢüttüm, diye düĢündü. Oyun grubundaki herkes hastaydı.
Hâlâ titreyerek annesinin dikkatli bakıĢları altında masasına döndü.
"Ben iyiyim," dedi Kate yerine otururak. "Bu hafta Marah'yı oyun grubuna götürmüĢtüm. Oradaki bütün çocuklar hastaydı." Annesinin cevap vermesini bekledi. Ama sessizlik uzadıkça uza-yınca sonunda baĢım kaldırdı. "Ne?"
"Mayonez," dedi annesi. "Marah'ya hamileyken de mideni bulandırıyordu."
Kate sanki oturduğu sandalye buharlaĢıp puf diye yok olmuĢ da hızla yere düĢüyormuĢ gibi hissetti kendini. Son zamanlarda ona sıkıntı veren pek çok Ģey yerine oturdu ve hamile olduğunu gösteren birer iĢaret oldu: Âdet döneminde olmamasına rağmen göğüslerindeki hassaslık, uyumakta zorlanması, yorgunluk. Gözünü kapatıp derin bir nefes alarak baĢım iki yana salladı. Bir çocuğu daha olsun istemiĢti -Johnny de istemiĢti bunu- ama uzun zaman önce vazgeçmiĢlerdi. Kate artık o uykusuz geceleri, bebek ağlamalarını, hikâye yazmak bir yana, akĢam yemek masasmda bir soruya bile cevap

veremeyecek kadar yorgun düĢtüğü günleri tekrar yaĢamak istemiyordu.
"Yazdıklarının yayınlanması için biraz daha beklemen gerekecek," dedi annesi. "Ama ikisini de yapabilirsin."
"Bir çocuk daha istiyorduk," dedi gülümsemeye çalıĢarak. "Hem yine de yazmaya devam edeceğim. Göreceksin." Neredeyse kendini bile inandırmıĢta. "îki çocuğum olsa da yapabilirim."
îki gün soma, perĢembe günü ikizleri olacağım öğrendi.
DÖRDÜNCÜ KISIM YENĠ BĠN YIL
ömür boyu bekler bazıları
82 A MoınentUkellıis: Amerikan tdoladh ABD yaptım yarifmanm ilk sezon dsi olan Kdly Claıfcson'ın yaıkısL (yayjı.)
Yirmi Üçüncü Bölüm
200 yılma geldiğinde, Kate'in günlük yaĢamının kargaĢa-ı içinde durup yılların nasıl da geçtiğini düĢünecek çok az vakti olmuĢtu. Derin derin düĢünüp hayaller kurmak, tıpkı dinlenmek gibi mazide kalmıĢtı; baĢka bir hayattan kalma Ģeylerdi bunlar. Hep söylendiği gibi, önüne çıkan yol ayrımında seçmediği yolda kalmıĢlardı. On yaĢında hızla ergenliğe yaklaĢan bir kızı ve iki yaĢın altmda ikiz oğlan çocukları olan üç çocuklu bir kadının kendisi hakkında düĢünmeye pek de vakti kalmıyordu; çocukları arasındaki yaĢ farkı adeta iki farklı aile oluĢturmuĢtu. Kate kadınların neden çocukları arasında fazla yaĢ farkı olmasını istemediklerini anlamıĢtı. Her Ģeye en

baĢtan baĢlamak bir annenin yorgunluğunu ikiye katlıyordu.
Günleri bir sürü ayrıntıyla uğraĢarak geçiyordu ve bu günlük güneĢlik mart sabahı da farklı değildi. Günlük ev iĢleri birbirinin üzerine yığılıyordu, Kate güneĢin doğuĢundan batıĢına kadar bunlarla uğraĢarak koĢturup duruyordu. ĠĢin kötü yanı, sanki hiç önemli bir Ģey yapmıyormuĢ gibi geliyordu ona ve çoğunlukla kendisine ayıracak bir saati bile olmuyordu. Ev hanımı olan annelerin hayata böyleydi iĢte: BitiĢ çizgisi olmayan bir yarıĢ pistinde koĢmak. Çocuklarının okuldan çıkmasını beklerken servis sırasmda bunu konuĢurlardı aralarında. Bunu ve boĢanmayı. Son günlerde görünüĢte sağlam bir evliliğin temellerinin nasıl da zayıf olduğu her ay daha da ortaya çıkıyordu.
Ama her günü bir tespihin boncuklan gibi aynı olan hayatında bugün sıradan bir gün değildi. Bugün Tully tanıtım turnesi
için Seattle'a geliyordu. Birbirlerini aylar sonra ilk kez göreceklerdi; Kate sabırsızlıkla bugünü bekliyordu. Biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacı vardı.
Hızla yapılacaklar listesindeki iĢlerle ilgilendi, Marah'yı okula bırakü. Safevvay markette alıĢveriĢ yaparken bir sürü zaman harcadı, Rite Aid eczaneler zincirine gidip hepsi yeni çıkan makyaj malzemelerinden aldı, okuma saatine zamanında yetiĢmek için kütüphaneye gitti, Johnny'nin kıyafetlerini

kuru temizlemeden aldı, ikizleri uyuttu ve evi temizledi.
"Tully teyzem bu gece bizde kalacak, değil mi, anne?" dedi Marah, arabanın arka koltuğunda, ikizlerin damperli kamyon boyundaki araba koltuklan arasında sıkıĢmıĢ, ufacık görünüyordu.
"Evet."
"Makyaj yapacak mısın?"
Kate elinde olmadan gülümsedi. Nasıl olduğunu kendisi de bilmiyordu ama bir Ģekilde küçük bir güzellik kraliçesi yetiĢtirmiĢti. Daha on yaĢmda olmasma rağmen Marah moda ve stil konusunda Kate'in tüm hayatı boyunca olduğundan çok daha hassastı. Kate uzun boylu ve zayıf olan on yaĢındaki kızının genç kızlara yönelik moda dergilerini okuyup tasanmcıların isimlerini ezberlemesini hayretler içinde izliyordu. Okul alıveriĢi tam bir felaketti. Eğer Marah tam olarak aradığı Ģeyi bulamazsa çılgına dönüyordu. Kate kızının onun görüntüsünü yargıladığından neredeyse emindi. Çoğunlukla eksik bulunduğunun da farkındaydı. "Elbette makyaj yapacağım. Hatta saçlanmı dalgalı yapacağım, nasıl?"
"Ben de dudak parlatıcısı sürebilir miyim? Sadece bir kere-cik. Sınıftaki bütün kızlar... "
"Hayır. Bu konuyu daha önce konuĢtuk, Marah. Daha çol küçüksün."
Marah kollarım bağladı. "Ben bebek değilim."
"Genç kız da değilsin ama. Ġnan bana önünde bunları yapmak için uzun yıllar var."

Kate eĢyaları içeri taĢımasma yardım etmesini söyleyeme-den Marah çoktan arabadan inip eve girmiĢti. "Yardım ettiğin için teĢekkür ederim," diye mırıldandı oğullarını araba koltuğundan çıkarırken. Daha yeni yeni yürümeye baĢlamıĢlardı ama Lucas ve YVilliam da ayrı ayrı çok yaramazlardı, bir araya geldik-lerindeyse tam bir fırtına oluyorlardı.
Kate sonraki birkaç saat boyunca her öğleden sonra yaptığı günlük ev iĢlerini yaptı, her zamanki iĢlerinin yanı sıra vazola-n çiçeklerle süsleyip evin çeĢitli yerlerine yerleĢtirdi, oğlanların ulaĢamayacağı kadar yüksek olan Ģifonyerlerin üzerine kokulu mumlar koyup yaktı ve belki Tully biraz daha kalmaya karar verir diye misafir odasını baĢtan aĢağıya temizledi. Sonra akĢam yemeğini fırına verip oğullan peĢinde koĢuĢturup dururken hazırlanmak için üst kata çıkü. Odasının önünden geçerken Marah'nın ayak ükırtilannı duydu; bu, kızının dolabından kıyafetlerini birbiri ardına çıkarmaya baĢladığını gösteriyordu.
Kate gülümseyerek odasına gitti, ikizleri etrafı parmaklıklarla çevrili oyun parkına koyup bağınĢlanna aldırmayarak duĢ aldı. Saçlarım kurutmayı bitirdiğinde (diplerden ne kadar çok koyu saç geldiğini görmezden gelmeye çalıĢmıĢtı) banyonun kapıĢım açtı.
"Ne yapıyorsunuz bakalım, beyler?"
Lucas ve VVilliam kısa, tombul bacaklarım öne doğru açarak uzatıp yan yana oturmuĢ,

bebeklerin o anlaĢılmayan dilinde birbirlerine bir Ģeyler söylüyorlardı.
"Aferin," dedi yanlarından geçerken saçlarım okĢayarak.
Dolabının önünde derin bir iç çekti. Bütün kıyafetlerinin ya modası geçmiĢti ya da hepsi ona küçük geliyordu. Doğum kilolarının hepsini verememiĢti; ikizler karnım Kingdome'a83 çevirmiĢlerdi, bu kadar çok geniĢleyince de kolayca eski haline dönmemiĢti tabi.
Spor yapmanın faydası olabilirdi, Ģu anda büyük bir piĢmanlıkla, keĢke bu kıĢ spor yapmaya vakit ayırsaymıĢım, diye geçiriyordu içinden.
Artık çok geçti.
En sevdiği kotu olan dizleri ve dikiĢ yerleri soluk renkli Levi's pantolonu ve Johnny'nin birkaç yıl önce KLUE'de iĢe baĢladıktan hemen sonra yılbaĢında hediye ettiği siyah, hoĢ bir angora kazak seçti. Dolabındaki az sayıda özel tasarım kıyafetlerinden biriydi.
"Hadi bakalım, çocuklar," dedi oğullarım alıĢkanlığın verdiği rahatlıkla kucağına alarak. Ġkisini de birer koluna alıp odalarına taĢıdı, bezlerini değiĢtirdi ve Tully'nin doğum günlerinde gönderdiği küçük denizci kıyafetlerini giydirdi. Sonra, merdivenlerden kendi kendilerine inmelerini beklemek çok uzun sürdüğünden onları kucağına alarak oturma odasında yere bırakti, önlerine bir yığın oyuncak döktü ve videoya Winnie-the-Pooh çizgi filminin

kasetini koydu. Eğer Ģansı varsa bu onları yirmi dakika idare ederdi. Merdivenin alt tarafındaki çocuk kapıĢım kilitleyerek mutfağa gidip sofrayı hazırlamaya baĢladı. Her zamanki gibi iĢ yaparken bir gözü sürekli çocukların üzerindeydi.
"Anne!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Marah. "Geldiler!" Merdivenlerden patırtıyla inip çocuk kapısının üzerinden atlayarak pencereye koĢtu ve küçük burnunu cama dayadı. Kate, kızının yamna yaklaĢıp perdeleri açtı. Araba farları karanlığı yarıyordu. Önce Johnny'nin arabası göründü, ardından uzun, ağaçlı yolda siyah bir limuzin kayar gibi gelmeye baĢladı. Ġki araba garajın önüne park etti.
83 Seattle'da bulunan, üzeri geniĢ bir kubbeye benzeyen büyük bir spor ve eglentv» merkezi, (ç.n.)
"Vay canına!" dedi Marah.
Üniformalı Ģoför limuzinden inip arka taraftaki yolcu kapısına gelerek kapıyı açtı.
Tully yavaĢça göründü, sanki herkesi etkilediğinin farkında gibiydi, özel tasarım düĢük bel kot pantolonu ve lacivert blazer ceketinin altına giydiği bembeyaz erkek tarzı gömleğiyle rahat bir Ģıklığın simgesi gibiydi. Kat kat kesilmiĢ ve muhtemelen Manhattan'ın en iyi kuaförüne yaptırılmıĢ saçları kestane renginin muhteĢem bir tonuydu ve garajın ıĢığı altında parlıyordu.
"Vay canına!" dedi Marah tekrar.

Kate karnını içeri çekmeye çalıĢtı. "Acaba fazla yağlarımı aldıracak kadar zaman var mı?"
Johnny arabadan inip Tully'nin yamna gitti. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki omuzları birbirine değiyordu. Tully Ģoförün söylediği bir Ģeye gülerek baĢım kaldırıp Johnny'ye bak-lı, konuĢurken elini Johnny'nin göğsüne koymuĢtu.
Birlikte mükemmel görünüyorlardı, kuĢe kâğıda basılmıĢ magazin dergilerinden fırlamıĢ modeller gibiydiler.
"Babamın Tully teyzem'i sevdiği çok belli," dedi Marah.
"Emin ol öyle!" diye mırıldandı Kate, ama Marah çoktan gitmiĢti. Kızı kapıyı açıp vaftiz annesine doğru koĢtu, Tully onu kollarına alıp havada döndürmeye baĢladı.
Tully eve her zamanki haliyle girdi: Ses ve ıĢık dolu bir kargaĢa içinde. Kate'i sımsıkı kucakladı, oğlanların tombul yanaklarından öptü, Ryan ailesinin yılbaĢında birbirine verdiğinden daha fazla hediye dağıttı ve içecek bir Ģeyler istedi.
Yemek boyunca onları eğlendirdi, 2000 yılına girmek için Paris'e gidiĢi ve gitmeden önce yaĢadığı panikle ilgili hikâyeler anlattı; katıldığı son Oscar törenini, törende giydiği kıyafeti nasıl göğsüne bantlarla yapıĢtırdıklarım ve sek bir içki içerken yapıĢkanların nasıl da çıkıverdiğini anlattı.
"Odadaki herkes o anı görüntüledi," dedi gülerek, "bilmem anlatabildim mi?"

Marah, Tully'nin her söylediğini büyük bir dikkatle dinliyordu. "Kıyafetin Armani miydi?" diye sordu.
Kate, Tully'nin, "Evet, Marah. Bakıyorum da moda tasarımcılarının hepsini tamyorsun. Seninle gurur duyuyorum," dediğini duyunca tam anlamıyla sersemlemiĢti.
"Fotoğrafları magazin dergilerinde gördüm. Senin de en iyi giyinenlerden biri olduğun yazıyordu."
"Bunun için çok çalıĢmak gerekiyor," dedi Tully gülümseyerek. "Güzel görüneyim diye koca bir ekip çalıĢtı."
"Vay canına!" dedi Marah bir kez daha. "Çok havalı."
Tully ünlülerin dünyasındaki haberlerini bitirince konuyu dünya siyasetine getirdi. Johnny'yle, Clinton-Levvinsky skandalini ve basımn bu olayı en ince ayrıntısına kadar didiklemesini tartıĢtılar; ne zaman kısa bir sessizlik olsa Marah atılıp genç kızların dünyasında çok ünlü olan, Tully'nin bizzat tanıĢtığı, Kate'in ise adım bile duymadığı kiĢiler hakkında sorular soruyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ikizler o kadar ele avuca sığmaz çocuklardı ki, Kate bütün dikkatini onlara vermek zorunda kalıyor, onları susturmak için uğraĢıp duruyordu. Yine de bir Şeyler söylemeye çalıĢıyor, bir iki yorumda bulunuyordu ama oğlanlar birbirlerine yemek atıp duruyorlardı, bu yüzden de Kate onları zapt etmek için gözünü üzerlerinden ayıramıyordu.

Yemek sanki bir saniyeden de kısa sürmüĢtü onun için. Yemek bitince Marah masayı topladı; bunu Tully'yi etkilemek için yaptığı o kadar belli oluyordu ki...
"BulaĢıkları ben yıkarım," dedi Johnny. "Siz üzerinize birer battaniye alıp Tully'yle dıĢarıda biraz otursanıza."
"Sen bir prenssin," dedi Tully. "Ben bir ĢiĢe margarita hazır-
layacağım. Kate sen de Huey'yle Louie'yi yatır. On beĢ dakika sonra dıĢarıda buluĢuruz."
Kate baĢını sallayıp ikizleri üst kata götürdü. Çocukları yıkayıp giydirip masal okumayı bitirdiğinde saat neredeyse sekize gelmiĢti. Kendini biraz bitkin hissediyordu, alt kata indiğinde Marah'mn Tully'nin kucağında kıvrıldığım gördü.
Merdivenlerin sonuna geldiğinde Johnny yanına gelip, "Margaritalar karıĢtırıcıda. Marah'yı ben yatırırım."
"Seni seviyorum."
Johnny karıĢırım kalçasına bir Ģaplak atıp kızına döndü. "Biliyorum. Hadi bakalım, tavĢanak. Yatma zamanı."
"Yaaa baba! Yatmam Ģart mı? Tully teyzeme Mrs. Hermann'ı anlatıyordum."
"Üst kata zıpla ve pijamalarım giy. Bir dakika içinde sana hikâye okumaya geleceğim."
Marah, Tully'ye sımsıkı sarılıp onu yanağından öptü, ayaklarım sürüye sürüye

Kate ile Johnny'nin olduğu tarafa doğru yürüdü. Formalite icabı Kate'i de öpüp iyi geceler diledi, sonra da üst kata çıktı.
Tully ayağa kalkıp Johnny'nin yamnda durdu. "Pekâlâ çok sabırlı davrandım -ki bildiğiniz gibi bu pek de iyi olduğum bir konu değil- ama artık çocuklar gittiğine göre, dökül bakalım."
Kate kaĢlarını çattı. "Neyi?"
"Berbat görünüyorsun," dedi Tully yavaĢça. "Sorun ne?"
"Hormonlardandır. Ya da uykusuzluktan. Oğlanlar beni çok yoruyor." Kate her zamanki bahanelerini sıralayıĢma güldü. "Ben iyiyim."
Johnny "Sorunun ne olduğunun farkında değil bence," dedi Tully'ye, sanki Kate orada değilmiĢ gibi.
Tully, "Yazma iĢi nasıl gidiyor?" diye sordu Kate'e
Kate irkildi. "Harika."
"Hiçbir Ģey yazmıyor," dedi Johnny. Kate bunun için ona Ģöyle temiz bir dayak atabilirdi.
Tully inanamamıĢ gibiydi. "Hiç mi?"
"Bildiğim kadarıyla hiç," dedi Johnny.
"Sanki ben burada değilmiĢim gibi konuĢmayı kesin," dedi Kate. "Ġlgi çekmeye çalıĢan on yaĢında bir kızım var, dünyadaki bütün sporları yapmaya meraklı, haftada üç kez dans dersi alıyor; Sex and The City84 dizisindeki kadınlardan daha yoğun bir programı var. Bu arada asla aynı anda

uyuinayan ve dokundukları her Çeyi kıran ikizleri de unutmayın. Nasıl bütün bunları, yemeği, çamaĞırı, temizliği yapıp bir de üstüne kitap yazabilirim?" Onlara baktı. "Ġkinizin de ne düĞündüğünü biliyorum. GörünüĞe göre herkes aynı fikirde. Kendimi bulmam için kendime biraz zaman ayırmam gerekiyormuĞ da, annelikten daha fazlasına ihtiyacım varmıĞ da... -Evet kahretsin ki öyle- Sadece tüm bunları yapıp çocukların peĞinde koĞuĞturmamı gerektiren iĞleri nasıl aksatmadan yapacağımı bilmiyorum."
Kate'in içindekileri dökmesinin ardından gelen sessizlikte Çöminede yanan odunlardan biri düĞerek çatırdamaya baĞladı.
Tully, Johnny'ye baktı. "Pislik herif!"
"Ne?" Johnny o kadar ĢaĞırmıĞtı ki Kate neredeyse gülecekti.
"Hem evi temizliyor, hem de senin çamaĞırlarınla mı uğraĞıyor? Evi temizleyecek birini tutamadın mı Tanrı aĞkına?"
"Yardıma ihtiyacı olduğunu hiç söylemedi ki?"
84 Dört modern ve kariyer sahibi kadının aĞk ve seks hayatına dair ABD yapımı dizi. (yay.n.)
Kate o ana kadar onca yükün altında ne kadar ezildiğini fark rtmemiĞti. Vücuduna bir rahatlık hissi yayıldı, sırtındaki bütün kaslar gevĞedi.
"Ġhtiyacım var ama," dedi sonunda kocasına, gerçeği kabullenerek.
Johnny karıĞım yanına çekip öptü. "Tek yapman gereken bir Çey söylemekti," diye

fısıldadı sonra, dudaklarım dudaklarından (.ekmeden. Kate de onu öptü ve sımsıkı sarıldı kocasına.
"Bu kadar cilveleGme yeter," dedi Tully, Kate'in kolundan tutarak. "ġimdi margarita istiyoruz. Johnny margaritalan dıÇarı, verandaya getir."
Kate, Tully'nin onu dıÇan götürmesine izin verdi. DıÇarı çıktıklarında gülümseyerek arkadaÇına baktı. "TeÇekkür ederim, Tul. Neden yardım istemedim ben de bilmiyorum."
"Dalga mı geçiyorsun? Johnny'ye patronluk taslamaya bayılıyorum." En yakınındaki Airondack85 sandalyeye oturdu. Önlerinde, bakımsız bahçenin hemen ötesinde kıyıya vuran dalgaların köpükleri gümüÇ rengi bir kurdele gibi uzamyordu. Yükselip alçalan suyun sessiz Çırıltısı geceyi dolduruyordu.
Kate yanındaki sandalyeye oturdu.
Johnny gelip ikisine de birer içki verdi ve tekrar geri gitti.
Uzun bir sessizlikten sonra Tully, "Seni sevdiğim için bunu söyleyeceğim, Katie: Her okul gezisine ve kermese katılman gerekmiyor. Kendine zaman ayırman lazım."
"ġimdi de bilmediğim bir Çey söyle."
"Dergilerde okuyorum, televizyonda da görüyorum Ev hanımı olan anneler yüzde kırk daha fazla... "
"Hayır. Ciddiyim. Bana bilmediğim bir Çey anlat. Eğlenceli bir Çeyler."
"Yeni bin yıla girerken Paris'te olanları anlatmıÇ mıyaım?

85 Açık havada kullanılmak üzere tasarlanmıG bir tür kolçaklı sandalye, (ç.n.)
Havai fiGeklerden bahsetmiyorum. Hani Gu Brezilyalı adam vardı ya... "
2000 yılında, temmuzun ilk günü hafta içi her sabah olduğu gibi Tully'nin çalar saati sabah üç buçukta çaldı. Sızlanarak erteleme düğmesine bastı, sadece bir kerecik on dakika daha fazla uyumak istiyordu, yeniden Grant'in yamna sokuldu. Onun kollarının yamnda uyanmayı seviyordu ama nadiren o kollarda uyanıyordu. Uykuda bile olsa, tam anlamıyla birbirlerine karıGmak için ikisi de fazlasıyla yalmzdı. ĠliGkilerini bitirip bitirip tekrar baGlattıkları onca yılda dünyanın her yerine gitmiGler, onlarca parıltılı partiye ve smokin giymenin zorunlu olduğu yardım etkinliklere katılmıGlardı. Basın Grant'e, Tully'nin "dönemlik aGkı" adım takmıGtı, Tully de bunun hep diğer tüm lakaplar gibi olduğunu düGünmüGtü, ama son zamanlarda bunun ne kadar da doğru olduğunu tekrar düGünür olmuGtu.
Grant yavaGça uyandı, Tully'nin kolunu ovdu. "Günaydın, aGkım," dedi dün gece puro içtiğini gösteren rahatsız edici, pürüzlü bir sesle.
"öyle miyim gerçekten?" diye sordu yavaGça dirseğinin üzerinde dayanarak.
"Nasıl mısın?"
Kısa bir an için gözlerini devirdi, sonra durdu ama tepkisi yine aynı oldu. "Yine mi aynı konu? Otuz dokuz yaGmdasın. Biliyorum. Ama bu kim olduğumuzu değiGtirmez ki Tully.

Güzel giden bir Ģeyi mahvetmeyelim, olur mu?"
Grant, sanki Tully onunla evlenmek ya da hamile kalmak istiyormuĢ gibi davramyordu ama ikisi de doğru değildi. Tully dönerek yataktan çıkü ve geniĢ dairesinde banyoya doğru yürüdü. Banyonun ıĢıklarını yaktı.
"Ah, Tanrım."
Çöp kutusunun içinde uyumuĢ gibi görünüyordu. Şimdi kısa kesilmiĢ olan ve araya sarı tutamlar attırdığı saçları yüzünün her yanına dökülmüĢtü. Sadece Annette Bening ya da Sharon Stone bu saçla dıĢarı çıkardı; gözaltlarındaki torbalarsa kocaman olmuĢtu.
Artık Batı Yakası'ndan gece uçuĢu yapmayacaktı. Bütün hafta sonu Los Angeles'ta parti parti gezip pazartesi sabahı iĢe gitmek için fazlasıyla yaĢlanmıĢtı. Dün gece eve dönerken kimsenin fotoğrafım çekmemiĢ olmasım umdu. Oğul John Kennedy'nin trajik ölümünden beri paparazziler ortalıkta cirit atıyordu. Ünlülerle -ya da sözde ünlülerle- ilgili haberler iyi iĢ yapar olmuĢtu. Uzun, sıcak bir duĢ aldı, saçlanm yıkayıp kuruttu ve özel tasarım bir eĢofman takımı giydi. Buharlı banyodan çıktığında Grant kapıda onu bekliyordu. Dün geceki takım elbisesinin içinde, özellikle dağıtılmıĢ saçlarıyla inanılmaz derecede yakıĢıklı görünüyordu.
"Hadi bugün iĢleri asalım," dedi kolunu adamın beline dolayarak.

"Üzgünüm, aĢkım. Birkaç saat içinde Londra'ya uçağım kalkıyor. Bizimkileri görmem lazım."
Tully baĢım salladı, hiç ĢaĢırmamıĢtı. Grant gitmek için hep bir neden bulurdu. Kapıyı kilitleyip birlikte asansöre gittiler ve aĢağı indiler. Central Park VVest'te arka arkaya çekilmiĢ siyah Ģehir arabalarının yamna geldiklerinde Tully onu öpüp hoĢça kal dedi ve gidiĢini izledi.
önceden onun bu Ģekilde hayatına gelip gidiĢini severdi, hep beklenmedik anlarda gelir ve Tully sıkılmadan ya da ona âĢık olmadan giderdi. Ama son birkaç aydır, Tully onunlayken de en az onunla olmadığı zamanlardaki kadar yalnız hissediyordu kendini.
Üniformalı Ģoforü ona büyük boy latte kahve verdi. "Günaydın, Ms. Hart."
Tully minnetle kahveyi aldı. "TeĢekkürler, Hans," dedi arabaya binerek. Arka koltuğa yerleĢerek Grant ya da hayatı hakkında düĢünmemeye çalıĢıyordu. Bunun yerine renkli camdan Manhattan'ın karanlık sokaklarına baktı. Günün bu saatleri Şehrin uykuya dalmaya en yakın olduğu saatlerdi. Sadece en dayanıklılar sokaktaydı; çöp toplayanlar, fırmcılar, gazete dağıtanlar.
Saymak istemediği kadar çok yıldır bu rutinin içindeydi. Neredeyse New York'taki ilk gününden bu yana iĢe gitmek için sabahın üçünde kalkıyordu. BaĢarı kazandıkça yalnızca uzun çalıĢma saatleri daha da uzamıĢtı. CBS onu içine çektikten soma sabah

yayınlarına bir de öğleden sonra toplantılarım eklemek zorunda kalmıÇtı. Ün, Çöhret ve para kazandıkça daha az çalıÇıp kariyerinin tadım çıkarması gerekirdi, ama tam tersi olmuÇtu. Daha çok kazandıkça, daha çoğunu istemeye baÇlamıÇtı, kazandıklarım kaybetmekten daha çok korkar olmuÇtu ve daha çok çalıÇmıÇtı. KarÇısına çıkan her iÇi üstlenmiÇti; meme kanseri üzerine bir belgesel sunmuÇ, yepyeni bir oyun programında konuk sunuculuk yapmıÇ, Kâinat Güzeli yarıÇmasında jüri üyesi bile olmuÇtu. Hatta Leno, Letterman, Rosie gibi birçok ünlünün programına konuk olmuÇtu. Ve yüksek protokolün katıldığı yılbaÇı gösterilerine. Kimsenin onu unutmamasım sağlamıÇta.
Otuzlu yaÇlarının baÇında programına ayak uydurmak daha kolaydı. O zamanlar uzun saatler boyu çalıÇabiliyordu, bütün öğleden somayı uyuyarak geçirip gece boyunca partilere katılırdı; uyandığmda harika görünürdü ve kendini iyi hissederdi. Ama Çimdi kırkma yaklaÇıyordu ve kendini yorgun ve bir iÇten diğerine koÇmak için biraz yaÇlı hissediyordu; üstelik bunu yüksek topuklu ayakkabılarla yapmak da bir o kadar zor gelir olmuÇtu. Gün geçtikçe daha çok, iÇten gelir gelmez kanepeye kıvrılıp Kate'i, Mrs. M'yi ya da Edna'yı arar olmuÇtu. Yeni açılan bilmem
hangi kulüpte ya da galalarda kırmızı halının üzerinde görünmek ya da fotoğraflanmak artik cazibesini yitirmiÇti. Artık daha çok onu gerçekten tanıyan ve

gerçekten umursayan insanlarla bir arada olmaya can atar olmuĢtu.
Edna durmadan ona baĢtan bu anlaĢmayı yaptığım, baĢarılı olmanın karĢılığında hayatından vazgeçtiğini söyleyip duruyordu. Ama Tully "Eğer paylaĢabileceğin biri yoksa baĢarılı olmanın ne anlamı var ki?" diye sormuĢtu geçen hafta, kafaları çektikten sonra.
Edna sadece baĢım iki yana sallayıp, "ĠĢte bu yüzden buna fedakârlık diyorlar. Aym anda hepsine birden sahip olamıyorsun."
Peki ya aslında tam da bunu -yani her Ģeyi- istiyorsan?
CBS binasımn önünde Ģoförünün kapıyı açmasını bekledi, soma araban dıĢarı çıkıp hâlâ aydınlanmamıĢ olan yaz sabahına adım attı. Sokaklarda yükselen ısıyı Ģimdiden hissedebiliyordu; bugün yakıcı bir sıcak olacaktı. Yakınlardan bir yerden çöp toplama kamyonunun homurtusu duyuluyordu.
Hızla ön kapıya yürüyüp içeri girdi, asansöre yönelirken kapıdaki görevliye baĢıyla selam verdi. Üst katta, makyaj odasında kurtarıcısı onu bekliyordu. Ġiğkin kaslarım sergileyen daracık kırmızı bir tiĢört ve üzerine tam oturan siyah bir deri pantolon giymiĢ olan Tank bir elini beline koyup baĢım salladı. "Birileri bu sabah berbat görünüyor."
"Kendini bu kadar acımasızca eleĢtirme," dedi Tully sandalyeye yerleĢerek. Tank'i beĢ sene önce saçım ve makyajım yapması için iĢe

almıÇtı. Bu kararı aldığına neredeyse her gün piÇman oluyordu.
Tully'nin baÇındaki Hermes bandanayı çekti ve gözündeki koyu renk gözlükleri çıkardı.
"Bilirsin, tatlım, seni severim ama gece gündüz durmadan çalıÇmaya bir son vermen lazım artık. Yine çok zayıfladın."
"Çeneni kapa da yüzümü boyamaya baÇla bakalım."
Her zamanki gibi iÇe Tully'nin saçlarından baÇladı. ÇalıÇırken bir yandan da konuÇuyordu. Bazen biri bazen de öteki içini dökerdi, yaptıkları iÇin özünde vardı bu. Birlikte geçirdikleri onca zaman sonunda tam olarak arkadaÇlığa dönüÇmese de garip bir yakınlık oluÇmuÇtu aralarında. Tam New York tarzı bir iliÇkileri vardı. Ama bugün Tully özel konulara girmeden, havadan sudan bahsediyordu. Ne kadar keyifsiz olduğunu belli etmek istemiyordu. Tank bu konuya balıklama atlar ve ona hayatım nasıl yoluna koyacağına dair tavsiyeler vermeye baÇlardı hemen.
Saat beÇ olduğunda Tully on yaÇ daha genç gösteriyordu. "Sen bir dâhisin," dedi sandalyeden kalkarak.
"Küçük hamm, eğer bu gidiÇatı değiÇtirmezseniz bir makyaj dâhisine değil, estetik cerraha ihtiyacınız olacak."
"TeÇekkürler." Tully ona her zaman kamera karÇısında yaptığı gibi gülümseyip baÇka bir Çey söylemesine fırsat vermeden uzaklaÇtı.
Yayın baÇladığında kameraya bakıp tekrar gülümsedi. Burada, bu sahte dünyada mükemmel

görünüyordu. Rahat bir tavırla konuÇuyor, konuklarının ve birlikte haber sunduğu spikerlerin yaptığı esprilere gülüyor, herkesin onu kendilerinden biri gibi görmesini sağlıyordu. Amerika'daki hiç kimsenin Çu anda gerçekte neler hissettiğini bilmediğinden emindi. Hiç kimse Tal-lullah Hart'ın elinde olanlardan fazlasını istediğine ihtimal vermezdi.

Ġkizlerle ve Marah'yla alıÇveriÇ yapmak tam bir baÇ ağnsıydı. Kate son olarak Safevvay'deki, kütüphanedeki, eczanedeki ve kumaÇçıdaki iÇlerini de hallettiğinde bütün gücü tükenmiÇti ve saat daha üçtü. Eve giderken yol boyunca ikizler ağlamıÇ, Marah
da somurtmuÇtu. On yaÇına geldiğinde kızı bebeklerle birlikte arka koltukta oturma yaÇım çoktan geçtiğine karar vermiÇti; Çimdi ne zaman arabaya binip bir yere gitseler küplere biniyordu. Amacının Kate'i usandırmak olduğu çok belliydi.

"Benimle tartıÇmayı kes, Marah," dedi; marketten ayrıldıklarından bu yana en az on ikinci kere oluyordu bu.

"TartıÇmıyorum. Açıklama yapıyorum. Emily ön koltukta oturmaya baÇladı, Rachel da öyle. Ġzin vermeyen tek anne..."

Kate garaja girip frene öyle sert basta ki market poÇetleri öne doğru uçtu. Ama Marah'mn susmasım sağladığı için buna değmiÇti doğrusu.

"Aldıklarımızı içeri taÇımama yardım et."

Marah eline tek bir poÇet alıp içeri gitti.

Kate onu azarlayamadan Johnny gelip her Ģeyi yüklendi. Kate de ikizlerle birlikte onun peĢinden eve girdi.
Her zamanki gibi televizyon da açıkta, sesi Kate'e göre fazlasıyla yüksekti ve CNN izleniyordu.
"Ben oğlanları yatırayım," dedi Johnny, bütün poĢetleri tezgâhın üzerine yerleĢtirdikten sonra. "Soma sana iyi bir haberim var."
Kate kocasına yorgun bir gülücük atta.
"Gerçekten iyi olur. Sağ ol."
Yarım saat sonra Johnny alt kata geldi. Kate yapması gereken son birkaç bale kostümü için aldığı kumaĢı yemek masasının üzerine seriyordu. Dokuz tanesi bitmiĢti, üç tane kalmıĢta.
"Ben aptalın tekiyim," dedi; Johnny'yle değil de kendi kendine konuĢuyor gibiydi. "Bir dahaki sefere gönüllü olan var mı diye sorduklarında elimi kaldırmayacağım."
Johnny arkasına yaklaĢtı, onu çekip ayağa kaldırdı ve kendine doğru çevirdi. "Her zaman aym Ģeyi söylüyorsun."
"Dedim ya iĢte. Aptalın tekiyim ben. Söyle bakalım neymiĢ iyi haber? AkĢam yemeğini sen mi hazırlıyorsun yoksa?"
"Tully aradı."
"Ġyi haber bu mu? Her cumartesi arar zaten."
"Marah'mn dans gösterisine gelecekmiĢ, vaftiz kızına bir de sürpriz parti yapmak istiyor."
Kate kocasının kollarından sıyrıldı.

"Gülümsemiyorsun," dedi Johnny kaĢlarını çatarak.
Kate içten içe böyle aniden sinirlenmesine kendi de ĢaĢırmıĢtı. "Marah ve benim birlikte bir Ģeyler yaptığımız tek Ģey bu dans gösterileri. Ben onun için burada bir parti verecektim zaten."
"Yaa."
Kate kocasımn baĢka Ģeyler de söylemek istediğinden emindi ama Johnny bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Bu konunun onunla hiç ilgisi olmadığının farkındaydı.
Kate sonunda derin bir iç çekti. Bencilce davranıyordu, ikisi de bunun farkındaydı. Vaftiz annesi, Marah'mn idolüydü, üstelik sürpriz partiye de bayılacaktı. "Ne zaman geliyormuĢ?"
Yirmi Dördüncü Bölüm
G)steri günü Marah o kadar heyecanlı ve gergindi ki duygu-arına bir türlü hâkim olamıyordu. Her zamanki gibi, stresli olduğu zaman boyundan büyük öfke nöbetleri geçiren küçük bir diva oluvermiĢti kızı. Şimdi yemek odasındaki masamn yanında durmuĢ, bir elini beline dayamıĢtı; düĢük bel, soluk bir kot pantolon ve üzerinde parlak harflerle Baby One More Time86 yazan pembe, askısız bir bluz giymiĢti. Bluzu belini iki santim kadar açıkta bırakıyordu. "Kelebekli tokalarımı nereye koydun?"
DikiĢ makinesinin üzerine eğilmiĢ, çalıĢmakta olan Kate baĢını bile kaldırmadı. "Banyondaki çekmecede. En üstte. Bu arada o bluzu dıĢarıda giymiyorsun."

Marah'mn ağzı açık kaldı. "Ama bu doğum günü hediye-
sı.
"Evet, biliyorum. Tully teyzenin aptallığı."
"Artık herkes böyle giyiniyor."
"Kalbimi kırıyorsun. Gerçekten. ġimdi git de üzerini değiĢtir. Seninle tartıĢacak vaktim yok."
Marah abartılı abartılı içini çekip sinirle merdivenleri çıkmaya baĢladı.
Kate baĢım salladı. Sorun sadece resital değildi. Son günlerde Marah her konuda aĢırı tepki veriyordu. Kızı ya mutlu mutlu kıkırdıyordu ya da tamamen çileden çıkıyordu. Annesi torununu ne zaman görse gülerek bir sigara yakıyor ve, "Ah, bu onlu
86 Ünlü bir pop Şarkısı. Bir Kez Daha Bebeğim, (ç.n.)
yaĢlar çok eğlenceli olacak. Çok geç olmadan kafayı çekmeye baĢla bence," diyordu.
Kate makineye doğru biraz daha eğilip ayağım pedala koydu ve elindeki iĢe devam etmeye koyuldu.
ĠĢi bittiğinde neredeyse iki saattir baĢım kaldırmadan çalıĢmıĢtı. Sonra, dans gösterisinin kostümlerini bitirir bitirmez, aceleyle diğer iĢlerini yapmaya koyuldu; askıları buldu, kostümleri arabaya yerleĢtirdi, oğlanların diĢlerini fırçalamasına yardım etti ve kavgalarım ayırdı. Neyse ki akĢam yemeğini ve bulaĢıkları Johnny halletmiĢti.

Saat altıda herkesi arabaya doldurdu, ikizleri araba koltuklarına oturttu, sonra da yerine geçti. "Bir Şey unuttum mu acaba?"
Johnny ona baktı. "Alnında spagetti sosu var."
Kate güneşliği açıp küçük kare aynada kendine baktı. Evet, kaşımn üzerinde kesinlikle kırmızı bir çizgi vardı.
"DuŞ almadım," dedi dehşetle.
"Böyle olacağım biliyordum," dedi Johnny.
Kate ona döndü. "Biliyor muydun?"
"Sana saat beş oldu dediğim zaman ateş püskürerek yemeği hazırlamamı söyledin."
Kate sızlandı. O koşuşturmanın içinde kendisi hazırlanmayı unutmuştu. Üzerinde hâlâ en eski pantolonu, VVashinton Üniversitesi'nin amblemini taşıyan çuval gibi bir svveatshirt ve eski Adidasları vardı. "Sokaklarda yaşayan evsiz kadınlara benziyorum."
"Ama üniversite mezunu olan bir evsiz kadına... "
Onu duymazlıktan gelip hızla arabadan indi, eve doğru koşarken Marah'mn, arkasından, "Makyaj da yap, anne!" diye bağırdığım duydu.
Kate çekmecelerini karıştınp oldukça yeni görünen, ayağa geçirmeli siyah bir tayt ve kalçanın altına kadar inen beyaz, V yaka bir kazak buldu. Bu taytlar hâlâ moda mıydı? Bilmiyordu. Saçını atkuyruğu yapıp çıtçıtlı tokayla tutturdu, sonra dişlerini fırçalayıp maskara ve allık sürdü.
Dışarıdan korna çalındı.

Bir çift siyah ipek bilek çorabı ve apartman topuklu siyah süet ayakkabılarını kapıp koĢarak arabaya döndü.
"Geç kalacağız," diye mızmızlandı Marah. "Herkes çoktan gelmiĢtir."
"Bir Şey olmaz," dedi Kate; biraz nefes nefese kalmıĢtı.
Şehrin içinden geçip Island Oditoryum'da durdular. Şçeride tam bir curcuna vardı: YaĢlan yedi ile on bir arasında değiĢen on iki kız, onların gergin anne babaları, olup bitenlerle hiç ilgilenmeyen onlarca gürültücü kardeĢ ve öğrencilerinden daima görgü kurallarına uygun davranmalarını bekleyen ve bu yaramaz öğrenci sürüsüyle her nasılsa sesini hiç yükseltmeden baĢ etmeyi beceren yetmiĢlik dans hocası Miss Parker. Kate kostümleri giyinme odasma taĢıdı, kızların hazırlanmasına yardım etti, saçlarını atkuyruğu yapıp tokalarını taktı, sprey sıktı ve onlara azıcık maskara ve parlatıcı sürüp makyaj yaptı.
îĢi bittiğinde kızının önünde diz çöktü. "Hazır mısın?"
"Video kamerayı getirdiniz mi?"
"Getirdik tabii."
Marah düzensiz, iri diĢlerini göstererek gülümsedi. "Şyi ki geldin, anne," dedi.
ŞŞte o an, bütün uğraĢlarına değerdi: Deli gibi yoğun programına, gece geç saatlere kadar dikiĢ dikip ütü yapmasına, kanayan yorgun parmaklarına. Bütün bunları bu bir anlık birliktelik için yapmıĢtı. "Şyi ki."
Marah ona sarıldı. "Seni seviyorum, anne."

Kate kızını sımsıkı kucakladı, tatlı, pudralı kokusunu içine çekti. O anda kızının çocukluğunun bitip ergenliğinin baĢlamasına ne kadar az kaldığım fark etmiĢti, bu yüzden kızına uzun uzun sarıldı. Böyle anlar çoktan oldukça azalmaya baĢlamıĢtı.
Marah geri çekilip tekrar annesine gülümsedi ve arkadaĢlarıyla birlikte kulise koĢtu. "HoĢça kal."
Kate yavaĢça ayağa kalktı ve oditoryuma gitti; Johnny üçüncü sırada iki oğlunun ortasında oturuyordu. Kate yanlarındaki koltuklara bakıp Tully'yi aradı. "Daha gelmedi mi?"
"Hayır. Aramadı da. Belki bir iĢi çıkmıĢtır." Johnny gülümsedi. "George Clooney'yle randevusu falan vardır mesela."
Kate gülümseyerek Lucas'ın yanındaki yerine oturdu. Çevresindeki bütün koltuklara anne-babalar ve büyükanne ve büyükbabalar dizilmiĢti, hepsi de oturur oturmaz kameralarım çıkarmıĢlardı.
Kate'in annesiyle babası tam zamamnda gelip yanındaki koltuklara oturdular. Annesi her zamanki gibi eski siyah Kodak Instamatic fotoğraf makinesinin ipini koluna geçirmiĢti.
"Tully de gelecek sanıyordum," dedi.
"Geleceğini söylemiĢti. Umarım kötü bir Ģey olmamıĢtır." Kate uzun süre yanındaki yeri Tully için ayırdı ama soma koltuğu tutmaktan vazgeçti.
IĢıklar yamp sönünce izleyiciler sustular. Üzerinde pembe bir tay t, boyu dizlerine

inen bir balerin eteği ve siyah bir dansçı mayosu olan Miss Parker, sahnenin ortasına yürüdü. YaÇlanmıÇ bir baÇ balerin olduğu her halinden belli oluyordu. "Hepinize merhaba," dedi yumuÇak ve aksi sesiyle. "Bildiğiniz gibi ben... "
Oditoryumun arka kapıları çarparak açıldı. Bütün seyirciler aym anda arkaya döndü.
Tully sanki az önce Grammy ödül töreninden çıkmıÇ gibi
orada duruyordu. Aralarında san tonlar olan kısa saçları ona güzel ve yaramaz bir kız havası katmıÇtı; bu yüzden gülümsemesi ilaha da kocaman görünüyordu. Tek omuzdan askılı ve hâlâ in-ı ecik olan belinden oturtmalı, orman yeÇili, nefes kesen, ipek bir elbise giymiÇti.
Seyirciler aralarında fısıldanmaya baÇladı. Tallulah Hart... televizyondakinden daha da güzelmiÇ... Miss Parker'ın giriÇ konuÇmasını kimse dinlemiyordu.
"Hâlâ bu kadar güzel görünmeyi nasıl beceriyor?" diye sordu annesi yaklaÇarak.
"Plastik cerrahiyle ve bir ordu dolusu makyaj uzmanıyla."
Annesi bu sözlere gülerek Sen de en az o kadar hoÇsun, demek ister gibi Kate'in elini sıktı.
Tully, Mularkeylere el sallayarak ön sırada koridor tarafındaki boÇ koltuğa doğru yürüyüp oturdu.
Tiyatronun ıÇıklan kısıldı ve mavi bir peri kıyafeti giyinmiÇ olan Maggie Levine dans ederek sahneye çıktı. Kız kardeÇi Cleo ve

diğer kızlar da parmaklannın ucunda dönüp sıçramaya, figürlerini uyum içinde yapmaya çalıÇarak onu takip ettiler. Küçük olanlar daha tecrübeli olanları dikkatle izleyip her figürü bir saniye geriden takip ediyorlardı.
Bu küçük ÇapÇallıklar gösteriyi daha da büyülü hale getiriyordu. Kate'in tek yapabildiği gözyaÇlarını tutmaya çalıÇmakta, sonra tam Marah dönerek sahneye çıkarken Johnny, Lucas'ın üzerinden ona doğru eğilip elini tuttu. Marah hareketlerinin ortasında Tully'yi gördü ve sahnenin tam ortasında durup deli gibi el sallamaya baÇladı.
Tully de ona el sallayınca seyirciler arasında gülüÇmeler oldu.
Gösteri bittiğinde herkes istekle alkıÇlıyordu. Kızlar alkıÇlar-
la birkaç kez sahneye çağrılıp selam verdikten sonra gülüÇerek ailelerinin yamna koÇtular. Marah doğruca vaftiz annesinin yanına koÇtu. Sahneden ok gibi fırlayıp Tully'nin kollarına yapıÇtı. Birlikte fotoğraf çektirip tanıÇmak isteyen insanlar çevrelerinde toplanmaya baÇlamıÇtı. Bütün bunlar olurken Marah'mn ne kadar gururlandığı yüzünden okunuyordu.
Çevrelerindeki kalabalık dağılmaya baÇladığında Tully aile üyelerinin yamna gidip hepsiyle tek tek kucaklaÇtı. Bir kolunu Kate'in omzuna dolayıp diğer eliyle Marah'mn elinden tutarak yüksek sesle, "Vaftiz kızıma bir sürprizim var," dedi.

Marah gülerek yerinden sıçramaya baĢladı.
"Nedir?"
"Görürsün," dedi Tully, Kate'e göz kırparak.
Bütün aile hep birlikte koridoru geçip dıĢarı çıktı.
DıĢarıda kaldırımın yamna park etmiĢ pembe uzun bir limu-zin duruyordu.
Marah çığlık attı.
Kate, Tully'ye döndü. "ġaka mı bu?"
"Çok hoĢ, değil mi? Bunu bulmak ne kadar zor oldu anlatamam. Hadi herkes binsin." Tully kapıyı açtı ve hep birlikte konforlu siyah koltuklara yerleĢtiler. Arabamn tavam küçük mavi ve kırmızı ıĢıklarla aydınlatılmıĢtı.
Marah, Tully'ye sokulup elini tuttu. "Bu, bugüne dek gördüğün en güzel sürpriz," dedi. "Gösterimi nasıl buldun?"
"MuhteĢemdin," dedi Tully.
Feribotla karĢıya geçerken yol boyunca arabadan inmediler, Marah hiç durmadan Tully'ye bir Ģeyler anlatıyordu.
Seattle tarafma geçtiklerinde araba yeniden hareket etti, gezmeye çıkmıĢ turistler gibi Ģehrin etrafında tur attılar. Soma ıĢıl ıĢıl aydınlatılmıĢ saray kapısı gibi gösteriĢli bir kapının önünde
durdular; onları karĢılamak için bir kapı görevlisi geldi. Kapıyı .içip eğilerek, "Siz güzel bayanlardan hanginiz Marah Rose acaba?" diye sordu.
Marah hemen elini kaldırdı, gülerek, "Benim," dedi.
Adam arkasında tek bir pembe gül çıkararak ona uzattı.

Marah büyülenmiÇ gibiydi. "Vay canına!"
"TeÇekkür et, Marah," dedi Kate; sesi elinde olmadan fazla sert çıkmıÇtı.
Marah ona öfkeli bir bakıÇ attı. "TeÇekkür ederim."
Tully onlan otele götürdü. En üst katta kocaman bir süitin kapılarım açtı; her yerde çocuklara yönelik oyun makineleri, hoplayıp zıplayacakları platformlar, sanal boks makineleri, küçük çarpıÇan arabalar vardı. Gösterideki bütün kızlar aileleriyle birlikte çoktan gelmiÇlerdi. Odamn ortasında beyaz kumaÇlarla süslü bir masa duruyordu. Masamn üzerinde kocaman, kat kat pembe bir pasta vardı, pastamn üzeri dondurulmuÇ küçük balerinlerle süslüydü.
"Tully teyze," diye bağırdı Marah ona sarılarak. "Burası muhteÇem. Seni çok seviyorum."
"Ben de seni seviyorum, prenses. Hadi git de arkadaÇlarınla oyna."
Herkes bir an için öylece donup kalmıÇtı. Ġlk kendine gelen Johnny oldu. Kucağmda VVilliam'la, Tully'nin yamna geldi. "Hani onu Çımartmayacaktın?"
"Aslında bir midilli alacaktım ama bu daha iyi olur diye düÇündüm."
Kate'in annesi güldü. Babası baÇım iki yana sallıyordu. "Hadi, Margie, Johnny," dedi sonunda babası. "Gidip bara bir bakalım."
Kate ve Tully baÇ baÇa kaldıklarında, Kate, "Ġnsanları nasıl
etkileyeceğini gerçekten iyi biliyorsun. Marah bunu yıllarca anlatacak," dedi.

"Çok mu abartmıÇım?" dedi Tully.
"Belki birazcık."
Tully yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona baktı ama bu gerçek bir gülüÇ değildi. Kate onun rol yaptığını hemen anlamıÇtı. "Sorun ne?"
Tully cevap vermeden önce Marah hoplaya zıplaya geri geldi; küçük yüzü neÇeyle parlıyordu.
"Hepimiz seninle fotoğraf çektirmek istiyoruz, Tully teyze."
Kate orada durmuÇ, kızının, vaftiz annesine bakarak kendinden geçiÇini izliyordu. Bunu kendine itiraf etmekten nefret etse de içinde küçük bir kıskançlık vardı. Bu gecenin onların gecesi olması gerekiyordu; onun ve Marah'nın.
Tully limuzinde oturmuÇtu, dizlerine yatmıÇ olan Marah'nın ipek gibi, siyah saçlarını okÇuyordu. KarÇılarında oturan Kate, Johnny'ye yaslanmıÇ uyuyordu, Johnny'nin de gözleri kapalıydı. Ġkisinin de yanında küçük bir oğlan çocuğu kıvrılmıÇ uyuyordu. Mükemmel ailenin sembolü gibiydiler.
Limuzin sahil yoluna döndü.
Tully, Marah'nın yumuÇacık, pembe yanağım öptü.
"Eve geldik sayılır, prenses."
Marah yavaÇça gözlerini açtı. "Seni çok seviyorum, Tully teyze."
Bu sözler Tully'nin kalbini bir yumruk gibi sıkıÇtırmıÇtı, içinde neredeyse acı veren bir duygu yoğunluğu hissetti. Eskiden baÇarımn altın gibi olduğunu, çamura düÇse bile değerinden bir Çey kaybetmeyeceğini ve seveinin daima orada olacağını, o ka-

mera karÇısındayken kenarlarda bir yerlerde onu bekleyeceğini düÇünürdü. GeçmiÇini göz önüne alınca, böyle bir düÇünceye neden kapıldığına bir türlü anlam veremiyordu. Bu dünyada sevginin ne kadar az olduğunu çoktan fark etmiÇ olması gerekirdi. Eğer baÇarı ırmakların derinliklerinde yatan altınsa, sevgi toprağın kilometrelerce altında gömülüydü ve doğal haliyle fark edilemiyordu. Marah'nın bu sözlerinin onu böylesine etkilemesine ÇaÇmamalıydı. Bu sözleri hayatında o kadar az duymuÇtu ki... "Ben de seni seviyorum, Marah Rose."
Limuzin tekerlekleri çakıllı yolda çıtırdayarak evin yoluna sapıp park etti. Ailenin arabadan inip eve girmesi hiç bitmeye-• çekmiÇ gibi uzun sürdü. Hepsi de hemen üst kata çıktılar.
Tully boÇ oturma odasında ne yapacağım bilemez bir halde duruyordu. Yer döÇemeleri gıcırdıyordu. Ailenin akÇam koÇuÇ-turmacasına karıÇıp yardıma olmayı denemiÇti ama ayak altında dolaÇmaktan baÇka bir iÇe yaramamıÇ, sonunda da vazgeçmiÇti.
Sonunda Kate yorgun yorgun iç çekerek merdivenlerden inip aÇağıya geldi, elinde iki büyük Afgan battaniye taÇıyordu. "Söyle bakalım, Tully, sorun ne?"
"Nasıl yani?"
Kate onu kolundan tutup her yanma oyuncaklar saçılmıÇ odadan geçirerek mutfağa götürdü. Mutfakta durup iki kadeh beyaz Çarap doldurdular, sonra da dıÇarıya çıkıp çimenlerin içinde duran sandalyelere

gittiler. Dalgaların sessiz Çırıltısı Tully'yi en az yirmi yıl öncesine, evden kaçıp nehrin kenarına otururak erkeklerden konuĞtukları ve sigaralarım paylaĞtıkları o gecelere götürdü. Tully eskimiĞ Adirondack sandalyeye oturup örgü battaniyeyi üzerine aldı. Bunca yılın ve Ğüphesiz, sayısız yıkamanın ardından Mrs. M'nin mentollü sigarasının ve parfümünün kokusu iĞlemiĞti battaniyeye.
Kate battaniye serili bacaklarını yukarı toplayıp çenesini dizlerine dayadı, sonra Tully'ye dönüp, "Anlat," dedi.
"Ne anlatayım?"
"Biz ne zamandır birbirimizin en iyi arkadaĞıyız?"
"David Cassidy'nin çok meĞhur olduğu zamanlardan beri."
"Ve sen hâlâ bir sorun olduğunda anlamayacağımı düĞünüyorsun, öyle mi?"
Tully arkasına yaslamp Çarabım yudumladı. Aslmda bunu anlatmayı çok istiyordu -onca yoldan kalkıp gelmesinin nedeni biraz da buydu- ama yine de, Çimdi arkadaĞımn yanında olduğu halde, nereden baĞlayacağım bilemiyordu. Daha da kötüsü, kendini hayatında eksik olan Çeylerden yakman aptalm biri gibi hissediyordu. O kadar çok Çeye sahipti ki...
"Kariyerinden vazgeçtiğin zaman senin deli olduğunu düĞünmüĞtüm. Dört yıl boyunca ne zaman seni arasam arkadan Marah'nın çığlıkları geliyordu. Benim hayatım böyle olsa kendimi öldüreceğimi düĞünürdüm hep ama

senin sesin yorgun, sinirli ve ÇaÇırtıcı derecede mutlu geliyordu. Bunu hiç aklım almıyordu."
"Bir gün bunun nasıl bir Çey olduğunu sen de anlayacak-
sm.
"Hayır, anlamayacağım. Neredeyse kırk yaÇına geldim, Kate." Sonunda Kate'e baktı. "Galiba asıl delilik eden bendim, kariyer yapmaktan baÇka bir Çey düÇünmedim."
"Ama muhteÇem bir kariyerin var."
"Evet. Ama bazen... yetmiyor iÇte. Bunu söylemek aç gözlülük, biliyorum, ama günde on sekiz saat çalıÇtıktan sonra bomboÇ bir eve gelmekten bıktım."
"Hayatım değiÇtirebileceğini sen de biliyorsun. Ama bunu gerçekten istemen lazım."

"TeÇekkürler, Obi-Wan."87
Kate kıyıya vuran dalgalara bakü. "Geçen hafta gazetelerde altmıÇ yaÇında doğum yapan bir kadının haberi vardı."
Tully güldü. "Sen cadının tekisin."
"Biliyorum. Hadi bakalım zavallı küçük mega zengin kız. Sana odam göstereyim."
"ġikâyet ettiğim için piÇman olacağım, değil mi?"
"Ah, kesinlikle."
Karanlık evde yürümeye baÇladılar. Misafir yatak odasımn kapısına geldiklerinde Kate, Tuly'ye döndü. "Artık Marah'yı Çımartmak yok, tamam mı? Çoktan senin aydan geldiğini düÇünmeye baÇladı zaten."

"Hadi ama, Katie. Geçen yıl iki milyon dolardan çok kazandım, bu kadar parayı ne yapacağım ki?"
"Hayır kurumuna bağıÇla. Ama artık pembe limuzinler falan yok, anlaÇtık mı?"
"Hiç de eğlenceli değilsin, biliyorsun, değil mi?"
Tully çok sonra, katlanan yatağın içe gömülen yamuk yumuk minderinin üzerinde uzanmıÇ, pencereden Büyük Ayı'ya bakarken Kate'in hayatının nasıl olduğunu sormadığım fark etti. Kate buzdolabımn yanında' duvarda asılı duran takvime baktı. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyordu bir türlü, ama kanıtı karÇısında duruyordu iÇte. 2002 yılının kasım ayı gelmiÇti ve son on dört ayda dünyada büyük değiÇiklikler olmuÇtu. Geçen yıl eylül ayında teröristler Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Pentagona'a uçak saldırısı düzenlemiÇ, binlerce inÇam öldürmüÇlerdi. Yine baÇka bir uçak kaçırılıp sonunda düÇürülmüÇ ve hiç
87 Yıldız SavaÇları serisinde yedi Çövalyesi olan bir karakter, (ç.n.)
kurtulan olmamıÇtı. Arabalara yerleÇtirilen ya da intihar bombacılarının patlattığı bombalar gece haberlerinde hemen her gece çıkar olmuÇtu, kitle imha silahı aramaları baÇlatılmıÇtı. Hemen her sohbette, her yayında "El Kaide", "Taliban" ve "Pakistan" gibi sözcükler geçiyordu.
Korku herkesi, her Çeyi değiÇtirmiÇti ama yine de her zamanki gibi hayat devam

ediyordu. Saat saat, gün gün, politikacılar ve ordu mensupları bombaların ve teröristlerin izini sürerken ve Adalet Bakanlığı, Enron Çirketindeki skandalları su yüzüne çıkarırken, aileler günlük yaÇamlarım sürdürmeye devam ediyorlardı. Kate de ev iÇlerini yapamaya, çocuklarım büyütmeye ve kocasım sevmeye devam ediyordu. Ailesine biraz daha sıkı tutunmaya ve onları eve daha yakın tutmaya çalıÇmasına kimse ÇaÇmıyordu: Dünya artık eskiden olduğu kadar güvenli bir yer değildi çünkü.

Artık ġükran Günü'ne bir hafta kalmıÇtı, Noel de iyice yaklaÇmıÇtı.

Bu dönem tatil dönemiydi, kadınlar yılın bu zamanlarında resmen birkaç farklı kimliğe bölünürdü. Bu dönemin neÇesi ve bu neÇenin beraberinde getirdiği onca yapılacak iÇ arasında iki arada bir derede kalan Kate, durup bu eÇsiz anlann tadım çıkarmayı çoğu zaman unutuyordu. Okuldaki partiler, bale kursunun yardım yemeği ve sığınma evinin bağıÇ toplama satıÇları için pasta yapması gerekiyordu; ve tabii alıÇveriÇ de. Bainbridge Adası her ne kadar büyüleyici bir yer olsa da, söz konusu ciddi bir hediye arama iÇi olduğunda insan buramn etrafı sularla çevrili bir kara parçası olduğunu fark ediyordu. AlıÇveriÇ merkezleri ve mağazalar buraya çok uzaktı. Kate kendini bazen hiç oksijeni olmadan dikey tırmanıÇ yapan bir dağcı gibi hissediyordu; zirve Nordstrom AlıÇveriÇ Merkezi'ydi. Üç çocuğunuz olduğunda onlara hediye almak

zaman alıyor, zamansa her zaman kıt oluyordu. ġimdi Kate servis sırasında ilk sırada park etmiĢ arabanın sürücü koltuğunda oturuyordu; Noel listesini yapmaya baĢlamıĢta. Daha sadece birkaç Ģey yazmıĢtı ki okul zili çaldı ve çocuklar okul binasından dıĢarı akın etmeye baĢladı.
Marah genellikle bu taĢ binadan bir yığm kızla birlikte çıkardı. Bu yaĢlardaki kızlar katil balinalar gibi sürü halinde geziyordu. Ama bugün yalnız baĢınaydı, baĢım yere eğmiĢ ve kollarım sımsıkı birbirine bağlamıĢ hızla yürüyordu. Kate bir sorun olduğunu anladı. Asıl önemli olan sorunun ne kadar büyük olduğuydu. Kızı on iki yaĢındaydı. Yani vücudunda bir sürü farklı hormon dolaĢıyor, duygularım cadı kazam gibi karıĢtırıyordu. Bugünlerde her Ģeyi fazlasıyla abartıyordu.
"Selam," dedi Kate kararsız bir Ģekilde, tek bir yanlıĢ sözcükle bile kavga çıkacağım biliyordu.
"Selam," dedi Marah ön koltuğa çıkıp emniyet kemerine uzandı ve taktı. "Yumurcaklar nerede?"
"Evan'ın doğum gününe gittiler. Baban iĢten eve gelirken alacak."
"Hmm."
Kate park alanından çıkıp Sportsman's Club Yolu'nda dura kalka ilerleyen Ģehir trafiğine karıĢtı. Eve giderken yol boyunca bir konu açmaya çalıĢtı ama bütün giriĢimleri sonuçsuz kaldı. Marah en iyi

ihtimalle tek kelimelik cevaplar veriyordu, en kötü ihtimalleyse gözlerini devirerek annesine bakıyor ya da abartılı abartılı iç çekiyordu. Garaja girdiklerinde Kate son bir kez daha Ğansım denedi. "Ġkizlerin yarınki ġükran Günü partisi için kurabiye piĞireceğim. Yardım etmek ister misin?"
Marah sonunda ona baktı. "Turuncu Ğekerlemelerle kaplı, üzerine yeĞil süsler serpilen balkabağı Ğeklindekilerden mi?"
Bir an için kızı yeniden küçücük bir kız gibi görünmüĞtü; kara gözleri umutla sonuna kadar açılmıĞ, dudakları tereddütlü
bir gülüĞle kıvrılmıĞtı. Yıllarca verdikleri partilerin değeri, ortak anılardan oluĞan bir bağ gibi Ğimdi aralarında duruyordu iĞte.
"Tabii," dedi Kate.
"Ben o kurabiyeleri çok seviyorum."
Kate de buna güvenmiĞti zaten. "Mrs. Norman'ın da aym kurabiyelerden getirdiği yılı hatırlıyor musun? Hani çok kızmıĞtın da bizimkinin daha iyi olduğunu ispatlamak için herkese ikisini de zorla denetmiĞtin?"
Marah sonunda gülümsedi. "Mr. Robins bana çok kızmıĞta. Partiden sonra ortalığı temizlemesine yardım etmek zorunda kalmıĞtım."
"Sana yardım etmek için Emily de kalmıĞta."
Marah'mn gülüĞü soldu. "Evet."
"Eee, bana yardım edecek misin?"
"Tabii."

Kate buna aĢırı tepki vermemeye özen gösterdi. Gülerek ne kadar sevindiğini söylemek istemese de sadece baĢını sallayıp kızının peĢinden eve gitti, sonra da mutfağa girdiler. Fırtınalı bir yılı geride bıraktıktan sonra, ergenlik dönemine girmek üzere olan bir kızla nasıl baĢ edileceğini az çok öğrenmiĢti. Onların duygulan ıĢık hızıyla sürekli değiĢirken sizin daima sakin kalmanız gerekiyordu.

Somaki üç saat boyunca kır evi tarzmda döĢenmiĢ büyük mutfakta yan yana çalıĢtılar. Kate kızına malzemeleri karıĢtırmayı ve kâğıt kalıpları eski yöntemle yağlamayı gösterdi. Oradan buradan, küçük, önemsiz Ģeylerden bahsettiler. Kate bir avcı gibi kızım gözlüyordu. Doğru zamanın geldiğini içgüdüsel olarak hissediyordu. Son kurabiyeyi de Ģekerlemeyle kaplayıp bulaĢıkları musluğun yanına yığıyorlarken Kate, "Bir tepsi daha yapmak ister misin? Ashley'lere götürürdük," dedi.

Marah birdenbire mahzunlaĢtı. "Hayır," dedi neredeyse du-yulamayacak kadar alçak bir sesle. "Ama Ash bu kurabiyeleri çok seviyor, hatırlıyor musun? Hani bir keresinde... "

"O benden nefret ediyor," dedi Marah; der demez de gözünden dere gibi yaĢlar akmaya baĢladı.

"Kavga mı ettiniz?"

"Bilmem."

"Nasıl bilmezsin?"

"Bilmiyorum iĢte, tamam mı?" Marah gözyaĢlanna boğulup arkasına döndü.
Kate atılıp kızım kolundan yakaladı ve kendine doğru çekip sertçe kucakladı. "Ben hep buradayım, Marah," diye fısıldadı.
Marah ona sımsıkı sarıldı. "Ne yaptım, bilmiyorum," dedi hıçkırarak.
"ġĢt," diye mırıldandı Kate, sanki hâlâ küçükmüĢ gibi kızının saçlarım okĢayarak. Marah'mn ağlaması nihayet azaldığında Kate onu görecek kadar geri çekildi. "Hayat bazen... "
Arkalarındaki kapı çarparak açıldı. Ġkizler birbirlerine bağırıp oyuncak dinozorlarım dövüĢtürerek içeri daldılar. Johnny de onları kovalayarak peĢlerinden girdi. VVilliam masanın ucuna çarpıp orada bırakılmaması gereken suyu devirdi. Kırılan camın sesi odada çınladı.
"Ah, ah!" dedi VVilliam, Kate'e bakarak.
Lucas güldü. "Wil-lie sen yan-dın!" diye Ģarkı söylemeye baĢladı.
Marah kollarından sıyrılarak üst kata çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.
"Lucas," dedi Johnny. "KardeĢinle dalga geçme. Yerdeki camlara yaklaĢmayın."
ateĢböceCî yolu
Kate derin bir iç çekip havlu almaya gitti. Ertesi gün Kate öğlen zili çalmadan yalnızca üç dakika önce arabayla okul yoluna saptı. Park yasağı olan bir yere park edip hızla nöbetçi odasına giderek Marah'yı almak için imza attı, soma da kızının sınıfına doğru yürümeye baĢladı. Dün gece o konuĢmalarından

ve aralarındaki o bağdan sonra Marah yine kapılarım Kate'e kapatmıÇtı. Kate ne yaparsa yapsın kızım tekrar konuÇtu-ramamıÇtı, bu yüzden de bir B planı yapmak zorunda kalmıÇtı. Yani bir sürpriz saldırı.
Kapının üzerindeki dikdörtgen cam bölmeden bakıp kapıyı bir kere çaldı, öğretmenin ona el iÇareti yaptığını görünce içeri girdi.
Çocukların çoğu ona gülümseyip merhaba dedi. Sürekli gönüllü çalıÇmalara katılmanın faydalarından biri de buydu: Sizi herkes tamyordu. Bütün çocuklar onu gördüklerine -ya da en azından dersin bölünmesine- memnun olmuÇ gibiydiler.
Biri hariç bütün çocuklar.
Marah,
burada-ne-iÇin-var-beni-herkese-rezil-ediyorsun ifadesini takındı. Kate bu bakıÇı adı gibi biliyordu. Ortaokul kurallarım bilirdi: Anne babaların görünmez olması gerekirdi.
Zil çaldı, çocuklar yüksek sesle konuÇarak sımftan koÇarak çıkmaya baÇladılar.
BaÇ baÇa kaldıklarında Kate, Marah'mn yamna gitti.
"Burada ne iÇin var?"
"Görürsün birazdan. EÇyalarım topla. Gidiyoruz."
Marah ona baktı, durumu her türlü sosyal açıdan değerlendirmeye çalıÇtığı her halinden belliydi. "Tamam. Arabada buluÇuruz, olur mu?"
Normalde Kate bu konudaki fikrini söyler ve Marah'yı onunla birlikte yürümesi için zorlardı ama kızı Çu anda duygusal açıdan

çok hassastı. Kate buraya bunun için gelmiÇti.
"Tamam."
Kolay kazandığı bu zafer Marah'yı ÇaÇırtmıÇta.
Kate gülümseyerek kızının omzuna dokundu. "Bir dakika içinde görüÇü-ruz.
Doğrusunu söylemek gerekirse bir dakikadan biraz daha uzun sürmüÇtü ama çok fazla değildi. KaÇla göz arasında Marah yolcu koltuğuna oturmuÇ, kemerini takmıÇta. "Nereye gidiyoruz?"
"ġey, önce yemeğe çıkacağız."
"Beni okuldan yemeğe çıkarmak için mi aldın?"
"Bir Çey daha var. Ama sürpriz." Kate adadaki yepyeni çok katlı tiyatro binasının bitiÇiğindeki lokanta tarzı restorana doğru sürdü arabayı.
"Ben bir çizburger, kızarmıÇ patates ve çilekli süt alacağım," dedi Kate oturduklarında.
"Ben de."
Garson kız sipariÇlerini alıp gidince Kate kızına baktı. Mavi vinil koltuğa çökmüÇ otururken, ergenliğe adım atmıÇ zayıf ve beceriksiz bir kız çocuğu gibi görünüyordu. ġimdi dağınık ve bakımsız olan siyah saçları günün birinde bir zarafet tacı olacaktı, kahverengi gözleri bütün duygularım en ince ayrıntısına kadar ele veriyordu. ġimdi terk edilmiÇ gibi görünüyordu.
Garson meyveli sütlerini getirdi. Kate bir yudum aldı. Her-hâlde ikizlerin doğumundan bu yana ilk kez dondurmalı bir Çey yiyordu

ve tadı muhteÇemdi. "Ashley hâlâ sana uzak mı davranıyor?" diye sordu sonunda.
"Benden nefret ediyor. Ona ne yaptığımı bilmiyorum bile."
Kate ne söylemesi, bu kalp kırıklığıyla nasıl baÇ etmesi ge-

rektiğini uzun uzun düÇünmüÇtü. Bütün anneler gibi o da kızım korumak, onun kırılmasını önlemek için bu dünyada her Çeyi yapabilirdi ama bazı tehlikelerden tam olarak korunmak mümkün değildi, sadece yaÇamp öğrenilmeleri gerekiyordu. Bu ülkenin bu yıl aldığı pek çok dersten biri de buydu ve bazı Çeyler hepsini değiÇtirmiÇ olsa da, kimi Çeyler de aym kalmıÇtı.
"BeÇinci sınıftayken çok yakın iki arkadaÇım vardı. Yıllarca her Çeyi beraber yapardık; Çenlikte at yarıÇlarına katılırdık, pijama partileri yapardık, yazlan gölün civarında takılırdık. Büyükannen bize 'üç atlılar' derdi. Soma bir yaz, ben on dört yaÇına geldiğimde artık beni sevmez oldular. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Oğlanlarla gezmeye, partilere gitmeye baÇladılar ve beni bir daha hiç aramadılar. Her gün okula giderken serviste tek baÇıma oturur, öğle arasmda tek baÇıma yemek yerdim ve neredeyse her gece uyumadan önce ağlardım."
"Gerçekten mi?"
Kate baÇım salladı. "Ne kadar çok üzüldüğümü hâlâ hatırlıyorum."
"Sonra n'oldu?"

"ġey, halim gerçekten de içler açıĢıydı; ciddi söylüyorum, diĢ tellerimi ve o kapkalın çerçeveli aptal gözlüklerimi görmen lazımdı."
"Marah güldü."
"Bir gün kalkıp okula gittim."
"Eee?"
"Tully teyzen otobüs durağında bekliyordu. Gördüğüm en havalı kızdı. Asla benimle arkadaĢ olmak istemeyeceğini düĢünmüĢtüm. Ama biliyor musun neyi anladım?"
"Neyi?"
"Ġçinde, derinlerde bir yerlerde o da en az benim kadar ür-
kek ve yalnızdı. O yıl çok iyi arkadaĢ olduk. Gerçekten arkadaĢ. Seni isteyerek kırmayan ya da durup dururken seni sevmekten vazgeçmeyen türden."
"Nasıl böyle arkadaĢ oldunuz?"
"Zor olam da bu iĢte, Marah; gerçek bir arkadaĢlık kurmak için kendini ortaya koymalısın. Bazen insanlar seni hayal kırıklığına uğratabilir -kızlar birbirlerine karĢı gerçekten acımasız olabiliyorlar- ama bunun seni durdurmasına izin vermemelisin. Biri seni kırarsa silkinip duygularının tozunu dökmeli ve yeniden denemelisin. Sınıfında bütün lise hayatın boyunca arkadaĢın olacak bir kız vardır, inan bana. Sadece onu bulman lazım."
Marah bunun üzerine kaĢlarım çatarak düĢünmeye baĢladı.
Garson yemeklerini getirdi, hesap pusulasım bırakıp uzaklaĢtı.

Marah, çizburgerinden bir ısırık almadan önce, "Emily olabilir," dedi.
Kate de Marah'nın bunu söylemesini bekliyordu. O ve Emily ilkokuldayken ayrılmaz ikiliydiler ama son yıllarda birbirlerinden uzaklaGmıGlardı. "Evet."
Kate kızının sonunda gülümsediğini gördü, bu küçücük değiGim Kate'in içini aydınlattı. Yemek boyunca çoğunlukla Marah'nın Gimdiden kafayı taktığı, Kate'inse hemen hemen hiçbir Gey bilmediği moda gibi önemsiz konulardan bahsettiler. Kate, "Bir Gey daha var," dedi. El çantasma uzamp sanlı bir paket çıkardı. "Bu senin için."
Marah parlak ambalajı yırtarak açtı, altından kâğıt kapaklı kitap göründü.
"Hobbit," dedi Marah baGım kaldırarak.
"O yıl hiç arkadaGım yokken tam olarak yalmz değildim. Kitaplanm bana arkadaGlık ediyordu; bu benim en sevdiğim serinin ilk kitabı. Herhâlde Yüzüklerin Efendisi'ni Gimdiye kadar en az on kere okumuGumdur. Henüz Hobbit'i okumak için hazır olduğunu sanmıyorum ama belki birkaç yıl içinde yine duygularını incitecek bir Geyler olur, belki kendini çok üzgün ve yalmz hissedersin ve üzüntünü babanla ve benimle paylaGmaya hazır olmazsın; eğer böyle bir Gey olursa yam baGında duran bu kitabı hatırlarsın. O zaman onu okuyup seni uzaklara götürmesine izin verirsin. Kulağa aptalca geliyor ama ben on üç yaGındayken gerçekten iGe yaramıGtı."

Marah henüz değerini anlayamayacak kadar genç olduğu bir hediye aldığından biraz ÇaĞırmıĞ gibi görünüyordu ama yine de, "TeĢekkür ederim," dedi.
Kate kızına bir an daha baktı, içinin ezildiğini hissetti. Zaman o kadar çabuk geçiyordu ki, o bebeklik, küçük kız çocuğu dönemleri neredeyse geride kalmıĢtı.
"Seni çok seviyorum, anne," dedi Marah.
Dünyada belki o an, sıradan bir günde sıradan bir andı ama Kate için sıra dıĢı bir andı. ĠĢte bu yüzden çalıĢmak yerine ev hanımı olmayı seçmiĢti. Belki saniyeden bile daha az sürede hayatının anlamına karar vermiĢti, ama bu am hiçbir Ģeye değiĢmezdi. "Ben de seni. Bu yüzden de bugün okulu asıyoruz. Harry Potter ve Sırlar Odası'm izlemeye gidiyoruz."
Marah oturduğu yerden kalkarak gülümsedi. "Sen dünyanın en iyi annesisin."
Kate güldü. "Umarım bu sözünü genç kız olunca da hatırlarsın."
Yirmi BeĢinci Bölüm
Tully, yıllan, yaptığı haberlere göre hatırlıyordu. 2002'de tatile çıkıp Avrupa'ya, St. Barts'a ve Thailand'a gitmiĢti. Oscar törenlerine katılmıĢ, Emmy ödülü kazanmıĢ, People dergisinin kapağında boy göstermiĢ ve dairesini yeniden dekore etmiĢti ama bunların hiçbiri aklında yer etmedi. Tek hatırladığı haberlerdi. Taliban'a karĢı Anakonda Operasyonu'nun baĢlatılmasını, bunun bölgedeki Ģiddeti artırmasını, Miloseviç'in insanlık suçuyla

yargılanmasını ve Irak savaĢırım baĢlamasını haber yapmıĢtı.
2003 yılının ilkbaharında Ģiddet onu yormuĢ, yıpratmıĢtı. Sonunda evine döndüğünde de pek bir Ģey değiĢmemiĢti. Gittiği her yerde kalabalığın içindeydi ve hiçbir yerde ona dalkavukluk edip yağcılık yapan ama aslında onu hiç tammayan bir grup insanın ortasında olduğu kadar yalmz hissetmiyordu kendini.
Onu televizyondan izleyen hiç kimse fark etmese de Tully yavaĢ yavaĢ çöküyordu. Grant onu neredeyse dört aydır aramamıĢtı ve son konuĢmaları da hiç iyi geçmemiĢti.
"Ben senin istediğin Ģeyi istemiyorum iĢte, aĢkım," demiĢti Grant, bunu söylerken üzgün görünmeye bile çalıĢmayarak.
"NeymiĢ benim istediğim?" diye sormuĢtu hemen, gözlerinin dolmasına ĢaĢırarak.
"Hep istediğin Ģey: Hep daha fazlası."
Buna ĢaĢırmaması gerekirdi. Tann biliyor ya, bu sözleri hayatı boyunca yeterince duymuĢtu. Hatta doğru olduğunu bile kabullenebilmiĢti. Son zamanlarda daha fazlasını istiyordu. Ger-çek bir hayat istiyordu, kendine kurduğu bu kusursuz, parlak, pamuk Ģekeri gibi hayatı değil.
Ama bu yaĢta nasıl en baĢtan baĢlaması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. ĠĢini bırakamayacak kadar çok seviyordu, ayrıca o kadar uzun süredir zengin ve ünlü bir hayat yaĢıyordu ki tekrar sıradan bir insan olduğunu düĢünemiyordu.

ġimdi ÇaÇırtıcı derecede sıcak güneÇin altında, Manhattan'ın kalabalık sokaklarında, hızla hareket eden Çehirlilerin rengârenk kıyafetler giyinmiÇ turistlerden sıyrılarak geçmesini izleyerek yürüyordu. Bugün uzun ve karlı bir kıÇın ardından gelen ilk güneÇli gündü ve hiçbir Çey New York'un havasım güneÇ kadar değiÇtiremezdi. Ġnsanlar kutu gibi evlerinden çıkıp yürüyüÇ ayakkabılarım giyerek sokaklara akın ederdi. Sağında yeÇil bir vaha gibi Central Park uzamyordu. Tully bir an için ona baktığında kendi geçmiÇini gördü; Washington Üniversitesi'nin meydanını, orada koÇturan, frizbi atan ve kum topu oynayan çocukları. Kampüsten en son çıktığından bu yana yirmi yıl olmuÇtu. O günden bugüne çok zaman geçmiÇ, çok Çey yaÇamıÇtı ama Çimdi o günler ona gölgesi kadar yakın geliyordu.

Gülümseyerek bu düÇüncelerden sıyrılmak istercesine baÇını salladı. Bu gece Katie'yi arayıp bu önemli am anlatmalıydı.

Tam yürümeye devam edecekti ki onu gördü. Alçak yeÇil bir yamacın dibinde kaldırım taÇlı yolda durmuÇ, çevresindeki on-on beÇ yaÇlarında iki kızın paten kaymasım izliyordu.

"Chad."

Bu ismi yıllardır ilk kez yüksek sesle söylemiÇti, ağzında badem likörü gibi tatlı bir his bırakmıÇtı. Onu sadece görmek bile geçen yılların üzerindeki kabuğu soymuÇ,

kendini yeniden genç hissetmesini sağlamıÇtı. Tully yolun baÇına doğru yürüyerek ona doğru döndü. Büyük bir ağacın dalları bir Çemsiye gibi üzerinde uzanıyor, güneÇ ıÇığım kesiyordu; birdenbire üÇümüÇtü.
Bunca yıl soma ona ne diyecekti? Chad ona ne diyecekti peki? En son konuÇmalarında ona evlenme teklif etmiÇti, soma birbirlerini bir daha hiç görmemiÇlerdi. Chad o zamanlar onu o kadar iyi tamyordu ki hayır cevabım almak için orada beklememiÇti. Ama birbirlerini sevmiÇlerdi. Zamanla bir Çeyler öğrendikçe ve yıllar geçtikçe bunu anlamıÇtı. AÇkın buharlaÇıp uçmadığım da biliyordu. Belki solar, güneÇte kalmıÇ kemikler gibi kururdu ama asla yok olmazdı.
Birdenbire aniden âÇık olmak istediğini anladı. Tıpkı Johnny ve Kate gibi. Bu dünyada böylesine yapayalmz hissetmek istemiyordu artık.
Ona doğru yürürken sadece bir kez durakladı. Gölgelerin içinden çıkıp gün ıÇığına adım attı. Bir türlü rüyalarından çıkaramadığı adam iÇte burada, karÇısında duruyordu. Tully onun duyamayacağı kadar alçak sesle adım söyledi. Chad baÇım kaldırdı ve onu gördü, yüzündeki gülüÇ yavaÇça soldu. "Tully?"
Tully onun dudaklarının oynadığım gördü, ismini söylediğini anladı ama tam o anda bir köpek havlamıÇtı ve paten kayanlardan biri gürültüyle yamndan geçmiÇti.

Sonra Chad ona doğru gelmeye baÇladı. Tam da Tully'nin izlediği filmler ve kurduğu hayallerdeki gibi bir andı. Chad onu kollarına alıp kucakladı.
Ama çabucak kollarını çözüp geri çekildi. "Seni bir gün tekrar göreceğimi biliyordum."
"Sen hep benden daha inançlı bir insan oldun zaten."
"Hemen hemen herkes gibi," dedi gülümeyerek.
"Ee, nasılsın?"
"CBS'de çalıÇıyorum. Haber... "
"Ġnan biliyorum," dedi yavaÇça, "seninle gurur duyuyorum, Tully. Zirveye çıkacağım hep biliyordum zaten." Uzun uzun Tully'yi inceledi, soma da, "Katie nasıl?" diye sordu.
"Johnny'yle evlendi. Son zamanlarda pek görüÇemedik."
"Yaa," dedi, sanki bir sorusuna cevap bulmuÇ gibi baÇım sallayarak.
Chad'in bakıÇlarının onu delip geçtiğini hissetti Tully. "Yaa
ne?"
"Yalnızsın. Yine de dünya yeterli değil anlaÇılan."
Tully kaÇlarım çatarak ona baktı. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki en ufak bir hareketle öpüÇebilirlerdi; Tully aralarındaki bu küçük mesafenin aÇıldığım hayal bile edemiyordu. Chad hatırladığından daha genç, daha yakıÇıklı görünüyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı Tully.
"Neyi?"
"Baba, Çuna bir bak!"

Tully kızm sesini duydu, bu ses sanki çok uzaklardan geliyormuÇ gibi gelmiÇti ona. YavaÇça baÇım çevirip karÇılarında paten kayan iki genç kadım gördü. Yanılmıçtı, on-on beÇ yaÇından daha büyük gösteriyorlardı. Bir tanesi tıpkı Chad'in kopyası gibiydi; keskin hatları, siyah saçları vardı ve gülünce gözlerinin etrafı kırıÇıyordu. Ama asıl dikkatini çeken diğer kadındı.
Otuz-otuz beÇ yaÇlarında, yüzünde kocaman bir gülümseme olan bu kadın her an gülmeye hazır gibiydi. Turist gibi renkli giyinmiÇti: Yepyeni bir kot pantolon, saç örgüsü desenli kalın, pembe bir kazak, deniz mavisi bir Çapka ve eldivenler.
"Kızım. New York Üniversitesi'nde yüksek lisans yapıyor," dedi Chad. "Bu da Clarissa. Birlikte yaÇıyoruz."
"Hâlâ Nashville'de mi yaÇıyorsun?" Bu sözcüklerin ağzından çıkmasını sağlamak bir kütüğü yokuÇ yukarı itmek kadar zor gelmiÇti ona. Onunla havadan sudan konuÇmak istediği en son Çeydi. "Hâlâ bu iÇe gönül vermiÇ parlak öğrencilere haberciliği mi öğretiyorsun?"
Chad onu omuzlarından tutup kendine çevirdi.
"Sen beni istemedin, Tully," dedi; bu kez sesinde o derin duygulann boğulduğu vardı. "Seni sonsuza dek sevmeye hazırdım ama... "
"Hayır, lütfen."
Chad kısacık bir an için, adeta her Çeyi göze alıp Tully'nin çenesini okÇadı.
"Seninle Tennessee'ye gelmeliydim," dedi Tully.

Chad baÇım iki yana salladı. "Senin büyük hayallerin var. En çok bu özelliğim severdim."
"Severdin," dedi kırılmanın aptalca olduğunu bilerek.
"Bazı Çeyler bir türlü olmuyor iÇte."
Tully baÇım salladı. "Özellikle olmasına izin vermeye deli gibi korkuyorsan."
Chad onu tekrar kollarına aldı ve o kısacık anda bile Grant'in yıllardır sunmadığı bir tutkuyla sarıldı ona. Tully bir öpüÇ bekledi, ama hiç gelmedi. Bunun yerine Chad onu bırakıp yola kadar götürdü.
Gölgenin ani soğuğuna yeniden geldiklerinde, Tully ürpere-rek ona yaslandı. "Bana akıl ver, YViley. Hayatımı mahvettim. "
Tekrar güneÇli kaldırıma çıktıklarında Chad tekrar yüzüne baktı. "En imkânsız hayallerindekinden bile daha baÇarılısın, ama yine de yetmiyor."
Tully, Chad'in gözlerindeki bakıÇ karÇısında ürkmüÇtü. "Yo-
luma çıkan çiçeklerden bazılarını koklamak için durmam gerekirdi ama ben onları görmemiÇim bile."
"Sen yalmz değilsin, Tully. Herkesin hayatında yer alan birileri vardır. Bir ailesi."
"Cloud'u unuttun galiba?"
"Belki de sen unuttun?"
"Ne demek istiyorsun?"
Chad aÇağıya, parka doğru baktı; kızı sevgilisinin elini tutmuÇtu, biri diğerine

geri geri kaymayı gösteriyordu. "Kızımdan uzakta çok fazla yıl kaybettim. Bir gün artık bu ayrılığın çok uzadığına karar verdim ve onu bulmaya gittim."
"Sen her zaman iyimser biri oldun."
"Komik olan da bu ya. Sen de öyleydin." Chad eğilip yanağından öptü ve geri çekildi. "Dünyayı kasıp kavurmaya devam et, Tully," dedi, soma da uzaklaĢtı.
Bu sözler yıllar önce ona yazdıklarıyla neredeyse aynıydı. Tully, o zamanlar bir parça kâğıt üzerinde yazılı olan bu sözlerin alfanda yatan hüzünlü çaresizliği fark etmemiĢti. Ģimdiyse gerçeği görmüĢtü: Bu sözler hem cesaretlendiriciydi hem de bir ithamda bulunuyordu. Alevleri yalnız baĢma izleyecekse dünyayı kasıp kavurmanın ne anlamı vardı? Tully'nin hep iyi yaptığı bir Ģey varsa o da hoĢ olmayan durumları görmezden gelmekti. Hayatı boyunca çoğunlukla kötü anılarını ve hayal kırıklıklarım bir kutuya kaldırıp zihninin derinliklerinde, asla görülemeyecekleri kadar karardık bir yere saklamıĢtı. Elbette bu kötü amlar rüyalarına girmiĢ, zaman zaman bulanık zihninde su yüzüne çıkarak geceleri soğuk terler içinde uyandırmıĢlardı onu; ama gün ıĢığı doğduğunda onları sakladığı yere geri gönderir, kolaylıkla unuturdu.
Ama Ģimdi ilk kez ne zihninin karanlıklarına kaldırabileceği ne de unutabileceği bir Ģey olduğunu fark etmiĢti.

Chad. Onu, artık memleketiymiÇ gibi benimsediği bu Çehirde böyle dururken görmek Tully'yi derinden sarsmıÇtı. Bu amyı aklından çıkarıp atamıyordu bir türlü. Ona söyleyemediği, sora-madığı o kadar çok Çey vardı ki. Birbirlerine rastlamalarından somaki üç ay boyunca Tully, her bir ayrıntıyı hatırlayıp bir adli tıp uzmanı gibi her saniyenin üzerinden tek tek geçerek, bunların ne anlama geldiğiyle ilgili ipuçları ararken buldu kendini. Chad bu hayatı yaÇamak için vazgeçtiği her Çeyin simgesi oluvermiÇti bir anda. Seçmediği yolun simgesi. Onun Cloud hakkında söylediklerini hatırlamak hepsinden daha da kötüydü. Yalnız değilsin, Tully. Herkesin bir ailesi var. Tam olarak bu sözcükleri kullanmamıÇtı ama söyledikleri buna yakındı. özü buydu.

Bu fikir kanserli bir hücre gibi beynine yayılıp büyüdü. Cloud'u düÇünmeye, ama gerçek anlamda düÇünmeye baÇladığım fark etti. Annesinin onu terk ettiği anlar yerine, onun için geri döndüğü anları düÇünür oldu. Bu kadar çok olumsuz Çey varken, tek bir olumlu tarafa ümit bağlamak tehlikeliydi, bunu Tully de biliyordu ama yine de bunun onun hatası olup olmadığım düÇünmeye baÇlamıÇtı birdenbire. Annesinden nefret etmeye, hayal kırıklıklarım bir kenara kaldırıp unutmaya kendini fazla kaptırıp Cloud'un defalarca geri dönüÇünün anlamım fark edememiÇ miydi?"

Bu düÇünceyi, bu umudu bir türlü kutuya kaldırıp zihninin karanlıklarına gömemiyordu.
Sonuçta bu düÇünceden kaçmayı bıraktı ve oturup bunu iyice düÇünmeye baÇladı. Onu bu tuhaf ve ürkütücü seyahate götüren Çey iÇte buydu. ĠÇten iki haftalığına izin almıÇ, valizini hazırlamıÇ ve batıya giden bir uçağa binmiÇti.

Manhattan'dan ayrıldıktan neredeyse sekiz saat sonra, Ba-inbridge Adası'n» gelmiÇ, parlak, siyah bir limuzinle Ryanların evinin önünde durmuÇtu.
Tully Çimdi evin önündeki yolda durmuÇ, arabamn çakıllı yolda çıtırtılar çıkararak uzaklaÇmasını dinliyordu. Evin arka tarafındaki bahçede, kıyıdaki ince çakılları süpüren dalgaların sesini duyabiliyordu. Demek ki akıntı bu tarafa doğruydu. Bu güzel güneÇli yaz gününün öğlen saatlerinde eski model bu çiftlik evi, Ġyi Bir YaÇam'ı resmeden bir albümden fırlamıÇ gibiydi. Yeni bir kat vernik atılmıÇ olan padavralar karamel rengi görünüyordu ve beyaz, parlak çerçeveler güneÇ ıÇığım yakalayıp tutuyordu.
Bahçenin her yamnda açılmıÇ çiçekler baktığı her yerde bir renk cümbüÇü oluÇturuyordu. Her yere dağılmıÇ olan oyuncaklar ve bisikletler onu hemen eski günlere, AteÇböceği Yolu kızları oldukları günlere götürmüÇtü. Bisikletleri onları yeni dünyalara uçuran sihirli halılar gibiydi.
Hadi, Katie, bırak kendini.

Tully gülümsedi. O yazı yıllardır düĢünmemiĢti. 1974. Her Ģeyin baĢlangıcı. Kate'i tammak hayatım değiĢtirmiĢti ve her Ģey birbirlerine uzanma, Seninle arkadaĢ olmak istiyorum, deme cesareti göstermeleri sayesinde olmuĢtu. TaĢlarının aralarında yabani otlar büyümüĢ olan yoldan ön kapıya doğru yürüdü. Daha verandaya gelmeden bile evin içinden gelen gürültüleri duyabiliyordu. Buna ĢaĢırmamıĢtı. Marah ergenliğe adım atmamıĢ, adeta dalmıĢtı. Oğlanlar da büyüyüp ayaklandıkça daha da yaramaz ve gürültücü olmuĢlardı; beĢ yaĢına geldiklerinde bu durum daha da artmıĢtı. Tully ne zaman arasa Kate arabayla birini bir yere götürüyordu.
Tully kapı zilini çaldı. Aslında normalde öylece içeri girerdi ama böyle zamanlarda genelde onun geleceğinden haberleri olurdu. Bu seyahat öyle anlık bir karar olmuĢtu ki telefon bile açmamıĢtı. Doğruyu söylemek gerekirse böyle bir Ģey yapacağını kendisi de beklemiyordu. Yol boyunca korkup vazgeçeceğini düĢünmüĢtü. Ama iĢte buradaydı.
Ev ayak sesleriyle inliyordu. Soma kapı açıldı, Marah karĢısında belirdi. "Tully teyze!" diye çığlık attı Marah ileri doğru atılarak.
Tully vaftiz kızım yakaladı ve ona sımsıkı sarıldı. Geri çekildiklerinde önünde duran kıza baktı Tully, ĢaĢkınlıktan ağzı açık kalmıĢtı adeta. Marah'yı görmeyeli en fazla yedi veya sekiz ay olmuĢtu. Göz açıp

kapayıncaya kadar geçen kısa bir süreydi bu ama yine de karĢısındaki kız bir yabancıydı sanki. Neredeyse yetiĢkin bir kadın gibi görünen Marah'nın boyu Tully'yi geçmiĢti, süt beyaz teni, insamn içine iĢleyen kahverengi gözleri, sırtına dökülen gür siyah saçları ve inĢam kıskandıran çıkık elmacık kemikleri vardı.
"Marah Rose," dedi. "Ne kadar büyümüĢsün. MuhteĢem görünüyorsun. Mankenlik yapmayı düĢündün mü?"
Marah'nın yüzünde beliren gülümseme nefes kesici güzelliğine güzellik kattı. "Gerçekten mi? Annem beni hâlâ bebek sanıyor."
Tully güldü. "Ġnan bana, camm, bebek falan değilsin." BaĢka bir Ģey söyleyemeden Johnny merdivenlerden inmeye baĢladı, her biri bir kolunda olan oğlanlar kucağında kıvranıyordu. Merdivenlerin ortasında Tully'yi görüp durdu.
Soma gülümsedi. "Ġçeriye almamalıydın, Marah. Baksana elinde valiz var."
Tully gülerek kapıyı arkasından kapattı.
"Katie," diye üst kata seslendi Johnny. "AĢağı gelsen iyi olur. Kimin geldiğine inanmayacaksın." Son basamakta oğlanları yere bırakıp Tully'nin yamna gitti ve onu çekip sarıldı. Tully ister istemez birinin ona sarılmasının ne kadar güzel bir his olduğunu düĢündü. O kadar uzun zaman olmuĢtu ki...
"Tully!" Hızla merdivenlerden inip Tully'yi çekip kucakla-

yan Kate'in sesi odadaki diğer sesleri bastırmıÇta. Kate geri çekildiğinde gülümsüyordu.
"Burada ne iÇin var senin bakayım? Buraya gelmeden önce ihbarname çekmen gerektiğini bilmiyor musun? ġimdi saçlarımı kestirmem gerektiğini, balyaj yaptırma zamanımın çoktan geldiğini söyleyip duracaksın."
"Makyaj yapmak gerektiğini de unutma. Ama istersen seni baÇtan yaratabilirim. Bu konuda çok iyiyimdir. Yetenek meselesi."
GeçmiÇte yaÇadıklarının anılan sardı ikisini de, gülmeye baÇladılar.
Kate, Tully'nin koluna girip onu kanepeye götürdü. Tully'nin valizi koruma gibi kapıda dururken orada en az bir saat boyunca oturup hayatlarında olup bitenlerin özetini geçtiler. Saat üç gibi küçük partilerini arka bahçeye taÇıdılar; orada da Marah ve ikizler, Tully'nin dikkatini çekmek için adeta Kate'le yarıÇtılar. Karanlık çökmeye baÇladığında, Johnny mangal yaktı ve Tully çimenlerin üzerindeki bir piknik masasında, gökte uzanan yıldızların altında, sakin Boğaz'a karÇı aylardır ilk kez bir ev yemeği yedi. Sonra ikizlerle birlikte çekiÇmeli bir Candy Land88 oyunu oynadılar. Kate ve Johnny ikizleri yatırmak için üst kata çıktığında, Tully arka bahçede Marah'yla birlikte oturdu; ikisi de gecenin soğuğundan korunmak için Mrs. Mularkey'nin ünlü örgü battaniyelerine sarılmıÇta.
"Ünlü olmak nasıl bir Çey?"

Tully bunu yıllardır düĞünmemiĢti, her Ģeyi olduğu gibi kabul edip hayatını sürdürmüĞtü.
"Aslında bayağı güzel. Hep en iyi masaları sana ayırıyorlar, en iyi mekânlara kolayca girebiliyorsun, insanlar sana sürekli bedava Ģeyler veriyor. Herkes seni
Çocuklar için hazırlanmıĢ, kızma birader gibi ilerleyerek hedefe ulaĞmaya yönelik bir oyun. (ç.n.)
bekliyor. Sinema yıldızı değil de haberci olduğum için de papa-razziler çoğunlukla peĞime takılmıyor."
"Partiler peki?"
Tully gülümsedi. "Bir süredir partileri pek de umursamaz oldum, ama evet, pek çok partiye davet ediliyorum. Kıyafetleri de unutmamak lazım. Tasarımcılar bana sürekli kıyafet gönderiyor. Tek yapmak gereken bu kıyafetleri giymek. "
"Vay canına," dedi Marah. "Bu kesinlikle çok güzel bir ĢeymiĞ."
Arkalarındaki sineklikli kapı gıcırtıyla açılıp çarparak kapandı. Verandadan sanki masa çekme sesi gibi bir ses duyuldu. Sonra müzik baĞladı. Jimmy Buffet. Margaritaville.
"Bunun ne demek olduğunu biliyorsun," dedi Kate elinde iki margaritayla gelerek.
Marah hemen mızmızlanmaya baĞladı. "Ben de sizinle oturabilecek kadar büyüğüm. Hem yarın okul da yok. Yarın öğretmenlerin sözleĞme yenileme günü."
"Yatma zamam, küçük hanım," dedi Kate, Tully'ye içkisini vermek için eğilerek.

Marah, Tully'ye, Gördün mü? Beni hâlâ bebek sanıyor demiĢtim, der gibi baktı. Tully gülmeye baĢladı. "Bir zamanlar annenle ben de bir an önce büyümek için acele ederdik. Evden gizlice kaçıp annemin si... "
"Tully," dedi Kate hemen. "Eski hikâyeler onu ilgilendirmez."
"Annem evden mi kaçıyordu? Büyükannem ne yapardı?"
"Onun her Ģeyine sınırlama getirdi. Kıyafetlerini de Fred Mayer mağazalar zincirindeki toptan eĢya bölümünden aldırdı," diye cevap verdi Tully.
Marah bunu düĢününce bile irkildi.

"Polyester hem de," diye ekledi Kate. " Yaz boyunca açık ateĢlere yaklaĢmaya korktum."
"Siz ikiniz beni kandırıyorsunuz?" dedi Marah kollarını bağlayarak.
"Biz mi? Kandırmak mı? Hiç de bile," dedi Tully içkisinden bir yudum alarak.
Marah sandalyesinden kalktı, karĢılarına geçip uzun uzun ve dertli dertli iç çekerek arkasını döndü ve eve yöneldi. Kapı çarparak kapanır kapanmaz Tully ile Kate gülmeye baĢladılar.
"Bizim böyle olmadığımızı söyle lütfen," dedi Tully.
"Annem aynen böyle olduğuma yeminler ediyor. Sen onun gözünde kusursuz bir çocuktun; ta ki ikimizi tutuklatana kadar."
"Zırhtaki ilk çatlak."

Kate gülerek yanındaki Adirondeck sandalyeye oturup annesinin örgü battaniyelerinden birine sarıldı.
Tully rahatlamaya baĢladığı o ana kadar ne kadar gergin olduğunu, boynunun ve omuzlarının ne kadar kasıldığını fark etmemiĢti. Her zamanki gibi Kate onun güvenlik ağıydı, ona güven veren ayrılmaz parçasıydı. En iyi arkadaĢı yamnda olunca, sonunda kendine güvenmeye baĢladı.
Arkasına yaslanıp karanlık gökyüzüne baktı. Gökyüzüne bakıp kendini küçük ve önemsiz hisseden insanlardan olmamıĢü hiç, ama o anda bazı insanların neden böyle hissettiğini anlamıĢtı; bu, bakıĢ açısıyla ilgiliydi. Hayatının o kadar büyük bir bölymünü bitiĢ çizgisine ulaĢmak için koĢarak geçirmiĢti ki artık nefesi kesilmiĢti. Sadece hedef çizgisine odaklanmak yerine biraz da etrafına baksaydı, Şimdi burada, bir ailenin paramparça kalıntılarını arayan kırk iki yaĢında bekâr bir kadın olmazdı.
"Benim sormamı mı bekleyeceksin?" dedi Kate sonunda.
Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu, oysa içinde bir his tam
f
da bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Müzik değiĢti, ABBA grubunun Krıozving Me, Ktıoıuing Yous9 Şarkısı çalmaya baĢladı. "Chad'i gördüm," dedi yavaĢça.
"Birkaç ay önce, değil mi? Central Park'ta?"
"Evet."

"Onu gördün diye de uçağa atlayıp beni görmeye geldin, öyle mi? Emin ol tamamen anlıyorum."
Tully cevap veremeden arkalarındaki kapı tekrar açıldı ve elinde bir birayla Johnny çıktı. Bir sandalye daha çekip yanlarına oturdu. Üçü birden çimenli bahçede bozuk bir yarım daire Çeklinde oturup Boğaz'a döndüler. Ay ıĢığı kumlara çarpan dalgaları aydınlatıyordu. "Söyledi mi?"
"Siz ikiniz telepati uzmam falan mısınız? Daha yeni baĢlıyordum."
"Sadece birkaç ay önce Chad'i gördüğünü hatırlattı," dedi Kate.
"Yaa," dedi Johnny, sanki bu Tully'nin ülkenin bir ucundan kalkıp gelmesini açıklıyormuĢ gibi baĢım sallayarak.
"Bu yaa da ne demek?" diye sordu birden sinirlenerek. Chad de aynen böyle yapmıĢtı.
"O senin Moby Dick'in," dedi Johnny.
Tully ona bir bakıĢ attı. "Onun Şeyinin boyu hakkında hiçbir Şey söylemedim."90
"Hadi ama, Tully," dedi Kate, elini kocasımn koluna koyarak. "Sorun ne?"
Tully onlara baktı, bunca yıldır evli olmalarına rağmen birbirlerine bu kadar yakın oturan, hâlâ birlikte gülebilen ve bir-

89 Kendimi de Seni de Tanıyorum, (ç.n.)
90 Dick sözcüğü İngilizce'de penis anlamında da kullanılır. Johnny, Moby Dick romanına gönderme yaparak, kaçan balık büyük olur diyor. Tully ise bunu kasıtlı olarak anlamazdan geliyor, (ç.n.)

birlerine dokunan bu kan kocaya öyle çok imreniyordu ki... "Yalnızlıktan yoruldum," dedi sonunda. Bu sözleri o kadar uzun süredir içinde tutuyordu ki, nihayet dudaklarından döküldüklerinde deniz kıyısındaki parlak çakıl taĢlan kadar aĢınmıĢ gibi geldiler kulağına.
"Grant'e ne oldu?" dedi Johnny.
"Chad bir kadınla birlikte yaĢıyor demiĢtin sanınm," dedi Kate öne doğru eğilip.
"Bu tam olarak Chad'le ilgili değil. Yani öyle ama sizin düĢündüğünüz gibi değil. Chad bana bir ailem olduğumu gösterdi," dedi Tully.
Kate geri çekildi. "Cloud'u mu kastediyorsun?"
"O benim annem."
"Biyolojik olarak evet. Sürüngenler bile annelikte ondan daha iyidir, en azından yumurtalarını gömüp giderler."
"Sadece beni korumaya çalıĢtığım biliyorum, Kate, ama senin için onu yok saymak kolay. Senin bir ailen var."
"Onu ne zaman görsen kalbini kırıyor."
"Ama her seferinde geri gelmeye devam etti. Belki bunun bir anlamı vardır."
"Her seferinde yeniden terk etmeye de devam etti," dedi Kate Ģefkatle. "Her seferinde de kalbin kınldı."
"Ġimdi daha güçlüyüm."
"Tam olarak neden bahsediyorsunuz? Ġifreli konuĢuyor-muĢsunuz gibi sanki," dedi Johnny.
"Gidip onu bulmak istiyorum. Son adresi var; her ay para gönderiyorum. Belki onu bir

tedavi programına katılmaya ikna edersem bir Ģansımız olabilir."
"Defalarca tedavi gördü," diye hatırlattı Kate.
"Biliyorum ama hiç destek görmedi. Belki sadece buna ihtiyacı var."
"Çok fazla belki diyorsun/' dedi Kate.
Tully bakıĢlarım Kate'ten Johnny'ye çevirdi, sonra yine Kate'e baktı. "Bunun delilik olduğunu ve muhtemelen bir iĢe yaramayacağım biliyorum, sonunda hıçkırıklara boğulacağıma ya da kendimi içkiye vereceğime ya da ikisini birden yapacağıma hiç Ģüphem yok ama böyle yapayalnız olmaktan bıktım ve dayanacak bir sevgilim ya da çocuklarım yok. Sadece ne kadar kusurlu olursa olsun bir annem var. Katie, senin de benimle gelip onu bulmama yardım etmeni istiyorum. Birkaç günden fazla sürmez."
Kate bu sözler karĢısında ĢaĢkınlıktan dilini yutmuĢ gibi oldu. "Ne?"
"Onu bulmam lazım. Bunu tek baĢıma yapamam."
"Ama... ben öyle birkaç gün için kalkıp gidemem ki. Yarın ilkokul karnavalı baĢlıyor. Ben oyun jüri baĢkanıyım. Oyunları yönetmek ve ödülleri vermek için orada olmam gerek."
Tully hayal kırıklığı içinde derin bir nefes alıp verdi. "Yaa. Ģey. Peki bu hafta sonu?"
"Üzgünüm, Tul. Gerçekten. Annemle ben cumartesi ve pazar günü kilise için yemek bağıĢı düzenliyoruz. Eğer gitmezsem her Ģey karıĢır. Pazartesi, salı da Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde gönüllü olarak çalıĢacağım ama

belki önümüzdeki haftamn sonuna doğru birkaç günlüğüne seninle gelebilirim."
"Beklersem gidemem," dedi Tully, bunu yalmz baĢına yapacak cesareti toplamaya çalıĢarak. "Herhâlde kendim gidebilirim. Ben sadece biraz kor... "
"Ekiple birlikte gitmelisin," dedi Johnny.
Tully ona baktı. "Nasıl yani?"
"Kameraya almak için iĢte. Sen küçük-zavallı-zengin-kız hikâyesi olan büyük bir yıldızsın. Duygusuzun teki olduğumu düĢünmenizi istemem ama izleyicilerin seninle birlikte böyle bir yolculuğa çıkmaya bayılırdı. Benim patronum bu haberi yapabilmek için kırk takla atardı."
Tully hiç beklemediği bu fikri kafasmda evirip çevirdi. Bu tehlikeli bir Ģeydi, orası kesindi; annesi onu küçük düĢürebilirdi. Ama o zaman bile o kazançlı çıkacaktı. Bir anneyle kızın yeniden bir araya gelmesi bomba gibi bir haber olurdu. Dürüst olmak gerekirse bu fikrin onun aklına gelmemesine ĢaĢırmıĢtı. Böyle içten ve sıcak bir portre çizmek tüm dikkatleri üzerine çekmesini sağlayacak, kiĢisel reytingi tavan yapacaktı. Bunun için risk almaya değmez miydi?
İhtiyacı olan Ģey onu önemseyen bir yapımcıydı sadece.
Johnny'ye baktı. "Benimle gel," dedi ona dönerek. "Yapımcım sen ol."
Kate oturduğu yerde dikleĢti. "Ne?"
"Lütfen, Johnny," diye yalvardı Tully. "Eğer böyle bir Ģey yapacaksam sana ihtiyacım var.

BaÇka kimseye güvenemem. Böylece sen de bütün ülkede tammrsın. Patronunu ben ararım, Fred'le ben eski arkadaÇız. Senin de dediğin gibi böyle bir konuyu özel haber yapmak için katil bile olur o."
Johnny karıÇma baktı. "Katie?"
Tully nefesini tutup arkadaÇının cevabım bekledi.
"Sen bilirsin, Johnny," dedi Kate en sonunda; ama bu durumdan pek memnun olmuÇa benzemiyordu.
Johnny arkasına yaslandı. "Fred'le ben konuÇurum. Uçakla geldiğini düÇünürsek yarın iÇe baÇlamıÇ oluruz. Kamera için de Bob Davies'i ararım." Gülümsedi. "En azından birkaç günlüğüne kanaldan uzaklaÇmak iyi gelecek."
Tully güldü. "Harika."
Sineklikli kapı çarparak açıldı; Marah hızla bahçeye daldı. "Ben de seninle gelebilir miyim, baba? Yarın okul yok, hem hep seni çalıÇırken görmemi istediğini söylemiÇtin."
Tully, Marah'mn elinden tutup vaftiz kızım kucağına oturttu. "Bu olağanüstü bir fikir. Böylece babanın ne kadar iyi bir yapımcı olduğunu görmüÇ olursun, annen de okuldaki iÇleriyle uğraÇırken senin için endiÇelenmemiÇ olur."
Yamnda oturan Kate homurdandı.
Tully arkadaÇına döndü. "Olur değil mi, Katie? Sadece birkaç günlüğüne. Hem böylece Marah senin gibi bir annesi olduğu için ne kadar Çanslı olduğunu anlar. Onu pazartesi

okulda olacak Çekilde geri getireceğim. Söz."
Johnny ayağa kalkıp cep telefonunu açtı. Numaraları hıÇlayarak eve girdi. Önce yakından gelen sesi içeriye girince giderek azaldı.
"Fred? Ben Johnny. Kusura bakma, rahatsız ediyorum ama... "
"Kate?" dedi Tully yaklaÇarak. "Olur, değil mi?"
En yakın arkadaÇı bu kez her zamankinden daha zor gülüm-seyebilmiÇti. "Olur tabii, Tully. Benim ailem senin ailen. Ġstersen hepsini al."

Yirmi Altıncı Bölüm

// hep senin kalbini kırdı," dedi Kate saatler sonra Boğaz'ın
\^karanlık sularını ve yıldızsız gökyüzünü aydınlatan Seattle ıÇıkları sönmeye baÇladığında.
Tully kıyıya vuran dalgalarm ip gibi dizilen köpüklerine bakarak iç geçirdi. Dalgalar zorlukla seçiliyordu. Üçüncü margari-tasıru da bitirip boÇ bardağı yanına, çimenlerin üzerine bıraktı. "Biliyorum."
Tully sustu. BaÇı dönmeye baÇlamıÇtı ve doğruyu söylemek gerekirse kendisinin ortaya attığı bu fikir onu korkutmaya baÇlamıÇtı.
"Neden, Johnny?" diye sordu Kate sonunda. Sesi sanki bunu sesli sormak istememiÇ gibi tereddütlü çıkmıÇtı.
"O beni korur. Ben kes dediğimde çekimi keser. Ben çektiklerini çöpe at gitsin dersem yapar."

"Hiç zannetmiyorum."
"Benim için yapar. Neden biliyor musun?"
"Neden?"
"Senin için." Beceriksiz hareketlerle, sendeleyerek ayağa kalktı; artık bu kararı düĞünmek istemiyordu.
Kate hemen yanına gelip dengede durmasına yardım etti.
"Sen olmasan ne yapardım, Katie?" dedi Tully arkadaĞma yaslanarak.
"Neyse ki hiç öğrenmek zorunda kalmayacağız. Hadi gel, seni odana götüreyim. Biraz uyuman lazım."
Kate onu eve sokup koridoru geçirerek misafir yatak odasına götürdü.
Orada Tully yatağa yığılıp kızarmıĞ gözlerle en yakın arkadaĞına baktı. ġimdi oda etrafında dönerken bu belgesel fikrinin ne kadar aptalca olduğunu, kendine zarar vermek için nasıl da her Ğeyi kendi elleriyle hazırladığım fark etmiĞti. Kalbi kırılabilirdi... Tıpkı daha önce defalarca olduğu gibi. KeĞke Kate'inki gibi bir hayatı olsaydı, o zaman böyle bir risk alması gerekmezdi.
"öyle Ğanslısın ki," diye mırıldandı uykuya dalmak üzereyken. "Johnny..." diyebildi. Ve çocuklar seni seviyor diyecekti ama sözcükler beyninde takılıp kaldı ve lafım bitiremeden ağlamaya baĞladı, sonra da uykuya daldı.
Ertesi sabah baĞ ağrısından gözlerini açamıyordu. Saçını ve makyajım yapması her zamankinden daha uzun sürmüĞtü -Johnny'nin

acele etmesi için ona seslenip durması da bir iÇe yaramamıÇtı- ama sonunda gitmeye hazırdı iÇte. Johnny, Kate'i çekip kucaklayarak öptü. "Ġki günden fazla sürmez," dedi, bunu o kadar alçak bir sesle söylemiÇti ki, Johnny'nin o duymasın diye böyle yaptığının farkındaydı Tully. "Sen daha bizi özleyemeden geri dönmüÇ olacağız."
"Bana sanki iki günden daha uzunmuÇ gibi gelecek," dedi Kate. "Sizi Çimdiden özledim."
"Hadi, anne," dedi Marah sert sert. "Gitmemiz lazım. Değil mi, Tully teyze?"
"Annene hoÇça kal öpücüğü ver," dedi Johnny.
Marah görev bilinciyle gidip Kate'i öptü. Kate, kollarında kıvranmaya baÇlayana kadar sıkı sıkı sarıldı kızma, soma da bıraktı.
Tully onların birbirlerine bu kadar yalan olmalarım kıskandı; o kadar güzel bir aileydiler ki...
Johnny, Marah'yı arabaya bindirip valizleri arkaya yerleÇtirmeye baÇladı.
Tully, Kate'e baktı. "Burada olacaksın, değil mi? Olur da seni aramaya ihtiyaç duyarsam diye."
"Ben hep buradayım, Tully. Bu yüzden bize ev hanımı olan anneler diyorlar ya."
"Çok komik." Tully eÇyalarını kontrol etti. En üstte avukatıyla yaptığı son telefon konuÇmasında aldığı notlar duruyordu. Cloud'un en son görüldüğü adreslerin listesini almıÇtı.
"Peki o zaman. Ben çıkıyorum." Çantasım alıp arabaya gitti.

Eve sapan yolun ucunda, koltuğuna kıvrılıp oturdu.
Kate hâlâ orada, ön kapıda durmuÇ, eteklerine asılmıÇ iki oğlan çocuğuyla birlikte onlara el sallıyordu.
Sadece iki saat sonra, vardıkları ilk duraklan Fail City'deki bir karavan parkıydı. Cloud'un bilinen son adresi burasıydı. Ama anlaĢılan annesi bir hafta önce taĢınmıÇta ve daha bir sonraki adresini henüz hiç kimse bilmiyordu. KonuÇtukları adam Cloud'un Issaquah'taki bir kamp alanına gittiğini düÇünüyordu.
Sonraki altı saat boyunca Tully, Johnny, Marah ve kendisine isabetli bir sıfatla ġiĢman Bob diyen kameraman, kendilerine söylenenleri dinleyip arabayla oradan oraya gittiler. Her durdukları yerde, Tully'nin çeÇitli kamp alanlarındaki ve toplu yaĢam alanlarındaki insanlarla yaptığı konuÇmaların bazı bölümlerini kameraya aldılar. Birkaç kiÇi Cloud'u tanıyordu ama hiçbiri onu nerede bulabileceklerini bilmiyordu. Issaquash'tan Cle Elem'e, oradan da Elennsburg'a gittiler. Marah, Tully'nin ağzından çıkan her Çeyi büyük bir dikkatle dinliyordu.
North Bend'de geç saatlerde yedikleri akĢam yemeklerinin sonuna doğru, Fred arayıp Cloud'un geçen ayki çekini Vashon Adası'ndaki bir bankada bozdurduğunu söyledi.
"Oraya bir saatte gideriz," diye mırıldandı Johnny.

"Onu bulabileceğimize inanıyor musun?" diye sordu Tully kahvesine Çeker atarken. Gün boyunca ilk kez baÇ baÇa kalmıÇlardı. ġiÇman Bob arabadaydı, Marah da az önce lavaboya gitmiÇti.
Johnny ona baktı. "Ben insanlara kendimizi zorla sevdire-meyeceğimize inanıyorum."
"Anne babamıza bile mi?"
"özellikle anne babamıza."
Tully aralarında yeniden eskisi gibi bir bağ olduğunu hissetti. Ortak bir özellikleri olduğunu hatırladı: Yalnız geçen bir çocukluk.
"Sevilmek nasıl bir Çey Johnny?"
"Sormak istediğin soru bu değil. Birini sevmenin nasıl bir Çey olduğunu sormak istiyorsun aslında." Tully'ye bakıp gülünce tıpkı bir çocuğa benzemiÇti. "Ve de kendini."
Tully arkasına yaslandı. "Kendime yeni arkadaÇlar bulmam gerek."
"Geri adım atmayacağımı sen de biliyorsun. Bunu kabullen-sen iyi olur. Bu haberi benimle yapıyorsun. Kamera orada her Çeyi çekiyor olacak. Geri adım atmak istiyorsan Çimdi tam sırası."
"Sen beni koruyabilirsin."
"Ben de bundan bahsediyorum, Tully. Korumam. Habercilik neyi gerektiriyorsa onu yaparım. Tıpkı senin Almanya'da yaptığın gibi."
Tully onun ne demek istediğini anlamıÇtı. Haber söz konusu olduğunda arkadaÇlık bitiyordu, haberciliğin kuralı buydu. "Beni sol profilden çekmeye çalıÇ o zaman. O taraftan daha iyi çıkıyorum."

Johnny gülümseyerek hesabı ödedi. "Git de Marah'yı getir. Acele edersek son feribotu yakalayabiliriz."
Son feribotu kaçırdılar ve geceyi limanın yakınlarındaki köhne bir otelde üç oda tutup uyuyarak geçirdiler.
Tully ertesi sabah zonklayan bir baÇ ağrısıyla uyandı, ne kadar aspirin içtiyse de fayda etmedi. Yine de giyinip makyajını yaptı ve ġiĢman Bob'ın tavsiye ettiği küçük ve ucuz bir restoranda kahvaltı etti. Sabah saat dokuzda feribota binmiÇ, Vashion Adası'ndaki çilek yetiĢtirme bölgesine doğru yola çıkmıĢlardı.
Yol boyunca attıkları her adımda, geride bıraktı klan her milde kamera Tully'nin üzerindeydi. Son gönderdiği çekin bozdurulduğu bankada, annesinin, elindeki tek fotoğrafı olan eski buruĢuk bir fotoğrafını göstererek veznedarla konuĢurken yüzündeki gülümsemeyi korumayı baĢarmıĢtı.
Saat on gibi "SUNSHINE FARMS" tabelasının altına park ettiklerindeyse artık kontrolünü kaybetmeye baĢlamıĢtı.
Bu toplu yerleĢim bölgesi de daha önce gördükleriyle hemen hemen aynıydı: Kıvrılarak uzayan ekili alanlar, günümüzde eski zamanlarda insanların giydiği çuvaldan ve çalı çırpıdan yapılan kıyafetlere denk kıyafetler giymiÇ insanlar, sıra sıra dizilmiÇ seyyar tuvaletler. En büyük fark konaklamaydı. Burada insanlar yurt dedikleri kubbe Çeklinde çadırlarda kalıyorlardı.

Irmağın kenarında böyle en az otuz çadır uzanıyordu.
Johnny arabayı park alanına çekip kamyonetten indi. Arkasından kamyonetin kapıĢım çekerek açıp sonra da çarparak kapatan ġiĢman Bob belirdi.
Marah endiĢeli bir sesle, "iyi misin, Tully teyze?" dedi.
"Sessiz ol, Marah," dedi Johnny. "Gel bakalım babamn yanma."
Tully onu beklediklerini biliyordu ama yine de orada öylece oturdu. Ġnsanlar her zaman onu beklerlerdi, ünlü olmanın nimetlerinden biri de buydu.
"Yapabilirsin," dedi dikiz aynasındaki korkmuĢ kadına.
Ömrü boyunca kalbini korumak için üzerini bir tabakayla kaplamaya, etrafında kalın bir kabuk örmeye çalıĢmıĢtı; Ģimdiyse o kabuğu bile bile soyuyor, aslında ne kadar hassas ve korunmasız olduğunu ortaya çıkarıyordu. BaĢka seçeneği var mıydı ki? Eğer annesiyle birlikte bir Ģansı olacaksa birinin ilk adımı atması gerekiyordu.
YavaĢ ve dikkatli hareketlerle kapıyı açıp arabadan indi.
ġiĢman Bob kamerasıyla birlikte karĢısında duruyordu.
Tully derin bir nefes alıp gülümsedi. "Sunshine Farms yerleĢim bölgesindeyiz. Annemin yaklaĢık bir haftadır burada yaĢadığını haber aldık, ancak kendisi henüz buranın adresini avukatıma göndermediği için

burada kalmaya karar verip vermediğini bilmiyoruz."
Uzun bir sıra Çeklinde dizilmiÇ, üzeri sedir sundurmalarla kaplı masalara doğru yürüdü; yorgun görünen kadınlar oturmuÇ, mallarım satıyorlardı. Çilekler, reçeller, Çuruplar, marmelâtlar, cici kız iÇi el iÇleri.
Kimse bir kameranın ya da ünlü birinin onlara doğru gelmesini umursamıyor gibiydi.
"Ben Tallulah Hart. Bu kadım arıyorum." Fotoğrafı uzattı.
ġiÇman Bob sol tarafına geçip onu yakından izlemeye devam etti. Kameraların duygularınızı en ince ayrıntısına kadar yansıtmak için ne kadar yakınınıza sokulması gerektiğinden pek çok insamn haberi bile yoktu.
"Cloud," dedi kadın gülümsemeden.
Tully'nin bir an için kalbi durdu sanki. "Evet."
"Artık Sunshine'da değil. Buramn iÇi ona göre fazla ağırdı. En son duyduğuma göre Mulberry denen o yere gitmiÇ. Ne yaptı ki?"
"Hiçbir Çey. O benim annem."
"Çocuğu olmadığını söylemiÇti."
Tully bu söz karÇısında verdiği tepkiyi, yüzünde bir an için beliren acıyı kameranın yakaladığım biliyordu. "Hiç ÇaÇırma* dım. Mulberry denilen o yere nasıl gidebiliriz?"
Kadın ona yolu tarif ederken Tully içinde giderek artan bir endiÇe hissetti. Yalnız kalmak için uzaklaÇarak bir çitin yanına gitti. Johnny yanma gelip ojıa doğru eğildi.

"Ġyi misin?" diye sordu kameranın yakalayamayacağı kadar usulca.
"Korkuyorum," diye fısıldadı Tully ona bakarak- "Geçecek. O artık sana zarar veremez. Sen Tallulah Hart'sın, unutmadın, değil mi?"
Ġhtiyacı olan da buydu. Gülümsedi, kendini daha güçlü hissediyordu. Arkasını dönüp kameraya bakarak kendini serbest bıraktı. Gözlerinden akan yaĢları kurulamaya çalıĢmadı. "Sanırım hâlâ beni sevmesini istiyorum," diye duygularını açığa vurdu sessizce. "Gidelim."
Tekrar kamyonete binip anayola çıktılar. Mili Road yolundan sola dönüp, eski, bej bir karavan görününceye kadar engebeli, bozuk bir çakıllı yoldan aĢağı indiler. Karavan çimenlik bir alanda kütüklerin üzerine kurulmuĢtu; etrafı paslı, hurda arabalarla çevriliydi. Üç tane bakımsız pitbull cinsi köpek çite bağlanmıĢtı. Kamyonet bahçeye girdiğinde deli gibi hırlayıp havlamaya ve öne doğru atılmaya baĢladılar.
"Ve iĢte Beklenen An," dedi Tully kapının koluna uzamrken, yüzünde zayıf bir gülümsemeyle kameraya bakarak.
Hepsi aym anda arabadan inip bir hizada yürümeye baĢladılar. En baĢta Tully sahte bir güvenle ilerliyordu, ġiĢman Bob arkasında ya da önünde her am kameraya alıyordu, Johnny ise Marah'mn elinden tutmuĢ ona sessiz olması gerektiğini hatırlatarak arkalarından geliyordu.
Tully ön kapıya çıkıp kapıyı çaldı.

Cevap veren olmadı.
#
Ayak seslerini dinlemeye çalıĢtı ama köpeklerin havlamasından bir Ģey duymak imkânsızdı. Tekrar kapıyı çaldı, tam rahat bir nefes alıp pes edip, "ġansımız yokmuĢ," demek üzereydi ki kapı dönerek açıldı ve üzerinde iç çamaĢırı olan, dağınık saçlı dev gibi bir adam göründü. ġiĢkin, kıllı göbeğinin sol tarafında havai eteği giymiĢ bir kadın dövmesi vardı.
"Evet?" dedi kolunun altım kaĢıyarak.
"Cloud'u görmek için gelmiĢtim."
Adam baĢım sağa eğip karavandan dıĢarı çıktı, yamndan geçerek köpeklere doğru gitti. Karavandan gelen koku Tully'nin gözlerini yaĢartmıĢtı. Kameraya dönüp esprili bir Ģeyler söylemek istiyordu ama o kadar gergindi ki yutkunmakta bile zorlanıyordu. Ġçeride bir yığın çöp ve boĢ yemek kutusu buldu. Her yerde sinekler uçuĢuyordu ve kalıntılarla dolu pizza kutuları vardı. Ama en çok da boĢ içki ĢiĢeleri ve bir bong dikkatini çekmiĢti. Mutfak masasının üzerinde koca bir esrar yığını duruyordu.
Tully bunu kameraya göstermedi, bu konuda bir yorum da yapmadı.
ġiĢman Bob ise her bir adımım kayda alıyor, bu karavan gezisinin her ayrıntısını gösteriyordu. Tully mutfağın yarımdaki kapalı kapıya doğru ilerledi, kapıyı çalıp açtı ve bugüne dek

gördüğü en iğrenç banyoyla karÇılaÇtı. Kapıyı çarparak kapatıp yan taraftaki diğer kapıya geçti. Bu kapıyı da iki kez çalıp kapı kolunu çevirdi. Burası küçük bir yatak odasıydı, her tarafa dağılmıÇ kıyafetler odayı daha da da-raltmıÇü. Yatağın kenarındaki masamn üzerinde bir dizi boÇ, iki litrelik Monarch Gin ŞiÇesi vardı.
Annesi dağınık yatağın üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmıÇ, yırtık pırtık mavi bir battaniyeyle üzerini örtmüÇtü.
Tully eğilip yaklaÇtı, annesinin cildinin ne kadar solduğunu ve kırıÇtığını gördü. "Clpud?" Bu ismi en az üç dört kez söyledi am£ hiçbir cevap alamadı. Sonunda uzamp annesinin omzuna dokundu, önce yavaÇça, sonra pek de yavaÇ olmayan bir Çekilde annesini dürtmeye baÇladı. "Cloud?"
ġiÇman Bob pozisyon alıp kamerayı yataktaki kadına odak-
ladj.
Annesi yavaÇça gözlerini açtı. Etrafındakileri fark etmesi biraz uzun zaman aldı, boÇ ve bulanık gözlerle etrafına baktı. "Tallulah?"
"Selam, Cloud."
"Tully," dedi; kızının tercih ettiği adı sonradan hatırlamıÇ gibiydi. "Burada ne iÇin var? Bu kamera da neyin nesi?"
"Seni arıyordum."
Cloud yavaÇça kalkıp oturdu, ellerini kirli ceplerine sokup sigara aradı. Sigarasını yakarken annesinin elinin ne kadar çok titrediğini fark etti. AteÇi sigaramn ucuna

denk getirmek için ÜÇ kez uğraĢması gerekmiĢti. "New York'ta oturup giderek daha ünlü ve zengin biri olduğunu sanıyordum." Kameraya gergin bir bakıĢ attı.
"Zengin ve ünlüyüm, evet," dedi Tully, sesindeki övünmeyi bastıramadan. Onca hayal kırıklığından sonra hâlâ bu kadının takdirini kazanmak için uğraĢıyor olmasından nefret ediyordu. "Ne zamandır burada yaĢıyorsun?"
"Neden soruyorsun ki? Ben buralarda çürürken sen güzel yerlerde yaĢıyorsun."
Tully annesine baktı; darmadağınık, taranmamıĢ saçlarının aralarındaki beyazları, dikiĢ yerleri sökülmüĢ ve yırtılmıĢ olan çuval gibi olan lekeli kargo pantolonunu, üzerindeki yalnıĢ düğ-
melenmiĢ eski flanel gömleği inceledi. Ve de yüzünü. KırıĢık, kirli ve sigara, alkol ve yaĢadığı periĢan hayatın soldurduğu cildini. Cloud daha altmıĢına bile gelmemiĢti ama en az on beĢ yaĢ daha yaĢlı gösteriyordu. Gençliğindeki zarif güzelliği artık kalmamıĢ, tamamen silinip gitmiĢti. "Ġstediğin hayat bu olamaz, Cloud. Sen bile... "
"Ben bile, öyle mi? Beni neden arıyordun, Tully?"
"Sen benim annemsin."
"Ġkimiz de bundan daha fazlasını biliyoruz."
Cloud boğazını temizleyip uzaklara bakmaya baĢladı. "Buradan uzaklaĢmam lazım. Belki birkaç günlüğüne seninle kalırım. Banyo yaparım. Bir Ģeyler yerim."

Tully bu sözlerin onda uyandırdığı duygudan nefret ediyordu. Ömrü boyunca annesinin onunla gelmek istemesini beklemiĢti, ama böyle bir anın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydı.
"Tamam."
"Gerçekten mi?" Cloud'un yüzündeki inanmama ifadesi birbirlerine ne kadar az güvendiklerini gösteriyordu.
"Gerçekten." Tully bir an için kameranın orada olduğunu bile unutmuĢtu. Ġmkânsızı düĢlemeye cesaret edebilmiĢti sonunda: Ġki yabancı yerine anne-kız olabilirlerdi artık. "Hadi, Cloud. Gel seni arabaya götüreyim."
Tully annesiyle arasında bir bağ oluĢturabilme ihtimaline inanmaması gerektiğini biliyordu, ama bunu düĢününce içinde bir umut yeĢeriyordu ve bu duygu bile ayaklarım yerden kesmeye yetiyordu. Belki en sonunda onun da bir ailesi olabilirdi.
Kamera her Ģeyi çekiyordu: Tully'nin umudunu, korkularım ve ihtiyaçlarım. Uzun dönüĢ yolculuğu boyunca Cloud bir köĢeye kıvrılmıĢ uyurken, Tully objektifin karĢısına geçip içini döktü. Johnny'nin sorularına hiç duraksamadan, dürüstlükle cevap verdi ve en azından ona uzak olan annesinin onu ne kadar yaraladığını gösterdi.
Ama Ģimdi Tully uzak sözcüğüne yeni bir sözcük daha eklemiĢti.
Bağımlı.
Annesini tanıdığı kadanyla ilaç ya da alkol bağımlısıydı ya da her ikisine birden bağımlıydı.

Tully düĢündükçe aralarındaki sorunun nedeninin bu durum olduğuna daha çok inanmaya baĢlamıĢtı. Annesini bir rehabilitasyon merkezine yatırıp tedavi programı süresince ona yardıma olursa, belki birlikte yeni bir baĢlangıç yapabilirlerdi. Tully bundan o kadar emindi ki, CBS'deki patronunu arayıp birkaç gün daha izin istedi, böylece daha iyi bir evlat olabilecek ve periĢan durumdaki annesinin toparlanmasına yardım edebilecekti.
"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Johnny, Tully telefonu kapattığında. Seattle'daki Farmont Oliympic Hotel'in ġelale Süiti dedikleri lüks odasında oturuyorlardı. ġiĢman Bob pencere kenarıpdaki ĢiĢkin sandalyede oturmuĢ, bütün konuĢmayı kayda alıyordu. Her yerde kamera ve çekim malzemeleri vardı, dev ıĢıklar oturdukları kanepeyi sahneye çevirmiĢti. Marah'da ĢiĢkin sandalyelerden birine kedi gibi kıvrılmıĢ, kitap okuyordu.
"Bana ihtiyacı var," dedi Tully sadece.
Johnny içini çekip hiçbir Ģey söylemeden ona bakti.
"Evet," diye ayağa kalkıp gerindi Tully. "Sanırım ben kafayı vurup yatacağım." ġiĢman Bob'a dönüp, "Bu gecelik bu kadar. Git de iyi bir uyku çek. Yarın yine sekizde baĢlarız," dedi. ġiĢman Bob baĢım salladı, eĢyalarım topladı ve koridorun sonundaki odasma doğru yöneldi.

"Ben Tully teyzemle yatabilir miyim?" dedi Marah kitabının yere düĢmesine aldırmadan.
"Bence bir sakıncası yok." dedi Johnny. "Eğer Tully de isterse.
"Şaka mı yapıyorsun? Günümü vaftiz kızımla pijama partisi yaparak noktalamak muhteĢem olacak."
Johnny odasına gittikten soma Tully, Marah'ya annelik yaptı; diĢlerini fırçalamasını, yüzünü yıkamasını ve pijamalanm giymesini söyledi.
"Pijama giyme yaĢım çoktan geçtim," dedi Marah bilmiĢ bilmiĢ, ama yatağa girip daha birkaç yıl önceki küçük kız gibi Tully'ye sokuldu.
"Bu öyle müthiĢ ki, Tully teyze," dedi uykulu uykulu. "Ben de büyüyünce televizyon yıldızı olacağım."
"Bundan hiç Ģüphem yok."
"Tabii eğer annem izin verirse ki muhtemelen vermez."
"Ne demekmiĢ o?"
"Annem hiçbir Ģey yapmama izin vermiyor."
"Senin annen benim en yakın arkadaĢım, farkındasın, değil
mi?"
"Evet," dedi Marah isteksizce.
"Sence neden peki?"
Marah yan dönüp ona baktı. "Neden?"
"Çünkü annen süper bir insan."
Marah yüzünü buruĢturdu. "Benim artnem mi? O hiç güzel bir Ģey yapmaz ki."
Tully hayır der gibi baĢım salladı. "Marah, senin annen ne olursa olsun seni seviyor ve

seninle gurur duyuyor. înan bana, prenses, bu, dünyarun en güzel Çeyi."
Tully ertesi sabah erkenden kalkıp koridorun diğer tarafındaki yatak odasının önüne gitti. Odanın kapısında duraklayıp kendini hazırlayarak kapıyı tıklattı. Ġçeriden ses gelmeyince kapıyı yavaĢça açtı.
Annesi hâlâ uyuyordu.
Gülümseyerek süitten çıktı, kapıyı da arkasından yavaĢça kapattı. Johnny'nin odasının önüne gelince de duraklayıp kapıyı tıklattı.
Johnny hemen kapıyı açtı, üzerinde otelin bornozu vardı, saçlarından sular damlıyordu.
"Sekizde baĢlayacağız sanıyordum."
"Evet. Ben gidip rehabilitasyon merkezinde giymesi için Cloud'a bir iki kıyafet, bize de yiyecek bir Çeyler alacağım. Ma-rah hâlâ uyuyor."
Johnny kaĢlarım çattı. "Çok erkencisin, Tully. Dükkânlar daha açılmamıĢtır."
"Ben hep erkenciyim. Sen de biliyorsun, Johnny. Ayrıca Tal-lulah Hart'a her yer açıktır. Benim hayatımın nimetlerinden biri de bu. Sende benim odamın anahtarı var mı?"
"Evet. Ġimdi oraya gideceğim. Dikkatli ol."
Tully onun dediğini duymazlıktan gelip Public Market'a gitti ve bir yığın ayçöreği, donu t91 ve tarçınlı kurabiye aldı. Cloud'un biraz kilo alması lazımdı. Soma La Dölce'ye gidip annesine kot pantolon, birkaç parça bluz, iç çamaĢırı, sutyen ve de bulabildiği en kalın ceketi aldı. Saat dokuzda otele dönmüĢtü.

"Ben geldim," diye seslendi kapıyı ayağıyla kapatarak. "Neler aldım bir görseniz..." Kıyafet poĢetlerini kanepenin üzerine koydu, torbalan da yere bıraktı.
Aldığı kurabiyeleri ve donutları oturma odasındaki küçük masanın üzerine çıkarmaya baĢladı.
91 Genellikle tatlı olan, çok çeĢidi bulunan hamuriu yiyecek, (y. n.)
ġiĢman Bob köĢede durmuĢ, Tully'nin geliĢini çekiyordu.
Tully en iyi gülümsemesini takınıp kameraya baktı. "Annemin biraz kilo alması lazım. Bunlar iĢe yarar. Starbucks'taki hemen hemen her kahveden aldım. Hangisini sevdiğini bilmiyorum."
Johnny kanepede oturuyordu, yorgun görünüyordu.
"Burası morg gibi." Tully gidip annesinin kapısını tıklattı. "Cloud?"
Cevap yoktu.
Kapıya bir daha vurdu. "Cloud? Banyoda mısın? îçeri geliyorum."
Kapıyı açtı.
Ġlk olarak odadaki sigara dumanı ve açık pencere dikkatini çekti. Yatak boĢtu.
"Cloud?" Banyoya gitti, banyo hâlâ ıslak ve buharla kaplıydı. Kalın Mısır pamuğu havlular bir yığın halinde yerde duruyordu. Kirletilip lekelenmiĢ banyo lifi ve el havlusu muslukta asılı duruyordu.
Tully arkasını dönerek buharlı banyodan yavaĢça çıkıp Johnny'ye ve kameraya döndü. "Gitti mi?"

"Yarım saat önce," dedi Johnny. "Onu durdurmaya çalıĢtım."
Tully hiçbir Ģey söylemedi, tıpkı Seattle sokaklarında terk edilen o on yaĢındaki kız gibi ihanete uğramıĢ hissediyordu yine kendini. Değersiz ve istenmeyen biri gibi.
Johnny yanına geldi, onu kollarına alıp kucakladı. Tully ona neden diye sormak istiyordu; onun ne suçu olduğunu, neden kimsenin onunla kalmak istemediğini... Ama sorular boğazına düğümlenmiĢti. Tully uzun süre ona sarılıp kaldı, onun rahatlığına bıraktı kendini. Johnny, sanki bir çocukmuĢ gibi onun saçlarını okĢayıp, "ġĢt," diye fısıldadı kulağına.
Tully neyse ki tam zamanında nerede olduğunu hatırlayıp geri çekildi ve yüzünde zoraki bir gülümsemeyle kameraya baktı. "Evet, iĢte bu kadar. Hikâyemizin sonu. Benim iĢim bitti, Bob."
Johnny'nin yamndan geçip kendi odasına gitti, duĢta Ģarkı söyleyen Marah'mn sesini duydu. Gözleri dolmuĢtu ama gözyaĢlarının akmasına izin vermedi. Annesi onu bir kez daha kıramayacaktı. Bundan baĢka bir son olacağım düĢünmekle aptallık etmiĢti.
Soma yamnda duran boĢ komidini fark etti. "Mücevherlerimi çalmıĢ sürtük!"
Gözlerini kapatıp yatağın ucunda oturdu. Cebinden cep telefonunu çıkarıp Kate'in numarasım tuĢladı ve telefonun sesini dinledi. ArkadaĢı telefonu açınca Tully alo bile demeden, "Bende bir sorun var, Katie,"dedi usulca; sesi titriyordu.

"Seni bırakıp gitti mi?"
"Hem de gece hırsızı gibi."
"Tallulah Rose Hart, Şimdi beni dinle. Telefonu kapatıp hemen feribota biniyorsun. Seninle ben ilgileneceğim. Anladın mı? Ailemi de yamnda getir."
"Bağırmana gerek yok. Geliyorum. Hepimiz geliyoruz. Ama oraya geldiğimde içkileri hazırlasan iyi edersin. Çocuklara içirdi-ğin o berbat meyve sularıyla falan da karıŞtırmadan içeceğim."
Kate güldü. "Daha sabah saatlerindeyiz, Tully. Size kahvaltı hazırlarım."
"Sağ ol, Kate," dedi Tully sessizce. "Sana borçluyum."
BaŞım kaldırınca ġiŞman Bob'ı gördü. Kapıda durmuŞ her Şeyi kameraya alıyordu, Johnny de yamndaydı.
Ancak onu ağlatan ne kameranın kırmızı ıŞığı, ne halkın önünde küçük düŞeceğini bilmek ne de her Şeyi gören objektifti.
Johnny ve gözlerindeki o üzgün, anlayıŞlı bakıŞ ağlatmıŞtı onu sonunda.
Yirmi Yedinci Bölüm
Blgesel iki hafta sonra yayınlandı; Tully'nin olağanüstü ba-arılarına alıŞkın olan Kate bile halkın tepkisi karŞısında ŞaŞırıp kalmıŞtı.
Haber medyaya damgasını vurmuŞtu. Tully yıllarca kamera karŞısında, tam bir tarafsızlıkla haber yapıp sunan soğukkanlı, sivri dilli profesyonel bir haberci olarak tanınmıŞtı.
Fakat Şimdi kamuoyu, onun ne kadar çok hayal kırıklığına uğradığım ve terk edildiğini

öğrenmiÇti. Haberci kimliğinin arkasındaki kadım görmüÇlerdi ve sürekli ondan bahsediyorlardı. En çok duyulan sözse, "Aynt benim gibi," idi.
Bu belgeselden önce halk Tallulah Hart'a saygı duyuyordu. Belgeselden sonraysa ona tapmaya baÇlamıÇlardı. Tully aym haftada hem People hem de Us dergilerinin kapağında boy göstermiÇti. Belgesel -ve bazı bölümlerinden seçmeler- eğlence ve haber programlarında tekrar tekrar yayınlanmıÇtı. GörünüÇe göre Amerikan halkı Tully'den bıkmak bilmiyordu bir türlü.
Ama herkes Tully'yi ve arasımn bozuk olduğu annesiyle yaÇadığı üzücü yüzleÇmeyi izlerken, Kate bu görüntülerde bambaÇka bir Çey görüyor ve görüntüleri adeta saplantı halinde izliyordu. En son, Cloud'un gittiği ortaya çıktığı zaman Johnny'nin Tully'ye bakıÇım, yamna gidip onu kollarına alıÇım unutamıyor-du.
Bir de Tully ve Johnny'nin Sunsine Farms'ta sessizce aralarında konuÇtukları o görüntü vardı. Görüntülerde aralarındaki konuÇma montajlanıp hemen ardmdan yerleÇim bölgesinin ge-
nel görüntülerine geçilmiÇti ama Kate birbirlerine ne dediklerini düÇünmeden edemiyordu.
Bir primatolog gibi beden dillerini inceledi ama en sonunda baÇladığı noktaya geri döndü: Duygusal bir belgesel hazırlayan iki eski arkadaÇ ve uzun süredir onlarla ilgili endiÇeleri olan bir eÇ.

Bu iÇe artık bir son verecekti. Eğer bir Çey daha olmasaydı Kate yıllar boyu onlarca kez yaptığı gibi eski kıskançlıklarım bir kutuya kapatıp kaldıracaktı.
Ama bir Çey daha olmuÇtu.
Dünyanın en büyük ikinci yapımcılık Çirketi Syndiworld, belgeseli izleyip Tully'ye kendisinin hazırlayıp sunacağı bir saatlik bir program yapmayı teklif etti; Tully böylece bütün dikkatleri üzerine çekecekti.
Bu fikir Tully'nin dünyasım tümüyle değiÇtirmiÇ, ona kamera karÇısında kendisi gibi olma, bütün dünyaya gerçekte nasıl biri olduğunu ve gerçek duygularım gösterme fırsatı vermiÇti. Artık sabahın üçünde iÇ baÇı yapmak da yoktu. Teklifi duyar duymaz bunun tam da istediği Çey olduğunu söylemiÇti ama yine de iki Çartı vardı: Birincisi program Seattle'da çekilecekti, ikincisi de yapımcılığım John Ryan yapacaktı. Bu Çartları koyarken arkadaÇlarının iznini almak aklına bile gelmedi.
îlk telefon geldiğinde Kate ve Johnny arka verandada oturmuÇ, uzun bir günün ardından bir Çeyler içmeyi planlıyorlardı.
Johnny, Tully'nin teklifi karÇısmda gülmüÇ, ona böyle iÇlerde uzman birini bulmasım söylemiÇti. Sonra Tully milyonluk bir maaÇtan bahsetmiÇti. Ġki gün sonraysa artık Kate'in gülmediği kesindi. O ve Johnny oturma odasında durmuÇ, çocuklar yattığı için seslerini

yükseltmemeye çalıĢıyorlardı. Tully New York'a geri dönmüĢ-
tü; telefonun baĢına oturmuĢ, bir kez daha dediğini yaptırdığım görmek için beklediğine Ģüphe yoktu.
"Bu konuda neden tartıĢtığımızı anlayamıyorum, Katie," dedi Johnny, pencerenin önünde bir ileri bir geri gidip gelerek. "Bu teklif hayatımızı değiĢtirecek."
"Şimdiki hayatimizin nesi varmıĢ?"
"Ne kadar çok para teklif ettiklerinin farkında mısın? Evin ödemesini tamamlayabiliriz. Çocukları Harvard'a tip okumaya gönderebiliriz. Ben de gerçekten önemli olan birkaç program yapabilirim. Tully dünyanın çeĢitli bölgelerindeki insanların yaĢadığı sıkıntıları göz önüne serebileceğimi söyledi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"
"Bundan sonra böyle bir kariyer mi istiyorsun? Her söze Tully Şunu dedi, Tully bunu dedi, diye mi baĢlayacaksın?"
"Tully için çalıĢıp çalıĢamayacağımı mı soruyorsun? Cevabım evet! Tully Hart'tan çok daha kötü bir sürü insanla çalıĢtım ben."
"Belki onun için çalıĢman Şart mı diye soruyorumdur?" dedi Kate usulca.
Johnny odada dolaĢmayı kesip ona döndü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bütün bunların sebebi bu mu? Asırlar önce yaĢanan bir gece mi?"
"O olağanüstü güzel bir kadın. Ben sadece senin... " Cümlesini bitiremedi, eski

korkularım ve güvensizliklerini sözcüklere dökemedi.
Johnny ona öyle kızgın bir bakıÇ attı ki, Kate küçülüp kaybolduğunu hissetti. "Ben bunu hak etmiyorum."
Kocasının merdivenleri hızla çıkıÇım izledi, kapıyı çarparak kapattığım duydu.
Uzun süre orada oturup alyansına baktı. Neden bazı anılar

bir türlü silinip ahlamıyordu ki? YavaÇça ıÇıklan söndürüp kapıları kilitledi ve üst kata çıktı.
Odalarının kapalı kapısının önünde durup derin bir nefes aldı. Şimdi ne yapması, ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Kocasının kalbini kırmıÇ, ona hakaret etmiÇti. Bunun çok büyük bir fırsat olduğunu ikisi de biliyordu. Kendi güvensizliği ve korkulan yüzünden böyle bir fırsatı tepemezlerdi.
Gidip ondan özür dilemeli; korkmakla aptallık ettiğini, nefes aldığından ne kadar eminse onun aÇkından da o kadar emin olduğunu söylemeliydi. Üstelik doğruydu da. Onun aÇkından gerçekten emindi.
Bu yüzden de Johnny'yle gurur duymalı, bu fırsat onun için çok önemli olduğundan onun adına sevinmeliydi. Evlilik böyle bir Çeydi, bir takım oyunuydu, Çimdiyse amigoluk yapma sırası ondaydı. Ama bütün bunlan bildiği halde yine de mutlu olamıyordu.
Daha çok korkuyordu.

Evet, zengin olacaklardı. Belki nüfuzlan da artacaktı.
Ama bedeli ne olacaktı?
Tully sözleÇmesini tamamlayıp bir sürü ünlü insanın katıldığı duygusal bir son yayın yaparak New York'a veda etti. Emerald City'de yeni bir çatı katı tuttu, bir ay boyunca kapalı kapılar arkasında yapılan toplantılara katılıp Mularkeylerin tatil geleneğinin anısına, "Tully Hart'la kız kıza sohbet" adım verdiği programının planlanm yaptı. Johnny'yle birlikte eski günlerdeki gibi uzun saatler boyu çalıÇıp ekibi belirlediler, seti tasarladılar ve programın konsepti üzerinde çalıÇtılar.
2003 yılının ağustos ayı geldiğinde ön hazırlıklann çoğu bitmiÇ, Tully yine iÇe fazlasıyla dalıp bir hayatı olduğunu unut-tuğunu fark etmiÇti. KarÇı yakada oturan Kate'le bile neredeyse hiç görüÇmemiÇti. Bu yüzden de telefon açıp en iyi arkadaÇım ve manevi kızım günü birlikte geçirmeye davet etti.
"Üzgünüm,"dedi Kate. "ġehre inemem."
"Hadi ama," diye yalvardı Tully. "Bu yaz pek arayamadım, biliyorum ama Johnny'yle her gün on iki saat boyunca çalıÇıp durduk."
"Bilmediğim bir Çey söyle. Onu benden daha çok görüyorsun."
"Seni özledim."
Bir sessizlik oldu, soma, "Ben de seni özledim, ama bugün gerçekten olmaz. Oğlanların arkadaÇları gelecek."

"Marah'yı elinden alsam olur mu? Hı?" dedi Tully, düĢündükçe bu fikri daha çok benimseyerek. "Onu yine Juarez'e maniküre götürürüm, makyaj dersi de alırız. Belki bir de yüz maskesi. Harika olacak. Kız kıza dıĢanda bir gün geçiririz."
"O daha güzellik merkezine gidemeyecek kadar küçük, Tully," diye güldü Kate ama gülüĢü biraz zorakiydi. "Makyajı falan da unut. Dokuzuncu sımfa geçene kadar makyaj yapması yasak."
"Hiç kimse güzellik merkezine gitmek için küçük değildir, Kate, ayrıca makyajı yasaklaman delilik. Annen de denemiĢti, hatırlıyor musun? Biz de sadece evde değil de otobüs durağında yapmaya baĢlamıĢtık. Doğru makyajın nasıl yapılacağım öğrenmesini istemez misin?"
"Henüz değil."
"Hadi ama," diye ikna etmeye çalıĢtı Tully. "Onu on bir elli vapuruna bindir. McDonald's'ta beklerim. Hem son zamanlarda hep tartıĢtığınızı söylemiĢtin."
"Ġey... Sanırım bu fena olmaz. Ama ne kadar yalvarırsa yal-varsın on sekiz yaĢ sınırı olan filmlere gitmek yok."

"Tamam." #
"Belki böylece kendini biraz daha iyi hisseder. Yarın okul alıĢveriĢine gidiyoruz, bu o kadar sanalı bir Ģey ki uyuĢturmadan kanal tedavisi yaptırmakla aĢağı yukarı aynı Ģey sayılır."

"Belki onu Nordstrom'a götürürüm. Ona özel bir Çeyler alırız."
"Kırk dolar."
"Efendim?"
"En fazla bu kadar harcayabilirsin. Bir dolar bile geçmeyecek, ayrıca eğer ona göbeğini açıkta bırakan bir Çey alırsan, Tul-ly... "
"Biliyorum. Biliyorum. Britney Spears eÇittir ġeytan. Anladık."
"Ġyi. Gidip Marah'ya söyleyeyim."
Tam bir saat on iki dakika soma Tully Çoförüne Alaska Yolu'ndaki McDonald's'ın yanına çekmesini söylüyordu. Korna seslerinden, buraya park etmenin yasak olduğunu anlamıÇtı ama kim takardı ki?
Arabanın camım indirip ona doğru koÇan Marah'yı gördü. "Bu tarafa," diye seslendi arabadan inerek.
Marah ona sıkı sıkı sarıldı. "Beni evden çıkardığın için çok teÇekkür ederim. Annem bütün gün beni azarlayıp duruyor. Ne yapıyoruz?"
"Gene Juarez'e gidip Çöyle baÇtan aÇağı yenilenmeye ne dersin?"
"Harika!"
"Ondan soma da ne istersen onu yaparız."
"Sen kesinlikle harikasın," dedi Marah, gözlerinde Tully'nin bugüne dek gördüğü en saf hayranlıkla ona bakarak.
Tully güldü. "Ġkimiz de harikayız- Bu yüzden de mükemmel bir takımız."
Yirmi Sekizinci Bölüm

T/"ız Kıza Sohbet yayınlandığı ilk günden itibaren görülmemiÇ X\.bir baÇarı yakalamıÇtı. TuUy birdenbire bir haberciden ya da sabah haberleri sunucusundan çok daha fazlası oluvermiÇti; o artık gerçek bir yıldızdı. Programda her Çey onun güçlü olduğu konulara odaklanmıÇ, yeteneğini öne çıkaracak Çekilde tasarlanmıÇtı.
Asıl iyi olduğu -eskiden beri hep iyi olduğu- Çey insanlarla konuÇmaktı.
Sadece kamerayla değil, konuklarıyla, stüdyodaki izleyiri-leriyle ve televizyondan izleyen herkesle bağlantı kurmayı ba-Çanyordu. Programın ilk iki haftasında Tully tam bir sansasyon haline gelmiÇti. People, Entertainment Weekly, Goodhousekeeping ve in Style dergilerinin kapaklarında boy boy resimleri çıkmıÇtı. Syndiworld, gelen taleplere yetiÇmekte zorlamyordu, böylece Tully'nin programı yeni piyasalara da açılmaya baÇlamıÇtı. Her Çeyden güzeli de bu onun kendi programıydı. Elbette programm bir kısmı Syndiworld'e aitti, Ryanlar da küçük bir pay sahibiydi ama forvette o oynuyordu. Herkesin bildiği gibi Oprah'mn95 yansı kadar bile baÇanlı olmak çok büyük bir baÇa-nydı.
ġimdi ofisinde oturmuÇ, birazdan baÇlayacak olan çekim için notlarının üzerinden geçiyordu. Saatine baktı; çekime yirmi dakika kalmıÇtı.
92 Oprah YVinfrey: Ünlü bir televizyon yıldızı ve program sunucusudur. Tıpkı Tully gibi kötü bir çocukluk geçirmiÇ,

büyükannesinin yanında büyümüÇ, küçük yaÇta tecavüze uğramıÇ ve iÇ hayatında görülmemiÇ baÇanlara imza atmıÇtır, (ç.n.)
Bu, ünlü konuklar ağırladığı programlardan biriydi. Gülümseyerek, birbirimizi-ne-kadar-da-çok-seviyoruz-değil-mi, tarzında röportajlar yaptığı programlardan biri. Doğrusu Tully'nin içinde hâlâ bu tür bölümleri çekmeye tahammül edemeyen bir haberci ruhu kalmıÇtı ama içindeki iÇ kadım ağır basıyordu. Son günlerde halk, yıldızlara yeterince yaklaÇamıyordu. Johrıny bu bölümlere yalnızca dünyayı değiÇtirecek birkaç küçük iÇ yapabilmek adına katlanıyordu.
Kapı çalındı, sonra da saygılı bir ses, "Ms. Hart?" dedi.
Tully sandalyesiyle birlikte arkasını döndü. "Evet?"
"Vaftiz kızınız geldi. Kızımzı-iÇe-götürün konulu bölüm için."
"Harika." Tully ayağa fırladı. "Ġçeri alın."
Kapı sonuna kadar açıldı, üzerinde soluk kot pantolon ve lacivert kaÇmir kazakla kapıda duran Johnny göründü. "Selam," dedi.
"Selam."
Johnny'nin yam baÇındaki Marah heyecandan yerinde dura-mıyordu. "Merhaba, Tully teyze. Babam bütün gün seninle birlikte kalabileceğimi söyledi."
Tully onlara doğru yürüdü. "Daha iyi bir kız bulamazdım. Bir program hazırlamanın nasıl bir Çey olduğunu görmeye hazır mısın?"
"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Tully, Johnny'ye döndü; bir an için ona ne kadar yakın durduğunu fark etmemiÇti. Kulağımn yamnda tıraÇ edilmeden kalmıÇ o küçücük bölümü bile görebiliyordu.
"Bana ihtiyacın olursa odamda olacağım. Marah yarımdayken ona araba ya da at falan almaya kalkma."
"Daha küçük bir Çey peki?"
"Normalde olur derdim, ama söz konusu sen olunca o küçük Çey pırlanta olabilir."
"Kız Kıza Sohbet çantası vermeyi düÇünüyordum."
"Harika."
Tully ona gülümsedi. "Sen benim yapımcımsın. Harika olduğumu söylemek zorundasın."
Johnny ona baktı. "Bütün dünya senin harika olduğunu düÇünüyor."
Birdenbire, geride bıraktıkları pek çok yıl, konuÇma, an ve Tully'nin geri teptiği fırsatlar aralarında belirmiÇti sanki. En azından Tully'ye öyle gelmiÇti. Artık Johnny'yi ne düÇündüğünü yüzünden anlayacak kadar iyi tammıyordu. Her gün birlikte çalıÇmalarına rağmen çevrelerinde hep baÇkaları vardı ve iÇe odaklanıyorlardı. Tully hafta sonları onun evine gittiği zaman-lardaysa, o Kate'in kocasıydı, Tully de aralarındaki mesafeyi koruyordu.
Johnny ne kıpırdadı ne de gülümsedi.
Tully gülümsedi ve gülümsemesinin samimi göründüğünü umarak geri çekildi. "Hadi gel, Marah, gidip anne-kızcılık oynayalım. YeÇil salonda Lindsay Lohan var. Bu iÇe nasıl baÇladığım sorabilirsin."

Eylül ayımn ilk haftasında güneĢli bir çarĢamba günü, Kate, Or-dway Ġlköğretim Okulu'nun önündeki kaldırımda duruyordu. Daha birkaç dakika önce kaldırım kenarına park etmiĢ otobüslerle ve çoğu SUV ya da kamyonet olan ve yolcu taĢıma Ģeridinde milim milim ilerleyen arabalarla tıklım tıklım olan park alam Ģimdi boĢ ve sessizdi. Zil çalıp susmuĢ, müdür güne baĢlamak için alçak tavanlı, basık binaya dönmüĢtü. Sonuna kadar çekilmiĢ iki flama, tatlı sonbahar rüzgârında uçuĢuyordu.
"Hâlâ ağlıyor musun?" Tully moral vermek için sormuĢ gibi davranmaya çalıĢıyordu ama sesi onu ele veriyordu. Bu sözcüklerin arkasında ufak da olsa bir gülme isteği seziliyordu.
"Kaybol, inan bana, Ģu anda duygularımı çok nazik bir Ģekilde ifade ettim."
"Hadi ama, seni eve götüreceğim."
"Ama..." Kate arabanın camından okulun uzak tarafına baktı. "Birinin bana ihtiyacı olabilir."
"Ana sınıfına baĢladılar, açık kalp ameliyatı olmuyorlar, hem senin yapacak iĢlerin var."
Kate iç çekip gözlerini sildi. "Biliyorum, bu yaptığım çok aptalca."
Tully elini sıktı. "Aptalca değil. Okuldaki ilk günümü hatırlıyorum da. Anneleri ağlayan çocukları o kadar çok kıskanmıĢ-tım ki."
"Bugün benim için buraya gelmene gerçekten minnettarım. Stüdyodan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Yapımcım bana bir günlük izin verdi," dedi gülümseyerek. "Sanırım en yalan arkadaĢımda gözü var."
Beraberce iki yamnda ağaçlar uzanan kaldırımdan arabayı park ettikleri yere doğru yürüdüler. Kate yeni mavi SUV'sinin Şoför koltuğuna oturup motoru çalıĢtırdı.
Tully hemen oturduğu yerde öne eğilip teybe bir CD koydu. Hoparlörlerden Rick Springfield'ın sesi yankılandı. Jessie's Girl'ü söylüyordu. Kate güldü. Okulun bahçesinden dıĢarı çıkıp lattelerini almak için yoldaki kahve standında durduklarında ve en sonunda eve geldiklerinde kendini çok daha iyi hissediyordu.
Her yerine oyuncak saçılmıĢ olan dağımk, Johnny'nin en sevdiği pofuduk sandalyeye oturup ayaklarım ayak sedirine
uzattı. "Sırada ne var, korkusuz lider? AlıveriĢe mi gidiyoruz?"
"Geçirdiğimiz son üç saçma saatten soma pek zannetmlyo rum. Bu iĢ için bütün gününü ayırmalıydın."
Kate bunu daha önce de duymuĢtu. "Bu konudaki fikrini oldukça iyi biliyorum. Çocuklarımın etrafımda olmasım seviyorum iĢte."
"Aslında benim daha iyi bir planım var." Tully kendini kanepenin üzerine atü. "Yazı çalıĢmalarından bahsedeceğiz."
Kate az kalsın lattesini düĢürüyordu. "Ya-yazı çalıĢmalarım mı?"

"Ġkizler okula baÇlayınca tekrar yazmaya baÇlayacağım söylüyordun hep."
"Bana biraz zaman tam, tamam mı? Okula daha yeni baÇladılar. Bunu boÇ ver, senin programından bahsedelim. Johnny'nin anlattığına göre... "
"Zayıf taktiklerinin farkındayım. Eğer konuyu bana getirir-sen her Çeyi unuturum diye düÇünüyorsun."
"Genellikle doğru ama."
"Tamam, haklısın, pes! Ee, ne hakkında yazacaksın?"
Kate birdenbire kendini çıplak gibi hissetti.
"Bu eski bir hayal, Tully."
"Ee, sen de günden güne eskiyip yaÇlamyorsun, demek ki tam sana göre."
"Sana hiç taÇ kalpli bir cadı olduğunu söyleyen oldu mu?"
"Sadece çıktığım erkekler. Hadi, Katie. Anlat. Sürekli ne kadar yorgun olduğunu görüyorum. Hayatında baÇka bir Çeye ihtiyacın olduğunu biliyorum."
Bu Kate'in hiç beklemediği bir Çeydi, her ne kadar dünyamn zirvesinde de olsa Tully onun çaresizliğini fark etmiÇti. Birinin fark ettiğini görünce, içindeki bu çatıÇma dıÇarı çıkmıÇtı artık.
Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda rol yapmaktan yorulmaya baÇlamıÇtı. "Sadece o kadar değil. Kendimi... kaybolmuÇ gibi hissediyorum. Sahip olduklarımla yetinmem gerek ama nedense yetmiyor iÇte. Marah da beni çok yıpratıyor. Ne yapsam yanlıÇ oluyor. Ben onu öyle çok seviyorum ki... ama

o bana geçen seneden kalma bir ayakkabıymıÇım gibi davranıyor."
"YaÇından dolayı."
"Bu bahane de yavaÇ yavaÇ zayıflamaya baÇladı. Belki de o deli gibi istediği modellik kursuna katılmasına izin vermeliyim. Ama onun öyle bir dünyanın içinde olduğunu düÇünmekten nefret ediyorum."
"Not: Burada senden bahsediyoruz," dedi Tully. "Bak, Katie. Nelere katlandığım bilmiyorum, ama daha fazlasını istemenin ne demek olduğunu bilirim. Bazen seni tamamlayacak olan Çey için savaÇman gerekir."
"Bunu, bir aileye ihtiyacı olduğunda benim ailemi ödünç alan kadın mı söylüyor?"
Tully gülümsedi. "Birbirimizin aynısıyız aslında, değil mi?"
Kate çok uzun bir süre sonra ilk kez güldü. "Hep öyle olduk. Bak ne diyeceğim: Eğer sen âÇık olmayı düÇünürsen ben de yazmayı düÇüneceğim."
Tully ona baktı. "Belki bu günün tamamım plajda geçirmeyi düÇünmek daha kolay olurdu."
Durakladı. "Buraya taÇındığımdan beri Grant'ten haber alamadım."
"Biliyorum," dedi Kate. "Üzgünüm. Ama onun sana uygun biri olduğunu düÇünmüyorum. Eğer birbiriniz için doğru kiÇi olsaydınız birbirinize âÇık olurdunuz."
"Senin gibi insanlar böyle düÇünüyor," dedi Tully sessizce, sonra canlandı. "Hadi, margarita yapalım."

"ġimdi iĢe yarar bir Ģey söyledin iĢte! Ana sınıfının ilk gü-
nünde, üstelik de sabah sabah sarhoĢ olacağım, o kadar! Harika!"
Ordvvay Cadılar Bayramı Karnavalı'na sadece yedi gün kalmıĢtı, Kate de delilik edip fotoğraf çektirme alammn tasarlanmasında ve hazırlanmasında gönüllü olmuĢtu. Malzemeleri alma, arka plan resimlerini boyama, sahte perili evleri kurma derken çalıĢmaktan bitkin düĢmüĢtü. Buna bir de Marah'yı modellik kursuna götürüp getirmekle artan Ģoförlük görevi de eklenmiĢti; duyguları çoğu zaman patlamanın eĢiğinde oluyordu.
Ama kitabım yazıyor olması gerekiyordu. Johnny, Tully ve annesi ondan bunu bekliyordu. Kendisi de kendinden bunu bekliyordu. Ġkizler okula baĢlayınca vakit bulacağından emin olmuĢtu hep. Ne yazık ki ana sınıfının programım unutmuĢtu. Doğruyu söylemek gerekirse çoğu zaman ikizleri okula bıraktığında neredeyse alma zamam gelmiĢ oluyordu; her zaman ona çok yardımcı olan Johnny ise uyamk olduğu saatlerin çoğunu evde değil, stüdyoda geçiriyordu.
Kate her zaman yaptığı Şeyi yapıyordu: Eskisi kadar kolay gülümseyemediğini ya da uyuyamadığını kimsenin fark etmemesini umarak koĢturmaya devam ediyordu.
Bu sabah saat altıda Johnny'yi öpüp uyandırmıĢ, soma da Marah'yı uyandırmak için alt kattaki koridora inmiĢti. O andan itibaren de baĢkalarının ihtiyaçlarından

oluĢan girdaba yakalanmıĢtı. Çocukları okula bırakıp alıĢveriĢe gitmiĢ, bir saatlik çivi-çekiç iĢi için dekorasyon komitesiyle buluĢmuĢtu.
ĠĢe o kadar dalmıĢtı ki, az kaslın ikizleri okuldan almayı unutacaktı. Son anda, SUV'sine atlayıp ada yollarından hızla geçti;

okulun önündeki yola park ettiğinde arabaların çoğu gidiyordu. Ġkizlere korna çalıp el salladı. Telefonu çaldı. "Alo?" diye cevap verdi, arka kapıyı açmak için yan tarafına uzanarak.
"Anne?" dedi Marah.
"Ne oldu?"
Marah güldü ama kesinlikle yapmacık bir gülüĢtü bu. "Hiçbir Ģey. Sinirlenmek yok, ama bu akĢam saat yedide bir aile toplantısı düzenliyorum."
"Bir ne?"
"Aile toplantısı. Yani kısmen. Lucas'ın ya da VVilliam'ın katılmasını istemiyorum."
"Dur da iyice bir anlayayım: Saat yedide babanla ve benimle bir toplantı yapmak istiyorsun, öyle mi?"
"Bir de Tully."
"BaĢım hangi belaya soktun?"
"Neden hep benimle ilgili en kötü ihtimale inamyorsun? Sadece konuĢmak istiyorum."
Anne babasıyla konuĢmak isteyen on üç yaĢında bir kız! Ya da daha açık söylemek gerekirse, Marah'mn Kate'le konuĢmak

istemesi! Bu, temmuzda kar yağması gibi bir Çeydi. "Tamam," dedi Kate yavaÇça. "BaÇının dertte olmadığından emin misin?"
"Eminim. GörüÇürüz. HoÇça kal."
Kate elindeki telefona bakakaldı. "Ne oluyor?" diye düÇündü yüksek sesle ama daha bir cevap bulamadan arkasındaki kapı açıldı ve oğlanlar arka koltuğa tırmanmaya baÇladılar, böylece Kate günlük hayatının koÇuÇturmacasına geri döndü. AlıÇveriÇ yapması ve yemek piÇirmesi gerekiyordu; saat üçte yine yolcu taÇıma Çeridinde yollara düÇmüÇ, Marah'yı okuldan almıÇtı.
"Çimdi konuÇmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.
Marah arabanın camına dayanmıÇ, yolcu koltuğunda oturuyordu; uzun, siyah saçları önüne eğdiği yüzünün büyük bir bölümünü kapatmıÇtı. Çoğunlukla olduğu gibi düÇük belli kot pantolon, (hava yağmurlu olmasına rağmen) parmak arası terlik, daracık pembe bir tiÇört gitmiÇti ve yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. Bu ifade, takmadan asla evden çıkmadığı aksesuarlardan biriydi.
"Eğer Çimdi konuÇmak isteseydim toplantı düzenlemezdim. Hadi ama. Kafayı çalıÇtır, anne."
Kate kızının onunla bu Çekilde konuÇmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu, genellikle vermezdi de, ama bugün kızıyla kavga etmek istemediğinden karıÇmadı.
Eve gelince Kate doğruca banyoya gitti, iki aspirin içip eÇofmanlarım giydi. BaÇ

ağrısına aldırmayarak oğlanları mutfak masasına oturtup ellerine çıkartma kitaplarım verdi ve akÇam yemeğini hazırlamaya koyuldu.
Kate zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan saat altı olmuÇtu, Johnny kapıyı açtı. "Selam," dedi Tully'yi eve buyur ederek. "Bakın, büyük toplantı için benimle birlikte kim geldi."
Kate hazırladığı taco'lardan93 baÇım kaldırıp, "Ġkinize de merhaba," dedi. Tencerenin ağzım kapatıp fırının ayarım kıstı, soma da onları karÇılamaya gitti. "Neler olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"
"Ben mi? Hiçbir Çey bilmiyorum," dedi Tully.
0
O andan soma akÇam kimileri için uzadıkça uzarken, kimileri için de adeta uçup gitmiÇti. Kate yemek boyunca kızım incelemiÇ, neler olacağıyla ilgili küçücük bir ipucu yakalamaya çalıÇmıÇtı ama yemeğin sonuna gelindiğinde öğlen bildiklerinden daha fazla bir Çey öğrenememiÇti.
93 Aalı bir Meksika yemeği. (yay.n.)
Sonunda Marah neredeyse saat tam yedide, bulaÇıklar bitip ikizler üst katta film izlemeye baÇladığında, "Tamam," dedi. Ġöminenin yamnda durmuÇ, hem gergin hem de çok genç görünüyordu. "Tully teyzem diyor ki ben... "
"Tully konuyu biliyor mu?" diye sordu Kate.
"Ah, hayır," dedi Marah hemen. "Sadece genel olarak, sana kızmamam gerektiğini düÇünüyor. Saygılı olmalı ve bazı Çeylerin benim için

ne kadar önemli olduğunu sana anlatmalıymıÇım."
Kate, Johnny'ye baktı, Johnny de gözlerini döndürerek karÇılık verdi.
"Bu yüzden, ben de bundan bahsetmek istiyorum," dedi Marah ellerini sıkı sıkı birleÇtirerek. "Kasım ayında New York'ta bir konferans var ve mutlaka katılmam gerekiyor. Bu konferansa manken arayan bir sürü ajans ve fotoğrafçı katılıyor. Tully, Eileen Ford'un kesin beni seçeceğim düÇünüyor. Modellik kurÇundaki hocam da beni Çahsen davet etti."
Kate orada öylece oturup kaldı, hemen konuÇamayacak kadar ÇaÇırmıÇtı. Neıv York... Tully diyor ki... Beni Çahsen davet etti. Bu oklardan önce hangisini çekip çıkarmalıydı?
"Bunun bir ücreti olduğunu tahmin ediyorum?" dedi Johnny.
"Ah, evet," diye baÇım salladı Marah. "Üç bin dolar, ama pazarlık payı var. Herkes ama herkes orada olacak."
"Tarihler?"
"14-21 Kasım arası."
"Okul zamanı?" dedi Kate sertçe.
"Sadece bir hafta..." diye baÇladı Marah, ama Kate sözünü kesti.
"Sadece bir hafta mı? Dalga mı geçiyorsun?"
Marah endiÇeyle Tully'ye baktı, "ödevlerimi yamma alıp
geceleri ve uçaktayken yapabilirim, ama eğer keÇfedilirHrm lisr yi bitirmeme bile gerek kalmaz. Özel hoca tutarım."

"Modellik kurÇundaki çocukların kaç tanesi çağrıldı?" diye sordu Johnny sakin ve makul bir ses tonuyla.
"Herkes," diye cevap verdi Marah.
"Herkes mi?" Kate ayağa fırladı. "Herkes mi? O zaman bu sana özel bir Çey değil, bizden para koparmak için hazırlanmıÇ bir para tuzağı. Gerçekten de gide... "
"Kate," dedi Johnny o bildik bakıÇı atarak.
Kate öfkesine hâkim olmakta zorlanmıÇtı, derin bir nefes aldı. "Öyle demek istemedim, Marah. Ben sadece... okuldan bir hafta uzak kalamazsın, hem üç bin dolar çok para."
"Ben öderim."
Kate en yakın arkadaÇına vurmayı hiç bu kadar çok istememiÇti. "Okuldan uzak kalamaz."
"Ben ayar... "
Kate susturmak için elini kaldırdı. "BaÇka bir Çey söyleme," dedi Tully'ye.
Marah gözyaÇlarına boğuldu. "Gördün mü?" diye bağırdı Tully'ye. "Beni bebek samyor, hiçbir Çey yapmama izin vermiyor."
Johnny ayağa fırladı. "Yapma, Marah, daha on üç yaÇındasın."
"Brooke Shields ve Kate Moss on dört yaÇındayken milyoner olmuÇtu çünkü anneleri onları seviyordu, değil mi, Tully?" Gözlerini silip Johnny'ye baktı. "Lütfen baba?"
Johnny baÇım iki yana salladı. "Üzgünüm, tatlım."

Marah topukları üzerinde dönüp üst kata koĢtu; yukarı çıkıp kapıĢım çarpana kadar yol boyunca ağladığı duyuluyordu.
"Gidip onunla konuĢayım," dedi Johnny merdivenlere yönelirken iç çekerek.
Kate en yalan arkadaĢına döndü. "Delirdin mi sen?"
"Orası sadece modellik kursu, uyuĢturucu yuvası falan değil."
"Lanet olsun! Tully, onun o berbat dünyada yer almasma gerek yok. Bunu sana daha önce de söylemiĢtim. Çok tehlikeli."
"Ben ona yardım edeceğim. Hep yanında olacağım."
Kate o kadar sinirlenmiĢti ki güçlükle nefes alıyordu. Tully bir kez daha onu Marah'nın karĢısında kötü göstermiĢti; doğrusu kızıyla arasındaki iliĢkiyi berbat etmede yardıma hiç ihtiyacı yoktu. "Onun annesi sen değilsin. Benim. Onunla vur patlasın çal oynasm eğlenip gezip tozabilir ve sanki bu dünya senin Asla-Asla-Denmeyen-ÜlkenmiĢ gibi davranabilirsiniz. Ama onun güvenliğini sağlamak benim görevim."
"Güvende olmak her Ģey demek değil," dedi Tully. Bazen risk almak gerekir. Hiçbir Ģeyi riske atmazsan, hiçbir Ģey de kazanamazsın."
"Tully, senin neden bahsettiğinden haberin bile yok. Benim on üç yaĢındaki kızım dolandırıcı bir modellik kursuna katılmaya New York'a gitmiyor ve sen de kesinlikle ona dadılık yapmıyorsun. Konu kapanmıĢtır."
"Ġyi," dedi Tully. "Ben sadece yardım etmeye çalıĢıyordum."

Kate arkadaĢınm sesindeki kırgınlığı fark etmiĢti ama çok yorgundu ve bu geri adım atamayacağı kadar önemli bir konuydu. "Güzel. Ve bir dahaki sefere kızım sana gelip bir hafta okulu asıp uzak bir yerde modellik yapmaktan bahsederse, bu konuyu onunla benim konuĢmama izin verirsen sevinirim."
"Ama konuĢmuyorsunuz ki. Ġkinizde sadece birbirinize bağırıyorsunuz. Johnny bile diyor ki... "
"Johnny'yle bu konuya ilgili konuĢtunuz mu?" "O, Marah ve senin için endiĢeleniyor. Bazı geceler burada adeta II. Dünya SavaĢı yaĢandığım söylüyor."
Bu, bu gece yediği üçüncü yumruktu ve o kadar camm yakmıĢtı ki, "Gitsen iyi olur, Tully," dedi. "Bu aile meselesi." "Ama... ben aileden olduğumu sanıyordum." "Ġyi geceler," dedi Kate yavaĢça, soma da odadan dıĢarı çıktı.
Yirmi Dokuzuncu Bölüm

lly doğruca eve gitmeli ve her Ģeyi unutmaya çalıĢmalıydı
ama feribot Seattle'ın merkezine yanaĢtığında sinirleri tamamen alt üst olmuĢtu. Alaska Yolu'ndan sola dönmek yerine sağa sapıp gaza bastı.
Rekor sürede, gençliğinin zamanla değiĢmiĢ simgelerinin yanından birer birer geçerek Shonomish'e vardı. Ģehir Ģimdi turistlerin uğrak yeri haline gelmiĢ, zamanın modasına

göre pek çok kafe ve lüks antika dükkânıyla dolmuÇtu.
Hiçbir Çeyin önemi yoktu onun için: Neler değiÇmiÇ, neler aynı kalmıÇ... hiçbirini umursamıyordu. En iyi günlerinde bile geçmiÇiyle arasında sadece çok küçük bir bağ vardı; bu geceyse iyi günlerinden biri olmaktan fazlasıyla uzaktı. Yine de AteÇbö-ceği Yolu'na saptığında sanki geçmiÇte hızlı bir yolculuk yapıyormuÇ gibi hissetmiÇti kendini.
Evin asfalt yoluna sapıp parlak siyah çerçeveli, küçük beyaz çiftlik evine doğru tırmanmaya baÇlamıÇtı. Geçen yıllar boyunca Mrs. Mularkey harap bahçeyi çiçeklerle dolu bir Ġngiliz Bahçesi'ne çevirmiÇti. Sonbaharın bu son günlerinde bütün bahçe ateÇ sarısıydı. Verandanın turuncu ıÇığı altında ön bahçede ve asılı saksılardaki sardunyalar kırmızı bir renk cümbüÇü oluÇturmuÇtu.
Tully arabayı park edip ön kapıya giderek zile bastı.
Kapıyı Mr. M. açtı, Tully bir an için verandada durmuÇ, ona bakarken bütün hayatının gözlerinin önünden geçtiğini hissetti. Mr. M. tabii ki daha yaÇlı görünüyordu, saçları dökülmeye, bel çevresi geniÇlemeye baÇlamıÇtı ama yine de üzerindeki beyaz tiÇörtü ve eski kot pantolonuyla eski haline o kadar benziyordu ki, Tully de kendini yeniden genç hissetmiÇti.
"Merhaba, Mr. M."

"Bu saatte buraya mı geldin? Her Ģey yolunda mı?"
"Sadece Mrs. M'yle konuĢmak istedim. Fazla kalmayacağım."
"Ne kadar istersen o kadar kalabileceğini sen de biliyorsun." Tully'yi içeri almak için geriye çekildi, sonra da merdivenlerin baĢma gidip, "Margie, aĢağı gel. Tehlike geldi." Tully'ye gülümseyip ondan da karĢılığında bir gülücük kopardı.
Mrs. M. anında Tully'nin onu tanıdığından beri giydiği kırmızı pelüĢ sabahlığının önünü kapatarak merdivenlerden indi. Tully yıllardır kaç tane pahalı sabahlık ve gecelik takımı göndermiĢ olsa da bu eski kırmızı takım onun en sevdiği takım olmaya devam etmiĢti. "Tully," dedi beyaz çerçeveli çift odaklı gözlüğünü çıkararak. "Her Ģey yolunda mı?"
Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Pek sayılmaz."
Mrs. M doğruca oturmada odasındaki -80'lerin sonunda yaptırdıkları- evyeli bar tezgâhına gidip iki kadeh Ģarap doldurdu. Birini Tully'ye verip oturma odasında ilerledi ve yeni leopar desenli kanepeye oturdu. Arkalarındaki duvar artık bir sürü aile resmiyle doluydu. Ġsa ve Elvis hâlâ baĢköĢedeydi ama etrafında Marah'nın ve ikizlerin onlarca okul fotoğrafı, Johhny ve Kate'in düğün resimleri, Sean'ın yüksek okul mezuniyeti fotoğrafları ve birkaç tane de Tully'nin orada burada çekilmiĢ fotoğrafı vardı.
"Pekâlâ, sorun nedir?"

Tully, Mr. M'nin çok sevdiği televizyon koltuklarının en yenisine oturdu. "Kate bana çok kızgın."
"Neden?"
"Marah geçen hafta beni arayıp New York'taki bir modellik kursu hakkında konuĢmak istedi... "
"Eyvah!"
"Ben de ona ev halkıyla konuĢmasına yardımcı olmayı Irk lif ettim, ama Kate daha bunu duyar duymaz deliye döndü. Marah'yı dinlemedi bile."
"Marah daha on üç yaĢında."
"Bu model olmak için yeterli bir... "
"Hayır," dedi Mrs. M. kesin bir dille, sonra Ģefkatle gülümsedi. "Biliyorum, sadece yardımcı olmaya çalıĢıyorsun, ama Kate'in Marah'yı korumaya hakkı var."
"Marah ondan nefret diyor."
"On üç yaĢındaki kızlarla anneleri arasında böyle Ģeyler olur. Belki sen bilemezsin, çünkü Cloud çok farklıydı ama kızlar ve anneleri çoğunlukla zorlu bir yoldan geçerler. Çocuklara her istediklerini vermek bu durumu daha iyi hale getirmez."
"Ona her istediğini versin demiyorum, ama Marah gerçekten yetenekli. Bence o bir süper model olabilir."
"Olursa ne olacak?"
"Zengin ve ünlü olacak. On yedisine geldiğinde milyoner olabilir."
Mrs. M. öne doğru eğildi. "Sen çok ama çok zenginsin, değil mi?"
"Evet."

"Bu seni tamamlamaya yetiyor mu? BaĢarı Marah'nm vazgeçmek zorunda kalacağı onca Ģeye değecek mi? Çocukluğuna, masumluğuna, ailesine... Genç mankenler haklonda yapılan televizyon filmlerinden bazılarım izledim. Çevrelerinde sadece uyuĢturucu, seks ve buna benzer Ģeyler var."
"Ben onu koruyup kollardım. Önemli olan gerçekten de sevdiği bir Ģey bulmuĢ olması. Bu görmezden gelinmesi değil, destek olunması gereken bir Ģey. Marah'yı bu konudan bahsederken bir duysanız... "
"Marah için endiĢeleniyorsun," dedi Mrs. M. gözlüklerinin üzerinden Tully'ye*bakarak. "Bence yanlıĢ oyuncuya bakıyorsun. Ģu anda sana ihtiyacı olan Kate."
"Kate mi?"
"Marah'yla yaĢadığı sorunlar onu yiyip bitiriyor. Onların birbirleriyle bağırmadan ya da ağlamadan nasıl konuĢacaklarını bulmaları gerek." Tully'ye baktı. "Sen de öncelikle Kate'in arkadaĢı olmalısın."
"Bunun benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?"
"Tabii ki hayır. Ben sadece Kate'in, en yakın arkadaĢının desteğine ihtiyacı var diyorum. Siz hep birbirinizin zırhı ve kılıcı oldunuz. Marah'nin seni ne kadar çok örnek aldığım, senin de örnek alınmaktan ne kadar çok hoĢlandığım biliyorum." AnlayıĢla gülümsedi. "Ama eğer Kate'in tarafında olmayacaksan bu iĢte taraf olamazsın."
"Ben sadece... "
"O senin kızın değil."

ĠĢte asıl mesele buydu. Tully o ana, o saniyeye dek onu bu iĢe karıĢmaya iten nedeni fark etmemiĢti. Elbette Marah'yı seviyordu ama bu iĢte bundan daha fazlası yok muydu? Mrs. M. de bunun farkındaydı. Marah, Tully için kusursuz bir çocuktu; çok güzel, hırslı, biraz bencil. Her Ģeyden güzeli de Tully'nin kusursuz olduğunu düĢünüyordu. "Peki Marah'ya ne söyleyeyim?"
"Önünde uzun bir yaĢam olduğunu. Eğer düĢündüğün kadar iyi ve yetenekliyse uygun yaĢa geldiğinde bu iĢi yapacak-ür."
Tully televizyon koltuğunda arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Sizce Kate'in bana olan kızgınlığı ne kadar sürer?"
Mrs. M. güldü. "Sizin iliĢkiniz borsadan bile daha iniĢli çıkıĢlı. Her Ģey düzelir. Sadece Marah'mn en iyi arkadaĢı olmaya çalıĢmayı bırak ve Kate'in yamnda ol."
Kate arka verandanın manzarasından hiç bıkmıyordu Hu #«<•<<<•, ekim ayırun sonlarma gelindiği bu soğuk akĢamda, Scultlc'ın üzerinde sonsuz ve yıldızla dolu siyah bir gökyüzü uzanıyordu Parlak ay ıĢığında her gökdelen açık seçik ve net bir Ģekilde gö rülüyordu; o kadar ki, insan kolaylıkla binaların dıĢındaki cam, granit ve çelik kareleri gerçekten görebildiğini düĢünebilirdi.
Burada, suyun yanında sesler de daha netti. Yakınlardaki akçaağaçlarm yapraklan sararmıĢ ve hızlanmıĢ ayak sesleri gibi sulak zemine

düĢmeye baĢlamıĢtı; sincaplar daldan dala atlıyor, Ģüphesiz yaklaĢmakta olduğunu hissettikleri soğuğa hazırlık için yemek topluyorlardı ve her zamanki gibi, uzaktaki aydan gelen bir ritimle kıyıya doğru ileri geri hareket eden dalgalar vardı. Burada, arka verandada yalmzca mevsimler değiĢirdi ve her mevsim manzaraya bir baĢka güzellik katardı. Yalmzca birkaç santim arkasında, antika bir ahĢap kapının diğer tarafındaysa herkes nefes kesen bir hızla değiĢiyordu. Ergenlik dönemindeki kızı genç bir fidan gibi her gün sürgün veriyordu; günün birinde yetiĢkin bir insan olduğunda taĢıyacağı farklı özelliklerden her gün yeni biri çiçekleniyordu dallarında. ÇeĢitli ruh halleri önce onu kıskıvrak sarıp sonra da terk ediyor, az önce karaya vurmuĢ ve kim olduğunu ya da kim olmak istediğini hatırlayamayan küçük bir kıza çeviriyordu onu. Kate'in küçük oğullan da büyüyordu. Artık ana sınıfına gidiyorlardı ve kendileri arkadaĢlık kurmaya, kendi kıyafetlerini seçmeye ve Kate'in sorduğu sorulardan sadece kendi istediklerine cevap vermeye baĢlamıĢlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar onlar da ergenliğe yaklaĢmıĢ olacak, dergilerden kestikleri resimleri odalarının duvarlarma asacak ve özel yaĢamlanna saygı duyulmasını isteyeceklerdi.
O kadar çabuk...

Veranda da birkaç dakika daha oturdu; gökyüzü kömür ren-
gine dönüp uzaktaki Çehrin üzerinde yıldızlar çıktıktan sonra içeri dönüp kapıyı arkasından kilitledi.
Alt kat sessiz ve boÇtu. Oturma odasına doğru giderken televizyonun önünde etrafa dağılmıÇ duran birkaç oyuncak dinozoru kaldırdı.
Üst kata çıkınca kapı kolunu sessizce çevirerek ikizlerin odasının kapıÇım açtı, onları uyurken görmeyi umuyordu. Ama bunun yerine, VVilliam'ın yatağına çarÇaftan yapılmıÇ bir çadırla ve kırmızı mavi Yıldız SavaÇlan resimlerinin üzerinde parlayan ve ikizleri ele veren bir fener ıÇığıyla karÇılaÇtı.
"Şu anda uyuyor olmaları gereken iki küçük oğlan tanıyorum."
Eğreti çadırdan kıkırdamalar yükseldi.
İlk olarak Lucas ortaya çıktı. Dik dik olmuÇ siyah saçlan ve öndeki eksik diÇlerini göstererek sırıtıÇıyla YVendy tarafından yakalanmıÇ Peter Pan'e benziyordu. "Merhaba, anne."
"Lucas," diye fısıldadı VVilliam içeriden. "Uyuma numarası yap."
Kate yatağa gidip yavaÇça çarÇafları çekip açtı. VVilliam bir elinde fener diğer elinde T. rex'le94 ona bakıyordu. "Hiii!" dedi, sonra da gülmeye baÇladı.
Kate kollanm açtı. "Kucaklayın bakalım anneyi!"

Her zamanki gibi hevesle kollanna atıldılar. Kate onlara sımsıkı sarılıp saçlarının o bildik, tatlı bebek Çampuam kokusunu içine çekti. "Size bir masal daha okuyayım mı?"
"Max'i okusana, anne," dedi Lucas.
Kate kitaba uzandı, yatağın baÇma oturup ayaklarım uzatarak iki yanına kıvrılmıÇ oğullarıyla birlikte her zamanki pozis-
94 Tam adı Tyrannosaurus Rex olan dinozor türünün oyuncak maketi, (ç.n.)
yonunu aldı. Sonra ArkadaÇım Canavarı95 açıp okumaya baÇladı. Max'in maceralarının ortasına geldiğinde ikizler uykuya dalmıÇlardı.
VVilliam'ı yatağın içine sokup yanağından öptü, sonra da Lucas'ı yatağına götürdü. Yatağına bırakırken, "Ġyi geceler, anne," diye mırıldandı Lucas.
"îyi geceler." Feneri söndürerek odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.
Koridorun karÇı tarafındaki Marah'mn kapısı kapalıydı, kapının aralığmdan ince bir ıÇık süzülüyordu.
Kate duraksadı, içeri girmek istiyordu ama bu sadece yeni bir kavga daha baÇlatacaktı. Artık Kate hiçbir sözüyle ya da davranıÇıyla kızma yaranamaz olmuÇtu, modellik fiyaskosundan somaki haftalarda aralarındaki gerginlik daha da artmıÇtı. Ġçeri girmek yerine kapıyı tıklatıp, "IÇığı söndür, Marah," dedi ve kızının dediğini yapmasım bekledi.
Sonra koridoru geçip kendi odasına gitti.

Johnny çoktan yatağa girmiÇ, bir Çeyler okuyordu. Kate içeri girince baÇım kaldırdı.
"Yorgun görünüyorsun."
"Marah," diyebildi sadece. Tek söylemesi gereken de buydu zaten.
"Bence sadece Marah değil."
"Ne demek istiyorsun?"
Johnny gözlüklerini çıkarıp komodinin üzerine koydu ve etrafına dağılmıÇ kâğıtları toplamaya baÇladı. BaÇım kaldırmadan, "Tully ona hâlâ kızgın olduğunu söyledi," dedi.
Kate, Johnny'nin sesinden ve ona bakmaktan özellikle kaçınmasından bunu bir süredir söylemek istediğini anlamıÇtı. Erkekler, diye düÇündü. Onların ne düÇündüğünü anlatan ipuçlarını incelemek için antropolog olmak gerekirdi. "Aramayan o."
95 Orijinal ismi Where the urild things are olan resimli çocuk kitabı. (ç.n.)
"Ama kızgın olan sensin."
Kate bunu inkâr edemedi. "Deli gibi kızgın ya da öfkeden gözü dönmüÇ falan değilim, ama sinirliyim. Marah'nin modellik yapması konusunda söylediği saçmalıklar... en azından hata yaptığını kabul edebilirdi."
"Tully ve özür dilemek mi?"
Kate elinde olmadan gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum. Ama neden bir Çeylerin yürümesi için uğraÇan hep ben olmak zorundayım? Neden ilk telefonu hep benim açmam gerekiyor?"
"Yapıyorsun iÇte."
Doğruydu, hep de öyle olmuÇtu. ArkadaÇlıklar bu açıdan evliliğe benziyordu. Olağan davranıÇlar ve kalıplar önceden Çekillenir

ve beton gibi zaman geçtikçe donarak sertleĢirdi.
Kate banyoya gidip diĢlerini fırçaladı ve kocasımn yamna yattı.
Johnny yatağın yanındaki lambayı söndürüp ona döndü. Ay ıĢığı pencereden sızıyor, yüzünü aydınlatıyordu. Kolunu dıĢarı çıkarıp Kate'in ona sokulmasım bekledi. Kate birlikte geçirdikleri onca yılı düĢününce içinde ona karĢı ĢaĢırtıcı derecede ani ve büyük bir sevgi dalgasımn kabardığını hissetti. Johnny onu çok iyi tamyordu, bu da Kate'e sanki yumuĢacık bir kaĢmir onu sarıp ısıtıyormuĢ gibi bir rahatlık hissi veriyordu.
Tully'nin bu derece keskin açılan, sivri uçları olmasına ĢaĢmamak gerekirdi; o sevginin onu yumuĢatıp sarmasına hiç izin vermemiĢti. Bir çocuk, eĢ ya da anne sevgisi olmadan bencil biri olarak yetiĢmiĢti. Bu yüzden de bir kez daha Kate, öfkesinin özür dilenmeden geçmesine izin verecekti. Öfkesinin bu kadar uzun sürmesine hiç izin vermemeliydi. Zamamn ne kadar hızlı geçtiği ortadaydı. Bazen sanki henüz az önce kavga etmiĢler gibi geliyordu. Ģu anda önemli olansa söylenen ya da söylenmeyen sözler değil, arkadaĢ olarak geçirdikleri onca yıldı.
"TeĢekkürler," diye fısıldadı Kate. Yarın Tully'yi arayıp yemeğe çağıracaktı. Her zamanki gibi bu kavgalarına bir son verecekti. Hiç çaba harcamadan yeniden arkadaĢlıklarını yoluna koyabilirlerdi.

"Ne için?"
Kate onu yavaÇça öptü, yanağına dokundu. Sevdiği onca görüntü arasında bu adamın yüzü her zaman ilk sırada geliyordu. "Her Çey için."
Kasımın ortalarına doğru çiseli, gri bir sabah Kate, arabasıyla ortaokulun otoparkına sapıp yılan gibi kıvrılıp uzayan SUV ve minibüs kuyruğuna katıldı. Trafikte dura kalka ilerlerken sağına bakıyordu.
Marah ön koltuğa oturmuÇ, somurtuyordu. New Yok'taki modellik kursuyla ilgili fırtınadan sonra yüz ifadesi ve ruh hali hep karanlıktı. Kate daha önce kızıyla aralarında sadece taÇlar olduğunu Çimdi görüyordu. Son zamanlardaysa aralarında koca bir duvar vardı.
Bir aile olarak ilerledikleri yolda karÇılarına çıkan engebeleri düzeltmek genellikle Kate'e düÇüyordu. O hem arabuluculuk, hem hakemlik hem de aracılık yapardı ama söylediği hiçbir Çey iÇe yaramamıÇtı. Marah'nın kızgınlığı haftalardır sürüyor ve Kate'e çok zarar veriyordu. Doğru düzgün uyuyamıyordu. Bu sessiz tavırlar da Kate'i çok kızdırıyordu, çünkü Marah'nın onu parmağında oynattığını, pes ettirmeye çalıÇtığım biliyordu.
"Ġölen için heyecanlı mısın?" diye sordu kendini zorlayıp. En azından bu söylenebilecek bir Çeydi. Bütün sekizinci sınıflar kıÇ Ġöleni için heyecanlamyordu, olması gereken de buydu zaten.

Aileleri -Kate de dahil- çocuklar için büyülü bir gece yaratmak amacıyla çok büyük çaba sarf etmiĢlerdi.
"Her neyse!" dedi Marah camdan dıĢarı bakarak; okulun önündeki çocuk kalabalığında arkadaĢlarını aradığı belliydi. "EĢlik etmeyeceksin, değil mi?"
Kate bu sözlere kırılmamaya çalıĢtı. Kendi kendine bunun normal olduğunu söyledi; son zamanlarda bunu çok söyler olmuĢtu. "Ben dekorasyon baĢkanıyım. Biliyorsun. Bu etkinlik için iki ay deliler gibi çalıĢıp sonra da nasıl iĢ çıkardığımı görmeyecek miyim?"
"Yani geleceksin," dedi Marah boğuk bir sesle. "Baban da ben de geleceğiz. Ama sen yine de eğleneceksin."
"Her neyse."
Kate indirme Ģeridine girip durdu. "Mularkey aile servisi hizmetinizde," dedi. Arkasındaki iki oğlan bu bildik Ģakaya kıkır kıkır güldüler.
"Bu çok ama çok aptalca," dedi Marah gözlerini devirerek.
Kate kızına döndü. "HoĢça kal, tatlım. Ġyi günler. Sosyal Bilgiler smavında baĢarılar."
"HoĢça kal," dedi Marah kapıyı çarparak.
Kate iç çekip dikiz aynasma baktı. Ġkizler arka koltukta birbirleriyle oynuyor, plastik dinozorlarım dövüĢtürüyorlardı. "Ah Şu kızlar!" diye fısıldadı nefes verirken, neden ergenlik dönemindeki kızların annelerine bu kadar kötü davrandıklarım

düĞünerek. Bu davranıĢın normal olduğu ortadaydı. ArkadaĢlarıyla ve kendisi gibi olan yaĢıtlarıyla geçirdiği zamanlar bunu anlamasını sağlamıĢtı. Bu davranıĢlar çok normaldi, muhtemelen bir doğa kanunuydu; kim bilir, belki de doğadaki canlı türlerinin evriminde bilinmeyen, gizli bir nedenden ötürü on üç yaĢında büyüdüğünü düĞünen kızlara ihtiyaç vardı.

Birkaç dakika sonra oğlanları da okula bıraktı (ikisiyle de -insanların içinde- öpüĞüp vedalaĢtı) ve kendi günü baĢladı, tik olarak Bainbridge Bakers'ta durup kendine bir latte kahve aldı, sonra bazı kitapları kütüphaneye bıraktı ve Safeway'e yöneldi. Saat on buçukta eve gelmiĢ, mutfakta durmuĢ, aldıklarını yerleĢtiriyordu.

Tam buzdolabının kapısını kapatırken oturma odasındaki televizyondan Kız Kıza Sohbet programımn o bildik müziği gelmeye baĢladı, Kate de müziği takip etti. Programı baĢtan sona nadiren izliyordu -o kadar iĢin arasında nasıl oturup da izleyebilirdi ki?- ama mutlaka açıp bölümün konusunu öğreniyordu. Hem Johnny hem de Tully ara sıra ona küçük imtihanlar yapıyorlardı.

Kate ayağını kanepenin ucuna doğru uzatarak oturdu.

Ekrandaki müzik yavaĢladı ve Tully birkaç-kız-toplandık-evinizin-salonunda-oturu yoruz havasında döĞenmiĢ sete girdi. Çoğunlukla olduğu gibi güzel görünüyordu. Geçen yıl saçlarını uzatmaya karar vermiĢti; artık omuzlarına kadar inen ipek gibi bukleleri

vardı ve doğal rengi olan kızıl kahveye geri dönmüÇtü, özenle kesildiği belli olan komÇu kızı modeli ve saç rengi, çıkık elmacık kemiklerini ve çikolata rengi gözlerini vurguluyordu. Doğru uygulanmıÇ birkaç kolajen dolguyla mükemmel dudaklara kavuÇmuÇ, üzerlerine belli belirsiz, neredeyse renksiz bir parlatıcı sürmüÇtü.
"Kız Kıza Sohbetle tekrar hoÇ geldiniz," diyordu Çimdi alkıÇ sesleri arasında sesini duyurmaya çalıÇarak. Kate insanların stüdyoya konuk olabilmek için altı saat boyunca sırada beklediklerini biliyordu; neden olmasın ki? Programın fanatiklerinin ve medyamn deyimiyle Sohbet, eğlenceli, Çen Çakrak ve hatta kimi zaman esinlendiriciydi. Kimse Tully'nin birazdan ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını tahmin edemiyordu. Ġnsanlar biraz da bunun için izliyorlardı, Johnny de her Çeyin iyi yağlanmıÇ bir
makine gibi takılmadan akıp gitmesini sağlıyordu. Tully sözünde durmuÇ, zengin olmalanm sağlamıÇtı, Johnny ise karÇılığında Tully'nin daima iyi görünmesini sağlıyordu.
Tully sahnedeki krem rengi koltuğuna oturdu. Koltuğun soluk rengi Tully'yi daha canlı, daha hayat dolu gösteriyordu. Hem seyircileriyle hem de kamerayla daha yakın olabilmek için öne doğru eğilerek konuÇuyordu.
Kate hemen kendini programa kaptırmıÇtı. Tully'nin saç ve makyaj sırlarını Amerikan halkına açıklamasını izlerken bir yandan da faturaları ödedi, Levolor storlann tozunu

aldı ve çamaĞırları katladı. Program bitince televizyonu kapatıp Noel listesi üzerinde çalıĢmak için tekrar oturdu. Elindeki iĢe o kadar dalmıĢtı ki bir an için telefonun çaldığım fark etmemiĢti. Etrafına bakınıp yerdeki Lego yığınlarının arasında duran kablosuz telefonu gördü ve açtı. "Alo?"
"Kate, sen misin?"
"Evet."
"Ah, çok Ģükür! Ben Ellen, Woodward'dan. Marah dördüncü derse girmediği için aradım. Onu almaya gelip imza atmayı unuttuysan bir... "
"Unutmadım," dedi Kate sesinin ne kadar sert çıktığım fark ederek. "Kusura bakma, Ellen. Marah'nın okulda olması lazımdı. Dur tahmin edeyim: Emily Ailen ile Sharyl Burton da yok değil mi?"
"Aman Tamım," dedi Ellen. "Nerede olduklarım biliyor musun?"
"Tahmin edebiliyorum. Onları bulunca seni ararım. TeĢekkürler, Ellen."
"Kusura bakma, Kate."
Kate telefonu kapatıp saate baktı: 12:42. Kızlann nerede olduğunu anlaması uzun sürmnlı linetin perĢembeydi, Pavillion Sineması'na yeni filmler geliyor.Ġn r ı« tesadüf ki genç kızlann yeni kraliçesi bilmem kimin -adını Ġmi n lamıyordu- yeni filmi vizyona giriyordu.
Kate çantasım alıp dıĢan çıktı, saat daha bir olmadan Pavillion'ın önüne gelmiĢti. Sinirden çılgına dönmemek için çaba harcıyordu ama müdürle konuĢup karanlık

salonlarda yürüyerek kızlan bulduğu ve onlan önüne katıp lobiye çıkardığı sırada artık mücadeleyi kaybetmek üzereydi.
Ama onun öfkesi kızımnkinin yamnda hiçbir Çeydi.
"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Marah otoparka ya-naĞtıklannda.
Kate kızının ses tonunu duymazlıktan gelerek sabırla, "Sana arkadaĞlarınla birlikte cumartesi matinesine gidebileceğini söylemiĞtim," dedi.
"Eğer odamı toplarsam."
Kate cevap vermekle uğraĞmadı. "Hadi kızlar. Doğru arabaya. Okulda sizi bekliyorlar."
Kızlar özür dileyerek sessizce arka koltuğa oturdular.
"Ben özür falan dilemiyorum," dedi Marah, kapıyı çarparak kapatıp emniyet kemerini hızla takarak. "Alt tarafı aptal bir cebir dersi kaçırdık."
Kate arabayı çalıĞtırıp otoparktan dıĞarı, ana yola çıktı. "Okulda olman gerekiyordu. Nokta."
"Ah! Sanki hiç beni dersten alıp sinemaya götürmedin/'dedi Marah. "Okul günü Harry Potter'ı izlemeye gittiğimi rüyamda gördüm herhâlde."
"Hiçbir iyilik cezasız kalmıyor iĞte!" dedi Kate sesini yük-seltmemeye çalıĞarak.
Marah kollarım bağladı. "Tully olsa anlayıĞ gösterirdi."
Kate ortaokulun önündeki göbekten dönüp park etti. "Pekâlâ, kızlar, müdür odasından bekleniyorsunuz."

Emily sızlandı. "Annem öfkeden kuduracak."
Arabada baG baGa kaldıklarında Kate kızına döndü.
"Babam beni anlayacaktır," dedi Marah. "Sinemanın ve modelliğin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."
"Öylemi düGünüyorsun?" Kate cep telefonunu çıkarıp hızlı arama tuGuna bastıktan sonra Marah'ya uzattı. "Anlat bakalım."
"S-sen anlat."
"Okulu asıp sinemaya giden ben değilim." Telefonu yeniden uzattı. ,
Marah telefonu alıp kulağına götürdü.
"Babacığım?" Marah'nın sesi anında yumuGadı ve gözleri yaGlarla doldu.
Kate içini burkan bir kıskançlık hissetti. Nasıl oluyordu da köle gibi çocukların her iGine koGturan kendisi olduğu halde Johnny kızlarıyla böyle sevgi dolu bir iliGki kurabiliyordu?
"Babacığım, ne oldu biliyor musun? Hani sana bahsettiğim film vardı ya, kızın aslında gerçek annesinin teyzesi olduğunu öğrendiği hani? Ben bugün onu izlemeye gittim, film gerçekten de... Efendim? Haa..." Sesi adeta bir fısıltıya dönüGtü. "Dördüncü derste ama... biliyorum." Biraz daha dinleyip sonra iç çekti. "Peki. HoGça kal, baba." Marah telefonu kapatıp Kate'e geri verdi. Kısa bir an için yeniden küçük bir kız oluvermiGti. "Bu hafta sonu filmi izlemeye gidemiyorum."
Kate o anlık fırsatı yakalayıp Marah'yı kollarına almayı, kızma bir an için bile olsa sımsıkı sarılıp, "Seni seviyorum,"

demeyi her Geyden çok istiyordu ama yapamadı. Anne olmak böyle zamanlarda -yani çoğu zaman- dimdik durup boyun eğmemek demekti. "Belki bir dahaki sefere yapacağın Geyin sonuçlarım düGünürsün."
"Bir gün ünlü bir aktris olacağım ve televizyona çıkıp senin bana hiç yardıma olmadığım söyleyeceğim. Hem de hiç. Bütün teGekkürlerimi yalmzca bana inanan Tully teyzeme sunacağım." Arabadan inip yürümeye baGladı.
Kate de inip onun yanında yürümeye baGladı. "Ben sana inanıyorum."
"Hıh!" diye burnundan soludu Marah. "Sen hiçbir Gey yapmama izin vermiyorsun. Ama ilk fırsatta Tully'ye taGınacağım."
"Balık kavağa çılanca," diye mırıldandı Kate ağzının içinden. Neyse ki o ve kızı daha fazla konuGma fırsaü bulamadı. Okula girdiklerinde müdür onları bekliyordu.
Marah'nın liseye baGlayacağı yıl tartıGmasız Kate'in hayatındaki en kötü yıldı. On üç yaGında ortaokula giden bir kız çocuğuyla uğraGmak zor olmuGtu ama Gimdi uzaktan geriye dönüp baktığında aslında Gu durumdan çok daha iyi olduğunu görüyordu. Liseye hazırlanan on dört yaGında bir kızla uğraGmak daha da beterdi. Johnny'nin geçen yıldan beri haftada altmıG saat çalıGıyor olması da cabasıydı.
"Okula giderken kıçının çizgisini gösteren o pantolonlardan giymeyeceksin," dedi Kate sesini yükseltmemek için büyük çaba harcayarak.

Yoğun yaz sonu programında Marah'nin okul alıÇveriÇi için dört saat ayırmıÇü. tki saattir de alıÇveriÇ merkezindeydiler ama ellerindeki tek Çey birbirlerine duydukları öfkeydi.
"Lisede herkes bu kotlardan giyiyor."
"O zaman sen hariç herkes." Ġki parmağım zonklayan Çakaklarına basürdı. Dükkânın içinde ipini koparmıÇ gibi oradan oraya koÇturan ikizlerin az da olsa farkındaydı ama o an için ka-
rıÇmadı. Eğer biraz Çansı varsa belki güvenlik gelip çocuklarını zapt edemediği için onu tutuklardı. ġu anda hücreye kapatılmak bile ona cennet gibi gelecekti.
Marah pantolonu yuvarlak askılardan birinin üzerine atıp ayaklarım vura vura yürümeye baÇladı.
"Hayret, sen yürümeyi biliyor muydun?" diye mırıldandı Kate, kızının arkasından giderek.
ĠÇleri bittiğinde Kate kendini Gladyatör filmindeki Russell Crovve gibi hissediyordu: DövülmüÇ, kanlar içinde kalmıÇ ama sağ. Hiçbiri memnun değildi. Oğlanlar istedikleri ama Kate'in almadığı Yüzüklerin Efendisi maketleri için mızmızlanıyordu, Marah alamadığı kot pantolon ve neredeyse içini gösteren bluz yüzünden burnundan soluyordu, Kate ise okul alıÇveriÇi bütün enerjisini emdiği için kızgındı. Kate bugün tam olarak kazanmıÇ sayılmazdı ama Marah'mn dediği de olmamıÇtı.
Silverdale'den eve dönüÇ yolunda araba bariz bir Çekilde ikiye bölünmüÇtü. Arka koltukta

gürültü, Ğamata ve bolca kavga vardı, ön koltuksa soğuk ve sessizdi. Kate kızıyla sohbet etmeye çalıĞıyordu ama her atıĞı karĞılıksız kalıyordu; evin çakıllı yoluna sapıp arabayı garaja park ettiklerinde kendini tamamen bozguna uğramıĞ gibi hissediyordu. Kendi safında durup bir arkadaĞ değil de anne olmak eski parlaklığım yitirmiĞti.
Arkasında oğlanlar emniyet kemerlerini çözüp önce inmek için birbirleriyle yanĞmaya baĞladılar. Kate oturma odasına ilk gidenin uzaktan kumandayı kapacağım biliyordu.
"YavaĞ olun," dedi dikiz aynasından onlara bakarak. Ġninden çıkmaya çalıĞan aslan yavruları gibi birbirlerine dolanmıĞlardı.
Kate, Marah'ya döndü. "Bugün güzel Ğeyler aldın."
Marah omuz silkti. "Yaaa."
"Marah, biliyorsun ki hayatta bazen..." Kate cümlenin yar-
T
sında durdu, az kalsın gülecekti. Az önce annesinin hayat hakkındaki konuĞmalarından birini yapmak üzereydi.
"Bazen ne?"
"Kabullenmek gerekir. Ya elindekilerin farkına varıp yoluna devam edersin ya da sahip olamadıklarını düĞünür dursun. Yaptığm seçim sonuçta nasıl bir kadın olacağını belirler."
"Ben sadece ortamdakilere uyum sağlamak istiyorum," dedi Marah, ondan beklenmeyecek kadar alçak bir sesle. Bu Kate'e kızının

aslında ne kadar küçük olduğunu ve liseye baĢlamamn ne kadar ürkütücü olduğunu hatırlattı. Kate uzanıp kızının yüzüne düĢen bir tutam saçı yavaĢça kulağının arkasına attı. "Ġnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Senin yaĢmdayken okula giderken ucuz ve ikinci el kıyafetler giymek zorunda kalıyordum. Çocuklar benimle alay ederdi."
"O zaman ne demek istediğimi anlarsın."
"Demek istediğini anlıyorum. Ama her istediğini elde edemezsin. Bu kadar basit."
"Sadece bir pantolondan bahsediyorum, anne. Dünya barıĢından değil."
Kate kızına baktı. Kızı ilk kez somurtmadı ya da baĢını çevirmedi. "Bu kadar çok tartıĢtığımız için üzgünüm."
"Evet."
"Belki de seni yeni bir modellik kursuna kaydettirebiliriz. Seattle'da bir kursa."
Marah bu fikrin üzerine aç bir kurt gibi atıldı. "Nihayet adadan çıkmama izin verecek misin? önümüzdeki kur salı günü baĢlıyor. Ben bakmıĢtım. Tully beni feribottan alabileceğini söylemiĢti." Marah mahcup mahcup gülümsedi. "Biz bu konuyu aramızda konuĢmuĢtuk da."
I
"Yaa, öyle mi?"
"Babam notlarımı yüksek tutarsam olabileceğini söylemiĢti."

"O da mı biliyor? Ve kimse bana bir Şey söylemiyor, öyle mi? Kimim ben, Hannibal Lecter mı?"96
"Bugünlerde çok çabuk sinirleniyorsun."
"Peki bu kimin suçu?"
"Gidebilir miyim?"
Kate'in gerçekten de baŞka seçeneği yoktu.
"Peki. Ama eğer notların... "
Marah koltuğundan fırlayıp kendini Kate'in kollarına attı. Kate kızma sımsıkı sarılıp o anın tadım çıkardı. Marah'mn en son ne zaman ona sarıldığım hatırlamıyordu.
Marah koŞarak eve girdikten çok soma bile, Kate hâlâ arabada oturmuŞ, kızının arkasından bakıyor, modellik kursunun iyi bir fikir olup olmadığım düŞünüyordu. Anneliğin gizli ve inŞam harap eden tarafı da buydu iŞte; insamn içini piŞmanlıkla doldurup fikrini değiŞtirmeye ve standartlarım düŞürmeye zorluyordu: Pes etmek o kadar kolaydı ki.
Aslında tam olarak Marah'mn kursa gitmesini istemiyor değildi. Marah'nin o zorlu yola bu kadar genç yaŞta atılmasını istemiyordu. Reddedilme, yozlaŞma, sadece dıŞ güzellik, uyuŞturucu ve anoreksi. Modellik dünyasının görünen yüzünün altında bütün bunlar yaüyordu. Bu yaŞlarda özgüven ve beden imgesi çok zayıftı. Bu dünyada bir kız güzel olduğu için dıŞ görünüŞe bağk dıŞlanmalarla karŞılaŞmasa bile yarıŞın dıŞmda kalması için pek çok baŞka neden vardı.

Kısacası, Kate muhteÇem bir güzelliği olan kızının podyum ve yapıÇhrmalı kıyafetler dünyasmda baÇarılı olamayacağından
96 Thomas Harris'in yazdığı roman serisinde, yamyam bir seri katil olan psikiyatr. (ç.n.)
korkmuyordu. Daha çok, baÇarılı olmasından korkuyordu, sonra da çocukluğu kaybolup gidecekti.
Sonunda arabadan çıkıp içeri girdi. Kendi kendine, "Daha sağlam durmalıydım," diye söylendi.
Bir annenin ağıdı.97 Telefon çaldığında (artık imkânsız olsa da) sözünü nasıl geri alacağım düÇünüyordu. Kate cevap vermeye kalkmadı bile. Yazın Çu son birkaç haftasmda gerçek bir Çey daha öğrenmiÇti: tik gençlik yıllarındaki kızlar telefonla yaÇıyorlardı.
"Anne! Büyükannem seni arıyor," diye alt kata seslendi Ma-rah. "Ama çok uzun konuÇmayın. Gabe beni arayacak."
Kate telefonu aldı, diğer uçta annesinin sigara dumamm üf-leyiÇini duydu. Gülümseyerek market poÇetlerine aldırmadan kendini kanepeye attı, hâlâ annesi gibi kokan örgü battaniyelerden birinin altında kıvrıldı. "Merhaba, anne."
"Sesin berbat geliyor."
"Nefes alıÇımdan mı anladın?"
"Senin ergenlik döneminde bir kızın yok mu?"
"Hiç bu kadar kötü olmamıÇtı, inan."
Annesi güldü, sesi bir at kiÇnemesi gibi çıkmıÇtı. "Sanırım bana hayatından çıkıp gitmemi söyleyip kapıyı yüzüme çarptığın zamanlan hatırlamıyorsun."

Bunlar silik anılardı ama hatırlaması imkânsız değildi, "özür dilerim, anne."
Bir sessizlik oldu. Soma annesi, "Otuz yıl," dedi.
"Otuz yıl, ne?"
"Senden özür dilenmesi için bu kadar beklemen gerekecek ama güzel olan ne biliyor musun?"
97 Bir annenin ellerinden kayıp giden yavrusunun arkasından ağlayıĢını arılatan Eric Clapton Çarkısına gönderme yapılıyor, (ç.n.)
Kate sızlandı. "O kadar yaĢamayacak olmam mı?"
"O özür dilemeden çok önce sen onun üzgün olduğunu biliyor olacaksın." Annesi güldü. "Ve bir gün senden bebek bakmanı istediğinde seni gerçekten seviyor olacak."
Kate, Marah'nın kapısına vurdu. Ġçeriden boğuk bir, "Gir," sesinin geldiğini duydu.
Ġçeri girdi. Her yere saçılmıĢ olan kıyafetlere, kitaplara ve çöplere aldırmamaya çalıĢarak beyaz sayvanlı karyolaya yöneldi; Marah karyolada dizlerini kendine doğru çekerek oturmuĢ, telefonla konuĢuyordu. "Seninle biraz konuĢabilir miyiz?"
Marah gözlerini devirdi. "Kapatmam lazım, Gabe. Annem benimle konuĢmak istiyor. GörüĢürüz."
Kate'e döndü. "Efendim?"
Kate yatağın ucuna oturdu, bu sahnenin kendi gençlik yılla-nnda defalarca yaĢandığım hatırladı. Annesi aralarım düzeltmeye çalıĢırken her konuĢmaya hayatın nasıl bir Ģey olduğu hakkında bir giriĢle baĢlıyordu.

Bu am onu gülümsetmiĢti.
"Ne?"
"Son zamanlarda çok fazla kavga ettiğimizin farkındayım, bunun için de çok üzgünüm. Çoğunlukla seni sevdiğimden ve senin için en iyisini istediğimden böyle oluyor."
"Geri kalan zamanlarda peki? O zaman neden?"
"Beni gerçekten kızdırdığın için."
Marah belli belirsiz gülümsedi ve tıpkı Kate'in yıllar önce annesine yaptığı gibi Katie'ye yer açmak için sola kaydı.
Kate yatağa iyice yerleĢip kızının elini tutmak için yavaĢça
uzandı. Şu anda söyleyebileceği birçok Şey, HÖ/rüklen ö/ı-nlr ırk tek seçerek yapabileceği birçok konuŞma vardı ama hınının yr rine kızın, elini tutarak öylece oturdu. Yıllardır birlikte HiNNIztv oturup aralarında bir bağ kurabildikleri ilk andı ve o an Kate'in içini umutla doldurmuĢtu. "Seni seviyorum, Marah," dedi en su nunda. "Sevginin var olduğunu bana herkesten çok sen öğrettin. Seni ilk kez kollanma verdiklerinde..." Boğazımn düğümlendiğini hissederek durakladı. Bu çocuğu öyle çok, öyle kendinden geçercesine seviyordu ki... Bazen ergenliğin neden olduğu günlük çatıŞmalar yüzünden neredeyse unutacak gibi oluyordu bunu. Gülümsedi. "Neyse, düŞünüyorum da belki birlikte özel bir Şeyler yapabiliriz."
"Ne gibi?"
"Babanın programımn yıldönümü partisi gibi."

"Ciddi misin?" Marah haftalardır bunun için yalvanyordu. Kate de sürekli yaĢımn küçük olduğunu söyleyip durmuĢtu.
"Birlikte alıĢveriĢe gideriz, saçlarımızı yaptırınz, güzel elbiseler alınz... "
"Seni çok seviyorum," dedi Marah onu kucaklayarak.
Kate kızına sımsıkı sarılıp o amn tadım çıkardı
"Emily'ye söyleyebilir miyim?"
Kate daha, "Tabii," bile demeden, Marah telefona uzanmıĢ numaraları tuĢlamaya baĢlamıĢtı. Kate kapıyı arkasından kapatırken kızının, "Em, ne olduğuna inanamayacaksın. Bil bakalım cumartesi nereye gidiyorum?... " dediğini duydu.
Kate kapıyı kapatıp çocuklarlayken bazı Ģeylerin ne kadar çabuk değiĢtiğini düĢünerek kendi odasına gitti. Ġnsan kendini bir an için herkesten uzaklaĢmıĢ, unutulmuĢ yaĢlı bir Eskimo kadım gibi hissederken bir anda Rainier Dağı'na tırmamp elindeki bayrağı karlara saplayan biri oluveriyordu. Bu değiĢiklik bazen baĢını döndürüyordu ama dayanmanın tek yolu iyi anların tadını çıkarıp kötü Ģeylerin üzerinde çok fazla durmamaktı.
"Gülümsüyorsun," dedi Johnny, Kate odaya girdiğinde. Eczaneden istemeyerek de olsa aldığı okuma gözlüklerini takmıĢ, yatakta oturuyordu.
"O kadar belli oluyor mu?"
"Doğrusu, evet."

Güldü. "Herhâlde öyledir. Marah ve ben kötü bir hafta geçirdik. Erkeklerin de katıldığı ve gece boyunca sürecek bir partiye davet edilmiĢti -hâlâ inanamıyorum- ben de ona gidemeyeceğini söylemiĢtim."
"Peki neden gülümsüyorsun?"
"Onu yıldönümü partisine davet ettim. DıĢarıda kız kıza bir gün geçireceğiz. AlıĢveriĢ, manikür, kuaför, hazırlıklar. Otelde bir süit kiralamamız gerekecek ya da odaya bir yatak daha çektiririz."
"Oradaki en Ģanslı erkek ben olacağım."
Kate ona gülümsedi.
Hatırlayamadığı kadar uzun zamandır ilk kez yeniden umutluydu. Anne-kız, birlikte mükemmel bir akĢam geçirebilirlerdi. Belki de en sonunda aralarındaki duvar yıkılırdı.
Tully'nin mutluluktan havalara uçması gerekirdi. Bu, gece programının yıl dönümüydü. Onlarca insan aylardır bu geceyi Seattle'da yılın olayı haline getirmek için uğraĢıyordu. Sadece bölgedekilerin katılması beklenmiyordu, aym zamanda RSVP'lerin98 gösterdiğine göre geceye ünlüler akın edecekti. Kı-
98 Davetiyelerin altına yazılan ve katılmak için ön bildirim Ģartı olduğunu ifade eden Fransızca kökenli kısaltma. Açılımı: "RĞpondez S'il Vous Plaît." (ç.n.)
sacası herkes ama herkes orada olacaktı ve bu insanlar onun Ģerefine, onun efsanevi baĢarısını kutlamak için geliyordu.
Olympic Hotel'in göz aha, geleneksel balo salonuna baktı. Aslında galiba otelin adı

artık değiĢmiĢti -ünlü otel zincirleri sürekli emlak alıp satıyordu- ama Seattle'lılar için oranın ismi hep Olympic'ti ve öyle kalacaktı.
Salon onun gibi pek çok insanla, meslektaĢlarıyla, çalıĢma arkadaĢlarıyla, ünlüler listesinin zirvesinde olan pek çok konu-ğuyla ve birkaç önemli iĢvereniyle doluydu. Gördüğü herkes onun Ģerefine kadeh kaldırıyordu. Hepsi onu seviyordu.
Ama hiçbiri onu gerçekten tanımıyordu.
ĠĢte her Ģey ortadaydı. Edna gelememiĢti. Grant telefonuna bile cevap vermemiĢti. En son okuduğu habere göre genç bir yıldız adayıyla evleniyordu; bu haberin onu üzmemesi gerekirdi ama üzmüĢtü iĢte. Kendini yaĢlı ve yalmz hissetmesine neden olmuĢtu, özellikle de bu gece. Nasıl olmuĢtu da bu yaĢa geldiğinde hâlâ yalnızdı? Hayatını paylaĢabileceği özel biri neden yoktu?
Yanından bir garson geçti, garsonun omzuna vurup elindeki tepsiden bir kadeh Ģampanya daha kaptı. "TeĢekkürler," dedi; meĢhur Tallulah Hart gülüĢünü takınarak balo salonunda gözleriyle Ryanlan aramaya baĢladı. Hâlâ gelmemiĢlerdi. Tully tanıdıklarından oluĢan bu insan denizinde oradan oraya sürükleniyordu.
Ģampanyasını çabucak içip bir içki daha almaya gitti.
Kızıyla birlikte geçirdiği güzelleĢme günü tam da Kate'in umduğu gibiydi. Çok uzun zamandır ilk kez tartıĢmamıĢlardı. Hatta

Marah bazı Ģeylerde Kate'in fikrini bile almıĢtı. Gece kıyafetlerini seçtikten sonra -Kate için tek omuzdan askılı siyah ipek bir elbise, Marah için de güzel pembe bir Ģifon straplez elbise- Gene
Juarez güzellik merkezine günlük spa için giriĢ yapıp manikür, pedikür, saç ve makyaj yaptırmıĢlardı.
Ģimdi Olympic'in süitinde Marah'nın yatak odasındaydılar. Banyoya tıkılıp yan yana durmuĢ, aynada kendilerini inceliyorlardı.
Kate birbirlerine bu kadar yakın oldukları bu görüntüyü asla unutmayacağım biliyordu: Enfes bir yüzü olan uzun, selvi boylu kızı yüzünde kocaman bir gülümseme ve ıĢıl ıĢıl parlayan gözleriyle zayıf kolunu Kate'in çıplak omzuna dolamıĢtı.
"Resmen yıkılıyoruz," dedi Marah.
Kate gülümsedi. "Kesinlikle."
Marah aniden içinden gelmiĢ gibi onu öpüp, "TeĢekkürler, anne," dedi ve kapıya doğru giderken yatağın üzerinde duran boncuklu gece çantasım aldı. "ĠĢte geliyorum, babacığım!" dedi kapıyı açıp oturma odasına giderek.
Kate, Johnny'nin ıslık çalıp, "Marah!" dediğini duydu. "MuhteĢem görünüyorsun."
Kate de kızının arkasından odaya girdi. Vücudunun eskisi kadar Ģekilli olmadığım biliyordu ya da artık o kadar hoĢ olmadığının farkındaydı ama bu elbisenin içinde boynunda Johnny'nin aldığı kalp Ģeklindeki pırlanta kolyeyle kendini güzel hissediyordu; kocasımn ona nasıl

gülümsediğini gördüğündeyse aym zamanda seksi de hissetmeye baĢladı.
"Vay canına!" dedi Johnny ona doğru gelerek. YaklaĢarak Kate'i öptü. "Çok ateĢli görünüyorsunuz, Mrs. Ryan."
"Siz de öyle, Mr. Ryan."
Üçü birlikte gülerek odadan çıkıp yüzlerce insamn kutlamalara çoktan baĢladığı balo salonuna indiler.
"Bak, anne," diye fısıldadı Marah yamna yaklaĢarak. "Brad'le
Jennifer. Christina da burada." Vay canına! Emily'yi aramak IçlıI sabırsızlanıyorum."
Johnny, Kate'in elinden tutup onu kalabalığın arasından bara doğru götürdü. Kendilerine birer içki, Marah'ya da kola aldılar.
Sonra ağır ağır geri gidip orada durarak içkilerini yudumlamaya ve kalabalığı incelemeye baĢladılar.
Böyle bir salonda bile Tully, Birmanya zümrüdü rengindeki dalgalı ipek elbisesiyle hemen göze çarpıyordu. El sallayıp süzülerek onlara doğru gelmeye baĢladı; elbisesi arkasında dalgalanıyordu. "ġahane görünüyorsunuz," dedi coĢkuyla gülerek.
Kate, Tully'nin daha Ģimdiden dengede durmakta biraz zorlandığım fark etmiĢti. "Ġyi misin?"
"Daha iyi olamazdım. Johnny yemekten soma sahneye çıkıp bir Ģeyler söylememiz gerek. Soma dans pistine çıkıp açılıĢı yaparız?"
"Kavalyen yok mu?" diye sordu Johnny.

Tully'nin gülüĢü soldu. "Bu gece bana Marah eĢlik edebilir. Onu alsam sorun olmaz değil mi, Katie?"
"Ġey... "
"Neden olsun ki?" dedi Marah hayranlıkla Tully'ye bakarak. "O beni her gün görüyor."
Tully, Marah'ya yaklaĢtı. "Ashton100 burada. Onunla tanıĢmak ister misin?"
Marah adeta kendinden geçti. "Dalga mı geçiyorsun?"
Kate onların el ele, baĢları birbirlerine doğru eğilmiĢ halde, futbol takımının kaptamndan bahseden iki amigo kız gibi uzaklaĢmalarını izledi.
O andan soma Kate için gece, cazibesini biraz yitirmiĢti.
99 Brad Pitt, Jennifer Aniston ve Christina Aguilera. (ç.n.)
100 Ashton Kutcher. (ç.n.)
Ġampanyasını yudumlayarak salonda kocasının peĢinde yürüyor, gerektiği zaman gülümsüyor, kendisine sorulduğunda "Ev hanımıyım, üç çocuğum var," diye cevap veriyor ve onun bu kadar gurur duyduğu bu cümlenin bir sohbetin sonunu nasıl getirdiğini görüyordu.
Bir yandan da Tully'nin, Marah onun kızıymıĢ gibi davranıp onu birbiri ardına ünlülerle tanıĢtırmasını ve Marah'nın kendi Ģampanyasından yudumlar almasına izin vermesini izliyordu.
Nihayet yemek zamanı geldiğinde Kate Ģeref masasındaki yerini aldı, bir yarımda Johnny diğer yamndaysa Syndivvorld'ün baĢkam oturuyordu. Tully yemek boyunca herkesi tek

kelimeyle büyüledi. Bunu tarif edecek baÇka bir sözcük yoktu. Hayat dolu, neÇeli ve eğlenceliydi; etrafındaki herkes -Marah da dahil- ona hayran kalmıÇü.
Kate bunların hiçbirinin onu sinirlendirmesine izin vermedi. Hatta birkaç kez kızının ilgisini çekmeye bile çalıÇtı ama Tully 'yle yarıÇmasına imkân yoktu.
Sonunda daha fazla dayanamadı. Johnny'ye bir bahane uydurup lavaboya gitti. Sıradaki her kadın Tully'yi konuÇuyor, onun ne kadar muhteÇem göründüğünden söz ediyordu.
"Yanındaki kızı gördünüz mü?"
"Bence kızı."
"O kadar yakın görünmelerine ÇaÇmamalı."
"Benim kızımın da bana böyle davranmasını isterdim."
"Ben de," diye mırıldandı Kate, duyulamayacak kadar alçak sesle. Aynada kendine baktı; kocasına ve kızına güzel görünmek için elinden gelen her Çeyi yapmıÇ, ama arkadaÇının yamnda duvar kâğıdı kadar sönük kalmıÇ bir kadın gördü karÇısında. Kendini bu kadar incinmiÇ ve dıÇlanmıÇ hissetmesinin saçma olduğunun farkındaydı. Sonuçta bu onun gecesi değildi. Yine de... o kadar büyük umutları vardı ki.
KRISTIN HANNAH Bütün bunlar onun hatasıydı. Mutluluğunu ilk gençlik yıllanndaki bir kızın göğsüne iliÇtirmiÇti. Aptal. Bunu fark edince adeta gülümsedi. Kesinlikle bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Kendini daha iyi, aptalca duygularına daha hâkim hissederek partiye geri döndü.

Otuzuncu Bölüm

lly bu kadar çok içmemeliydi. Dengede durabilmek için
Johnny'nin elini tutarak sahnede durdu.
"Hepinize teGekkür ederim," dedi kalabalığa her zamanki gibi gülümseyerek. "Kız Kıza Sohbet, sizin sayenizde bu kadar baGarılı oldu."
Kadehini herkesin Gerefine kaldırdı, kalabalık da ona alkıGlarla karGılık verdi. Bir an için söylediğinin pek doğru olmadığım, belki de hiçbir anlam ifade etmediğini düGündü ama ne söylediğini hatırlayamadığı için bundan emin olamadı.
Johnny'ye döndü, kollarım ona doladı. "Dans etme sırası bizde."
Orkestra çalmaya baGladı; ağır bir parça çalıyorlardı. Tully, Johnny'nin elinden tutup onu dans pistine doğru çekti. ġarkının farkına vardığında hâlâ gülüyordu: Crazy for you.
Bana bir kere dokunduğunda anlayacaksın doğru olduğunu...
Bu, Johnny ve Kate'in düğünlerinde ilk dans ettikleri Ġarkıydı.
Tully baGım yana eğip ona baktı; hatırlamaması gereken bir Ġeyi hatırladı aniden: En son onun kollarında dans ettiği zamam. Didn't We Almost Have it Allm çalıyordu ve dans bittiğinde Johnny onu öpmüGtü. O zamanlar farklı bir seçim yapıp Göhret yerine aGkı tercih etmiG olsaydı belki de Johnny onu sever, ona bir yuva ve Marah'yı verirdi.

Johnny eski moda avizeden gelen soluk altın rengi ıÇığın al-
101 Her ġeye Sahip Değil miydik? YVhitney Housten Çarkısı, (ç.n.)
tında her zamankinden daha yakıÇıklı görünüyordu. YaÇı ilerledikçe daha da belirginleÇen, Ġrlandalılara özgü karanlık bakıÇları vardı. Tully'ye bu Çekilde, böylesine ciddi bakıÇı ona eski günleri hatırlatmıÇta. Hayatın Johnny'yi hayal kırıklığına uğrattığı ve Tully'nin birlikte geçirdikleri o tek romantik gecede onu güldürdüğü zamanlan...
"Her zaman iyi bir dansçıydın," dedi Tully ve bunu söylerken bir uyan alevinin vücudunda yükseldiğini hissetti. SarhoÇtu; uzaklaÇması gerekiyordu, fakat bir erkeğin kollannda olmak o kadar güzeldi ki... Üstelik bir Çey olacağı da yoktu.
Johnny onu kendi etrafında döndürdü ve tekrar kendine doğru çekti.
Kalabalık beğeniyle alkıÇladı.
"Bu kadar Çampanya içmemeliydim. Seni takip edemiyorum."
"Takip etmek hiçbir zaman sana göre olmadı."
Ve bu birkaç kelimeyle Tully her Çeyi, tüm detaylan tekrar hatırladı. Hatıralar, Tully'nin etraflarına ördüğü duvarlan yıkarak birer birer aklına geliyordu. Durdu ve Johnny'ye baktı.
"Bize ne oldu böyle?"
"Biz diye bir Çey var mıydı gerçekten, Tully?" dedi Johnny sessizce. Bunu o kadar kolay ve çabuk söylemiÇti ki, onun yıllardır bu soruyu sormak isteyip istemediğini merak

etti Tully. Johnny'nin gülümsemesinin hüzünlü mü, yoksa davetkâr mı olduğunu anlayamadı; tek bildiği, artık dans etmedikleriydi, fakat Johnny onu bırakmıyordu.
"öyle bir Çey olmasına izin vermezdim."
"Kate, seni hiç unutamadığımı düÇünüyor."
Tully bunu biliyordu, eskiden beri hep biliyordu. Tully ve Kate, onun Johnny'yle olan ortak geçmiÇi hakkında hiç konuÇmadan, arkadaÇlıktan adına bu olayı derinlere gömmüÇlerdi.
Olması gerektiği yerde, orada, karanlıkta duruyordu, fakat her zamanki gibi içki ve yalnızlık Tully'yi zayıflatıyordu ve bu yüzden bütün iyi niyetine karÇın kendini o soruyu sorarken buldu: "Öyle mi peki?"
Kate partiye geri döndüğünde, orkestra çoktan çalmaya baÇlamıÇta.
Crazy for you
ġarkı onu gülümsetti. Balo salonunun giriÇinde durup etrafına bakındı. Yemek masaları boÇalıyordu. Barın önünde yine kuyruk oluÇmaya baÇlamıÇta. Marah'yı köÇede, mendil kadar kısa bir elbise giymiÇ çok zayıf bir kızla konuÇurken gördü.
"Harika."
ĠÇinde kabaran öfke dalgasını bastırarak yürümeye devam etti. ĠÇte tam o anda, zümrüt yeÇili ipek elbise gözüne takıldı ve sanki dünya baÇına yıkıldı.
Tully, Johnny'ye abanmıÇ, dans pistinde duruyordu. Johnny ona sanki beraber bir ömür geçirmiÇler gibi rahat ve samimi bir Çekilde

sarılmıÇtı. Dans ediyor olmaları gerekirken, orada, rengârenk kıyafetleriyle dönerek dans eden diğer dansçıların arasında öylece duruyorlardı. Tully sanki daha biraz önce onu yatağa atmasını istemiÇ gibi Johnny'ye bakıyordu.
Kate nefes alamadı. Berbat bir an için kusacağım düÇündü.
Sen her zaman onun ikinci tercihiydin.
Bunu biliyordu; yıllardır bu gerçeği kabullenmiÇ olmak, onu değiÇtirmekle aym Çey değildi.
ġarkı bitti ve Johnny bir adım geri çekildi. Döndüğünde Kate'i gördü. Değerli taÇlarla süslenmiÇ elbiselerin arasından bakıÇları birleÇti. Kate orada, herkesin önünde ağlamaya baÇladı. Utanarak balo salonundan çıktı.
Daha doğrusu koÇarak çıktı.
Alt katta asansörlerin önünde sabırsızlıkla düğmeye basü.
"Hadi... hadi..." Ağladığım kimsenin görmesini istemiyordu.
Zil çaldı ve kapı açıldı. Ġçeri girdi, kollarım kavuÇturup sırtını duvara yasladı. Saniyelerce sabırsızlık içinde asansörün hareket etmesini bekledikten sonra düğmeye basmadığım fark etti. Kapılar kapanmak üzereyken bir el araya girdi.
"Git baÇımdan," dedi kocasına.
"Sadece dans ediyorduk."
"öyle mi?" Kate odasına çıkmak için düğmeye bastı, soma gözlerini sildi.

Johnny içeri girdi. "Saçmalıyorsun."
Asansör onları katlarına götürdü; kapı açıldı. Kate, Johnny'den uzaklaGtı. Anahtarım bulup kapıyı açarken, "Canın cehenneme!" diye bağırdı. Odaya girip kapıyı arkasından çarparak kapadı.
Bekledi...
Bekledi...
Belki de Tully'ye gitti.
Hayır.
Buna inanmıyordu aslında. Kocasımn Tully'ye karGı bir düGkünlüğü olabilirdi, fakat Johnny Gerefli bir adamdı, üstelik Tully onun en iyi arkadaGıydı.
Nedense kıskançlığı yüzünden bunu unutmuGtu.
Kapıyı açtı, kocasım koridorda tek bacağım uzatmıG, otururken buldu; boynundaki papyonu gevGemiG, sallanıyordu. "Hâlâ buradasın."
"Anahtarımız sende. Umarım özür dileyeceksin."
Kate ona doğru gitti, yanında diz çöktü. "Özür dilerim."
"Bunu düGündüğüne inana... "
"DüGünmedim."
Johnny'nin elinden tutup çekerek onu ayağa kaldırdı. "Dans et benimle," dedi, benimle deyiGindeki ufacık vurgudan nefret ederek.
"Müzik yok."
Kate kollarım onun boynuna doladı ve kalçalarını sallamaya baGlayıp Johnny'nin arkası duvara yaslanana kadar yavaGça ona doğru yaklaGtı, vücudunu Johnny'nin vücuduna bastırdı.

Elbisesinin fermuarım açtı ve yere düĢmesine izin verdi.
Johnny koridora göz attı. "Katie!" Kate'in çantasını açıp anahtarı alarak kapıyı açtı. Hızla odaya girip hem tamdık hem de yepyeni bir tutkuyla öpüĢerek kanepenin üzerine düĢtüler.
"Seni seviyorum,"dedi Johnny elini Kate'in külotlu çorabının üzerinden aĢağı doğru götürerek. "Bunu salan unutma, olur mu?"
Kate cevap veremeyecek kadar nefessiz kalmıĢta, bu yüzden sadece baĢım salladı ve Johnny'nin fermuarım çözdü. Kendi güvensizliğinin tekrar su üstüne çıkmasına izin vermeyeceğine, onun aĢkım unutmayacağına kendi kendine söz verdi.
Ġki hafta sonra, Tully muazzam ofisinin penceresinden dıĢarıya bakıyordu. Hayatında bir Ģeylerin eksik olduğunu çoktandır biliyordu. Seattle'a geri dönmenin ve kendi programım yapmaya baĢlamamn, içindeki bu boĢluğu bir Ģekilde dolduracağım ummuĢtu ama o kadar Ģanslı değildi. Artık çok daha ünlüydü, servetinin sonu yoktu ama hâlâ içten içe tatmin olmadığım hissediyordu.
Mutsuz olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi, kariyerini düzenlemeye koyuldu. Aradığı cevaba ulaĢmak, onu zorlayarak kendini gerçekleĢtirmesini sağlayacak bir fikir bulmak biraz zaman aldı ama sonunda baĢardı.
"Sen delisin," dedi Johrıny, Elliot Körfezi'ne bakan pencerenin önünde bir aĢağı bir yukarı yürüyerek. "Programın formatı bir numara. Sen de biliyorsun. Reytinglerde

Oprah'dan sonra ikinciyiz ve geçen yıl Emmy ödülüne aday gösterildin. Firmalar izleyicilerimize eĢantiyon ve promosyon yetiĢtiremiyorlar. Bunlar baĢarımn göstergesi."
"Biliyorum," dedi Tully, kendi yansıması bir an dikkatini dağıtmıĢtı. Pencerenin camında zayıf ve yıpranmıĢ görünüyordu. "Ama ben kural tanıyan biri değilim, bunu biliyorsun. Bir Ģeyleri silkeleyip biraz ortalığı kanĢürmam gerek. Canlı yayın tam da böyle bir Ģey."
"Neden bunu yapman gerekiyor ki? Daha ne istiyorsun?"
Bu, beĢ yüz milyarlık final sorusu gibiydi. Neden bir türlü tatmin olmuyordu? Bunu Johnny'ye ve diğer insanlara nasıl anlatabilirdi?
Kate onaylamasa bile Tully'yi anlardı, fakat en iyi arkadaĢı son zamanlarda çok konuĢamayacak kadar meĢguldü. Belki de sorun biraz da buydu. Kendini Kate'ten.... uzaklaĢmıĢ gibi hissediyordu. Bugünlerde ikisinin de hayatları çok farklı yönlerdeydi. Yıldönümü partisinden bu yana neredeyse hiç konuĢmamalardı. "Bu konuda bana güvenmek zorunda kalacaksın, Johnny."
"Program bir anda Jerry Springer'ın programına102 dönebilir ve güvenilirliğimiz mahvolabilir." KaĢlarım hafifçe çatarak Tully'ye yaklaĢü. "KonuĢ benimle, Tul."
102 Programına alt tabakadan, kültür seviyesi düĢük insanları çıkararak, bu kiĢileri aileleriyle ya da eĢleriyle

yüzleÇtiren Jerry Springer, önceleri büyük reyting almıÇ, ancak programına çıkan bir konuğu eski kocası tarafından öldürülünce cinayete yol açtığı için hakkında dava açılmıÇtı, (ç.n.)
"Anlamazsın," dedi Tully, bildiği tek doğruyu söyleyerek.
"Dene."
"Bir iz bırakmam gerek."
"Yirmi milyon kiÇi her gün seni izliyor, bu bir Çey değil
mi?"
"Senin çocukların var, Katie var."
Johnny'nin yüzünde beliren anlayıÇ ifadesini gördü. Ona, Zavallı Tully, der gibi bakıyordu. Tully ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, ne kadar yükseğe tırmanırsa tırmansın, bu bakıÇ onu takip edecek gibi görünüyordu. "Ah!"
"Bunu denemeye ihtiyacım var, Johnny. Bana yardım eder misin?"
"Seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım ki?"
"Yalnızca en iyi arkadaÇımla evlendiğinde."
Johnny gülerek kapıya doğru yöneldi. "Tek bir Çansın var, Tully. Soma da durumu değerlendireceğiz. Tamam mı?"
"Tamam."
Somaki haftalarda da bu konu hep aklındaydı. Eskiden beri zayıf olan sosyal hayatım iyice bir kenara bırakarak canla baÇla deli gibi çalıÇmaya baÇladı.

Sonunda o kritik an gelmiĢti iĢte ve Tully endiĢeliydi. Ya Johnny haklı çıkar ve harika fikri bir melodrama dönüĢürse ne yapardı?
Ofisin kapısı çaldı.
"Girin," dedi.
Stanford Üniversitesi'nden yani mezun olan asistanı Helen baĢım içeri uzatü. "Doktor Tıllman geldi, yeĢil odada. McAdams ailesini personel yemekhanesine aldım, Christy de Ted'in odasında.
"TeĢekkürler, Helen," dedi Tully telaĢla, kapı kapanırken.
Bu duyguyu, baĢarısız olma ihtimalinin verdiği korku/heyecan karıĢımı hissi neredeyse unutmuĢtu. Geçen yıllar onu bu duygudan uzaklaĢtırmıĢtı. ġimdiyse her Ģeye yeniden baĢlamıĢ gibiydi ve sadece inandığı Ģeyi yapmaya çalıĢıyordu.
Kendini aynada son bir kez kontrol etti, makyaj bulaĢmasın diye yakasına taktığı beyaz makyaj koruyucusunu çıkardı ve stüdyoya doğru yola koyuldu. Johnny'yi sahnede sağa sola emirler yağdırarak aym anda on iĢi yaparken buldu.
"Hazır mısın?" diye sordu Johnny.
"Doğruyu söyleyeyim mi? Bilmiyorum."
Yürürken kafa mikrofonuna bir Şeyler söyleyerek ona doğru yaklaĢtı. Mikrofonu ağzından çekip Tully'ye sessizce, "Harika olacak, bunu sen de biliyorsun. Sana güveniyorum," dedi.
"TeĢekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."
"Sadece kendin ol. Herkes seni seviyor."

Johnny'nin iÇaretiyle birlikte seyirciler stüdyoya doluÇmaya baÇladı. Tully kulise girmiÇ, iÇaretini bekliyordu. Kırmızı ıÇıklar yandığında sahneye yürüdü.
Her zaman olduğu gibi gülümseyip tammadığı bu insanların alkıÇlarıyla onu yıkamasına ve içindeki boÇluğu taÇarcasına doldurmasına izin vererek bir süre orada durdu.
"Bugün sizin için çok özel bir gösterimiz var. Konuğum, Dr. VVesley Tillman, bağımlılık tedavisi ve aile danıÇmanlığı alanlarında uzman ünlü bir psikiyatr... "
Arkasındaki büyük ekranda, seyrek saçlı, kilolu bir adamın görüntüleri yayınlandı. Adam ağlamamaya çalıÇıyor ama verdiği bu mücadeleyi kaybediyordu. "Karım iyi bir kadm, Tallulah. Yirmi yıldır evliyiz ve iki güzel çocuğumuz var. Onun tek sorunu..." Durdu, gözlerini sildi. "Ġçki. Önceleri sadece arkadaÇlarla toplamp kokteyl saati yapardık ama son zamanlarda... "
Klip, ses ve görüntülerle bir ailenin dağılıÇını gösterdi.
Bittiğinde, Tully seyircilere geri döndü, izledikleri parçanın onları ne kadar duygulandırdığını görebiliyordu. Hatta çoğu kadın ağlamak üzereydi. "Mr. McAdams çoğumuz gibi, sevdiği birinin bağımlılığından dolayı çaresiz kalmıÇ biri. EÇini alkolü bırakmaya ve tedavi olmaya ikna etmek için her Çeyi denediğine yemin ediyor. Bugün, Dr. Tillman'm yardımıyla sıra dıÇı bir Çey deneyeceğiz. Mrs. McAdams Çu anda kuliste yalnız. Bahamalar'da bir gezi kazandığım

samyor ve onu almak için burada. Ama aslında ailesi -Dr. Tillman'nın profesyonel yardımıyla- onu alkol bağımlılığıyla yüzleÇtirecek. Umarım onun gerçeği görmesini ve tedavi olmayı kabul etmesini sağlayabiliriz."
Seyirciler sessizdi.
Tully nefesim tuttu. Bana katılın.
Ve alkıÇ.
Tully gülmemek için kendini zor tuttu. Birinci kameramn yamnda duran Johnny'ye göz attı. Yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle baÇparmağım havaya kaldırmıÇ, onu onaylıyordu.
Ġhtiyaç duyduğu, içindeki boÇluğu dolduracak olan Çey buydu. Bu aileye gerçekten yardım edecek ve böylece Amerika onu sevecekti.
Konuklarını takdim etmek için geri çekildi ve o andan itibaren program denetimden çıkmıÇ bir tren hızıyla ilerledi. Stüdyodaki herkes bu trene bindi ve yolculuğu sevdi; alkıÇladılar, yakındılar, coÇtular ve ağladılar. Tully, uzman bir sirk eğitmeni gibi hepsini kontrol etti. ġüphesiz, bütün ilgi onun üzerindeydi. Bu, televizyona çıküğı tüm zamanların en baÇarılı programıydı.
Kasım ayıyla birlikte kıÇ, adanın üzerine gri ve yağmurlu bir örtü sererek aniden geldi. Çıplak ağaçlar soğukta titriyordu; karar-
maya yüz tutmuÇ ölü yapraklarını sanki düÇmelerine izin vermek yenilmek demekmiÇ gibi sımsıkı tutuyorlardı. Boğaz'dan her

sabah yükselen sis, manzarayı belirsizleĢtiriyor ve günlük sesleri uzaktan gelen, karıĢık yankılara dönüĢtürüyordu. Limana girip çıkan feribotlar ince pusun içinde matemli bir ağıt gibi ötüyordu.
Gotik tarzda bir korku romam yazmak için mükemmel bir hava vardı aslında. En azından, gizlice tekrar yazmaya baĢladığında Kate'in kendine söylediği Ģey buydu.
Ne yazık ki yazmak hatırladığı kadar kolay değildi.
Yazdıklarını tekrar okudu ve iç geçirdi. Silme tuĢuna basıp karĢısında tekrar boĢ, mavi bir ekran kalana kadar teker teker harflerin yok oluĢunu izledi. Anlatmak istediklerini ifade edecek daha iyi bir yol bulmaya çalıĢta ama aklına birkaç kliĢe daha geldi yalmzca. Küçük, beyaz imleç onunla alay eder gibi bekledi. Sonunda, masadan geriye doğru çekilerek ayağa kalktı. Dünyaları, insanları ve dramatik olayları hayal etmek için çok yorgundu Ģu anda. AkĢam yemeği yapma zamanı gelmiĢti.
Aslmda son günlerde hep yorgundu ama yine de geceleri yattığında nadiren iyi uyuyabiliyordu. Johnny'nin çalıĢma odasındaki ıĢıklan söndürdü, dizüstü bilgisayarım kapattı ve alt kata indi. Johnny, New York Times'tan baĢım kaldırdı.
"e-Bay yine mi içine çekti seni?"
Kate güldü. "Tabii ki. ikizler iyi mi?"

Johnny öne doğru eğildi, çocukların saçlarım kanÇtardı. Poor Unfortunate Souls103 Çarkısını söylediğim sürece keyifleri yerinde."
Kate buna gülmeden edemedi. Bu haftanın favori filmi Kü-
103 Zavallı Talihsiz Ruhlar. (ç.n.)
çük Denizktzı'ydı. Bu, mümkünse filmi her gün izleyecekleri anlamına geliyordu.
Ön kapı açıldı ve Marah içeri girdi. Heyecanlı görünüyordu. "Bugün baÇıma ne geldi bilemezsiniz."
Johnny gazetesini bir kenara bıraktı. "Ne?"
"Christopher, Jenny, Josh ve ben, Nine Inch Nails'ı104 izlemek için Tacoma Dome'a gideceğiz. İnanabiliyor musunuz? Josh beni davet etti."
Kate derin bir nefes aldı. Marah'ya yavaÇça ulaÇmayı öğrenmiÇti.
"Bir konser öyle mi?" dedi Johnny. "Kim bu çocuklar? Kaç yaÇındalar?"
"Josh ve Chris üçüncü sımf öğrencisi. EndiÇelenme, emniyet kemerlerimizi takacağız."
"Konser ne zaman?" "Salı."
"Okulun olduğu bir gece mi? Üçüncü sımf öğrencileriyle birlikte konsere, hem de okulun olduğu bir akÇam gideceğini sanıyorsun." Kate, Johnny'e baktı. "Bu, birçok açıdan yanlıÇ."
"Saat kaçta baÇlayacak?" diye sordu Johnny.
"Dokuzda. Saat ikiye kadar evde oluruz." Kate kendini tutamayıp güldü. Kocasımn nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyordu. "İkiye kadar evde olursunuz öyle mi? İaka

yapıyor olmalısın, Marah. Sen daha on dört yaĢındasın."
"Jenny de on dört yaĢında ve gidebiliyor. Baba?" Marah, Johnny'e döndü. "Gitmeme izin vermelisin."
"Daha çok küçüksün," dedi Johnny. "Üzgünüm."

80'lerin sonunda kurulan bir rock grubu.
"Çok küçük değilim. Ben hariç herkes böyle Ģeyler yapabiliyor."
Kate, kendini Marah'mn yerine koydu. Büyümekte ne kadar acele ettiğini, bu ihtiyacın bir kızda ne kadar da keskin olabildiğini hatırladı.
"Marah, biliyorum bizim çok katı olduğumuzu düĢünüyorsun ama hayat bazen... "
"Ah, lütfen. O aptal hayat Ģöyledir, hayat böyledir konuĢmalarından bir tane daha istemiyorum." Bir horuldamayla üst kata çıktı ve odasımn kapıĢım çarparak kapattı.
Kate o kadar derin bir tükenmiĢlik hissetti ki neredeyse yığılıp kalacaktı. Bunun yerine, kocasına baktı. "AĢağıya indiğime çok memnunum."
Johnny gülümsedi. Bu da çok kolay olmuĢtu. Nasıl oluyordu da Kate'in Marah'yla yaptığı savaĢın aymsım yapıp hiç yara almadan çıkmayı ve hâlâ sevilmeyi baĢarıyordu? "Onunla ilgili zamanlaman her zaman kusursuz olmuĢtur." Johnny ayağa kalktı, Kate'i öptü. "Seni seviyorum," dedi kısaca.
Kate, bu sözlerin yaralarım sarmak için söylendiğini biliyordu ve bu hoĢuna gitti.

"AkÇam yemeğini hazırlayıp sonra da onunla konuÇmaya çalıÇacağım. SakinleÇmesi için ona biraz süre ver."
Johnnv tekrar oturdu ve gazetesine döndü.
"Jenny'nin annesini ara ve onun tam bir budala olduğunu söyle."
"Bunu sana bırakacağım." Kate mutfağa gidip yemek yapmaya baÇladı. Neredeyse bir saat boyunca, teflon tavada piÇireceği kızartmalık sebzeleri dilimlemeye ve Marah'mn en sevdiği yemek olan Teriyaki Marinade'yi105 yapmaya dalmıÇtı. Saat altıda, salatayı karıÇtırdı, kurabiyeleri fırına koydu ve masayı hazırladı. Masayı hazırlamak aslında Marah'ın göreviydi ama bu akÇam ondan yardım istemenin hiç faydası yoktu.
105 AteÇ üzerinde sürekli karıÇtırılarak piÇirilen bir çeÇit sebzeli Çin yemeği, (ç.n.)
Kate oturma odasma geri gelerek, "Tamam," dedi.
Johnny çocuklarla yere sere serpe uzanmıÇ, Legolardan bir Çeyler inÇa ediyordu.
"Gidiyorum."
Johnny baÇım kaldırdı. "KurÇun geçirmez yelek dolapta."
Johnny'nin huzur veren kahkaha sesiyle birlikte Kate üst kata çıktı. Kızının kapalı kapısının önünde durdu. Üzerinde san renkte UZAK DURUN yazısı vardı. Kendini hazırladı, kapıyı çaldı. Cevap yoktu.

"Marah?" dedi bir süre bekledikten soma. "Biliyorum, üzgünsün ama bu konuda konuĢmalıyız."
Bekledi, kapıyı tekrar çaldı ve açtı. Kıyafetler, kitaplar ve filmlerden oluĢan bu dağınıklığın içinde Kate bir an için gördüklerini kavrayamamıĢtı.
BoĢ bir oda.
Açık bir pencere.
Kate emin olmak için her tarafı kontrol etti; gardırobun içini, yatağın altım, sandalyenin arkasını. Banyoya, çocukların odasına, hatta kendi odasına bile baktı. Bütün üst katı araĢtırdığında kalbi o kadar hızlı çarpmaya baĢlamıĢtı ki sersemlediğini hissetti. Merdivenlerin baĢında, korkuluklardan destek aldı. "GitmiĢ," dedi, sesindeki çatlamayı duyarak.
Johnny yukarı baktı. "Efendim?"
"GitmiĢ. Galiba camdan ürmamp parmaklıklardan aĢağı inmiĢ."
Johnny aniden ayağa kalktı. "Kahretsin!"
DıĢan koĢtu. Kate onu takip etti. Kızlarının yatak odası camının altında durdular. Beyaz tahta parmaklıkların kınldığım ve sarmaĢığın koptuğunu gördüler.
"Kahretsin," dedi Johnny tekrar. "Tanıdığı herkesi aramaya baĢlamalıyız."
Tully böylesine soğuk bir gecede bile, apartmanın terasında olmayı seviyordu. Burası bir Ġtalyan villa terasımn bir kopyası olan, taĢlarla döĢenmiĢ büyük bir yerdi. Kızıl topraklı çiçeklikte, büyük,

yapraklı ağaçlar büyümüĢtü; dallan minik, beyaz ıĢıklarla bezenmiĢti.
Korkuluğa gidip dıĢarı baktı. Buradan, Şehrin gürültüsünü duyabiliyor ve Boğaz'ın tuzlu havasım koklayabiliyordu. Uzakta, gri, engin suyun ötesinde, Bainbridge Adası'nın ormanlarla kaplı ana hatlarını görebiliyordu.
Ryan ailesi bu akĢam ne yapıyor acaba, diye düĢündü. Eski moda, büyük sehpalarının çevresinde toplanmıĢ oyun mu oynuyorlardır? Ya da Marah ve Kate kanepeye kıvrılmıĢ, erkeler hakkında laflıyorlardır. Belki de Kate ve Johnny öpüĢmek için bir an yakalamıĢtır.
Dairesindeki telefon çaldı. Tam zamamnda çalmıĢü, çünkü Kate'in ailesi hakkında düĢünmek, kendini daha yalmz hissettirmekten baĢka bir iĢe yaramıyordu.
Açık kapıdan geçti, kapıyı kapadıktan soma telefona cevap verdi. "Alo?"
"Tully?" Arayan Johnny'ydi. Sesi gergin ve yabancıydı.
Tullly aniden endiĢelendi. "Ne oldu?"
"Marah kaçtı. Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyoruz, belki bir saat-on beĢ dakika öncedir. Ondan haberin var mı?"
"Hayır, yok. Neden kaçtı?" Johnny cevap veremeden kapıcı telefonla aradı. "Bir saniye, Johnny. Bekle." Tully dahili telefona koĢtu, tuĢa bastı. "N'oldu Edmond?"
"Marah Ryan burada, sizi görmek istiyor."
"Yukarı yolla," Tully tuĢu bıraktı. "O burada, Johnny."

"ġükürler olsun," dedi Johnny. "OradaymıÇ, canım. ĠyiymiÇ. Hemen geliyoruz, Tully. Oradan ayrılmasına izin verme."
"Merak etme." Tully telefonu kapadı ve kapıya gitti. Evi çatı katı olduğu için, binamn bu tarafında bulunan tek kapı onunkiy-di. Bu yüzden Tully kapıyı açtı ve orada bekledi. Marah asansörden çıktığında ÇaÇırmıÇ gibi görünmeye çalıÇti.
"Merhaba, Tully teyze, bu saatte buraya geldiğim için özür dilerim."
"Saat geç değil. Hadi içeri gel." Tully, önce Marah'nın içeri girmesi için geri çekildi. Her zamanki gibi, vaftiz kızının muhteÇem güzelliğiyle büyülendi. Onun yaÇındaki çoğu kız gibi çok zayıftı, bir deri bir kemik sayılırdı, fakat hiçbirinin önemi yoktu. Otuzuna kadar tay gibi diye tabir edilebilecek türden bir kızdı; o yaÇa geldiğinseyse artık bedeni iyice oturacak, kendini bulacaktı.
Tully, Marah'ya döndü. "Ne oldu?"
Marah kendini kanepenin üzerine bırakıverdi ve acıklı bir Çekilde iç geçirdi. "Bir konsere davet edildim."
Tully yamna oturdu. "Eee."
"Tacoma Dome'da."
"Evet."
"Okulun olduğu bir günün akÇamında." Marah yan gözle Tully'ye bakıyordu. "Bana teklif eden çocuk bir son sımf öğrencisi."
"Kaç yaÇında oluyor? On altı mı, on yedi mi?"
"On yedi."

Tully baĢım salladı. "Ben senin yaĢındayken Kingdome'da VVings'i izlemeye gitmiĢtim. Bunda abartılacak ne var?"
"Ailem küçük olduğumu düĢünüyor."
"Hayır mı dediler?"
"Ne saçma. Ben hariç herkes böyle Ģeyler yapıyor. Hatta annem ehliyetleri olan çocukların bile arabalarına binmeme izin vermiyor. Beni hâlâ her gün okuldan o alıyor."
"On altı yaĢındaki çocuklar gerçekten kötü sürücüler ve bazen onlarla yalmz kalmak... güvenli değil." Yıllar önceki, ormanda geçen o geceyi düĢündü. "Annen sadece seni koruyor."
"Ama grup halinde olacağız."
"Grup mu? Bak bu farklı iĢte. Hepiniz birlikte olduğunuz sürece hiçbir Ģey olmaz."
"Biliyorum. Bence annem onların araba sürmesi konusunda endiĢeli." •
"Pekâlâ, sizi limuzinle götürebilirim."
"Bunu yapar mısın?"
"Tabii. Bütün sorunlar çözüldü. Refakatçi. Sürücü. Çok eğleneceğiz. Hiç kimsenin en ufak bir zarar bile görmemesini sağlayacağım."
Marah iç geçirdi. "ĠĢe yaramayacak."
"Neden?"
"Çünkü benim annem bir sürtük ve ben ondan nefret ediyorum."
Bu söz Tully'nin gardım düĢürdü, o kadar ĢaĢırdı ki ne söyleyeceğini düĢünemedi. "Marah... "

"Yani bana çocukmuÇum gibi davranıyor. Özelime saygı göstermiyor. Beni arkadaÇlarımdan ayırmaya ve ne yapabileceğimi söylemeye çalıÇıyor. Makyaj yok, tanga giymek yok, göbek hızması yok, saat on birden sonra dıÇarıda kalmak yok, dövme yok. Annemden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Ġnan bana, mezun olur olmaz, elveda, anne diyeceğim. Senin gibi bir yıldız olmak için doğruca Hollywood'a gideceğim."
Bu son sözler Tully'nin gururunu o kadar okÇamıÇtı ki neredeyse Marah'yı buraya getiren olayları unutuyordu. Doğru yolda kalmak için kendini zorladı. "Annene hiç de adil davran-mıyorsun. Senin yaÇındaki kızlar düÇündüğünden daha savunmasızdırlar. Çok uzun zaman önce, senin yaÇındayken, yenilmez olduğumu düÇünürdüm, ben... "
"Eğer benim annem sen olsaydın, konsere gitmeme izin verirdin."
"Evet, ama... "
"KeÇke annem olsaydın."
Bu sözlerden böylesine etkilenmesi Tully'yi ÇaÇırtmıÇtı. Söylenilenler Tully'nin içindeki çok hassas bir noktaya dokunmuÇtu. "Siz ikiniz bunu aÇacaksınız, Marah. Göreceksin."
"Hayır, aÇamayacağız."
Tully, somaki bir saat boyunca, Marah'mn öfkesini yumuÇatmaya çalıÇtı, fakat bu kırılması imkânsız, dayanıklı bir kabuktu. Marah'nın Kate'ten bu kadar kolay nefret edebiliyor olması Tully'yi ÇaÇırtmıÇtı ve

onların zarar görmüÇ iliÇkilerini asla dü-zeltemeyeceklerinden korkmuÇtu. Tully'nin tek bildiği, bir insanın hayatının anne sevgisi olmayınca nasıl da mahvolduğuydu.
Sonunda dahili hat çaldı ve Edmond'ın sesi duyuldu:
"Ryanlar geldi, Bayan Hart."
"Burada olduğumu biliyorlar mıydı?" dedi Marah aniden ayağa kalkarak.
"Bunu tahmin etmek çok zor değil," dedi Tully telefona doğru giderek. "Yukarı gönder, Edmond. TeÇekkürler."
"Beni öldürecekler," dedi Marah. Ellerini ovuÇturarak bir aÇağı bir yukarı yürüyordu. Birden yine çocuk olmuÇtu; uzun ve çok güzel, fakat hâlâ baÇının belaya gireceğinden korkan bir çocuk.
Kapıdan ilk giren Johnny oldu. "Kahretsin, Marah,"dedi, "Hepimizi çok korkuttun. Kaçtın mı, yoksa kaçınldın mı bilemedik..." Daha fazlasını söylemekten korkuyormuÇ gibi cümlesini yarıda kesti.
Ardından Kate geldi.
ArkadaÇının görüntüsü karÇısında Tully'nin adeta nutku tutuldu. Kate bozguna uğramıÇ gibi yorgun, hasta ve nedense daha ufak görünüyordu.
"Katie?" dedi Tully. EndiÇeliydi.
"TeÇekkürler, Tully," dedi Kate soluk bir gülümsemeyle.
"Tully teyze bizi konsere limuziniyle götürecek," dedi Ma-rah. "Ve bize refakat edecek."

"Senin teyzen bir moron," diye çıkıĢtı Johnny. "Deli annesi onu baĢımn üzerine düĢürmüĢ. Şimdi eĢyalarım topla. Eve gidiyoruz."
"Ama... "
"Aması falan yok, Marah," dedi Kate. "EĢyalarım topla."
Marah gerçek bir duygu gösterisi yaptı: Şç çekti, tepindi, çığlık attı, ağladı. Soma Tully'ye sıkıca sarılarak, "Denediğin için teĢekkür ederim," dedi ve Johnny'yle beraber çıktı.
Tully, bir Şey söylemesi için Kate'i bekledi. "Bize sormadan ona bir Şeyler için söz verme, tamam mı?" dedi Kate sadece. Sesi o kadar monotondu ki, kızgın bile değildi. "Bu sadece her Şeyi zorlaĢtırır."
Gitmek için arkasmı döndü.
"Kate, bekle... "
"Bu akĢam olmaz, Tul. Çok yorgunum."
Otuz Birinci Bölüm
Tully, Kate ve Marah için endiĢeleniyordu. Geçen hafta boyunca aralarındaki sorunları çözmenin yolunu düĢünmüĢtü ama aklına hiçbir Şey gelmemiĢti. Şimdiyse masasında oturmuĢ, o günkü programın notlarım inceliyordu. Telefonu çaldı. Arayan asistamydı.
"Tully. McAdamslar burada. Rehabilitasyon programından."
"Şçeri gönder."
Soğuk kasım sabahında kapısından içeri giren bu yeni çiftle canlı yayınlanan programına katılan o çift arasında neredeyse hiçbir

benzerlik kalmamıĢtı. Mr. McAdams en az on kilo vermiĢti ve artık baĢı omuzlarına düĢmüĢ ve kambur bir Şekilde yürümüyordu. Mrs McAdams saçlarım kestirmiĢ, makyajım yapmıĢ ve gülümsüyordu. "Vay canına," dedi Tully, "Ġkiniz de harika görünüyorsunuz. Lütfen oturun."
Mr. McAdams eşinin elini tuttu. Birlikte pencereye dönük pahalı, siyah deri kanepeye oturdular. "Rahatsız ettiğijniz için üzgünüz. Ne kadar meĢgul olduğunuzu biliyoruz."
"Konu arkadaşlarım olduğunda hiçbir zaman meĢgul olmam," dedi Tully yapmacık bir gülümsemeyle.
"Size teşekkür etmek istiyoruz," dedi Mrs. McAdams. "UyuĢturucu ya da alkol sorunu olan birilerim tanıyor musunuz bilmiyorum, ama... "
Tully'nin gülümsemesi soldu. "Aslında, evet."
"Kaba, bencil, sinirli ve inatçı kiĢiler olabiliyoruz. Ben değiĢmek istedim. Tamı biliyor, her gün bırakmak istiyordum, ancak bırakamıyordum. Ta ki siz beni yayma çıkarıp bu sayede hayatımı gerçekten görmeme yardıma olana kadar."
"Bize ne kadar yardıma olduğunuzu bilemezsiniz," dedi Mr. McAdams. "Sadece teşekkür etmek istedik."
Tully adamın sözlerinden o kadar etkilenmiĢti ki hemen karĢılık veremedi. "Televizyon programıyla yapmak istediğim de buydu: Birilerinin hayatlarını değiĢtirmek.

ĠĢe yaradığım görmek benim için çok anlamlı."
Telefonu çaldı. "Buyurun," diye cevapladı, "kiminle görüĢüyorum?"
"John hatta, Tully."
"Peki, sağ ol. Bağla."
"Birkaç metre yürüyüp ofisime gelemeyecek kadar miskin misin? Sen kesin yaĢlanıyorsun, Johnny."
"Seninle konuĢmam lazım ama telefonda olmaz. Sana bir bira ısmarlayayım mı?"
"Nerede ve ne zaman?"
"Virginia Inn olur mu?"
Tully güldü. "Tamım, oraya yıllardır gitmedim."
"Yalana. Üç buçukta ofisime gel."
Tully telefonu kapattı, Şimdi ayakta bekleyen McAdams çiftine döndü tekrar.
"Evet, neden geldiğimizi anlattık. Bize yardım ettiğin gibi diğer insanlara da yardım edersin umarım," dedi Mr. McAdams.
Tully, çiftin yamna gidip ellerini sıktı. "TeĢekkürler. Sizin için bir mahsuru yoksa, sizinle bir de takip programı çekebilir miyiz? Böylece Amerikan halkına ne kadar geliĢme kaydettiğinizi göstermiĢ oluruz."
"Tabii ki."
Onlan kapıya kadar eĢlik ederek uğurladı ve masasına geri döndü. Sonraki birkaç saat boyunca yarınki program için notlar hazırlarken sık sık gülümserken buldu kendini.
Programıyla yararlı bir iĢ baĢarmıĢtı. Mc Adams'lann hayatım değiĢtirmiĢti.

Saat üç buçukta dosyasını kapattı, paltosunu kapıp Johnny'nin ofisine doğru yol aldı. Birlikte somaki programlar hakkında konuÇurken caddeden yukarı doğru çıkarak Public Market'e doğru yürüyüp soldaki rutubetli, duman alta bara saptılar.
Johnny onu arka duvara doğru götürerek, pencere kenarındaki küçük tahta masaya oturdu. Tully daha oturamadan, garson kızı çağırarak kendi için bir Corona, Tully içinse bir Dirty Martini söyledi. Tully "Pekâlâ, sorun ne?" demeden önce içkilerin gelmesini bekledi.
"Son zamanlarda Kate'le konuÇtun mu?"
"Hayır. Samrım konser konusunda bana kızgın. Belki de hâlâ Çu modellik iÇi yüzündendir. N'oldu?"
Johnny ellerini dağımk saçlarının arasından geçirdi.
"Böyle bir Çeyi kendi kızım hakkında söyleyeceğimi hiç düÇünmemiÇtim ama Marah son günlerde tam bir sürtük gibi davranıyor. Kapı çarpmalar, kardeÇlerine bağırmalar, sokağa çıkma yasaklarım sallamamalar, günlük ev iÇlerini yapmayı reddetmeler. Kat'le her gün, gün boyu kavga ediyorlar. Bu durum Kate'i çok yıpratıyor. Kilo verdi. Uyuyamıyor."
"Yatılı okulu hiç düÇündün mü?"
"Kate asla gitmez." Kendi esprisine yorgun yorgun güldü. "Gerçekten, Tully. Onun için endiÇeleniyorum. Onunla konuÇacak mısın?"

"Tabii ki, anladığım kadarıyla arkadaĢça bir konuĢmanın ötesinde bir Ģeye ihtiyacı var. Birine gösterelim mi?"
"Psikolog gibi mi? Hiç bilmiyorum."
"Depresyon ev hanımları arasında yaygın. Bu konu üzerine yaptığımız programı haürladın mı?"
"Bu durum beni endiĢelendiriyor. Gerçekten endiĢelenmem gereken bir Ģey var mı diye bakabilir misin? Onu çok iyi tanıyorsun."
Tully içkisine doğru uzandı. "Bana güvenebilirsin."
Johnny gülümsedi ama yorgun görünüyordu. "Biliyorum."
Tully cumartesi günü ilk iĢ olarak Johnny'yi aradı. Johnny telefonu açtığında "Buldum," dedi.
"Ne yapacaksın?"
"Onu Salish Lodge'a götüreceğim. Rahatlasın, masaj yaptırsın. Bu tarz Ģeyler. Bir de sohbet ederiz."
"MeĢgul olduğunu söyleyip baĢından savar seni."
"Öyleyse ben de onu kaçırırım."
"Sence iĢe yarar mı?"
"BaĢarısız olduğumu gördün mü hiç?"
"Peki o zaman. Çantasım hazırlayıp kapının önüne bırakacağım; soma da çocukları alacağım ki baĢka bahanesi kalmasın." Duraksadı. "TeĢekkürler, Tully. Kate senin gibi bir arkadaĢı olduğu için çok Ģanslı."
Tully telefonu kapatıp ardından hemen baĢka bir arama daha yaptı; soma bir tane daha.

Sabah saat dokuz olduğunda, her Ģeyi ayarlamıĢtı. EĢyalarını çabucak hazırlayıp gerekenleri arabaya fırlattı, birkaç Ģey almak için Capitol Hill'deki mağazaya uğradı, oradan da feribota ilerledi. Sahilde beklemek ve karĢıya geçmek hiç bitmeyecekmiĢ gibi gelmiĢti ona, ama sonunda Kate'in garajma doğru ilerliyordu iĢte.

Ön bahçenin dağınık ve bakımsız bir havası vardı; sanki yıllar önce genç anne bahar aylarım dıĢarıda geçirmiĢ, lale ve uzun ömürlü bitkiler ekmiĢ ve çimlerin üzerinde battaniyeye sarınıp bebekleriyle oturmuĢ da, yıllar geçtikçe ve çocuklar büyüyüp kendi yaz uğraĢlarının peĢinde koĢmaya baĢlayınca bahçıvanlığa ayrılacak zamanı uçup gitmiĢ gibiydi. Bu bitkiler Northvvest yazının kısa, kavurucu sıcaklarında hâlâ serpilmeye devam ediyor, yıllar geçtikçe eski zamanlan daha çok hatırlatarak, tıpkı o evde yaĢayan aile gibi, hem her biri bir tarafa doğru hem de birbirlerine geçmiĢ bir halde büyüyordu. Şimdi soğuk, gri bir kasım gününde tüm bitkiler çıplak ve kahverengi görünüyordu. Her yer yapraklarla kaplıydı, solan güllerin üzerinde rengârenk benekler oluĢmuĢtu.

Tully, Mercedes'ini garajın önüne park edip arabadan indi. Çakıl patikanın üzerine yayılmıĢ bisikletlerin, kaykayların ve oyuncakların arasından geçerek ilerlerken, buranın yılın bu döneminde bile ne kadar rahat ve sıcak bir yuva olduğunu düĢündü hayranlıkla. Kereste ticaretiyle uğraĢan zengin iĢ adamımn hafta sonlanm geçirmek

için 1920'lerde inĢa ettirdiği bu bina yeni, capcanlı bir karamel renge boyanmıĢtı; parlak gösteriĢli beyaz kenarlıklar, bölünmüĢ pencereleri ortaya çıkarmıĢtı. Bu pencerelerin altmda sezonun son açan sardunyalanyla dolu bir saksı vardı.
Tully ön verandada, kendi ayaklan üzerinde duran palyaço kum torbasım sıkarak geçip kapıya tıkladı.
Kate kapıyı açtı. Üzerinde yıpranmıĢ, siyah bir tayt ve bol bir tiĢört vardı. Acilen boyanması ve kesilmesi gereken san saç-lanyla bakımsız görünüyordu. YıpranmıĢtı. "Aa!" dedi saçlarım sağ kulağının ardma atarken. "Bu ne sürpriz."
"Benimle gelmeni bir kez nazikçe isteyeceğim."
"Seninle gelmek derken neyi kastediyorsun? Elimdeki iĢin tam ortasındayım. ikizlerin Minikler Takımı'mn yorgan bağıĢı kampanyası var. Bitirir bitirmez... "
Tully cebinden sarı parlak su tabancasım çıkararak Kate'e doğrulttu. "Beni seni vurmaya zorlama."
"Vuracak mısın beni?"
"Evet."
"Bak, böyle gösteriler yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, ancak bugün buna ayıracak vaktim yok. YaklaĢık elli parça dikiĢ yapmam ger... "
Tully tetiği çekti. Soğuk su havada süzülerek Kate'in tüm göğsüne çarptı. Islaklık iz bırakarak koton tiĢörtünü geçip vücuduna doğru sızdı.

"Ne yapı... "
"Adam kaçınyorum. Yüzüne niÇan aldırma bana, aslma bakarsan iyi de olurdu, duÇa da ihtiyacm var."
"Beni çıldırtmaya mı çalıÇıyorsun?"
Kate'e siyah bir gözbağı uzattı. "Bunun için Capitol Hill'deki tüyler ürpertici seks aletleri satan o mağazaya gittim, umarım beğenirsin."
Kate'in tamamıyla kafası karıÇmıÇ gibi görünüyordu. Gül-meli mi, yoksa kızmalı mıydı bilmiyordu, "öyle çıkıp gidemem. Johnny ve çocuklar bir saat içinde gelirler, benim de... "
"Hayır, gelmeyecekler." Tully ona bakıp dağınık oturma odasına geçti. "Valizin de burada."
Kate arkasına döndü. "Nasıl... "
"Bu sabah Johnny hazırladı. Suç ortağım o benim. Sorun çıkartırsan da mahkemede Çahit olarak sunacağım kiÇi. ġimdi al artık bavulunu."
"Sadece eÇimin ihtiyacım olduğunu düÇündüğü Çeyleri koy-
duğu bir bavulla bir yere gitmemi mi bekliyorsun? Bavulu açıp içinde kıÇkırtıcı bir iç çamaÇırı ve diÇ fırçası ve iki yıldır sığama-dığım kıyafetler bulacağım."
Tully göz bağım salladı. "Tak Çunu, yoksa seni yine vuracağım."
Tetiğe basmaya baÇlamıÇtı. Kate umutsuzca teslim oldu. "Peki. Sen kazandın. Ama sen de bilirsin ki zeki suçlular kurbanlarının

gözlerini suç iÇlemeden önce kapatırlar. Sanırım taranmamak için."
Tully gülümsememeye çalıÇtı, oturma odasına doğru yol aldı. Bavulu kapıp Kate'i yavaÇça arabaya doğru götürdü.
"Her kurbana Mercedes'e binme Çansı verilmez."
Tully stereoya bir CD yerleÇtirdi. Birkaç dakika içinde Agate Pass Bridge'de roket gibi hızla yol alıyor ve yerel kabilelerin tahtalarla kaplanmıÇ fiÇek kulübelerinin yol boyunca dizildiği, ayrılmıÇ alandan ilerliyorlardı.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kate.
"Bu seni ilgilendirmez."
Tully, Madonna'nın Papa Don't Preach106 Çarkısı çalmaya baÇlayınca teybin sesini açtı. îkisi de aym anda Çarkıyı söylemeye baÇladı. Çalan her Çarkının sözlerini biliyorlardı ve bu Çarkılar onları çocukluklarına götürüyordu. Madonna. Chicago. The Boss. The Eagles. Prince. Queen. Bohemian Rhapsody onların birlikte söylemekten en çok zevk aldıkları Çarkıydı. Garth ve VVayne'in kusursuz bir taklidini yaparak müzikle aym tempoda baÇlarım sallıyorlardı.
Tully arabayı gidecekleri mekâmn önündeki yola soktuğunda saat daha ikiyi yeni geçiyordu.
"Geldik. Göz bağım çıkarabilirsin, kapı görevlisi sana tuhaf tuhaf bakıyor."
106 Baba vaaz verme, (ç.n.)

Kapı görevlisi onu Salish Lodge'a buyur edip kapıyı açarken Kate gözündeki bağı hızlıca çıkardı. Sanki aynı anda her yerden geliyormuÇ gibi, Snoqualmia ġelalesi'nin belli belirsiz gürleyiÇini duyuyorlar, ancak bulundukları yerden göremiyorlardı. DüÇen suyun Çiddetiyle yerler sallanıyordu. Hava ağır ve nemliydi. Tully resepsiyona yöneldi, otele giriÇ yapıp otel görevlisini odalarına kadar takip ettiler. Ġki yatak odalı, oturma odası Çömineli ve Çelaleye doğru akan beyaz köpüklü Snoqualmie Nehri'ne bakan köÇedeki bir süitte kalacaklardı. Otel görevlisi kaplıca programlarım teslim etti, Tully de bunun üzerine iyi bir bahÇiÇ verdi; artık o ve Kate yalnızdılar.
"Önce önceliği olan Çeyleri yapacağız," dedi Tully. Televizyonda yeterince uzun çalıÇüğı için bir senaryonun ne zaman lazım olacağım biliyordu. Bir düzenleme yaparak, kalacakları sürenin tamamımn plamm yaptı. Bavulunu açü; iki küçük limon, tuzluk ve o güne dek gördüğü en pahalı tekilayı çıkardı. "Fon-dip."
"Sen delisin," dedi Kate. "Fondip yapmayalı o kadar..."
"Vurdurma kendini. Suyum bitiyor."
Kate güldü. "Tamam madem. Barmen, doldur bakalım."
"Bir tane daha," dedi Tully hemen.
Kate omuz silkip içkiyi kafasına dikti.
"Pekâlâ. Mayolar. Sen de giyin. Bornozun yatak odanda."

Her zamanki gibi, Kate söyleneni yaptı.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu giriÇ kattaki ana kapıdan parlak arduvaz kaplı kata geçerken.
"Görürsün."
Kaplıcaya gelip jakuziyi gösteren iÇaretleri takip ettiler.
Arka köÇede Kuzeybaü ve Asya esintileriyle çevrelenmiÇ güzel, üstünde buharlar tüten bir havuza geldiler. Havada lavanta
ve gül kokulan vardı. Seramik ve bronz saksılardaki yemyeÇil bitkiler insana kendini dıÇarıdaymıÇ gibi hissettiriyordu. Sıcak, fokurdayan suya girdiler. Kate iç çekip arkasına doğru yaslandı. "Cennet iÇte budur."
Tully en yalan arkadaÇına baktı, dağılmakta olan buhar perdesinin arasında onun ne kadar yorgun göründüğünü görebiliyordu. "Berbat görünüyorsun," dedi usulca.
Kate yavaÇça gözlerini açtı. Tully, yüzünden geçen öfke dalgasını görebiliyordu ancak bu öfke parladığı hızla sönmüÇtü. "Sorun Marah. Bazen bana baktığında, gözlerinde nefreti görebiliyorum. Bunun ne kadar acı verdiğini anlatamam."
"Büyüdüğünde geçer."
"Herkes böyle diyor. Ama inanmıyorum. Benimle konuÇmasının ya da beni dinlemesinin bir yolu olsaydı keÇke. Psikologa gitmeye çalıÇtık ancak katılmayı reddetti."
"Ufaklıklan zorla konuÇturamazsın. Sadece arkadaÇ baskısı onlara bir Çey yaptırabilir, değil mi?"

"Ah, konuGuyorlar. Ama söylediklerine inanamıyorsun. Marah'ya göre, dünyadaki bütün anneler arasında sadece ben bu kadar aGırı korumacıymıGım."
Tully arkadaGının gözündeki o derin mutsuzluğu fark etti. Bunun sıradan bir annelik stresi olduğuna inanmaya çalıGmasına rağmen, birdenbire korkmuGtu. Johnny'nin o kadar endiGelenmesine GaGmamalıydı. Tully geçen yıl depresyona girmiG ve kendini kaybetmiG bir anneyle görüGmüGtü. GörüGmeden birkaç ay soma kadın bir GiGe hap yutmuGtu. Bu düGünce onu iliklerine kadar korkutuyordu. Kate'e yardım etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. "Belki de yardım almalısın."
"Psikologu mu kastediyorsun?"
Tully baGım salladı.
"Sorunlarım hakkında konuGmama gerek yok. Daha düzenli olmam gerek, o kadar."
"Düzenli olmak senin için sorun olmasa gerek. Her eğitim gezisine katılmana ya da çocukların her oyunu için kostüm hazırlamana veya her kermes için kurabiye piGirmene gerek yok. Çocuklar da okula servise binerek gidebilir."
"Johnny gibi konuGuyorsun. Samrım Gimdi de bunların hepsini yapıp bir de kitap yazarsam her Geyin daha iyi olacağım söyleyeceksin. Denedim. Hâlâ deniyorum." Kate'in sesi çatladı. Gözlerinden yaGlar boGalmaya baGladı. "Tekila nerede?"
"Mükemmel fikir. Ne zamandır kadeh kaldırmıyoruz."

"Kesinlikle haklısın," dedi ve bir kahkaha patlattı Kate.
"Otuz dakika içinde masaj seansımız var, biraz daha beklemek zorundayız."
"Masaj." Kate, Tully'ye baktı. " TeGekkürler, ihtiyacım olan Gey tam da buydu."
Bütün bunların ona uzun vadede hiçbir faydası olmayacaktı. Tully Gimdi fark edebiliyordu bunu. Katie'nin ne birkaç GiGe tekilaya ne de çamur banyosuna değil, gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Cevabı bulabilmek için de en iyi arkadaGına ihtiyacı vardı. "Hayatında bir Geyi değiGtirebiliyor olsaydın, neyi değiGtirirdin?"
"Marah," dedi hafifçe. "Benimle yeniden konuGmasım sağlardım."
Bir anda sihir gibi bir ilham gelmiG, Tully ne yapacağım bulmuGtu. "Neden programıma gelmiyorsun? Sen ve Marah. Anne-kız bölümü yaparız. En iyisi canlı yayın yapmak, böylece Marah da programda hiçbir oynama yapılmadığım bilir. Onu ne kadar sevdiğinin ve ne kadar Ganslı bir kız olduğunun farkına varacak."
Bu umut, Kate'in yüzünü birdenbire on yıl gençleGtirmiGti. "Sence iGe yarar mı?"
"Marah'nın televizyonda olmayı ne kadar istediğini biliyorsun. Kameralar önünde kendini ters biri olarak göstermek istemez. O zaman da seni dinlemek zorunda olur."
Kate'in gözlerindeki o bıkkın ümitsizlik sonunda gitmiGti. Yerini parlak bir bekleyiG

almıÇtı. "Sen olmasan ben ne yapardım, Tully?" Tully'nin yüzünde kocaman, adeta yüzüne sığmayan bir gülümseme belirdi. Bu sayede arkadaÇına yardımcı olabilecek, hatta belki de onun hayatım kurtaracaktı. Tıpkı yıllar önce söz verdikleri gibi. "Neyse ki bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacağız."

"Makyaj ekibin kırıÇıklıklarımı saklayabilecek mi?"

Tully gülümsedi. "ĠÇlerini tamamladıklarında, inan bana, Marah'dan daha genç duracaksın."

"Harika."

Kate spa merkezinden yepyeni biri olarak geri döndü. Daha eve adımım atar atmaz, Marah evden çıkma yasağı yüzünden kaçırdığı aktivitelerden Çikâyet ederek baÇımn etini yemeye baÇladı. Marah'mn sözleri ilk defa hedefine ulaÇamayan oklar gibi, hiçbir iÇe yaramadan yere düÇüyordu. Kendi kendine gülümseyerek, Yakında, diye düÇündü Kate, birbirimize tekrar ulaÇmanın yolunu bulacağız.

Kıyafetlerini bir kenara koydu, uzun, güzel bir duÇ aldı ve hikâye okumak için çocuklarım kollarına aldı. Johnny içeri girdiğinde ikizler yeni uykuya dalmıÇtı.

"ġÇt!" dedi kitabı kapatırken. Oğullarım küçük alınlarından

öptükten sonra onları yatağa yatırdı, sonra da kocasının yanına gitti.

"Ġyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu Johnny onu kollarına alırken.

"MuhteGemdi. Tully'nin bir plam... "
Alt katta kapı zili çaldı. Ardından Marah'nın, "Ben bakarım," diyen sesi duyuldu.
Johnny ile Kate kaGlarım çatarak birbirlerine baktılar. "Pazar gecesindeyiz," dedi Kate. "Okul günleri eve arkadaG çağırma izni yok."
Ama alt kata indiklerinde, oturma odasında bavullarım taGıyan anne ve babasını gördü.
"Anne?" dedi Kate. "Neler oluyor?"
"Bu hafta çocuklara bakmamız için Tully gönderdi bizi. DıGarıdaki araba sizi havaalanına götürecek. Mayolarınızı ve güneG kremlerinizi de almamzı söyledi. Tek bilmeniz gereken bunlar."
"ĠĞten ayrılamam," dedi Johnny. "Senatör McCain gelecek."
"Senin patronun Tully değil mi?" dedi Kate'in babası. "Bence eğer o tatile çıkıyorsunuz dediyse, tatile çıkıyorsunuzdur."
Kate ve Johnny birbirlerine baktılar. Çocuklar olmadan hiç tatile çıkmamıGlardı.
"Güzel olabilir," dedi Johnny gülümseyerek.
Sonraki bir saat boyunca bavul hazırlayarak, listeler yaparak, telefon numaraları alarak evin içinde koGuGturdular. Çocukları öptüler -Marah'yı bile-, Kate'in annesine ve babasına teGekkür ederek bekleyen limuzine bindiler.
"Tully hiçbir Geyi eksik yapmaz," dedi Johnny lüks, siyah limuzinine binerken.

Kate de yanına sokuldu. "Daha evimizin önünden çıkama-
dik ama kendimi Şimdiden çok rahatlamıŞ hissediyorum." Motor hırıldayarak çalıŞtı.
"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Şoföre Johnny.
"Biletler karŞınızdaki cepte, efendim."
Johnny uzanarak zarfı açtı. "Kauai," dedi. Balayma da oraya gitmiŞlerdi. Kate gözlerini yumdu, sallanan palmiyeleri ve Anini Beach'in pembemsi kumlarım gözünde canlandırdı.
"Uyumak haksızlık olur," dedi Johrıny.
"Uyumuyorum." YavaŞça dönerek eŞinin kucağma uzandı. "Beni kaçırmasında Tully'ye yardıma olduğun için teŞekkürler."
"Senin için endiŞeleniyordum."
"Ben de kendim için endiŞeleniyordum. Ama Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."
'.'Ne kadar iyi?"
Onları Şoförden ayıran açık pencereye bir bakıŞ attı. "Pencereyi kapa da göstereyim."
"Seksten mi bahsediyoruz?"
Johnny'nin gömleğinin düğmelerini açarken "Seksten bahsediyoruz," dedi Kate. "Ama Şu camın kahrolası düğmesine basarsan, sadece bahsetmekle kalmayacağız."
Johnny yavaŞça gülümsedi. "Ah, tamam basıyorum."
Otuz Ġkinci Bölüm
Kate ve Johnny büyük yayından önceki gün eve dinlenmiŞ ve yenilenmiŞ olarak dönmüŞlerdi. Ertesi sabah Kate banyoya gitmek için

sabahın beĢinde kalktı ve bir daha uyuyamadı. Ev sessiz ve karanlıktı. Odadan odaya geçerken, oyuncakları toplayıp kenara kaldırırken ıĢıkları yakma zahmetine girmedi. Bugünün geldiğine hâlâ inanamıyordu. Marah'yla arasındaki iliĢkide bir değiĢiklik olması için o kadar çok bekleyip dua etmiĢti ki, artık neredeyse hiç umudu kalmamıĢtı. Tully ve programı ona bu Ģansı tekrar sunmuĢtu. Johnny bile iyimser davranıyordu. Tully'nin istediklerini -daha doğrusu talep ettiklerini- yapıp o bölümün kontrolünü tamamen Tully'ye devretmiĢti. Bu yayın için sadece seyircilerden biri, ailesini destekleyen bir baba olacaktı. Kate banyoda duĢ aldıktan ve giyindikten soma aynada kendine baktı; söyleyeceği Ģeylerin provasım yaparken gözlerinin kenarlarında oluĢmaya baĢlayan çizgileri görmemeye çalıĢıyordu. "Haklısın, Tully. Ev hanımı olmak için kariyerimden vazgeçtim. Dürüst olmak gerekirse, bence iĢ hayatı daha kolay." Seyirciler buna gülecekti.
"Hâlâ günün birinde yazar olmayı istiyorum, ancak iĢ ve annelik arasındaki dengeyi kurmak çok zor. Marah'nın bana bebekliğinde olduğundan daha çok ihtiyacı var artık. Herkes iki yaĢ sendromundan Ģikâyet edip duruyor ama bu olay bizim evde berbat bir onlu yaĢlar sendromuna dönüĢmüĢ durumda.
Onu oyun bahçesine koyup güvende olduğunu hissettiğim günleri özlüyorum."

Bu sözlerin ardından izleyicilerin arasından onunla aym fikirde olduklarım gösteren mırıltılar yükselecekti, Güphesiz.
Alt kata indi, herkese kahvaltı hazırlayıp masanın üzerine koydu. Ġkizler rekor hızla aĢağı kata indi, en iyi sandalyeyi kapmak için birbirlerinin tepesine tırmanıyorlardı.
Marah alt kata indiğinde, yayın konusunda heyecanlı olduğu belli oluyordu. Kate de heyecanım saklayamıyordu.
Bu yayın iĢe yarayacaktı. Biliyordu.
Yulaf ezmesiyle dolu kâsesine süt döküp masaya getirirken, "Sırıtmayı bırak, anne, beni ürkütüyorsun," dedi Marah.
"Anneni rahat bırak," dedi Johnny onun yanından geçerken. Kate'in arkasında durdu, omuzlarmı sıktı ve ensesine bir öpücük kondurdu.
"Mükemmel görünüyorsun." Kate döndü ve Johnny'nin gözlerinin içine bakarak kollarım ona doladı. "Bugün onun yapımcısı değil de benim kocam olacağm için çok mutluyum. Seyircilerin arasında olmana ihtiyacım var," dedi.
"Bana teĢekkür etme. Tully zorla beni dıĢan çıkardı. Program ekibinden hiç kimse bana bir Ģey söylemiyor ya da senaryoyu göstermiyor. Tully beni ĢaĞırtmak istiyor."
O andan itibaren hiper uzaydaki "Millenium Falcon"107 gibi uçup gitti zaman. Kate feribotta körfezi geçerken gerginleĢmeye baĢlamıĢtı.

Seyirciler ona gülecek, hayatıyla daha çok ilgilenmesi, daha fazlasını yapması gerekirdi diye düĢüneceklerdi.
ġiĢman görünecekti.
Kendini bu olumsuz düĢüncelere o kadar kaptırmıĢtı ki, park
107 Yıldız SavaĢları filminde ıĢık hızında gidebilen bir uzay gemisi, (ç.n.)
ettiklerinde arabadan çıkamadı. "Korkuyorum," dedi Johnny'ye dönerek.
Marah gözlerini devirdi ve yürüyerek uzaklaĢtı. Johnny kolunu kavradı, emniyet kemerini çıkardı ve arabadan çıkmasına yardımcı oldu. Onu asansöre doğru götürürken, "Her Ģey harika olacak," dedi. Stüdyoda her taraf insan kaynıyordu, herkes ileri geri koĢup birbirine sesleniyordu. "Haber sektöründeki eski günlerin gibi, değil mi?" dedi Johnny ona doğru eğilerek.
"Kate!"
Kalabalık koridordan adımn söylendiğini duydu ve o tarafa doğru baktı. Zayıf ve muhteĢem görünen Tully kollarını açmıĢ, ona doğru geliyordu. Tully onu hızla kendine doğru çekip kucakladı; Kate sonunda kendini biraz rahatlamıĢ hissediyordu. Bu sıradan bir program değildi, Tully'nin programıydı. En iyi arkadaĢının onun en iyi Ģekilde davranmasını sağlayacağından emindi.
"Biraz gerginim," diye itiraf etti Kate.
"Biraz mı?" dedi Marah. "Yağmur Adami°8 gibi davranıyor."

Tully gülümsedi ve Kate'in koluna girdi. "EndiÇelenmene gerek yok. MuhteÇem olacak. Seni ve Marah'yı programda ağırladığımız için herkes çok heyecanlı." Onları makyaj odasına götürüp bıraktı.
"Bu çok heyecan verici bir Çey," dedi Kate dev gibi bir aynanın karÇısında otururken. Dora adındaki makyöz Kate'in yüzü üzerinde çalıÇmaya baÇladı.
Marah yanındaki sandalyede oturuyordu. Diğer makyöz de onun üzerinde çalıÇmaya baÇlamıÇtı.
108 Rain Man: Otistik bir adam ve kardeÇi arasındaki iliÇkiyi konu alan ABD yapımı film. (ç.n.)
Kate aynaya baktı. KaÇla göz arasında yanında bir yabana belirdi: Marah'nın bir gün dönüÇeceği kadın. Kızının makyajlı yüzünde gelecekteki halini gördü. İirin çocukluk perdesinin ardında Çu ana kadar gizlenen gerçeğin farkına vardı. Yakında Marah birisiyle çıkıyor, araba sürüyor ve üniversiteye gidiyor olacaktı.
"Seni seviyorum, Çirin ufaklık," dedi ona Oz Büyücüsü'ndeki gibi; Winnie-the-Pooh besleme çantaları ve Tickle Me Elmo'ların çıkmasıyla birlikte bu lafın modasının çoktan geçtiği bilmesine rağmen. "Hatırlıyor musun, Linda Ronstadt'ın eski Çarkılarıyla dans ederdik eskiden."
Marah, Kate'e baktı. Bir an için, sadece bir saniyeliğine, yeniden anne ve onun Çirin ufaklığı olmuÇlardı; bu duygu gençlik yıllarının fırtınalarına fazla dayanamayacak

olsa da Kate'in içini bugünden soma tekrar bir araya geleceklerine ve eskisi gibi ayrılmaz bir bütün olacaklarına dair bir umutla doldurmuÇtu.
Marah bir Çey söyleyecek gibiydi ama sadece gülümsemekle yetindi. "Hatırlıyorum."
Kate kızına sarılmak istedi ama bu hiçbir zaman istenilen etkiyi yaratmazdı. Fiziksel temasın, aralarına mesafe koymamn en iyi yolu olduğunu kuÇkusuz öğrenmiÇti artık.
"Kathleen ve Marah Ryan?"
Kate sandalyesinde dönüp elinde not panosuyla arkasında duran genç, güzel bir kadın gördü.
"Sizi yayına almak için hazırız."
Kate, Marah'ya uzandı, ama o elini tutamayacak kadar heyecanlıydı. Yayma alınmak için bekleyecekleri yeÇil odaya kadar kadım takip ettiler.
"Dolapta su var, Çu sepettekilerden de istediğinizi alıp yiyebilirsiniz," dedi kadın. Kate'e yaka mikrofonu ve bele takılan bir haber verici verdi. "Tallulah bunun nasıl çalıÇtığım bildiğinizi söyledi."
"Üzerinden biraz zaman geçti ama yine de hallederim. Marah'ya ben gösteririm. TeÇekkürler."
"Harika. Zamam gelince gelip sizi alacağım. Bildiğiniz gibi bugün canlı yayındayız, ama bu sizi endiÇelendirmesin, olduğunuz gibi davranın yeter."
Sonra kadın gitti.

ĠĢte gerçekten oluyordu. Kate için bunun, yani kızıyla arasında tekrar bir bağ kurabilme Ģansının anlamı çok büyüktü.
Bir süre soma kapı çaldı.
"Kathleen, seni yayına almaya hazırız," dedi kadın. "Marah sen burada kal. Bir dakika içinde seni de almaya geleceğiz."
Kate kapıya yöneldi.
"Anne!" dedi Marah aniden, sanki önemli bir Ģeyi haürlamıĢ gibi. "Sana bir Ģey söylemem lazım."
Kate gülümseyerek arkasına baktı, "EndiĢelenme, tatlım. MuhteĢem olacak," dedi, sonra da kalabalık koridorda kadım takip etmeye baĢladı.
Duvarların arkasından gelen alkıĢ seslerini, hatta belli belirsiz kahkahaları duyabiliyordu.
Kadın sahnenin kenarında durdu. "Adım duyduğunda, sahneye çıkacaksın."
Nefes al.
Karnını içeri çek. Dik dur.
Tully'nin, "Ģimdi yakın arkadaĢım Kateleen Ryan'la tanıĢmanızı istiyorum... " dediğini duydu.
Kate beceriksiz adımlarla köĢeyi döndü ve kendini sahnenin parlak ıĢıklarının altında buluverdi. Ortam o kadar dikkat dağıtıcıydı ki çevresini algılaması birkaç saniye sürdü.
ĠĢte Tully, sahnenin ortasında durmuĢ, ona gülümsüyordu.
Hemen arkasında aile danıĢmanlığı konusunda uzman psikiyatr Dr. Tillman vardı.
Tully süzülerek onurı yaruna gelip koluna girdi.
AlkıĢ sesleri arasında, "Canlı

yayındayız, Katie, sadece akıÇa uyum sağla," dedi.
Kate arkalarındaki ekrana baktı. Birbirlerine bağıran iki kadım gösteren büyük bir görüntü vardı. Soma da seyircilere baktı.
Annesi, babası ve Johnny ön sıradaydı.
Tully seyircilere döndü. "Bugün aĞırı korumacı anneler ve onlardan nefret eden kızları hakkında konuĢacağız. Amacımız aralarında sürekli bir diyalog kurmak ve ergenlikle birlikte gelen iletiĢim engellerini ortadan kaldırıp onların yeniden birbirleriyle konuĢabilmesini sağlamak."
Kate yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. "Ne?"
Arkasında, Dr. Tilman arka tarafta, gölgedeki yerinden kalkarak sahnede duran bir sandalyeye oturdu. "Bazı anneler, özellikle de aĞırı kontrolcü ve baskıcı olanlar ne yaptıklarının farkında bile olmadan çocukların hassas psikolojisine zarar veriyorlar. Çocuklar küçücük alanda çiçek açmaya çalıĢan bitkilere benzer, özgürlüklerini kazanıp kendi hatalarım yapmaya ihtiyaçları vardır. Etraflarım kurallarla, katı beklentilerle kuĢatıp böylece koruyor-muĢ gibi davranarak onlara yardıma olamayız."
Kate neler olup bittiğini anlayınca adeta yumruk yemiĢ gibi olmuĢtu. Ailesinin yanında, ulusal televizyonda kötü bir anne olarak bahsediyorlardı ondan.

Kolunu Tully'den sert bir Çekilde çekip kurtardı. "Ne yapıyorsun sen?"
"Yardıma ihtiyaan var," dedi Tully mantıklı bir sesle ve sadece birazak üzgün görünerek. "Senin de, Marah'nın da. Sizin
için endiÇeleniyorum. EÇin de öyle. Benden yardım etmemi istedi. Marah bu konuda seninle yüzleÇmek istiyor ama korkuyor."
Marah, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle seyircilere bakarak sahneye yürüdü.
Kate gözyaÇlarının akmaya baÇladığım hissetti, bu hassasiyeti öfkesini daha da ateÇledi. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum."
Dr. Tillman öne çıktı. "Hadi ama, Kathleen, Tully sana iyilik ediyor. Sen kızının hassas ruhunu paramparça ediyorsun. Tully sadece senden nasıl bir ebeveyn olduğunu gözden geçirerek... "
"Daha iyi bir anne olmama yardımcı mı olacak?" Tully'ye döndü. "Sen mi?"
Sonra seyircilere döndü. "AÇk, aile ya da kadınların vermek zorunda olduğu zor kararlar hakkında en ufak bir Çey bile bilmeyen bir kadından tavsiye alıyorsunuz. Tully Hart'm bugüne dek sevdiği tek kiÇi kendisidir."
"Katie," dedi Tully alçak ve uyaran bir sesle. "Canlı yayındayız."
"Tek umurunda olan bu, değil mi? Ġzlenme oranın. Umarım reytinglerin yaÇlandığında içini ısıtmaya yeter, çünkü o zaman elinde hiçbir Çey, çevrende seni seven hiç kimse kalmamıÇ olacak. Annelik ve sevgi hakkında

ne biliyorsun ki sen?" Kate ona baktı, midesi öyle bulandı ki neredeyse kusacakmıÇ gibi hissetti kendini. "Öz annen seni sevmedi. Sen de ruhunu Çöhrete sattın. Aynen böyle yaptın iÇte." Tekrar seyircilere döndü. "ĠÇte sizin idolünüz. O kadar sevgi dolu ve sıcak ki bugüne kadar muhtemelen hiçbir insana onu sevdiğini söylememiÇtir."
Kate mikrofonunu ve vericiyi kopanp yere fırlattı. KoÇarak sahneden çıkarken Marah'ın kolundan çekip onu da beraberinde götürdü. Sahne arkasında, Johnny hızla gelip onu kollarına aldı ve
sımsıkı sardı, ancak onun sıcaklığı bile eriÇemedi Kate'e. Ġkizler, annesi ve babası Johnny'nin peÇinden koÇarak gelip Kate'in ve Marah'mn etrafım çevirdi. "Üzgünüm, tatlım," dedi Johnny. "Bilmiyordum... "
Annesi, "Tully'nin böyle bir Çey yapacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi. "Herhâlde kendine göre sana..."
"Hayır," dedi Kate sert bir Çekilde, gözlerini silerken. "Onun ne düÇündüğü, ne istediği ya da neye inandığı umurumda bile değil artık."
Tully koridora doğru koÇtu ama Kate gitmiÇti. Uzunca süre bekledi orada, arkasım dönüp yeniden sahneye çıktı; orada tanımadığı yüzlerden oluÇan bu insan denize baktı. Gülümsemeye çalıÇtı, bunu gerçekten denedi ama ilk defa sapasağlam iradesi onu yan yolda bıraktı. Kalabalığın mırılda-malarını iÇitiyordu, onun neler hissettiğini

anladıklarım gösteren seslerdi bunlar.
Arkasında Dr. Tillman, Tully'nin ne anladığı ne de takip edebildiği sözcüklerle konuGuyor, boGluğu doldurmaya çalıGıyordu. Tully onun canlı yayında oldukları için programı devam ettirmeye çalıGtığım fark etti.
Doktorun sözünü keserek, "Sadece ona yardımcı olmaya çalıGmıGtım," dedi seyircilere. Sahnenin kenarına oturdu. "YanlıG bir Gey mi yaptım?"
AlkıG sesleri çok yüksekti ve uzun süre devam etti, seyircilerin onaylamaları da varlıklan gibi koGulsuzdu. Bu alkıGların içindeki boGluğu doldurmaları gerekirdi; bu daha önce hep böyle olmuGtu ama bu sefer alkıGlar da iGe yaramadı. Bir Gekilde programın geri kalanını da tamamlamıGtı.
Sonunda, tıpkı kendini hissettiği gibi, sahnede de tümüyle yalmz kalmıGtı. Seyirciler teker teker çıkmıG, tüm çalıGanları da gitmiGti. Kimse çıkarken onunla konuGmaya cesaret edememiGti. Ayrıca Johnny'yi gafil avladığı için ona kızgın olduklarının farkındaydı.
Sanki çok uzaktan geliyormuG gibi ayak sesleri duydu arkasında. Birisi ona doğru geliyordu. BoG boG baGım kaldırdı.
Johnny oradaydı, "Bunu ona nasıl yaptın? Sana güvenmiGti. Hepimiz sana güvenmiGtik."

"Ona yardıma olmaya çalıĢıyordum. Günden güne eriyip bittiğini sen söylemiĢtin. Dr. Tillman zorlu durumlarda esaslı önlemler almak gerekir demiĢti. Ġntiharın... "
"Ġstifa ediyorum," dedi Johnny.
"Ama... Ona beni aramasım söyle. Her Ģeyi açıklayacağım." "Senin yerinde olsam ondan bir daha haber alabilmeyi beklemezdim."
"Ne demek istiyorsun? Biz otuz yıllık arkadaĢız." Johnny ona öyle soğuk bir bakıĢ attı ki, Tully titremeye baĢladı. "Bence arkadaĢlığınız bugün bitti."
Sabahın soluk ıĢıkları beyaza boyanmıĢ pervazları parlatarak pencereden içeri vuruyordu. DıĢarıda martılar ötüyor, havada süzülüyorlardı. Martıların ve kıyıya vuran dalgaların sesleri, evlerinin önünden feribotun geçtiğini gösteriyordu.
Kate normalde sabah seslerini severdi. Yıllardır bu sahilde yaĢamasına rağmen hâlâ feribotların geçiĢini izlemeyi seviyordu, özellikle de feribotlarm ıĢıklarım yakıp yüzen mücevher kutuları gibi parladıkları gece saatlerinde. Bugünse gülümsemedi bile. Kocası onu yalmz bıraksın diye kucağında açık bir kitapla yatakta oturuyordu. Sayfalara baktı-
ğında, yazılar bulanıyor, kaygan bir kâğıdın üzerinde oynayan siyah noktalar gibi görünüyordu. Dünkü fiyasko tekrar tekrar aklında dönüp duruyordu. Onlarca açıdan yeniden görüyordu olanları. BaĢlık: AĢırı korumacı anneler ve onlardan nefret eden genç kızlar.

Onlardan nefret eden...
Kızının hassas ruhunu paramparça ediyorsun.
Dr. Tillman ona doğru geliyor, ona berbat bir ebeveyn olduğunu söylüyor, annesi ön sırada ağlamaya baĞlıyor, johnny oturduğu yerden fırlayıp bağırarak kameramanlardan birine Kate'in anlayamadığı bir Ğeyler söylüyordu. Kendini bir savaĞtan çıkmıĞ gibi hissediyordu, uyuĞmuĞtu. Bu uyuĞukluğun altındaysa daha önce hissettiği hiçbir Ğeye benzemeyen saf ve korkunç bir öfke vardı. Gerçek öfkeyle daha önce hiç tanıĞmadığı için, bu duygu onu korkutuyordu. Bağırıp çağırmaya baĞlarsa, bir daha hiç duramayacağmdan gerçekten endiĞeleniyordu. Duygularım bastırıp sessizce oturmaya devam ediyordu.
Telefona bakıp duruyor, Tully'nin aramasım bekliyordu.
"Suraüna kapatacağım," dedi. Yapacaktı da. O am dört gözle bekliyordu. O kadar senelik arkadaĞlıkları boyunca, Tully hep böyle haltlar karıĞürmıĞ (gerçi buna benzer bir Ğey hiç yapmamıĞtı), hatası olsun olmasm, özür dilemek hep Kate'e düĞmüĞtü. Tully hiç özür dilemezdi, hep Kate'in olayı tatlıya bağlamasını beklerdi. Bu sefer öyle olmayacaktı.
Bu kez Kate çok kırılmıĞtı ve çok sinirliydi; arkadaĞ kalıp kalmayacakları umurunda bile değildi. Tully'nin çok uğraĞması gerekecekti. Birçok kez suratına kapatacağım telefonu.

Ġç çekti, bu düĢüncenin ona kendini daha iyi hissettirmesini
umuyordu ama olmadı. Dünkü olay... onu paramparça etmiĢti.
Kapı çaldı. Aileden herhangi biri olabilirdi. Dün gece etrafında pervane olmuĢ, ona kırılacak bir prensesmiĢ gibi davramp onu korumaya çalıĢmıĢlardı. Anne ve babası onlarda kalmıĢtı. Kate annesinin onu intihar etmesin diye gözetlediğini düĢünüyordu; babasıysa sürekli omzuna dokunarak ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Neyin yanlıĢ olduğunun farkında olmayan ama bir Ģeylerin ters gittiğini hisseden ikizler bile durmadan ona sarılıyorlardı. Sadece Marah tüm olanları uzaktan izliyor, bu oyundan uzak duruyordu.
"Girin," dedi Kate; daha dik oturarak hissettiğinden daha güçlü gibi görünmeye çalıĢtı.
Marah odaya girdi. DüĢük bel kot pantolon, pembe UGG botlar, kapüĢonlu gri svveatshirt giyip okula gitmek için hazırlanmıĢtı; gülümsemeye çalıĢtı ama beceremedi. "Büyükannem seninle konuĢmam gerektiğini söyledi."
Kate sadece kızının varlığıyla bile anlatılamayacak kadar rahatlamıĢtı. Yatağımn ortasına geçip yanındaki boĢ yere yavaĢça vurdu. Marah ise bunun yerine tam karĢısmda oturdu, bacaklarım kendine doğru çekerek karyolanın ayak tarafındaki ipekle kaplanmıĢ tahtaya

yaslandı. En sevdiği kotundaki yırtıklardan dizi görünüyordu.
Kate ister istemez, kızım hızla yerden alıp kollarına sardığı ve kucakladığı günleri özledi. ğu anda buna ihtiyacı vardı. "Programı biliyordun, değil mi?"
"Tully ile ben bu konu hakkında konuĢmuĢtuk. Tully bunun bize yardıma olacağım söylemiĢti."
"Eee?"
Marah omuz silkti. "Ben sadece konsere gitmek istiyordum."
Konser. Bu basit, bencil cevap Kate'i derinden yaralamıĢtı. Konseri de Marah'nın evden kaçıĢım da unutmuĢtu. Kauai'ye yaptıkları yolculuk her Ģeyi unutturmuĢtu ona.
Tully'nin de zaten bunu planladığından hiç Ģüphesi yoktu. Bu seyahat Johnny'nin de yolundan çekilmesini sağlamıĢtı, böylece o da planlarım bozamamıĢtı.
"Bir Ģey söyle," dedi Marah.
Ama Kate ne diyeceğini, bununla nasıl baĢa çıkacağım hiç bilmiyordu. Marah'nın ne kadar bencilce davrandığım ve bu bencilliğin onu ne kadar incittiğini anlamasını istiyordu ama suçu ona yüklemek istemiyordu. Bu felaketin sorumlusu Tully'ydi. "Tully'yle bu plam kurarken benim incinip utanacağımı hiç düĢünmedin mi?"
"Peki sen benim konsere gidemediğim için incinip utandığımı hiç düĢündün mü? Ya da bowling gecesinde ortalığı sallaya-madığım için. Ya da geçen günkü... "

Kate elini kaldırdı. "Demek hâlâ kendini düĢünüyorsun," dedi yorgun bir Ģekilde. "Bütün söyleyeceklerin bunlarsa gidebilirsin. Şu an seninle kavga edecek gücüm yok. Bencilce davran-dın ve kalbimi kırdın. Bunun farkına varıp sorumluluğu üstlene-miyorsan, senin için üzgünüm. Çık hadi. Git."
"Sen bilirsin," Marah yataktan kalktı ama yavaĢ hareket ediyordu. Kapıya geldiğinde durup arkasına döndü. "Tully geldiğinde... "
"Tully bir daha buraya gelmeyecek."
"O da ne demek?"
"Şdolünün bana bir özür borcu var. Bu konuda da hiç iyi değildir. Bence sizin ortak noktalarınızdan biri de bu."
Marah ilk kez korkmuĢ gibi görünüyordu. Sebebiyse Tully'yi kaybetme ihtimaliydi.
"Bana nasıl davrandığını bir düĢünsen iyi olur, Marah." Kate'in sesi titremeye baĢladı, sesini kontrol etmeye çalıĢtı. "Seni dünyalar kadar seviyorum, sense beni bile bile incitiyorsun."
"Bu benim suçum değil."
Kate içini çekti. "Nasıl senin suçun olabilir ki zaten, Marah! Hiçbir Şey senin suçun olmuyor ki zaten."
Tamamen yanlıĢ bir Şey söylemiĢti, daha ağzından çıkar çıkmaz fark etmiĢti bunu, ama geri alamazdı Marah kapıyı hızlıca çekip arkasından çarparak kapattı.
Ardından sessizlik çöktü. DıĢarılarda bir yerlerde bir horoz ötüyor, iki köpek

birbirine havlıyordu. Alt katta birilerinin yürüdüğünü duyuyordu. Bu eski evin tahta döÇemeleri, biri hareket ettiğinde hemen gıcırdıyordu.
Kate telefona bakıp çalmasım bekledi.
"Sanırım, En büyük fakirlik yalnızlıktır, diyen Rahibe Teresa'ydı," dedi Tully, Dirty Martini'sini yudumlarken.
KonuÇtuğu adam sanki karanlık, geniÇ bir yolda araba kullanırken, önüne ansızın bir geyik çıkmıÇ gibi ÇaÇırdı bir an. Sonra güldü, sesinde pek çok Çey vardı; karÇılıklı bir samimiyet, üstünlük iması, gizli bir imtiyaz. Böyle gülmeyi, Çüphesiz, Harvard ya da Stanford Üniversitesi'nin boÇ koridorlarında öğrenmiÇti.
"Bizim gibi insanlar yalnızlık ve fakirlikten ne anlar ki?" Baksana Çuraya, doğum günü partine en az yüz kiÇi gelmiÇ, üstelik Tamı biliyor ya, Çampanya ve havyar hiç de bedavaya gelmiyor."
Tully ayakta durmuÇ, adamın adım hatırlamaya çalıÇıyordu, ama hatırlayamadı. Adam misafiriydi, ne olursa olsun, kim olduğunu bilmesi gerekirdi.
İÇindeki her Çeyi gözler önüne seren böyle tuhaf bir Çeyi neden bir yabancıya söylemiÇti?
Kendinden iğreniyordu; ikinci martinisini de bitirip çatı katının köÇesine kurulmuÇ geçici bara doğru ilerledi. Smokinli barmenin arkasında, Seattle'ın silueti, kara gökyüzünün ve parlak ıÇıkların büyülü bir karıÇımı gibi parlıyordu.

Barmenle bir iki laf edip sabırsızca üçüncü martinisini bekledi. Ġçki hazır olur olmaz, folyo ve kurdeleyle kaplanmıÇ hediye paketleriyle dolu bir masamn yamndan süzülerek geçip terasa yöneldi. Daha tek bir paketi bile açmadan ne tür hediyeler aldığını biliyordu: YVaterford ya da Baccarat'tan Çampanya kadehleri, Tiffany'den gümüÇ halkalar ve çerçeveler, Montblanc kalemler, belki kaÇmir bir Çal ya da üfleme tekniğiyle yapılmıÇ bir çift cam Çamdan. Yabancıların ya da iÇ arkadaÇlarının belirli bir ekonomik statüye kavuÇtuklarında aldıkları türden pahalı hediyeler...
Bu güzelce sarılmıÇ paketlerde kiÇisel hiçbir Çey olmazdı.
Martinisinden bir yudum daha alıp verandaya çıktı. Korkuluklardan Bainbridge Adası'm en çıplak haliyle görüyordu. Ay ıÇığı ağaçlı tepeleri gümüÇ rengine boyuyordu. Olanları unutup önüne bakmak istiyordu ama yapamıyordu. Yayından bu yana üç hafta geçmiÇti. Tam yirmi bir gün. Kalbi hâlâ düzelmeyecek kadar çok kırılmıÇ gibi geliyordu ona. Kate'in ona söylediği sözler aklında tekrar tekrar dönüyordu. Olanları unutmayı baÇardığı anlardaysa, karÇısına yazılı olarak, People dergisinde ya da internette çıkıyorlardı. Kendi annesi bile onu sevmemiÇ... Alın iÇte idolünüz. O kadar sevgi dolu ve sıcak ki bugüne kadar muhtemelen hiçbir insana onu sevdiğini söylememiÇtir...

Kate bunu nasıl söyleyebilmiĢti? Üstelik arayıp özür de dikmemiĢti ya da bir "Merhaba," ya da "Doğum günün kutlu olsun," bile dememiĢti? Ġçkisini bitirip bardağı yanındaki boĢ masaya koydu; hâlâ gözlerini dikmiĢ siyah, engin denize bakıyordu. Arkasında, telefonun çaldığım duydu. Biliyordu! Kalabalığı yararak dairesine, oturma odasına doğru koĢtu ve yatak odasına geçip arkasından kapıyı çarparak kapattı.
"Alo," dedi; biraz nefes nefeseydi.
"Merhaba, Tully, doğum günün kutlu olsun."
"Merhaba Mrs. M. Arayacağınızı biliyordum. Mr. M'yle sizi görmeye gelebilirim. Birlikte... "
"Katie'yle aram düzeltmelisin."
Yatağm ucuna oturdu. "Sadece yardım etmeye çalıĢıyordum."
"Ama edemedin. Eminim farkındasındır, değil mi?"
"Televizyonda bana söylediklerini duydunuz mu? Ben ona yardım etmeye çalıĢıyordum ama o tüm Amerika'ya... " devamını getiremiyordu bile. Olanlar hâlâ çok acı veriyordu ona. "Bana bir özür borçlu."
Telefonun diğer ucunda derin bir sessizlik oldu. Soma da yorgun bir iç çekiĢ. "Ah, Tully!"
Mrs. M'nin sesindeki hayal kırıklığım hissetti ve yeniden polis merkezindeki o çocuk gibi hissetti kendini. Hayatında ilk kez aklına söyleyecek bir Ģey gelmedi.

Seni kızım gibi seviyorum," dedi sonunda Mrs. M. "Bunu sen de biliyorsun, ama... "
Kızım gibi. Bu bir tek sözcüğün içinde koca bir deniz, bir okyanus kadar mesafe gizliydi.
"Onu ne kadar kırdığım anlamalısın."
"Peki ya onun beni böyle kırması?"
"Annenin sana yaptıkları bir suç, Tully," dedi Mrs. M. üzgün bir sesle, soma da, "Bud beni çağırıyor, gitsem iyi olur. Böyle olduğu için üzgünüm, ama Şimdi kapatmam lazım," dedi.
Tully hoŞça kal bile demedi. Sadece yavaŞça telefonu kapat-
tı. Kaçmaya çalıŞtığı gerçek, göğsüne öyle ağır bir Şekilde gelip oturmuŞtu ki, güçlükle nefes alıyordu.
Sevdiği herkes onun değil Kate'in ailesindendi, bir karar vermeleri gerektiğinde onun tarafına geçmiŞlerdi.
Peki o hangi taraftaydı?
Eski bir Şarkının sözleri gibi, yine yalmzdı. Doğal bir Şeydi
bu.
YavaŞça ayağa kalkıp partisine geri döndü; ne kadar kör olduğunu fark edince ŞaŞırmıŞtı. Hayatında aldığı en önemli ders Şuydu: İnsanlar terk ederdi. Anneler, babalar. Sevgililer. ArkadaŞlar.
I
Tanıdıkları ve çalıŞma arkadaŞlarıyla dolu bir odada,yüzünde parlak bir gülümsemeyle oradan buradan konuŞarak doğruca bara yöneldi.

Normal davranmak, mutluymuÇ gibi görünmek o kadar da zor değildi. Ömrü boyunca zaten bunu yapmıÇtı. Rol yapmıÇtı. Sadece Katie'yle birlikteyken kendisi olabilmiÇti.
Bir somaki sonbahar geldiğinde Kate, artık Tully'nin aramasım beklemez olmuÇtu. Birbirlerinden giderek uzaklaÇtıkları bu uzun aylar boyunca havasız ve daracık bir dünyada, adeta kendi yarattığı bir kar küresinde -rahat olmasa da- yaÇamaya baÇlamıÇtı. Elbette önceleri kaybettikleri arkadaÇlıkları için ağlamıÇ, olanları düÇünüp acı çekmiÇti; ancak zamanla Tully'nin özür dilemeyeceğini, biri özür dileyecekse -her zamanki gibi- bunu yapanın o olması gerektiğini kabullenmiÇti.
Hayatları boyunca bu böyle olmuÇtu. Genellikle eriÇilebilir ve değiÇken olan Kate'in egosu bu noktada katılaÇmıÇtı. Ġlk defa boyun eğmeyecekti.
Böylece zaman geçmiÇ, kar küresinin kıvrımlı cam duvarları da zamanla sertleÇmiÇti. Tully'yi gün geçtikçe daha az düÇünür olmuÇtu; düÇündüğündeyse, ağlamayı kesip hayatına devam etmeyi öğrenmiÇti.
Ancak bu onu yormuÇ, tüketmiÇti. Hava yine soğumaya baÇladığında, sabahları kalkıp duÇ almak için büyük çaba harcaması gerekir olmuÇtu. Kasım geldiğinde, saçım yıkamamn düÇüncesi bile o kadar gözünü korkutuyordu ki, mümkün olduğunca bunu yapmaktan kaçımyordu. Yemek piÇirmek ve bulaÇıkları yıkamak onu o kadar tüketiyordu ki, iÇlerin yansında oturup dinlemek zorunda kalıyordu.

Hepsi bu kadarla kalsa sorun olmaz, yaÇadığı bunalımın seviyesi kabul edilebilirdi. Ne yazık ki, geçen hafta bir sabah o kadar yorgundu ki, diÇlerini bile fırçalayamadı ve çocuklan okula pijamalarıyla bıraktı.
"Bu konu neden bu kadar büyütülüyor anlamıyorum?" dedi o gece Johnny ona bu durumu sorunca. Johnny eski iÇ yerinde çalıÇmaya baÇlamıÇtı, sorumluluklan azaldığı için de Kate'in kusurlarım fark etmeye daha çok zamam oluyordu. "Sadece kiÇisel bakımımı biraz savsakladım. Öfkeli olduğumdan falan değil."
"Bunalımdasın," dedi Johnny onu kanepeye doğru çekerek, "dürüst olmak gerekirse de, iyi görünmüyorsun, Kate"
Bu söz onu incitmiÇti ama yine de gerektiği kadar etkilememiÇti. "Madem öyle, estetik cerrahtan randevu al. Sağlık muayenesine hiç de ihtiyacım yok. Düzenli olarak doktora gidiyorum zaten. Sen de biliyorsun."
"İimdiden tedbirli davranmak sonradan üzülmekten iyidir," diye cevap vermiÇti o da, Çimdiyse Kate feribota binmiÇ, Çehre doğru yol alıyordu. Aslında -her ne kadar kocasına söylemese de- Çehre gitmekten mutluydu. Bunalımda olmaktan sıkılmıÇ, yıpranmaktan da bıkmıÇtı. Belki de birkaç reçete iÇini görür, kötü bir Çekilde sonlanmıÇ otuz yıllık bir arkadaÇlığı unut-turabilirdi.
Feribot iskeleye yanaÇüğında, engebeli rampadan çıkıp sabah trafiğine kanÇü. Ruh haline uygun, gri ve kasvetli bir gündü.

ġehir merkezinden geçip tepeyi aĢtıktan soma hastaneye gitti, hastanenin park alanında arabasım park edecek yer buldu, daha soma da sokaktan karĢıya geçip lobiye girdi. Kayıt yaptırdıktan soma asansöre doğru yöneldi. Ebeveynlikle ilgili Parents dergisinin en son sayısındaki tüm makaleleri okuyarak geçen kırk dakika soma muayene odasına alındı; orada hemĢire, olağan bilgi ve ölçümleri aldı. Tekrar yalnız kaldığında yeni People dergisini alıp açtı. Tully'nin, elindeki boĢ Ģampanya kadehim kaldırmıĢ, kameraya poz veren bir fotoğrafı vardı. Siyah Chanel kıyafeti ve boncuklarla süslenmiĢ ıĢıl ıĢıl paltosuyla göz kamaĢtırıyordu. Fotoğrafm altında Ģöyle yazıyordu: Tallulah Hart büyük medya patronu sevgilisi Thomas Morgan'la birlikte Chateau Marmont'taki bağıĢ organizasyonunda.
Kapı açıldı. Dr. Marcia Silver içeri girdi. "Merhaba, Kate. Seni yeniden görmek ne güzel." Döner sandalyesine oturdu, öne doğru ilerleyip Kate'in raporuna baktı. "Ee, bana anlatmak istediğin bir Ģey var mı?
"Kocam bunalımda olduğumu düĢünüyor."
"Öyle mi peki?"
Kate omuz silkti. "Belki biraz üzgünüm denebilir."
Marcia raporuna not aldı. "Son randevudan bu yana neredeyse tam on iki ay olmuĢ. Tebrikler."

"Biz Katolik kızları bilirsin. Kuralları takip ederiz." Marcia gülümseyip raporu kapattı. Eldivenlerine doğru
uzanırken, "Pekâlâ, Kate, pap smear'le109 baÇlayacağız. ġuraya, yatağın ucuna doğru yat... "
Kate birkaç dakikalığına kadın sağlığıyla ilgili, insana biraz da küçük düÇürücü gelen spekulum,"0 probe küretaj,111 örnek alma gibi muayene iÇlemlerine bıraktı kendini. Bu zaman zarfında da Dr. Silver ve Kate her zamanki gibi resmi ve kiÇisel olmayan konulardan konuÇtular. Havadan, 5th Avenue Theatre'daki son gösteriden ve yaklaÇan tatillerden bahsettiler.
YaklaÇık otuz dakika soma, muayene sırası Kate'in göğüslerine geldiğinde, Marcia havadan sudan konuÇmayı bıraktı. "Me-mendekı bu renk değiÇikliği ne zamandır var?"
Kate sağ göğüs ucunun alfanda, göğsünün dörtte birini kaplayan kırmızı bölüme baktı. Derisi portakal kabuğu gibi büzüÇ-müÇtü. "Dokuz ay ya da o civarda bir Çey. DüÇündüm de, belki de bir yıl. Ġlk önceleri böcek ısırığı kadardı. Aile doktorumuz bir enfeksiyon olduğunu düÇündü ve antibiyotik verdi. Bir süreliğine geçmiÇti, ancak daha soma tekrar baÇladı. Bazen çok yanıyor, enfeksiyon olduğunu oradan biliyorum."
Marcia, Kate'in göğsüne kaÇlarım çatarak bakıyordu. Kate, "Mamografimi zamanında çektirdim. Her Çey temizdi."
"Anlıyorum," dedi Marcia, duvarda asılı duran telefona gidip bir numara tuÇladı.

"Kate'i göğüs ultrasonuna alın. Hemen. Onu araya almalarım söyleyin," dedi ve telefonu kapatıp arkasına döndü.
Kate yatakta doğruldu. "Beni korkutuyorsun, Marcia."
"Umarım bir Çey yoktur, Kate ama emin olmak istiyorum, tamam mı?"
109 Rahim ağzı kanserini teÇhis etmede kullanılan bir test. (yay.n.)
110 Rahim ağzını gözlemlemek için kullanılan alet. (yay.n.)
111 Rahmin tam amaçlı temizlenmesi iÇlemi, (yay.n.)
"Ama ne... "
"Neler olup bittiğini öğrendikten soma konuÇalım, olur mu? Janis seni radyolojiye götürecek. EÇin burada mı?"
"Olmalı mı?"
"Hayır. Eminim kötü bir Çey çıkmaz. Ah, Janis de geldi."
Kate'in aklı karmakarıÇık olmuÇtu. Farkında bile olmadan tekrar giyinmiÇ ve üç kat yukarı çıkarılıp koridorun sonunda bir odaya götürülmüÇtü. Orada da bitmek bilmeyen bir bekleyiÇten soma, bir baÇka incelemeden daha geçti, daha fazla insamn memelerine dokunup ciddileÇmesini görmeye katlanmak zorunda kaldı, ultrasona girdi.
"Evde kendi muayenelerimi hep yapıyorum ama herhangi bir ÇiÇkinlik hissetmemiÇtim," dedi. O karanlık odada uzanmıÇ yatarken, tepesinde duran radyolog ve hemÇire birbirlerine baktılar.

"Ne?" dedi Kate sesindeki korkuyu duyarak.
Ultrason bittiğinde, ağır adımlarla muayene odasından çıkıp bekleme odasına geri döndü. Küçük odadaki diğer kadınlar gibi, sıradan cümlelere, Bundt kek tariflerine, kısacası ultrasonun sonuçları dıÇındaki herhangi bir Çeye odaklanmaya çalıÇarak dergi okumaya baÇladı. Bir Çey çıkmayacak, diyordu kendi kendine, içi endiÇeyle ürperdikçe. EndiÇelenecek bir Çey yok. Kanser insanda sinsice ilerleyecek bir Çey değildi, özellikle de meme kanseri. Uyarı iÇaretleri olurdu, o da bunları dikkatle takip etmiÇti. Kanser Georgia teyzeyle aileyi bir kez sarsmıÇtı, o yüzden tedbirliydiler.
Balık etli, çekik gözlü bir hemÇire ona doğru geldi. "Kathleen Ryan?"
Ayağa kaldı. "Evet?"
"Koridorun karÇısına götüreceğim sizi. Dr. Krantz size biyopsi uygulamak için bekliyor."
"Biyopsi mi?"
"Emin olmak için. Gelin."
Kate hareket edemiyordu, baÇım bile zar zor salladı. Çantasını kapar kapmaz, hemÇirenin peÇine takıldı. "Son mamografim temizdi, biliyorsunuz. Düzenli olarak kendi muayenemi de yapıyorum."
Birdenbire Johnny'nin burada olmasım, elini tutup her Çeyin geçeceğini söylemesini istemiÇti.
Ya da Tully'nin.

Derin bir nefes alıp korkusunu kontrol altına almaya çalıĢta. Birkaç yıl önce, bir keresinde pap smear testinin sonuçlan kötü çıkmıĢ, biyopsi yaptırması gerekmiĢti. Sonuçlan beklerken, bütün hafta sonu mahvolmuĢtu. Ama sonuç temiz çıkmıĢta. Çalkantılı, soğuk sularda can simidine yapıĢır gibi bunu hatırlayarak koridorun sonundaki odaya doğru hemĢirenin arkasından sessizce yürüdü. Kapıdaki tabelada "GOODNO VAKFI KANSER BAKIM MERKEZĠ" yazıyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tully telefonun çalmasıyla uyandı. Zorla kalkıp etrafına baktı. Saat gece 02:01'di. Telefona uzanıp cevapladı. "Alo."

"Tallulah Hart'la mı görüĢüyorum?"

Gözlerini ovaladı. "Evet, siz kimsiniz?"

"Ben Lori VVitherspoon. Harborview Hastanesi'nde hemĢireyim. Anneniz, Dorothy Hart burada."

"Ne oldu?"

"Emin değiliz. AĞırı doz ilaç kullanımından kaynaklanıyor olabilir, ayrıca fena halde dövülmüĢ. Polis onu sorgulamak için bekliyor."

"Beni mi istedi?"

"Bilinci yerinde değil. Adınızı ve numaranızı eĢyalarının arasında bulduk."

"Hemen geliyorum."

Rekor bir sürede giyinen Tully, saat 2.20'de yola koyulmuĢtu. Hastanenin otoparkına park edip danıĢma masasına gitti.

"Merhaba, annem Clo... Dorothy Hart'ı görmeye geldim."

"Altıncı katta, Ms. Hart. HemĢire masasma sorun."
"TeĢekkürler." Tully üst kata çıktı, yavruağzı hemĢire üniforması giymiĢ ufak tefek bir kadın onu annesinin odasına götürdü.
Karanlık odanın içerisinde iki tane yatak vardı. Kapıya yakın olan boĢtu.
Kapıyı arkasından kapattı, korkmasına ĢaĢırmıĢtı. Hayatı boyunca annesi tarafından incitilmiĢti. Çocukken nedense onu seviyordu, genç bir kızken ondan nefret etmiĢti, yetiĢkin bir kadın olduğundaysa onu görmezden gelmeye baĢlamıĢtı. Cloud kalbini sayısız kez kırmıĢ ve mümkün olan her durumda onu hayal kırıklığına uğratmıĢtı, ama Tully yine de kendini ona karĢı bir Ģeyler hissetmekten alamıyordu.
Cloud uyuyordu. Yüzü çürük içindeydi, bir gözü morarmıĢta. Dudağı yarılmıĢ, kanamıĢtı. Kör bir bıçakla kesildiği belli olan kısa kır saçları birbirine girmiĢti.
Orada yatan o değilmiĢ gibiydi; sanki sadece birinin yum-ruklarıyla değil de hayatın kendisi tarafından dövülmüĢ yaĢlı bir kadına benziyordu.
"Merhaba, Cloud," dedi, boğazının düğümlendiğini fark edip ĢaĢırarak. Yüzündeki morarmamıĢ ya da kanlanmamıĢ tek yer olan Ģakağını hafifçe okĢadı. Kadifemsi cildini hissedince, annesine en son 1970 yılında, kalabalık Seattle caddesinde el ele tutuĢtukları zaman dokunduğunu fark etti.

GeçmiĢinde yer alan, ama artık hayatında olmayan bu kadına ne söyleyeceğini keĢke bilseydi. Öylesine konuĢtu. Programından, hayatından ve ne kadar baĢarılı olduğundan bahsetti. Bu konuĢma boĢ ve umutsuz gelmeye baĢladığında Kate'le ettikleri kavgadan bahsetmeye baĢladı, bunun onu nasıl da yalnız bıraktığını anlattı. Sözcükler bir araya gelip dudaklarmdan döküldükçe Tully bu sözlerdeki gerçeği gördü. Ryan ve Mularkey ailelerini kaybetmek onu yapayalmz bırakmıĢtı. Artık sahip olduğu tek Ģey Cloud'du. Durumu ne kadar da içler açıĢıydı.

"Bu dünyada yapayalnızız, Ģimdiye dek anlamadın mı bunu?"

Tully annesinin kendine geldiğini ve uyandığını fark etmemiĢti. Tully'ye yorgun gözlerle bakıyordu. "Merhaba," dedi gülümseyerek, gözlerini silerken. "Ne oldu sana?"

"Dayak yedim."

"Sana seni hastanelik eden Ģeyi sormuyorum. Sana gerçekten ne olduğunu soruyorum."

Cloud geri çekilip diğer tarafa döndü. "Ah, Ģu mesele. Sanırım eĢsiz büyükannen sana anlatmadı, öyle mi?" Ġç çekti. "Artık önemi yok."

Tully derin bir nefes aldı. Bu Ģimdiye kadar yapüklan en anlamlı konuĢmaydı; yıllar boyu gözünden kaçan bazı önemli Ģeyleri keĢfetmenin eĢiğinde olduğunu hissediyordu. "Bence önemli."

"Git buradan, Tully." Cloud yüzünü yastığa doğru döndü.

"Nedenini söyleyene kadar olmaz." Elbette her zamanki gibi bu soruyu sorarken sesi titredi. "Neden beni hiç sevmedin?"
"Unut beni."
"Aslında, keĢke yapabilseydim, ama sen benim annemsin."
Cloud arkasma dönüp ona baktı; bir an için, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre boyunca Tully, annesinin bakıĢlarındaki hüznü gördü.
"Kalbimi kırıyorsun," dedi Cloud sessizce.
"Sen de benimkini."
Cloud bir an için gülümsedi. "KeĢke... "
"Ne?"
"KeĢke ihtiyacın olan Ģey olabilsem, ama baĢaramıyorum. Beni unutmalısın."
"Bunu nasıl yaparım bilmiyorum. Her Ģeye rağmen, yine de annemsin."
"Hiç annen olmadım senin. Bunu ikimiz de biliyoruz."
"Her zaman sana dönüp duracağım," dedi Tully, söyler söylemez de bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Anne-kızın araları bozuk olabilirdi ama garip ve derin bir bağla birbirlerine bağlıydılar. Her zamanki gibi sanalı olan dansları daha tama-
mıyla bitmemiĢti. "Bir gün benim için hazır olacaksın."
"Nasıl olur da böyle bir düĢe tutunursun?"
"Dört elle sarılıyorum hem de." Ne olursa olsun, diye ekleyecekti, ancak bu söz ona Kate'i hatırlatıyordu; yüksek sesle söylemek çok acı veriyordu.

Annesi iç çekti ve gözlerini kapadı. "Git buradan."
Tully uzun zaman, elleri yatağın metal korkuluklarında dolanmıÇ halde bekledi. Annesinin uyuyor numarası yaptığını biliyordu. Gerçekten uyumaya baÇladığında bunu da anlamıÇtı. Kesik kesik horlamalar sessizliği kapladığında, küçük dolaba doğru yürüdü ve katlanmıÇ bir battaniyeyi bulup aldı. O sırada dolabın alt rafının kenarında düzgün bir Çekilde katlanmıÇ az sayıda kıyafeti fark etmiÇti. Onun yarımda, yukarısından kıvrılmıÇ kahverengi bir market poÇeti duruyordu.
Battaniyeyi annesinin çenesine kadar çekip üzerini iyice örttükten sonra tekrar dolaba geldi.
Annesinin eÇyalarını neden kurcaladığını ya da ne aradığını bilmiyordu. îlk baÇta beklediği gibi, kirli, yıpranmıÇ kıyafetler, tabanlarından delinmiÇ ayakkabılar, plastik çanta içinde ucuz bir makyaj seti, sigara ve bir de çakmak çıkmıÇtı.
Sonra aradığı Çeyi gördü: Ucunda iki parça kuru makarna ve tek bir mavi boncuk asılı, daire Çeklinde düğümlenmiÇ eski bir ip parçası. İncil dersinde yaptığı ve yıllar önce VW arabayla büyükannesinin evinden ayrıldığı o gün annesine verdiği kolyeydi bu. Annesi bu kolyeyi bunca zamandır saklamıÇtı.
Tully ona dokunmadı. Sadece hayal gördüğünü fark etmekten korkuyordu. Annesine döndü ve yatağa doğru yürüdü. "Onu saklamıÇsın," dedi

içinde yepyeni bir duygunun, bir tür umudun yeÇerdiğini hissederek. Bu, küçük kızların hissettiği türden pasparlak bir umut değil, daha çok nerede ve kim olduklarını
yansıtan donuk ve yıpranmıÇ bir duyguydu. Pas tutmuÇ ya da matlaÇmıÇ olsa da yine de umut vardı.
"Bir hayale tutunmanın nasıl bir Çey olduğunu sen de biliyorsun, değil mi, Cloud?"
Yatağın yanındaki sert plastik sandalyeye oturdu. Artık annesine soracağı gerçek bir soru vardı ve bir cevap almaya da niyetliydi.
Sandalyeye çöktü ve uykuya daldı. Cep telefonunun sesi uyandırmıÇta onu. Tutulan sırtım ovarak sızı içinde yavaÇça gerildi. Bir süre nerede olduğunu anlayamadı.
Hastane.
Harborvievv.
Ayağa kalktı. Annesinin yatağı boÇtu. Dolap kapısını zorlayarak açta.
BoÇtu. Geride sadece buruÇturulup atılmıÇ bir poÇet kalmıÇta.
"Kahretsin."
Telefonu tekrar çaldı. Arayan numaraya baktı.
"Merhaba, Edna," dedi, sandalyesinde geriye doğru yaslamrken.
"Sesin kötü geliyor."
"Kötü bir gece geçirdim." Kolyeye dokunmuÇ olmayı diliyordu ama o çoktan bir düÇ gibi uzak ve buğulu görünmeye baÇlamıÇta.
"Saat kaç?"
"Sizin saate göre alta. Oturuyor musun?"
"Tesadüfen, evet."

"Hâlâ kasım ayımn bir kısmında ve aralık ayı boyunca mı tatile çıkarıyorsun programı?"
"Böylece, ekibim ailesiyle tatil yapabilsin diye mi?" dedi acı acı."Evet."
"Genellikle arkadaĢlarınla meĢgul olduğunu... "
"Bu sene değil."
"Peki. O zaman belki benimle Antartika'ya gelebilirsin. Küresel ısınma üzerine bir belgesel çekiyorum. Bence önemli bir olay. Senin konumundaki biri bunun izlenmesini sağlar."
Bu beklenmedik bir lütuftu. Bir dakika önce kendi hayatından kaçmak istiyordu. Kaçılabilecek en uzak yer de Antartika'ydı. "Ne kadar kalacağız?"
"Altı hafta, bilemedin yedi. Uçakla ara sıra gidip gelebilirsin ama oldukça zorlu bir yolculuk."
"Kulağa hoĢ geliyor. UzaklaĢmaya ihtiyacım var. En erken ne zaman gidebiliriz?"
Kate, çıplak bir Şekilde banyodaki aynanın karĢısında oturmuĢ, vücudunu inceliyordu. YaĢamı boyunca vücudu aynadaki yansımasıyla bir gerilla savaĢı içerisinde olmuĢtu. Ne kadar kilo verirse versin kalçaları hep tombul kalmıĢ, göbeği üç çocuktan sonra iyice ŞiĢmiĢti. Spor salonunda mekik çekmiĢ olsa da göbeği sarkmıĢtı. Kol kasları sarktığı için neredeyse üç senedir kolsuz gömlek giymiyordu. Göğüsleri... İkizlerin doğumundan bu yana, destekli, daha az seksi olduğuna emin olduğu sutyenler takıyor ve göğüslerini yerinde tutabilmek için

kayıÇları sıkıyordu.
İimdiyse, kendine baktığında artık bunların ne kadar da önemsiz, ne büyük zaman kaybı olduğunu görebiliyordu.
Aynaya daha da yaklaÇarak, seçtiği kelimeleri tekrarlıyor, prova yapıyordu. Hayatında güce en çok ihtiyaç duyacağı bir zaman varsa, o gün bugündü.
Tezgâhın üzerindeki kıyafetlere uzanıp giyinmeye baÇladı. Geçen sene çocuklar tarafından hediye edilen güzel, kaÇmir, V-yakalı bir kazak ve kuzu derisi gibi yumuÇak bir Levi's kot pantolon giyindi. Sonra saçım taramaya baÇladı, yüzüne gelen saçları kenara atarak atkuyruğu Çeklinde topladı. Hatta biraz da makyaj yaptı. Önündeki Çeyi sağlıklı karÇılaması önemliydi. Yapacağı bir Çey kalmadığında, banyodan çıkıp yatak odasma girdi. Yatağm ucunda oturmuÇ olan Johnny hemen ayağa kalkıp ona döndü. Kate onun güçlü olmak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordu. Gözleri Çimdiden kızarmıÇtı.
Johnny'nin aÇkının ve korkusunun en belirgin iÇareti olan bu durum onu da ağlatmalıydı, ama nedense ona güç vermiÇti. "Ben kanserim," dedi. Elbette Johnny bunu zaten biliyordu. Test sonuçlarını beklerken geçen süre acı vericiydi. Dün gece, sonunda doktordan telefon gelmiÇti. Doktor bilgi verirken el ele tutuÇmuÇlar, o konuÇmadan önce her Çeyin iyi olacağım söyleyerek birbirlerini

rahatlatmaya çalıÇmıÇlardı. Ama sonuç iyi çıkmamıÇü; iyiyle uzaktan yalandan alakası bile yoktu.
Üzgünüm, Kate... dördüncü evre... inflamatuvar meme kanseri... agresif... çoktan yayılmıÇ.
Kate ilk önce öfkelenmiÇti -her Çeyi doğru bir Çekilde yapmıÇtı, göğsünde ÇiÇkinlik var mı diye hep takip etmiÇ, düzenli olarak mamografi çektirmiÇti- ama sonra onu bir korku kaplamıÇtı. Johnny, Kate'ten daha fazla etkilenmiÇti bu durumdan; Kate bunu hemen fark ederek onun için güçlü olması gerektiğini düÇünmüÇtü, Geçen gece, sabaha kadar uyuyamamıÇ, ağlamıÇ, dua etmiÇ, birbirlerine sarılmıÇ ve bunu da atlatacaklarına dair birbirlerine söz vermiÇlerdi. ġimdiyse Kate bunu nasıl baÇarabileceklerini düÇünüyordu.
Johnny'nin yanına gitti. Johnny kollarını ona dolayıp sarı-labileceği kadar sıkı sarıldı ona, ama bu bile yeterince yakın değildi.
"Onlara söylemeliyim."
"Söylemeliyiz." YavaÇça geriye çekildi, ona bakabilmek için kollarım gevÇetti. "Hiçbir Çey değiÇmeyecek. Unutma bunu."
"ġaka mı yapıyorsun? Göğsümü alacaklar." Sesi çatladı. Korku, sesinin yol üzerinde takılıp düÇmesine neden olan bir çukur gibiydi. "Beni zehirleyip yakacaklar. Bunların hepsi iyi haber mi Çimdi?"
Johnny, Kate'e bakıyordu. Gözlerindeki aÇk Kate'in Çimdiye dek gördüğü en güzel, en

yürek burkan Çeydi. "Aramızda hiçbir Çey değiÇmeyecek. Nasıl göründüğünün, hissettiğinin ya da davrandığının önemi yok. Seni sonsuza dek seveceğim, tıpkı Çimdi sevdiğim gibi."
Kate'in gizlemeye çalıÇtığı duygular su yüzüne çıkıyor, onu tüketmekle tehdit ediyordu. "Hadi gidelim," dedi sessizce. "Hâlâ cesaretimiz varken."
El ele yatak odasından çıkıp merdivenlerden indiler. Çocuklar orada onları bekleyecekti. Ama oturma odası bomboÇtu.
Kate oturma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordu. Oyun sesleri geliyordu.
Kocasının elini bırakıp koridorun yanındaki köÇeye geçti. "Çocuklar, hadi buraya gelin."
Lucas, "Ama, anne," diye mızmızlandı, "film izliyoruz."
İÇinden o kadar çok, Peki o zaman boÇ verin, izlemeye devam edin, demek geldi ki, "Hadi, lütfen. İimdi," demek içini acıttı.
Arkasında, kocasımn mutfağa gidip telefonu aldığım duydu.
"AÇağıya, Marah, hemen. Kiminle konuÇtuğun umurumda değil."
Kapanma sesi.
Kate, John'un telefonu kapattığım duydu. Ona gitmek yerine, kanepeye gidip yastığın kenarına iliÇti. Birden daha kalın bir Çeyler giyinmiÇ olmayı diledi; adeta donuyordu.
İkizler ellerinde plastik kılıçlarla savaÇarak güle oynaya odaya girdiler.
"Al sana, Kaptan Hook," dedi Lucas.

KardeĢini bıçaklar gibi yaparak, "Ben Peter Pan'im," diye itiraz etti YVilliam. "Savulun!"
Daha yedi yaĢındaydılar, ama değiĢmeye baĢlamıĢlardı. Küçüklük çilleri geçmeye, bebek diĢleri dökülmeye baĢlamıĢü. Kate son zamanlarda onlara her baktığında bazı bebeklik özelliklerinin kaybolduğunu görüyordu.
Üç yıl sonra tanınmayacak kadar değiĢmiĢ olacaklardı.
Bu düĢünce onu o kadar korkutmuĢtu ki, kanepenin kolunu sıkıca tutup gözlerini kapatmıĢtı. Ya onların büyüdüğünü göre-mezse? Ya?...
Kötü düĢünmek yok.
Bu, son dört günde onu rahatlatan, dua niteliğinde sürekli tekrarladığı bir söz haline gelmiĢti. Johnny yamna gelip yakınına oturdu ve elini tuttu.
"Telefonu açtığına inanamıyorum," dedi Marah merdivenlerden inerken. "Bu benim özel hayatıma kanĢmak demektir. Brain'la konuĢuyordum ayrıca."
Kate içinden ona kadar saydı, kendini nefes alabilecek kadar rahatlattıktan sonra gözlerini açtı.
Çocukları karĢısında oturuyordu; ikizler sıkılmıĢ, Marah ise kızgın görünüyordu.
Güçlükle yutkundu. Yapabilirdi.
"Bir Ģey söyleyecek misiniz?" diye sordu Marah ters ters. "Eğer bize böyle bakıp duracaksanız ben yukarı çıkıyorum."

John koltuğundan kalkmaya yeltendi. "Kahretsin, Marah," dedi.
Kate onu durdurmak için elini bacağma koydu. "Otur yerine, Marah," dedi; bunu ne kadar da olağan bir Çekilde söylediğine kendisi de ÇaÇtı. "Siz de çocuklar."
İkizler ipleri kesilmiÇ kuklalar gibi yan yana, cuppadak halıya atladılar.
"Ben ayaktayım," dedi Marah bir kalçasını dıÇan çıkarıp kollarım bağlayarak. Kate'e, Sen benim patronum değilsin, bakıÇı attı, Kate de bir nostalji esintisi hissetmekten kendini alamadı. "Cuma günü Çehre gitmiÇtim, hatırlıyor musunuz?"
Kate kalp atıÇlarının hızlandığım ve hafifçe nefessiz kaldığım hissediyordu. "Doktorla randevumuz vardı."
Lucas, YVilliam'a bir Çeyler fısıldadı, o da kıkırdayarak ona bir yumruk attı.
Marah özlem dolu gözlerle üst kata bakıyordu.
Kate kocasının elini sıktı. "Her neyse, endiÇelenmenizi gerektiren bir Çey yok, ama ben... biraz hastayım."
Üçü de ona baktı.
"EndiÇelenmeyin. Ameliyata gireceğim, birkaç ilaçtan sonra da iyi olacağım. Birkaç hafta yorgun olabilirim, o kadar."
"İyi olacaksın, söz veriyorsun, değil mi?" dedi Lucas; bakıÇları sabit,'ciddi ve biraz da korkuluydu.
Kate, Tabii, kesinlikle, demek istedi ama böyle bir söz hatırlanırdı.

VVilliam gözlerini devirerek dirseğiyle kardeĢini dürttü. "Ġyi olacağım söyledi ya iĢte. Hastaneye gelmek için okuldan çıkacak mıyız?"
"Evet," dedi Kate sonunda gülümsemeyi baĢararak.
Lucas ona sarılmak için öne atıldı. Kulağma "Seni seviyorum, anneciğim," diye fısıldadı. Kate ona o kadar uzun sanldı ki çocuk kollarından kurtulmak için kıpırdanmaya baĢladı. Aymsı William'la da oldu. Daha sonra birlikte dönüp merdivenlere gittiler.
"Filminizi bitirmeyecek misiniz?" diye sordu Kate.
"Yoo," dedi Lucas, çocuksu bir Ģekilde, "yukarı çıkıyoruz."
Kate ayağa kalkan kocasına endiĢeyle baktı.
"Basketbola ne dersiniz, çocuklar?"
Ġkizler bu fikri zıplayarak kabul ettiler ve üçü birlikte dıĢan çıktılar.
Kate sonunda Marah'ya döndü.
Uzun bir sessizlikten sonra, "Kanser, değil mi?" diye sordu Marah.
"Evet."
"Ms. Murphy de geçen sene kanserdi, Ģimdi iyi. Georgia teyze de öyle."
"Kesinlikle."
Marah'nın dudakları titredi. O dik duruĢu, sahte bilmiĢliği ve kiĢiliğine karĢın, geceleyin annesinden ıĢığı açık bırakmasını dileyen küçük bir kıza dönüĢmüĢtü. Ellerini birleĢtirerek kanepeye doğru ilerledi. "Ġyi olacaksın, değil mi?"

Dördüncü evre. Çoktan yayılmıÇ. Geç teÇhis edildi.
Bu düÇüncelere bir son verdi. Ona bir faydalan yoktu. Zaman iyimser olma zamanıydı.
"Evet. Doktorlar genç ve sağlıklı olduğumu söylüyor. Ġyi olmam gerekiyor."
Marah kanepeye uzandı, sıkıca sarıldı ve baÇım Kate'in dizine koydu.
"Ben sana bakarım, anneciğim."
Kate gözlerini kapatıp kızının saçlarım okÇadı. Onu kollarına alıp uyutmak için sallaması, kızının kıvrılıp dizine uzanarak kaybettikleri Japon balığma ağlaması dün gibiydi.
Lütfen Tanrım, bir gün arkadaÇ olacağımız günler için yeterince yaÇlanayım, diye yalvardı.
Güçlükle yutkunarak. "Bakacağını biliyorum, tatlım," dedi
AteÇböceği Yolu kızları...
Kate'in rüyasında, 1974 yılıydı, tekrar ilk gençlik yıllarmday-dı. Gece yansı en iyi arkadaÇıyla yan yana, kopkoyu bir karanlıkta bisiklete biniyordu; öyle koyuydu ki görünmez olmak gibiydi. O yerin her ayrıntısını hatırlıyordu. Ġki tarafı bulamk su oluklan ve bakımsız çimenlerle örtülü yamaçlarla çevrilmiÇ dolambaçlı bir asfalt Çeridi. Onlar tanıÇmadan önce bu yol hiçbir yere çıkmıyordu sanki; adım dünyamn bu sarp mavi ve yeÇil ucunda hiç görünmeyen bir böcekten alan bir taÇra yoluydu. Sonra o

yolu birbirlerinin gözleriyle görmeye baÇladılar.
Hadi ama, Kate. Tanrı korkakları sevmez.
Yataktan fırlayarak uyandı, yanaklarındaki gözyaÇlanm hissediyordu. Artık iyice uyanmıÇü; yatağında uzamp dıÇanda kopan kıÇ fırtınasını dinliyordu. Geçen hafta anılarıyla arasına mesafe koyma yeteneğini kaybetmiÇti. Son zamanlarda sık sık rüyalarında AteÇböceği Yolu'na dönüyordu; bu pek de ÇaÇılacak bir Çey değildi.
Sonsuza dek dostuz.
Bu, onca yıl önce birbirlerine verdikleri sözdü ve bu sözün bir gün yaÇlı birer kadın olarak gıcırdayan döÇemenin üzerinde sallanan sandalyelerine oturmuÇ, eskilerden konuÇup gülecekleri güne kadar devam edeceğine inanmıÇlardı.
Elbette Çimdi her Çeyi daha iyi anlıyordu. Bir yılı aÇkın bir süredir kendi kendine her Çeyin yolunda olduğunu, en iyi arkadaÇı olmadan da hayatına devam edebileceğim söyleyip duruyordu. Hatta bazen buna inanıyordu.
Sonra o Çarkıları duyuyordu. Onların Çarkılarını. Dün alıÇveriÇ yaparken, You Have Got a Friend Çarkısının kötü bir fon müziği versiyonu onu hemen oracıkta, turpların yamnda ağlatmıÇtı.
Yatak örtüsünü dikkatle kaldırıp yam baÇında uyuyan adamı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı. Bir an gölgeli loÇ karanlıkta uyuyan adama bakarak orada durdu. Uykusunda bile tedirgin bir ifadesi vardı.

Telefonu asılı durduğu yerden alarak yatak odasından çıkıp sessiz koridordan açık kısma doğru ilerledi. Orada durup fırtınaya bakarak cesaretini topladı. O bildik numaraları tuGlarken, sessiz geçen bunca aydan sonra bir zamanlar en yakın arkadaGı olan bu kiGiye ne diyeceğini, nereden baGlayacağım düGünüyordu. Berbat bir hafta geçirdim... Hayatım darmadağın... Ya da sadece: Sana ihtiyacım var. Kara ve çalkantılı Boğaz'ın karGı kıyısında telefon çaldı.
Çaldı.
Telesekreter açıldığında, ihtiyacım küçük, sıradan kelimelerle anlatmaya çalıGtı. "Selam, Tul, benim Kate. Özür dilemek için beni aramadığına inanamıyorum."
Gök gürültüsü gökyüzü boyunca yankılandı ve kesik ve kuvvetli bir GimGek çaktı. Bir ses duydu. "Tully? Beni duyuyor musun? Tully?
Cevap yoktu.
Kate iç çekti ve devam etti. "Sana ihtiyacım var. Cep telefonumdan ara beni."
Elektrikle birlikte telefon bağlantısı da birden kesildi. MeGgul tonu kulağmda çınlıyordu.
Kate bunu bir iGaret olarak algılamamaya çalıGtı. Bunun yerine içeri girip oturma odasında bir mum yaktı. Ameliyat gününde, ailesindeki herkes için onun burada olduğunu haürlatacak özel bir Gey yaptı. YVilliam için, yanlıG yere koyduğu Monsters,
Inc1 in112 DVD'sini buldu. Lucas için bekleme odasmda yemesi için bir torba en

sevdiği atıĢtırmalık yiyeceklerden hazırladı. Marah'nın cep telefonunu Şarj edip yatağımn yanına bıraktı; arkadaĢlarım aramazsa kızının bugün kendini ne kadar yalmz hissedeceğini biliyordu. Sonunda evin tüm anahtarlarım bulup etiketleyip Johnny için tezgâhın üzerine koydu. Johnny neredeyse her gün anahtarlarım kaybederdi.

Ailesi için yapacağı baĢka bir Şey bulamayınca, pencerenin kenanna gidip fırtınanın dinmesini izledi. YavaĢça, nemli yeryüzü aydınlanmaya baĢladı. Karakalem gökyüzü, Şık inci pembesi bir havaya büründü. Seattle sanki doğan güneĢin altına toplanmıĢ gibi parlak ve yeni görünüyordu.

Birkaç saat sonra, ailesi etrafında toplanmaya baĢladı. Tüm zamanlarını birlikte geçirerek kahvaltı ettiler ve eĢyalarım arabaya taĢıdılar; Kate kendini telefona bakarken buldu; çalmasını bekliyordu.

Altı hafta sonra, her iki göğsünü de alıp kamna zehir karıĢtırdıklarında ve vücudunu yanık ve soyulmuĢ görünene kadar radyasyona maruz bıraktıklarında, hâlâ Tully'nin aramasım bekliyordu.

Ocağın ikinci günü, Tully soğuk, boĢ apartmanına geri döndü.

"Hayatımın hikâyesi," dedi acı bir Şekilde, özel tasarım kabarık bavullarım yatak odasına taĢıyan kapıcısına bahĢiĢ verirken.

Kapıcı çıktığında ne yapacağım bilemeyerek ayakta dikildi. Pazartesi akĢamı saat 9'u gösteriyordu ve çoğu insan ailesiyle

birlikteydi. Yarın iÇe gidip kendi yarattığı imparatorluğun gün-
112 2001 yapımı, ülkemizde Sevimli Canavarlar adıyla gösterime girmiÇ 3D animasyonlu film. (yay.n.)
lük rutin iÇlerinde kendini kaybedecekti. Tatil boyunca peÇini bırakmayan, hatta geçen hafta, dünyanın öbür ucuna kadar bile onu takip eden görüntülere aldırmamaya çalıÇıyordu. Tam anlamıyla dünyamn öbür ucuna kadar. ġükran Günü'nü, Noel'i ve Yeni Yıl'ı soğuk güneyde, bir ateÇin etrafında toplanmıÇ, Çarkılar söyleyip Çarap içerek geçirmiÇti. Çıplak gözle ve hep var olan kamerayla balonca, güzel zaman geçirmiÇ gibi görünüyordu.
Beresini ve eldivenlerini giyip uyku tulumuna girerek uyumaya çalıÇtığındaysa çoğunlukla eski Çarkıların beyninin içinde çınladığım duyuyor ve sürekli ağlıyordu. Pek çok kez yanaklarında buzlarla uyanmıÇta.
Çantasını kanepeye fırlatıp saate baktı, kırmızı numaralar 5:55'i gösteriyordu. O evde yokken elektrikler kesilmiÇ olmalıydı.
Kendine bir kadeh Çarap doldurup bir parça kâğıt ve kalem çıkardı, sonra da masasının baÇına oturdu. Telesekreterdeki numaralar da yamyordu.
"Süper." Elektrik kesilmesinden sonra kimin aradığım da bilemeyecekti artık. Dinleme tuÇuna basta ve yavaÇ ve zahmetli mesaj inceleme iÇine baÇladı. Bu iÇin yarısmda sesli mesaj konusunda asistamyla konuÇmak için not almıÇtı.

Nerdeyse hiç dikkatini vermeden dinliyordu ki Kate'in sesi onu kendine getirdi.
"Selam, Tul. Benim Kate."
Tully hızla ayağa kalkıp geri sar tuÇuna bastı.
"Selam, Tul. Benim Kate. Özür dilemek için beni aramadığına inanamıyorum."
Yüksek bir ses. Sonra: "Tully? Beni duyuyor musun? Tul-ly?" Sonra baÇka bir ses duyuldu ve ardından meÇgul tonu geldi. Kate telefonu kapatmıÇtı.
Hepsi bu kadardı. BitmiÇti. Telefonda baÇka bir mesaj yok-
tu.
Öyle bir hayal kırıklığı hissetmiÇti ki, bu onu ürkütmüÇtü. Tek duyduğu Kate'in sesindeki suçlama olana kadar mesajı tekrar tekrar dinledi.
Bu onun tanıdığı Kate, sonsuza dek dost kalacaklarına söz veren o küçük kız değildi. O kız Tully'yi böyle azarlayıp fırçalayıp soma da telefonu kapatmazdı hiç.
"Özür dilemek için beni aramadığına inanamıyorum."
Evini iÇgal eden, onu umutlandırarak kandıran bu sesten kendini uzak tutmaya çalıÇarak ayağa kalktı. Hepsini sil tuÇuna tıklayarak geri çekildi.
"Beni aramadığına inanamıyorum," dedi boÇ dairesine, sesinin ne kadar sert geldiğini düÇünmemeye çalıÇarak.
Çantasını alıp o karıÇıklığın içinde cep telefonunu bulmaya çalıÇtı. Bulduktan sonra, birkaç ay içinde eklediği bir numarayı

bulmak için uzun kiGi listesinde aGağıya doğru indi ve arama tuGuna bastı.
Thomas karGılık verdiğinde cilveli ve rahat konuGmaya çalıGıyordu ama böyle davranmak oldukça zordu. Göğsünde nefes almayı zorlaGtıran bir yük varmıG gibiydi. "Merhaba, Tom. Buzların ötesinden yeni geldim. Bu akGam ne yapıyorsun? Hiç mi? Süper. BuluGmaya ne dersin?"
Birdenbire kendini böyle çaresiz hissetmesi içler acısı bir durumdu. Ama bu gece yalmz kalmamalı, hatta kendi dairesinde bile uyumamalıydı.
"Kells'te buluGalım. Saat dokuz buçuk olur mu?"
Thomas daha, "Bu bir randevu mu?" bile demeden önce, Tully yola koyulmuGtu.
Otuz Dördüncü Bölüm
Z08 yılında Kız Kıza Sohbet programının izlenme oranlan daha a artmıGtı. Tully haftalar ve aylar geçtikçe konuk seçimiyle ve seyircilerle kurduğu sıcak iliGkilerle adeta bir sihir yaratmıGtı. Oynadığı oyunda kesinlikle zirveye çıkmıG ve kontrolü ele geçirmiGti. Artık hayatında neye sahip olmadığım düGünmüyordu. Altı, on ve on dört yaGlarındayken yaptığı gibi tüm olumsuz Geyleri bir kutuya doldurup o kutuyu da karanlık bir köGeye kaldırmıGtı.
Hayatına devam ediyordu. Üzerine hayal kınklığı çöktüğünde hep bunu yapardı. Yüz ifadesini düzeltip omuzlarım dikleGtirir ve kendine yeni hedefler koyardı. Bu yıl bir dergiye baGlıyordu. Gelecek yıl belki de

kadınlar için sığınma evi açardı. Sonraysa sırada kim bilir ne olacaktı?
Binanın Bainbridge Adası'm görmeyen köÇesindeki yeni dekore edilmiÇ ofisinde oturuyor, telefonda sekreteriyle görüÇüyordu. "ġaka mı yapıyorsun? Bizim kayda baÇlamamıza kırk dakika kala programı mı iptal ediyor? Onu görmek için bekleyen bir stüdyo dolusu insan var." Telefonu çarparak kapattıktan soma dahili numarayı tuÇladı. "Ted'i buraya gönderin."
Birkaç dakika soma, kapı tıklandı ve yapımcısı ofisine girdi. Yanakları yorgunluktan pembeleÇmiÇti, zar zor nefes alıyordu. "Beni görmek istemiÇsin?"
"Jack iptal etti."
"ġimdi mi?" Ted saatine baktı. "ġerefsiz herif. Umarım, ona bir sonraki filminin promosyonunu radyoda yapmasını söyle-miÇsindir."
Tully takvimini çevirdi. "Haziranın birindeyiz değil mi? Nordstrom ve Gene Juarez Spa'yı ara. Yaz makyajıyla ev hanımlarını baÇtan yaratmakla ilgili bir Çeyler yapacağız. Seyircilere bir sürü kıyafet de dağıt. Berbat bir program olacak ama hiç yoktan iyidir."
Ted ofisinden ayrıldıktan sonra, ekibi son hızla harekete geçmiÇti. Yeni konuklar bulmaya çalıÇıyor, çeÇitli spa merkezlerini ve mağazaları arıyor, stüdyodaki seyircileri eğlendiriyorlardı. Adrenalin o kadar yüksekti ki Tully'de dahil tüm ekip ıÇık hızında çalıÇıyordu; bu sayede yeni bölümün

çekimleri sadece bir saat geç baÇlamıÇtı. Seyircilerin alkıÇlarına bakılırsa, bu büyük bir baÇarıydı.
Tully, her zamanki gibi, programdan sonra hayranlarıyla görüÇüyordu. Fotoğrafçılara poz veriyor, resimlerini imzalıyor ve birilerinin hayatlarım nasıl değiÇtirdiği hakkında hikâyeler dinliyordu. Günün en sevdiği saatiydi. Daha ofisine yeni dönmüÇtü ki dahili telefon çaldı. "Tallu-lah? Hatta Kate Ryan diye biri var."
Tully'nin bir an için kalbi durmuÇtu sanki, bu kadar umutlanmasına sinirlendi. Devasa çalıÇma masasımn köÇesinde durdu ve dahili telefonun tuÇuna bastı.
"Ne istediğini sorun."
Bir dakika soma sekreteri tekrar telefondaydı. "Ms. Ryan telefonu kendin açıp, kendin öğrenmeni söyledi."
"Ona siktirip gitmesini söyle." Tully bunları söyler söylemez sözünü geri almayı diledi, ancak nasıl kıvıracağım bilmiyordu
artık. Birbirlerinden uzak kaldıkları onca zaman boyunca, bu süreci atlatmak için öfkesini canlı tutması gerekmiÇti. Aksi halde yalnızlık dayamlmaz olurdu.
"Ms. Ryan aynen Çöyle diyor: 'O sürtüğe söyle, o özel tasarım kıyafetlerle kaplı kıçım o aptalca pahalı deri koltuktan kaldırıp telefona gelsin.' Ayrıca özellikle bugün onu görmezden gelirsen o berbat permalı resimlerini gazetelere satacağım söylüyor."

Tully neredeyse gülümsedi. Bu iki cümle, nasıl onca yılın üzerini kaplamaya baĢlayan kabuğu söküp atabiliyor ve bunca kötü seçimin tortularını darmadağın edebiliyordu?
Telefonu açtı. "Sen sürtüğün tekisin ve sana deli gibi kızgınım."
"Eminim öylesindir, seni kendini beğenmiĢ. Ayrıca özür falan da dilemiyorum, ama bunun artık bir önemi kalmadı."
"Benim için önemli. Çok önceden araman gerekirdi."
"Hastanedeyim, Tully. Sacred Heart Hastanesi'nde. Dördüncü kat," dedi Kate. Soma da telefonu kapattı.
"Çabuk ol," dedi Tully Ģoföre, yol boyunca en az beĢinci kez.
Araba hastanenin önünde durduğunda, arabadan inip cam kapıya doğru koĢmaya baĢladı, sadece dedektörlerden geçerken alarm devreye girdiğinde bir an için durakladı. Ġçeri girdiği anda, insanlar dört bir yamm sarmıĢtı. Genellikle "hayranlığı devam ettirme" adım verdiği bu iĢ için günlük programında yer ayırır, gittiği her yerde otuz dakikasını hayranlarıyla bir araya gelip tamĢmaya ayırırdı, ama Ģimdi hiç zamam yoktu. Kalabalığı yararak danıĢmaya doğru ilerledi. "Kathleen Ryan'ı görmeye geldim."
Resepsiyonist ona hayranlıkla ve inanamayarak baktı. "Siz Tallulah Hart'sınız."
"Evet. Kathleen Ryan'ın odası lütfen."
Resepsıyonist baĢını salladı. "Ah, tamam." Bilgisayarının ekranına baktı, birkaç tuĢa

tıklayıp, "Dördüncü kat-on numara, doğu koridoru," dedi.
"TeÇekkürler." Tully asansöre doğru yol aldı ama takip edildiğini fark etti. Hayranları rahat hareketlerle onunla birlikte asansöre bineceklerdi. Birkaç tanesi katları çıkarken küçük bir sohbet baÇlatmaya cesaret edecekti. Birkaç tuhaf hayram da onu takip edecekti. Tully bunun yerine merdivenleri tercih etti. Üçüncü kata geldiğinde, aerobik derslerine katıldığına ve özel eğitmenden dersler aldığına Çükrediyordu. Yine de dördüncü kata geldiğinde, nefes nefese kalmıÇtı.
Koridorun hemen ilerisinde küçük bir bekleme alam olduğunu gördü. Televizyonda onun programı gösteriliyordu. Ġki yıl önce yayınlanan bir bölümün tekrarıydı.
Daha küçük odaya adımım atar atmaz, Kate'in hastalığı her neyse bunun kötü bir Çey olduğunu anlamıÇtı.
Johnny iki kiÇilik, çirkin, mavi bir koltukta oturuyordu, Lucas yamna kıvrılmıÇtı. Bir oğlunun baÇı dizindeydi, diğer oğluna bir Çeyler okuyordu.
Marah, VVilliam'ın yamnda bir sandalyede oturuyordu; gözlerini kapamıÇ, küçücük kulaklıklarım takmıÇ, iPod'undan müzik dinliyordu. Sadece kendisinin duyabildiği müziğin ritmiyle sallanıyordu. Ġkizler o kadar büyümüÇtü ki, bu Tully için ne kadar uzun süredir onlardan ayrı kaldığının acı bir göstergesiydi.

Marah'nın yarımda, kendini el iÇine vermiÇ Mrs. Mularkey oturuyordu. Sean annesinin yamnda cep telefonuyla konuÇuyordu. Georgia ve Ralph köÇede televizyon seyrediyorlardı.
GörünüÇe göre uzun süredir buradaydılar.
Ġlk adımı atabilmek için büyük bir irade göstermesi gerekmiÇti. "Merhaba, Johnny."
Sesini duyan herkes dönüp baktı ama kimse cevap vermedi; Tully birdenbire en son bir arada bulundukları zamam hatırladı.
"Beni Kate aradı," diye açıkladı.
Johnny kucağında uyuyan oğlunun baÇım yavaÇça kaldırarak ayağa kalktı. Gelip Tully'ye sarılana kadar, sadece bir an için beceriksiz ve tuhaf bir bekleyiÇ olmuÇtu aralarında. Johnny onu öyle Çiddetli kucaklamıÇtı ki, Tully onun daha çok kendini rahatlatmaya çalıÇtığım anlamıÇtı. Korkmamaya çalıÇarak o da Johnny'ye sarıldı.
"Anlat bana," dedi onu bırakıp geri çekilirken; sesi istediğinden daha sert çıkmıÇtı.
Johnny derin derin iç çekip baÇım salladı. "Oturma odasma geçelim."
Mrs. M. yavaÇça ayağa kalktı.
Tully, Mrs M'nin ne kadar yaÇlandığım görünce ÇaÇkına döndü. Kadın zayıf ve biraz kambur görünüyordu. Saçım boyamayı bırakmıÇta, saçları artık kar beyazıydı. "Seni Kate mi aradı?" dedi Mrs. M.
"Evet, hemen geliverdim," dedi Tully; bunca zaman soma sanki hızın önemi varmıÇ gibi.
Ardından Mrs M. yapabileceği en inamlmaz Çeyi yaptı: Tully'ye sarıldı; onu bir kez

daha Jean Nat£ marka parfüm ve mentollü sigara kokan, adeta bir baharat gibi çok az saç spreyi kokusu kanÇmıÇ o kucaklayıÇıyla sardı.
"Hadi," dedi Johnny kucaklaÇmayı bozup diğer odaya yönelerek. Ġçeride küçük sayılacak ahÇap görünümlü bir toplantı masası ve sert plastikten yapılmıÇ sekiz sandalye vardı.
Johnny ve Mrs. M. oturdu.
Tully ayakta kaldı. Bir süre kimse konuÇmadı; her geçen saniye ruhunu daha da sıkıÇtırıyordu.
"Anlatın bana."
"Kate kanser," dedi Johnny. "Ġnflamatuvar meme kanseri diyorlar."
Tully'nin dik durabilmesi için aldığı her nefese konsantre olması gerekti. "Göğüslerini aldırıp radyasyon ve kemoterapi tedavisi görecek, değil mi? Daha önce bu hastalıkla savaÇmıÇ birkaç arkadaÇım... "
"Bunların hepsi yapıldı zaten," dedi Johnny Çefkatle.
"Ne? Ne zaman?"
"Seni birkaç ay önce aradı," dedi; ama bu kez sesinde Tully'nin daha önce hiç duymadığı bir keskinlik vardı. "Hastanedeyken onun yamnda olmam istemiÇti, ama geri aramadın."
Tully mesajı kelimesi kelimesine hatırladı. Özür dilemek içirt beni aramadığına inanamıyorum. Tullly? Beni duyuyor musun? Tully? Ve kapanıÇ sesi. Mesajm geri kalamna bir Çey mi olmuÇtu? Elektrik mi kesilmiÇti, yoksa kaset mi bitmiÇti?

"Hastalığıyla alakalı hiçbir Şey söylememiŞti," dedi Tully.
"Ama aramıŞtı," dedi Mrs. M.
Tully suçluluk duygusunun etrafım sardığım hissetti. Bir Şeylerin yanlıŞ olduğunu hissetmeliydi. Neden telefon açmamıŞtı ki? Artık onca zaman yok olup gitmiŞti. "Ah, Tanrım, keŞke..."
"Artık bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Mrs. M.
Johnny baŞım sallayarak devam etti. "Kanser yayılmıŞ. Dün gece ufak bir felç geçirdi. Hızlı bir Şekilde ameliyat odasına aldılar ama içeri girdiklerinde yapacakları bir Şey kalmadığım görmüŞler." Sesi çatladı.
Mrs M. ellerini Johnny'nin ellerinin üzerine koydu. "Kanser Şimdi beynine ulaŞtı."
Tully korkuyu daha önceden bildiğini sanıyordu; tıpkı on yaŞındayken Seattle sokaklarında olduğu gibi ya da Katie'nin çocuğunu düŞürdüğü zaman ya da Johnny Irak'ta yaralandığın-daki gibi. Ama hiçbirinde böyle hissetmemiŞti. "Yani siz Şimdi bana... "
"O ölüyor," dedi Mrs. M. sessizce.
Tully ne söyleyeceğini bilmeden, hayır der gibi baŞım salladı.
"Ne-nerede Şimdi o?" Sözcükler dudaklarından darmadağın ve paramparça bir halde dökülmüŞtü.
"Onu görmem lazım."
Johnny ve Mrs. M. birbirlerine baktılar.
"Ne?" dedi Tully.

"Ġçeriye sadece bir kiĢiyi alıyorlar," dedi Mrs. M. "Bud Şimdi içeride. Gidip onu alayım."
Mrs M. gider gitmez, Johnny daha da yaklaĢarak, "Tul, o Şu anda çok hassas. Kanser duyularını etkiledi. Bazı zamanlar iyi... bazense pek de iyi olmuyor."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tully.
"Seni tanımayabilir."
Kate'in odasına yürümek Tully'nin çıktığı en uzun yolculuktu. Etrafındaki insanları, onların aralarında konuĢtuğunu hissediyordu ama kendini daha önce hiç bu kadar yalmz hissetmemiĢti.
Johnny onu kapıya kadar götürüp orada durdu. Tully odaya girerken gücünü toplamaya çalıĢarak baĢım salladı.
Kapıyı arkasından kapadıktan soma, elinden geldiğince gülümsemeye çalıĢarak arkadaĢımn yattığı yatağa doğru ilerledi. Neredeyse oturur pozisyona getirilmiĢ olan yatağında Kate, ateĢbOceGI yolu
pürüzsüz beyaz çarĢafların ve bir yığın yastığın üzerinde duran kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ne saçı ne de kaĢları kalmıĢtı; saçsız baĢı yastık kılıfında neredeyse kaybolmuĢ soluk bir yuvarlaktan ibaretti.
"Kate," dedi Tully sessizce, öne doğru ilerleyerek. Kendi sesini duyar duymaz irkildi. Sesi bu odaya fazla yüksek, fazla canlı gelmiĢti kulağına.

Kate gözlerini açtı; Tully'nin tamdığı kadın, sonsuza dek dost kalacaklarına söz veren kız oradaydı iÇte.
Kollannt iki yana aç, Katie. Sanki uçuyormuÇ gibi.
Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra nasıl olmuÇtu da böyle uzaklaÇmıÇlardı? "Özür dilerim, Katie," diye fısıldadı, bu sözlerin ne kadar önemsiz olduğunu fark ederek, ömrü boyunca bu birkaç basit sözcüğü içinde tutmuÇ, sanki onları dıÇarıya çıkarmak ona zarar verecekmiÇ gibi, kalbinin derinliklerinde saklamıÇtı. Annesinden öğrenmiÇ olması gereken onca Çey arasından neden gidip en kırıcısını benimsemiÇti?
Telesekreterde Kate'in sesini duyduğunda neden cevap vermemiÇti?
"Çok özür dilerim," dedi tekrar, gözlerini yakan yaÇları hissederek.
Kate ne gülümsedi, ne de bir karÇılama ya da ÇaÇırma belirtisi gösterdi. Söylemekte geç kaldığı o küçük özrün bile bir etkisi olmamıÇtı.
"Lütfen beni hatırladığım söyle."
Kate gözünü dikmiÇ, ona bakıyordu.
Tully ona doğru eğilerek parmaklarını Kate'in sıcak yanağında gezdirdi. "Ben Tully, hani eskiden en iyi arkadaÇın olan o sürtük. Sana yaptıklarım için çok özür dilerim. Sana bunu çok önce söylemeliydim." Minicik ve umutsuz bir ses çıkarmıÇtı. Kate onu, onları hatırlamazsa bunu kaldırabileceğini düÇünmüyordu. "Seninle ilk tanıÇtığımız günü hatırlıyorum, Katie

Mularkey Ryan. Beni gerçekten tanımak isteyen ilk kiĢiydin. Doğal olarak ilk baĢ-
ta sana da berbat davranmıĢtım ama U-tuvü/.c up.nı<lıp.ıın.I.ı mu benim yanımdaydın." Amlar onu ele geçirmiĢti. (.<Vynyl.ii ıııı ^ di.
"Sadece kendi hakkımda konuĢtuğumu düĢünüyorum, <<< p,il mi? Her zaman ki gibi, diyorsun. Ama senide hatırlıyorum, k.ıtıc Her saniyesini. AĢk Hikâyesi kitabını okuyup 'puĢt' kelimesi sö/. lükte yok diye ne anlama geldiğini anlamadığın zamanı... ya da çok iğrenç olduğu için kimseye fransız öpücüğü vermeyeceğini söylediğin zamanları." Tully baĢım salladı; kendine hâkim olmak için var gücüyle çabalıyordu. O anda tüm yaĢamı onlarla birlikte bu odaya dolmuĢtu sanki.
"Ne kadar da gençtik, Katie. Ama artık genç değiliz. Snohomish'ten ilk ayrıldığım zamam ve birbirimize milyonlarca mektup yazdığımızı hatırlıyor musun? Üzerlerine Daima ArkadaĢız ya da Sonsuza Dek Dostuz diye yazardık. Hangisiydi hatırlamıyorum ama bir tanesinde... "
Tully birlikte geçirdikleri yılların anılarım ardı ardına saymaya devam etti. Summer Hill yokuĢundan aĢağı bisikletlerine bindikleri ya da basıldıkları gece polislerden kaçıĢları gibi bazı anıları anlatırken güldü bile. "A, bak ne hatırladım. Pete Dragon'a aksiyon filmi diye gitmiĢtik de çizgi film çıkmıĢtı, hatırlıyor musun? Tiyatrodaki en büyük çocuklar bizdik ve, You and Me Against the World'" Ğarkısını

söyleyerek çıkmıÇtık, her zaman bu Çekilde kalacağımızı... "
"Yeter."
Tully derin bir nefes aldı.
ArkadaÇımn gözlerinden yaÇlar akıyordu, Çakaklarından aÇağıya doğru süzülüyordu. BaÇının arkasındaki yastıkta ıslak gri bir alan oluÇturmuÇlardı. "Tully," dedi Kate yumuÇak ve boğuk bir sesle. "Gerçekten seni unutabileceğimi düÇündün mü?"
Tully öyle rahatlamıÇtı ki dizleri tutmaz olmuÇtu adeta. "Merhaba," dedi. "Dikkatimi çekmek için bu kadar ileri gitmene

gerek yoktu, biliyorsun." ArkadaÇının saçsız baÇına dokundu, bebeksi cildinde parmaklarını gezdirdi. "Araman yeterliydi."
"Aradım."
Tully geriye çekildi. "Çok özür dilerim, Katie. Ben... "
"Sen sürtüğün tekisin," dedi Kate yorgun bir Çekilde gülümseyerek. "Bunu her zaman biliyordum, ben de tekrar arayabilirdim. Samrım birkaç kalp kırıklığı yaÇamadan otuz yıldan daha fazla arkadaÇ kalınmıyor."
"Ben sürtüğün tekiyim," dedi Tully üzgün bir Çekilde; gözleri dolmuÇtu. "Seni aramam gerekirdi. Sadece... " Ne diyeceğini, her zaman içinde bulunan bu karanlık girdabı nasıl açıklayacağım bilmiyordu.
"GeçmiÇ geçmiÇte kaldı, tamam mı?"
"Sadece gelecek var önümüzde," dedi Tully; sözcükler kırık metal parçaları gibi keskin ve soğuktu.

"Hayır," dedi Kate, "sadece Şimdi var."
"Birkaç ay önce meme kanseri üzerine program yapmıŞüm. Ontario'da yeni ilaçlarla mucizeler yaratan bir doktor var. Onu arayacağım."
"Benim tedavilerle iŞim bitti artık. Hepsini denedim ama hiçbiri iŞe yaramadı. Sadece... yammda ol."
Tully bir adım geri attı. "Burada durup senin ölmeni mi izleyeceğim? Bunu mu demek istiyorsun? Kesinlikle olmaz. Böyle bir Şey yapamam."
Kate hafifçe gülümseyerek ona baktı. "Geriye bir tek bu kaldı, Tully."
"Ama... "
"Gerçekten Johnny'nin benden kolayca vazgeçtiğini mi düŞünüyorsun? Kocamı tamrsın. O da senin gibi ve neredeyse senin kadar zenginiz. Altı aydır dünya üzerindeki tüm uzmanlarla görüŞtüm. Bilinen ve bilinmeyen ve doğal yöntemlerin hepsini denedim. Hatta yağmur ormamndaki bir üfürükçüye bile gittim. Çocuklarım var, onlar için sağlıklı kalabilmek için her Şeyi yaptım. Hiçbiri iŞe yaramadı."
"Peki ben ne yapacağım?"
Kate'in gülümseyiŞi üpkı eski günlerdeki gibiydi. "ĠŞte benim Tul'um. Ben kanserden ölüyorum, sense kalkmıŞ kendini düŞünüyorsun." Güldü. "Hiç de komik değil." "Bunu nasıl yaparım bilmiyorum."
Tully gözyaŞlarını sildi. KonuŞtukları ağır gerçeğin tüm yükünü omuzlarında

hissediyordu. "Bunu da diğer her Ģey gibi yapacağız, Kate. Omuz omuza."
Tully, Kate'in odasından titreyerek çıktı. Hıçkırığa benzer bir ses çıkarıp ağzım eliyle kapadı.
"Duygularım içine atmamalısın," dedi Mrs. M. ona doğru gelerek.
"Ġçimdekileri dıĢarı dökemiyorum."
"Biliyorum," dedi Mrs. M; sesi çatlamıĢtı, güçlükle konuĢuyordu. "Sadece onu sev. Yamnda ol. Tek yapacağımız bu. Ġnan bana. Ağladım, Tanrı'ya kızdım, onunla pazarlık ettim. Doktorların ağzından çıkacak umut dolu bir söz için yalvardım. Hepsi artık geçti gitti. Kate en çok çocukları için endiĢeleniyor. Özellikle de Marah için. Senin de bildiğin gibi zorlu bir dönemden geçiyorlardı ve bu olaylar sırasında Marah kendini her Ģeye kapattı. Ne ağlıyor ne de aĢırı tepkiler veriyor. Tek yaptığı Ģey müzik dinlemek."
Bekleme odasına geçtiklerinde herkesin gittiğini fark ettiler.
ateĢbOceGI yolu
Mrs. M. saatine baktı. "Kafeteryadalar. Sen de gelmek ister misin?"
"Yok, teĢekkür ederim, biraz temiz hava almam gerek."
Mrs. M. baĢını salladı. "Geri döndüğüne sevindim, Tully. Seni özlemiĢtim."
"Tavsiyenizi dinleyip onu aramalıydım."
"Artık buradasın. Önemli olan bu." Tully'nin omzuna yavaĢça vurup uzaklaĢtı.

Tully dıÇarı çıktı; dıÇarısının aydınlık, sıcak ve güneÇli olmasına ÇaÇırdı. Kate o daracık yatakta uzanmıÇ ölürken güneÇin dıÇarıda hâlâ böyle parlaması yanlıÇ görünüyordu. Sokaktan aÇağıya doğru yürürken onu kimse tammasın diye yaÇlı gözlerini büyük siyah güneÇ gözlüklerinin ardına gizlemiÇti. ġu anda en son istediği Çey durdurulmaktı.
Bir kafenin yamndan geçerken, birinin dıÇarı çıkarken kapıyı açmasıyla birlikte içeride Bye Bye Mıss American Pie Çarkısının çaldığım duydu. Bacakları boÇalmıÇ, beton kaldırıma dizini sert bir Çekilde sürterek düÇmüÇtü ama fark etmemiÇ, umursamamıÇtı; durmaksızın ağlıyordu. Daha önce hiçbir zaman böylesine duygularına gömülmemiÇti; sanki bu olanları kaldıramayacakmıÇ gibiydi. Korku. Acı. Suçluluk ve piÇmanlık.
"Onu neden aramadım?" diye fısıldadı.
"Özür dilerim, Kate," dedi sesindeki uçsuz bucaksız ümitsizliği duyarak; bu sözcüklerin artık bir önemi kalmadığında böylesine kolayca söylenebilmesi onu alt üst ediyordu.
Orada öylece dizlerinin üzerinde, baÇı öne eğik, hıçkırarak ne kadar süre birlikte geçirdikleri zamanları düÇündüğünü bilmiyordu. Capitol Hill'in sürüyle evsiz insanın yaÇadığı kötü ta-raflanndaydı, bu yüzden kimse durup ona yardım etmeye kalkmamıÇtı. Sonunda mahvolmuÇ ve güçsüz bir Çekilde ayağa kalk-

b; kendini dayak yemiÇ gibi hissederek bir süre ayakta durdu. O Çarkı onu geçmiÇe götürmüÇ ve pek çok ortak anıyı hatırlatmıÇtı. Sonsuza dek dost kalacağımıza yemin ederim. "Ah, Katie... "
Yeniden ağlamaya baÇladı. Ama bu sefer daha sessizdi. Vitrinlerden birinde gözüne bir Çey takılana kadar sokaklarda aÇağı yukarı boÇ boÇ dolaÇıp durdu.
Orada, köÇedeki o mağazada aradığının farkında bile olmadığı bir Çey buldu. Hediyeyi paketletip Kate'in odasına doğru koÇmaya baÇladı.
Kapıyı açıp içeri girdiğinde nefes nefeseydi. Kate yorgun bir Çekilde gülümsedi. "Dur tahmin edeyim, yamnda program ekibinle birlikte geldin."
"Çok komik." Perdeyi gevÇetip yatağm yamnda durdu. "Annen hâlâ Marah'yla sorunların olduğunu söyledi."
"Senin hatan değil. Bütün bu olanlar onu korkutuyor, özür dilemenin ne kadar kolay olduğunu bilmiyor." "Ben de bilmiyordum."
"O hep seni örnek aldı." Kate gözlerini kapadı. "Yorgunum, Tully... "
"Sana bir hediyem var."
Kate gözlerini açtı. "Ġhtiyacım olan Çey alınamaz."
Tully buna tepki vermemeye çalıÇtı. Bunun yerine, güzelce sarılmıÇ hediyeyi Kate'e uzattı ve açmasına yardıma oldu.

Paketin içinde el yapımı deri ciltli bir günlük vardı. Tully ilk sayfasına Kate'in hikâyesi yazmıÇtı.
Kate uzun süre hiçbir Çey söylemeden boÇ sayfaya baktı. "Katie?"
"Hiçbir zaman gerçek bir yazar olmadım," dedi sonunda.
"Sen, Johnny ve annem, hepiniz benim yazar olmamı istediniz, ama hiçbir Çey yazmadım. Artık çok geç."
Tully arkadaÇının bileğine dokundu, bileğinin ne kadar da ince ve kırılgan olduğunu fark etti. Ufacık bir baskı bile bileğini incitebilirdi.
"Marah için," dedi sessizce, "ve ikizler için. Bir gün bunu okuyabilecek kadar büyüyecekler. Senin kim olduğunu bilmek isteyecekler."
"Ne yazacağımı nereden bileceğim?"
Tully'nin buna verecek gerçek bir cevabı yoktu. "Sadece hatırladıklarını yaz."
Kate sadece düÇüncesi bile dayanılmazmıÇ gibi gözlerini kapadı. "TeÇekkürler, Tully."
"Seni bir daha bırakmayacağım, Katie."
Kate gözlerini açmadı, ancak hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."
Kate ne zaman uyuyakaldığını haürlamıyordu. Bir ara Tully'yle konuÇuyordu, daha sonraysa taze çiçekler ve dezenfektan kokan karanlık bir odada uyanmıÇtı.
Bu odada o kadar uzun süre kalmıÇtı ki burayı artık evi gibi benimsemeye baÇlamıÇta, bazen ailesinin umutları dayanabileceğinden daha fazla olduğu zamanlarda bu bej oda sessizliğiyle onu

rahatlaüyordu. Etrafta kimse olmadığında bu boÇ duvarların arasmda güçlüymüÇ gibi görünmesine gerek kalmıyordu.
Ama Çimdi burada olmak istemiyordu. Kocasım odanın diğer tarafındaki hastane yatağında uyurken izlemek yerine Çu an yuvasmda, kendi yatağmda, kocasının kollarında olmak istiyordu. Ya da Tully'yle birlikte Pilchuck Nehri'nin kıyısında oturup
bir kutu Pop Rock Çekeri paylaÇarak David Cassidy'nin yeni albümü hakkında konuÇmak istiyordu.
Anılar onu gülümsetti ve bu gülümseyiÇ onu zayıflatan korkuyu da hafifletti.
İlaç almadan tekrar uyuyamayacağını biliyordu, ama nöbetçi hemÇireyi uyandırmak istemiyordu. Ayrıca zaten yaÇayacağı az bir zaman kalmıÇtı, bunu uyuyarak geçirmenin ne anlamı vardı ki?
Son birkaç haftadır böyle garip düÇünceler geliyordu aklına. Bundan önce, T-Günü diye hatırladığı teÇhis gününden beri aylardır yapılması gereken her Çeyi yapmıÇ ve bunları yaparken odadaki herkese gülümsemiÇti.
Ameliyat mt ? Tabii ki, yarın beni ikiye bölün, göğüslerimi altn.
Radyasyon mu?Kesinlikle. Yaktn beni.
Kemoterapi mi?Bir doz zehir daha, lütfen.
Tofu ve Miso çorbası mı? Hımmm, çok lezzetliymiÇ. Biraz daha alabilir miyim?
Kristal taÇ tedavisi. Meditasyon. Olumlu düÇünce egzersizleri. Çin bitkileri.

Hepsini denemiĢti ve bunları gayret göstererek yapmıĢtı. Daha önemlisi, hepsine inanmıĢtı, iyileĢeceğine inanmıĢtı.
Harcadığı çaba nefesini kesmiĢ, inana onu hayal kırıklığına uğratmıĢtı. Ġç çekip gözlerini ovuĢturdu. Yana doğru eğilerek yatağın yanındaki lambayı yaktı. Onun garip saatlerde uyanmasına ve uyumasma alıĢkın olan Johnny yan tarafa dönüp mırıldandı. "Ġyi misin, bebeğim?"
"Ġyiyim. Uyu sen."
Johnny bir Ģeyler mırıldandıktan sonra tekrar diğer tarafa döndü. Neredeyse anında, Kate onun sessiz horultularını duymaya baĢladı.
Tully'nin ona aldığı günlüğe uzandı. Günlüğü eline alıp deri oymalarına ve alfan kenarlıklı kâğıda dokundu.
Bunu yapmak ona acı verecekti, bundan Ģüphesi yoktu. Bir kalem alıp hayatını yazmak için her Ģeyi, kim olduğunu, kim olmak istediğini hatırlaması gerekecekti. Bu anılar ona acı verecekti. Hem güzel anıları hem de kötüleri onu derinden yaralayacaktı.
Ama çocukları hastalığın ötesindeki gerçek Kate'i, her zaman hatırlayacakları, ancak hiçbir zaman gerçekten tanımak için zaman bulamayacakları o kadını görebilecekti. Tully haklıydı. Kate'in onlara verebileceği tek hediye, gerçekten kim olduğunu anlatmaktı.
Günlüğün kapağını çevirerek açtı. Ne yazacağma dair hiçbir fikri olmadığı için sadece yazmaya baĢladı.

Panik hep aynı Şekilde kaplar beni. Öncelikle kanımın düğümlendiğini hissederim, sonra bu his mide bulantısına dönüŞür. Daha sonraysa ne kadar derin nefes alırsam alayım, geçmeyen, çarpıntı gibi bir nefessizlik baŞlar. Ama korktuğum Şey her gün değiŞir. Beni neyin yatıŞtıracağını asla kestiremem. Kocamın bir öpüŞü ya da geri çekildiğinde gözlerindeki o uzun hüzünlü bakıŞ. Bazen onun çoktan benim yasımı tutmaya baŞladığını, hâlâ burada olmama rağmen beni özlediğini görüyorum. Ama Marah 'nın her söylediğimi sessizce kabullenmesi her Şeyden daha kötü geliyor bana. Onunla yeniden kıyasıya ağız dalaŞına girdiğimiz o kavgalarımızdan birini yapmak için her Şeyi verirdim. Marah, sana söyleyeceğim ilk Şeylerden biri Şu: O kavgalar hayatın ta kendisiydi. Sen yalnızca benim kızım olmaktan kurtulmaya çalıŞıyor, ancak nasıl kendin olacağmı da bilmiyordun; benimse seni bırakmaya gönlüm el vermiyordu. Bir sevgi çemberiydi. KeŞke bunu o zamanlar fark edebilseydim. Büyükannen, sen söylemeden çok önce, bunca yıl yaptıkların için üzgün olduğunu bileceğimi söylediğinde haklıydı. Bana söylediğin bazı Şeyler için piŞman olduğunu biliyorum, tıpkı be- 580 -
nim bazı sözlerim için piŞmanlık duyduğum gibi. Ama artık hiçbirinin önemi yok. ġunu bilmeni istiyorum: Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum.
Ancak bunlar sadece laf, değil mi?Ben bundan daha derine inmek istiyorum. Eğer bana

katlanabilirsen, (uzun yılladır hiçbir Çey yazmadım) sana anlatmak istediğim bir hikâye var. Bu benim hikâyem, aynı zamanda senin de. Hikâye 1960 yılında kuzeydeki küçük bir çiftçi kasabasında, at otlaklarının üzerindeki tepede bulunan ahÇap bir evde baÇlıyor. Dünyanın en havalı kızı sokağın karÇısındaki eve taÇındığında, yani 1974 yılında hikâye daha da güzelleÇiyor...
Otuz BeÇinci Bölüm

lly makyaj koltuğunda oturduğu yerden kendine baktı.
Böyle koltuklarda geçirdiği onca yıl boyunca ilk kez aynaların ne kadar büyük olduğunu gerçekten fark etmiÇti. Ünlü biri-
Charles ÇaÇkınlıktan ağzı açık, gerçekten abartılı bir Çekilde ÇekillendirilmiÇ saçları yüzüne düÇmüÇ bir halde ona bakıp kaldı. "Çaka yapıyorsun, değil mi? On beÇ dakika içinde yayındasın."
"Bırakalım da beni olduğum gibi görsünler."
Kendi bölgesi olan stüdyoda dolaÇarak çalıÇanlarının etrafta koÇuÇturup yaymda hiçbir aksaklık olmaması için ileri geri gidip gelmesini seyretti; bugünkü programın konusunu değiÇtirmek için üç gündür o kadar inÇam arayıp durduğu düÇünülünce bu hiç de azımsanacak bir Çey değildi. Yapımcılarının ve organizatörlerinin bazılarının iÇleri toparlamak için gece geç saatlere kadar çalıÇtığım biliyordu. Kendisi de sabahın ikisinde kadar uyumamıÇ, araÇtırma yapmıÇtı. Dünyanın en iyi onkologlanna onlarca faks

çekip mail atmıÇtı. Saatlerce telefonda konuÇup Kate'in hastalığıyla ilgili toplayabildiği her türlü bilgiyi kaydediyordu. Bütün uzmanlar aym Çeyi söylemiÇti.
Tully'nin yapabileceği hiçbir Çey yoktu. Ne Çöhretin, ne baÇarısının, ne de parasının Çu anda ona bir faydası dokuyordu. Hayatında ilk kez kendini sıradan biri gibi hissediyordu. KüçülmüÇtü.
Fakat ilk kez söyleyecek önemli bir Çeyi vardı. Programın müziği baÇladı ve Tully sahneye çıktı. "Kız Kıza Sohbet'e hoÇ geldiniz," dedi her zamanki gibi. Ama sonra tuhaf bir Çey oldu, öylece durdu. Stüdyodaki izleyicilerine baktı ve yabancı yüzler gördü karÇısında. Tuhaf ve kaygı dolu bir andı. Hayatının büyük bölümünde böyle kalabalıkların onayım almak için uğraÇmıÇtı ve bu insanlarm onu kayıtsız Çartsız desteklemesi ona moral vermiÇti.
İzleyiciler tuhaf bir Çey olduğunu fark edip sessizliğe gömüldü.
Tully sahnenin kenarına oturdu. "Hepiniz televizyonda göründüğümden daha zayıf ve yaÇlı olduğumu düÇünüyorsunuz, değil mi? Ve zannettiğiniz kadar güzel olmadığımı?
İzleyiciler gergin gergin güldü.
"Makyaj yaptırmadım."
Kalabalıktan alkıÇlar yükseldi.
"İltifat almak için söylemedim. Ben sadece... yorgunum." Etrafına bakındı.

"Sizler uzun zamandır benim arkadaĢım oldunuz. Bana mektuplar yazıp mailler attınız, yaĢadığınız Ģehre geldiğimde düzenlediğim etkinliklere katıldınız; bunun için size daima minnettanm. Ben de karĢılığında size asıl kimliğimi sundum ya da en azmdan ilaç falan almadan ne kadar doğal olabiliyorsam o kadar doğal olmaya çalıĢtım karĢınızda. Birkaç yıl önce en iyi arkadaĢım Kate Ryan'nın tam bu sahnede tuzağa düĢürüldüğü programı hatırlıyor musunuz? Üstelik de benim tarafımdan?"
Kalabalıktan gergin mırıltılar yükseldi, insanlar evet ya da hayır anlamında baĢlarım sallıyordu.
"ġĢte, Kate meme kanserine yakalandı."
AnlayıĢ dolu mırıltılar duyuldu.
"Bu vücutta bir kitleyle değil de kızarıklık ya da renk bozuk-luğuyla baĢ gösteren ender bir kanser türü. Kate'in aile doktoru vücudunda böyle böcek kadar bir leke teĢhis edip antibiyotik yazdı. Ne yazık ki bu pek çok kadının, özellikle de genç kadınların baĢına geliyor. înflamatuvar meme kanseri adı verilen bu hastalık fazlasıyla agresif ve de ölümcül olabiliyor. Kate'in hastalığı da teĢhis edildiğinde artık çok geç kalınmıĢtı."
İzleyicilerden çıt çıkmıyordu.
Tully gözyaĢları içinde baĢmı kaldırdı. "Dr. Hilary Carleton meme kanserinden bahsedip belirtileri konusunda bizleri eğitmek için aramızda: Kızarıklık, bölgesel ateĢ, renk bozuklukları, ciltte büzüĢme ve meme

baĢlarındaki Ģekil bozuklukları belirtilerden bazıları. Konuğumuz sadece kitleye değil daha fazlasına dikkat etmemiz gerektiğini bizlere hatırlatacak. Doktor beraberinde bir hastasını, lovva Eyaleti'nin baĢkenti Des Moines'ten Merrilee Comber'ı da getirdi. Comber ilk olarak sol meme baĢında pul pul dökülen küçük bir alan fark etmiĢti... "

Programı da herkesi olduğu gibi Tully'nin kimliği yönlendiriyordu. Konuklarına sorular sormuĢ, resimler göstermiĢ ve milyonlarca izleyicisine sadece her yıl mamografi çektirmekle kalmayıp memelerindeki değiĢiklikleri takip etmeleri gerektiğini hatırlatmıĢtı. Yayının sonunda her zamanki gibi kapanıĢ sözleri olan "Yarın GörüĢmek Üzere" demek yerine kameraya bakıp, "Katie, sen benim sahip olduğum en iyi arkadaĢ ve tanıdığım en iyi annesin, çok iyi bir anne olan Mrs. M. Hariç," dedi. Sonra stüdyodaki izleyicilerine gülümsedi. "Bu uzun bir süre için yapacağım son program. Katie'yle birlikte olabilmek için izne çıkıyorum. Eminim sizler de aym Ģeyi yapardınız."

Bu açıklamanın arkasından bu kez sahne arkasından ĢaĢkınlık sesleri yükselmiĢti.

"Bu program, adı üzerinde bir Ģov. ArkadaĢımla ve onun ailesiyle eski bir arkadaĢ olarak geçirdiğim gerçek zamanlar bana bir süre önce Ģunu gösterdi: Benim de bir ailem var. Ve Ģu anda onun bana ihtiyacı

var." Mikrofonunu çıkarıp yere bıraktı ve sahneden ayrıldı.
Kate'in hastanedeki son gecesinde Tully, Johnny'yi çocukları eve götürmeye ikna etmiG ve Johnny'nin refakatçi yatağındaki yerini kendisi almıGtı. Yatağı linolyum zeminde iterek neredeyse Kate'in yatağına dayamıGtı. "Sana son programımın kasetini getirdim."
"ölmek üzere olan bir kadının bunu izlemek isteyeceğini mi düGündün gerçekten?"
"Ha Ha!" Tully kaseti yerleGtirip açma düğmesine bastı, sonra da kendi yatağına kıvrıldı. Pijama partisi yapan sekizinci sınıf kızları gibi birlikte kasetten yayım izlediler.
Program bittiğinde Kate ona döndü.
"Reytinglerini patlatmak için hâlâ beni kullandığım gördüğüme sevindim."
"Bunun etkileyici ve güçlü bir konu olduğuna dikkatini çekerim. Ve de önemli."
"Sen her yaptığının doğru olduğunu düGünüyorsun zaten."
"Hiç de bile!"
"Ġyi bir geri dönüG yapmıGsın."
"Senin gözünün içine soksalar yine de televizyon dünyasındaki iyi bir Geyi anlamazsın!"
Kate gülümsedi ama bu tıpkı yüzünün rengi gibi soluk bir gülümseyiGti. DökülmüG saçlan ve çökük gözleri inanılmaz derecede genç ve kırılgan görünüyordu.
"Yoruldun mu?" dedi Tully oturup. "Belki de yatmalıyız."

"Yayında benden özür dilediğini fark ettim. Kendince tabii." Yüzündeki gülümseme artü. "Yani sürtüklük ettiğini kabul edip
tam olarak özür dilerim sözcüklerini kullanmadan. Ama üzgün olduğunu gösterdin."
"Ya tabii, morfinin etkisi altındasın. Muhtemelen uçtuğumu da görmüÇsündür sen."
Kate güldü ama gülüÇü sonunda öksürüğe dönüÇtü.
Tully hemen kalkıp oturdu. "Ġyi misin?"
"Pek sayılmaz." Kate yatağının yanındaki masanın üzerinde duran plastik bardağa uzandı. Tully eğilip pipeti Kate'in ağzma götürdü. "Günlük yazmaya baÇladım."
"Harika."
"Olayları hatırlamama yardım etmen lazım," dedi bardağı yerine bırakarak. "Hayatımın o kadar büyük bir bölümü seninle birlikte geçti ki."
"Sanki bütün hayatımız gibi. Tanrım, Katie, tanıÇtığımızda neredeyse bebekmiÇiz."
"Hâlâ çocuğuz," dedi Kate usulca.
Tully arkadaÇının sesindeki hüznü duydu; kendi hüznüyle aynıydı. ġu anda düÇünmek istediği en son Çey bir zamanlar ne kadar da genç olduklarıydı. Yıllardır birbirlerine yaÇlandıklarını söyleyip takılıyorlardı. "Ne kadar yazdın?"
"On sayfa kadar." Tully sessiz kalınca Kate kaÇlarım çatü. "Okumak istemeyecek misin?"
"ÇalıÇmam bölmek istemem."
"Tully, böyle yapma," dedi Kate.
"Nasıl?"

"Bana ölüyormuGum gibi davranma. Senin olduğun gibi davranmana ihtiyacım var. Kim olduğumu hatırlamamın tek yolu bu. AnlaGtık mı?"
"Tamam," diye söz verdi sessizce; vaat ettiği tek Gey kendisiydi. "AnlaGtık." Kendini zorlayarak güldü ama ikisi de bunun farkındaydı, önlerindeki günlerde bazı yalanların kaçınılmaz olduğu ortadaydı.
"Elbette ki benim katkılarıma ihtiyacın olacak. Hayaündaki bütün önemli olaylara Gahit oldum ben. Aynca her Geyi kaydeden, film gibi bir hafızam var. Tanrı vergisi. Tıpkı makyaj yapma ve saç boyama yeteneğim gibi." Kate güldü. "îGte benim Tully'm."
Kate ilaçlarımn dozunu ve miktarını kendi ayarladığı halde hastaneden çıkmak yine de zor olmuGtu onun için. Her Geyden önce evdeki kalabalık vardı: Annesiyle babası, çocukları, kocası, tey-zesiyle amcası, kardeGi ve Tully. Sonra o kadar çok hareket etmesi gerekmiGti ki, yataktan çıkıp tekerlekli sandalyeye, sandalyeden arabaya, arabadan Johnny'nin kollarına...
Johnny onu adadaki rahat ve Girin evlerine taGımıGtı; evde her zamanki gibi mum ve dün geceki yemeğin kokusu vardı. Kate kokundan Johnny'nin dün gece spagetti piGirdiğini söyleyebilirdi. Bu da yarın akGam yemekte tako olacak demekti. Johnny'nin bildiği iki tarif. Yanağım kocasının yumuGak yün kazağına dayadı. Ben gidince Johnny onlara ne piGirecek?

Bu soruyu düĢününce istemeden ani bir nefes almıĢtı, bu nefesi yavaĢça dıĢarı vermek için zorladı kendini. Evde olmak bazen böyle acıtırdı canını; ailesiyle beraber olmak da. Tuhaf bir Ģekilde son günlerini ona böyle Ģeyleri hatırlatan hiçbir eĢyanın olmadığı hastanede geçirmek daha kolay geliyordu.
Ama önemli olan, son günlerini kolay ve rahat geçirmek değildi. önemli olan ailesiyle zaman geçirmekti.
Şimdi hepsi evin içinde farklı vazifeleri olan askerler gibi bir yerlere dağılmıĢlardı. Marah oğlanları önüne katıp odalarına televizyon izlemeye götürmüĢtü. Annesi yemek piĢirmekle meĢguldü, babası muhtemelen çimleri biçiyordu. Johnny, Tully ve Kate ise koridorda Kate'in eve dönüĢü için yeniden dekore ettikleri oturma odasına doğru ilerliyorlardı.
"Doktorlar hastane yatağında yatmam istedi," dedi Johnny. "Ben de kendime bir tane aldım bak." Şimdi yataklarımızda Ricky ile Lucy114 gibi olacağız.
"Tabii ya," dedi ikisinin de bildiği gerçeği kabullenmek istercesine soğukkanlı olmaya çalıĢarak -yalanda oturmakta zorlanmaya baĢlayacak ve yataktan yardım almak zorunda kalacakta- ama sesi onu ele verdi. "O-odayı mı boyadın?" dedi kocasına. Bu odayı en son gördüğünde duvarlar kiremit rengi, çerçeveler beyazdı, mobilyalar da kırmızı ve mavi renkti. Duvarlarında pek çok eski yağlı boya tablo ve cam kâselerde deniz kabuklan

olan rahat, sahil tarzı döÇenmiÇ bir odaydı. ġimdiyse açık yeÇil, neredeyse kereviz rengiydi, üzerinde gülkurusu vurgular vardı. Her yerde beyaz porselen çerçeveleri olan aile fotoğrafları asılıydı.
Tully öne çıktı. "Aslında ben yaptım."
"Düzenbazcılann iÇi iÇte," dedi Johnny.
"Çakralar," diye düzeltti Tully onu. "Biliyorum aptalca ama..." Omuz silkti. "Bir programımda bu konuyu ele almıÇtım. Denemekten zarar gelmez."
Johnny, Kate'i yatağına taÇıyıp yatardı. "Alt kattaki banyo senin için baÇtan sona düzenlendi. Her Çey takıldı, trabzanlar, duÇ koltuğu, doktorların tavsiye ettiği her Çey. Bakımevinde çalıÇan hemÇirelerden biri gelip... "
Kate gözlerini ne zaman kapattığından emin değildi. Tek bildiği uyuyakaldığıydı. Bir yerlerde radyo çalıyordu -Sıveet Dreams (Are made of this)~ ve uzakta konuÇan insanları duyabiliyordu. Sonra Johnny onu öpmüÇ, ona ne kadar güzel olduğunu söylemiÇ ve günün birinde birlikte çıkacaktan seyahatlerden bahsetmiÇti.
114 I love Lucy isimli sit-com dizisindeki evli baÇkahramanlar. (.ç.n.)
Sıçrayarak uyandı. Oda Çimdi karanlıktı, anlaÇılan günün geri kalan saatleri boyunca uyumuÇtu. Yamnda okaliptüs kokulu bir mum yamyordu. Bir an için karanlığa aldanıp odada yalmz olduğunu düÇündü.
Odarun diğer ucunda bir gölge hareket etti. Biri nefes aldı.

Kate yatağının düğmesine basıp oturur pozisyona geçti. "Hey," dedi.
"Benim, anne."
Gözleri karanlığa alıÇınca kızının köÇede, bir sandalyede oturduğunu gördü. Marah yorgun görünmesine rağmen o kadar güzeldi ki Kate göğsünün sıkıÇtığım hissetti. Yeniden eve dönmek her Çeyi ve herkesi tüm netliğiyle görmesini sağlamıÇtı. Uzun siyah saçlarım gözüne gelmesinler diye küçük bir kız to-kasıyla tutturmuÇ olan ilk gençlik yıllarındaki kızma baktığında, hayatı bir film Çeridi gibi gözlerinin önünden geçti: Bir zamanlar çocuk oluÇu, genç kızlığı, kadınlığı.
"Merhaba, küçük kızım." Gülümseyip yatağın yanındaki lambayı açmak için yan döndü. "Ama sen artık benim küçük bebeğim değilsin, değil mi?"
Marah ayağa kalkıp ellerini birbirine dolayarak ona doğru ilerledi. Ne kadar büyüyüp serpilmiÇ olsa da gözlerindeki korku onu yeniden on yaÇındaymıÇ gibi gösteriyordu.
Kate ne söyleyeceğini bulmaya çalıÇtı. Marah'mn her Çeyin normale dönmesini ne kadar çok istediğini biliyordu ama olmuyordu iÇte. ġu andan itibaren birbirlerine söyleyecekleri her söz iyice tartılacak, hatırlanacaktı. Hayatın gerçeği buydu. Ya da ölümün.
"Sana hep kötü davrandım," dedi Marah.
Kate yıllarca bu am beklemiÇti, özellikle de onunla savaÇ halinde oldukları günlerde bu

am hayal etmiĢti ve Ģimdi uzaktan geriye dönüp baktığında bu kavgaların o kadar normal olduğunu görüyordu ki... Büyümeye çalıĢan bir kız ve ona tutunmaya çalıĢan bir anneydiler. Kate kızıyla bir kavga daha yapabilmek için her Ģeyini verirdi çünkü aslında bu kavgalar zamanlan olduğunu gösteriyordu.
"Ben de büyükannene cadı gibi davranırdım. Senin yaĢındaki kızlar hep böyle yapar, annelerinin baĢımn etini yerler. Tully teyzen de herkese tam bir cadı gibi davranırdı."
Marah yan güler yarı burnundan solur gibi ve tamamıyla rahatladığım gösteren bir ses çıkardı.
"Bunu söylediğini ona söylemeyeceğim."
"înan bana, tatlım, duysa da ĢaĢırmaz. Bir Ģey daha bilmeni istiyorum. Senin büyük kiĢiliğinden ve karakterinden gurur duyuyorum. Bu hayatta çok ilerleyeceksin." Bu sözlerden sonra kızın gözlerinin yaĢlarla dolduğunu gördü. Kate kollarım açtı, Marah ona doğru eğilince kızım çekip sımsıkı kucakladı.
Kate bu Ģekilde sonsuza kadar durabilirdi, o kadar güzel bir histi. Yıllardır Marah'mn sanlmalan en iyi ihtimalle üstünkörü oluyordu ya da dediğim yaptırmanın karĢılığında verdiği bir ödüldü. Ama bu sarılma sahiciydi. Marah geri çekildiğinde ağlıyordu. "Eskiden benimle dans ederdin, hatırlıyor musun?"

"Sen çok küçükken. Seni kucağıma alıp gülmekten katılana kadar döndürürdüm. Bir keresinde o kadar çok döndürdüm ki az kalsın üzerime kusacaktın."
"Dans etmeyi bırakmamalıydık," dedi Marah. "Yani ben bırakmamalıydım."
"Öyle değil," dedi Kate. "Yatağın demirini indir de yanıma otur."
Marah yatağın kenarlarındaki demirleri indirmeye uğraÇtı, sonunda baÇardı. Yatağa çıkıp dizlerini kendine doğru çekerek oturdu.
"James ne yapıyor?" diye sordu Kate.
"Artık Ty ler'dan hoÇlanıyorum."
"HoÇ çocuk mu bari?"
Marah güldü. "Eğer sormak istediğin buysa kesinlikle çok çekici. Beni üçüncü sınıfların sene sonu balosuna davet etti. Gidebilir miyim?"
"Elbette gidebilirsin. Ama belli bir saatte eve döneceksin."
Marah içini çekti. Bazı alıÇkanlıklar bu yaÇlardaki kızların DNA'smda vardı, bu hayal kırıklığı içinde iç çekmelerin alt edilmesi mümkün değildi, kanser tarafından bile. "Tamam."
Kate kızının saçlarım okÇadı. O anda derin anlamlan olan, ileride hep hatırlanacak bir Çeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama sıra dıÇı hiçbir Çey gelmemiÇti aklına. "Tiyatrodaki yazlık iÇe baÇvurdun mu?"
"Bu yaz çalıÇmayacağım. Evde olacağım."

"Hayatım askıya alamazsın, tatlım," dedi Kate yavaĢça. "Bu iĢ böyle gitmeyecek. Hem yazın böyle bir yerde çalıĢmanın Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne girebilmende faydası olacağım söylemiĢtin."
Marah omuzlarım silkip uzaklara baktı. "Sen ve Tully teyzem gibi Washington Üniversitesi'ne gitmeye karar verdim."
Kate sesinin tonunu ayarlamaya, bu önlerindeki zorlu geleceğin iĢareti değil de normal bir genç kız / anne konuĢmasıymıĢ gibi davranmaya çalıĢtı. "Ama Güney Kaliforniya'nın tiyatro eğitimi en iyisi."
"Benim o kadar uzağa gitmemi istemiyorsun ki."
Bu doğruydu. Kate kendisine karĢı gelen kızına Kaliforniya'nın çok uzak olduğunu ve tiyatronun önemli bir branĢ olmadığım bile söylemiĢti.
"Üniversiteden konuĢmak istemiyorum," dedi Marah, Kate de Ģimdilik konunun kapanmasına izin verdi.
Sohbetleri baĢka limanlara uğradı. Sonraki bir saat boyunca sadece konuĢtular. Ama ufuktaki o büyük olaydan ve bu olaym onları nasıl değiĢtireceğinden hiç söz etmediler. Bunun yerine erkeklerden, yazarlıktan ve vizyondaki filmlerden konuĢtular.
"Yaz oyununda baĢrole seçildim," dedi Marah bir süre sonra. "Aslında hasta olduğun için elemelere girmeyecektim ama babam girmem gerektiğini söyledi."
"Ġyi ki girmiĢsin. Harika bir iĢ çıkaracağım biliyorum."

Marah oyun, kostümler ve kendi rolü hakkında kendi kendine uzun uzun konuÇtu. "Görmen için sabırsızlanıyorum." Ne söylediğini, istemeden hangi konuyu açüğım fark edince gözleri sonuna kadar açıldı. Usulca yataktan kalktı, konuyu değiÇtiremeyecek kadar çaresiz görünüyordu. "Özür dilerim."
Kate uzamp kızının yanağına dokundu. "Sorun yok. Ben de orada olacağım."
Marah ona baktı. Ġkisi de bu sözün belki de tutulamayacağını biliyordu. "Hatırlıyor musun, hani ben ortaokuldayken Ashley benimle arkadaÇlığım kesmiÇti ve ben nedenini bile bilmiyordum?"
"Elbette."
"Beni yemeğe çıkarmıÇtın. Sanki arkadaÇ gibiydik."
Kate güçlükle yutkundu; boğazına düğümlenen hıçkırıkların acı tadım hissedebiliyordu. "Biz seninle hep arkadaÇ gibiydik, Marah. Farkında olmadığımız zamanlarda bile."
"Seni seviyorum, anne."
"Ben de seni seviyorum."
Marah gözlerini silip kaçarcasına odadan çıktı, çıkarken kapıyı yavaÇça arkasından kapattı. Hemen ardında kapı öyle hızlı bir Çekilde açıldı ki Kate, Tully'nin, "Bir plamm var," dediğini duymadan önce gözlerini silmeye ancak vakit bulabilmiÇti.
Kate güldü, birileri ona yaÇamın hâlâ eğlenceli ve ÇaÇırtıcı olduğunu hatırlattığı için minnettardı. "Her zamanki gibi."
"Bana güveniyor musun?"

"BaÇımın daimi belasma mı? Evet."
Tully, Kate'in tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti ve onu battaniyelerle sarıp sarmaladı.
"Kuzey Kutbu'na mı gidiyoruz?"
"DıÇarı çıkacağız," diye cevap verdi Tully verandaya açılan Fransız tarzı kapılan açarak.
"ÜÇümüyorsun, değil mi?"
"Terliyorum. Komodinin üzerindeki keseyi de alır mısın?"
Tully keseyi alıp Kate'in dizlerine bıraktı, sonra da sandalyesini sürmeye baÇladı.
Bu serin haziran akÇamında evin bahçesi beklenmeyecek derecede, nefes kesecek kadar güzeldi. Yıldızlar gökyüzünü bir örtü gibi kaplamıÇ, simsiyah Boğaz'ı iğne ucu kadar ıÇıklarıyla aydınlatıyordu. ġehrin uzakta parlayan ıÇıkları üzerinde dolunay vardı. Çimenler suya kadar uzamyordu. Mavi ay ıÇığı, deniz kenarına inen geniÇ, sıkıÇtırılmıÇ toprak patikanın kenarında kalan oyuncak ve bisiklet izlerini aydınlatıyordu.
Tully onu verandanın kenarına yeni eklenen geniÇ ahÇap rampadan indirdi, sonra da durdu.
"Gözlerini kapat."
"DıÇansı zaten karanlık, Tully. Gözlerimi kapatmama gerek... "
"Sonsuza dek bekleyemem."
Kate güldü. "Peki. Öfke nöbetlerinden nasibimi almamak için gözlerimi kapatacağım."

"Öfke nöbetine girdiğim falan yok. ġimdi gözlerini kapatıp kollarım uçağın kanatları gibi iki yana aç."
Kate gözlerini kapatıp kollarım açtı.
Tully tekerlekli sandalyeyi engebeli çimenlerin üzerinden it-
meye baĢladı. Deniz kenanna inen tatlı yokuĢun baĢmda durdu. "Yeniden çocuk olduk," diye fısıldadı Kate'in kulaklarına. "70'li yıllardayız ve az önce evden sıvıĢıp bisikletlerimize atladık." Sandalyeyi itmeye baĢladı, tekerlekli sandalye engebeli çimenlerin üzerinde çukurlara gire çıka, sallanarak yavaĢça gitmeye baĢladı; Tully hâlâ konuĢuyordu. "Summer Hill'deyiz. Ellerimizi bıraktık, bisiklete biniyoruz. Deliler gibi gülüyor, yenilmez olduğumuzu düĢünüyoruz."
Kate rüzgârın çıplak baĢmda dolaĢtığım, kulaklarına vurduğunu ve gözlerini sulandırdığım hissetti. Yapraklarım hiç dökmeyen ağaçların ve zengin, kara yeryüzünün kokusunu alabiliyordu. BaĢım geriye atıp güldü. Bir an için, sadece bir kalp atıĢı kadar, yeniden yarımda en iyi arkadaĢıyla birlikte, AteĢböceği Yolu'nda, uçabildiğine inanan bir çocuk oluvermiĢti.
Yol bitip deniz kenarına geldiklerinde gözlerini açtı ve Tully'ye baktı. O an, içini yakan o gülüĢü görünce onlarla ilgili her Ģey birer birer aklına geldi. Yıldızların ıĢığı ateĢ böceği gibi üzerlerine düĢüyordu.

Tully onu plaj sandalyelerinden birine oturtup yanına oturdu.
Yan yana oturup geçmiĢte sık sık yaptıkları gibi oradan buradan, önemsiz Ģeylerden konuĢtular. Kate arkasına dönüp eve baktı, verandada kimsenin olmadığım görünce Tully'ye doğru eğilip, "Gerçekten yeniden kendini çocuk gibi hissetmek ister miydin?" diye fısıldadı.
"Hayır. Almayayım. Dünyaları verseler Marah'yla yer değiĢtirmezdim. Bütün o korkular, abartılı duygular... "
"Ya tabii, sen dramsız bölgesin zaten." Kendi esprisine gülerek dizlerinin üzerindeki mor keseyi karıĢtırıp kalın beyaz bir marihuana sigarası çıkardı. Tully'nin yüzündeki ŞaĢkın ifadeye gülerek sigarayı yaktı. "Ġlaç saatim." Marihuana'nın tatlı ve garip bir Ģekilde eskiden kalma kokusu keskin deniz havasıyla karıĢtı. Aralarmdan bir sigara dumanı yükselip kayboldu. Tully, "Kesinlikle Bogartlıyorsun," deyince ikisi de gülmeye baĢladılar. Bu sözcük onları yetmiĢli yıllara göndermiĢti.
Sigarayı sırayla birbirlerine vererek konuĢup kıkırdamaya devam ettiler. O kadar dalmıĢlardı ki arkalarından yaklaĢmakta olan ayak seslerini ikisi de duymamıĢtı.
"Siz kızlara on dakikalığına arkamı dönüyorum, soma bir bakıyorum ki ot içiyorsunuz." Mrs. Mularkey üzerinde soluk kot pantolonu ve 90'lardan -hatta belki de

80'lerden- kalma svveatshirt'üyle, kar beyazı saçlarım lastik bir tokayla atkuyruğu yaptığı saçları bir tarafa doğru eğilmiÇ halde orada duruyordu. Bu sizi eroine ya da LSD'ye götürür bilmiyor musunuz?"
Tully gülmemeye çalıÇtı, gerçekten denedi bunu. "Sadece crack'e hayır de."
"Ben de Marah'ya kot pantolon seçerken bunu öğretmeye çalıÇıyorum,"115 dedi Kate kıkır kıkır gülerek.
Mrs. M. de bir Adirondack sandalye çekip Kate'in yanına koydu. Sonra da oturup ona doğru döndü. Bir an için sigara dumam havada süzülürken orada öylece oturup birbirlerine baktılar.
"Eee," dedi Mrs. M. "Size paylaÇmayı öğretmedim mi ben?"
"Anne!"
Mrs. M. elini salladı. "Siz 70'lerin kızları çok havalı olduğunuzu zannediyorsunuz değil mi? Durun da söyleyeyim. Benim dönemim 60'lardı ve siz benimle kıyaslanamazdınız bile." Siga-
115 Ġngilizce de "Crack" sözcüğü hem bir uyuÇturucu türü hem de kalça çizgisi anlamına gelir. "Crack'e hayır" aynı zamanda "kalça çizgisi sergilemeye hayır" anlamına da geldiği için, yazar burada bir kelime oyunu yapmıÇ, (ç.n.)
rayı alıp ağzına götürdü; uzun, derin bir nefes çekip nefesini tuttu sonra da üfledi. "Tanrı aÇkına, Katie! Ġki kızımın gece yarıları evden kaçıp karanlıkta bisiklete binmelerine nasıl dayandığımı sanıyorsun?"

"Biliyor muydun?" dedi Tully.
Kate güldü. "Kafayı çekerek dayandığım söylemiÇtin." "Ah," dedi Mrs. Mularkey. O da var tabii."
Sabaha karÇı saat birde mutfağa geçmiÇ, buzdolabını yağmalıyorlardı ki, Johnny içeri girip tezgâhın üzerindeki çöp yığınını gördü. "Birileri ot içmiÇ."
"Anneme söyleme," dedi Kate.
Bunun üzerine annesi ve Tully kahkahalara boğuldu.
Kate tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslanmıÇ, kocasına deli deli sırıtıyordu. Koridordan gelen uzak ve soğuk ıÇığın altında, gözünde eczaneden aldığı gözlükleri ve üzerinde eski bir Rolling Stones tiÇörtüyle zamane profesörlerine benziyordu. "Umarım partimize katılmak için gelmiÇsindir."
Johnny ona doğru gelip eğildi ve fısıldadı. "BaÇ baÇa özel bir partiye ne dersin?"
Kate kollarım kocasımn boynuna doladı. "Beynimi okuyorsun."
Johnny onu kollarına alıp herkese iyi geceler diyerek yeni odalarına taÇıdı. Kate ona sımsıkı sarılmıÇ, baÇım boynuna gömmüÇ, sabah sürdüğü tıraÇ losyonunun son kalınülarını içine çekiyordu. Çocukların ona her yılbaÇında hediye ettikleri ucuz kokulardandı.
Banyoda Kate'in hazırlanmasına yardım etti ve Kate diÇlerini fırçalayıp yüzünü yıkarken ona koltuk değnekliği yaptı. Kate ya-

tak kıyafetlerini giydiğinde iyice yorgun düĢmüĢtü. Johnny'nin kolundan tutunup ağır aksak adımlarla odada yürüdü. Yarı yolda Johnny onu tekrar kollarına alıp yatağa götürdü ve yatırdı.
"Sensiz nasıl uyuyacağım, bilmiyorum," dedi Kate.
"Ben hemen Ğuracıktayım. Yirmi santim ötende. Gece bana ihtiyacın olursa seslen yeter."
Kate kocasının yüzüne dokundu. "Sana her zaman ihtiyacım var. Biliyorsun."
Bu sözler üzerine Johnny'nin yüzü büzüĢtü; Kate kendi hastalığının Johnny'yi ne kadar yıprattığım fark etti. Daha yaĢlı görünüyordu.
"Benim de sana ihtiyacım var." Eğilip, almndan öptü.
Bu öpücük Kate'i gereğinden de fazla korkuttu; sadece yaĢlı insanlar ve yabancılar alınlarından öpülürdü. Kocasımn elini kavrayıp çaresizce, "Kırılmam, korkma," dedi.
Johnny yavaĢça, hâlâ ona bakarak dudaklarım öptü; büyülü bir an boyunca zaman ve gelecek yok olup gitti. Sadece onlar vardı; Johnny geri çekildiğindeyse daha çok üĢüdüğünü hissetti. KeĢke birbirlerine söyleyebilecekleri bir Ğey, bu zorlu yolda onları rahatlatacak bir söz olsaydı.
"Ġyi geceler, Katie," dedi Johnny en sonunda arkasını dönüp uzaklaĢarak.
"Ġyi geceler," diye fısıldadı Kate, onun kendi yatağma gitmesini izlerken.
Otuz Altıncı Bölüm

nraki hafta boyunca Kate ilk yaz güneĢinin altında oturup
güneĢlendi; günlerini kıymetli örgü battaniyelerine sarılıp sarmalanmıĢ halde, deniz kenarındaki sandalyesinde oturup hızla harıl harıl günlük yazarak ya da çocuklarıyla, kocasıyla veya Tully'yle konuĢarak geçiriyordu. AkĢamlar sohbet ederek geçiyordu; Lucas ve YVilliam dünyamn en uzun, ardı arkası gelmeyen olaylarım anlatıyordu. Onlar bitirdiğinde herkes gülüyordu. Soma yetiĢkinler ateĢin baĢına oturuyorlardı. Eski günlerden, genç olduklarının farkına varmayacak kadar genç oldukları o yıllardan, bütün dünyamn ayaklarının altına serildiği ve hayallerini elde etmenin papatya toplamak kadar kolay olduğunu zannettikleri o zamanlardan giderek daha çok bahseder olmuĢlardı. ĠĢin en eğlenceli kısmı Tully'nin ev iĢlerini üstlenmesini izlemekti. Yemekleri yakıyor, evlere yemek servisi yapılmayan bu ada hayatı hakkında söylenip duruyor, çamaĢırları mahvediyor ve elektrik süpürgesinin nasıl kullanılacağına dair sürekli talimat almak zorunda kalıyordu. Kate özellikle arkadaĢının, "Bu ev iĢi olayı zormuĢ. Neden hiç söylemedin ki? On beĢ yıldır yorgun görünmene ĢaĢmamak lazım," diye söylenmesini seviyordu. BaĢka Ģartlar altında olsaydı, bugünler Kate'in hayatının en güzel günleri

olabilirdi. Ġlk kez bütün dikkatler onun üzerindeydi.
Fakat hepsi ne kadar her Ģey normalmiĢ gibi davranmaya çalıĢsa da hayatları bir türlü temizlenemeyen kirli bir cam gibiydi. Her Ģeyde, her anda hastalığın izleri vardı. Her zamanki gibi
baĢı çekip gülümsemek, iyimser davranmak Kate'e düĢüyordu. O güçlü ve dirençli olduğu müddetçe diğerleri de iyiydi. O zaman konuĢup gülüyor, sıradan hayatları devam ediyormuĢ gibi davranabiliyorlardı.
Onların duygularına yön verip desteklemek yorucuydu, ama baĢka Ģansı var mıydı ki? Bazen, bu yük çok ağır gelmeye baĢladığında ağrı kesicilerinin dozunu artırıp Johnny'yle kanepeye kıvrılarak uyuyakalıyordu. Uyandığındaysa, istisnasız, her zaman yeniden gülümsemeye hazır oluyordu.
Pazar sabahları özelikle yorucuydu. Bugün herkes oradaydı. Annesi, babası, Sean, onun kız arkadaĢı, Tully, Johnny, Marah ve ikizler. Sırayla bir Ģeyler anlatıyorlardı, böylece hemen hemen hiç sessizlik olmuyordu.
Kate her ne kadar midesi bulansa ve acı çekse de onları dinleyip baĢım sallıyor, gülümsüyor, yemek yiyormuĢ gibi yapıyordu.
Bu durumu fark eden Tully olmuĢtu. Annesinin piĢirdiği tartı uzatırken, Kate'e bakıp, "Berbat görünüyorsun," demiĢti.
Hepsi de aym fikirdeydi.
Kate espri yapmaya çalıĢtı ama ağzı konuĢamayacak kadar kurumuĢtu.

Johnny onu sandalyesinden kollarma alarak odasına götürdü.
Kate yeniden yatağına yatıp tekrar ilaç aldığında kocasına baktı.
"Nasıl oldu?" diye sordu Tully, odaya gelip Johnny'nin yanında durarak.
Kate onları orada birlikte omuz omuza dururken görünce o kadar yakıĢtırdı ki içi acıdı. Her zamanki gibi bir parça kıskançlık da hissetti ama bu duygu artık onun için kalp atıĢları kadar tanıdıktı.
"Kendimi sizinle alıĢveriĢe gidebilecek kadar iyi hissetmeyi umuyordum," dedi Kate. "Baloda giyeceği elbiseyi seçerken Marah'ya yardım etmek istemiĢtim." Gülümsemeye çalıĢtı. "Çok açık bir Ģey almak yok, tamam mı? Ayakkabılara da dikkat et. Marah yüksek topuk giyebileceğini samyor ama korkarım... " Kate kaĢlarım çattı. "Siz ikiniz beni dinliyor musunuz?"
Johnny, Tully'ye bakıp gülümsedi. "Bir Ģey mi demiĢtin?"
Tully masum olduğunu göstermek için tıpkı Scarlett O'Hara gibi elini kalbine koyup, "Ben mi? Benim ne kadar az konuĢtuğumu sen de bilirsin. Ġnsanlar genelde çok sessiz olduğunu söyler," dedi.
Kate yatağım oturur pozisyona ayarladı. "Bu komedi gösterisi de neyin nesi? Size önemli bir Ģey söylemeye çalıĢıyorum."
Kapı zili çaldı. "Kim acaba?" dedi Tully. "Gidip bir bakayım."
Marah odanın kapısından baĢını uzattı. "Geldiler. Annem hazır mı?"

"Kim geldi? Neye hazır mıyım?" Kate cümlesini bitirir bitirmez odada bir geçit töreni baĢladı. Ġlk olarak üzerinde iĢ önlüğü bulunan bir adam yerlere kadar uzanan gece elbiseleriyle dolu tekerlekli bir askıyı iterek içeri girdi. Arkasından Marah, Tully ve annesi küçük odaya doluĢtular.
"Pekâlâ, baba," dedi Marah. "Erkekler alınmıyor."
Johnny, Kate'in yanağım öpüp odadan çıktı.
"Zengin ve ünlü olmanın tek iyi tarafı," dedi Tully. "Yani aslında bir sürü iyi tarafı var ama en iyilerinden biri Şu: Nordstrom'u arayıp, Lütfen elinizde bulunan otuz dört ila otuz altı beden arası her balo elbisesini gönderin, dediğinizde yapıyorlar."
Marah yatağın yamna geldi. "Ġlk balo elbisemi sensiz seçemezdim, anne."
Kate içinden ağlamak mı, yoksa gülmek mi geldiğini bilmiyordu, bu yüzden ikisini de yaptı.
"Merak etme," dedi Tully. "Satıcı kadına iğrenç olanları mağazada bırakmasını gayet açık bir Şekilde söyledim."
Bunun üzerine hepsi gülmeye baĢladı.
Kate haftalar geçtikçe gücünün azaldığım hissediyordu. Elinden geleni yapmasına ve özellikle iyimser davranmasına rağmen, vücudu onlarca küçük Şeyde baĢarısız olmaya baĢlamıĢtı. Hatırlayamadığı bir sözcük, bitiremediği bir cümle, artık çoğunlukla dayanılmaz olmaya baĢlayan bir bulantı hissi

ve üÇüme. Her zaman iliklerine kadar üÇüyordu. Ve bir de ağrı vardı. Temmuzun sonunda, geceler uzayıp insana olgun bir Çeftali gibi tatlı ve sıcak bir tat vermeye baÇladığında, Kate morfinin dozunu neredeyse iki katına çıkarmıÇtı ve kimse ona karıÇmıyordu. Doktorunun da dediği gibi, ilaç bağımlılığı artık onun için bir problem olamazdı.
Fakat yine de yeterince iyi bir oyuncuydu, kimse onun gerçekte ne kadar zayıf düÇtüğünü fark etmiyordu. Evet, deniz kıyısına inmek için tekerlekli sandalye kullanmak zorunda olduğunu ve daha gece sinemaları baÇlamadan uyuyakaldığım hepsi biliyordu ama yazın bugünlerinde ev halkı sürekli bir hareket içindeydi. Tully elinden geldiğince Kate'in günlük iÇlerini devralmıÇtı, bu da Kate'e günlüğü üzerinde çalıÇmak için zaman sağlıyordu. Son zamanlarda ara sıra ömrü yazdıklarını bitirmeye yetmeyecekmiÇ gibi geliyordu ve bu düÇünce onu korkutuyordu. Komik olansa ölümün onu korkutmamasıydı. En azından artık eskisi kadar değil. Evet, hâlâ sonunu düÇününce panik ataklar geçiriyordu ama bunlar bile daha az olmaya baÇlamıÇta.
Gittikçe daha çok, Bıraksalar da dinlensem, diye düÇünür olmuÇtu.
Ama bunu kimseye söyleyemiyordu. Onu saatlerce dinleyen Tully'ye bile. Kate ne zaman gelecekten bahsetmeye kalksa Tully irkilerek bilmiÇ bilmiÇ konuÇmaya baÇlıyordu.
Ölmek insanın tek baÇma yaptığı bir iÇti.

"Anne?" dedi Marah sessizce, kapıyı itip açarak. Kate kendini zorlayarak gülümsemeye çalıÇtı.
"Merhaba, tatlım. Bugün arkadaÇ grubunla Lytle Plajı'na gideceksiniz sanıyordum."
"Gidecektim."
"Neden fikir değiÇtirdin?"
Marah öne doğru bir adım attı. Bir an için kızının görüntüsü karÇısında Kate'in dikkati dağıldı; kızı daha da büyüyüp serpilmiÇti. Kate'in karÇısmda neredeyse bir seksen boyunda, hatları da dolgunlaÇmaya baÇlamıÇ genç bir kadın adayı duruyordu. "Bir Çey yapmam lazım."
"Tamam, nedir?"
Marah arkasını dönüp koridora baktıktan soma tekrar Kate'e döndü. "Oturma odasına gelebilir misin?"
Kate'in içinde öyle güçlü bir hayır deme isteği kabardı ki neredeyse buna yenik düÇecekti ama, "Tabii," deyip sabahlığım, parmaksız eldivenlerini ve örgü beresini giydi. Bulantı ve yorgunluk hissiyle mücadele ederek yavaÇça yataktan çıktı.
Marah kolundan tutup dengede durmasma yardım etti, bir an için annelik yapıp onu oturma odasına götürdü, havanın sıcaklığına rağmen Çömine yamyordu. Hâlâ pijamalarım çıkarmamıÇ olan Lucas ve VVilliam birlikte kanepede oturuyordu.
"Merhaba, anne," dediler bir ağızdan, dökülen diÇlerini göstere göstere gülerek.

Marah, Kate'i oğlanların yanına oturtup sabahlığının eteklerini topladıktan sonra diğer tarafına geçip oturdu.
Kate gülümsedi. "Çok küçükken bize sergilediğin küçük oyunlar gibi tıpkı."
Marah baÇım sallayıp ona sokuldu. Ama Kate'e baktığında gülümsemiyordu. "Uzun zaman önce," dedi titreyen sesiyle, "bana özel bir kitap vermiÇtin."
"Sana bir sürü kitap verdim."
"Bana günün birinde kendimi alt üst olmuÇ ve üzgün hissettiğimde o kitaba ihtiyacım olacağını söylemiÇtin."
Kate birdenbire geri çekilmek, uzaklaÇmak istedi, ama etrafı çocuklarıyla kuÇatılmıÇtı. Tek söyleyebildiği, "Evet," oldu.
"Son birkaç haftadır defalarca okumaya çalıÇtım ama yapamadım."
"Önemli değil..."
"Sonra nedeni anladım: Hepimizin o kitaba ihtiyacı var." Masanın ucuna uzarup Kate'in ona verdiği kâğıt kapaklı Hobbit'i aldı. Sanki en sevdiği kitabı kızına verdiği o günün üzerinden bir ömür geçmiÇ gibi geliyordu Çu anda ona. Koca bir ömür ve küçücük bir an.
"YaÇasın!" dedi VVilliam. "Marah bize kitap okuyacak."
Lucas kardeÇini dirseğiyle dürttü. "Kapa çeneni!"
Kate kolunu oğullarına dolayıp kızının ciddi, güzel yüzüne baktı. "Tamam."

Marah arkasına yaslandı, Kate'e iyice yanaĢıp kitabı açü. Sesi baĢlarda biraz titrekti ama hikâye ilerledikçe yeniden güçlenmiĢti. "Yerin altındaki bir delikte bir hobbit yaĢarmıĢ... " Ağustos çok çabuk geçmiĢ, yerini tembel bir eylül ayına bırakmıĢtı. Kate, her günün her amnı dolu dolu yaĢamak istiyordu, ama en iyimser bakıĢ açısıyla bile acı gerçekten kaçıĢ yoktu: Günden güne saranp soluyordu.
Johnny'nin koluna yapıĢmıĢ, yürüyüĢüne konsantre olmuĢtu. Bir ayağını sürüyerek diğerinin önüne getiriyor, sürekli nefes alıp veriyordu. Tekerlekli sandalyeyle oradan oraya götürülmekten ya da çocuk gibi taĢınmaktan bıkmıĢ usanmıĢtı ama yürümek giderek daha da zorlaĢıyordu. BaĢ ağrıları da vardı; Ģiddeti giderek artan ve kimi zaman onu nefessiz bırakıp çevresindeki insanları ve eĢyaları hatırlayamamasına neden olan ağrılardı bunlar.
"Oksijenini getireyim mi?" dedi Johnny, çocuklar duymasın diye kulağına eğilerek.
"Fransa Bisiklet Turu'nda yarıĢan Lance Armstrong gibi nefes alıyorum değil mi?" Gülmeye çalıĢtı. "Ġstemem, sağ ol."
Johrıny onu evin önünde en sevdiği sandalyesine oturtup yün battaniyeyi üzerine iyice örttü.
"Biz yokken sorun yaĢamayacağından emin misin?"
"Tabii. Marah provayı izlemeni istiyor, oğlanlar da Küçükler Ligi'ni kaçırmayı hiç istemezler. Hem Tully her an gelebilir."

Johnny güldü. "Bilemiyorum. Onun yemek alıÇveriÇi için markete gittiği sürede ben koca bir belgesel çekebilirim."
Kate de gülümsedi. "Pek çok yeni beceri kazanıyor."
Johnny gidince ev arkasından tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Boğazm parlak mavi sularım ve karÇı kıyıdaki Çehrin baÇ taam seyretmeye koyuldu. Aniden, bir zamanlar orada Public Market'in yamnda yaÇadığını hatırladı; vatkalı kıyafetleri, belini saran kemerleri ve büzmeli çizmeleri olan kariyer peÇinde genç bir kız... Johnny'yi o zamanlar görüp kör kütük âÇık olmuÇtu. Birlikte geçirdikleri birçok am hâlâ hatırlıyordu: Johnny'nin onu
ilk öpüÇünü, ona ilk kez Katie deyiÇini ve onu üzmek istemediğini söyleyiÇini...
Yanındaki çantaya uzanarak günlüğünü çıkarıp kapağındaki deri desenleri inceleyerek elindeki deftere bakmaya baÇladı. Neredeyse bitmek üzereydi. Her Çeyi hatırlayabildiği kadarıyla yazmıÇtı ve bunu yapmak ona çok iyi gelmiÇti. Günün birinde bu yazdıklarım okumamn çocuklarına da iyi gelmesini umuyordu.
Kaldığı sayfayı açıp yazmaya baÇladı.
Hayat hikâyeni yazmanın komik tarafı da bu iÇte. Önceleri tarihleri, zamanları ve isimleri hatırlamaya çalıÇıyorsun. Sanıyorsun ki hayatın sadece olaylardan ibaret, geriye dönüp baktığında sadece baÇarılarını ve baÇarısızlıklarını, gençliğinin ve orta yaÇlarının önemli

tarihlerini hatırlayacağını düĢünüyorsun. Ama hiç de öyle değil aslında.
Sevgi. Aile. Kahkahalar. Yolun sonuna geldiğimde sadece bunlar kalmıĢ aklımda. Hayatımın çok büyük bir bölümü boyunca elimden geleni yapmadığımı ya da yeterince fazla Ģey istemediğimi düĢündüm durdum hep. Herhalde aptallığımı bağıĢlarsınız. Çok gençtim o zamanlar. Çocuklarımın onlarla ve kendimle ne kadar gurur duyduğumu bilmelerini istiyorum. Ġhtiyacımız olan her Ģey bizdik aslında; siz, babanız ve ben. Hayatım boyunca istediğim her Ģeye sahiptim.
Sevgi.
Aklımızda bir tek bu kalacak. Günlüğünü kapattı. Söylenecek baĢka bir Ģey kalmamıĢtı.
Tully kendini zafer kazanmıĢ gibi hissederek marketten döndü. Torbaları tezgâhın üzerine bırakıp teker teker boĢalttı, soma da bir kutu bira açıp dıĢarı çıktı.
"Market balta girmemiĢ orman gibi Kate. Ġlerleme kısmından geri mi gitmiĢim, çıkıĢ kısırımdan mı girmiĢim ne, bilmiyorum. Zannedersin ki Bir Numaralı Kamu DüĢmam'yım. Hayatımda hiç bu kadar çok korna sesi duymamıĢtım."
"Biz ev hammları da alıĢveriĢ yapmaya bayılmıyoruz zaten."
"Bütün bunları nasıl beceriyordun, aklım almıyor. Her sabah daha saat onda bütün enerjim bitiyor."
Kate güldü. "Otur."

"Yuvarlanıp ölü taklidi de yaparsam bisküvi de verecek misin bana?"
Kate ona günlüğünü uzattı. "Al. Ġlk sen oku."
Tully derin bir nefes aldı. Bütün yaz boyunca Kate'i bu sayfalara bir Ģeyler yazarken görmüĢtü; önceleri hızlı hızlı ve kolayca, sonra giderek daha yavaĢ. Son birkaç haftadır onun için her Ģey yavaĢlamıĢtı.
Bogazındaki yumru yüzünden hiçbir Ģey söyleyemeden yavaĢça oturdu, daha doğrusu kendini atıverdi. Bunu okumanın onu ağlatacağım ama aym zamanda da havalara uçuracağım biliyordu. Uzamp Kate'in elini tuttu, sonra da günlüğün ilk sayfasını açtı.
Hemen bir cümle takıldı gözüne.
Tully Hart't ilk gördüğümde "Vay be! memelere bak," diye düĢünmüĢtüm.
Tully gülerek okumaya devam etti. Sayfaları birbiri ardına tek tek okudu.
Evden mi stvtĢacağtz?
Tabii ki. Bisikletini al da gel. Ve: KaĢlarını kaztytp sadece birazcık Ģekil vereceğim... ayy... bu olmadt,..
Saçların dökülüyor... belki de kullanma talimatlarım bir daha okumalıyım...
Tully gülerek ona döndü. Bu sözler, bu anılar, olağanüstü bir an için her Ģeyi normale döndürmüĢtü. "Benimle nasıl arkadaĢ olabildin?"
Kate de ona gülümsedi. "Nasıl olamazdım ki?"
Tully, Kate'le Johnny'nin yatağına girdiğinde kendini bir hain gibi hissetti.

Onun bu odada olmasımn bir anlamı olduğunu biliyordu ama bu gece bu her zamankinden daha yanlıÇ geliyordu ona. Günlüğü okumak Tully'ye, Kate'le birlikte sahip oldukları her Çeyi hatırlatmıÇtı; kaybetmekte oldukları her Çeyi...

Sonunda saat üçü geçtikten sonra rahatsız bir uykuya daldı. Rüyasında AteÇböceği Yolu'nu, gece bisikletle Summer Hill'den aÇağı inen iki kızı gördü. Rüzgârda taze saman kokusu vardı, yıldızlar parlaktı.

Bak, Katie, ellerimi bıraktım.

Ama Kate orada değildi. BoÇ bisikleti yoldan aÇağı gürültüyle iniyor, sert plastik gidonların ucundaki beyaz plastik flamalar uçuÇuyordu.

Tully nefes nefese uyamp oturdu.

Titreyerek yataktan kalkıp sabahlığını giydi. Koridorda onlarca yadigârın, onca yıldır paylaÇtıkları hayatı sergileyen resimlerin ve iki kapalı kapının önünden geçti. Bu kapıların arkasında çocuklar uyuyordu, muhtemelen onlar da aynı kâbusu görüyordu.

Alt katta kendine bir fincan çay yapıp evin önüne çıktı, burada soğuk hava sayesinde yeniden nefes alabildi.

"Kötü rüyalar mı gördün?"

kristin 1ianna11

Johnny'nin sesi onu ÇaÇırttı. Adirondack sandalyelerden birine oturmuÇ, ona bakıyordu. Tully her bir gözeneğinde ve bütün hücrelerinde hissettiği o hüznün aynısını Johnny'nin gözlerinde de gördü.

"Selam," dedi yanındaki sandalyeye oturarak. Boğazdan soğuk bir esinti geliyor, tüyler ürpertici bir sesle dalgaların o bildik uğultusunun üzerinde çınlıyordu.
"Bununla nasıl baÇ edeceğimi bilmiyorum," dedi Johnny sessizce.
"Kate de bana aynen böyle söyledi," dedi ve bunu söylerken birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmek yeniden Tully'nin içini sızlattı. "Sizinki gerçek bir aÇk hikâyesi."
Johnny ona döndü, Tully soluk ay ıÇığında onun çenesini sıktığım ve gözlerini kıstığım görebiliyordu. Her Çeyi içine atıyor, tüm gücüyle herkes için güçlü olmaya çalıÇıyordu.
"Benim yammda böyle yapmana gerek yok, biliyorsun," dedi Tully yavaÇça.
"Nasıl yapmama?"
"Güçlü olmana."
Bu sözler adeta Johnny'nin içindeki bir Çeyleri salıvermiÇti. Gözlerinde yaÇlar parlamaya baÇladı, hiçbir Çey söylemeden öne doğru eğildi; omuzları sessizce sarsılıyordu.
Tully uzamp elinden tuttu ve o ağlarken sımsıkı kavradı ellerini.
"Yirmi yıldır ne zaman arkamı dönsem siz ikiniz bir araya gelirdiniz."
Tully de Johnny de döndü.
Kate havlu kumaÇtan bir sabahlığa bürünmüÇ, arkalarında, açık kapının eÇiğinde duruyordu. Saçları dökülmüÇ ve marnlamayacak

kadar zayıflamıÇtı. Bu haliyle annesinin kıyafetlerini
giymiÇ bir çocuğa benziyordu. Ġkisine de daha önce buna benzer Çeyler söylemiÇti, ikisi de bunu biliyordu ama Kate bu sefer gü-lümsüyordu. Tuhaf bir Çekilde hem hüzünlü hem de huzurlu görünüyordu.
"Katie," dedi Johnny; sesi çıplak, gözleri nemliydi. "Sakın... "
"Ġkinizi de seviyorum," dedi onlara yaklaĢmadan. "Ben gittikten soma... birbirinizi rahatlatacaksınız... birbirinize ve ço-ıklara göz kulak olacaksınız."
"Yapma," dedi Tully ağlamaya baÇlayarak. Tohnny ayağa kalkmıÇtı. Karısını yavaĢça kaldırıp uzun iptü.
\u sizin yatağa götür, Johnny," dedi Tully Çimdi gülümse-Çarak. "Ben misafir odasında yatarım."
t kata öyle dikkatli taÇıdı ki Kate ister istemez has-sündü. Onu yatakta her zaman yattığı tarafa bı-
n?"
^aĢını sallayıp, Johnny odada yürüyerek bir z ÇöminesinI yakarken, büyük bir dikkatle tı. Bir cızırtıyla birlikte, yapay odundan Yükselmeye baÇladı; karanlık oda hafif, andı.
la iliÇtiğinde, Kate yavaĢça uzamp \in dudak çizgilerinde gezdirdi, önünde sahip olmuÇtun, hatırlı-
b'r kadın gibi hassas parmak

uçlarıyla kocasının dudaklarının kıvrıldığını hissetmiÇti. "YanlıÇ hatıri"a~;nıyorsam o iÇi yapan sendin."
"Peki ya Çimdi de yapmak istiyorsam?"
Johnny o kadar korkmuj gibi görmüyordu ki Kate'in içinden gülmek geldi, ama komik değildi.
"Yapabilir miyiz?'
Johnny onu kollarına aldı. Kate ikisinin de oıîîm çok zayıfladığım, ondan geriye neredeyse hiçbir Çey kalmadığım düÇündüğünü biliyordu.
Ondan geriye hiçbir Çey kalmamıÇtı.
Gözlerini kapattı ve kocasının boynuna dolanmıÇ olan kollarım daha da sıkı sardı.
Alt kattaki yeni yatağıyla kıyaslayınca yatak birdenbire kocaman göründü ona, tıpkı yumuÇak beyaz bir pamuk denizi gibiydi.
Kate yavaÇça sabahlığım çıkarıp bacaklarının ne kadar beyaz ve çubuk gibi olduğuna dikkat etmemeye çalıÇarak geceliğinden sıyrıldı.
Eskiden göğüslerinin bulunduğu yerlerse daha da kötüydü; savaÇ alanına dönmüÇtü. Kate harap olmuÇtu, küçük bir oğlan çocuğu gibi sadece yara izleri vardı vücudunda.
Johnny kıyafetlerini çıkarıp ayağıyla bir kenara atarak yatağa, Kate'in yamna geri döndü ve örtüyü kalçalarına kadar çekti.
Kate'in kalbi Johnny'ye bakarken küt küt atıyordu.
"O kadar güzelsin ki," dedi Johnny öne eğilip yara izlerinden öperek.
Bir ferahlık ve aÇk seli Kate'in bedenini yarıp içinden taÇtı sanki. Kocasını öptü, daha Çimdiden nefes alıÇı sıklaÇmıÇ ve

düzensizleGmiGti. Yirmi yıllık evlilikleri boyunca binlerce kez seviGmiGlerdi, hepsi de harikaydı ama bu baGkaydı; çok yavaG olmaları gerekiyordu. Johnny'nin onun kemiklerini kırmaktan korktuğunu biliyordu. Daha sonra olup bitenleri, nasıl bir anda
kocasının üzerine çıktığını çok az hatırlıyordu Kate. Tek bildiği onun her parçasına ihtiyaç duyduğuydu; bütün varlığı, eskiden beri bütün benliği çözülemeyecek Gekilde bu adama bağlanmıGtı. Johnny sonunda içine girdiğinde, yavaGça ve rahatlıkla içini doldurduğunda eğilip onunla buluGtu; ve olağanüstü o an boyunca yeniden bir bütün olmuGtu Kate. Eğilip onu öptü, kocasının gözyaGlarını dudaklarında hissetti. Johnny yüksek sesle adım haykırdı, Kate eliyle onu susturdu; eğer biraz nefesi kalmıG olsaydı, onun bu duygu patlaması karGısında gülerek "Çocuklar!" diye fısıldardı.
Ama saniyeler soma kendi orgazmı bu duygunun verdiği zevkten baGka her Geyi unutturmuGtu ona. Sonunda gülümseyerek ve kendini yeniden genç hissederek kocasımn göğsüne kıvrıldı. Johnny bir kolunu ona dolayıp onu kendine doğru çekti. Orada yastıkların üzerinde, yarı oturur pozisyonda uzun süre uzamp hiçbir Gey konuGmadan ateGi izlediler.
Sonra Kate sessizce uzun süredir aklında olan Geyi söyledi. "Senin yalmz kaldığım düGünmeye dayanamıyorum."

"Ben hiç yalmz olmayacağım. Üç çocuğumuz var."
"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bak eğer Tully'yle sen..."
"Sakın söyleme." Johnny sonunda ona baktı, Kate bu gözlerde kendi gözlerinde de olduğunu bildiği o acıyı gördü; bu acı öyle derindi ki içinden ağlamak geldi.
"Ben hep seni sevdim. Sadece seni, Katie. Tully uzun zaman önce, tek gecelik bir Çeydi. O zaman ona âÇık değildim. Hiç de olmadım. Bir an için bile. Sen benim kanımsın, canımsın. Bütün dünyamsın. Bunu nasıl bilmezsin?"
Kate onun yüzünde gerçeği gördü, titreyen sesinde gerçeği duydu ve kendinden utandı. Bütün bunları zaten hep biliyor olması gerekirdi.
"Biliyorum. Sadece sen ve çocuklar için endiÇele-
niyorum. Bunu düÇünmekten nefret ediyorum ama..."
Bu konuÇma asitlerin içinde yüzmek gibiydi; ikisini de yakıp eritiyordu. "Biliyorum, bebeğim," dedi sonunda Johnny. "Biliyorum."
Y
Otuz Yedinci Bölüm
az oyununun olduğu gün temiz ve güzel bir gün doğmuÇtu.
Northvvest'te güzel bir sonbahar günüydü. Kate, Marah'mn büyük etkinlik için hazırlanmasına yardım etmek istiyordu ama pek bir Çey yapamayacak kadar güçsüzdü. Gülümsemek için bile çaba harcıyordu. Gözlerinin derinliklerindeki acı artık hep

oradaydı, kapatılamayan bir çalar saatin yankılanan sesi gibiydi.
Bu yüzden Kate görevlerini Tully'ye devretmiÇti, o da bu görevleri bir Çampiyon gibi yerine getirmiÇti.
Kate hazırlıklar boyunca çoğunlukla uyumuÇtu. Gece olduğunda mümkün olduğunca dinlenmiÇti ve önünde onu bekleyen zorluklarla yüzleÇmeye hazırdı.
Saat 06:55'te Tully, "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu.
"Hazırım. Belki bana biraz makyaj yapsan iyi olur, böylece küçük çocukları korkutmamıÇ olurum."
"Hiç sormayacaksın sanmıÇüm. Sana takman için bir de peruk getirdim, eğer istersen tabii."
"Çok isterim. Eğer beynimde biraz canlı hücre kalsaydı bunu ben akıl ederdim." Oksijen tüpüne uzanıp birkaç nefes çekti.
Tully odadan çıkıp makyaj çantasıyla geri geldi. Kate yatağım kaldırıp gözlerini kapattı. "Eski günlerdeki gibi."
Tully sihirli elleriyle kaÇ çizip takma kirpikler yapıÇtırırken bir yandan da konuÇuyordu. Kate kendini arkadaÇının sesine bıraktı, bu ses bir dalga gibi onu alıp uzaklara götürdü. "Biliyor-
sun ki benim bu konuda özel bir yeteneğim var. Jiletin var mı?"
Kate gülmeye çalıÇtı. Hatta belki de gülebildi.

"Tamam," dedi Tully sonunda. "Peruğu takma zamanı."
Kate gözlerini kırpıĢtırdı, uyuyakaldığım fark edip gülümsedi. "Özür dilerim."
"Beni hiç dert etme. Ben konuĢurken insanların uyuyakalmasına bayılıyorum."
Kate baĢım saran bereyi ve ellerindeki eldivenleri çekip çıkardı. Hep çok üĢüyordu. Tully peruğu takıp yerleĢtirdi, soma da Kate'in siyah yün bir elbise, tayt ve çizmelerini giymesine yardım etti. Tekerlekli sandalyede onu battaniyelerle sarıp sarmaladı, sonra da sandalyesini sürerek aynamn karĢısına götürdü.
"Eee?"
Kate aynadaki yansımasma baktı; solgun, zayıf yüzü, çizır; kaĢların altında kocaman görünen gözleri, boyu omuzlarına , parlak sarı saçları ve kusursuz bir Ģekilde boyanmıĢ kırmızı d dakları vardı. "Harika," dedi sesinin inandırıcı çıkm ı i uır rak.
"Ġyi," dedi Tully. "Takımı toplayıp gidelim."
Yarım saat sonra oditoryumun önünde durdular. O kadar erken gelmiĢlerdi ki park alanında henüz baĢka hiçbir araba yoktu.
Mükemmel.
Johnny, Kate'i tekerlekli sandalyeye oturttu, üzerini battaniyelerle örttü ve ön kapıya doğru yöneldi.
Ġçeride ailenin geri kalam için de yer ayırarak ön sıranın büyük bir bölümünü doldurdular, Kate'in tekerlekli sandalyesi koridorun sonunda duruyordu.

"Otuz dakika içinde oğlanları ve sizinkileri alıp dönerim," dedi Johnny, Kate'e. "BaĢka bir Ģey ister misin?"
"Hayır."
Johrıny gidince, Kate ve Tully boĢ oditoryumda gölgelerin arasında oturdular. Kate ürpererek üzerindeki battaniyeleri sıkıca örttü. BaĢı zonkluyordu, midesi de bulamyordu. "Bana bir Ģeyler anlat, Tully. Ne olursa."
Tully amnda konuĢmaya baĢladı. Dünkü provayı anlatmaya baĢladı, sonra da trafikteki özel Ģerit kuralları yüzünden yaĢadığı sorunlara geçti.
Kate gözlerini kapattı, birdenbire yeniden çocuk olmuĢlardı; Pilchuck Nehri'nin kıyısında oturmuĢ, gelecekteki hayatlarının onlara neler getireceğini merak eden iki çocuk...
TV muhabiri olacağız. Günün birinde Mike Wallace'a 'O olmasaydı bu iĢi baĢaramazdım,' diyeceğim.
Hayaller. Bir sürü hayalleri vardı ve ĢaĢırtıcı derecede büyük bir bölümü gerçekleĢmiĢti. Komik olan, elinde fırsat varken bütün bunların değerini yeterince bilememiĢ olmasıydı.
Koltuğunda geri yaslanıp yavaĢça, "USC'deki tiyatro programım hazırlayan adamla hâlâ bağlantın var mı?" dedi.
"Evet." Tully ona baktı. "Neden sordun?"
Kate, Tully'nin dikkatli bakıĢlarım yüzünde hissediyordu. Onunla göz göze gelmeden peruğunu düzeltti. "Belki onu arayabilirsin.

Marah oraya gitmeye bayılacaktır." Bu sözleri söylerken, Ben onun yanında olamayacağım, diye düĢündü içinden. Hiçbir Ģeyde. Marah üniversiteye onsuz gidecekti...
"Onun sanat dünyasında olmasım istemiyorsun sanıyordum."
"Küçük kızımı Hollyvvood'da düĢünmek beni deli gibi korkutuyor. Ama sen bir televizyon yıldızısın. Babası haber yapımcısı. Zavallı çocuğun etrafı hayalcilerle çevrili. BaĢka Ģansı var mı ki?" Uzanıp Tully'nin elini sıktı.
Tully'ye bakmayı her Ģeyden çok istiyordu ama yapamadı, cesaret edemedi. "Ona ve ikizlere göz kulak olacaksın, değil mi?"
'"Daima."
Kate gülümsemeye baĢladığım hissetti, bu tek bir sözcük üzüntüsünü az da olsa hafifletmiĢti.
Tully için doğru olan bir Şey vardı: O daima sözünü tutardı. "Belki de Cloud'u yeniden ararsın."
"Senin de böyle söylemen tuhaf. Ben de bunu düĢünüyordum. Günün birinde."
"Ġyi," dedi Kate, yumuĢak ama kararlı bir sesle. "Bu konuda Chad haklıydı, ben yaruldım. Yolun... sonuna geldiğinde önemli olan tek Şeyin sevgi ve aile olduğunu görüyorsun. BaĢka hiçbir Şeyin bir önemi yok."
"Benim ailem sensin, Katie."
"Biliyorum. Ama artık daha fazlasına ihtiyacın olacak, yani ben git... "
"Lütfen böyle konuĢma."

Kate arkadaĢına baktı. Cesur, cüretkâr , efsanevi Tully; balta girmemiĢ ormanlardaki bir aslan gibi, yıllan hızla aĢıp geride bırakmıĢtı; her zaman kral oydu. Şimdiyse sessizdi, korkuyordu. Kate'in öleceği düĢüncesi onu paramparça etmiĢ, küçültmüĢtü. "Ben öleceğim, Tully. Söylememek bu gerçeği değiĢtirmeyecek."
"Biliyorum."
"Bilmeni istediğim Ģey Ģu: Hayatımı seviyordum. Çok uzun bir süre boyunca gerçek hayatımın baĢlamasını bekledim, daha fazlasını istedim. Sanki bütün yaptığım araba sürmek, alıĢveriĢ yapmak ve beklemekmiĢ gibi geliyordu bana. Ama ne var biliyor musun? Ailemle ilgili hiçbir Ģeyi kaçırmadım. Tek bir am bile. Her Ģeyde yanlarındaydım. Hatırlayacağım Ģey bu ve onlar birbirlerinin yamnda olacaklar."
"Evet."
"Ama senin için endiĢeleniyorum," dedi Kate.
"Her zamanki gibi."
"Sen sevmekten korkuyorsun, ama içinde baĢkaîanna verebileceğin o kadar çok sevgi var ki."
"Biliyorum. Yıllarca yalnızlıktan Ģikâyet ettim, geçmiĢim bana uygun olmayan ya da bir iliĢkiye hazır olmayan pek çok adamla dolu ama aslında benim aĢkım kariyerim oldu ve çoğu zaman da bana yetti. Ben mutluyum. Bunu bilmen benim için önemli."
Kate yüzünde yorgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun. Bunu sana yeterince sık söyledim mi?"

"Ben de seninle gurur duyuyorum." Tully en yakın arkadaĢına baktı ve bu bir tek bakıĢla aralarına otuz küsur yılın amsı dolarak, ikisine de geçmiĢteki o iki kızı, ortak hayallerini ve büyüyüp dönüĢtükleri yetiĢkin kadınları hatırlattı. "Ġyi iĢ çıkardık, değil mi?"
Kate cevap veremeden, oditoryumun kapıları çarparak açıldı ve insanlar içeriye doluĢmaya baĢladı.
Johnny, Kate'in annesi, babası ve oğullan, sahne ıĢıklan yanıp sönerken yerlerini aldılar.
Soma sahnenin ıĢıkları yandı; kalın, kırmızı, kadife perdeler ortadan yavaĢça ayrılarak ahĢap sahnenin kenarlanndaki yerlerine çekildi ve küçük bir Ģehri gösteren derme çatma hazırlanmıĢ bir dekor ortaya çıktı.
Üzerinde 19. yüzyıl elbiselerinin lise müsamerelerine uyarlanmıĢ bir kostümle Marah sahneye çıktı.
Marah konuĢmaya baĢladığında, her Ģey sanki büyülü gibiydi.
Bunu anlatacak baĢka bir söz yoktu.
Kate, Tully'nin elinin kendininkine yavaĢça yaklaĢıp, onu hafifçe sıktığını hissetti. Marah sahneden ayakta alkıĢlanarak indiğinde Kate kalbinin gururla dolup taĢtığını hissetti.
Tully'ye yaklaĢıp fısıldadı. "Ģimdi ona neden senin ikinci adım verdiğimi biliyorum."
Tully ona döndü. "Neden?"

Kate gülümsemeye çalıÇtı ama beceremedi. KonuÇacak kadar kuvvet toplaması neredeyse tam bir dakika sürdü, sonunda, "Çünkü o ikimizin en iyi yanlarını almıÇ," diyebildi.
Beklenen son, kasvetli ve yağmurlu bir ekim gecesi geldi. Sevdiği herkes yatağımn etrafında duruyordu, Kate her birine son kez özel bir Çeyler söyleyerek tek tek veda etti. Soma yağmur cama vururken ve karanlık çökerken, gözlerini son kez kapattı.
Kate'in son "Yapılacak ĠĞler Listesi" cenazesiyle ilgiliydi; Tully mektupta yazan her Çeyi tek tek yerine getirdi. Adadaki Katolik kilisesi fotoğraflar, çiçekler ve Kate'in arkadaÇlarıyla dolmuÇtu. Kate'in kendininkini değil de Tully'nin en sevdiği çiçekleri seçmesine kimse ÇaÇırmamıÇtı.
Tully günlerce sadece bu iÇe odaklanmıÇta. Ryanlar ve Mu-larkeyler, deniz kenarında el ele oturup ara sıra yalmzca bir iki kelime konuÇurken o ayrıntılarla ilgilenmiÇti.
Tully kendi kendine bir profesyonel olduğunu ve ne olursa olsun gülümseyerek yoluna devam edebileceğini hatırlatarak aym zamanda kendini de cenaze gününe hazırlamıÇtı.
Ama o gün gelip gerçekten kilisenin kapısında durduklarında paniğe kapılmıÇtı. "Bunu yapamam," dedi.
Johnny uzanıp elini tuttu. Tully onu rahatlatacak bir söz bekledi ama Johnny'nin söyleyecek hiçbir Çeyi yoktu.
Orada, arabanın içinde sessizce hep birlikte oturup çocuklar arka koltukta kiliseye

bakarken Mularkeylerin arabası da yanlarında durup park etti.
Zamanı gelmiÇti. Karakarga sürüsü gibi, kalabalıktan güç almayı umarak bir araya geldiler. El ele tutuÇarak taziyelerini bildiren kalabalığın arasından geçip kilisenin büyük taÇ merdivenlerini çıkarak kiliseye girdiler.
"Sol ön sıradayız," dedi Mrs. M. daha da yanaÇarak.
Tully sessiz sessiz ağlayan Marah'ya baktı ve bu görüntü içini acıttı.
Vaftiz kızını teselli etmek, ona her Çeyin geçeceğini söylemek istedi ama ikisi de böyle olmadığım çok iyi biliyordu. "O seni çok seviyordu," dedi; o anda tuhaf bir Çekilde Marah'yla gelecekleri aniden gözünde canlandı. Zamam geldiğinde, Tully ona günlüğü verecekti ve birbirlerine annesinin nasi'ı biri olduğuyla ilgi hikâyeler anlatacaklardı; bu hikâyeler onları birbirine bağlayacak ve birkaç değerli an boyunca Kate'i geri getirecekti.
"Hadi," dedi Johnny.
Tully kıpırdayamadı. "Siz gidin. Ben biraz burada duracağım."
"Emin misin?"
"Eminim."
Johnny omzunu sıktı, soma ikizler ve Marah'yla birlikte ilerlemeye devam etti. Mr. ve Mrs. M, Sean, Georgia ve ailenin geri kalanı arkalarından takip etti; hepsi peÇ peÇe ön sıraya yürüyüp oturdular.

Ön tarafta biraz yukarıda bir org, You and Me Against the
World Çarkısının ağır bir versiyonunu çalmaya baÇladı.
Tully orada durup buna Çahit olmak istemiyordu. ĠnÇam ağlatmak için seçilen acıklı müziği ya da rahibin Kate hakkında anlattığı o hikâyeleri dinlemek istemiyordu; onun tamdığı kadın Tully'nin tamdığı kadının gölgesiydi sadece. En çok da tabutun üzerindeki dev ekrana yansıyan ve Kate'in hayatım anlatan resimleri görmek istemiyordu.
Farkında bile olmadan arkasım dönüp dıÇarı çıktı.
Tatlı, temiz hava ciğerlerine doldu. Tully büyük bir açlıkla havayı içine çekip sakinleÇmeye çalıÇtı. Arkasındaki kapıdan Çarkının değiÇtiğini duydu. One Sıveet Daym çalmaya baÇlamıÇtı.
Gözlerini kapatıp arkasındaki kapıya yaslandı.
"ft-ÎS.. Hart?"
ġaÇkınlıkla gözlerini açtı, alt basamakta duran cenaze organizatörünü gördü. Onunla daha önce bir defa Kate'in içinde gömüleceği kıyafetleri ve cenazede gösterilecek resimleri getirdiğinde karÇılaÇmıÇtı. "Evet."
"Mrs. Ryan bunu size vermemi istemiÇti." Ona büyük siyah bir kutu uzattı.
"Anlayamadım."
"Bu kutuyu bana emanet edip cenaze günü geldıj^'n(^e s'ze vermemi istemiÇti. Cenaze

baÇladığında dıÇarıda duruyoı" "l^ca" ğımzı söylemiÇti."
Tully bunu duyunca içinin deli gibi acımasına rağmen gülümsedi. Kate tabii ki bilecekti.
"TeÇekkürler."
Kutuyu alıp merdivenlerden inerek otopark alanım geçti. Sokağın karÇısındaki parkta demir bir banka oturdu.
Orada derin bir nefes alıp kutuyu açtı. En üstte bir mektup vardı. Kate'in kalın, sola eğik yazısmı hemen tamdı.
S'!)>gi!! T'uUy,
'Benim ^brolast cenazeme dayanamayacağım biliyorum. Cûn^ sahnede olan sen delkin. Uimjrtm en azmdan resimlenmi rötuÇlatttrmı^ındtr. ^ana söylemen gere!^ çoi^^fazk ^ ^r ama ömrümûz^boyunca hepsini söykdii^ zaten.
Bentm için Johnny 'ye t>e çocul^ra göiJ^^K.
Oğfûnlara
nasdcentilmen olacakknnt, ^tarah'ya da güçlü oît^^^yt öğret, ^aztr oldul^ lannda onlara günlüğümü > sordul^brtnda beni anlat. Çerçe^ri de. ^'r Çeyi bümelerini istiyorum.
tğenin için artdı her Çey ço^ zor olacal^ £n çot^ üzdüğüm Çeylerden, biri de bu. Hu yüzden sana mezarımdan gönderdiğim meÇbumda asd söylemei^ istediğim Çey Çu (çol^dramati^ değil mi?):
^eni teh^ ettiğimi düÇünecel^in. biliyorum ama bu doğru değil Tel^ yapman gerekpı zÂteÇböceği Tolu'nu hatırlamalı o zaman beni yanı baÇında bu-lacal^ın.
^er zaman bir TuUyiW'Kjite olaca^

Mektubun altında,
eJ^D'
%ate
»117
yazıyordu.
Mektubu göğsüne bastırdı.
Sonra tekrar kutunun içine baktı. Üç Gey daha vardı.
Üzerindeki san yapıGkanlı kâğıtfa "Beni iç" yazan bir Virgi-na Slims sigarası.
David Cassidy'nin üzerindi- "lieni öp" yazan imzalı bir resmi ve üzerinde "Beni çal ve dans ot" ya/an bir i Pod ve kulaklık.
Tully gözyaGları arasında gülerek sigarayı yaktı, bir nefes çekip öksürerek dumanı üfledi.
Dumanın kokusu hemen Pilc-huk Nehri'nin kıyısında, yerdeki kütüklere yaslamp uzanarak Samanyolu'nu izledikleri geceleri hatırlattı ona.
Gözlerini kapatıp baGım geriye attı, yüzünü güzel sonbahar güneGine çevirdi. Bir esinti yüzüne dokunup saçlarında dolaGtı; o zaman, Katie, diye düGündü.
Birdenbire arkadaGım yanında, üzerinde, her tarafında, içinde hissetmiGti. Yukarıdan esen rüzgârın fısıltısında ve kaldırımın üzerindeki alün yaprakların yavaGça uçuGuGunda Kate'i duyuyordu.
Gözlerini açtı, yalmz olmadığına o kadar emindi ki nefesi kesilmiGti.
"Merhaba, Katie," diye fısıldadı, soma kulaklıkları takıp çalma tuGuna bastı.
Dancing Queen Garkısı kulaklarında yankılandı, onu alıp eski zamanlara götürdü.

Genç ve tatlı, henüz on yedisinde.
Ayağa kalktı; gülüyor muydu, yoksa ağlıyor muydu emin değildi. Gerçekten bildiği tek Çey yalmz olmadığı, Kate'in gitmediğiydi. Otuz yıldan fazla süredir birlikte güzel Çeyler, kötü Çeyler ve bu ikisinin arasındaki her Çeyi yaÇamıÇlardı ve hiçbir Çey bunu silemezdi. ġarkıları ve amları vardı ve bütün bunlarda her zaman daima bir arada olacaklardı.
Sonsuza dek dost kalacaklardı.
Orada, sokağın ortasmda durup kendi baÇına dans etmeye baÇladı.

Kristin Hannah _ AteÇböceği Yolu